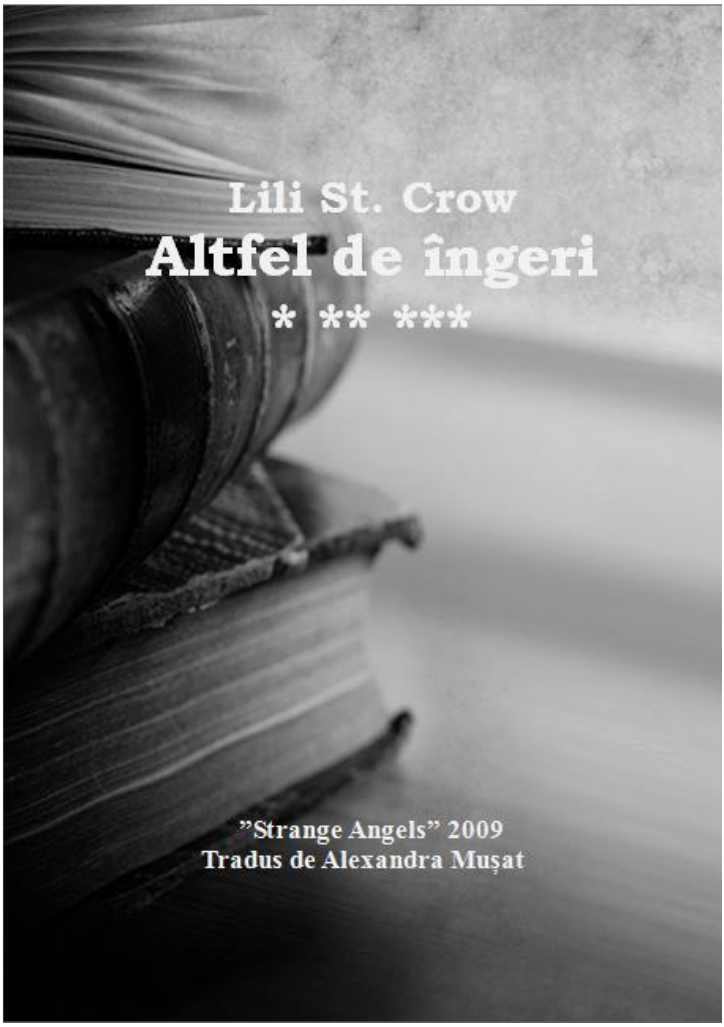

Lili St. Crow

Altfel de îngeri

Cuprins

Volumul * 2
Altfel de îngeri

Volumul ** 147
Gelozie

Volumul *** 302
Trădări

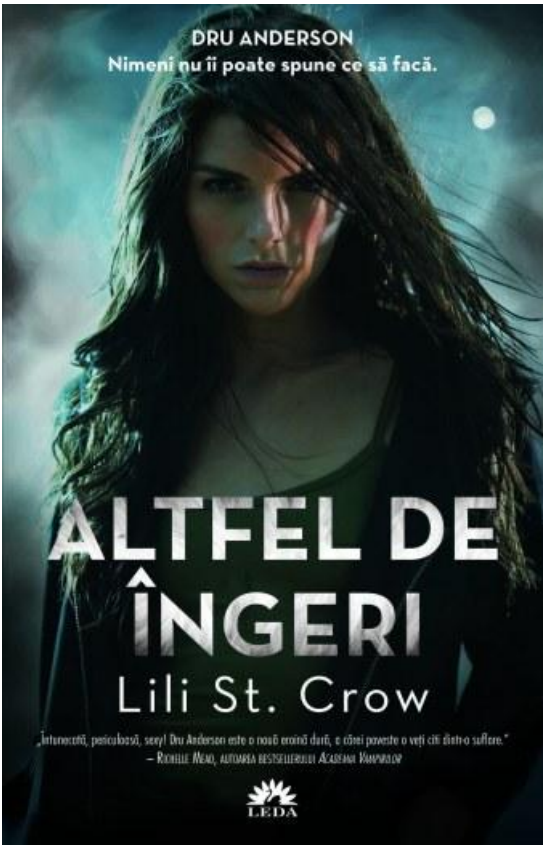
DRU ANDERSON
Nimeni nu îi poate spune ce să facă.
ALTFEL DE ÎNGERI
Lili St. Crow
„Întunecată, periculoasă, sexy! Dru Anderson este o nouă eroină dură, a cărei poveste o veți citi dintr-o suflare."
– Richelle Mead, autoarea bestsellerului Academia Vampirilor
LEDA

Volumul I

Altfel de îngeri

Prolog

Nu i-am spus tatălui meu despre bufniţa albă a

bunicii. Ştiu că ar fi trebuit s-o fac.

La graniţa dintre somn şi vis, se manifestă uneori acele trăiri care nu s-au întrupat încă nici în vise şi nici în premoniţii clare, fiind mai degrabă câte puţin din fiecare. Atunci deschizi încet ochii lipiţi de somn, când senzaţia că cineva te priveşte biruieşte căldura şi toropeala care te învăluie ca o ceaţă vătuită.

Într-unul din aceste momente am văzut-o. Bufniţa stătea înfoiată pe pervazul scăldat în lumina lunii şi fiecare pană alburie se evidenţia clar în lumina rece. Nu mă deranjasem să trag jaluzelele ieftine şi nici să pun draperiile. De ce-aş fi făcut-o, de vreme ce eu şi tata nu stăteam niciodată mai mult de câteva luni într-un oraş?

Am clipit uitându-mă la pasărea cu ochi galbeni. În loc să-mi dea o senzaţie de alinare, căci asta însemna că bunica se gândeşte la mine – şi să nu mă întrebaţi de unde ştiu că morţii se gândesc la cei vii, căci am văzut destule până acum ca să fiu convinsă de acest lucru – am simţit o senzaţie acută de

iritare, ca o daltă de spart gheaţa care mi se înfigea în creier.

Pasărea avea ciocul negru şi penele aveau un aspect spectral, cu nişte desene ca o pânză de păianjen, nişte umbre pe puful ei alb ca neaua. Se uită o veşnicie în ochii mei toropiţi de somn, înfoindu-se şi pufăind aşa cum făcea bunica ori de câte ori i se părea că cineva se pune cu mine.

Oh, nu, nu din nou! Pleacă!

De obicei, bufniţa apărea doar când urma să se întâmple ceva interesant sau un lucru îngrozitor. Tata nu o văzuse niciodată, sau cel puţin nu credeam s-o fi văzut, dar îşi dădea seama când mi se arăta mie şi punea mâna imediat pe pistol înainte să apuc să deschid gura şi să-i spun dacă urma să întâlnim un prieten vechi sau să dăm de belea.

În noaptea când a murit bunica, bufniţa stătuse pe pervaz, înăuntru, în timp ce ea îşi dădea sufletul, dar nu cred că asistentele sau doctorul băgaseră de seamă. Ar fi spus ceva dacă ar fi văzut-o. Iar eu, până

atunci aflasem deja destul de multe lucruri ca să-mi ţin gura. Am stat lângă bunica şi am ţinut-o de mână până şi-a dat ultima suflare, apoi am aşteptat pe hol în timp ce doctorul şi asistentele stăteau aplecaţi deasupra trupului golit de spirit şi îi făceau diverse manevre, după care au scos-o cu o targă din salon. M-am retras în mine ca într-o găoace când doctorul şi asistenta socială au încercat să vorbească cu mine, şi repetam întruna că tata sigur ştia ce se întâmplase şi că era pe drum, deşi habar n-aveam unde era de fapt. Era plecat de trei luni întregi, se dusese să scape lumea de lucruri rele, în timp ce eu o priveam pe bunica stingându-se încet-încet.

Bineînţeles, tata a apărut şi el în acea dimineaţă, tras la faţă şi nebărbierit, bandajat la umăr şi cu vânătăi pe obraz. El avea toate actele, a semnat toate foile şi a răspuns la toate întrebările. Totul a ieşit bine, dar câteodată visez acea noapte şi mă întreb dacă o să fiu abandonată din nou pe vreun coridor cu neoane, care miroase a Lysol şi durere sfâşietoare.

Nu-mi place acest gând. M-am cufundat în pernă, cu ochii la bufniţa care se înfoia pe pervaz, cu fiecare pană tivită de lumina rece a lunii. Ochii mi se închiseră încet şi întunericul cald mă înghiţi cu totul. Când sună alarma de la ceas, era deja dimineaţă, iar soarele palid de iarnă pătrundea pe fereastră schiţând un pătrăţel de lumină pe covorul maron. Mă zvârcolisem şi mă dezvelisem în somn şi îmi simţeam fundul aproape îngheţat. Tata nu dăduse drumul la căldură mai tare peste noapte.

Mi-au trebuit vreo douăzeci de minute bune sub duş ca să mă dezmeticesc cât de cât. Sau să mă simt din nou om. Până să cobor scările tropăind, mă enervasem deja. Şi starea mi se accentua. Blugii mei preferaţi erau murdari şi îmi ieşise un coş cât muntele Pinatubo pe tâmplă, sub claia de păr şaten tern. Mi-am ales un tricou gri, un hanorac roşu şi o pereche de cizme milităreşti. Nu m-am machiat deloc.

De ce să-mi mai bat capul? Şi aşa n-o să rămân aici destul de mult încât să-i pese cuiva de mine.

Geanta mea de umăr căzu cu zgomot pe podea. Vasele de aseară erau încă teanc în chiuvetă. Tata stătea la masa din bucătărie, aplecat peste cutia cu gloanţe în timp ce umplea încărcătoarele. Fiecare glonţ scotea un clic când aluneca în încărcător.

— ’Neaţa, scumpo.

Am pufnit, înşfăcând sucul de portocale, deschizând cutia şi luând o gură zdravănă din băutura rece. M-am şters la gură şi am râgâit cu zgomot.

— Ca o adevărată doamnă, spuse tata fără să-şi ridice ochii albaştri şi injectaţi de pe încărcător.

Ştiam ce însemna asta.

— Ieşi în oraş diseară?

De fapt, voiam să spun: fără mine?

Clic. Clic. Aşeză încărcătorul plin deoparte şi se apucă de următorul. Gloanţele suflate cu argint scânteiau. Probabil că stătuse treaz toată noaptea să le facă şi să umple încărcătoarele.

— N-o să ajung la cină. Comandă şi tu o pizza sau ceva.

Asta însemna că de data asta pericolul era mai mare ca de obicei, şi că nu avea nevoie de mine să-i ochesc ţinta. Pesemne că făcuse rost de nişte informaţii. Fusese plecat în fiecare seară săptămâna asta. Se întorcea acasă fix la cină, mirosind a fum de ţigară şi pericol. În celelalte oraşe, de cele mai multe ori mă lua cu el; fie pentru că nu se sinchisea nimeni de o adolescentă care bea o cola într-un bar, fie deoarece mergeam în locuri unde tata era sigur că ar putea să înăbuşe orice problemă, aruncând o uitătură severă, de militar, sau o vorbă bună.

Dar de când am venit aici, nu m-a luat cu el nicăieri. Aşa că dacă aflase vreo informaţie preţioasă, o făcuse pe cont propriu.

Cum anume? Probabil prin metoda clasică. Presupun că-i place mai mult aşa.

— Aş putea să vin şi eu cu tine.

— Dru…

Nici nu trebuia să spună mai mult, căci tonul lui mă avertiza să nu insist. Medalionul de argint al

mamei lucea la gâtul lui, scânteind în lumina dimineţii.

— Poate o să ai nevoie de mine. Pot să car muniţia.

Şi să te anunţ când în vreun colţ e vreo creatură invizibilă care te priveşte.

Deja începeam să mă smiorcăi, căci nu voiam să mă las cu una, cu două, dar am sesizat la timp schimbarea din vocea mea şi am râgâit din nou ca să înăbuş scâncetul. Sunetul pe care l-am scos a fost atât de puternic încât aproape că a făcut geamurile dinspre curtea din spate să se zgâlţâie. Curtea era plină de boschete crescute în voie şi de unde stăteam eu se vedea leagănul lăsat în paragină. În faţa dulapului de lângă aragaz era o cutie cu farfurii; de-abia m-am abţinut să nu-i dau un picior. Borcanul pentru fursecuri al mamei mele – cel care avea forma unei văcuţe bălţate grase, care zâmbea larg – era aşezat lângă chiuvetă, fiind primul lucru pe care-l despachetam în fiecare casă nouă. Îl pun mereu în

cutia cu obiecte de baie, lângă şampon şi hârtie igienică. Borcanul e mereu ultimul obiect pe care-l împachetez şi primul pe care-l scot din bagaje. S-ar putea spune că m-am cam obişnuit să tot fac şi să despachetez bagaje. Or, să încerci să găseşti hârtia igienică după un drum de treizeci şi şase de ore cu maşina nu e prea distractiv.

— De data asta n-o să vii cu mine, Dru. Îşi ridică totuşi ochii spre mine, şi părul lui scurt şi ţepos strălucea cu reflexe blonde la lumina de neon. O să mă întorc târziu. Să nu mă aştepţi.

Eram pe punctul de a protesta, dar expresia severă de pe chipul lui şi sticla de Jim Beam de pe masă mă avertizau să tac. Fusese aproape plină cu o seară în urmă, când m-am culcat, şi acum drojdia de culoarea chihlimbarului care rămăsese pe fundul sticlei arunca luciri mai vii decât părul lui, care era blond-deschis, aproape alb, deşi barba nerasă era şatenă cu reflexe aurii.

Eu am moştenit o copie mai puţin fidelă a

buclelor mamei şi una mai apropiată de original a ochilor albaştri ai tatălui meu. În rest, presupun că mă arunc în neam. Poate cu excepţia nasului, pe care bunica zicea că l-am moştenit de la ea, dar poate că nu încerca decât să mă facă să mă simt mai bine. Eu nu sunt vreo frumuseţe. Majoritatea fetelor au doar o perioadă când se lungesc deşirate, dar încep să cred că la mine o să ţină toată viaţa.

Nu mă deranjează prea mult. E mai bine să fii puternică decât frumoasă şi să nu ştii să faci nimic. Aş prefera oricând o fată simplă, cu capul pe umeri, în defavoarea unei majorete.

Aşa că m-am aplecat şi mi-am luat geanta de poştaş de jos. Cureaua genţii se frecă de mănuşile de lână fără degete. Mă mănâncă mâinile de la ele, dar ţin de cald şi, dacă strecori ceva mic sub manşetă, aproape că nu se vede deloc.

— OK.

— Ar trebui să mănânci ceva.

Clic. Alt glonţ alunecă în încărcător. Tata îşi

plecă ochii din nou, ca şi cum ar fi fost cel mai important lucru din lume.

Să mănânc? Când el urma să se confrunte singur cu răul? Glumea?

Stomacul mi se întoarse pe dos.

— O să pierd autobuzul. Vrei nişte ouă?

Nu ştiu de ce m-am oferit să-i fac ouă. Îi plăceau ouăle ochiuri, dar nici eu şi nici mama nu le reuşeam. De când mă ştiu, nu reuşisem să păstrez gălbenuşul întreg, chiar şi când tata încerca să mă înveţe cum să le scot uşor cu paleta din tigaie, scuturând-o. Îmi aduc aminte de dimineţile de duminică, de mama care râdea şi-i spunea că n-o să se aleagă decât cu ouă jumări sau ouă ochiuri tari, iar tata venea în spatele ei, o cuprindea de mijloc şi-şi cufunda faţa în părul ei lung şi creţ, de culoarea castanei. Iar eu mă strâmbam mereu şi ţipam: „Ce scârbos! Terminaţi cu pupăturile!” Şi ei râdeau.

Asta era înainte. Acum o veşnicie. Când eram mică. Tata clătină uşor din cap.

— Nu, mersi, puştoaico. Ai bani?

I-am ochit portofelul pe bufet şi l-am pescuit între degete.

— Iau şi eu una de douăzeci.

— Ia două, în caz că ai nevoie.

Clic. Clic.

— Cum merge şcoala?

Bine, tată. Al naibii de bine. Două săptămâni de când sunt în oraş mi-au ajuns ca să-mi fac o grămadă de prieteni.

— Merge.

Am luat două bancnote de douăzeci din portofel, mângâind cu degetul mare folia de plastic care acoperea poza mamei, aşa cum făceam de fiecare dată. Chiar deasupra zâmbetului ei larg şi strălucitor era un punct lucios. Părul ei castaniu era la fel de creţ şi rebel ca al meu, dar ea îl ţinea strâns la spate, într-o coadă de cal lejeră, şi pe faţa în formă de inimă îi cădeau ineluşe cu şuviţe blonde. Era frumoasă. Era clar ca bună ziua când te uitai la poza ei de ce se

îndrăgostise tata de ea. Aproape că-i simţeai şi parfumul.

— Doar atât?

Clic.

— Merge bine. E o prostie. Aceleaşi lucruri. Am lovit cu vârful pantofului în linoleum şi am pus portofelul la loc. Am plecat.

Clic. Tata nu-şi ridică privirea.

— OK. Te iubesc.

Era îmbrăcat cu puloverul de armată şi pantalonii sport albaştri în care lucra mereu, găuriţi în genunchi. Mă holbam la el, aşa cum stătea cu capul aplecat şi încărca arma. Puse încărcătorul deoparte şi luă altul. Aproape că simţeam fiecare glonţ cum intra la locul lui, de parcă l-aş fi pus cu mâna mea. Mi se încleştase gâtul.

— Bine. Cum zici tu. Pa.

Ai grijă să nu te omoare.

Am ieşit tropăind din bucătărie şi m-am lovit în gambă de una dintre cutiile de pe hol. Încă nu

despachetasem lucrurile pentru sufragerie. De ce să-mi mai dau de lucru, de vreme ce peste câteva luni urma să le împachetez din nou?

Am trântit şi uşa de la intrare în urma mea şi mi-am tras gluga pe cap, îndesându-mi părul sub ea. Nu-mi dădusem prea mult silinţă să mă aranjez. Doar ce-mi trecusem pieptenele prin păr. Mama avea cârlionţi mari şi frumoşi, dar ai mei erau mici de tot şi părul stătea înfoiat. Umiditatea din Vestul Mijlociu nu mă ajuta deloc în acest sens. Ba dimpotrivă. Era ca o pătură umedă şi rece care mă făcea să scot aburi pe nas şi pe gură şi mă pişca de încheieturi.

Casa unde locuiam cu chirie se afla pe o stradă lungă şi dreaptă de case identice, toate dormitând în lumina apoasă a razelor de soare care reuşeau să se strecoare printre nori. Aerul avea gust de fier şi am început să tremur. Înainte să venim aici, locuisem în Florida, unde era mereu o căldură înăbuşitoare, lipicioasă şi umedă care-ţi făcea pielea uleioasă. Nimicisem patru poltergeişti în Pensacola şi fantoma

unei femei pe care chiar şi tata a putut s-o vadă într-un oraş mort, o fundătură la nord de Miami, unde o femeie ciudată, cu şerpi cu cap de aramă şi şerpi-mocasin pe care-i ţinea în terarii, i-a vândut tatălui meu argintul de care avea nevoie ca să se ocupe de alt caz. Acolo nu a trebuit să merg la şcoală. Eram atât de ocupaţi să fim în mişcare tot timpul, mutându-ne dintr-un hotel într-altul, astfel încât creatura pe urmele căreia era tata, orice ar fi fost aceasta, să nu pună mâna pe noi.

Acum eram în Dakota de Sud, unde zăpada ne urca până la genunchi. Să mori de fericire, nu alta!

Curtea noastră era singura năpădită de buruieni, unde iarba nu mai fusese tunsă de mult. Aveam şi un gard de şipci, dar vopseaua era scorojită şi crăpată şi lipseau părţi din el. Semăna cu o gură ştirbă care zâmbea. Însă veranda era ţeapănă, iar casa şi mai şi. Tata nu era de principiul să închirieze bungalow-uri dărăpănate. Spunea că nu în astfel de condiţii trebuia să crească un copil.

Am pornit la drum cu capul în jos şi mâinile înfundate în buzunar.

Atunci a fost ultima oară când l-am văzut pe tata viu.

Capitolul 1

— Domnişoară Anderson?

Vocea doamnei Bletchley zăbovi asupra numelui meu.

Îmi sprijinisem obrazul în mână şi mă uitam pe fereastră la întinderea rece şi pustie a terenului de baseball, aşteptând să sune de ieşire. Liceul Foley nu avea încredere în soneriile clasice. În locul lor, se auzea o melodie ca de celular care răsuna în sala de clasă când era timpul să o iei la fugă ca pe bandă rulantă spre altă sală de curs.

Creionul pe care-l ţineam în mână se odihnea pe hârtia albă. Nu scrisesem nimic M-am uitat în jur încet, căci tăcerea bruscă din clasă însemna că toţi ochii erau aţintiţi asupra mea

Urăsc lucrul ăsta.

Bletchley avea faţa rotundă, părul alb, şi era plinuţă. Ceilalţi profesori credeau probabil că avea un suflet bun, că era inofensivă. Avea ochi mici,

căprui-închis, care se iţeau din spatele ochelarilor cu rame metalice, şi era dată cu ruj de culoarea cornalinei care se întinsese în şănţuleţele ridurilor de la colţurile buzelor. Atunci când nu ţinea strâns în mână rigla, ca şi cum ar fi fost un baston, se trăgea mereu de poalele puloverului tricotat grosolan. N-avea decât trei pulovere pe care le schimba între ele; unul de culoarea primulei, altul albastru cu trandafiri şi un pulover galben-verzui, cu guler stil Peter Pan – pe care îl purta astăzi.

Arăta ca o nevăstuică pregătindu-se să mai înhaţe un pui de găină. Copiii îi spuneau pe la spate Câine Turbat, şi îi simţea imediat pe elevii slabi de înger.

Există două tipuri de profesori – cei slabi şi cei duri. E posibil ca cei slabi să vrea cu adevărat să te ajute, sau poate aşa au fost dresaţi să se poarte. De obicei sunt emotivi şi se tem de copii, mai ales de băieţii de liceu. Profesorii duri sunt cu totul altfel. Sunt ca nişte rechini – maşinării de mâncat, cu reglaj

fin, care simt sângele din apă.

— Eram atente, domnişoară Anderson?

Tonul ei era atât de tăios, încât puteai să ascuţi un cuţit la el. Un murmur de şoapte se iscă în clasă. Bletch îşi ochise ţinta pentru următoarele treizeci de minute. Eu eram aceea.

Îmi place la nebunie să fiu fata nou-venită.

Nici n-ar fi trebuit să deschid gura. Profesorii duri sunt ca bătăuşii. Dacă nu reacţionezi, ajung destul de repede la concluzia că eşti prost şi te lasă în pace.

Tipul goth cu trăsături de asiatic din faţa mea se foi în bancă. Era înalt şi slab mort, cu o claie de păr negru ondulat în cap. I se văzu ceafa când se aplecă, iar gulerul hainei negre pe care nu o dădea niciodată jos stătea ridicat la colţuri, dar pliat la spate. Am rămas cu ochii lipiţi de ceafa lui, care se ivea de sub cârlionţii negri.

La naiba, e posibil să ţină vrăjeala.

— La Fort Sumter, am spus.

Tăcere. Bletchley miji ochii îndărătul

ochelarilor ei cu rame metalice. Deschisesem gura. Acum era prea târziu, aşa că m-am aruncat cu capul înainte.

— Aţi întrebat unde s-au tras primele focuri de armă din Războiul Civil. La Fort Sumter. Din 12 până în 13 aprilie 1861.

Am rostit frazele pe un ton sec, fără inflexiuni, plictisită, şi şoaptele din clasă se transformară în râsete înfundate, genul pe care un profesor dur îl urăşte cel mai mult

Cine ar fi crezut că istoria Americii de anul al doilea de liceu poate să fie aşa de distractivă?

Bletch mă pironi din priviri o clipă. Nu ştia deocamdată ce-mi poate capul, aşa că aş fi putut să scap. Puştiul goth din faţa mea se foi din nou în bancă şi scaunul scârţâi.

Se vedea clar că profesoara hotărâse să se ia de altcineva. Îmi aruncă însă o privire care promitea că avea să se ocupe şi de mine mai târziu.

— Mulţumesc, domnişoară Anderson.

Făcu o pauză lungă, în timp ce bătea gânditoare cu rigla în catedră. I se vedeau gleznele umflate cum ieşeau din pantofii solizi cu şiret, în ciuda faptului că purta ciorapi de nailon negri şi groşi, şi o fustă lungă şi largă de blugi. Semănau cu nişte ciorapi medicinali, ca aceia care li se prescriu bolnavilor de diabet.

Bunica purta aşa ceva când o dureau gleznele. Mi se făcu pielea de găină când m-am rezemat pe spătarul tare de plastic al scaunului, neîndrăznind să mă uit din nou pe fereastră. Bletch ar putea foarte uşor să mă ia din nou în vizor. Nu-i spusesem tatălui meu despre bufniţa de la fereastră. Oare mai era acasă?

Senzaţia de disconfort pe care o simţeam în stomac se accentua. Mă uitam fix la ceafa băiatului din faţa mea. El se foi din nou, trăgându-se febril de colţurile gulerului. Nu te mişca, îmi venea să-i şoptesc. Îşi caută următoarea victimă. Dacă aş fi fost prezentă sută la sută în clasă, în loc să-mi stea gândul la tata şi să-mi fac griji pentru el, aş fi putut să fac ceva, să-i trag una peste ceafă ca să-l salvez, căci îmi

păsa al naibii de puţin dacă mă ducea la directoare în birou sau în camera de detenţie sau ceva de genul. Securea căzu.

— Domnule Graves?

Ochii lui Bletch scânteiară.

Tipul din faţa mea încremeni, cu umerii încordaţi. Bletch adulmecase sânge în apă. Încercam să nu mă simt vinovată.

— Sper din tot sufletul că îţi iei notiţe! De vreme ce domnişoara Anderson a răspuns la întrebarea despre începutul războiului, poate dumneata ne-ai putea spune ceva despre cauzele Războiului Civil.

Sprâncenele i se ridicară şi lucirea hrăpăreaţă din ochii ei, că ai unui animal de pradă, îmi aduse aminte de şerpii-mocasin din terariile de sticlă care înainte de a scoate acel sunet cumplit, ca scrâşnetul unei maşinării cu zimţi, deschideau larg ochii mari, fără pleoape. Bufniturile pe care le scoteau şerpii când se izbeau de sticla terariului îmi răsunau în cap şi

simţeam miros de orez cu fasole roşie, transpiraţie şi beţişoare parfumate.

Eram departe de Florida. Îmi aminteam de patroana acelui magazinaş cu obiecte oculte care îmi dădea fiori, cu ochii ei înceţoşaţi şi masa mişcătoare care plana deasupra ei – un nor tulbure pe care oamenii obişnuiţi nu l-ar vedea, ci l-ar simţi doar ca o pală de curent rece. Mă măsurase din cap până-n picioare înainte ca tata să pocnească din degete şi să-i aducă la cunoştinţă că vorbea cu el, nu cu mine, „mersi mult, cucoană”.

Ar fi trebuit să-i spun despre bufniţă. Senzaţia bruscă de certitudine îmi dădu fiori. Degetele îmi amorţiră şi simţeam furnicături prin ele.

— Mmm. Cauzele Războiului Civil. Ăăă…

Puştiul din faţa mea începuse să se bâlbâie şi Bletch îl avea la degetul mic. Îl tot tachină până la sfârşitul orei de curs, deşi în cele din urmă băiatul dădu răspunsurile corecte – asta când îl lăsă să spună şi el ceva. Când sună de ieşire, era roşu ca racul. I se

înroşise şi ceafa. Îmi părea rău de el, dar n-am permis ca acest lucru să mă ţină din treabă.

Pe coridoare era îmbulzeala obişnuită, fotbaliştii macho care umblau după pradă ca nişte rechini, majoretele care zâmbeau tâmp, şi noi, restul, care încercam să ne strecurăm printre ceilalţi. Un contingent de drogaţi se adunaseră ciorchine în faţa unui vestiar şi sunt sigură că am văzut o pungă de hârtie maron care era trecută din mână în mână. M-am uitat în spate – nu se vedea niciun profesor. O fată de la cursul de desen mi-a ignorat semnul timid cu mâna şi a şters-o încet, cu rucsacul atârnându-i trist pe umăr.

Urăsc să fiu fata nou-venită.

În cantină era zarvă mare şi mirosea a ceară de parchet şi mâncare industrială. Aveam nişte mărunţiş pentru telefoanele publice înşirate între cantină şi Aleea Morţii care ducea spre cancelarie, aşa că am băgat fisele şi am format numărul scris în caietul cu Yoda – ultimul număr dintr-un şir de numere asemănătoare, scrise în grabă cu creionul sau cu pixul

albastru. Telefonul funcţiona când ne-am mutat, era pe numele fostului chiriaş şi a fost mai simplu pentru noi să-l lăsăm aşa, doar să plătim factura pentru o perioadă. Doar nu puteam să memorez toate numerele astea afurisite. Sau cel puţin asta i-am spus tatălui meu când mi-a făcut scandal că le-am notat.

Mi-a spus să am grijă ce vorbesc şi pe urmă m-a lăsat în pace.

Armonie în familie, numele tău e Anderson!

Receptorul sună la ureche. O dată. De trei ori. De cinci ori.

Tata nu era acasă, sau lucra pe afară şi nu a răspuns. Mi-a trecut prin gând să chiulesc de la restul cursurilor, dar tata s-ar fi enervat şi mi-ar fi ţinut iar un discurs despre importanţa şcolii. Dacă îndrăzneam să-i demonstrez că şcoala nu însemna totul şi că nu învăţam în liceu cum să exorcizez o cameră sau să-i vin de hac unui zombi, atunci îmi ţinea altă prelegere despre cum ar trebui eu să mă comport ca un copil normal.

Doar pentru că el vâna creaturi fantastice nu însemna că aveam dreptul să lipsesc de la şcoală. Nici vorbă de aşa ceva! Chiar dacă fără mine el nu prea vedea mare lucru, căci „harul”, aşa cum îl numea bunica, fusese transmis doar pe linie maternă. Şi ce mai har! Nu mi-am dat seama dacă asta însemna că eşti „nebună” sau doar „ciudată”. S-ar putea spune că juriul încă mai deliberează asupra chestiunii.

Tata nu a părut niciodată trist sau nefericit că nu avea astfel de puteri. Şi nici bunica n-a promovat prea mult ceea ce numea ea „să-ţi plângi de milă” şi nu pot să mi-o imaginez altfel nici când era tata mic. Oricât de ciudat ar părea să mi-l imaginez pe tata deşirat şi adolescentin, stau drept dovadă pozele. Bunica avea o grămadă de poze.

Am pus receptorul în furcă după ce l-am lăsat să sune de cincisprezece ori şi am rămas holbându-mă la telefon în timp ce-mi rodeam pieliţa de la o unghie. Mă durea al naibii de tare şi geanta grea îmi lăsase pe încheieturile degetelor de la mâna stângă răni care

făcuseră coajă. Celelalte fete nu au taţi care să ţipe la ele să strângă din dinţi când le doare, să lovească mai tare, să intre şi să-l omoare, să-l omoare odată! Celelalte fete n-au umplut niciodată termosul cu apă sfinţită şi nici n-au pasat muniţii printr-o fereastră în timp ce taţii lor încercau să ţină la distanţă nişte creaturi care mişunau ca nişte gândaci mutanţi gigantici. Aşa se întâmplase la Baton Rouge şi fusese nasol de tot. A trebuit să-l duc pe tata la spital şi să inventez o minciună când m-au întrebat de ce-i lipseşte o bucată din gambă.

Uneori era greu să-ţi dai seama unde se terminau minciunile pe care trebuia să le spui celor din lumea normală şi unde începeau bazaconiile care erau la ordinea zilei în Lumea Reală. Există atâta activitate paramilitară care răzbate din Lumea Reală, încât taurul macho care fornăie furios atinge proporţii epice.

Telefonul suna în continuare.

— Băga-mi-aş picioarele, am şoptit printre

dinţi.

Oricum nu mă auzeam din cauza zarvei care răsuna dinspre cantină. Nici măcar nu mi-am recuperat fisa de cincizeci de cenţi, mi-o înghiţise aparatul.

Am rămas o clipă locului, uitându-mă la telefon, ca şi cum aparatul din faţa mea ar fi putut brusc să vină cu vreo idee bună. În şcoală mirosea a lână udă şi beton umed, a covoare de formaldehidă şi a respiraţia a două mii de copii. Ca să nu mai vorbesc de miros de picioare transpirate şi de mâncare ca de la McDonald. Miros specific de şcoală. E cam la fel peste tot în State, cu uşoare variaţii regionale în ceea ce priveşte mirosul de picioare transpirate şi restaurantele unde se servesc feluri de mâncare din carnea animalelor lovite de maşini.

Zgomotul care venea dinspre cantină mă deranja la urechi. Mă durea capul, de parcă aş fi avut una din migrenele mamei. Mi-era foame, dar gândul de a intra în cantină şi de a mă înghesui la coadă,

urmând să-mi caut apoi un loc unde să mă aşez şi unde să nu fiu nevoită să mă uit la nimeni sau să împart masa cu vreun tâmpit, mi se părea prea multă bătaie de cap.

Dacă m-aş duce acasă şi l-aş găsi pe tata, sigur mi-ar ţine Discursul lui. Dacă nu l-aş găsi, aş sta să-l aştept şi mi-aş face griji. Dacă aş rămâne la ora de geometrie şi aş rezista până la desen, aş lua-o razna, chiar dacă ora de desen era în general cea mai plăcută parte a zilei. Şi nici să nu aud de pierderea de timp numită „cultură civică". Învăţam mai multe uitându-mă după-amiaza la CNN. Asta dacă civică înseamnă „o gloată de lăudăroşi cu coafuri scumpe cărora le place să se audă vorbind".

Niciunul dintre cursurile astea nu te învăţa nimic real. Aş fi vrut mai degrabă să fiu cu tata la pândă sau să facem ce numea el „culegere de informaţii" – să mergem la magazinele cu obiecte oculte sau în baruri, locuri unde se adunau oamenii care cunoşteau Lumea Reală, cea întunecată, şi care

vorbeau în şoaptă la un pahar.

Cum era de exemplu ceainăria din New York unde mergea vechiul prieten al tatălui meu, August, unde nu ştii cum să intri mai repede şi tot la fel de repede îţi doreşti şi să ieşi. Sau barul din Seattle unde proprietarului îi cresc colţi din maxilarul inferior şi are o faţă lată şi plină de negi care-l face să semene cu o arătare ce trăieşte sub poduri şi se hrăneşte cu capre. Sau clubul de noapte din Pensacola unde lumina stroboscoapelor proiectează chipuri îngrozite pe podea. Şi magazinul de ţară, de pe drumul lăturalnic de lângă Port Arthur, unde femeia care stă într-un balansoar pe verandă are tot ce-ţi trebuie într-o pungă de hârtie şi unde praful lasă dungi pe fereastră şi luceşte chiar şi noaptea. Sunt astfel de locuri pretutindeni, unde poţi să cumperi lucruri care n-ar trebui să existe sau care nu există de fapt.

Asta dacă eşti dispus să plăteşti. Uneori cu bani. De cele mai multe ori cu informaţii. Şi câteodată cu ceva mai puţin palpabil. Favoruri. Amintiri.

Chiar suflete.

Poate aş putea să descopăr singură un astfel de loc, să-i găsesc tatălui meu un loc bun unde să se informeze. Bodegile unde vin cei din Lumea Reală sunt ascunse de lumea normală, dar mie îmi sar mereu în ochi. Cred că din cauză că bunica mă punea mereu să joc Ce e pe masă? – jocul în care închideai ochii şi încercai să-ţi aminteşti tot ce pusese ea pe masă la prânz sau la cină, ce pusese în conserve sau ce cususe.

Era oricum mai bine decât să suport poverile pe care trebuiau să le îndure cei de-o vârstă cu mine. Aşa că m-am întors şi-am luat-o în direcţie opusă, spre uşile care duceau afară către terenurile de fotbal şi baseball. Aş putea s-o iau de-a curmezişul şi poate să mă strecor prin pădurice – Foley e una dintre şcolile cu campus deschis, o raritate în zilele noastre. Aveam cei douăzeci de dolari de rezervă, care-mi ajungeau să merg la o cafenea sau un restaurant unde nimeni nu m-ar deranja înainte să-mi iau o mină serioasă şi să plec ghidându-mă după intuiţie.

Frigul de afară îmi biciuia obrajii deja amorţiţi. Încă mai simţeam gust de fier în gură, ca şi cum aş fi supt o monedă. Am pornit la drum cu capul în jos, călcând peste buruienile îngheţate care-mi trosneau sub picioare. Nasul începu imediat să-mi curgă.

Ce alegere grea! Să chiulesc de la şcoală şi să-mi îngheţe fundul, sau să mă întorc înăuntru unde e cald şi unde mă plictisesc de moarte?

— Hei! Hei, tu!

M-am făcut că n-aud, ştergându-mi nasul cu manşeta bluzonului cu fermoar. În spatele meu se auzea scârţâit de paşi. Nu mi-am băgat capul între umeri – aşa te dai de gol că ai auzit când te-a strigat. Dacă era vreun profesor, trebuia să inventez un motiv pentru care eram afară la ora asta.

Am început să mă gândesc ce să-i spun, să-mi exersez muşchiul care se ocupă cu inventarea de minciuni.

Ar trebui să existe un curs pe tema asta. Cine l-ar preda? Mă întreb dacă ar mai fi nevoie ca

evaluarea să se facă folosind curba lui Gauss.

— Hei! Anderson!

Vocea era prea tânără ca să fie a vreunui profesor. Şi era o voce masculină.

La naiba! Ăsta-i norocul meu. De obicei, bătăuşii nu se pun cu mine, dar nu se ştie niciodată. Mi-am înfipt călcâiul în pietriş şi m-am rotit spre el ridicând capul. Părul îmi venea în ochi, deşi era mai mult îndesat în glugă.

Era tipul goth de la cursul de istorie. Era prea înalt şi haina lungă şi neagră fâlfâi când se opri brusc. Îşi ridicase din nou gulerul şi gerul de afară îi înroşise nasul şi obrajii, care erau acum roşii ca cireaşa şi se iţeau de sub claia de păr vopsit negru. Respiră zgomotos câteva clipe şi pieptul lui îngust se văzu ridicându-se sub tricoul cu Black Sabbath. Mă cerceta printre şuviţele de păr care-i cădeau peste ochi. Avea ochii de un verde deschis, o culoare ciudată, şi şuviţele negre îl împiedicau să vadă prea bine. Peste câţiva ani, probabil că o să fie frumuşel foc, cu ochii

lui verzi care contrastau cu părul negru, des şi ondulat.

Acum însă era în perioada aceea când băieţii arată caraghios, când fiecare parte a corpului parcă ar fi scoasă din alt catalog cu părţi ale corpului uman. Săracul de el!

Am aşteptat. Într-un final, şi-a recăpătat suflul.

— Vrei o ţigară?

— Nu.

Iisuse, nu!

Avea o faţă drăgălaşă, de copil, pe care probabil majoritatea băieţilor ar scuipa-o dacă ar vedea-o în oglindă. Doar nasul şi pometii contrastau cu aspectul general. Genul de faţă cu care se pricopsesc unii metişi dacă nu au noroc. Părea un puştan de doisprezece ani, doar că era foarte înalt. Părul era probabil o încercare să pară că avea „şaisprezece ani, pe bune”. Era încălţat cu nişte bocanci drăguţi, cu fier în bot, lungi până la genunchi, care se legau cu şireturi. Ca ţinuta să fie desăvârşită, îşi pusese un crucifix răsturnat la gât, care îi atârna de

un lanţ de argint pe pieptul osos.

Am făcut un pas înapoi şi m-am uitat din nou la el. Nu. N-avea nimic care să mă ducă cu gândul la Lumea Reală. Nu credeam să aibă, dar e mai bine să verifici. Mai bine să verifici de două ori şi să respiri uşurat decât o singură dată şi să ţi-o iei peste ochi. Aşa spune tata.

Tata. Oare plecase deja? E încă lumină afară, probabil că n-a păţit nimic. Dar nu-mi plăcea senzaţia de greutate pe care o simţeam în piept.

Tipul din faţa mea se scotoci în buzunar şi scoase un pachet mototolit de Winston. Ridurile din colţurile ochilor se încreţiră. Cel puţin n-a avut ghinionul pe care-l au mulţi metişi, care par că mijesc mereu ochii, gata să se ia la bătaie cu Clint Castwood

— Vrei? întrebă el din nou.

La naiba! Mă holbam la crucifixul de la gâtul lui. Avea oare habar ce însemna asta? Sau cât de repede ar putea lucrul ăsta să-l bage în belea în anumite locuri?

Probabil că nu. Din cauza asta Lumea Reală e aşa cum e: pentru că lumea normală crede că doar aşa se poate.

— Nu, mersi.

Aş vrea o cană de cafea şi un sandviş dublu. Vreau să mă aşez undeva şi să desenez. Vreau să găsesc un loc unde să nu pătrundă lumina soarelui şi unde să nu mă simt ca de pe altă planetă. Lasă-mă naibii în pace. Ar fi trebuit să-i spun tatălui meu despre bufniţă.

Conştiinţa mă mustră.

— Îmi pare rău pentru ce ţi-a făcut Bletchley.

El ridică din umeri, cu o mişcare rapidă, ca de pasăre. Semăna întru totul cu o pasăre, de la nasul ca un cioc care contrasta cu faţa lui de copil, cu tenul caramel, până la nervozitatea degetelor. Scoase o ţigară din pachet şi o brichetă Zippo argintie, îşi aprinse canceroasa, expulza un nor de fum pe gură şi îl apucă imediat un acces de tuse.

Iisuse! Uite cum stau eu aici cu tipul ăsta goth

mişto şi-mi îngheaţă fundul. Unele zile sunt mult mai proaste ca altele. Fără glumă.

— Nu-i nimic, spuse el când reuşi să vorbească din nou. E o căţea. Aşa face tot timpul.

Mă bucur să aflu că n-am întrerupt cursul firesc al evenimentelor. Stăteam în faţa lui şi nu ştiam ce să mai spun. M-am mulţumit să ridic şi eu din umeri.

— OK, ne mai vedem.

— Ai de gând să chiuleşti? Veni lângă mine, fără să-i pese că cu o luasem la picior. Văd că ai pornit-o deja cu dreptul.

Lasă-mă în pace!

— N-am chef să-mi bat capul cu şcoala azi.

— OK. Ştiu eu un loc. Ştii să joci biliard? Trase un fum din ţigară şi reuşi de data asta să nu se mai înece. Eu sunt Graves.

Nu-mi amintesc să te fi invitat să mergi cu mine.

— Ştiu. Am coborât privirea în pământ, bătând pasul pe loc. Dru.

Şi să nu îndrăzneşti să întrebi de la ce vine.

— Dru, repetă el. Eşti nouă. Ai venit acum vreo două săptămâni, nu? Bine ai venit la Foley!

Nu faci decât să spui lucruri al naibii de evidente şi să-mi faci o întâmpinare în stil suburban. Deocamdată nu vedeam cum aş fi putut să scap de el, aşa că am scos un sunet de încuviinţare. Am traversat terenul de fotbal într-un tandem ciudat, el încercând să facă paşii mai mici din respect pentru faptul că nu aveam picioare de greiere ca el. L-am măsurat în timp ce mergeam. Concluzia era că dacă ne-am fi bătut, cred că cu aveam şanse mai mari de câştig. Nu părea prea puternic.

Şi totuşi mă plimbam prin pădure cu un tip pe care nu-l cunoşteam. M-am uitat pe furiş la mâinile lui şi am tras concluzia că era posibil ca puştiul să fie de treabă. Cel puţin puteam să-l bat dacă încerca ceva şi pădurricea nu era prea mare.

Tipul încercă din nou să facă puţină conversaţie.

— De unde eşti?

De pe o planetă foarte îndepărtată. Unde coşmarurile sunt reale.

— Din Florida.

Mereu mi se punea întrebarea asta, mai devreme sau mai târziu. Uneori, mai ales când eram mai mică, minţeam. De cele mai multe ori spuneam că locuisem dintotdeauna în ultimul loc unde fusesem.

Oamenii, de fapt, nu vor să afle nimic despre tine. Vor doar să te încadrezi în tiparele lor deja formate. Te cataloghează în primele două secunde şi devin agitaţi sau se supără dacă nu corespunzi judecăţii lor pripite. În privinţa asta, lumea normală seamănă cu cea Reală – totul depinde de ceea ce oamenii cred că eşti. Află ce cred ei, nu le înşela aşteptările, şi n-o să întâmpini niciun obstacol.

— Mda, după accent, pari de undeva din Sud. E o schimbare mare pentru tine, nu? Aici o să ningă.

O spuse ca şi cum ar fi trebuit să-i fiu recunoscătoare că mi-a zis. Cureaua genţii îmi intra

adânc în umăr. Am încercat să nu schiţez niciun gest, să nu las să se vadă că mă durea.

Ba nu am accent sudic. Semăn puţin la vorbă cu bunica, dar nimic mai mult.

— Mersi că m-ai avertizat

Nu m-am ostenit să ascund sarcasmul din vocea mea.

— N-ai pentru ce. Primul pont e gratis.

Când am ridicat ochii spre el, am observat că zâmbea sub claia de păr. Aproape că nici nu i se mai vedea faţa din cauza părului. Nasul subţire şi mândru se lupta din răsputeri totuşi să iasă la iveală. Părea că-i era foarte frig. Nici măcar n-avea mănuşi.

Preţ de-o secundă am cochetat cu ideea de a-i spune ceva. Bună. Eu sunt Dru Anderson. Tata s-a ţicnit de-a binelea după ce a murit mama şi acum merge din loc în loc să vâneze ciudăţeniile nopţii, să omoare creaturi pe care le găseşti doar în basme şi poveşti cu fantome. Îl mai ajut şi eu când pot, dar de cele mai multe ori sunt o povară, chiar dacă pot să

spun unde e probabil să se afle orice creatură inumană din oraşul ăsta. Chiulesc de la şcoală pentru că n-o să mai fiu aici peste trei luni. Nimic nu contează.

Însă m-am trezit zâmbindu-i şi eu.

— Ar trebui să porţi mănuşi.

El se uită la mine, dându-şi la o parte părul din ochi cu o mişcare a capului. Acum am văzut că avea ochii verzi cu firişoare maronii şi aurii prin ei şi că erau generos tiviţi cu gene negre şi dese, ochi care-şi schimbă culoarea. Băieţii au parte mereu de cele mai mişto gene; parcă ar fi un fel de lege cosmică. Şi copiii metişi mai sunt ajutaţi în privinţa asta şi de genetică. Atunci când o să i se mai împlinească nasul şi n-o să mai fie aşa de rotund la faţă, fetele. or să se dea în vânt după el. Poate că o să i se urce chiar la cap.

— Strică imaginea, spuse el.

În urechea stângă luci ceva argintiu, un cercel probabil pe care nu puteam să-l văd prea bine.

— O să îngheţi tun.

Ajunsesem la marginea terenului de fotbal şi el trecu în faţă şi o luă la dreapta, pe o potecă prăfuită. Crengile goale ale copacilor se împleteau deasupra noastră şi mirosul sec al frunzelor căzute îmi gâdilă nasul. Grămada de cărămizi, şcoala pe care o lăsam în urmă, avea să dispară în curând din raza noastră vizuală, şi lucrul ăsta mă făcea mai fericită decât fusesem toată ziua.

Graves răsuflă cu zgomot şi-şi dădu părul pe spate, trăgând din nou din ţigară. Când expiră, fumul rămase o clipă suspendat în aer, luând forma unei pene. Am clipit ca să-mi limpezesc ochii şi imaginea se risipi.

— Ei, spuse, trebuie să rabzi la frumuseţe. Gagicile nu se dau în vânt după tipii care poartă mănuşi.

Pun pariu că gagicile nu se dau deloc în vânt după tine, aici în Stepford, în oraşul ăsta amărât.

— De unde ştii?

Am călcat peste o rădăcină şi geanta mi se izbi

de şold

— Ştiu eu. Îmi aruncă o privire peste umăr, şi aproape că nici nu i se vedea rânjetul de păr. Nu mi-ai zis dacă-ţi place să joci biliard.

— Nu, nu-mi place.

Mă simţeam din nou puţin vinovată. El încerca să fie drăguţ cu mine. Există câte un specimen în fiecare şcoală. Unul care crede că are şanse mai mari cu fetele nou-venite.

— Dar azi o să te bat la fundul gol.

M-am hotărât să mai aştept până să caut locul unde se întâlneau pasionaţii de paranormal. Probabil că tata mi-ar oferi o altă versiune a Discursului dacă m-aş duce să-l caut singură. S-a întâmplat o dată în Dallas, când m-a găsit stând de vorbă cu un spiriduş, o creatură cu urechi ascuţite şi ochi bulbucaţi, şi făcându-ne cinste unul altuia cu pahare cu cola. Atunci aproape că şi-a ieşit din fire…

— Bine. Nici măcar nu părea să se simtă jignit. Dacă poţi, Dru.

M-am gândit dacă să-i spun că tata mă învăţase să joc biliard când rămăsesem fără bani, dar m-am hotărât să nu-i zic. Poate că dacă-l făceam să se simtă stânjenit, mă lăsa în pace.

Capitolul 2

Am ajuns acasă puţin după ora cinci, cu autobuzul care m-a zdruncinat tot drumul din centru până acasă. Graves voise să mai rămân să mai jucăm biliard, dar localul – un club de biliard pentru toate vârstele, cu tonomat şi terenuri interioare de tenis şi baschet – era prea zgomotos şi plin de mirosuri ciudate şi gemea de puşti care ar fi trebuit să fie şi ei la şcoală. Aşa că am şters-o cât am putut de repede şi am fost nevoită să ghicesc autobuzul care să mă ducă acasă. Sunt obişnuită să mă descurc cu transportul în comun în aproape orice parte din America, şi aici chiar era un sistem bine organizat.

Camioneta tatălui meu nu mai era în faţa casei, dar lăsase lumina aprinsă în bucătărie şi un bilet lângă care era o bancnotă de cincizeci de dolari.

Nu mă aştepta. Comandă o pizza. Întâi temele şi pe urmă televizorul, puştoaico, şi fă-ţi exerciţiile kata. Te iubesc. Tata.

Alţi taţi erau în carne şi oase la cină, al meu îmi lăsase o bancnotă de cincizeci de dolari şi un bilet în care-mi amintea să-mi fac nişte afurisite de exerciţii kata.

Oricum mi-era frig, aşa că mi-am aruncat geanta în bucătărie şi m-am năpustit în garaj. Uşa mare cu balamalele rupte zăngănea, tachinată de vânt. Geanta grea scârţâi puţin, balansându-se. Mi-am dat haina jos şi am început să tremur pe pardoseala de ciment.

Tatălui meu îi plăceau karatele şi era destul de solid, iar acestea erau o alegere bună pentru el. Dar eu am constituţia firavă a mamei mele, numai că ea îşi lucrase bine muşchii pieptului şi avea şolduri frumos curbate. Eu sunt colţuroasă, cu excepţia sânilor, şi dacă mă întrebi pe mine, e mai mare daraua decât ocaua, mai ales când e vorba de băieţi. Nu am masa musculară de care e nevoie ca să încasezi un pumn cu toată forţa.

Aşa că, pentru mine, e bun tai-chi-ul şi ce

numeşte tata când e treaz „Regulile de bază ale luptei murdare”, sau „Şase metode tari să-i vii de hac unei jigodii”, aşa cum spune după ce bea câteva pahare de Jim Beam. Mie îmi place tai-chi-ul. Îmi place cum se leagă fiecare mişcare de cealaltă, încet, şi respiraţia care calmează totul. Dar asta nu înseamnă că e uşor. Genunchii trebuie să fie mereu puţin îndoiţi şi, după un timp, îţi termină tendoanele şi cvadricepşii. Dar tot e frumos.

Împinge-trage. Desfă coama calului. Prinde coada rândunicii. Încălzită şi relaxată, simţindu-mă puţin mai bine, am tras aer în piept şi l-am dat afară, reuşind să fiu cât de liniştită cred eu că e posibil să fii. Lumea de afară se făcu simţită imediat ce am deschis ochii. Am început din nou să-mi fac griji pentru tata, înainte chiar de a deschide uşa de la bucătărie. Am intrat cu zgomot, tropăind exagerat, căci asta e singura metodă de a umple o casă goală.

Am căutat prin frigider şi m-am hotărât în cele din urmă să mănânc un castron cu Cheerios.

Înfulecasem o felie de pizza unsuroasă la clubul de biliard şi gândul de a mânca iar brânză cu gust de carton nu-mi surâdea, chiar dacă era cu pepperoni. Aşa că am înfulecat cerealele, am amestecat un pahar de cola cu puţin Jim Beam de la tata şi am urcat în camera mea să mă întind în pat şi să mă uit la lumina de pe tavan. Fiecare cameră e diferită şi felul în care lumina de afară se reflectă pe ipsosul care e mânjit pe majoritatea tavanelor e unic. Aş putea probabil să descriu aproape toate casele unde am locuit după lumina care se reflecta pe tavan.

Cel mai mare dezavantaj al goanei tatălui meu după fantome era faptul că fiecare casă în care stăteam devenea sinistră când se lăsa seara. Noaptea este perioada când majoritatea creaturilor din Lumea Reală ies la joacă – şi prin joacă se poate înţelege „să te distrezi puţin", „să mergi la cumpărături, căci pe timpul zilei nu poţi fiindcă lumina soarelui te arde ca flăcările iadului" sau „să le faci de petrecanie oamenilor imprudenţi, mm-mm". Alege ce vrei.

M-am învelit cu plapuma roşu cu alb a mamei, m-am culcuşit ca un pui în cuib şi am sorbit din paharul de cola până când mi-am simţit papilele gustative arzând puţin – turnasem jumătate cola, jumătate tărie, şi după ceva timp a început să mă cuprindă o căldură plăcută. Ceasul clipea cu ochii lui roşii şi mici în întunericul care se adâncea tot mai mult în colţurile camerei. Vântul făcea uşa de plasă care dădea spre veranda din spatele casei să zdrăngăne.

Când locuiam în vreun apartament, mă jucam ascultând zgomotele din clădire; îi auzeam pe ceilalţi locatari cum se întorc acasă şi-mi imaginam poveşti despre ei. În majoritatea blocurilor nu e linişte niciodată, dacă stai să asculţi cu atenţie. După un timp, începi să te familiarizezi cu zgomotele şi surprinzi ritmul fiecărei vieţi în parte care îşi aduce contribuţia la formarea melodiei cu titlul Acasă. Într-unul din apartamentele în care am stat, tipul de vizavi cânta la violoncel în fiecare seară după cină.

Îmi plăcea să-l ascult, chiar dacă tipul din capătul celălalt al coridorului îşi bătea nevasta o dată pe lună, când trebuia să plătească chiria.

Casele sunt altfel. Scârţâie ca şi cum ar vorbi, încep să murmure când se lasă noaptea. O casă goală la lăsarea serii începe să vorbească, oricât de nouă ar fi. Înainte, puneam muzică şi n-o mai auzeam, dar după un timp, gândul că s-ar putea să nu aud dacă se strecura vreo creatură pe coridoare a început să mă macine.

Când vezi fel şi fel de arătări şi poltergeisti în culori vii, reale, începi să te gândeşti şi la asta.

Aşa că de cele mai multe ori când tata lipsea noaptea, ascultam zgomotele casei şi aşteptam. Noaptea devine stranie când aştepţi pe cineva să se întoarcă acasă. Am văzut grozăvii la televizor de nu-ţi vine să crezi, lucruri care se întâmplă doar când eşti singur şi nimeni nu poate să confirme ceea ce ai văzut. O dată, tata m-a găsit ghemuită pe podea în casa mobilă pe care o închiriasem în Byronville, cu mâna

încleştată pe o bâtă de baseball şi dormind buştean în timp ce la televizor rula în reluare un episod din Zona Crepusculară, cu volumul dat tare. Mâncasem nişte mâncare sempreparată la casolete şi părul îmi intrase în tăviţele goale. După acest episod, m-a pus să-i promit că n-o să-l mai aştept şi o să mă duc la culcare, dar asta însemna doar că adormeam în şezut în pat, făcându-mi o mulţime de gânduri negre.

Lucrurile pot să ia o întorsătură foarte urâtă. Aşa se întâmplă mereu în lumea normală, iar în Lumea Reală singura diferenţă este că e vorba de creaturi cu colţi şi gheare care se mişcă cu o agilitate fantastică. August numea asta „Incidentul". Tata îi spunea „dusul pe copcă". Juan Raoul de la Hoya-Smith îi spunea „ghinion nenorocit, soartă blestemată, mala suerte, chingada".

Nu ştiam pe urmele cui era tata de data asta. Nu scosese o vorbă pe drumul dinspre Florida încoace. Asta era puţin neobişnuit – în mod normal, mă punea să caut tot soiul de informaţii stranii prin cutiile cu

cărţi vechi cu coperţi de piele pe care le luase din diferite locuri pe unde fusese. Sau să-l ajut să facă gloanţe şi să ascută cuţite, în vreme ce îmi spunea ideile lui şi voia să afle şi părerea mea, sau mă testa cu întrebări despre diverse strategii. Probabil că sunt singura fată de şaisprezece ani pe o rază de cinci sute de kilometri care ştie să facă diferenţa dintre un poltergeist şi o fantomă adevărată (pont: Dacă poţi să-l dezintegrezi cu acid nitric sau dacă aruncă în tine cu alte porcării de fiecare dată, e un poltergeist), sau să-şi dea seama dacă un medium este impostor (împunge-l cu un ac din fier adevărat). Cunosc cele şase semne ale unei prăvălii veritabile de obiecte oculte (Numărul 1: proprietarul zăvorăşte uşa înainte de a discuta despre Treburile Reale) şi cele patru lucruri pe care nu le faci niciodată când eşti într-un bar cu alţi oameni care cunosc partea întunecată a lumii (unul dintre ele este să nu pari slab). Ştiu cum să am acces la informaţiile publice şi cum să mă dau pe lângă funcţionarii de la tribunale (un zâmbet şi o haină

potrivită fac minuni). Mai ştiu şi cum să sparg fişierele redacţiilor de ziare, rapoartele poliţiei şi un fel de baze de date ale statului (regula de bază: Să nu te prindă nimeni! La mintea cocoşului!).

Să ştiţi, chiar dacă ai o intuiţie extraordinară, nu poţi să te duci pur şi simplu la cineva şi să-l întrebi despre exorcistul local sau despre ultima crimă neelucidată care a fost comisă într-o noapte cu lună nouă. Nici nu poţi să-i întrebi despre casele bântuite care servesc drept punct nodal sau despre locul unde se adună vârcolacii – şi unde burgerii nu sunt făcuţi în sânge, ci carnea e chiar crudă şi se serveşte în grămezi însângerate.

Uneori trebuie să cercetezi mai adânc ca să găseşti tiparul din spatele evenimentelor care celorlalţi oameni li se par a fi doar nişte întâmplări nefericite.

Fă rost de informaţii şi o să găseşti şi tiparul, spunea bunica. Dacă găseşti tiparul, găseşti şi prada, spunea tata.

Şi tot el spunea: Nu lăsa toate poveştile

fantasmagorice să-ţi întunece logica. Mereu spunea asta.

Mă întrebam unde era la ora asta. Am luat o gură de cola cu Beam. CD-playerul era în partea cealaltă a camerei, iar biblioteca din beton şi placaj era goală. Nu erau decât hainele mele acolo. Mai era un morman de haine sub ea şi husa CD-playerului în faţa dulapului. În afară de saltele şi noptieră, nu mai era nimic în cameră. Luxoasă casă mai era şi Casa Anderson! Nu mai lipeam postere pe pereţi şi nici nu-mi mai căram cărţile sus. Nu merita efortul şi tatălui meu nu-i păsa atâta timp cât aveam grijă ca rufele să fie spălate. Spre eterna mea uşurare, de câţiva ani renunţase şi la apret. Anii petrecuţi în armată îl făcuseră să fie dependent de spray-ul de amidon, dar eu am refuzat categoric să mă mai ating de chestia aia un timp. Într-un final, a renunţat şi el s-o mai facă şi m-am abţinut cu stoicism să nu-i demonstrez că nu era sfârşitul lumii.

Și mai spune lumea că maturitatea e

caracteristică doar adulţilor!

Casa era goală. Începuse să vorbească, gemea şi scârţâia pe măsură ce vântul de-afară se înteţea. Oriunde ai fi, aerul se schimbă în pragul înserării. Uneori e dulce şi domol, sau şuieră cât să te facă să fii fericit că eşti înăuntru, ghemuit la căldură.

Când urmează însă să se întâmple ceva rău, e altfel. Se aude un geamăt care pare slobozit de-o gură cu dinţi mari de sticlă.

Aşa se auzea vântul şi în seara asta. Speram ca tata să se întoarcă curând. După ce am terminat de băut ce aveam în pahar, am scos din geantă un creion şi o foaie şi-am început să desenez. Liniile lungi şi frânte au luat forma unui stânjenel dantelat, una dintre florile preferate ale bunicii mele. M-am concentrat asupra desenului, haşurând texturile diferite ale petalelor, imaginându-mi culorile – movul vibrant, albul ca zăpada şi verdele tulpinii. Desenasem o mulţime de stânjenei, mai ales după moartea mamei, şi bunica îmi aducea mereu o foaie şi un creion ca

să-mi fac de lucru în timp ce ea lucra în gospodărie.

Când mă gândesc la perioada care a urmat imediat după moartea mamei, când tata a dispărut de acasă pentru prima oară, sunt năpădită de o grămadă de senzaţii: mirosul hârtiei, zgomotul pe care-l făcea bunica atunci când freca ceva în bucătărie – tot timpul deretica prin casă – se amestecă cu senzaţia pe care mi-o dădea creionul ţinut în mână. Bunica spăla mereu podelele cu apă de păducel sau ştergea geamurile, plus celelalte treburi pe care trebuia să le facă în fiecare zi ca să ţină gospodăria în picioare. Strângea ouăle, dădea de mâncare la porci, tăia lemne. Nici acum nu pot să trec pe lângă o casă fără să caut din ochi cel mai potrivit loc pentru stocarea lemnelor, iar înainte să sparg ouăle le învârt întotdeauna o dată în sensul acelor de ceasornic.

Nu ştiu cum reuşea, dar casa era mereu curată ca lacrima şi podelele şi geamurile frecate cu tot felul de soluţii – cu miros de păducel, sorb, scoruş-de-munte, uneori coada-şoricelului sau

lavandă. Peste tot erau atârnate funii de usturoi sălbatic şi ceapă, şi bunica lucra până noaptea târziu la roata de tors, iar bufnetul înfundat şi uruitul acesteia îmi pătrundeau până în piept, în timp ce adormeam plângând de dorul tatălui meu, când voiam să vină mama, speriată şi singură, neînţelegând ce se întâmplă.

Ce înţelege un copil de cinci ani despre moarte? Sau când aude „pentru totdeauna”? Sau chiar şi când îi spui „o să mă întorc curând”?

Se întuneca de-a binelea. Ceasul clipea întruna. M-am dat jos din pat să mă duc la baie de câteva ori, înfăşurată în plapumă. Am coborât o dată la parter să-mi iau încă o cola cu Beam. Tata o să-mi ţină iar un Discurs – probabil cel despre Alegeri Responsabile şi Maturizare şi despre cum la mine nu era nici pe departe cazul. Asta dacă-şi dădea seama că beam de câte ori era el plecat. Dar de vreme ce şi el se servea destul de des, nu cred că s-a prins vreodată.

Am continuat să desenez forme simple – veioza

de pe noptieră, rafturile din bibliotecă şi uşile dulapului. Apoi am schiţat grămada de rufe din faţa dulapului, având grijă să redau întocmai umbrele. Ceasul clipea mai departe. Am terminat şi al doilea pahar de Beam stropit cu cola şi am adormit cu creionul între degete, trasând o linie apăsată pe caietul din poală, deschis la o pagină nouă.

Când m-am trezit dimineaţă, tata tot nu venise.

INTERMEZZO

Se făcea că tata străbătea un coridor lung. Era încălţat cu bocanci şi călca atent. Betonul era brăzdat de linii întrerupte şi alunecos din cauza pârâiaşelor de grăsime şi a băltoacelor formate de o substanţă pe care e mai bine să n-o pomenesc. Tata păşea peste ele ca un puşti care sare peste crăpăturile din asfalt, ca în jocul acela din copilărie.

Începuse să-mi bâzâie ceva în cap. Am vrut să deschid gura, să-i spun să n-o ia pe acolo, fiindcă o

Creatură Invizibilă se uita la el. Dar coridorul era atât de lung şi mi-era foarte greu să gândesc cu viespile care-mi bâzâiau în cap. Astea se distrau de minune săpând galerii în craniul meu. Zumzăitul lor mi se răspândea în tot corpul, ca şi cum aş fi călcat pe o sârmă ghimpată cu curent.

Înainte nu aveam prea des astfel de vise. În ultima vreme însă le aveam cam o dată pe lună, de obicei chiar înainte să-mi vină ciclul. Crampele abdominale şi visele ciudate mergeau mână-n mână. Dar de data asta nu era visul obişnuit, în care zbor peste acoperişurile caselor, şi nici cel mai înfricoşător coşmar care se termină cu mine în întunericul care parcă mă strânge, înconjurată de animale de pluş.

Nu. Visul ăsta era foarte colorat. Puteam să-i văd fiecare fir de păr din cap, firişoarele de culoarea lavandei din ochii lui albaştri, căptuşeala de la haina lui preferată, kaki, şi fiecare linie şi crăpătură de pe bocancii lustruiţi.

Deasupra noastră erau lumini de neon care

zbârnâiau, ca un ecou al zgomotului idiot din capul meu. Din cauza asta nu puteam să vorbesc – sunetul ăsta distruge orice, aşa cum puricii care apar pe ecranul televizorului când nu e emisie te fascinează pur şi simplu şi îţi golesc brusc mintea. Nu poţi decât să stai şi să te holbezi. Ca şi cum o creatură ţi-ar devora creierul.

Timpul încetini, devenind elastic şi flexibil. Fiecare pas dura un secol şi până să apară în raza mea vizuală şi uşa – o uşă de oţel simplă, cu neoanele care zbârnâiau deasupra – viespile nu numai că mi se târau prin oase şi prin creier, dar îmi atingeau acum şi pielea cu picioruşele lor mici şi moi care mă furnicau.

În spatele uşii era ceva care mirosea a fier şi întuneric rece, ca un fior de gheaţă pe şira spinării. Era acelaşi sentiment pe care-l avusesem în casa demolată de la periferiile oraşului Chattanooga, prima dată când lucram cu tata, chiar înainte ca un poltergeist să înceapă să arunce cu cioburi mici de sticlă cu destulă putere încât să le înfigă în peretele de

rigips putred, scoţând nişte sunete ca şi cum cineva ar fi ţuguiat din buze.

Sau ca în orăşelul ăla din Carolina de Sud unde regele voodoo local trimisese zombii pentru că tata se amestecase în treburile lui, dezlegând blestemele pe care acesta le aruncase asupra celor care-i stăteau în cale sau care nu-i dădeau ce voia. A trebuit să folosesc fiecare tehnică de apărare împotriva blestemelor pe care o învăţasem de la bunica şi nişte lucruri pe care le ştiam din cărţi ca să dezleg câteva dintre blestemelor vechi şi grele, iar tata a pierdut ceva sânge ţinându-le piept zombilor. Fusese urât de tot.

Senzaţia pe care o aveam acum era mai rea. Mult mai rea.

Nu intra acolo, voiam să-i spun. E ceva înăuntru. N-o face.

Tata înainta şi bâzâitul se înteţi atât de mult încât mă făcu să mă cutremur din toată fiinţa. Visul se scurgea ca cerneala colorată pe hârtia udă şi, când îl vedeam pe tata cum se depărtează tot mai mult, am

încercat din răsputeri să spun ceva, orice, ca să-l avertizez.

El nici măcar nu-şi ridică privirea. Se îndreptă spre uşă şi visul se termină, ca obiectivul unui aparat foto care se închide, înghiţit de întuneric.

Încă mai încercam să strig când tata întinse mâna liberă încet, ca un somnambul, şi răsuci clanţa. Din întunericul din spatele uşii răsuna un râset care nu se mai oprea…

Capitolul 3

M-am trezit brusc, zvâcnind, ca şi cum mi s-ar fi scurs prin vene, cu viteză maximă, cinci ceşti de espresso. Strânsesem creionul în pumn până se rupsese şi rămăsesem cu mâna încleştată pe cele două jumătăţi. Îmi simţeam capul ca o bilă de bowling strivită între degetele unui uriaş. Am gemut, clipind ca să mă dezmeticesc. Lumina cenuşie care pătrundea pe fereastră era goală, sterilă şi infinită.

Casa era ca o peşteră rece şi încremenită.

M-am ridicat în şezut, simţind cum îmi zvâcneşte capul şi cum mă dor coastele. Adormisem şi alunecasem într-o parte, cu spatele lipit de perete şi caietul de desene mă apăsa în stomac. M-am frecat la ochi, simţindu-mă de parcă aveam o tonă de nisip în ei. Am ascultat, sperând să aud zgomotul centralei, respiraţia tatălui meu sau orice alt zgomot care să-mi dea de veste că se întorsese şi că mişuna prin casă.

Nimic. Şi alarma de la ceas era oprită. Îmi

aminteam vag că mai devreme se întâmplase ceva. Îmi aminteam mult zgomot şi pe mine dând din mâini, şi creionul rupt care îmi intrase în palmă.

M-am ridicat din pat şi am ieşit pe hol târşâindu-mi picioarele goale. Plapuma pe care mi-o pusesem pe umeri n-avea să-mi ţină de cald. M-am îndreptat spre celălalt dormitor de la capătul holului, cel de lângă scări.

Uşa era deschisă, dar jaluzelele erau lăsate. Am tras cu ochiul înăuntru. Patul pliant al tatălui meu era la locul lui, ca şi lada de metal. Lângă uşă era o cutie de lemn în care nu lăsa pe nimeni să-şi bage nasul. N-am ridicat capacul. Patul nu era şifonat, şi m-am gândit că nu dormise nimeni în el. Dacă aruncai o monedă pe patul în care dormea tata, chiar şi la cinci minute după ce se trezea, aceasta sărea mereu cât colo.

Nu-i nimic. E jos. A adormit iar cu capul pe masă. Sau e în sufragerie cu televizorul fără sonor, şi se bandajează de zor. Coboară şi uită-te! O să vezi. E

acolo.

Însă inima-mi spunea altceva. Îmi bătea nebuneşte în piept, şi cu fiecare bătaie simţeam un junghi în cap şi stomacul mi se strângea. Am coborât încet, de parcă aş fi avut o sută de ani, ţinându-mă de balustrada rece ca gheaţa.

Tăcerea era apăsătoare, aceeaşi senzaţie pe care mi-o dădea plapuma de pe umeri.

În sufragerie erau cutii peste tot şi fotoliul meu pară portocaliu. Scaunul pliant al tatălui meu era la locul lui, aşezat la un unghi calculat cu precizie faţă de televizor. Beculeţul roşu al cutiei de cablu clipi şi aproape că puteam şi să-l aud, atât era de linişte.

Tata nu era în bucătărie. Vasele murdare erau tot grămadă în chiuvetă şi casa era rece. Am ieşit pe hol târându-mi picioarele şi am dat drumul la căldură.

Centrala se trezi la viaţă cu zgomot. Răsună atât de tare în liniştea mormântală, încât am tresărit, trăgând şi mai mult în jurul meu plapuma mamei cu imprimeul unui răsărit de soare. Apoi am străbătut

holul încet, ca într-un vis, spre uşa de la intrare. Am deschis ambele yale şi am crăpat-o puţin.

Frigul mă lovi cu puterea unui ciocan, făcându-mi ochii să usture şi tăindu-mi răsuflarea. Curtea din faţa casei era acoperită de un veşmânt alb, şi bucăţi din gardul rupt zăceau îngropate sub nămeţii de zăpadă grea şi udă. Aleea era un covor imaculat.

Camioneta tatălui meu nu se vedea. Întreg cartierul moţăia sub pătura groasă şi rece.

Cred că atunci am realizat cu adevărat ce se întâmpla. Am închis uşa, am încuiat ambele yale şi am luat-o la fugă în sus pe scări, împleticindu-mă. Capul îmi zvâcnea şi tot corpul mi se zguduia la fiecare pas. Am tropăit pe hol spre baie, unde am închis uşa şi am început să icnesc deasupra toaletei. N-am eliminat nimic decât bilă, deşi am icnit cu atâta putere încât mi-au dat şi lacrimile. Simţeam că-mi ard ochii. M-am oprit şi am început să plâng cu fruntea rezemată de porţelanul alb şi rece al vasului de toaletă şi am simţit dintr-odată nevoia acută de a face pipi. Aproape că

m-am scăpat pe mine. În timp ce stăteam pe WC, mi-a venit din nou să vomit şi m-am aplecat, încercând să înghit ce-mi venea în gură.

Nu ştiu cât a durat. Când s-a terminat, eram atât de epuizată, încât nu puteam să mă gândesc la mai multe lucruri deodată.

S-ar putea să se întoarcă, mi-am spus. Dacă maşina i s-a împotmolit în zăpadă? Se mai întâmplă. A rămas împotmolit undeva.

Doar că nu ninsese chiar atât de mult încât să se împotmolească în zăpadă. Camioneta lui era grea şi sub bancheta din faţă avea şi o cutie cu lanţuri antiderapante. Tata era prea precaut ca să lase ceva precum vremea să intervină în vreo operaţiune de-a lui. Sau să-l împiedice să se întoarcă acasă, ca să mă ia.

Poate că a sunat şi tu n-ai auzit telefonul că dormeai dusă.

Nici aşa ceva nu era posibil. Tata n-ar fi sunat, ar fi venit direct acasă. Chiar dacă ar fi fost epuizat

sau misiunea nu decurgea cum trebuia, ar fi venit să mă ia şi am fi şters-o de aici. Se mai întâmplase aşa. De când mă luase de la spital când murise bunica, se întorcea mereu după mine. Era un lucru de care eram la fel de sigură ca de răsăritul soarelui, sau de maree.

Deci înseamnă că a păţit ceva.

Mi-am sprijinit fruntea pe genunchi, holbându-mă la blugii căzuţi în vine. Chiloţeii de bumbac alb contrastau cu blugii bleumarin. Partea practică din mine, cea care spăla rufele şi ştia ce e în fiecare cutie, îmi şopti calmă, detaşată: M-ai auzit, Dru? Ceva i s-a întâmplat.

— Ştiu, am şoptit.

Era singurul sunet care se auzi în afară de suspinele centralei. Inima îmi bătea cu putere. Şoapta păru asurzitoare. Simţeam un gust neplăcut în gură.

Deci i s-a întâmplat ceva. Poate că o să se întoarcă acasă.

Poate. Cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac era să aştept. Trebuia să-l aştept. Dacă treaba

mersese prost, ar fi venit să mă ia, ne-am face bagajele şi am şterge-o imediat din oraş. Asta era procedura standard de operare. Vechea PSO, de făcut CMRP, IMP ŞI VPA1. Toate iniţialele paramilitare aliniate, un limbaj secret pe care niciunul dintre puştii de la şcoală nu erau nevoiţi să-l înveţe.

Şi dacă nu se întoarce? Răspunde-mi, Dru, dacă nu se întoarce?

Încercam să nu mă gândesc la asta. Se întorsese mereu acasă, uneori în zori. Nu dispăruse niciodată noaptea şi nici nu plecase dimineaţa fără să-mi lase un bilet. Mă suna să vadă ce fac. Aşa făcea el de obicei.

Simţeam că-mi ard fruntea şi obrajii. Părul îmi era încâlcit. Aveam părul şaten-închis cu şuviţe aurii şi creţ, mai închis la culoare şi mai aspru decât al mamei. Mă simţeam murdară. Coşul care-mi ieşise la tâmplă mă durea, ca de altfel tot corpul. Maţele îmi ghiorţăiau. Mi-era foame.

---

1 Cât mai repede posibil. Ia-ţi măsuri de precauţie. Vino cu

M-am hotărât să mă ridic. Nu puteam să stau ghemuită pe toaletă o vecie. Tata avea să se întoarcă acasă; da, avea să se întoarcă. Şi eu o să-l aştept.

Între timp, o să fac un duş. O să fac curăţenie în casă ca să-mi dau de lucru şi când o să se întoarcă acasă n-o să mai găsească mizerie. Aşa, totul o să fie bine. E posibil să fie rănit sau obosit când se întoarce, aşa că o să scot trusa de prim-ajutor şi o să mă asigur că totul e pregătit pentru orice situaţie.

Da. Aşa să faci, Dru. Asta o să rezolve totul. De minune!

M-am şters şi m-am ridicat de pe WC, mi-am dat jos blugii şi chiloţii, şi am mers târând după mine plapuma mamei înapoi în dormitor. Mi-am luat haine curate şi m-am întors la baie să mă spăl.

Întâi fac un duş, apoi curat în bucătărie. După aceea, în living. O să scot trusa de prim-ajutor şi o să o aprovizionez.

---

propriile arme

Da. Asta o să fac.

Şi aşa am şi făcut

Capitolul 4

După-amiază, mai târziu, a început să ningă din nou, cu fulgi mari şi umezi, care cădeau rotindu-se din cerul de culoarea fierului bătut. Am ieşit în faţa casei să mă uit pe alee, tremurând în puloverul verde de armată al tatălui meu. Eu nu am prea multe haine de iarnă. Aproape toată garderoba mea e alcătuită din haine de vară, de vreme ce petrecusem atâta timp sub Linia Mason-Dixon. Locuisem în sud cel puţin doi ani, în Caroline, Baton Rouge, Chattanooga, Atlanta şi Florida. Dacă m-aş fi bronzat cât de cât în loc să mă ard, aş fi arătat şi mai ciudat când am venit aici, unde sunt afurisiţii de urşi polari.

Mi-am lăsat capul pe spate şi m-am uitat în sus, spre cerul infinit. Fulgii coborau rotindu-se din cerul întunecat, puţin mai mari decât o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi şi plini de apă. Mi se lipeau de părul care încă mai era umed de la duş. Puloverul tatălui meu mi-era mult prea mare şi-i suflecasem mânecile.

Şi aşa îmi acoperea pumnii pe care-i încleştam şi-i descleştam. A trebuit să trag adânc aer în piept ca să-mi desfac pumnii înainte de a mă târî înapoi în casă.

Spălasem deja trei maşini de rufe şi făcusem curat în bucătărie. Centrala era pornită şi înăuntru era cald şi plăcut. Mă apucasem să desfac cutiile din sufragerie, scoţând unele lucruri şi aranjându-le. Luasem deja la mână o parte din stocul de muniţii şi ordonasem încărcătoarele în funcţie de armele cărora li se potriveau. Tata urma să ungă armele în curând – se apropia perioada aceea din lună. E foarte important să îngrijeşti echipamentul pe care-l ai, mai ales când vânezi creaturi care pot, mai mult sau mai puţin, să se pună cu aparatele complexe sau cu electronicele. Din cauza asta tata nu avea cu el un telefon mobil; acestea erau ca un magnet pentru poltergeisti şi alte creaturi.

Încercam să nu mă gândesc la ele.

Stomacul îmi chiorăia şi mă simţeam ciudat, ca şi cum îmi răsuna o avalanşă de zgomote în cap.

Băusem patru pahare cu apă de la robinet în decursul după-amiezii, sorbindu-le în vreme ce făceam tot soiul de treburi. Acestea îmi rezolvaseră toate neplăcerile, mai puţin vuietul din cap.

Lumina lăptoasă pătrundea pe fereastră. Jaluzelele erau ridicate. Din locul unde stăteam, se vedea o porţiune din curte şi strada blocată. Câteva maşini reuşiseră cu greu să-şi croiască drum zornăind spre propriile curţi, niciuna dintre ele nu derapase, căci toate erau echipate cu lanţuri.

Niciuna nu fusese a tatălui meu. Mă uitam de fiecare dată când auzeam crănţănitul zăpezii sub roţi şi scârţâitul lanţurilor sau uruitul motorului. Toate se îndreptaseră spre garajele lor călduroase, ignorând casa noastră izolată de la capătul aleii. Tata o alesese pentru că era solidă, dar şi pentru că era mai retrasă faţă de celelalte, ceea ce e un lucru mai rar decât ai crede în Vestul Mijlociu, de vreme ce aveau atâta spaţiu pe care ar fi putut să-l folosească.

Stăteam în genunchi şi aşezam ultimele

încărcătoare în cutie, când am auzit o bătaie uşoară în geamul de la bucătărie.

Cioc-cioc. Cioc-cioc. Cioc-cioc-cioc.

Am simţit cum mă trec fiorii şi mi se face pielea de găină. Am întors rapid capul şi părul îmi intră în ochi. Azi nu se încreţise. Ca să vezi – când nu mă duc la şcoală, părul îmi stă bine.

Ce naiba s-a auzit? Nu era uşa de plasă care dădea spre verandă. Îi cunoşteam deja zăngănitul.

Tot mai aveam pielea de găină, ca nişte ţumburuşi de gheaţă sub piele.

Cioc. Cioc.

Parcă erau nişte bastoane cu vârf de cauciuc care băteau cu putere în geam. Mi se uscase gura şi-mi amorţiseră degetele. Apoi am simţit deodată un gust de portocale şi sare în gură şi am ştiut în acea clipă că urma să se întâmple ceva rău. Bunica îi spunea „aură”, dar pronunţa mai ciudat şi de-abia mai târziu am aflat ce voia să spună. Ca înaintea unei migrene, sau ca învelişul de lumină pe care bunica spunea mereu că

poţi să-l vezi în jurul oamenilor dacă eşti înzestrat cu har.

În cazul meu, era mereu acel gust de portocale şi sare. Dar nu de portocale adevărate. Nu pot să explic mai bine, dar cred că aşa au gustul portocalele de ceară.

O, la naiba! La naiba!

Cel mai ciudat era faptul că mă simţeam atât de calmă. Lumina devenea din ce în ce mai slabă – chiar dacă zăpada reflecta lumina stâlpilor de iluminat. Afară se întuneca. Mereu mă aştept la o atmosferă ciudată în pragul înserării şi oricum mă apucaseră tremuricii.

M-am ridicat, simţind cum picioarele mi se fac de lemn şi tremură de parcă ar fi fost cutremur. Apoi am luat cuţitul lung de vânătoare al tatălui meu care era pe o cutie pe care apucasem să o golesc pe jumătate. Sufrageria arăta de parcă fusese lovită de-o bombă; mi-am dat seama că golisem o cutie doar pe jumătate şi trecusem apoi la alta. Gustul de portocale

deveni mai puternic şi răpăitul se auzi din nou, ca şi cum cineva scrijelea geamul cu unghiile. Am apucat cuţitul aşa cum mă învăţase tata, cu lama lipită de antebraţ, ţinând strâns mânerul. Aşa poţi lovi adversarul în faţă cu mânerul şi poţi să-ţi pui tricepşii şi marele dorsal în acţiune – ăştia sunt unii dintre cei mai puternici muşchi ai corpului, mai ales dacă mai faci şi flotări pentru tricepşi şi tracţiuni pentru muşchii dorsali. Şi dacă tai, pui şi bicepşii la treabă, plus că astfel poţi să controlezi mai bine cuţitul.

Nu face zgomot, Dru.

Acum îmi răsuna în cap vocea tatălui meu. O şoaptă doar, ca şi cum m-ar fi învăţat cum să mă concentrez asupra unei ţinte.

Nu face zgomot şi foloseşte-te de perete ca scut. Vine dinspre bucătărie. Fă aşa cum te-am învăţat.

Am străbătut holul mergând pe lângă perete şi înjurând cutiile înşirate de-a lungul lui. Lumina din bucătărie era aprinsă, proiectând pe hol un dreptunghi

auriu care se întindea şi pe primele trepte ale scării. Centrala se opri şi răpăiala se înteţi.

Cioc-cioc-cioc-cioc. Pauză. Cioc-cioc-cioc. Cioc-cioc. Îmi simţeam inima în gât, o bucată de carne care zvâcnea. Muşchii coapselor îmi tremurau ca şi cum doar ce-aş fi terminat o cursă grea de alergări. M-am strecurat încet, fără zgomot, pe lângă perete, şi am început să văd mici porţiuni din bucătărie.

Ceea ce nu ţi se spune în astfel de situaţii – şi aici mă refer la filmele de groază, care constituie în general un antrenament mai bun decât ai crede când te confrunţi cu o situaţie de acest gen – este cum se contractă câmpul vizual, totul îngustându-se din ce în ce mai mult. Nu vezi prea mult şi vederea laterală îţi joacă feste. Ochii fug cu disperare în toate direcţiile, încercând să cuprindă totul, dar nu reuşesc. Am păşit în dreptul scărilor, de unde se vedeau chiuveta, aragazul şi o porţiune din masă.

La fereastra de deasupra chiuvetei nu era

nimeni, ci era scăldată în lumina reflectată de zăpadă. Am respirat încet, încercând să fac cât mai puţin zgomot. Inima îmi zvâcnea în urechi ca un solo de tobe la căşti. Gustul de portocale de ceară deveni şi mai pregnant şi dulceag. Acum simţeam gust de putregai.

Cioc. Cioc-cioc-cioc-cioc-cioc.

Ropotul de zgârieturi în geam se înteţi, devenind aproape frenetic. Am intrat în bucătărie.

Uşa din spate era într-o parte a camerei, lângă bufet, iar scaunul tatălui meu era în dreptul mesei, cu spătarul spre perete în dreptul cămării. Când se aşeza la masă, putea să vadă uşa din spate şi intrarea în hol, ţinându-şi spatele în cel mai sigur cvadrant. Uşa în sine nu era prea solidă, cu un geam cu zăbrele deasupra şi placaj subţire cu zăvor şi lanţ, care erau probabil mai zdravene decât uşa în sine.

Conţinutul stomacului mi se urcă în gât, fierbinte şi vâscos, luptându-se pe loc cu inima. M-am înecat şi am fost cât pe ce să scap cuţitul din mână. Îl

vedeam clar printre zăbrelele ferestrei duble, în umbră, căci veranda se întuneca din ce în ce mai mult şi lumina se scurgea din cer odată cu fulgii care cădeau rotindu-se spre pământ.

Era un zombi la uşa din spate. Ochii care îi atârnau din orbite erau albaştri, iar albul lor începuse să se întunece, mâncat de putregaiul morţii. Fălcile erau o amestecătură de carne şi sânge îngheţat; ceva îi mâncase jumătate din faţă. Zgâria cu vârful degetelor descărnate la geam. Carnea de pe mână îi atârna fâşii şi am simţit cum mi se întoarce stomacul rău pe dos. La coada ochilor am început să văd o ceaţă neagră şi vuietul din cap semăna acum cu un avion cu reacţie care decolează.

L-aş recunoaşte oriunde. Chiar dacă era mort şi sfârtecat, ochii îi rămăseseră la fel. Albaştri ca gheaţa, tiviţi de gene spălăcite.

Privirea lui fixă o întâlni pe a mea. Înălţă capul, ca şi cum ar fi auzit un zgomot îndepărtat.

Mi-a scăpat un scâncet sec, ca un lătrat, şi

m-am lipit cu putere de peretele de lângă intrare.

Tata încleşta pumnul putred, cu degetele mâncate de o creatură pe care nici nu voiam să mi-o imaginez sau să mă gândesc la ea, şi lovi în geam.

Capitolul 5

Dacă n-ar fi sunat telefonul, aş fi stat acolo o veşnicie, holbându-mă îngrozită, ca într-un coşmar, la creatura în care se transformase tatăl meu şi care împingea în uşa din spate. Ţârâitul telefonului fu înăbuşit de zgomotul lemnului crăpat, dar ceva din zbârnâitul distorsionat mă făcu să intru în acţiune. Am slobozit un ţipăt de teamă ascuţit, de fată, şi am scăpat cuţitul din mână. Zgomotul pe care l-a scos când a căzut pe linoleum se pierdu în răcnetele creaturii care reuşise să doboare uşa şi care acum se uita fix la mine. Aşa procedează zombii – dacă ceva le atrage atenţia, merg ca teleghidaţi spre acel lucru şi nu se lasă până nu-l fac bucăţi.

Asta dacă nu cumva cel care i-a creat nu le-a dat şi o ţintă. În acest caz, nu-i interesează altceva decât să se târască în cele mai întunecate colţuri pe care le găsesc, evitând din instinct să fie observaţi, în timp ce-şi croiesc drum spre obiectivul urmărit. Nu

sunt ei prea isteţi, dar sunt hotărâţi. Foarte hotărâţi.

Ar trebui să ştiu cum stă treaba, doar îl văzusem pe tata omorând câţiva. Zombii sunt ca nişte gândaci – nu-i vezi decât atunci când se înmulţesc şi se agaţă cu disperare de orice simulacru de viaţă care le-a fost oferită prin contaminare sau magie neagră.

Am dat fuga din nou pe hol şi am zbughit-o spre sufragerie. Fiecare pas mi se părea o veşnicie. Ghetele mi-au alunecat pe covor, m-am lovit de o cutie, dar am apucat să mă năpustesc pe după colţ şi să intru în sufragerie, în timp ce creatura scoase un muget nefiresc. Cei readuşi la viaţă nu pot să vorbească, ci scot doar gemete şuierătoare, ca o vită chinuită de dureri cumplite, sunetul pe care îl scoate aerul când este forţat prin corzile vocale îngheţate, lipsite de viaţă. De obicei, când auzi acest sunet, e ultimul lucru pe care-l vei auzi, căci zombii sunt surprinzător de agili când îşi văd în faţa ochilor următorul prânz.

Ăsta e alt lucru care îi caracterizează. Da, poţi

să redai unui mort ceva ce seamănă cu viaţa, după ce spiritul a părăsit trupul, dar orice ai pune în loc, sfârşeşte mereu prin a fi înfometat.

Pistolul de 9 mm era sub braţul scaunului pliant al tatălui meu, într-un toc Velero. M-am trântit cu putere la pământ şi am început să bâjbâi după el. Eram prea grăbită ca să mă mai ridic, iar când am auzit zgomotul de paşi târşâiţi şi zăngănitul sticlei sparte, nu mai nimeream să-mi mai descurc picioarele. Creatura intră bâjbâind pe hol şi se auzi un zgomot de nedescris – probabil că se împiedicase de vreo cutie.

Degetele mi se umflaseră ca nişte cârnăciori şi nu mai aveam dexteritate. Am smuls pistolul rece de metal rupând tocul, şi scaunul se învârti când l-am împins. M-am rostogolit pe spate, iar în cap îmi răsuna din nou vocea tatălui meu: Uşurel, scumpo. Nu îndrepta pistolul spre nimeni dacă nu intenţionezi să-l omori. Manevrează întotdeauna pistolul ca şi cum ar fi încărcat.

Chiar speram să fie încărcat. Ştiam că probabil

aşa şi era. Tata nu l-ar fi lăsat acolo dacă n-ar fi fost încărcat. Eu trag cu arma de la nouă ani, şi chiar şi bunica avea un pistol în casă şi ştiam să manevrez un pistol în siguranţă, nu? Doar de-asta eram ajutorul tatălui meu. Ştiam cum să mânuiesc o armă de foc, ce trebuie şi ce nu trebuie să fac. Creatura apăru de după colţ ca teleghidată, fixându-mă cu ochii ăia îngrozitori, aproape putrezi, care acum erau de un albastru lucios, necurat. O scânteie roşie i se aprinse în adâncul pupilei şi am simţit duhoarea.

Zombii miros mai urât decât orice ţi-ai putea imagina dacă n-ai vânat niciodată creaturile din partea întunecată a lumii. E o duhoare grea şi gazoasă, de ouă stricate şi carne împuţită mâncată de viermi. Miros de animal mort, mâncare stricată, transpiraţie şi vomă, toate adunate.

Am ţipat din nou, dar nu mi-a ieşit pe gură decât un şuierat, căci mi se încleştase gâtlejul. Am îndreptat pistolul spre ţintă şi am apăsat pe trăgaci.

Clic.

Oh, la naiba!

Piedica era pusă. Creatura se năpusti spre mine, slobozind din nou mugetul atonal…

…apoi căzu.

Trage naibii odată piedica aia! Pipăiam pistolul căutând piedica, în timp ce creatura se prăbuşi pe covor. Era plină de zăpadă, udă şi colcăind de viermi, şi purta haina kaki care era preferata tatălui meu. Se împiedicase de o cutie care bloca parţial intrarea în living.

Respiraţia mea se auzi aspră ca un croncănit de cioară când am reuşit să trag piedica. M-am lăsat pe spate şi am ochit ţinta.

Ochii noştri se întâlniră. Creatura se ridică împleticindu-se pe picioarele cu carnea putrezindă – era desculţ, unde îi erau bocancii? – întinse mâinile, şi bucăţi de carne putredă căzură pe picior. Duhoarea îmi invada nările şi mă năpădi toată. Am icnit în clipa în care am apăsat pe trăgaci.

Primul glonţ rată ţinta, sfărâmând o parte din

peretele livingului. Încă mai ţipam şi suspinam când creatura înainta, căzând spre mine, clănţănind din dinţi. Deschidea şi închidea gura, exersând mişcarea de mestecare cu care avea să-şi devoreze prada de vie. Am apăsat din nou pe trăgaci. Nici măcar n-am auzit împuşcăturile, deşi probabil au fost asurzitoare. N-auzeam decât suspinele mele.

Creatura se prăbuşi peste mine. Sângele negru şi vâscos mă împroşcă pe faţă. Ardea ca un acid. Era rece ca zăpada de afară şi puţea îngrozitor. Maxilarul îi clănţăni de două ori, se cutremură şi o substanţă neagră şi scârboasă îi ţâşni din gură.

Încă mai ţipam. Nu puteam să respir destul de adânc, aşa că pe gură nu-mi ieşea decât un scâncet ascuţit. Am apăsat pe trăgaci, dar se auzi pocnetul sec ce mă anunţa că se golise încărcătorul.

Creatura era moartă de-a binelea. Avea o gaură în piept, formată din mai multe găuri frumos grupate. Trebuie să-l nimereşti în inimă dacă vrei să nu-şi mai revină. E ceva în legătură cu felul în care e alcătuit un

zombi, căci inima e cea care ţine tot corpul în mişcare – sau cel puţin aşa scrie în cărţi. Dar eu nu mă gândisem la ce scria în cărţi. Eu doar făcusem exact ca la antrenament, aşa cum mă învăţase tata.

Nu ţinti spre cap dacă ai de ales. Nu trage. Ţine strâns mâna pe trăgaci, scumpo. În cap îmi suna vocea tatălui meu, cu acelaşi refren care se repeta de atâtea ori, încât îl ştiam şi-n somn. Nu îndrepta arma spre cineva dacă nu intenţionezi să-l omori.

Am început să mă zbat disperată, lovindu-l în cap cu arma de mai multe ori, luptându-mă să mă eliberez de povara cadavrului. Scoţând un scâncet ascuţit, m-am târât cât am putut de repede prin living până când am ajuns în colţul cel mai îndepărtat de creatura îngrozitoare. Mâna stângă mi se frecase de covor şi mă julisem. În dreapta aveam pistolul descărcat.

M-am sprijinit de perete şi m-am auzit bălmăjind. Cuvinte incoerente ricoşau de pereţii albi şi goi. Mi-era frig şi eram plină de mizeria care mă

ardea şi duhnea.

Creatura zăcea cu faţa în jos. Pielea putrezită era străbătută de şanţuri de substanţă vâscoasă. Duhoarea era de nedescris. Era îmbrăcat cu haina şi blugii tatălui meu. După ce-l împuşti în inimă, un zombi putrezeşte destul de repede. Chiar şi scheletul se descompune în cenuşă.

Am început să plâng.

Bolboroseala se transformase într-un cuvânt pe care-l repetam întruna.

— Tati? Tati? Tati!

Tata zăcea pur şi simplu acolo.

Sau, mai bine zis, zombiul zăcea acolo în faţa mea.

Capitolul 6

Mallul era deschis, căci ieşiseră pe străzi plugurile de zăpadă. Drumurile principale erau curăţate. Pe aici iarna era luată în serios. Dăduseră peste tot cu sare, nisip şi curăţaseră străzile cu simţ de răspundere. Şi autobuzele mai circulau încă.

Viaţa nu stă în loc aici în prerie din cauza unei mici ninsori. Tot trebuie să se asculte muzică ambientală, la urma urmei, şi, dacă s-ar închide mallurile, unde s-ar mai auzi aşa ceva?

Mă uitam fix la cana de cafea de la McDonald. Era plină cu lichid aburind şi stătea pe masă fără să-mi trezească niciun interes. Mă usturau ochii. Parcă aveam nisip în ei. Mă frecasem bine de tot ca să scap de duhoarea creaturii şi aruncasem în grabă nişte haine pe mine, îmi îndesasem în geantă toţi banii pe care-i găsisem – portofelul tatălui meu dispăruse, era probabil pus bine undeva în camioneta lui său, şi mai probabil, cineva i-l luase – şi o zbughisem de acasă,

nu înainte de a opri căldura. Nu ştiu nici eu de ce făcusem asta. Uşa din spate era distrusă şi duhoarea era de nedescris, la fel de pregnantă ca grăsimea vegetală Crisco.

O fi auzit cineva împuşcăturile? Nu credeam – nu se auziseră sirenele maşinii de poliţie şi casa noastră era izolată de celelalte, de parcă ar fi fost ciumată. Noi nu auzeam nimic de la vecini şi aşa îi şi plăcea tatălui meu. Şi mai era şi zăpada care înăbuşea toate zgomotele.

Dacă m-ar fi omorât, n-ar fi ştiut nimeni. Aş fi zăcut acolo şi…

Creierul mi se opri, împotmolindu-se ca un motor înecat. M-am cutremurat şi scaunul de plastic scârţâi. Mallul era foarte luminat şi oamenii îşi vedeau nestingheriţi de cumpărături, fără să ştie că în livingul meu era un zombi în descompunere. Puţin mai jos de zona restaurantelor era o fântână arteziană. Apa curgea cu sonoritate pe plăcile de beton şi oţel sculptat şi sudat Art Deco.

Cana de hârtie cerată era un cerc alb cu o elipsă maronie înăuntru, o structură conică, aspră. Puteam s-o desenez. Aveam caietul de desen în geantă, îndesat în grabă, ca toate celelalte lucruri.

Mi se părea o idee bună să desenez, doar că nu puteam s-o fac atâta timp cât mâinile îmi tremurau aşa de tare. Mă străbătu din nou un fior. N-aş fi putut să spun cu ce eram îmbrăcată. Ştiam doar că mă schimbasem după ce scăpasem de substanţa vâscoasă de pe mine.

L-am împuşcat. L-am împuşcat pe tata.

Îmi tot venea în minte imaginea – ochii lui albaştri, cu albeaţa putredă, care mă priveau fix, şi scânteia roşie ca sângele dănţuind în adâncul pupilei întunecate, care nu mai era perfect rotundă, ci începuse să se franjureze pe margini, pe măsură ce ţesutul murea. Imaginea pistolului care îmi ricoşa în mână. Duhoarea.

Mi-am dat seama că scânceam din nou, însă sunetul înfundat care-mi ieşea din gât era acoperit de

cel al fântânii. M-am controlat. Nu-mi permiteam să atrag atenţia.

Doar ce-mi omorâsem tatăl.

Bună ziua, domnule poliţist. Mă puteţi ajuta? Tata s-a transformat într-un zombi. Ştiţi, noi mergem din loc în loc şi omorâm fiinţe care nu sunt reale şi care de data asta au ripostat. Am mare nevoie de un loc unde să stau – dar puteţi să vă asiguraţi că am apă sfinţită sau ceva de genul ăsta acolo unde mă duceţi? Şi nişte gloanţe suflate cu argint. Ar fi drăguţ din partea dumneavoastră. Da, ar fi mişto. Mersi. Şi dacă tot sunteţi aşa drăguţ, le puteţi spune tipilor cu cămăşile de forţă că sunt sănătoasă la cap? Mi-ar fi de mare ajutor.

Cafeaua tremură în cană când i-am atins buza cu degetele. În curând mallul urma să se pregătească de închidere. Nu era sfârşit de săptămână. Unde să mă duc? Nu puteam să iau o cameră la hotel cu actele pe care le aveam asupra mea; poate doar dacă îmi încercam norocul în partea rău famată a oraşului, şi

m-ar fi costat mai mult decât eram dispusă să cheltuiesc acum. Că veni vorba de bani, eram nevoita să găsesc o cale să fac rost de mai mulţi bani dacă urma să fug, şi…

Nici măcar nu puteam să mă gândesc aşa de departe.

L-am împuşcat pe tata. Iisuse, l-am împuşcat pe tata.

Simţeam cum mă îneacă lacrimile fierbinţi. Scrijelitul de la fereastră pe care încă îl mai auzeam în urechi se preschimbă în scârţâitul scaunului de plastic ieftin din faţa mea. Cineva îl trăsese şi se aşeză, rânjind la mine de sub o claie de păr negru şi creţ.

— Aici erai! Ai chiulit două zile la rând. Cineva să sune la poliţie!

Graves puse un pahar cu Orange Julius pe masă – alesesem un loc lângă perete şi tresăream ori de câte ori trecea cineva prin spatele meu spre toaletă. De unde stăteam aveam un câmp vizual bun, şi în spatele scaunului meu aşezaseră un ghiveci cu o plantă de

plastic. Foarte drăguţ din partea lor.

Acum nu mă mai holbam la cana cu cafea, ci la Băiatul Goth. La ureche îi atârna un cercel de argint cu un craniu şi două oase aşezate în X. Am simţit o uşoară satisfacţie că puteam în sfârşit să văd ce era, dar aceasta fu înăbuşită de panica ce mă cuprinse şi-mi făcu inima să bubuie.

El scutură din cap, dându-şi părul vopsit negru-tăciune din ochi. Acum ochii lui erau mai degrabă verzi decât căprui, cuibăriţi în cel mai puţin vizibil pliu epicantic posibil. Era de invidiat pentru pielea lui netedă, de culoarea caramelului.

— Salut!

Rânjetul îi dispăru brusc de pe buze, de parcă i l-ar fi smuls cineva. Azi era îmbrăcat cu un tricou cu KISS şi obişnuita lui haină neagră, şi când îşi puse mâinile pe masă am văzut că purta mitene negre. Crucifixul răsturnat îmi făcu cu ochiul de pe lănţişorul lui de argint şi inima mi se urcă din nou în gât, fără niciun sens.

— Eşti bine?

Aproape că am izbucnit în râs. Nu eram bine. Nici măcar pe aproape. Ba eram chiar cât de departe se poate de noţiunea de bine. Mi-am îndreptat din nou privirea spre cana cu cafea.

— Iisuse! Ce s-a întâmplat?

Se aplecă spre mine, sprijinindu-şi coatele pe masă. Aproape că am tresărit.

Nu te apropia prea mult de mine. Doar ce l-am împuşcat pe tata.

— Hei, Dru! Hei! Pocni din degetele lungi şi maronii. Hello! Aici sunt. Ce s-a întâmplat?

Oh, Dumnezeule!

Nodul pe care-l simţeam în gât coborî după o scurtă luptă. Am înghiţit în sec de două ori şi mi-am recăpătat vocea. Era slabă şi tremurândă, dar era totuşi vocea mea.

— Du-te naibii de-aici!

Sprâncenele i se arcuiră. Îşi dădu părul pe după urechi şi acum părea un puşti cum stătea şi se holba la

mine. Strânse din buze şi am avut impresia că o să se ridice şi o să plece. Însă se rezemă de spătarul scaunului, aranjându-şi picioarele lungi şi stângace cât mai confortabil posibil, şi luă paharul în mână. Sorbi lung din ce o fi avut el acolo şi ochii lui aruncau acum licăriri verzui-aurii, captând lumina neonului.

Graves stătea liniştit, ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume la dispoziţie.

Într-un final, am luat şi eu cana cu cafea în mână. Mi se părea un gest potrivit. Poşirca dinăuntru era rece ca gheaţa, dar tot era mai bună decât putoarea creaturii pe care o mai simţeam încă în gură. Am luat o înghiţitură, am pus ceaşca la loc şi m-am strâmbat. Faţa mi se schimonosi şi era cât pe ce să vomit zaţul rece cu gust de cenuşă.

El nu făcu nicio mişcare.

Ascultam acordurile plăcute ale muzicii care se auzea la difuzoare, încercând să identific melodia. Degeaba. Era un fel de imn pop strangulat de zeii industriei. Cuvintele mi se opreau în gât. Nu puteam

să spun nimănui ce se întâmplase.

Cine m-ar crede? Doar din cauza asta e diferenţa dintre Lumea Reală, lumea întunericului, şi cea normală. Oamenii nu vor să ştie – iar creaturile care mănâncă oameni, cărora le creşte blană sau care prezic viitorul nu vor ca oamenii să ştie. E un mariaj perfect, plin de minciuni.

Simţeam din nou un nod în gât. Trebuia să spun ceva. M-am aplecat spre el, sprijinindu-mi şi eu coatele pe masă.

— Nu pot să mă duc acasă la noapte.

Poticneala din vocea mea se transformă aproape într-un suspin.

Sprâncenele i se uniră. Erau periculos de aproape de a forma o singură sprânceană. Presupun că nu-l ţinuse nimeni cu forţa ca să-i jumulească omida care urca spre frunte. Cercelul sclipi.

Graves sorbi din nou din pahar. Sprânceana-omidă i se undui. Împinse paharul la loc. Am observat că avea pielea de la încheieturile

degetelor crăpată. Probabil că, după mintea lui, gagicile nu se dau în vânt nici după tipii care folosesc cremă de mâini.

— OK, spuse el încet. Ai unde să stai?

Am clipit.

Oh, nu. Iisuse! Nu încerca să-mi rezolvi tu problemele. Habar n-ai care e treaba.

— Găsesc eu un loc.

Nu minţeam. Chiar dacă aş fi fost nevoită să mă întorc acasă. Gândul mă făcu să simt un fior rece pe şira spinării. E posibil oare să fi chemat cineva poliţia? Nu, m-ar fi prins la baie. Dar ningea. Poate că poliţia nu a putut să ajungă la noi acasă cu tot viscolul ăsta. Şi zăpada făcea lucruri amuzante cu sunetele. Plus că eram destul de izolaţi.

Rotiţa de hamster din capul meu începu să se învârtă în timp ce încercam să privesc lucrurile din acest unghi, dar se împotmoli din nou.

Te descurci foarte bine, Dru. Tocmai ce ţi-ai împuşcat tatăl. Cum o să explici asta poliţiştilor?

Păi, practic, ţinând cont de cât de repede putrezesc zombii, n-ar mai fi de explicat decât uşa dărâmată şi gaura de glonţ din perete. Aş putea să spun că era deja acolo când ne-am mutat, că tata lucra noaptea şi din cauza asta n-a putut să răspundă la uşă…

Suspinul sec ce îmi scăpă din gât mă luă şi pe mine prin surprindere. Mi-am încrucişat braţele peste stomac şi m-am ghemuit, sprijinindu-mi fruntea de masa rece şi alunecoasă. Era o senzaţie plăcută. Aproape la fel de plăcută ca cea pe care ţi-o dă porţelanul rece al vasului de toaletă când ţi-e rău de nu mai poţi.

Stomacul mi se întoarse din nou pe dos.

Să nu vomiţi, Dru! Să nu cumva să îndrăzneşti să vomiţi aici!

Vocea tatălui meu îmi răsuna în cap, mantra obişnuită, în timp ce mă luptam cu sacul greu de box.

Dă-i bătaie, scumpo! Hai! Încă una pentru tati. Hai, scumpo, nu aşa facem treabă. Încă una pentru

mine! Hai! Dă-i bătaie!

— Iisuse! şopti Graves. După voce, acum părea mult mai mare decât un elev de clasa a zecea. Cât de gravă e situaţia?

Îmi clănţăneau dinţii. Aproape că m-am înecat râzând.

Cât de grav e? Habar n-ai tu cât de grav e. Nici nu-ţi trece prin cap. Atât de grav e.

— Pleacă de-aici! i-am spus eu, fără să-mi ridic capul de pe masă.

Cum reuşisem oare să mă leg la şireturi? Nici măcar nu-mi mai aminteam când mă îmbrăcasem. Era lume aici la mall. Cu ce eram îmbrăcată?

Cu blugi. Simţeam că aveam şi şosete. Eram încălţată cu bocanci. Am tras de marginea tricoului şi am văzut că era roşu. Purtam haina militară de schimb a tatălui meu şi în buzunarul drept simţeam ceva greu, ceva ce trebuia să fie o armă letală.

Iisuse, sunt înarmată în public! Tata m-ar omorî pentru asta.

— Dru? făcu el, şi vocea lui era mai profundă. Cât de grav e? Chiar nu poţi să te duci acasă?

Am clipit. Aveam şi mănuşi în mâini, şi cineva vorbea cu mine. Am ridicat capul. Totul reveni la normal, culorile şi sunetele nu mi se mai păreau că se scurg ca acuarelele pe sticlă. Vizavi de unde stăteam noi se vedea Orange Julius şi mi se păru deodată luminiţa de la capătul tunelului.

Îmi mirosea a cartofi prăjiţi şi grăsime încinsă. Voiam să mănânc. Stomacul îmi ghiorţăi atât de tare încât m-am ghemuit, sperând că n-o să se audă.

Graves se foi din nou, apoi îmi împinse paharul de hârtie cerată peste masă.

— Ia o gură. Cafeaua ţi s-a răcit.

Avea aceeaşi voce calmă care semăna ciudat de mult cu a unui adult. Nu se sesiza nicio izbucnire adolescentină în cuvintele lui.

Am înşfăcat paharul şi am început să trag din pai. Gustul de căpşuni şi îngheţată artificială îmi explodă pe limbă, reuşind să îndepărteze putoarea de

mort readus la viaţă.

Graves se ridică, deşirat cum era, împingând scaunul la loc cu un scârţâit discordant.

— Aşteaptă aici, bine? Vin imediat.

Am dat din cap şi-am mai luat o înghiţitură zdravănă. El se îndepărtă. Picioarele lungi de greiere îl ajutau să se mişte repede. Până să termin eu băutura dulce, Graves se întoarse şi puse o tavă pe masă. Adusese un cheeseburger cu şuncă şi cartofi prăjiţi şi un milkshake de vanilie la care m-am repezit imediat. Am înfulecat burgerul din două înghiţituri aproape. Graves se aşeză sprijinindu-se de spătarul scaunului şi începu să bată darabana pe marginea mesei. Nu-şi dădu haina jos, dar luă şi el câţiva cartofi. Adusese până şi pliculeţe de ketchup şi singurul motiv pentru care nu m-am atins de ele era fiindcă doar gândul la substanţa roşie şi vâscoasă care se afla înăuntru făcea să-mi vină mâncarea înapoi.

Am sorbit şi ultima înghiţitură de milkshake şi mi-a venit să vomit. Graves fredona melodia care se

auzea în difuzoare, bătând tactul pe marginea mesei. Nu ţinea ritmul, dar acest lucru nu părea să-l deranjeze prea mult.

— Mersi, am spus într-un final, dându-mi părul pe după urechi.

Onduleurile se făcuseră iar cârlionţi mici.

— Stai liniştită. Ridică din umerii osoşi. Prima dată e gratis. Uite ce e, chiar nu poţi să te duci acasă? Ce s-a întâmplat?

L-am împuşcat pe tata. Dar nu-i nimic, era una dintre creaturile moarte şi readuse la viaţă.

Cheeseburgerul cu şuncă se lupta să iasă afară. I-am înăbuşit revolta cu un râgâit încet care avea gust de produse lactate false şi vită un pic mai puţin artificială.

— Nu m-ai crede dacă ţi-aş spune.

— Pune-mă la încercare.

Se aplecă în faţă, cu coatele sprijinite pe masă. Buzele i se subţiaseră şi mă privea direct în ochi.

Mă holbam la mâna lui dreaptă, la felul cum îşi

ţinea degetele pe masa lucioasă. Avea unghiile roase până la carne. Încheieturile degetelor erau roşii şi crăpate, ca şi cum ar fi stat foarte mult timp în frig. Cu toate astea, tot avea o piele bună. Probabil că problema s-ar fi rezolvat imediat cu puţină cremă de mâini.

Aş putea să-i desenez mâna. Pun pariu c-aş putea. Ar trebui să fac mai multe umbre ca de obicei, ca să surprind toată textura.

— Pur şi simplu nu pot să mă duc acasă, m-am auzit şoptind. Nu până mâine.

Poate nici după. Nu ştiu.

Graves tăcu câteva clipe. Mâna cu care bătea tactul se încorda. Muzica de fundal creştea în intensitate, se auzeau cornuri şi sintetizatoare, răsunând în zona restaurantelor ca zgomotul din capul meu. În sfârşit, reuşisem să identific cântecul. Era o interpretare inofensivă a melodiei Highway to Hell a celor de la AC-DC. Tatălui meu îi plăcea genul ăsta de muzică. În fiecare oraş nou în care soseam, era

datoria mea să găsesc posturile de radio care difuzau muzică veche şi rock clasic. Nu ştiam însă ce părere ar fi avut tata dacă ar fi auzit una dintre melodiile lui preferate transformată într-o piţigăială la difuzoarele din mall.

N-o să mai aibă nicio părere de acum încolo, Dru. Am simţit cum mă podidesc din nou lacrimile. Mi-am tras nasul, am înghiţit cu noduri şi i-am aruncat o privire fioroasă lui Graves, provocându-l să comenteze ceva despre smiorcăiala mea.

Într-un final, Graves se lăsă din nou pe spate, luându-şi mâna de pe masă.

— Ai unde să dormi?

Aş vrea eu.

— O să găsesc ceva.

Mă cazez la vreun hotel ieftin sau mă plimb toată noaptea cu autobuzul. Sau ceva de genul.

Între noi se lăsă tăcerea. Am auzit un râset ascuţit, ca un croncănit de cioară, şi am aruncat o privire spre Orange Julius. Erau două tipe blonde care

chicoteau cu mâna la gură. Aveau cu ele şi doi tipi macho, un tip voinic brunet pe care-l văzusem la şcoală şi altul care ai fi zis că e fratele sau verişorul lui.

Mă simţeam atât de departe de ei. Nişte adolescenţi cât se poate de normali, care se purtau ca nişte idioţi în faţa unui fast-food. Tipul brunet o luă în braţe pe una dintre tipe şi o ridică. Ea scoase un ţipăt şi râse, un sunet ca şi cum ai fi aruncat nişte monede pe jos. Cămaşa i se ridică şi i se văzu curbura suplă a mijlocului. Afară ningea şi în livingul meu era un zombi mort, şi uite-o şi pe fata asta, îmbrăcată ca o uşuratică, cum râde în hohote.

Am încleştat pumnul şi am tras adânc aer în piept.

— Ştiu eu un loc, spuse Graves încet, aplecându-se peste masă. Îşi propti pe ea coatele ascuţite şi-şi sprijini bărbia în pumn. Dacă vrei.

Oh, Iisuse. Nu acum!

— De ce peste tot trebuie să fie un tip care

crede că poate să se aleagă cu ceva de la fata nou-venită?

Unghiile mi se înfigeau în palmă.

— Peste tot e la fel, fir-ar să fie! Se găseşte câte unul care să se creadă mană cerească pentru cei nou-veniţi.

— Te-am întrebat doar dacă vrei un loc unde să dormi. Graves ridică din umeri în defensivă. Iisuse!

Pe urmă mi-a părut rău. Nu era vina lui că la mine acasă era un zombi mort. Uşa din spate rămăsese deschisă. Avea să se facă ger în casă până a doua zi dimineaţă. Nici nu se punea problema să mă duc acasă înainte să se lumineze.

Şi atunci ce-o să faci, Dru? Vocea tatălui meu îmi răsuna în cap, ca şi cum mă supunea unui test. Ce-o să se întâmple atunci? Ai nevoie de un plan. Acum tu iei deciziile.

Graves încă trăgea cu ochiul la mine Ochii lui verzi, care acum erau parcă o nuanţă mai închisă, se iveau de sub claia de păr creţ. Cercelul îi luci din nou,

ca o săgeată oţelită de lumină.

— Scuze.

Mă durea gâtul. Oare cât de tare ţipasem? auzise oare cineva împuşcăturile? Nu puteam să nu mă întreb.

— Am avut o zi proastă.

— Nicio problemă, spuse el, şi respinse cu un gest al mâinii scuzele mele.

Haina îi foşni când se foi în scaunul de plastic scârţâitor.

— Deci o să te duc undeva unde poţi să dormi la noapte, într-un loc sigur. OK?

— Cât mă costă?

Aveam nişte bani – de obicei, tata nu rămânea fără bani; banii lichizi erau vitali pentru stilul nostru de viaţă. Dar dacă tata murise de-adevăratelea, trebuia să am grijă de banii pe care-i aveam şi să mă asigur că pot să fac rost de mai mulţi înainte să mă apuc să arunc cu ei în dreapta şi-n stânga.

Portofelul lui dispăruse. Era posibil să-l fi

ascuns în maşină. Dar…

— Ţi-am mai spus, prima dată e gratis. Aruncă o privire prin fast-food Vrei să joci air-hockey? E o metodă bună să te facă să nu te mai gândeşti la ale tale.

Nu ştiu cum aş putea să nu mă mai gândesc la creatura de acasă, puştiule. Dar măcar aveam ceva de făcut. Nu puteam să stau aici până închidea mallul. Aş fi cedat. Sau aş fi început să plâng. Sau aş fi făcut ceva care sigur ar fi atras atenţia asupra mea.

— Sigur, m-am auzit spunând.

Graves se lumină la faţă.

— Super! Ai terminat de mâncat?

Mi-am tras scaunul şi am simţit cum mi se contractă spatele când m-am ridicat cu greu, înfiorându-mă de durere şi trăgând adânc aer în piept. Probabil că făcusem o întindere când încercam să fug de creatura din casă.

— Da. Graves?

— Îhî?

Scutură din cap şi părul îi căzu din nou peste faţă, însă zâmbetul tot i se mai vedea. Acum părea puţin mai matur, fiindcă zâmbetul îi brăzda riduri pe chipul de copil.

— Mersi.

Cuvântul nu era potrivit şi am căutat altceva.

— Mişto mănuşi.

— Ei, ce ştii tu. Graves luă tava şi cana cu cafea rece ca gheaţa. Ridică din sprânceană, apoi, când mă aşteptam mai puţin, îmi făcu cu ochiul. Gagicile se dau în vânt după tipii cu mănuşi.

Chiar a reuşit să mă facă să râd. Asta da minune!

Capitolul 7

— Faci mişto de mine, i-am spus pentru a cincea oară. În mall?

— E cald şi eşti în siguranţă. Se deschide destul de devreme ca să ajungi la timp la şcoală mâine-dimineaţă. Graves îşi trecu mâna prin păr şi verifică holul. Hai, vino!

Nu mai fusesem niciodată în culisele unui mall. Sunt nişte încăperi imense, iar magazinele reprezintă doar o parte din ele. În spatele fiecărui magazin şi de-a lungul întregului complex erau coridoare unde îşi ţinea echipamentul personalul de întreţinere şi spaţii pentru birouri, care erau despărţite de magazine doar printr-o uşă subţire. Graves îşi făcu de lucru pe holul care ducea spre toalete până când acesta se eliberă, apoi scoase o bucată dreptunghiulară şi subţire de plastic care semăna cu un card de credit şi pe care o folosi să descuie una dintre uşi, cu uşurinţa unei practici îndelungate. Îmi făcu semn să intru. Se uită să

vadă dacă venea cineva din spatele meu şi chipul lui părea mai îmbătrânit ca de obicei, dar se descreţi când închise uşa în urma noastră şi se asigură că era încuiată.

Pe coridor pătrundeau doar ecouri vagi ale muzicii din difuzoare, lucru pentru care i-am fost pe deplin recunoscătoare.

Mă durea mâna dreaptă, atât din cauza ricoşeului pistolului de 9 mm, cât şi de la air-hockey. Juca parşiv puştiul ăsta cu nasul lung şi ascuţit, şi devenise agresiv după ce îl bătusem în primele două runde.

Nu mă mai gândisem la zombi câte cinci minute întregi pe parcursul jocului. Era mai uşor să nu te mai gândeşti la un lucru când erai în mişcare.

Paşii noştri răsunau pe betonul gol. Pereţii nu erau zugrăviţi şi praful se adunase grămadă în colţuri.

— Cât de des se circulă pe aici?

— Nu prea des. Personalul de întreţinere n-o să

ştie cum să plece acasă mai devreme decât toţi ceilalţi azi. Dacă rămâne vreunul după ce se închid magazinele, e mare minune. Chiar şi oamenii de serviciu pleacă mai devreme în zile ca astea.

O luă la dreapta şi mă conduse printr-un labirint de coridoare identice.

Cel puţin era cald, şi dintr-odată am realizat că eram epuizată.

Mi-am ridicat geanta mai sus pe umăr. Îi simţeam cureaua cum îmi intră în carne, trecând prin geaca tatălui meu şi prin tricou. Mănuşile de lână se simţeau aspre la mână.

— Faci des asta?

— Când sunt nevoit. Ridică din umeri, dar încetini mersul ca să pot să ţin pasul cu el. Trebuie să stăm aici în spate o vreme, până pleacă toţi. Pe urmă suntem în siguranţă şi putem să ne jucăm.

— Ce? Tot air-hockey?

Fu nu voiam decât să-mi dau jos bocancii şi să mă aşez undeva. Nicio repriză de plâns nu suna rău.

Ba chiar îmi surâdea. Ca să nu mai zic de un duş fierbinte şi de uitat la televizor, dacă tot veni vorba.

— Dacă vrei. Putem să jucăm orice vrem. Au camere de luat vederi, dar majoritatea nu merg. Compania-mamă care deţine mallul e prea zgârcită ca să monteze camere adevărate, aşa că majoritatea sunt doar de formă, iar cele care funcţionează nu au casete în ele. Pe timp de noapte, locul ăsta e un adevărat teren de joacă. Au la chestii aici de nu-ţi vine să crezi.

Mi-a venit să-l întreb dacă nu trebuia să se întoarcă acasă în curând. Dar am hotărât să n-o fac. Viaţa lui privată era problema lui; eu le aveam deja pe ale mele, şi nu erau puţine la număr.

Graves o luă brusc la stânga şi m-am trezit într-o încăpere goală, cu o uşă imensă de garaj trasă până jos şi tomberoane aliniate la perete în cealaltă parte. Un aparat de reciclare a cartonului pe care scria: Reduceţi! Refolosiţi! Reciclaţi!, cu un şoricel vesel desenat care făcea cu mâna sub un soare galben, ne aruncă o privire piezişă. M-am înfiorat când am auzit

vântul de afară înteţindu-se dincolo de uşa imensă de metal. Simţeam degete firave de aer rece care-mi mângâiau faţa.

Nu era vuietul vântului de seară, ci ceva care mă făcea să mă gândesc la o creatură urâtă şi flămândă. Simţeam cum îmi tremură muşchii spatelui şi mă înţepa rana pe care o căpătasem la mâna stângă de la covor.

Mă aşteptam să aud iar bătaia ritmică, sau scârţâitul tendoanelor uscate puse în mişcare, sau târşâit de picioare.

— Te simţi bine?

Graves se întorsese cu faţa la mine. Se sprijinea cu mâna de un teanc de paleţi de lemn proptiţi de perete. Îşi dăduse părul pe spate şi trebuia să recunosc că nu arăta rău. Doar că avea faţă de copil şi nasul cam ascuţit Din felul cum i se reliefau pomeţii, puteam să ghicesc cam cum o să arate ca adult. Chiar dacă ochii lui erau tot mâloşi, în loc de verzi.

O vreme n-o să pot să mă simt bine. Trebuie să

mă gândesc ce să fac. Am înghiţit cu noduri. Stomacul meu nu era mulţumit cu puţina cantitate de grăsime dintr-un cheeseburger de la fast-food.

— Acceptabil.

— OK. Nu trebuie să spui nimănui de ascunzătoarea mea.

Graves ezită.

Aş fi putut să-i spun că nu era acum momentul să se răzgândească.

— N-am cui să spun. Eşti cam singura persoană pe care o cunosc aici.

Mai termină odată cu porcăriile! Sunt obosită.

Graves încuviinţă din cap, muşcându-şi buza de jos, apoi se întoarse şi se strecură în spatele aparatului de reciclare a cartonului.

Faci mişto de mine. Am inspirat adânc, mi-am tras geanta în faţă ca să pot să mă strecor prin deschizătura îngustă şi l-am urmat.

De-abia era loc pentru mine, darămite şi pentru geantă. Totuşi, m-am strecurat cu greu prin spaţiul

strâmt, aproape să dau cu capul de ceva metalic, înjurând printre dinţi. Graves bâjbâi cu mâna pe perete şi, ca prin minune, se deschise o uşă.

— Au uitat de uşa asta când au pus tomberoanele şi lucrurile astea aici jos.

Vocea lui răsună cu ecou şi apoi se stinse. Se auzi un clic şi o lumină caldă se împrăştie pe peretele de beton murdar din faţa mea. M-am strecurat pe lângă tocul uşii şi cât pe ce să cad într-un hol.

— Aici a fost un birou înainte. Pe vremea când era rampă de încărcare pentru Macy. Când au făcut marea renovare acum doi ani, au închis aici, au zidit partea din spate a biroului şi au pus tomberoanele şi celelalte lucruri la perete. Mă întrebam dacă se mai poate intra aici, şi ce să vezi! Frumuşel, nu?

M-am uitat în jur. Într-o parte, o uşă întredeschisă dădea spre o baie. Restul biroului arăta ca o garsonieră.

— Cum naiba ai băgat sacul de dormit aici?

N-a trebuit să mă străduiesc prea mult ca să par

impresionată. El arătă cu degetul spre tavan şi se înroşi puţin la faţă. Lipseau două plăci din tavan, iar restul erau decolorate şi murdare. Singura sursă de lumină venea de la un bec atârnat de un cordon de racord.

— Am adus câteva lucruri pe aici, pe sus. Bine ai venit la Casa Graves, scumpo!

Sacul de dormit era pus pe un pat pliant. Mai exista şi o bibliotecă firavă din placaj unde era un CD-player portabil şi un teanc de CD-uri, lângă care se vedea o pereche de căşti încâlcite. Jimi Hendrix rânjea spre mine dintr-un poster prins cu piuneze de perete. Alt poster cu nişte sâni imenşi cu silicon între care stătea cuibărită o sticlă de Bud Light rece era prins deasupra unei cafetiere, lângă care era şi o plită, iar dedesubt era un raft cu vase şi pachete de tăieţei prefierţi Top Ramen aranjate cu grijă. Pe un uscător de rufe atârnau nişte tricouri negre şi câteva perechi de blugi erau împăturite dedesubt.

Încăperea îmi aducea aminte de camera tatălui

meu, unde păstra mereu o curăţenie ca la armată, oriunde ne-am fi dus. Indiferent în ce oraş eram, reuşeam mereu să găsesc orice căutam în camera lui în doar câteva secunde.

Tata. Nodul din gât se încăpăţâna să rămână acolo. Mi-am dat seama că Graves stătea în picioare, în mijlocul camerei, lângă pat, cu mâinile în buzunare, adus şi mai mult de spate. Pe chipul lui se citea un dezinteres profund, dar i-am surprins privirea întunecându-i-se şi grimasa de pe faţă. Aştepta să zic vreo răutate.

Începeam să-mi pun întrebări serioase despre tipul ăsta.

— E drăguţ, am reuşit să rostesc, luptându-mă cu nodul din gât. E intim.

Era atât de cald înăuntru încât simţeam cum mi se scurg broboanele de sudoare pe spate. Mi-am dat jos geanta de pe umăr, simţindu-mă ca o idioată că mă întrebasem unde era casa lui. Mi-am scos mănuşile şi le-am îndesat în buzunarul stâng al hainei, încercând

să nu mă holbez la posterul cu sânii imenşi şi sticla de Bud.

— Să ştii că n-am duş.

Umerii i se destinseră ca uşuraţi de o povară. Îşi scoase şi el mănuşile cu mişcări rapide şi le aruncă pe pat. Aşa mototolite cum erau, contrastau cu patul aranjat la dungă.

— Dar toaleta e funcţională şi dacă e nevoie, pot să aduc şi un radiator prin tavan N-o să am probleme. Nimeni nu-şi mai aminteşte de locul ăsta. Vrei, te rog, să închizi uşa?

Am închis-o. Balamalele erau fixate cu şuruburi puse neîndemânatic şi am avut pe loc certitudinea că el scosese uşa şi o pusese din nou la loc, dar astfel încât să se deschidă înăuntru după ce făcuse şmecheria să o aducă prin tavan. Era isteţ puştiul.

Mi-am pus geanta jos, lângă bibliotecă, întrebându-mă dacă trebuia să-mi dau jos jacheta de armată înainte să-i simt din nou povara acuzatoare din buzunar. Nu-mi mai aduceam aminte dacă băgasem

vreun încărcător în armă.

Asta e neglijenţă, scumpo. Verifică-ţi mereu muniţia! Auzeam din nou vocea tatălui meu. Aproape că puteam să dau uitării răcnetul creaturii, sunetul pe care-l scotea când bătea în geam cu degetele mâncate până la os. Gemetele pe care le scotea, sunetele nemodulate şi ţipetele care acopereau răgetul sec al pistolului. M-am înfiorat din nou.

Graves îşi dăduse haina jos şi o aruncase tot pe pat. Întreaga încăpere mirosea a adolescent sănătos, un amestec de miros de păr, testosteron şi Speed Stick sau Right Guard sau unul dintre deodorantele masculine cu nume puternice.

— Poţi să-ţi dai haina jos. Vrei nişte cafea? Am şi nişte cola, dar nu e rece. Şi mai am şi nişte Doritos, dacă mai ţi-e foame. Şi nişte tăieţei.

— Nu, mersi, nu vreau nimic.

M-am îndreptat spre bibliotecă şi am început să studiez cărţile broşate. Îi plăceau romanele de groază, erau multe de Stephen King, Richard Matheson şi

Dean Koontz. Dar avea şi un exemplar din Arta Războiului de Sun Tzu şi un teanc de cărţi despre Războiul Civil spaniol, şi o istorie groasă a celui de-al Doilea Război Mondial. Şi, Dumnezeule mare, avea şi un raft plin de romane de dragoste, cu coperţi roz, siropoase, cu scene de amor. Erau chiar deasupra raftului de jos, plin cu manuale stufoase şi grele de matematică.

Tipul ăsta devenea din ce în ce mai interesant

— Citesc mult, spuse el din spatele meu, cu vocea un pic tremurândă. Nu pot să aduc un televizor aici.

Se auzi un uruit şi când m-am uitat în spate, am văzut că pusese de cafea, în ciuda faptului că-i tremurau mâinile.

— Sigur nu vrei nişte cola sau altceva?

Avea emoţii, se înroşise şi aproape că se bâlbâia. Era destul de înduioşător.

— Poate nişte cafea, m-am oferit eu diplomată. E super tare, Graves. E ca şi cum ai avea o lume mică,

numai a ta.

— Fără profesori şi tipi macho. Râse şi pufni pe nas. Vino şi stai jos. Pari obosită.

Chiar aşa şi eram. Dar era ciudat că mă simţeam mai în siguranţă aici decât mă simţisem acasă azi-noapte. Nu se mai auzea vântul gemând la fereastră şi nu trebuia să mă aştept la ce era mai rău, căci se întâmplase deja. Doar faptul de a avea pe cineva aproape, cineva cu care să vorbesc în timp ce pune de cafea, era îndeajuns să mă facă să mă simt mai bine.

M-am ghemuit jos, lângă bibliotecă, cu genunchii la piept

— Aici stai tu?

Graves ridică din umeri, cu spatele la mine.

— Aici şi în alte locuri. Unde vreau eu. Dispăru în baie cu cafetiera. Putem să ieşim pe partea cealaltă după ce se închide mallul.

Mai e o ieşire? Eşti isteţ, puştiule. Să nu ai niciodată doar o singură ieşire.

Mi-am sprijinit fruntea pe genunchi şi am expirat lung. Nici nu-mi dădusem seama că ţinusem atât de mult aerul în mine. Tremurul mi se răspândise în oase. Graves era în baie. Se auzea apa curgând. Ieşi într-un final din baie şi în câteva minute mirosul de cafea se răspândi în toată garsoniera. Îmi aducea aminte de tata. El avea mereu nevoie de cafeina dimineaţa. Îi făceam cafeaua aşa cum mă învăţase, aşa cum o făceau în Marină – tare şi amară ca fierea. Bunica îşi făcea cafea la filtru şi nici tata nu era prea departe. Eram probabil singura puştoaică din trei state care ştia cum să folosească un filtru vechi.

— Hei.

Graves era lângă mine, aşezat pe vine. Şuviţele de păr ondulat îi căzeau pe faţă şi le dădu pe spate cu o mişcare rapidă a degetelor sale lungi.

— Eşti OK? Te doare ceva?

Întrebarea mi se păru absurdă. Mă durea tot corpul, fiecare muşchi de pe spate era încordat, mă dureau picioarele, îmi simţeam umerii de plumb şi

braţele greoaie. Şi inima, străpunsă de ceva negru, îngrozitor, mă durea cel mai tare. Mâinile îmi tremurau. Chiar şi părul mă durea, acum că mă aşezasem şi nu mă mai mişcăm de colo-colo. Am deschis gura să-i spun, dar un suspin sec mă întrerupse la jumătate.

— Oh, la naiba! Graves părea cu adevărat îngrijorat şi se lăsă jos lângă mine. Dru? Iisuse! Dru?

Nu puteam să-i răspund. Suspinele mă chinuiau cumplit. Scoteam nişte sunete oribile, ca şi cum m-ar fi strâns cineva de gât. Nu puteam să mă abţin, dar mă străduiam atât de mult încât maxilarul mi se încleştase şi scrâşneam din dinţi. După un timp n-am mai simţit mirosul de cafea, căci nasul începuse să-mi curgă.

Graves mă cuprinse pe după umeri cu braţul lui osos şi tăcu cât timp am plâns. Era o dovadă de bun-simţ din partea lui şi lucrul ăsta m-a făcut să-l îndrăgesc. Aproape că-mi părea rău că trebuia să plec din oraş şi să-l las aici.

* * *

Graves mi-a oferit patul pliant şi sacul lui de dormit şi am căzut ca secerată, strângându-mi la piept geanta. Haina tatălui meu era jos, lângă pat. Când m-am trezit după câteva ore, Graves nu mai era. Am găsit un bilet scris în grabă şi lipit de uşă cu gumă de mestecat.

Am plecat la şcoală. O să-ţi aduc eu temele. N-ar trebui să mai chiuleşti de la şcoală. Mai era un rând, pe care-l tăiase cu mai multe linii şi pe care nu puteam să-l descifrez, apoi: Stai cât vrei. O să mă întorc.

Am scotocit în geantă până când am dat de ceasul de mână, un exemplar fain elveţian, rezistent la apă, pe care-l cumpărase tata din New York când aveam doisprezece ani. Mă lăsase cu August cam o lună, timp în care el era undeva la graniţa cu Canada, plecat cu diverse treburi. Chiar dacă August era un tip destul de mişto şi ştia mai multe despre Lumea Reală

decât multe cărţi, tot nu ştia să-mi ţină de urât ca tata. Şi, în plus, mă lăsa mereu singură în casă în timp ce el pleca „la muncă”. Am stat o lună întreagă la New York şi nu ştiam decât o singură stradă din Brooklyn.

Era trecut cu puţin de trei după-amiaza. Dormisem mult; îmi simţeam capul greu, aveam un gust neplăcut în gură, parcă aş fi înghiţit nisip, muşchii îmi înţepeniseră şi spatele mă durea al naibii de tare. Sigur făcusem o întindere când mă zbăteam să scap de zombi.

Amintirea incidentului din ajun mă duru, dar nu aşa cum m-aş fi aşteptat. Era ca şi cum te-ar fi ciupit cineva de degetele de la picioare când sunt amorţite. Tata era zombi. Fusese zombi. Mă rog.

Şi acum ce fac? Stăteam şi mă holbam la biletul de pe uşă, cu mintea în altă parte, simţindu-mi capul plin cu vată.

Prin ceaţa din capul meu trecu un gând. Mi-am amintit de apartamentul mic şi îmbâcsit al lui August. Persoane de contact. Tata are persoane de contact în

cazul în care se întâmplă ceva. Ar trebui să caut lista şi să anunţ pe cineva.

Nu eram singurii care vânam fantome, poltergeisti, pricolici, chupacabre, spiritele malefice ale mlaştinilor, dezlegam vrăji sau alte practici de magie voodoo sau orice altceva mai vrei. Există un întreg curent subteran care frecventează magazinele de obiecte oculte şi cele ale Armatei, care vând surplusul de echipament militar nefolosit, şi unde se pasează informaţii şi se face schimb de ponturi despre cum să exorcizezi cel mai bine o casă bântuită sau să-i vii de hac unui vampir, cum să dispersezi un poltergeist sau de unde vine următorul val de energie negativă care traversează o regiune.

M-au trecut fiori la gândul vampirilor şi pielea mi se făcu de găină. Nu era de bine când apăreau – ca şi vârcolacii, deşi aceştia nu erau în general periculoşi pentru oamenii ca tata, căci ei aveau răfuiala lor veche cu vampirii.

Am închis ochii. De ce nu-i spusesem tatălui

meu despre bufniţa bunicii? Poate că m-ar fi ascultat şi n-ar mai fi plecat în noaptea aceea.

Ceea ce mă scotea pe mine vinovată, în mintea mea înceţoşată. Şi casa rămăsese deschisă şi se răcea din ce în ce mai mult, cu o gaură cât Texasul în uşa din spate şi o pată pe covorul din living, plus gaura lăsată de glonţ în peretele din living.

Ce să fac acum?

Să o luăm cu începutul. Eram moartă de foame. Aveam nevoie de mâncare şi trebuia să stau să chibzuiesc. Trebuia să fac o listă cu lucrurile pe care le aveam de făcut. Trebuia să mă întorc acasă pe timp de zi. Aşa era cel mai sigur. Trebuia să strâng muniţia şi armele. Trebuia să-mi fac bagajele şi să caut camioneta tatălui meu. Camioneta noastră Ford albastră, cu tabla îndoită, îmi apăru în minte ca luminiţa de la capătul tunelului. Dacă aş găsi maşina, aş putea să plec din oraş şi să mă gândesc pe îndelete la ce aveam de făcut mai departe. Casa bunicii din Blue Ridge era încă în picioare, solidă – fusesem

acolo acum câteva luni, în trecere, să o verificăm – şi era a mea după condiţiile prevăzute în fondul fiduciar pe care le stabiliseră ea cu tata. Puteam să mă ascund acolo. După ce mă vedeam sus, în munţi, aş avea puţin timp să respir. Nimeni n-avea să mă caute acolo. Trebuia să traversezi două drumuri noroioase şi încă ceva ca te apropii, aşa cum spunea mereu bunica.

Tata merita o înmormântare. Deşi din el nu mai rămăsese decât nişte cenuşă unsuroasă şi câteva bucăţi de oase decolorate. Zombii se dezintegrează uimitor de repede. O lacrimă fierbinte mi se rostogoli pe obraz, urmată de alta. Tata nu mai avea să vină cu paşi apăsaţi în pragul uşii şi să-mi spună: Dru, scumpo, mişcă-ţi fundul odată! Nu mai avea să se întoarcă acasă obosit, cu paşi greoi, să închidă uşa în urma lui şi să mă întrebe ce aveam la cină. Nu avea niciodată să mă mai chestioneze despre curăţarea unei zone de energii negative prin afumarea salviei, despre înlăturarea blestemelor sau nimicirea poltergeistilor. Şi nici nu avea să-mi mai lase vreun bilet în care

să-mi amintească să-mi fac exerciţiile kata.

M-am dezmeticit din gândurile mele cu o tresărire şi m-am uitat la ceas. Mi-l pusesem la mână fără ca măcar să-mi dau seama. Mâinile mele isteţe făcuseră munca singurele. Trecuseră treizeci de minute de când rămăsesem cu ochii la biletul de pe uşă, cu mintea în altă parte. Mă durea spatele, fiecare muşchi era lipit de ceilalţi şi protesta. Aveam nevoie urgentă de nişte aspirină.

Aveam bani. Puteam să ajung până la fast-food, dar dacă mă vedea cineva pe aici, prin spate? Intram în belele de n-aveam să mai ştiu ce minciuni să îndrug ca să scap basma curată, sau paznicii ar supraveghea coridoarele şi l-ar prinde pe Graves când se întoarce.

Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Ai tu destule probleme pe cap şi fără să-ţi mai faci griji şi pentru el!

Dar niciodată nu dezvălui locul de ascunzătoare al altuia. E ca o lege nescrisă între vânătorii de paranormal. Şi dacă tata nu mai era, doar eu mai rămăsesem să continui vânătoarea.

Ăsta era un gând care-mi dădea fiori, aşa că l-am alungat cât am putut de repede. M-am îndreptat spre pat şi am început să scotocesc în geantă. Era o linişte mormântală aici, şi chiar dacă făceam zgomot, cineva de-afară nu şi-ar fi dat seama de unde venea, nu? Şi până la urmă, de câte ori coboară oamenii la tomberoane în timpul zilei? Cine folosea aparatul de reciclat carton?

Caietul meu de desene era puţin ros pe margini de la cât îl înghesuisem tot timpul în geantă. L-am răsfoit, căutând o foaie goală ca să-i las un bilet lui Graves.

Am simţit cum mi se taie picioarele şi m-am lăsat moale pe podeaua de beton, clănţănind din dinţi la contactul cu suprafaţa dură.

Am găsit desenul cu irisul la care lucrasem şi care era frumos haşurat. Apoi celelalte forme schiţate în grabă, uşa dulapului şi noptiera. Grămada de rufe. Pe următoarea pagină, creionul străpunsese hârtia, zgâriind-o şi schiţând blocuri gigantice haşurate.

Nu-mi aminteam să fi desenat aşa ceva, dar eram sigură că cu le făcusem. Cine altcineva ar fi putut să le facă?

Desenul reprezenta partea din spate a unui depozit sau altă clădire mare lipită de o altă clădire, mai mare. Geamurile sparte erau redate prin haşurare. Era şi un gard de sârmă şi în faţa lui ceva familiar – o camionetă care semăna cu o pisică ghemuită.

Era camioneta noastră. Aş recunoaşte-o dintr-o mie. Mi se uscase gura şi simţeam un gust metalic în gură. Inima îmi bubuia în gât şi-n urechi.

Nu-mi amintesc să fi desenat aşa ceva. Am adormit după ce-am desenat grămada de rufe – ştiu sigur!

Dar am avut un vis parcă, nu-i aşa? Un coşmar despre… ce? Era tata şi mai era şi o uşă. Şi era ceva în spatele uşii. Cu cât mă uitam mai mult la clădirea chircită în spatele camionetei, cu atât eram mai sigură că aici se întâmplase ceva cumplit, ceva care se sfârşise prin transformarea tatălui meu într-o creatură

îngrozitoare care mergea târşâindu-şi picioarele şi se hrănea cu carne de om.

Creionul mi se rupsese în mână. Când mă trezisem îl găsisem înfipt în hârtie. Era evident că desenul fusese făcut în grabă, folosind prescurtări pe care le ştiam de atâţia ani de când desenam. Era ridicol, imposibil. Bunica ar fi fost mândră de noul meu talent, dar eu nu eram prea încântată.

Încă mă mai holbam la liniile apăsate şi groase ale desenului, când am auzit un scârţâit dinspre perete şi am ridicat capul. M-am rostogolit de pe pat înşfăcându-mi haina, m-am trântit la podea, bâjbâind după pistol, aşa cum mă învăţase tata.

Aruncă-te la pământ şi pe urmă trage. Nu e bine să devii tu ţintă în timp ce tragi, scumpo.

Mi-am revenit în simţiri chiar când se deschise uşa. Cine mai ştia că eram aici?

Graves ţâşni pe uşă şi scutură din cap cu putere. Era ud leoarcă şi tremura. Din părul lui creţ şi din poatele hainei lungi şi negre se scurgea apă. Avea

buzele aproape vinete, nasul roşu-aprins, din care picura apă, şi obrajii de un galben crud.

— E… a… al na… naibii de frig afară, spuse el bâlbâindu-se şi clipi rar, ca o bufniţă, către mine în timp ce închidea uşa în urma lui.

Pe umărul osos, leoarcă, îi atârna un rucsac negru şi ud.

— Ninge iar. Am ajuns aici al naibii de greu. Ţi-am adus ceva.

Mă simţeam ridicolă în poziţia în care eram, dar el nu păru să bage de seamă. Închise uşa şi bătu din picioare, scuturându-se ca un golden retriever care tocmai a ieşit dintr-un lac îngheţat. Apa zbură în toate părţile.

Am tras piedica la loc şi am luat mâna de pe trăgaci. M-am ridicat în picioare, lăsând pistolul la locul lui în haină.

— Iar ninge?

— Dumnezeule, o să se mai oprească oare? Nu m-ai crede dacă ţi-aş spune prin câte am trecut ca să

pot să intru în mall. Poftim.

Băgă mâna în rucsac, scuturându-şi iar apa din păr. Se vedea gheaţa topindu-se lipită de şuviţele de păr negru. Era fleaşcă.

— Iisuse! Am traversat camera şi am încercat să-i iau rucsacul. Dă-ţi haina jos, ai buzele vinete. Ai face bine să-ţi pui nişte haine uscate.

— Uitaţi-vă la ea, deja încearcă să mă convingă să mă dezbrac! proclamă el, uitându-se în tavan, refuzând să dea drumul la rucsac. Parcă ai fi din Sud când – aşteaptă puţin. Iisuse, răbdarea e o virtute. Uşurel, doar e pentru tine, n-o dau altcuiva.

Din rucsac se ivi o pungă de hârtie ceva mai mică, din care venea un miros de carne şi cartofi prăjiţi. L-am ajutat să-şi scoată haina, căutând un loc unde să i-o agăţ, în timp ce el lăsă rucsacul jos, îşi trase peste cap cămaşa udă şi se scutură din nou, stropindu-mă cu apă rece şi bucăţele mici de gheaţă.

— Ce-ai făcut, te-ai tăvălit în zăpadă? Iisuse! Am salvat punga cu mâncare. De unde ai luat-o?

— E un local pe Marshall Street care e mereu deschis. Am lucrat acolo într-o vară. Fac mâncare bună. Poţi să începi să mănânci, nu mă aştepta pe mine. Vrei nişte cafea?

Graves se îndreptă spre baie, şi omoplaţii lui păreau nişte aripi fragile sub pielea arămie. Avea pete roşii pe umeri de la frig şi deja începuse să se descheie la pantaloni. Avea musculatură frumoasă, era puţin cam slab, dar totuşi muşchii erau destul de bine dezvoltaţi, contrastând cu faţa bucălată de copil.

Simţeam cum mă ia cu cald şi m-am înroşit. M-am uitat repede în altă parte, am găsit un umeraş şi i-am atârnat haina într-un loc unde putea să se scurgă pe podea.

Graves ieşi din baie cu un prosop în jurul taliei şi cu altul cu care-şi ştergea părul. Am băgat mâna în pungă şi am găsit trei sandvişuri cu brânză şi carne şi o porţie triplă de cartofi prăjiţi spiralaţi. Totul mirosea divin.

— Uau! Cât îţi datorez?

Schiţă un zâmbet care îi însenină chipul.

— Prima dată e gratis, puştoaico! Ia şi mănâncă! Probabil că n-ai mâncat nimic toată ziua, nu? Au închis până şi şoala de data asta. Bletch era mai furioasă decât un fotbalist lovit la boaşe. Mi-a luat câteva ore să ajung la fast-foodul de pe Marshall Street şi alte – se opri, uitându-se la mine cu sprânceana ridicată. Ai face bine să mănânci. Doar nu m-am spetit degeaba.

Cel puţin acum nu mai semăna atât de mult cu o îngheţată pe băţ pe jumătate topită.

— Vrei să-ţi pui odată ceva pe tine, totuşi?

Tata umbla prin casă la bustul gol ori de câte ori avea chef şi cu siguranţă nu eram o pudică, dar, totuşi.

— Credeam că nu ştii cum să faci să mă dezbraci. Râse cu sarcasm în felul lui specific, fornăind, scoţând un sunet între lătrat şi schelălăit. Hai, ia şi mănâncă!

— Pe bune, spune-mi cât îţi datorez.

Şi de unde faci rost de bani, puştiule. Oare chiar mă interesează? Erau o mulţime de întrebări despre motivele care-l făceau să locuiască într-un mall, dar nu eram sigură că voiam să aflu răspunsul. Problemele lui erau doar ale lui. Eu aveam destule pe cap.

— Ţi-am spus, prima dată e gratis.

Acum chiar îmi făcu cu ochiul. Azi ochii lui erau mai degrabă căprui decât verzi. Luă un tricou şi şi-l trase peste cap, apoi mai luă o mână de rufe, în timp ce eu mă uitam în jos, simţind cum căldura ciudată îmi invada obrajii, ca apa care umple urma lăsată de un picior.

— Mi-ai făcut cinste cu cina şi ieri, ai uitat?

— Da, dar e prima dată când îţi iau un Meniu Special de pe Mashall Street. Nu eram sigur că o să te mai găsesc aici, dar pe urmă mi-am spus că probabil încă mai dormi. Dormeai dusă când am plecat dimineaţă.

Se aşeză lângă mine, îmbrăcat acum cu un tricou cu Iron Maiden şi o pereche de blugi uscaţi.

Prosopul ateriză lângă sacul sport unde-şi ţinea hainele murdare. El luă un sandviş.

— Sper că nu s-a răcit.

Haina mea era pe jos, chiar lângă el. Nu părea dubioasă, dar eu ştiam ce se afla în buzunar. Oare ce-ar zice dacă ar şti ce fusesem gata să fac?

Cine era, de fapt, tipul ăsta?

— De ce faci asta?

Graves ridică din umeri. Luă o înghiţitură zdravănă din sandvişul cu carne şi brânză şi închise ochii. Podeaua era rece şi tare şi mă întrebam unde dormise azi-noapte. Nici măcar nu mă gândisem la asta.

Graves mestecă încet, cu părul atârnându-i în şuviţe ude peste ochi, şi ridică din umeri. Bălmăji ceva cu gura plină.

Ce naiba bălmăjeşte acolo? Am hotărât să nu insist. La urma urmei, mă adusese aici şi nu eram eu cea mai îndreptăţită să judec atunci când era vorba de locuinţe neobişnuite.

— Mersi. Eram într-o situaţie destul de gravă. Mersi.

Nevoia de a-i spune ceva, orice, mă copleşi.

Graves înghiţi şi mărul lui Adam se mişcă.

— Vrei să vorbim? E OK dacă nu vrei.

Ce-aş putea să-ţi spun ca să fie credibil? Cel puţin când îl aveam pe tata nu mă simţeam atât de singură.

Tata. Am auzit din nou mugetul straniu pe care-l scotea aerul care trecea prin gâtul îngheţat al creaturii. Ce încerca să spună? Oare voia să spună ceva?

Lacrimile m-au podidit pentru a mia oară, fierbinţi şi mari. Simţeam cum mi se împietreşte nodul din gât. A trebuit să inspir adânc. Eram moartă de foame, şi nu pot să gândesc limpede când mi-e foame.

— E vorba de tata.

Am desfăcut sandvişul şi am luat o înghiţitură. Era foarte bun, sărat, cu multă brânză, plin de grăsimi şi carbohidraţi. Chifla era proaspătă şi încă mai era

caldă.

— Ce e cu el? rosti Graves prudent, şi aproape că îmi veni să râd.

— Nu e ce crezi tu. A murit.

Cuvântul sună ciudat în gura mea. Mort. Un cuvânt dintr-o silabă care nu i se potrivea. Se potrivea în alt context şi faptul că îl pusesem într-o propoziţie alături de „tata” era anapoda, deşi ştiam că era adevărat.

Dacă îl surprinse ceea ce-i spusesem eu, o ascunse destul de bine. Ochii lui erau acum foarte mari şi foarte verzi. Mai luă o înghiţitură şi mestecă gânditor. Înşfacă o mână de cartofi prăjiţi spiralaţi şi îi îndesă în gură, cu ochii la mine. Aştepta continuarea.

M-am întins şi am pescuit de pe pat caietul de desene, băgat sub sacul de dormit răvăşit. L-am deschis la desenul cu maşina tatălui meu.

— Ai idee unde e clădirea asta?

Graves luă caietul. Făcu ochii mari din nou. Înghiţi din nou. Mărul lui Adam se mişca în sus şi-n

jos. Cercelul lui luci spre mine, ca un semnal.

— E chiar reuşit desenul.

Cred şi eu, doar desenez de când aveam cinci ani.

— Mersi. Ştii unde e?

— Nu, nu ştiu.

Aşteptă, cu sprâncenele ridicate. Îşi ţuguie buzele, ca şi cum ar fi vrut să mă întrebe ceva, şi îşi linse grăsimea de pe degete.

La naiba!

— Trebuie s-o găsesc. Trebuie să găsesc camioneta ca să… Trebuie pur şi simplu s-o găsesc. Am luat o muşcătură, am înghiţit-o fără să-i simt gustul şi am pus întrebarea de milioane. Vrei să mă ajuţi? Te rog?

— Să găseşti clădirea? Graves ridică din umeri. Sigur. O să dureze ceva cu tot viscolul ăsta. La radio au spus că o să ningă toată săptămâna. Ne aşteaptă o ninsoare serioasă, nu glumă!

Am aşteptat să-mi mai pună întrebări, dar n-a

făcut-o. Mânca şi se uita la mine între înghiţituri. După ce a terminat primul sandviş, îl începu pe al doilea. Ascultam liniştea de dincolo de pereţi, mestecând din reflex. Putea să fie şi carton, oricum nu-i simţeam gustul.

Mâncase deja jumătate din sandviş când se opri din mestecat şi se uită la mine.

— În ce belea ai intrat?

Nu ştiu încă. Aş vrea să ştiu şi eu. Dacă ţi-aş spune, ai zice că sunt nebună.

— E destul de grav.

Doar atât am putut să spun.

— Bine. Graves ridică din umeri din nou. Sună interesant. O să începem căutarea mâine. Dar trebuie s-o facem după şcoală.

Am rămas cu gura căscată.

Graves ridică din umeri.

— Crezi că vreau să trăiesc într-un loc ca ăsta toată viaţa? Mi-am făcut un plan. O să-mi dau bacul şi o să mă înscriu la un colegiu de stat. Pe urmă o să dau

la o facultate adevărată. O să fiu matematician. Sunt plătiţi al naibii de prost până-şi iau titularizarea, dar pe urmă e destul de mişto. O să fiu profesor universitar de fizică.

Profesor de fizică? Am încercat să mi-l imaginez ca adult sau ca profesor, dar n-am reuşit. Efortul mă făcu să mă doară capul. Era aşa de tânăr şi stângaci în mişcări!

— Fiecare dintre noi trebuie să aibă un scop în viaţă, am spus.

O senzaţie ciudată de uşurare îmi încolţi în piept.

— Tu nu chiuleşti de la şcoală?

— În niciun caz. Dacă fac un pas greşit, trebuie să mă întorc la orfelinat şi nu mai e cale de întoarcere.

Gândurile care i se citeau pe faţă se succedau prea rapid ca să pot să ghicesc măcar ce-i trecea prin cap înainte să-şi ridice din nou zidul de protecţie.

— Acum am chiulit prima dată, cu tine. Schiţă un zâmbet seducător, cu un colţ al gurii ridicat, pe

care îl curmă îndesându-şi din nou cartofi prăjiţi în gură. Ai o influenţă proastă, Dru.

Habar n-ai tu, băiete. Am tresărit când izbucni din nou în râs. După aceea, sandvişul parcă mi s-a părut mai gustos.

Capitolul 8

Se înnopta repede şi, când Graves hotărî că nu mai era niciun pericol, am ieşit amândoi din ascunzătoare şi m-am lăsat condusă prin labirintul de holuri. Mallul era părăsit şi luminile stinse în mare parte. Opriseră şi fântâna de la primul etaj, care era acum tăcută şi încremenită. Tăcerea învăluia zona restaurantelor unde scaunele fuseseră puse pe mese, mergea în vârful degetelor pe coridoare şi înfăşura magazinele cufundate în beznă. Aici nu se mai auzea vântul. Puteam la fel de bine să spunem că suntem pe altă planetă.

Graves se aplecă peste balustrada care-i venea până la talie şi scoase un sunet dezarticulat care se răspândi spre mezanin, ricoşând din podea şi tavan. Ecoul care îi răspunse era distorsionat într-un mod ciudat. Graves ascultă rezultatul cu un aer satisfăcut

— Vezi? E eliberare pură. Fă şi tu la fel!

Am scos un strigăt războinic asurzitor, ca cele

pe care le scoteam când boxam cu tata sau când îmi făceam exerciţiile kata. Graves se dădu un pas în spate, dar ţipă şi el odată cu mine. Ţipătul meu se transformă în râs, şi al lui la fel şi începu să mă împungă cu umărul lui osos, aproape să mă dărâme. L-am împins şi eu şi cred că atunci am început să mă gândesc la el ca la un prieten, nu ca la un tip oarecare. Ecourile glasurilor noastre se stinseră.

— Câteodată mă joc de unul singur în sala de jocuri, spuse el cu un aer meditativ, şi ochii îi scânteiară în semiîntuneric. E plăcut să ai pe cineva lângă tine. Vrei să jucăm air-hockey?

Doar gândul mă făcu aproape să mă cutremur.

— Nu, mersi.

Încă mă mai durea încheietura, ca să nu mai vorbesc de julitura pe care mi-o făcusem de la covorul din sufragerie. Şi nici cu spatele nu stăteam prea bine, cu toate că mă folosisem de flaconul antic de Tylenol pe care Graves îl avea pitit prin baie.

— Nu pot doar să mă plimb pe aici?

— Sigur că da. Mă duc să verific ceva. Nu te apropia de Sears, ultima dată când m-am uitat aveau o cameră care funcţiona.

Rânji, apoi se întoarse pe vârful picioarelor şi o luă la pas. Mergea săltat şi haina lungă şi neagră îi flutura la spate.

Am stat pe loc câteva minute cu ochii închişi. Haina tatălui meu era grea şi călduroasă. Mallul era întunecat, nu se vedeau decât luminiţele de noapte în vitrinele magazinelor. Magazinele erau protejate cu uşi de zăbrele, de la dispozitive rulante de fier până la uşi de sticlă care împiedicau fantomele nopţii să fure din magazin. Gândul că puteam fi prinsă îmi dădu fiori. Dacă ar apărea vreun poliţist, aş fi arestată pentru posesie de armă şi Dumnezeu mai ştie pentru ce.

Nu-ţi mai face griji, Dru. Am oftat şi muşchii cefei mi se detensionară pentru câteva clipe. Simţeam că-mi lipseşte ceva fără geantă, dar nu puteam s-o car peste tot după mine.

Dacă ar exista pericolul să fii prinsă, Graves n-ar mai fi aici. E destul de isteţ, doar.

De fapt, era enervant de deştept. Nu arăta ca un tocilar căruia îi plăcea matematica. Mă întrebam dacă nu cumva aspectul lui goth era doar de camuflaj. Nu întâlneşti la orice pas un adolescent care să vrea să se facă profesor universitar de fizică. Probabil că avea o minte raţională şi că i s-ar părea că sunt de tot râsul dacă începeam să-i povestesc despre unele dintre lucrurile pe care le văzusem.

Oricum, ce-mi păsa mie? Doar nu avea să fie o prezenţă permanentă în viaţa mea.

Tu ai alte probleme. Începe prin a-ţi da seama cum s-a transformat tatăl tău într-un zombi.

Trebuia să mă întorc acasă şi să umblu prin cărţile lui, să fac nişte cercetări. Cel de-al doilea şi ultimul grup de zombi peste care dădusem fusese cel de lângă Baton Rouge. Şi acolo fusese vorba de magie voodoo curată, aşa cum fusese şi în cazul tipului din Carolina de Sud, care nu era de loc din Vestul

Mijlociu. Posibil să mai existe şi alte lucruri în cărţile despre zombi la care nu ne uitasem ultima dată pentru că nu fusese nevoie. Fusesem prea ocupată cu dezlegarea blestemelor ca să fiu foarte atentă la tata când omora din nou zombii.

Cărţile erau în living. Oare vecinii auziseră împuşcăturile? Gândul îmi producea aceeaşi senzaţie ca atunci când dai cu limba peste un dinte care te doare. Singurul răspuns pe care puteam să mi-l dau era că probabil nu auziseră nimic, căci nu fusese nici urmă de poliţie când plecasem. Dar totuşi…

Nu ştiam aproape nimic şi dacă mă furişam printr-un mall în toiul nopţii nu aveam să aflu niciun răspuns.

La ce te gândeşti, de fapt, Dru? M-am întors la stânga şi mi-am băgat mâinile în buzunar. Simţeam povara rece a armei la încheieturile degetelor de la mâna dreaptă. Dacă trăgeam adânc aer în piept, simţeam miros de balsam de rufe şi mirosul vag al aftershave-ului tatălui meu. Nu-mi aduse însă nici pe

departe alinarea pe care trebuia să mi-o aducă.

Am pus capul în piept şi am luat-o la pas de-a lungul coridorului, am trecut pe lângă Hillshire Farms – de unde răzbea mirosul de carne afumată şi brânză topită chiar şi prin uşa de sticlă – şi pe lângă un magazin dintr-un lanţ de magazine care vindeau tone de bijuterii ieftine. Aproape că bocancii mei nici nu se auzeau pe mocheta industrială cu fir scurt şi tare. Şi mai era şi întuneric.

Era plăcut să stai aici după ce se închideau toate magazinele. Liniştea era infinită şi moale şi te învăluia ca o plapumă de puf delicat. Semiobscuritatea era liniştitoare. Nu era nimeni să mă vadă dacă zâmbeam sau mă încruntam, nimeni care să se uite cu ce sunt îmbrăcată, nimeni pe care trebuia să-l mint sau de care să mă feresc. Puteam să mă holbez la vitrine sau să mă opresc în faţă la Victoria s Secret şi să examinez manechinele fusiforme îmbrăcate în lenjerie intimă, luminate pe timpul nopţii, şi nimănui nu i s-ar părea că sunt ciudată.

Dar nu era aşa de mişto cum credeam eu că poate să fie. Cam după vreo zece minute de colindat prin mall, am început să mă neliniştesc puţin. Aici nu se auzea nici măcar vântul. De atâta linişte, în minte îmi veneau grămadă alte sunete. Sunete pe care mi le aminteam.

Cum ar fi degetele descărnate care băteau în fereastră, sau mugetul hidos, care-ţi zgâria timpanul, pe care-l scotea creatura prin beregata îngheţată.

Cineva l-a transformat într-un zombi. Evitasem să mă gândesc la asta de când apăsasem pe trăgaci în disperare.

Nu se întâmplă pur şi simplu să te împiedici, să cazi, şi să te transformi într-una din fiinţele sculate din morţi. Cineva îi făcuse asta. Dar cine? Probabil aceeaşi creatură pe urmele căreia umbla tata.

Era vorba de cineva sau de ceva? Oare creatura din spatele uşii din vis? Eram foarte sigură că visul meu fusese real şi că asistasem la ultimele clipe din viaţa tatălui meu pe pământ.

Ceea ce mă duse cu gândul că era posibil să încep să vise lucruri îngrozitoare. Şi nu era un gând prea reconfortant. N-avea să fie prea distractiv dacă era adevărat ce bănuiam eu. Bunica nu mă învăţase prea multe despre vise; eram prea ocupate în timpul zilei. Nu mi-a spus decât că: Visele sunt prieteni mincinoşi, scumpa mea Dru. Ele nu-ţi arată ce ai nevoie sau ceva sigur, ci în mare parte nimic concret în care să te poţi încrede. Doar scenarii posibile, atâta tot.

M-am oprit în faţa magazinului cu filme şi mi-am frecat fruntea cu podul mâinii stângi. Oare dacă frecam destul de tare, nu-mi venea vreo idee care să mă ajute să repar golul imens din lume?

Nu trebuia să se întâmple astfel de lucruri. Era ca un coşmar care se repeta cu regularitate, doar că era real. Tata murise. Era mort de-a binelea, nu doar plecat toată noaptea, urmând să se întoarcă în zori plin de sânge şi stors de puteri. Dispăruse pe vecie, irevocabil.

Ca mama. Ca bunica.

Rămăsesem singură. Faptul că fusesem pregătită să-mi port singură de grijă nu mă încălzea deloc. Îl voiam pe tata înapoi.

Eram pe punctul de a mă lăsa purtată de acest gând, când am auzit ceva ce n-ar fi trebuit să aud, care mă făcu să încremenesc locului, holbându-mă la ecranele goale ale televizoarelor care în timpul programului rulau filmul pe care angajaţii primiseră ordin să-l pună în săptămâna respectivă. Propria mea reflexie – părul negru şi creţ şi dezordonat, ochii măriţi, obrajii palizi şi strălucitori şi haina de camuflaj a tatălui meu – se holba la mine, reprodusă în fiecare uşă de sticlă.

Bubuitura şi clinchetul de sticlă spartă fură urmate de un crănţănit şi de un mârâit sonor, de tonalitate joasă, care nu-mi zgârie doar timpanele, ci îmi sfredeli şi creierul. Am simţit o durere cruntă în spatele ochilor şi am căzut prinzându-mă de vitrină cu mâna stângă şi sprijinindu-mă cu fruntea de ea.

Zdruncinătura îmi făcu dinţii să clănţănească puternic. Îmi veni în gură un gust metalic de sânge când inima începu să-mi bată cu putere. O simţeam bătând nebuneşte în piept şi în burtă. Începusem să văd puncte negre dănţuind în faţa ochilor.

M-am trezit în genunchi, alungând din minte mârâitul îngrozitor de mai devreme. Durerea a dispărut la fel de repede cum a apărut şi acum eram doar dezorientată.

Ridică-te, Dru! se auzi vocea poruncitoare a tatălui meu. Ascunde-te! Acum!

Am respirat aşa cum mă învăţase bunica, retrăgându-mă mintal în mine, ca o minge compactă. Mârâitul alunecă într-un registru de tonalitate mai joasă, fizic, şi am ridicat capul scrutând cu ochii apoşi coridorul lung şi pustiu care nu era întrerupt decât de ghivece cu plante, băncuţe şi cărucioare pline cu diverse porcării care fuseseră acoperite peste noapte. Se vedea o scânteie roşiatică ce se strecura pe lângă pereţi şi am auzit ceva pârâind.

Acum că nu-mi mai răsuna în cap vocea creaturii, puteam să gândesc. M-am furişat în patru labe la adăpostul unui ghiveci imens în care era un palmier, probabil artificial. Simţeam miros de fum. Nu eram sigură dacă era fum adevărat sau dacă era doar imaginaţia mea care reacţiona astfel la frică. Am băgat mâna dreaptă în buzunar, unde am simţit pistolul greu şi rece, şi m-am mai liniştit. L-am scos afară uşurel şi am tras piedica în timp ce mârâitul se înteţea, în acelaşi timp desfăcând ghemul din mintea mea în care mă refugiasem cu toată fiinţa.

Un alt lucru pe care nu ţi-l spune nimeni despre astfel de situaţii este despre senzaţia acută de urinare pe care o simţi. Voiam neapărat să găsesc o toaletă. Îmi simţeam deodată vezica dureros şi incredibil de plină. Dar nu era timp pentru aşa ceva – m-am răsucit într-o parte şi-am tras cu ochiul pe coridor.

Orice ar fi, a spart o vitrină de la etajul al doilea. Atunci am realizat că intrările de la ultimul nivel al parcărilor erau situate la etajul al doilea şi că

una dintre ele se afla cam la sfertul acestei aripi de mall. Era chiar după magazinul cu loţiunile care miroseau ciudat.

Ce naiba? Am tras aer în piept şi am simţit gust de fum şi încă ceva, ceva rece ca gheaţa şi proaspăt, cu iz de fier.

Aerul de afară.

Apoi l-am văzut strecurându-se, lung şi subţire, făcând umbre mişcătoare. Era cam de mărimea unui ponei, acoperit cu păr ciudat şi lucios, ca o căţea mare şi lăţoasă. Mă durea capul, aşa cum se întâmpla de fiecare dată înainte de materializarea unui spirit, care seca aerul de toată căldura şi absorbea toată energia din mediu de care majoritatea oamenilor de-abia dacă sunt conştienţi.

Am inspirat lacomă din nou o gură de aer, abţinându-mă să nu se audă. Eram pe muchie de cuţit. Nu face zgomot, Dru! Mişcă-te cât mai încet. Nu e deloc de bine.

Presupun că urma să primesc vreun premiu

pentru observarea a ceea ce era evident, chiar dacă o făceam numai în sinea mea.

Creatura care semăna cu un câine inspiră, fornăind. Avea nasul cât Marele Canion. Când dădu aerul afară şi fălcile se căscară şi dinţii imenşi de obsidian se frecară unii de alţii, scoase un sunet ca atunci când arunci un chibrit peste benzină. Din umerii lui şi din şira spinării ieşi fum.

Era cuprins de flăcări. O flacără portocaliu-gălbuie îi pâlpâia pe spate, întinzându-se pe blana sticloasă şi aruncând scântei pe jos. Fierbinţeala ajunse până la mine. O simţeam în gât. Avea gust de plastic ars.

Creatura luase foc.

Ce proastă am fost. Am icnit. Nu m-am putut abţine. M-a auzit.

Roti capul cuprins de flăcări, orb, căutând. Apoi fornăi şi aerul fierbinte pe care-l scoase pe nări se rostogoli pe coridor şi atinse frunzele palmierului artificial sub care stăteam ascunsă. Foşnetul frunzelor

fu înăbuşit aproape de ghearele care scrijeliră podeaua când făcu o săritură amplă înainte.

Un câine în flăcări, de mărimea unui ponei de Shetland, care alerga direct spre mine.

M-am ridicat, împleticindu-mă pe picioare. Gura mi se uscase şi simţeam gust de cupru lichid vâscos. Am luat-o la fugă. Bocancii mei lipăiau pe linoleum în timp ce creatura scoase un mârâit sub care se auzeau înfundat trosniturile şi vâlvătaia focului, aruncând pe gură o duhoare fierbinte impregnată cu sulf.

Am lăsat capul în jos, aproape fără să-mi dau seama că ţipam ca o afurisită de majoretă dintr-un film de groază, şi am fugit să-mi salvez viaţa.

Capitolul 9

M-am năpustit tropăind pe coridor şi am luat-o brusc la stânga, unde mezaninul se deschidea cufundat în întuneric. Picioarele mi-erau aproape împietrite de groază şi refuzau să mă asculte. Ţineam mâna dreaptă încleştată pe pistol, dar fără de folos, căci braţele îmi zvâcneau rău de tot. Scările rulante erau oprite pe timpul nopţii, însă am dat colţul în fugă şi am început să urc scările încremenite câte trei odată, simţind cum şoldurile şi umerii mi se zdruncinau de fiecare dată când aterizam. Creatura din spatele meu – arde! urlă partea raţională din mine, iar cealaltă parte, cea antrenată de tata, răspunse pe un ton categoric şi ferm să mă mişc naibii odată, că ştiu că arde! – slobozi alt răget când se izbi cu zgomot de ceva şi totul începu să semene cu un coşmar. Urma să mă trezesc din clipă în clipă, în patul meu, în siguranţă, şi aveam să-l găsesc pe tata la parter, uitându-se la televizor.

Mirosea oribil, a ouă clocite şi a murdărie care

ardea. Alergam ca un iepure, împinsă de groază, şi bocancii mei loveau pardoseala cu mici scârţâituri. O voce care suna ca a tatii îmi ţipa în ureche, dar n-o ascultam. Nu puteam să o ascult.

Instinctul mă salvă. M-am aruncat într-o parte când o masă de aer comprimat trecu glonţ şuierând pe lângă mine, mânjit de roşu amestecat cu portocaliu, culorile creaturii în flăcări care făcuse o săritură amplă. Am bufnit la pământ greoaie, fără să încerc să-mi atenuez căzătura, şi m-am julit la cap. Ceva cald a început să mi se scurgă pe faţă. M-am ridicat împleticindu-mă pe picioare şi m-am împiedicat din nou, răsturnând nişte scaune – care ieşeau puţin în afară din zona restaurantelor, un colţişor drăguţ unde oamenii puteau să stea să mănânce şi să se uite la fântână…

Fântâna! Clicul care se declanşase în mintea mea fu atât de tare încât aproape că nici n-am auzit creatura care răgea din nou, un răcnet lung, aspru, de furie cumplită. Am reuşit să mă ridic în picioare

înnebunită, în viteză, şi am luat-o la fugă. Spatele mă durea şi ceva rupt îmi atârna într-o parte.

Creatura era în spatele meu. Era din nou în spatele meu şi era iute de tot. Nu puteam să sper că o să alerg mai repede ca ea. Erau cam şase metri între mine şi fântână şi era imposibil să reuşesc să ajung la timp.

MIŞCĂ! Vocea tatălui meu îmi bubuia în cap, de parcă eram din nou în Louisiana, cu creaturile care semănau cu nişte carcalaci mişunând în subsol şi încărcătoarele cu gloanţe tremurându-mi în mâini.

M-am mişcat. Nu ştiu cum. Într-o clipă eram convinsă că n-o să reuşesc să ajung acolo la timp, iar în clipa următoare eram acolo.

Un val de apă ţâşni când am plonjat ca un fotbalist după minge peste buza fântânii, trezindu-mă brusc cu gura plină de clor şi apă rece stătută şi lovindu-mă din nou la cap de o bucată de ciment care susţinea o folie de metal cu găurele pe care cădea apa în cascadă când fântâna era pornită. Am simţit altă

durere la ceafă. Acum încasam o grămadă de puncte. Dacă ar fi fost un joc video, acum aş fi răcnit la ecranul stupid. Sau aş fi aruncat cu joystick-ul în el.

Creatura cuprinsă de flăcări scoase din nou un răget. Stropită cu apa murdară din fântâna de la mall, căzu la pământ cu putere, în timp ce eu mă chinuiam să mă ridic în picioare, şi un abur urât mirositor se ridică în aer. Aburul fierbinte trecu prin apă şi-mi arse mâinile şi picioarele. Am apucat plăcuţa de metal şi am început să trag cu amândouă mâinile, cu dreapta mai stângaci din cauza pistolului care se lovea de construcţia şubredă ce zornăia. M-am aruncat într-o parte şi am căzut din nou când creatura începu să lovească spasmodic în placa de metal cu un zgomot dogit ca de gong, care mi s-ar fi părut al naibii de amuzant dacă nu era apa care fierbea. Am căzut din nou cu toată greutatea, urlând de durere şi cu răsuflare tăiată, şi am auzit un sunet electronic continuu. Oare se auzise tot timpul?

Creatura alunecă pe placa de metal şi căzu

împroşcând cu apă în jur.

Aburii se ridicau în rotocoale mari din apa odinioară calmă. Fântâna bolborosea şi bâzâia. Am bâjbâit căutând marginea de piatră şi am reuşit să sar peste ea şi să mă cocoţ ca o broască, cu picioarele tremurânde.

— Oh, la naiba! exclamă cineva cu o voce ascuţită şi tremurătoare care semăna foarte mult cu a mea.

Mi-am simţit buzele amorţite dând formă cuvintelor. Părul ud mi se scurgea pe faţă şi ceva cald şi lipicios îmi intră în ochi

— La naiba! Iisuse Hristoase!

Am tuşit şi apa îmi ieşi pe nas. În spuma bolborosindă a apei din fântână picurau stropi roşii. Sângeram, dar nu părea să fie ceva grav. Eram udă leoarcă şi mă dureau degetele încleştate pe patul pistolului. Hainele atârnau prea greu pe mine, erau pline de sânge şi apă care mirosea a sulf. Tremuram ca o epileptică.

— Iisuse Hristoase! am şoptit. Iisuse Hristoasel

Am surprins o mişcare uşoară şi pistolul se îndreptă singur spre ţintă, în timp ce ţineam degetul încleştat pe trăgaci. Respiraţia mea superficială şi întretăiată se auzi dintr-odată acoperind toate zgomotele. În aer se ridicau fum şi aburi. Am simţit stropi mărunţi şi reci căzând de undeva de deasupra. Se declanşaseră aspersoarele de incendiu. Ploua în mall. Creatura în flăcări zăcea în fântână, şi încă se mai zvârcolea destul de tare încât să împroaşte cu apă şi să işte valuri înspumate.

Graves se holba la mine. Era de cealaltă parte a fântânii, învăluit în aburi, cu gura deschisă şi ochii mari.

De unde naiba a mai apărut şi el? Pistolul nu se sinchisi de apariţia lui. Braţul meu era drept, aveam ţintă bună şi nu prea erau şanse să ratez de la distanţa asta. Am tras lacomă aer în piept, coastele ridicându-se în timp ce mă străduiam să inspir, să trag destul aer în plămânii însetaţi. Scoteam sunete

răguşite, sfâşietoare, tuşind din cauza mirosului infernal din aerul încărcat cu vapori de apă. Se făcuse saună aici şi aspersoarele nu prea erau de mare folos.

Graves ieşi din valul de aburi cu mâinile ridicate, poziţia clasică pentru „Nu trage!”. Avea gura întredeschisă şi ochii dilataţi. Privirea îi fugea când la mine, când la creatura care se zvârcolea în fântână în timp ce se îneca într-o substanţă care pentru ea era otravă curată, încă mai având puterea să supraîncălzească apa. Era pe moarte, ştiam că-şi dădea ultima suflare. M-am înecat din cauza mirosului greu, cutremurându-mă, dar pistolul nu se clinti.

— Dru, strigă el, încercând să se facă auzit peste vaietul alarmei de incendiu.

Braţul meu fremăta de nerăbdare.

Am apăsat pe trăgaci.

Capitolul 10

Cea de-a doua arătare – care se repezea spre Graves – era mai lungă, mai subţire şi avea blana mai scurtă şi gri, în loc să fie lucioasă şi fumegândă. O dungă albă i se întindea într-o parte, pe capul prelung, cu o formă ciudată. Făcea sărituri ample şi mârâia, arătându-şi colţii de culoarea fildeşului mai ascuţiţi ca lama unui cuţit, iar din gură îi curgeau bale. Primul glonţ rată ţinta, şi creatura trecu pe lângă Graves în viteză şi îl dărâmă într-o parte la fel de uşor cum aş da eu la o parte din calea mea un elev de şcoală primară. Băiatul Goth fu azvârlit cât colo, iar haina îi fâlfâi ca un cearşaf pe care-l scuturi ca să fie neted când îl pui pe pat. Pistolul se auzi din nou.

L-am ochit aşa cum mă învăţase tata, orele de antrenament făcându-se simţite. Sângele îi înflori pe blană. Arăta ca un covor miţos umflat cu steroizi. I se vedeau muşchii în relief ieşind de sub blană şi ochii lui de un galben nefiresc luceau.

Vârcolacul slobozi un ţipăt ascuţit de durere şi se prăbuşi într-o rână, căzând pe buza fântânii cu o pocnitură infernală. Mi-ar plăcea să pot să spun că am sărit cu graţie de pe fântână, unde eram cocoţată, dar adevărul este că am căzut şi am luat-o repede, împleticindu-mă, spre cealaltă parte a fântânii, căutându-l pe Graves. Mirosul înţepător de cordită acoperea toate celelalte mirosuri din mall. Am icnit o dată, simţind un val de greaţă care mă lua de la picioare şi mi se ridica până în gât.

Graves clătină din cap uluit. Se ridicase pe coate şi clipea buimac. M-a văzut şi ochii i s-au mărit. Pupilele i se dilataseră la maximum, irisul rămăsese doar o dunguliţă subţire circulară. Ochii i se mişcau în cap că ai unui cal speriat de moarte. Deşi nu se mai vedea decât un cerculeţ verde din irisul lui, acesta lucea ca smaraldul.

— Sus! am strigat şi m-am ridicat împleticindu-mă pe picioare, l-am înşfăcat de braţ cu mâna stângă şi am început să trag de el cu ultima

fărâmă de putere care îmi mai rămăsese.

Graves se ridică de jos cu puţin mai multă graţie decât aş fi făcut-o eu în situaţia dată. Era alb ca varul şi avea pete roşii pe pomeţi. Cercelul de argint îi atârna din ureche, lovindu-mă în faţă când Graves dădu peste mine, orbit de frică.

— Mişcă odată, fir-ar să fie!

Nu era vocea mea. Era vocea răguşită a tatălui meu care îmi fusese pusă de altcineva în gură.

Habar n-aveam dacă rănisem vârcolacul suficient de mult încât să nu se mai ridice de jos, iar sunetul electronic care devenea din ce în ce mai puternic şi aburul din jur nu mă lăsau să gândesc. Eram forţată să gândesc dacă voiam să scăpăm amândoi cu viaţă.

De data asta de tine depinde, Dru. Nu mai e tata care să mă scoată din belea.

Picioarele ne alunecau pe podeaua udă. Sângeram şi m-am prăbuşit în genunchi în băltoaca formată de apa din fântână. Din cauza asta a fost vina

mea – dacă nu m-aş fi împiedicat, aproape să-mi retez o bucată din limbă când am căzut, vârcolacul m-ar fi muşcat pe mine şi nu pe Graves. Cei doi se ciocniră cu putere, aproape să-şi rupă coastele, şi Graves scoase un ţipăt ascuţit, ca de fată, ca o veveriţă prinsă în capcană.

Am ţipat şi eu, un sunet nearticulat, pe care n-aş mai fi putut să-l repet, am adus arma în faţa ochilor şi i-am tras un şut. Bocancul meu lovi cu putere capul lucios de câine al vârcolacului şi, ca o răsplată, creatura care stătea aplecată peste Graves se întoarse şi mârâi la mine, cu ochii lucind ca un apus de soare straniu, dunga lui gri contrastând cu blana deasă şi neagră.

Vocea mea sună spart când am ţipat, şi am apăsat din nou pe trăgaci. Sunetul a fost asurzitor. Sângele vâscos sări, iar ţeava pistolului de 9 mm fumega cu miros de sânge împroşcat fierbinte. Vârcolacul se împrăştie, cu botul deschis.

Îl împuşcasem în maxilar.

Se prăbuşi peste marginea fântânii şi începu să vomite stropi urât mirositori de apă roşiatică, aburindă. Acum duhorii infernale i se mai adăugă şi mirosul de blană arsă.

Vaietul alarmei înăbuşi geamătul lui Graves. Mi-am dat seama că era alarma de incendiu şi am icnit o înjurătură. Umărul băiatului era sfâşiat. Vârcolacul îl muşcase.

La naiba. Oh, la naiba!

În mine se dădea o luptă. Cel mai bine era să plec şi să-l las acolo. Fusese muşcat şi asta nu era o veste prea bună. Trebuia să ies naibii repede de aici. Poliţiştii şi brigada de pompieri aveau să sosească din clipă în clipă, în ciuda ninsorii, şi cum aveam eu să explic ce se întâmplase? Nici măcar talentul meu bine dezvoltat de a inventa minciuni nu făcea faţă unei asemenea sarcini.

Graves deschise ochii. Se uita fix la mine şi buzele i se mişcau, dar nu auzeam ce spune din cauza alarmei care urla.

Se auzi un plescăit. Am aruncat o privire spre vârcolacul care se rostogolea pe jos ţinându-se de fălci cu labele subţiri şi păroase. Urla, bolborosind, cu fiecare respiraţie. M-am uitat din nou la băiatul întins pe jos şi, pentru o secundă, n-am mai ştiut cine naiba era şi nici ce căutam eu aici. Nu puteam să mă gândesc decât la mirosul oribil, îngrozitor pe care îl emana trupul tatălui meu care putrezise în faţa mea.

Eram pe cont propriu. De data asta, de tine depinde, Dru. Tu iei acum deciziile.

— Ridică-te! Nici de data asta nu mi-am recunoscut vocea. Ridică-te naibii odată, puştiule! Trebuie să plecăm de-aici.

Surprinzător, închise gura şi se strădui să se ridice în picioare, ţinându-se de umăr. Printre degete i se scurgea sânge, care părea negru în semiîntuneric.

Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să fugim de vârcolac. O să se vindece repede şi o să fie furios din cale-afară. Nu putem să ne întoarcem în camera lui Graves. O să vină după noi şi o să fim

prinşi ca nişte şoareci în cursă. Unde aş putea să-l duc? Gândeşte!

Nu exista decât un singur loc. Trebuia să sper că nici poliţia şi nici altceva nu mă aştepta acolo.

Asta însemna că trebuia să-l pun pe Graves în mişcare, să-l tratez împotriva şocului şi să fiu ghid pentru amândoi prin viscolul de afară.

Oh, la naiba! Simţeam cum îmi curge sângele pe faţă, într-o parte, cald şi umed. Spatele mă durea şi făcusem şi o întindere la braţ. Eram o adevărată simfonie de dureri şi suferinţe, şi-mi venea să mă întind pe jos şi să-i las să-mi facă ce vor atâta timp cât nu mai trebuia să mă mişc sau să gândesc.

Minunat!

Capitolul 11

După ce ne-am curăţat bine de sânge şi i-am aplicat lui Graves un bandaj strâns – care fusese făcut, de fapt, din cămaşa lui din care rupsesem fâşii în toaleta din aripa restaurantelor – haina lungă şi neagră, închisă la nasturi, arăta mult mai bine. Şi el la fel, doar că era foarte palid şi avea ochii măriţi din cauza şocului.

Am ieşit din toaletă, am urcat la etajul al doilea şi am intrat în altă toaletă chiar la ţanc. Acum nu mai lăsam în urma noastră o dâră de apă şi sânge, deşi puţeam amândoi îngrozitor. Folosisem o grămadă de şerveţele de hârtie ca să curăţ grosul de mizerie de pe noi, tremurând pe măsură ce adrenalina din sânge revenea la limite normale. Fusesem azvârlită într-o fântână de o lighioană care ardea şi împuşcasem un vârcolac în faţă. Scena mi se derulase întocmai de mai multe ori în minte.

Acum urma să mă uit în oglindă la rana mare şi

urâtă de la baza părului şi să-mi spun: O să-mi rămână o cicatrice când o să se vindece. Apoi mintea mea avea să-şi aducă aminte, cutremurându-se, de zombiul care bătea cu degetele descărnate la uşa din spate. Sau de mârâitul vârcolacului cu capul vărgat. Sau de câinele de foc zvârcolindu-se în apă în timp ce se îneca.

Şi urma să slobod un scâncet de durere, lovindu-mă cu mâna peste gură ca nu cumva să mă audă cineva în caz că mai era vreun poliţist care verifica mallul. Mă îndoiam că era vreunul – creatura lăsase o dâră de pârjol de la vitrinele sparte până la fântână, şi era atâta dezordine încât nu aveau să-şi dea seama imediat ce se întâmplase.

În privinţa vârcolacului îmi făceam mai multe griji. Fusese oare turbat, suferise de curând transformarea, sau era doar scos din sărite? De obicei, vârcolacii nu atacă oamenii; într-un supermarket se găseşte destulă carne proaspătă şi crudă. Fac excepţie însă doar când se transformă pentru prima dată, dar

n-avea niciun sens să vrea să intre într-o clădire. Din câte-am auzit, de obicei nu ştiu cum să o zbughească mai repede afară, la aer.

Motivul meu principal de îngrijorare era un câine în flăcări de mărimea unui ponei de Shetland. Oare pe mine mă urmărise? Sau pe Graves? Sau era pur şi simplu nervos din cale-afară pentru că trebuia să-şi cumpere haine noi?

N-am auzit paşi, dar după un timp alarma se opri. Am aşteptat. Graves era sprijinit de uşa cabinei de toaletă şi dârdâia atât de tare încât îi clănţăneau dinţii. Era în stare de şoc şi nu ştiam cum să-l ajut. Oare avea să se schimbe în urma muşcăturii? Ar fi trebuit să-l las acolo. Nu te joci cu muşcăturile de vârcolac. Pur şi simplu nu te joci cu aşa ceva. Era o lege. Când începea să-i crească părul şi să fie flămând, trebuia să…

Iisuse, nu! Nu te gândi la aşa ceva! M-am uitat din nou la ceasul de la mână. Încă ticăia, deşi o încasase şi el bine de tot. Ca şi mine, de altfel.

Îmi tremurau picioarele şi oboseala îmi pătrunsese până în oase. Îmi simţeam capul plin cu vată. Mă durea peste tot, pe măsură ce adrenalina scădea cu intermitenţe.

M-am îndreptat spre intrarea toaletei, unde coridorul făcea o curbă strânsă astfel încât să nu tragă nimeni cu ochiul în sanctuarul unde îşi fac fetele nevoile. Am ascultat cu fiecare fibră a fiinţei mele, concentrându-mă, devenind toată numai urechi ciulite. Urechi ciulite care mă dureau. Ghemul din mintea mea unde mă refugiasem cu toată fiinţa se relaxa şi el, scoţând timid tentaculele afară, atent la orice sunet perturbator.

N-am auzit nimic. Nici voci şi nici vreo mişcare.

OK. Cum fac să ieşim de aici?

Puteam să pun pariu că vârcolacul, dacă încă mai era viu, îşi luase tălpăşiţa. Aceste creaturi sunt puternice şi extrem de rapide, dar se feresc de autorităţi, ca şi vampirii. O echipă de poliţişti cu arme

şi veste antiglonţ pot provoca destule daune în rândul lor şi nici vârcolacii şi nici vampirii nu vor să fie prinşi în câmp deschis. Atrag prea mult atenţia, ori aceste creaturi trăiesc ţinându-se cât mai departe de ochii lumii, protejate de întunericul nopţii.

Desigur, nici poliţia şi nici celelalte autorităţi nu vor să se răspândească veşti despre aceste fenomene ciudate; ar putea provoca panică. Poliţiştii, pompierii şi medicii de pe ambulanţă acoperă aceste lucruri, cum e şi de aşteptat, încredinţându-le secţiunii de dosare închise. Tata se contrazicea mereu cu August dacă era sau nu vorba despre o conspiraţie sau doar nevoia omenească de a aşeza fiecare lucru într-o categorie.

Aşa că niciuna dintre părţi, nici Lumea Reală şi nici oficialităţile din lumea normală, nu dorea să se întâlnească faţă în faţă. Chiar dacă poliţiştii aveau veste antiglonţ şi arme mai puternice, un vârcolac putea să facă ravagii printre ei. Ori poliţiştii buni sunt greu de înlocuit. Vânătorii pe cont propriu, ca tata,

trebuie să se descurce cu şi mai multe arme şi şiretenie, trebuie să-şi înţeleagă prada ca să gândească cu trei paşi înaintea ei.

Păcat că eram doar un copil. Tata era creierul operaţiunii. Eu doar mă ţineam după el şi-i spuneam unde putea găsi cea mai mare ciudăţenie sau dezlegam vreo vrajă sau două. Adică, eram un accesoriu grozav, cel mai bun detector de fenomene paranormale din jur, dar el era şeful şi creierul operaţiunii şi cel care avea armele. De una singură, eu nu eram bună de nimic şi acum mai aveam şi pe altcineva pentru care să-mi fac griji.

Dar asta e situaţia, n-ai ce-i face, cum spunea tata mereu. Nu aveam altceva de făcut decât să merg mai departe. Dacă mă opream acum, m-aş fi dus la fund cât ai fi zis peşte.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Graves în şoaptă. Parcă era un copil de trei ani care se temea de întuneric. Dumnezeule, ce se întâmplă?

— Ce se întâmplă n-are nimic de-a face cu

Dumnezeu, i-am răspuns eu în şoaptă, verificând pistolul pentru a cincizecea oară.

Dacă aş mai fi avut un încărcător de rezervă, l-aş fi schimbat imediat, bazându-mă pe teoria că era mai bine să ai un încărcător plin decât unul pe jumătate gol dacă se mai întâmpla ceva.

Tată, ar trebui să fii mândru de mine. Gândesc ca tine. Sau cel puţin încerc.

Speram doar să gândesc îndeajuns de mult ca tata încât să rămânem în viaţă.

Graves clipi.

— L-ai împuşcat, murmură, şi vocea lui tremura ca un motor stricat. Am crezut că voiai să mă împuşti pe mine.

Aşa ar trebui. Probabil că tata aşa ar face. Am închis ochii şi mi-am sprijinit capul de faianţă. Acum nu-mi mai curgea apă din păr.

— Nu tu erai ţinta mea.

— Ce era creatura aia? întrebă el, ţinându-se cu mâna de umăr, peste bandajul strâns fără milă. Avea

colţi. Mari de tot. Şi mirosea urât.

— Era un vârcolac.

N-ar trebui să-i spun nimic. Ar trebui să-i găuresc ţeasta. Tata l-ar fi împuşcat considerându-l victimă de război înainte să se transforme. Odată muşcat, ai douăsprezece ore până să te transformi, uneori chiar mai puţin. Asta e lucru sigur.

Şi faptul că vârcolacul îşi cunoaşte vânătorul constituie un mare impediment. Tata spunea mereu „impediment” ca şi cum ar fi fost un cuvânt murdar. Pentru el, probabil că aşa şi era.

— Ştii despre lucrurile astea?

Întrebarea se termină cu un chiţăit.

L-am şuşuit. Dacă făcea zgomot şi-l auzeau poliţiştii… Oare mai erau prin jur? M-am uitat din nou la ceas. Era 8:38 p. M, sau 16:38 dacă ne exprimam formal, ca în armată. Trecuseră cincizeci şi trei de minute de când intrasem în toaletă. Oare le ajunsese timpul poliţiştilor să părăsească un loc al faptei atât de ciudat?

Afară avea să se răcească din ce în ce mai mult. Eram plină de vânătăi şi ruptă de oboseală. Am trecut precaută pe lângă cabinele de toaletă, spre chiuvete, unde am inspirat din nou profund, mi-am umplut plămânii cu oxigen şi m-am uitat în oglindă.

Mi-am văzut rana lungă de la baza părului care doar ce prinsese crustă, dar dacă-mi lăsam părul pe frunte, păream doar udă şi nepieptănată. Oricine ar ieşi în seara asta afară ar fi probabil la fel de ud. Dacă reuşeam să ajungem până în centru, aş fi putut probabil să iau un taxi – dacă taximetristul ar fi fost sinucigaş – şi să-i spun să oprească la trei străzi distanţă de casa mea, cu speranţa că nu mă aştepta nimeni înăuntru.

Da, vezi să nu! Aş putea şi să zbor pe lună. Dacă vremea era atât de rea încât să închidă mallul devreme, nu prea erau şanse să găsim un taxi, nu? Dar oamenii de aici erau pregătiţi pentru ninsori ca asta. Poate că până acum curăţaseră deja străzile.

Se auzi un sunet în spatele meu. Graves se târa

cu greu spre capătul cabinelor.

— Nu mă lăsa aici!

Cel puţin nu a ţipat după mine, dar era posibil ca el aşa să fi avut impresia, atât de răguşită şi sugrumată îi era vocea.

Nu mai puteam să rostesc niciun cuvânt. Tata îmi spusese în nenumărate rânduri ce să fac dacă se întâmpla ceva cu el. De obicei nici nu voiam să ascult – cine voia să se gândească la aşa ceva? Eu una, în niciun caz. Dar totuşi… Nu-ţi lua nicio povară cu tine. O să te tragă la fund. Să ţii minte asta dacă păţesc eu ceva. Să ai grijă de tine, Dru. Să fii puternică şi să faci ce trebuie.

Dar puştiul ăsta deocamdată nu era nici vârcolac şi nici vampir. Era doar un puşti. Îmi adusese de mâncare şi mă lăsase să-i văd ascunzătoarea. Şi îmi lăsase impresia că nu face chestia asta prea des.

Avusese încredere în mine. Nu puteam pur şi simplu să-l părăsesc.

Nu-i aşa?

— N-o să te las.

Vocea mea îmi păru până şi mie ciudată. Rostisem cuvintele cu răsuflarea tăiată, ca şi cum aş fi urcat în fugă un deal.

— Va trebui să faci ce-ţi zic eu.

Surprinzător, Graves îmi zâmbi.

— Ce-ţi mai place să dai ordine!

Avea pupilele încă foarte dilatate, dar culoarea începuse să-i revină încet în obraji, mai ales în pomeţi.

— Îmi plac gagicile care o fac pe şefele.

Iisuse! Cel puţin unul dintre noi se simţea mai bine.

— Taci din gură. Va trebui să faci exact ce-ţi spun eu. Ai băgat la cap?

Dacă nu, or să ne aresteze. Sau poate doar. or să ne omoare.

— Sigur. Aşa le faci tuturor tipilor cu care ieşi?

Graves brava, deşi era mort de frică. Era un tip foarte curajos, sau poate că reacţiona aşa din cauza şocului.

— Eu nu-mi dau întâlniri cu băieţii.

Nu apuc niciodată să rămân destul timp într-un loc ca să mă mai şi întâlnesc cu băieţii.

— E din argint? am întrebat eu, arătând cu degetul spre cercelul lui, uitând că aveam încă arma în mână.

N-am realizat acest lucru decât atunci când l-am văzut tresărind şi dându-se înapoi un pas. Dar îşi ascunse destul de bine reacţia.

— Cred că da. Tipul de la care l-am cumpărat aşa zicea.

— Dar lănţişorul?

De data asta mi-am folosit mâna stângă ca să arăt spre lănţişorul de la gâtul lui.

Geanta mea e în dormitorul lui. Am nevoie de ea.

Era prea riscant. Totul era prea riscant. Dacă mă întorceam la ascunzătoarea lui Graves, era posibil să ne prindă poliţia (ceea ce nu era de bine) sau vârcolacul posibil turbat (ceea ce era şi mai rău),

căruia acum i se vindecaseră rănile şi era pregătit pentru runda a doua. Vârcolacii îşi revin repede. Trebuia să găsesc o cale să ieşim amândoi de aici.

Am nevoie de geantă. Nevoia era la fel de urgentă ca o nevoie fiziologică. Îmi doream atât de mult geanta, ca un copil mic care vrea să fie luat în braţe după ce a căzut şi s-a julit la genunchi, la fel de mult cum îţi doreşti să iasă soarele după o lună lungă şi ploioasă, sau cum tânjeşti după o gură de apă în deşert.

— Lănţişorul e de argint.

Privirea i se mai limpezise. Era o idee bună să-i ţin mintea ocupată punându-i întrebări la care să-mi răspundă.

— Bun. Eu mă duc să-mi iau geanta. Tu stai aici.

Ochii i se măriră şi în privirea lui se citea groaza. Pupilele i se micşoraseră şi acum i se vedea şi irisul verde.

— Nu mă lăsa aici!

Se dezlipi de cabina de toaletă şi vocea lui răsună în încăperea cu pereţi de faianţă. L-am şuşuit din nou.

— Uite ce e, am şoptit eu pe un ton dur, tu nu ştii cum trebuie să te mişti fără să fii văzut. Eu o să cobor să-mi iau geanta. Pe urmă o să mă întorc la tine şi o să te duc într-un loc sigur.

— Aici nu suntem în siguranţă?

Se simţea o undă de sarcasm în glasul lui, dar cel puţin de data asta vorbise în şoaptă.

— Iisuse! Ce mai era şi arătarea aia?

— Un vârcolac. Ţi-am mai spus.

M-am uitat cu inima la gură spre intrare, sperând că nu ne-a auzit nimeni, că nu era nimeni în partea asta a mallului. Oare plecaseră? De obicei, poliţia nu pleca de la locul faptei în mai puţin de o oră. Dar, dacă li se părea că fusese un act de vandalism mai ciudat, era posibil să nu stea prea mult. Cu siguranţă se mai întâmplau şi alte lucruri în noaptea asta în lume. Dar vremea pune mereu la grea

încercare infrastructura serviciilor de urgenţă.

Mă muşcam de buza inferioară, care mă durea, încercând să gândesc. Aveam nevoie de geantă, şi trebuia neapărat să îl scot pe Graves din mall şi să mă întorc la singurul loc sigur pe care îl ştiam. Cum ar proceda tata în locul meu?

Dacă mă gândeam astfel, lucrul părea aproape realizabil. Aproape. Cu excepţia părţii cu „habar n-am ce să fac mai departe”.

— Stai aici.

Îmi făceam deja planul în minte, gândindu-mă pe unde să o iau ca să nu fiu văzută, la posibilele căi pe unde puteam să ajung acolo şi să mă şi întorc.

Graves mă apucă de braţ cu o forţă surprinzătoare.

— Dru, nu mă lăsa! Te rog!

Am deschis gura să-i spun să tacă şi să facă aşa cum i-am spus eu, dar apoi i-am luat seama mai bine. Avea o paloare cadaverică şi două pete roşii pe pomeţi. Părea cât pe ce să se prăbuşească după cum se

legăna pe picioare, cu degetele înfipte în braţul meu. Cealaltă mână îi atârna pe lângă corp moale, fără să mai fie bună de nimic.

Dacă-l lăsam aici, în toaleta fetelor, era posibil când mă întorceam să-l găsesc inconştient sau deja suferind transformarea. Mă străduiam să gândesc limpede, dar dispozitivul din creierul meu responsabil cu gândirea limpede părea că se stricase. Ar fi trebuit să-l las acolo. Tata probabil că l-ar fi împuşcat doar ca să reducă numărul variabilelor; cu siguranţă mi-ar spune să mă pun cât mai repede în mişcare. Cu cât stăteam mai mult aici, cu atât era mai periculos.

Dar nu mai aveam pe nimeni în afară de Graves şi din cauza mea fusese muşcat. Probabil că îl durea al naibii de tare.

— Dru! şopti Graves cu o voce sfârşită.

Nu putea să vorbească mai tare şi degetele lui se înfigeau cu disperare în braţul meu. Avea să-mi lase vânătăi şi acolo, asta dacă nu le aveam deja. Mă simţeam de parcă nu mai era nicio părticică din corpul

meu fără vânătăi. Amândoi eram într-o stare destul de gravă.

Apoi mi-am amintit altceva: felul stângaci în care îşi pusese Graves mâna pe după umerii mei când plângeam. Nu-mi pusese nicio întrebare şi nici nu încercase să facă vreo glumă.

Nu puteam să-l las acolo.

— Bine, am spus eu pentru amândoi. Stai în spatele meu. Mişcă-te aşa cum fac eu. O să încercăm să trecem nevăzuţi. Câte căi de acces sunt spre camera ta?

Uşurarea care i se citi pe chipul străveziu mă străpunse în inimă. Dacă n-ar fi fost aşa de palid, ai fi zis că e un copil care se bucură de sărbătoarea Crăciunului.

— Vreo patru sau cinci. Ai de unde alege! Se clătină pe picioare, se strădui să nu cadă şi încercă să stea drept. O să ţin pasul cu tine. Să nu mă laşi aici.

Faptul că erau patru sau cinci căi de acces era o veste bună, asta dacă reuşeam să-l menţin destul de

conştient încât să mă ghideze.

— OK. Am încercat din nou să gândesc limpede, dar am eşuat la fel de lamentabil ca prima dată. Am nevoie de geantă, şi cea mai bună opţiune pe care o avem este un autobuz care să meargă spre est. O să mai fie vreunul care să circule?

— Da, 53-ul.

Dădu din cap şi părul îi căzu peste faţă. Băiatul ăsta avea până şi nasul palid, pentru numele lui Dumnezeu!

— Circulă toată noaptea, chiar şi când ninge. Te duc eu acolo.

Am făcut un pas şovăielnic spre ieşire. El o porni împleticindu-se în spatele meu şi m-am gândit că în cel mult douăzeci de minute o să fie nevoie să-l sprijin.

Mişcă-te, Dru!

— OK, am repetat. Tu şi cu mine, Graves. Să mergem!

Capitolul 12

Autobuzele încă mai circulau, dotate cu lanţuri antiderapante şi mergând încet conform orarului de noapte, dar se îndreptau totuşi în direcţia potrivită. Am avut pentru prima dată noroc să prindem autobuzul 53 aproape de îndată ce am ajuns în staţia de pe trotuarul celălalt al arterei principale unde era situat mallul.

Dârdâiam amândoi de frig, dar nu dădeam nimic de bănuit, ne încadram în peisaj. Şoferii de autobuz nu se uită prea atent la tine dacă nu pari în stare de ebrietate. Taxiul era deja o cauză pierdută – îmi trecuse prin cap, în timp ce aşteptam în staţia de autobuz, şi că taximetriştii sunt probabil peste măsură de curioşi în ceea ce-i priveşte pe pasagerii lor. Şi asta nu era de bine.

M-am uitat spre casă încă de la colţul străzii, tremurând. Graves se lăsa moale pe mine. Rezistase frumos în autobuz, dar acum nu-şi mai putea ţine

capul şi şuviţe de păr ud şi creţ îi intrau în ochi, acoperindu-i faţa lăptoasă. I se dilataseră pupilele din nou şi buzele erau aproape vineţii.

Covorul de nea din faţa casei era neatins. Tot nu se vedea nici urmă de camioneta tatălui meu pe alee. Lumina din sufragerie era aprinsă, o lucire aurie în lumina portocalie a oraşului acoperit de zăpadă. Fulgi groşi şi albi se rostogoleau din cer; amândoi eram ninşi bine de tot, deoarece aproape îl târâsem pe Graves din staţia de autobuz aflată la două străzi depărtare. Fusese cât pe ce să cadă în nas într-unul dintre nămeţii de zăpadă de pe marginea străzii şi am fost nevoiţi să o luăm prin mijlocul drumului din cauza plugurilor de zăpadă care aruncaseră munţi de mocirlă îngheţată în rigole. Trotuarele erau acoperite de polei şi aproape impracticabile, şi nisipul crănţănea sub bocancii mei. Urmele noastre aveau să fie şterse în mai puţin de jumătate de oră.

Oare vârcolacii pot să ia urma cuiva prin zăpadă? Mai ales dacă e o urmă de sânge, pun pariu

că pot s-o miroasă. M-am cutremurat la acest gând. Nici măcar nu voiam să mă gândesc ce urmăreau câinele în flăcări şi vârcolacul.

Pentru că nu era decât un răspuns, nu? Un răspuns care-mi venise în minte şi în autobuz, cu povara rece a armei în buzunar şi cu Graves sprijinindu-se de mine, cu capul hâţânându-i-se pe când ne zdruncina maşina.

Părea că nimeni nu intrase în casa noastră, că nimeni nu auzise împuşcăturile. Zăpada propaga sunetele într-un fel ciudat şi casa era destul de izolată. Mă întrebam dacă m-ar fi găsit cineva până acum dacă acel zombi reuşea să-şi ducă la bun sfârşit planul.

Ce imagine frumoasă!

Eram expuşi, dar nu voiam să mă afund prin nămeţi ca să ajung la uşa din spate. În primul rând, nu voiam să văd bucăţile rupte din uşa pe care o dărâmase creatura mai devreme decât eram nevoită. În al doilea rând, Graves se lăsa cu fiecare secundă ce trecea mai greu pe mine. Mă descurcam să-l ţin în

mişcare, dar nu mă simţeam în stare să-l car dacă îl lăsau picioarele.

— Hai!

N-am spus-o pe un ton blând. Numai că nu l-am târât peste nămeţii uriaşi înşiraţi la capătul aleii. Apoi am înaintat cu greu prin neaua care-mi venea până la jumătatea gambei, cu fiecare pas tot mai anevoios sub apăsarea rece a zăpezii. Îmi curgea nasul şi obrajii erau deja rană vie. Îmi simţeam degetele ca nişte cârnăciori îngheţaţi. Graves începuse să scoată un zgomot înăbuşit, din gât, ca şi cum era pe punctul de a leşina.

Nici nu-l învinuiam. Puneam pariu că umărul îl durea al naibii de tare. Muşcăturile de vârcolac sunt rele de tot. Creaturile zdrobesc tot ce apucă între dinţi. Era norocos că mai putea să-şi folosească braţul cât de cât. Îşi băgase mâna moale în buzunar, ca să nu arate ca monstrul lui Frankenstein. Rana era încă deschisă şi sângera când am dat la o parte bandajul să văd cum arată, chiar imediat după ce am coborât din autobuz.

Era pe de-o parte un semn bun că nu se transformase deocamdată, dar pe de altă parte un semn rău, căci era posibil să-şi piardă cunoştinţa.

M-am scotocit în buzunar după chei.

— Să nu îndrăzneşti să-mi leşini acum, soldat! am spus cu printre dinţi.

Cureaua de la geantă îmi pătrundea în carnea dintre umăr şi gât, şi cu braţul celălalt al lui Graves care se sprijinea pe umărul meu mă simţeam ca Atlas ţinând pe umeri lumea. Eram atât de obosită că mă dureau până şi genele. Mă durea tot spatele şi într-o parte simţeam o usturime chiar sub locul unde mă săgeta un junghi ascuţit de fiecare dată când respiram.

Cheia alunecă în yală. A fost nevoie de două încercări şi o scrie de înjurături ca să reuşesc să deschid. Am împins uşa şi m-a lovit în nas izul duhorii de zombi, care nu mi s-a părut de nesuportat ţinând cont cum miroseam amândoi acum. Presupun că avusese timp să se aerisească în casă prin spate.

Graves se împletici. L-am sprijinit de peretele

din hol şi am închis uşa. Apoi am scos pistolul şi am verificat casa aşa cum mă învăţase tata. În fiecare loc unde ne mutam făceam acest exerciţiu, cercetând posibilele unghiuri de tragere şi scotocind casa amândoi, ca o echipă adevărată. Mă punea s-o fac şi singură iar el mă cronometra. Aici făcusem exerciţiul doar de vreo patru sau cinci ori contra cronometru, dar era de ajuns când ai experienţă de ani buni.

Sufrageria era scena unui măcel, dar singura urmă care indica faptul că acolo fusese un zombi era cenuşa deasă şi fină care se infiltrase în covor, o pată din care nu se înţelegea nimic printre hainele zdrenţuite. Mai era şi o gaură în perete lăsată de glonţ şi încă una mai jos, pe care nu o observasem înainte.

Se repară imediat cu puţin ipsos şi var. M-am cutremurat şi am suspinat. Îmi curgea nasul şi pe buza superioară aveam mucus incolor. M-am şters cu mâneca udă şi grea a hainei şi mi-am continuat drumul.

Bucătăria era rece ca gheaţa şi nu-mi părea

cunoscută cufundată în întuneric. Uşa din spate atârna încă în balamale şi era întreagă, cu excepţia unei găuri imense în mijloc. În garaj aveam nişte placaj. Aş putea să bat în cuie o bucată şi să atârn o pătură peste gaură ca să o izolez. Veranda închisă era rece şi umedă, mirosind ca o pivniţă. Uşa de plasă, înconjurată de panouri de sticlă, scăpase ca prin minune neatinsă. M-am luptat s-o închid peste un morman de zăpadă udă şi am căutat ceva cu care să o fixez, n-am găsit absolut nimic şi am renunţat. Dacă aveam noroc, zăpada urma să se strângă în faţă şi să o ţină închisă. În plus, dacă trebuia să plecăm în grabă, nu puteam s-o încui sau s-o blochez. Nu verificasem încă la etaj.

Acolo toate erau aşa cum le lăsasem. Toată casa era încremenită.

Era o linişte mormântală înăuntru.

Jos, la parter, Graves era cu ochii pe jumătate închişi.

— Frumoasă casă, mormăi el, dar ceva din felul

cum i se împleticea limba nu-mi plăcea.

Şi buzele lui erau mai vineţii decât aş fi vrut. Picături albe de sudoare şi apă ieşeau în relief pe tenul lui care acum era pământiu şi avea pupilele atât de dilatate încât de-abia i se mai vedea irisul. Ochii lui erau acum două găuri negre.

Am încuiat uşa de la intrare şi l-am dus la etaj, înghiontindu-l să urce treaptă cu treaptă. Când am ajuns sus, eram transpirată şi lipicioasă. Apoi începu partea cea mai grea. I-am dat jos hainele ude, făcându-mă că nu aud chicotelile lui când l-am dezbrăcat până la chiloţi. Se băgă în patul meu, se înveli cu pătura şi închise ochii. Oftă ca un copilaş rupt de oboseală şi adormi instantaneu.

Mi-am lăsat geanta jos, mi-am scos hainele şi am rămas în bustieră şi chiloţi. Nu-mi făceam probleme că era posibil să moară din cauza hipotermiei – fusese muşcat şi febra putea să-i fie de ajutor în cazul ăsta.

De ce, ca să-ţi sfâşie beregata când se

transformă?

Nu gândeam limpede. Mă răcisem atât de mult încât nici nu mai simţeam frigul, ceea ce nu era un semn bun. Mă simţeam obosită. Al naibii de obosită.

M-am urcat în pat, trăgând mai multe pături peste noi. Apoi l-am luat în braţe, dârdâind. Era îngheţat sloi, nici eu nu eram prea departe de el, şi l-am auzit slobozind din nou un geamăt slab de durere. Mi-am dat seama că mă aşezasem pe umărul lui şi am încercat să-mi găsesc o poziţie bună, încercând să mă mişc fără să-i apăs pe rană. Cămaşa lui, ruptă fâşii şi folosită drept bandaj, era rece, udă şi cleioasă.

— Ce faci?

De-abia rostea cuvintele, ca şi cum limba nu-i mai încăpea în gură. Speram că nu avea să se transforme. Îi simţeam pielea încă destul de fină.

Toţi vârcolacii pe care îi văzusem până acum fuseseră siluete neconturate în oglinda retrovizoare a maşinii sau arătau la fel ca ceilalţi care îşi petreceau

timpul în baruri destinate celor din Lumea Reală. Cu alte cuvinte, ciudaţi în toată regula. Dacă se transforma…

Nici măcar n-am mai apucat să-mi termin gândul. Îmi simţeam oasele de plumb, la fel şi pleoapele şi părul ud. Dacă muream amândoi de hipotermie, oricum toată povestea asta n-o să trezească decât speculaţii, fără să se ştie nimic concret.

Graves îşi schimbă poziţia, mişcându-se greoi, dar nu scoase niciun sunet. Firişoarele de păr care aveau să-i mijească şi sunetul oaselor pârâind aveau să-l dea de gol. Tata îmi spusese despre asta – sunetul pe care-l scoteau oasele când se deformau, mârâitul specific şi blana care începea să-i crească.

Doamne, sper că nu se întâmplă aşa ceva. Am expirat lung dârdâind.

— Te încălzesc.

— Iisuse! exclamă el, străduindu-se să deschidă ochii. Ce rece eşti!

— Şi tu la fel.

Pistolul era pe noptieră. Dacă se transforma, probabil că începea să ţipe când i se remodelau oasele. Aş fi avut destul timp să mă ocup de problemă.

Dru, nu gândeşti limpede.

Ştiam că aşa era. Dar eram complet epuizată.

Vântul începuse să geamă afară, dar înăuntru era linişte. Mă dureau degetele de la mâini şi de la picioare, simţeam cum îmi înfige cineva ace în carne şi oase. Speram că n-o să ne pierdem degetele din cauza degerăturii. Dar dacă ar mai fi nins încă, ar fi fost mai frig, nu?

Nu puteam să gândesc. Îmi simţeam capul vâscos. Ar fi trebuit să-l încălzesc pe Graves şi să mă duc să astup cu ceva gaura din uşa din spate. Zăpada avea să pătrundă pe verandă dacă uşa exterioară nu stătea închisă şi aveam să mă chinui al naibii de tare să fac curat pe urmă.

Am început să simt din nou cum mi se strecoară în oase puţină căldură, apoi din ce în ce mai multă.

Graves se înroşi şi începu să transpire. Nu mai scotea sunetul acela înfundat din gât şi tresărea trezindu-se de câte ori îi cădeau pleoapele. Timpul dintre reprizele de stare de veghe şi somn deveni din ce în ce mai lung şi respiraţia îi reveni la normal.

— Dru? şopti el în cele din urmă.

— Ce e? i-am răspuns eu, chinuindu-mă să stau trează.

Sunt obosită. Tre' să mă scol şi să repar uşa din spate. Pe urmă tre' să mă gândesc la ceva. La ceva ce trebuie să fac.

Nu-mi aminteam ce anume.

— Eşti dezbrăcată?

Pleoapele îi căzură din nou şi începu să scoată un sunet opintit care semăna cu un sforăit.

Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Dar am adormit înainte de a avea energia să mă înfurii.

Capitolul 13

M-am trezit cu capul pulsându-mi de durere. Eram înţepenită şi mă durea tot corpul, îmi simţeam spatele făcut din bare de fier îndoite şi era ceva în neregulă cu braţul meu stâng. Afurisitul de Graves dormea cu capul pe el. M-am ridicat brusc în capul oaselor şi m-am cutremurat când am simţit aerul rece şi nemişcat pe pielea goală. Eram transpirată – Graves era cald. Transpiraţia mi se răci imediat pe spate şi umeri. Aveam în gură un gust de cafea râncedă amestecată cu cenuşă.

Graves dormea pe spate. Nu protestă când m-am dat jos din pat împleticindu-mă, căci dormea dus, cu părul întins pe faţă, cu nasul în sus, înălţându-se mândru. Pliurile epicantice care de-abia se ghiceau îi dădeau un aspect exotic, iar evantaiul de gene negre ca tăciunele şi egale îi atingea pomeţii. Bandajul se întărise, murdar de sânge şi ceva galben. Ogive negre-albăstrui se formau de-a lungul traseului

de vene de pe gât, care îi cobora pe braţ, până la piept.

Nu arată prea bine, nu?

M-am uitat în jur după haine. Încă mai simţeam în nări mirosul lighioanei de foc de ieri, dar trebuia să-mi pun ceva pe mine căci tremuram. Mi-era şi al naibii de foame.

Totuşi, să o luăm pe rând. Mi-am tras o pereche de blugi pe mine şi un bluzon, am luat pistolul de pe masă şi am intrat în dormitorul tatălui meu. M-am întors cu o funie de nailon – bună pentru rapel, ca să fixezi încărcătura într-o furgonetă şi, n-aş putea spune că din pură întâmplare, poate fi folosită şi să legi fedeleş un puşti care e posibil să se transforme într-un vârcolac.

Vârcolacii, în special cei care se transformă pentru prima dată, au o adevărată problemă cu argintul. Acea parte a culturii pop este destul de adevărată. Lănţişorul pe care-l purta Graves la gât nu începuse să-i lase băşici pe piele, ceea ce era un semn bun. La fel şi cercelul în formă de craniu care îi apăsa

pe obraz, aşa cum stătea cu capul întors puţin într-o parte. Vena de la gât îi pulsa regulat, cu putere. Era slab, dar avea muşchi – şi dacă începea să se transforme, ar fi avut probabil în accesul de furie puterea să mă arunce în partea cealaltă a camerei înainte să apuce să se gândească de două ori – şi chiar şi fără să-şi dea seama.

Ar fi mult prea ocupat să facă rost de prima bucată de carne crudă.

De ce o să-l leg? De saltea? Iisuse, chiar e momentul potrivit să-mi doresc să fi avut un pat cu baldachin.

Din fericire, tata mă învăţase destul de multe lucruri despre noduri. Nodul camionagiului te imobilizează complet – cu cât te zbaţi mai mult, cu atât se strânge mai tare – şi dacă nu-i permite lui Graves să se ridice, atunci nu poate să vină după mine. Prima dată i-am legat încheieturile şi coatele, apoi gleznele şi genunchii. Apoi am mai trecut de patru ori frânghia între saltea şi somieră. Asta era o

şmecherie. Fiecare legătură era securizată cu un nod de camionagiu.

Dacă avea nevoie să meargă la baie, ghinionul lui. Puteam oricând să iau altă saltea, dar o altă trahee, nu.

După ce am terminat, m-am spălat. N-aveam timp să fac şi un duş fierbinte. Dar nişte schimburi curate şi o faţă curată fac minuni pentru starea oricărei fete – chiar dacă e străvezie la faţă, cu obrajii aprinşi şi cu pupilele destul de dilatate încât să pară nebună. Coşul de la tâmplă dispăruse, şi nu părea să iasă altul nou.

Ca să vezi! Dar părul era o cauză pierdută. Umiditatea din aer şi frigul mă făceau să semăn cu mireasa lui Frankenstein, cu excepţia zigzagurilor alea albe mişto.

Asta m-a dus cu gândul la vârcolacul cu capul vărgat şi m-am cutremurat. Am găsit o pereche de adidaşi uscaţi, căci bocancii mei erau încă uzi leoarcă, şi acum eram pregătită să încep să rezolv problemele.

La parter, zăpada se strecurase înăuntru, în veranda micuţă, prin uşa exterioară şi era extrem de frig. M-am uitat cu jind la cutia cu Cheerios de pe bufet – maţele îmi chiorăiră numai când m-am gândit la mâncare – dar m-am dus în garaj să caut nişte placaj. Am avut un noroc chior şi am găsit ce căutam şi în mai puţin de zece minute am curăţat zăpada şi am fixat placajul peste gaura din uşă; am mai bătut în cuie o bucată de placaj şi mai sus, pe dinafară, peste gaură, chiar în uşa din spate. Am măturat cioburile, ascultând vuietul vântului de afară. Degetele îmi amorţiseră şi scoteam rotocoale de aburi pe gură. Am început să regret că mă sculasem din pat.

Am atârnat nişte pături peste uşă să o izolez şi le-am lipit cu bandă adezivă, prietena cea mai de nădejde a unei fete. Apoi am dat drumul în sfârşit la centrală şi am mâncat tremurând primul castron cu cereale. Laptele era atât de rece încât parcă frigea. În toată casa mirosea a aer proaspăt, deşi se mai simţea totuşi ceva din duhoarea de zombi. Eram atât de

flămândă încât nici măcar nu mă deranja asta.

De îndată ce am terminat de mâncat, am pus un încărcător nou în pistol şi m-am dus să văd ce face Graves. Dormea dus, respirând pe nas şi pe gură aşa cum fac copiii mici. Începuse să se încălzească înăuntru şi am stat pe scări mult timp, cu genunchii la piept, holbându-mă la cutiile înşirate pe hol şi la găurile de glonţ din perete.

Ce-ai de gând să faci, Dru?

Tăcerea dinăuntrul meu nu răspunse. Ştiam că trebuia să mă ridic şi să mai mănânc ceva, dar mă holbam întruna la găurile lăsate de gloanţe. Nimic nu mai suna bine acum că aveam un bol de cereale reci în stomac.

Ţineam pistolul în mâna dreaptă, moale. Dacă Graves începea să se transforme…

Păi, tehnic vorbind, ai mai omorât deja pe cineva, scumpo. Vocea tatălui meu, calmă şi stăpânită, aşa cum o auzeam de fiecare dată când făceam vreo prostie. Încă unul n-ar trebui să fie prea greu. Aşteaptă

să se transforme şi împuşcă-l. Ar fi trebuit s-o faci la mall.

Totuşi, era ciudat de reconfortant să ştiu că era cineva în casă care nu urma să plece nicăieri. Era destul de patetic, dar petrecusem atâtea nopţi aşteptându-l pe tata să se întoarcă acasă, că acum era o senzaţie plăcută să aud respiraţia altcuiva în acelaşi spaţiu în care eram şi eu. Şi ce dacă avea să se transforme într-o bestie mare şi păroasă şi încerca să mă omoare? Când un vârcolac se transforma pentru prima dată, era de neoprit până nu-şi potolea setea de sânge.

Aşa scria în cărţi. Şi n-aveam niciun motiv să mă îndoiesc de ce scria în ele. Sau de tata, care spunea la fel.

Lucrurile pot să scape rapid de sub control. Era replica tatălui meu, pe care o rostea cu o mină serioasă şi de obicei cu câte o armă în fiecare mână. Ce-ai de gând să faci mai departe, Dru?

Aveam nevoie de un plan. Problema era că nu

aveam niciunul.

— Presupun c-ar trebui să fac curat în sufragerie, am vorbit eu de una singură. Să-l aştept să se trezească. Pe urmă, o să vedem.

Golul dinăuntrul meu nu era mulţumit de răspuns. Tata era mort. Nu avea să se mai întoarcă. Eu eram singură pe lume şi din cauza mea, un puşti care încercase să mă ajute fusese muşcat de un vârcolac. Mai erau şi alte lucruri la care trebuia să mă gândesc, dar să fiu a naibii dacă îmi mai aminteam vreunul. Mă simţeam foarte mică şi singură, stând acolo pe scări.

Pierzi puncte, puştoaico. M-am cutremurat, cu genunchii la piept. Ninsoarea se înteţise bine de tot şi vântul vuia pe la colţurile casei. Era ora opt dimineaţa şi afară era încă întuneric, cu excepţia licărului care se strecura haotic printre fulgii de mărimea unei monede de douăzeci şi cinci de cenţi care cădeau rotindu-se din cer şi care provenea de la luminile oraşului reflectate în zăpadă.

O să fie nevoie de o uşă nouă. Asta dacă nu o

ştergi din oraş.

Nu puteam s-o şterg din oraş. Graves avea nevoie de cineva care să-i explice ce se petrecea. Şi cineva îl omorâse pe tata.

Ăsta era lucrul la care încercasem să nu mă gândesc până atunci. Da, îl omorâsem pe tata. Dar nu era de fapt tata. Nu poţi să transformi în zombi o persoană atâta timp cât e încă în viaţă.

Pur şi simplu nu se poate.

Cineva l-a transformat într-un zombi. Nu te culci seara bine mersi şi te trezeşti a doua zi transformat în zombi. Cineva l-a omorât şi l-a transformat în zombi. Nu era nici într-o stare prea bună. Părea că o încasase zdravăn – carnea putrezeşte mai repede când persoana e rănită înainte de a muri.

Mă simţeam de parcă aş fi fost într-un glob de zăpadă – ca cele pe care le agiţi şi conţinutul lor se umple cu fulgi albi. Totul înăuntru e încremenit, nemişcat, înconjurat de bucăţi de gheaţă plutitoare. Încercam să alung din minte lucrurile la care ar fi

trebuit să mă gândesc, dar n-am reuşit decât să mă aleg cu un bâzâit în cap.

Nu ştiu cât timp aş fi stat acolo dacă n-aş fi auzit venind de sus un ţipăt de mirare, timid şi ascuţit.

Graves se trezise. M-am ridicat cu greu de jos şi am urcat scările târându-mi picioarele. Ţineam în mână arma rece şi grea.

Nu voiam să fac ce credeam că voi face.

Ghinion, gagico. Trebuie s-o faci, n-ai încotro.

* * *

Graves încetă să se mai zbată de îndată ce mă văzu. Păturile erau strânse morman la picioarele lui. Înăuntru se mai încălzise, şi sudoarea îi lipise părul lung şi negru-tăciune de faţă.

Ne-am holbat unul la celălalt câteva clipe. Începu să mişte din degetele julite. Din poziţia în care stătea, pe o parte, era tot ce putea să facă. Vocea lui era răguşită şi spuse ultimul lucru la care m-aş fi

aşteptat din partea unui tip care fusese muşcat de un vârcolac şi care se trezeşte legat de un pat.

— Ce pervers!

Ridică dintr-o sprânceană, şi ochii lui verzi aruncau scântei. Nu părea gata să se umple de păr din clipă în clipă sau să-i crească colţi de fiară.

Se făceau aproape douăsprezece ore de când fusese muşcat

— Nu mi-am imaginat niciodată că eşti genul ăsta, continuă el. Cum naiba o să fac pipi?

E isteţ puştiul!

Arma avea un glonţ pe ţeava. Am tras piedica, rugându-mă ca următoarele cinci minute să decurgă bine. M-am îndreptat spre el fără să mă grăbesc. Nodurile păreau să ţină bine.

— O să-ţi pun câteva întrebări, am spus eu, reuşind să-mi menţin un ton fără inflexiuni. Dacă dai răspunsurile corecte, o să tai funia şi o să vedem noi ce facem mai departe.

Graves se linse pe buze. Ochii lui fugeau când

la pistol, când la mine. Încremeni.

Ceva îmi spunea că ştia că nu glumesc.

Asta era nemaipomenit, pentru că cu nu eram aşa de sigură. Nu puteam să-l omor în patul meu. Nu puteam să împuşc pe nimeni aşa. Bineînţeles, trăsesem în vârcolac. Fusese ca într-un joc video, aşa cum mă învăţase tata.

Dar… pe tipul ăsta îl cunoşteam. Nu puteam să-l împuşc. Era om în carne şi oase.

Şi era cel mai apropiat posibil de noţiunea de prieten.

Stăteam lângă pat, lângă hainele ude de care ne dezbrăcaserăm ieri şi care erau aruncate pe podea. Am îndreptat pistolul spre el.

— Prima întrebare. De unde ai lănţişorul?

Graves înghiţi în sec. Era alb ca varul la faţă. Vena de la gât îi pulsa nebuneşte.

— De la Hot Topic, din mall. Doar n-ai de gând să mă împuşti, Dru?

Aş vrea eu să fiu pe jumătate atât de convinsă

pe cât pari tu. Îmi făceam curaj, asta era al naibii de sigur.

— Ştii ce semnificaţie are?

— La naiba, l-am cumpărat pentru că era la reduceri. Oamenii mă lasă în pace dacă mă cred vreun nebun adept al cultului ăluia.

Mărul lui Adam urcă şi coborî când înghiţi spasmodic.

— Iisuse, doar n-ai de gând să mă împuşti, nu?

Ori te împuşc, ori o să-mi sari la beregată. Douăsprezece ore e termenul-limită pentru transformarea unui vârcolac. Dacă nu te-ai transformat până acum, sunt doar vreo câteva explicaţii. M-am aplecat puţin, apucând pistolul cu amândouă mâinile şi punându-i ţeava la tâmplă. Am avut grijă să-mi ţin degetele departe de trăgaci, căci se pot întâmpla şi accidente.

— Crezi în fantome, Graves?

El înghiţi din nou în sec. I se văzu din nou mărul lui Adam mişcându-i-se.

— La naiba, nu ştiu. Nu mă împuşca, te rog!

Vocea lui se sparse.

Dacă ar fi ştiut despre Lumea Reală, ar fi răspuns altfel. Oare minţea?

Nu voiam să cred aşa ceva. Se purtase ca şi cum n-ar fi ştiut o boabă despre ea. Deci asta reducea motivele pentru care nu se umpluse de păr până acum.

Am înghiţit şi eu în sec. Îmi simţeam gâtul la fel de uscat ca substanţa aia care se pune în apă ca să faci ceaţă la petreceri. Dioxid de carbon îngheţat. Frige al naibii de tare şi poţi să o foloseşti în mlaştini să înfurii spiritele care sălăşluiesc acolo.

— Răspunde cu grijă la întrebarea asta, puştiule! Eşti virgin?

Pauza fu atât de lungă încât am crezut că trebuia să-l întreb din nou.

— Ce naiba!

Părea cu adevărat surprins.

— Da sau nu? Eşti virgin?

Am pierdut controlul la jumătatea frazei. Vocea

mi se piţigăi, transformându-se într-un ţipăt.

Graves tresări şi mie mi-a venit să-l lovesc. Simţeam nevoia să lovesc în ceva. Voiam să fac ceva în loc să stau acolo şi să-l ameninţ.

— Răspunde-mi, ticălosule!

Vocea mea răsună de pereţi şi camera întreagă se învârtea acum cu mine. Sângele îmi pulsa cu putere în urechi. Adrenalina mi se descărca în sânge, şi mirosul de cupru mă învăluia din ce în ce mai mult.

— Da! îmi răspunse el ţipând. Da, sunt un virgin nenorocit, nu mă împuşca, la naiba! Te rog!

Am înlemnit. Mă dureau degetele încleştate lângă trăgaci.

Pieptul i se ridică. Închise ochii strâns şi lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Se încorda fără să se mişte. Am simţit cum mi se scurge tot sângele din vine.

Trecuseră aproape douăsprezece ore. Şi el era virgin.

S-ar putea să fie bine, la urma urmei.

Nu mi-am recunoscut vocea răguşită care-mi ieşi din gură:

— Bun.

Am lăsat piedica să alunece la loc cu un clic, după ce am îndreptat pistolul în altă parte. Cât mai departe de amândoi.

— Bine. În regulă. E OK.

Graves suspină răguşit M-am dat câţiva paşi în spate, îndepărtându-mă de pat.

Iisuse! Ce făcusem? Ar fi trebuit să-l întreb prima dată asta în loc să-i pun pistolul la tâmplă. Mi-era rău.

M-am îndreptat împleticindu-mă spre baie şi am vomat toate cerealele pe care le mâncasem. Apoi am început să plâng, tremurând aplecată peste porţelanul rece. A trebuit să-mi suflu nasul de trei ori. După ce am terminat, cu ochii înroşiţi, am străbătut din nou holul cufundat în întuneric şi m-am îndreptat spre camera tatălui meu. Am găsit un toc de pistol de rezervă şi am pus arma în el, apoi am scos un cuţit

lung de vânătoare. Sigur nodurile erau prea strânse ca să mai poată fi dezlegate.

Graves stătea în pat cu ochii închişi şi buzele i se mişcau întruna, fără să articuleze niciun sunet. Îl speriasem rău de tot.

Şi ce dacă? Mai bine să-l sperii decât să-ţi sară la gât. Când un vârcolac se transformă prima dată, e de neoprit.

De data asta, nu m-am mai sinchisit de vocea tatălui meu şi am început să tai funiile.

— Ai fost muşcat de un vârcolac. Trebuia să-mi iau toate măsurile de precauţie, i-am spus în timp ce mă chinuiam să tai funia fără să-i rănesc antebraţul, cu mâinile tremurându-mi puţin. Stai liniştit. O să te eliberez cât ai zice peşte.

Graves nu spuse nimic.

Am reuşit să-i tai funiile de la glezne şi de la genunchi, apoi pe cele de la coate şi de la încheieturile mâinilor. El zăcea moale, respirând cu greutate.

— Îmi pare rău.

Parcă eram un copil de cinci ani. Cuvintele erau goale. Era genul de lucru pe care-l spui cuiva când i-ai stricat o jucărie sau ceva de genul, nu când doar ce i-ai pus pistolul la tâmplă şi ai ţipat la el.

— Trebuia să mă asigur. Dacă eşti virgin, e în regulă; n-o să te transformi ca un vârcolac normal. Nu se leagă de tine pentru că eşti ca o uşă închisă. Cel puţin, aşa mi-a spus tata. Şi el avea aproape întotdeauna dreptate. Eu…

— Taci, şopti el şi strânse din ochi; lacrimile îi udaseră genele dese. Lasă-mă în pace!

M-am dat înapoi în genunchi, cu cuţitul în mână.

— Îmi pare rău. Sincer. Eu doar…

— Ţi-am spus să mă laşi în pace! Taci din gură! Vocea lui se sparse.

Mi-am şters lacrima de pe obraz cu mâna. Nu mai era nimic de spus. Aşa că m-am ridicat în picioare, scârţâind din toate încheieturile, am plecat şi l-am lăsat singur.

Capitolul 14

M-am aşezat din nou pe scări, ascultând zgomotul centralei electrice şi tăcerea de afară. L-am auzit pe Graves mişunând de colo-colo, trăgând apa de la toaletă, deschizând robinetul la chiuvetă, apoi târşâit de picioare şi scârţâituri pe care încă nu le învăţasem în această casă nouă. Fiecare casă are propriile zgomote, la fel şi fiecare persoană.

Graves nu făcea aceleaşi zgomote ca tata. Totuşi, doar faptul că auzeam pe cineva respirând şi umblând prin casă era mai bine decât nimic. Mult mai bine.

Ochii mă ardeau şi parcă îmi intrase nisip în ei. M-am uitat lung la arma pe care o ţineam în mână. Un pistol de 9 mm, negru-tăciune, greu, cu vârful ţevii subţire şi lucios. Era o armă bună.

Ce-ai de gând să faci, Dru? Să te întorci la liceu şi să ieşi regina balului? La naiba, de ce nu?

Răspunsul se profila aproape. Doar că nu

puteam să mă gândesc la el. Lipsea ceva, ceva la care evitam să mă gândesc. Era ceva legat de uşa aceea, de coridorul de ciment şi visul pe care-l simţeam cum mă apasă, ca o bilă de bowling din plumb.

Cineva l-a transformat pe tata într-un zombi. În timp ce era la vânătoare. Deci cineva ştia cu ce se ocupa el, nu?

Dar cine ar putea să ştie? Pe cine urmărea el? Nu-mi spusese nimic.

Întrebările mi se învârteau în cap. Şi deodată lucrul pe care-l uitasem de când mă trezisem îmi reveni în memorie cu un clic, ca un glonţ care alunecă în încărcător.

Persoane de contact. Tata avea persoane de contact. Ar trebui să sun pe cineva.

Mă năpădi o senzaţie de uşurare ridicol de intensă. O persoană adultă, mai mare decât mine, mai bine înarmată şi cu mai multă experienţă, care ar putea să se dea în vileag şi…

…şi ce să facă? Să se ocupe de treburile casei?

Să mă adopte? Să mă ia ucenică? Să îndrepte totul?

Da, vezi să nu! Niciunul dintre ceilalţi vânători de fenomene paranormale cu care mă mai lăsase tata nu aveau nici pe departe atitudine de părinţi. Dar erau mai mari ca mine, nu? Şi ar fi interesaţi de creatura care l-a omorât pe tata. Doar erau prietenii lui. Camarazi de luptă. Fraţi de arme.

Nu-i aşa?

Am închis ochii. M-am sprijinit de perete, cu pistolul atârnându-mi în mâna dreaptă.

Scările scârţâiră. Graves cobora târşâindu-şi picioarele, ca şi cum l-ar fi durut ceva. Se auzea cum târa ceva după el.

N-am deschis ochii.

Nu m-am mirat prea mult când se aşeză lângă mine. Am stat aşa câteva minute, până când am ridicat pleoapele şi realitatea înconjurătoare îmi invadă din nou toate simţurile.

Îşi pusese pe umeri plapuma mamei cu răsăritul de soare şi pe faţa lui se vedea hotărârea. Îşi dăduse

părul pe după urechi. Era în picioarele goale. Se făcuse destul de cald în casă acum.

Rănile urâte de la muşcătura vârcolacului se închideau. Acum nu mai erau de un roşu sângeriu şi le căzuse şi crusta galbenă, prinzând o nuanţă stridentă de roz. Venele negre-albăstrui nu i se mai vedeau acum. Muşcăturile de vârcolac se vindecă ciudat de repede. Nimeni nu ştie de ce.

Ticăitul silenţios al centralei umplea tăcerea dintre noi. Aveam loc amândoi pe treaptă, el avea o constituţie delicată ca de vrabie.

Îi spusesem deja că-mi părea rău. Oare îşi dădea seama cât de rău îmi părea?

A stat acolo lângă mine un timp, foindu-se fără astâmpăr, aşa cum făcea de obicei. Apoi şopti, aproape cu blândeţe, ca şi cum eu aş fi plâns şi el încerca să mă împace:

— De ce-ai făcut asta?

Am fost nevoită.

— Era posibil să te transformi.

— Să mă transform.

O spuse pe un ton atât de plat încât aproape să nu-mi dau seama că era o întrebare.

— Da, într-un vârcolac2. La fel ca arătarea de la mall care te-a muşcat.

— Un vârco… ce?

— Un vârcolac. M-am gândit să-i spun pe litere, dar m-am hotărât să n-o fac. Care urlă la lună şi sunt răpuşi cu gloanţe de argint, ca în filmele cu Lon Chaney. Doar că nu e chiar aşa. E adevărat că sunt răspunzători de câteva dispariţii, dar în general se hrănesc cu multă carne crudă şi îşi fac farse unii altora. Oamenii nu sunt prea distractivi pentru ei. Plus că au ei răfuiala lor cu vampirii.

— Vampirii?

Crede-mă, n-ai vrea să ştii. Tata nici nu voia să ştie despre ei.

— Trebuia să mă asigur dacă te transformai sau

---

2 În textul original werwulf (germană)

nu.

— Aşa că m-ai legat şi m-ai întrebat dacă sunt virgin? Ajută-mă să înţeleg.

Se foi, strângându-şi mai mult plapuma peste umerii goi. Era la bustul gol. Firește, doar cămaşa fusese ruptă şi haina era probabil încă udă.

M-am uitat în jos. Purta o pereche de pantaloni de sport de-ai mei. Îi veneau până la jumătatea gambei şi-i erau largi în talie. Graves avea o talie îngustă. Băieţii n-au deloc şolduri.

— Au trecut aproape douăsprezece ore. În general, dacă nu te transformi, există un motiv şi probabil că acum nu mai eşti în pericol. Dacă eşti virgin când te muşcă, nu se definitivează transferul anumitor trăsături de la vârcolaci. E pură teorie, dar în cazul virginilor există o probabilitate mai mare de a nu se transforma.

M-am uitat la el cu coada ochiului, aşteptând să-şi schimbe poziţia, lăsându-se pe spate, semn că nu mai ascultă ce-i spuneam eu. Oamenii nu vor să audă

despre Lumea Reală, şi dacă încerci vreodată să le explici, nu te-ascultă prea mult.

Graves nu se clinti. Se uita fix la mine. Am respirat adânc şi am continuat.

— Presupun că are de-a face cu magia sau chestii de genul ăsta. Vezi tu, când un vârcolac muşcă şi nu-şi ucide prada, rămâne o… amprentă, ca să spun aşa. Dacă eşti virgin, amprenta nu se imprimă cum trebuie. E ca şi cum ai fi o uşă închisă, şi când îţi începi viaţa sexuală uşa se deschide şi unele lucruri pot să pună stăpânire pe tine. Să te infesteze, aproape. Mi-am coborât privirea, vorbind doar ca să nu tac acum. Sau poate că mă temeam de ce o să spună el când mă opream. Felicitări! Acum o să fii în mare parte imun la muşcătura de vârcolac toată viaţa. E ca un… vaccin.

Era o explicaţie destul de bună şi care însuma cam toate cunoştinţele mele despre vârcolaci. Cuvintele fură înghiţite de tăcerea din casă. Nu-mi mai venea în minte ce altceva să-i mai spun.

— Asta mă face să răsuflu uşurat. Înghiţi greu, cu noduri, încât l-am auzit şi eu. Uite ce e, Dru, eu…

— Mă bucur că nu te-ai transformat, am spus eu dintr-o suflare. Pentru că nu ştiu ce aş fi făcut altfel.

— M-ai fi împuşcat.

Furia vie mocnea sub cuvintele lui. Am închis ochii ca şi cum aş fi vrut să mă feresc de ea şi m-am rezemat de perete.

— Aşa cred, cel puţin. Nu?

Da. Nu. Nu ştiu. Am mai împuşcat pe cineva.

Sentimentul de neajutorare mă apăsa pe piept.

— Dru? mă strigă el de parcă n-aş fi ascultat.

— Du-te naibii!

Nu-mi ţine tu mie lecţii.

El insistă.

— A fost real, nu-i aşa.

Nu era o întrebare, ci doar încerca să se convingă pe sine însuşi.

— Am văzut un ditamai dulăul în flăcări

alergând după tine. Am văzut creatura care m-a muşcat şi rana care se închide ca şi cum aş fi Wolverine sau ceva de genul. A fost real.

— Bingo. Ai câştigat premiul cel mare.

Pistolul era atât de greu! Dacă l-aş lăsa să-mi alunece printre degete şi să cadă pe scări, oare ce s-ar întâmpla? Probabil s-ar descărca şi ar omorî pe cineva. Norocul meu.

Graves puse întrebarea care-i băga pe toţi în bucluc.

— Şi ce altceva mai este real?

Nu vrei să ştii.

— Nu m-ai crede dacă ţi-aş spune.

Unele lucruri trebuie să le vezi cu ochii tăi. Dar n-o să ajungi să le vezi, nu-i aşa? O să te îndrepţi spre uşă şi o să mă laşi să trec prin asta singură. Presupun că ar fi mai bine pentru tine dacă ai face aşa.

Simţeam ceva acru care îmi clocotea în gât. Am înghiţit înainte să mă podidească lacrimile.

— Poţi să-mi spui şi vedem pe urmă. În rest,

m-am descurcat bine, nu?

Vântul fremăta pe la colţurile casei. Nu mă mai simţeam atât de singură acum, căci aveam pe cineva lângă mine.

— Ai fost muşcat din cauza asta. Îmi pare rău.

Iar spuneam cuvintele astea trei inutile şi lipsite de substanţă.

— Domnişoară Anderson, eşti o gagicuţă interesantă. Când văzu că nu răspund, Graves mă înghionti cu cotul. Ia zi, m-ai pipăit când m-ai legat fedeleş?

Poftim? Am rămas cu gura căscată.

— Hm, nu. Ai fi vrut s-o fac?

— Păi ar fi fost mişto. Îmi dădu din nou un cot sub coaste. Pot să te întreb ceva?

Nu i-am răspuns. Oricum mă întreba. Oamenii nu spun asta dacă nu vor să-şi bage nasul în intimitatea ta. Însă întrebarea lui mă surprinse.

— Ce s-a-ntâmplat cu tatăl tău? Vreau să zic, ce s-a-ntâmplat în realitate?

— A fost t-transformat într-un z-zombi. Crezusem că n-o să pot să rostesc cuvintele, dar am reuşit. M-am bâlbâit, gata să izbucnesc în plâns, dar am reuşit. Cineva i-a făcut asta.

Asta era. Cineva îl bătuse rău de tot pe tata şi îl transformase într-una din creaturile readuse la viaţă.

Acum o spusesem cu voce tare. Orice şansă de a mă trezi şi de a realiza că totul nu fusese decât un Coşmar îngrozitor şi Real se dusese acum pe copcă, după cum zicea bunica.

— Într-un zombi. OK. Ptiu! Bun. Graves oftă din toţi rărunchii, ca şi cum doar ce-ar fi urcat pe un deal abrupt cu o greutate în spate. Şi ce-ai de gând să faci?

De unde naibii vrei să ştiu?

— Cred că o să fac ceva de mâncare pentru prânz.

M-am sprijinit de perete ca să mă ridic în picioare. Centrala se opri cu un clic.

— Vrei să mănânci ceva?

— Voiam să te mai întreb ceva.

Ridică puţin bărbia şi privirile noastre se întâlniră. Cercelul cu craniu şi oase încrucişate căzu pe spate, atingându-i părul. Îşi scosese lănţişorul şi muşchii i se mişcară sub pieptul gol acoperit de plapumă.

— Ai pe cine să suni? Pe mama sau vreo rudă, acum că tatăl tău a… Graves trebui să înghită în sec înainte de a rosti cuvântul. A murit. A murit, nu-i aşa? Asta înseamnă zombi, nu?

Am ridicat din umeri.

— Înseamnă că a fost omorât şi înviat din morţi. Şi mama e moartă. La fel şi bunica.

Toţi au murit. Toţi din jurul meu dispar şi mă lasă singură.

Cuvintele erau pline de amărăciune.

— Mă duc să fac ceva de mâncare. Probabil că ţi-e foame.

— Deci locuieşti aici singură? În casa asta?

Nu se lăsa cu una, cu două. Se ridică cu greu de

jos, se înfăşură ca o mumie în plapuma roşu cu alb şi o porni după mine, târşâindu-şi picioarele.

— Pentru o perioadă. Până n-o să mai pot.

L-am condus în bucătărie şi am răsucit butonul întrerupătorului, punând pistolul pe blat, la îndemână.

— N-am chef să fac decât brânză la grătar. Vrei şi tu?

Mătură cu privirea bufetul ca un poliţist care caută mărfuri de contrabandă.

— De ce te urmărea arătarea aia ca un câine?

Asta era altă întrebare care mă rodea şi pe mine. Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Spune odată dacă vrei să mănânci ceva sau nu!

— Da, sigur. Dacă promiţi că nu-mi ţii pistolul la tâmplă. Până să apuc să ripostez, el ridicase amândouă mâinile în poziţia de „Hei, frate, sunt inofensiv” şi zâmbea. Glumeam, Dru. Relaxează-te, OK?

Să mă relaxez? M-am holbat la el de parcă nu

era în toate minţile, apoi am scos brânza şi untul din frigider. L-am legat fedeleş şi era cât pe ce să-l împuşc şi el îmi spune să mă „relaxez”?

Zâmbetul i se lărgi. Ochii lui erau acum de un verde strălucitor, nu mai era nici urmă de căprui. Scutură din cap şi-şi dădu părul peste faţă, ţuguie buzele şi începu să scoată sunete care semănau cu nişte pupici. Am simţit din nou cum mi se urcă sângele în obraji. Mă enerva acest lucru dar am început să râd, cu untul într-o mână şi cu brânza în cealaltă. Aveam şi pâine în congelator. Probabil că ar fi îngheţat şi afară, pe bufet. Aşa se obişnuieşte să păstrezi pâinea proaspătă în Sud, mai ales dacă mănânci multă pâine prăjită. Sau brânză la grătar.

— Aşa e mai bine.

Se sprijini de bufet, strângându-şi şi mai mult plapuma în jurul lui.

— Ştii, suntem amândoi în aceeaşi barcă. Nici eu nu am pe nimeni. N-am pe cine să sun în caz de ceva. Sunt singur de la doisprezece ani.

Grozav! Şi eu ce-ar trebui să spun acum?

Am scos tigaia afară. Graves nu pomenise nimic de păturile lipite cu bandă adezivă şi placajul pus peste gaura din uşă. Nici eu nu pomenisem nimic despre cât de repede i se vindecase rana de la umăr. Tăceam în cea mai mare parte a timpului şi vântul se auzea gemând pe la colţurile casei.

Până la urmă, am desfăcut câteva conserve de supă de roşii şi le-am aruncat într-o oală. Nu mă mai simţeam atât de singură acum. Faptul că era cineva în casă – cineva care deocamdată nu pleca nicăieri – mi-era de ajutor. I-am pus chiar şi un pahar de lapte.

Puteţi să spuneţi despre mine că sunt fată de casă.

Capitolul 15

— Măiculiţă! exclamă Graves când se uită în lada cu muniţii. Iisuse! Tatăl tău se antrena cumva în tehnici de supravieţuire?

Graves mă ajuta să fac curat în sufragerie. Nu întrebase nimic despre găurile de glonţ din perete sau despre izul duhorii pe care o lăsase creatura care putrezise. Nu întrebase nimic nici despre hainele pe care mă văzuse că le adunasem de pe jos şi le pusesem la înmuiat în maşina de spălat. Din hainele tatălui meu mai rămăseseră doar nişte zdrenţe care miroseau urât. Îi lipseau toate armele şi portofelul, precum şi lănţişorul subţire de argint cu medalionul cu poza mamei.

Nu voiam să mă gândesc la asta.

Afară, fulgi groşi de nea se rostogoleau din cer fără oprire. Fiecare fulg camufla câte puţin lumea de afară. La radio spunea că unii oameni rămăseseră fără electricitate, dar nu era şi cazul nostru. Deocamdată.

M-a bucurat lucrul ăsta – chiar şi cu păturile lipite cu bandă adezivă era rece în bucătărie, iar centrala mergea încontinuu, până când am mai scotocit prin casă şi am adus mai multe pături şi încă două bucăţi de placaj ca să fac un deflector. De fapt, chiar m-am descurcat destul de bine. Mai ales că fixasem uşa care ducea spre verandă.

Am desfăcut cutia ignifugă, convinsă că urma să găsesc ce căutam. După ce am scormonit puţin prin acte – certificatele de naştere ale amândurora, fişa mea de vaccinări, un dosar stufos de foi matricole de la şcolile unde fusesem – am găsit agenda roşie şi zdrenţuită. O bucată de bandă adezivă atârna de coperta din vinilin. Carnetul în care ţinea informaţii referitoare la creaturile pe care le vâna era probabil în maşină, dar numele şi adresele persoanelor de contact erau mereu ţinute separat.

OK, tată. Să vedem cine poate să mă scoată din situaţia asta, de vreme ce din tine a mai rămas doar o pată pe covorul din sufragerie. O pată peste care ar

trebui să dau cu aspiratorul, apropo. Şi trebuie să pun un sac nou ca să păstrez cenuşa.

Mă cuprinse un val de greaţă. Nu puteam în niciun fel să mă gândesc la tata mort, nu? Aşa că fie găseam vreo remarcă sarcastică de făcut, fie mă apucam să bocesc, iar dacă începeam să mă smiorcăi acum, era posibil să nu mă mai opresc.

Tata ura să mă vadă smiorcăindu-mă.

— Bingo! am exclamat printre dinţi.

— Şi la ce-ţi folosesc toate astea? continuă Graves.

Îi dădusem nişte pantaloni de sport de-ai tatălui meu, dar mă refuzase când îi oferisem un tricou cu Peter Frampton. Aşa că stătea în continuare la bustul gol, şi pielea de pe spatele lui îngust se albise şi se făcuse ca de găină, în ciuda faptului că centrala încă mergea. Aş fi putut să-i găsesc altceva cu care să se îmbrace, dar făcuse atâta caz de tricoul cu Frampton încât m-am hotărât să-l las să stea dezbrăcat dacă era mofturos. Până la urmă, doar nu-i dădusem un tricou

cu David Cassidy sau mai ştiu eu cine!

Totuşi, am tot încercat să nu mă uit la el. Mă făcea să mă simt ciudat.

— La vânătoare. Am pus la loc capacul cutiei de valori, m-am asigurat apoi că era bine închisă şi încuiată. Pleacă de-acolo, i-am spus, aia e muniţie vie.

Graves tot îşi mai băga nasul pe acolo.

— Asta nu e o grenadă adevărată, nu?

— Normal că e adevărată. Nu razi un cuib de spirite-carcalaci cu o grenadă falsă. Pleacă de-acolo, nu eşti antrenat pentru aşa ceva!

— Tatăl tău te-a învăţat să foloseşti chestiile astea?

— Majoritatea. Totuşi, mi-a spus să nu mă bag la AK-47. Am căutat în agendă, încercând să descifrez mâzgăliturile pe care le făcuse tata. Majoritatea numerelor de telefon erau din Sud, vreo câteva din California şi din jurul statului Maine. Niciunul din apropierea Dakotei de Sud sau Nord. Chiar i-am recunoscut pe unii dintre ei – vânătorul din Carmel

care făcea surfing aproape în fiecare zi, asta dacă nu se alegea cu prea multe răni când pleca să scormonească vizuinile vampirilor împreună cu o echipă de mercenari cu feţe dure; femeile care locuiau în baltă, la kilometri depărtare de orice localitate şi care linişteau spiritele mlaştinilor şi le alungau; August din New York, care înjura în poloneza de stradă când bea cu tata şi putea să scoată din vârful degetului arătător o flacără subţire şi galbenă, dacă era în dispoziţia necesară.

Graves aproape se înecă.

— Ai o AK-47?

Şi un aruncător de flăcări, dar e în camionetă.

— Doar pentru situaţii de urgenţă.

Am găsit o bucată de hârtie împăturită cu un număr din zona unde eram acum. Atât. Nimic altceva. Niciun nume, niciun X făcut cu cerneală care să-mi dădea de înţeles că era un număr sigur la care puteam să sun, nicio altă informaţie legată de provenienţa ei.

Grozav, n-am ce spune! Cine s-ar fi suit în

avion să vină până aici doar ca să mă simt eu mai bine? Şi mai trebuia să-i şi explic ce s-a întâmplat cu tata. Sau cât ştiam din ce i se întâmplase. Ceea ce nu era mare lucru. Dar era totuşi ceva.

Felul în care mi se întoarse stomacul pe dos doar când m-am gândit la asta ameninţa să scoată afară fiecare bucată de brânză la grătar pe care o înghiţisem. Era vina mea. Nu-i spusesem tatălui meu despre bufniţă.

— Iisuse! am şoptit, uitându-mă la numărul de telefon.

Era scris pe spatele unei chitanţe de la un magazin de obiecte oculte din Miami, acolo unde găsise tata o bucată de obsidian bun pentru a le veni de hac chupacabrelor. O expediase în Tijuana, lui Juan-Raoul de la Hoya-Smith.

Vampirii care sugeau sânge de capră erau destul de violenţi în zona Tijuana. Juan-Raoul spunea că de vină erau căldura şi mâncarea specifică zonei, tamales.

Tata stătuse de vorbă între patru ochi cu patronul magazinului, un tip cu dreaduri şi cu o înfăţişare care-ţi dădea fiori, vreo două ore bune după închidere, timp în care eu mă plimbasem prin magazin, uitându-mă la diverse lucruri şi fiindu-mi din ce în ce mai foame. Când ieşise, era alb ca varul la faţă, împietrit, şi ţin minte că băuse toată noaptea în camera de hotel unde ne cazasem. Eu comandasem room-service şi mă uitasem la desene animate vechi până adormisem.

Acum mă întrebam dacă tata făcuse rost de numărul ăsta de telefon de acolo. Mă mai întrebam dacă era un număr sigur – un X în dreptul lui însemna că era sigur, şi faptul că nu făcuse niciun semn putea însemna orice.

N-aveam nicio îndoială, era scrisul tatălui meu. Nimeni altcineva nu mai avea acces la această agendă şi mai era şi felul cum îl făcea pe 9, pornind de jos, dintr-o singură linie. Oare al cui era numărul?

Trebuia să găsesc un telefon public şi să aflu.

Era singurul număr de telefon cu prefixul zonei acesteia, dar nu avea niciun semn în dreptul lui. Nu-i stătea tatălui meu în obicei să uite să însemne o persoană de contact sigură.

Nu-i stătea deloc în fire. Dar parcă nu mai fusese în apele lui de când mersesem la magazinul cu şerpii care loveau cu putere în sticla terariului şi scoteau sunetele acelea cumplite care semănau cu scrâşnetul unor zimţi de metal. M-am uitat la fereastra din camera de zi. Vântul de afară parcă chicotea, râzând de mine.

— Dru? Te simţi bine?

M-am trezit din senin cu Graves lângă mine. Nu-l văzusem când se mişcase din loc. Eu mă uitam pe fereastră, dusă pe gânduri.

„Scărmănăm lâna”, asta ar fi zis bunica despre ce făceam eu acum. Ca atunci când spunea: Nu-ţi pierde timpul cu scărmănatul lânii când mai e treabă de făcut, Dru! Du-te şi mulge caprele şi adună ouă din cuibar, şi după ce termini o să te învăţ să foloseşti

pendulul. Nu-i aşa că o să ne distrăm?

Vorba ei, cu un pronunţat accent din munţii Appalaşi, îmi răsuna în cap tărăgănată, ca melasa. Aş putea să scot pendulul acum, dar nu e de niciun folos când îţi doreşti şi speri prea mult un lucru. Uneori, lucruri precum pendulele sau cărţile de tarot îţi spun ceea ce vrei tu să auzi, şi nu adevărul. Bunica spunea mereu că ar trebui să-l descoperi singur, în loc să te foloseşti de ajutoare. Însă şi ajutoarele erau bune când nu aveai timp să-ţi creezi starea necesară de a intra în transă sau să aştepţi un vis sau o premoniţie.

— Da, n-am nimic.

Am alungat ideea din minte şi am copiat numărul de telefon pe o bucăţică de hârtie curată, pe care apoi am îndesat-o în buzunar. Chitanţa era o Probă şi noi Minimalizam orice Probă, aşa că am pus-o la loc în agendă. Agenda cu persoane de contact a fost şi ea pusă la loc, în cutia ignifugă. M-am uitat prin sufragerie. Deocamdată, cât ningea afară, nu mai era nimic de făcut, aşa că am căutat un subiect de

conversaţie ca să abat discuţia de la mine.

— Să ştii că nu poţi să pleci nicăieri pe o vreme ca asta.

— Oricum mă gândeam să stau cu tine, acum că văd ce interesantă eşti.

Mişcă din sprâncene, dar efectul se pierdu sub claia de păr. Se frecă uşor pe umăr. Urmele roz ale muşcăturii de vârcolac aproape că nu se mai vedeau. O să-i rămână o vreme nişte cicatrice albe, stelate, cu zbârcituri mici, acolo unde colţii străpunseseră pielea.

— Şi-n afară de asta, oricum nu pot să mă întorc la mall deocamdată. Şi nici în altă parte.

Vindecarea rapidă a rănilor era un lucru straniu şi acestea arătau ciudat, aşa cum arată toate rănile pe care le capeţi în Lumea Reală.

Îmi pare rău. N-am spus-o cu voce tare. M-am ridicat în picioare şi am început să tremur, uitându-mă pe fereastră. Fulgii de nea erau incredibil de groşi şi pufoşi.

— Cât de des ninge aşa pe aici?

— Cam de patru-cinci ori pe iarnă. Şcoala o să se deschidă mâine. Plugurile de zăpadă. or să lucreze toată noaptea. Ar trebui să te gândeşti să vii şi tu.

Mda, exact asta o să fac. M-am frecat la tâmplă, în locul unde fusese coşul. Totuşi, încă mă mai durea puţin, în profunzimea pielii. Urăsc coşurile profunde. Crezi că au dispărut, dar de fapt se ascund adânc chiar lângă os şi dor în continuare.

Am simţit un junghi în spate când m-am întins cu grijă.

— Eu n-am niciun vis mare care să mă facă să merg la şcoală. Şi mă rog, ce eşti tu, consilier de carieră?

— Trebuie să te gândeşti la viitorul tău.

Vorbea serios, ca într-unul din episoadele alea educative de pe ABC, dându-şi părul negru-tăciune de pe frunte.

— Serios. Liceul nu durează o veşnicie. Dacă ar fi aşa, m-aş sinucide.

Aici amândoi gândim la fel.

— Liceul nici măcar nu contează, am spus eu. Când o să fac optsprezece ani, o să pot să fumez şi să votez, ca să nu mai spun că o să-mi găsesc şi un loc de muncă decent.

— Nu şi dacă o să chiuleşti în continuare. Ca să obţii un loc de muncă decent trebuie să te descurci destul de bine în liceu, să ai medie mare ca să intri la facultate. Aşa ai garanţia că n-o să ajungi sărac, aproape de patruzeci de ani, ducându-ţi traiul de pe o zi pe alta în parcarea de la Cirele K, ca prostul de taică-meu. Vorbesc de tatăl vitreg.

Graves se întinse. Acum ochii lui erau somnoroşi, de culoarea muşchiului de copac.

— Pot să mai iau un sandviş?

— Ştii unde e bucătăria.

Trebuie să găsesc camioneta. Apoi trebuie să aflu cine i-a făcut asta tatălui meu. Şi al cui e numărul ăsta de telefon.

Am strâns pumnul şi am băgat mâna stângă în buzunar să simt hârtia. Deocamdată era singura pistă

pe care o aveam.

Credeam că Graves o să mă tot bată la cap, dar se părea că tipul chiar era isteţ. M-a lăsat singură în sufrageria cufundată în tăcere unde se mai simţea încă un iz oribil, chiar şi după ce aspirasem toată cenuşa de pe covor într-un sac de aspirator nou.

Era singura metodă ca să păstrez ceva din tata. Merita şi el o înmormântare. Merita să fie înmormântat lângă mama.

Nu trebuia să mă gândesc la asta. Acum lucrurile se înrăutăţeau şi mai mult. Rana din pieptul meu se deschidea şi mă străduiam din greu să o închid la loc. Asta e ciudat la durerile vechi – aşteaptă o nouă durere să apară ca să se facă şi ele simţite, la fel de acute şi cumplite ca în prima zi în care te-ai trezit şi nimic nu mai era la fel în jurul tău. Am sigilat sacul cu bandă adezivă şi l-am pus bine în cutia ignifugă. Apoi a trebuit să mă sprijin o vreme pe cutie, tremurând şi înăbuşindu-mi suspinele, în timp ce Graves se auzea trebăluind în bucătărie. Asculta buletinul meteo de la

radio şi fredona din când în când crâmpeie dintr-un cântec.

Mă bucuram că era binedispus.

Capitolul 16

Viscolul cumplit nu a durat o săptămână, ci trei zile, iar Graves s-a dovedit a fi un bucătar destul de bun. Şi eu mă mişc bine în bucătărie – bunica a avut grijă de asta – dar Băiatul Goth era mai bun decât mine. Mi-a făcut omlete şi se pricepea şi la cafea, deşi o făcea prea slabă, aşa cum o fac majoritatea civililor. Dormea în patul pliant al tatălui meu, pe care-l cărasem în camera mea şi pe care şi-l făcea cu grijă în fiecare dimineaţă.

Mi-a lăsat impresia că se străduia să se poarte cât putea el de frumos. Era destul de plăcut să te trezeşti năucă în miez de noapte şi să auzi pe cineva respirând lângă tine. Ca şi cum aş fi fost într-o cameră de hotel cu tata. Zâmbeam prin somn şi mă întorceam pe partea cealaltă. Dormeam destul de bine.

După trei zile, mă săturasem deja de stat în casă. Mă simţeam tensionată, aşa că m-am apucat să mă lupt cu sacul de box greu din garaj, tremurând, în

timp ce transpiraţia mi se evapora de pe piele. Am cărat la pumni ca un boxer, mişcându-mă de pe un picior pe altul, şi mi-am făcut exerciţiile kata. Mă durea, dar eram obişnuită, persistând în ciuda săgeţilor pe care le simţeam când muşchii îmi aminteau că mă purtasem urât cu ei.

Exerciţiile de tai-chi m-au ajutat oarecum. Cele de respiraţie şi mişcările încete – luna plină care răsare din apă, pocnetul din bici, cântecul la chitară – mi-au limpezit mintea. Era singura dată când nu mă mai chinuiau gândurile. Problema era că de îndată ce terminam exerciţiile, ascultând cum uşa stricată de la garaj se îndoia când vântul bătea în ea, toate problemele începeau să-mi umple din nou mintea.

Cel puţin în timp ce făceam exerciţii, auzeam uneori vocea tatălui meu în minte. Tot era mai bine decât deloc. Dar nu m-am atins de băncuţa cu haltere din colţ. Tata cumpăra mereu haltere de la târgurile de stradă, căci n-avea sens să le luăm cu noi prin tot continentul pe unde umblam. Băncuţa o cumpărasem

din penultimul oraş în care fusesem şi era printre primele lucruri pe care le-aş fi aruncat dacă urma să-mi fac bagajele.

Doar că acum mă tot gândeam că tata avea să intre cu paşi apăsaţi în garaj, să mormăie un salut şi să-mi ceară să-l supraveghez în timp ce făcea un set sau două de exerciţii.

Îmi făceam griji pentru camioneta care rămăsese afară pe o astfel de vreme, mă gândeam cum aveam să o găsesc ca să pot să plec din oraş, şi cel mai mult mă îngrijora creatura care-l transformase pe tata într-un zombi.

Ninsoarea se potolise şi la meteo spunea că cerul avea să fie senin şi rece în următoarele zile. Şcoala urma să se deschidă din nou şi Graves suferea şi el de atâta stat în casă. Se săturase să poarte hainele tatălui meu, căci toate îi veneau prea largi. Eu i-am spălat blugii şi el chiar a avut amabilitatea să-mi complimenteze tricoul cu mâneci lungi cu Disco Duck. Ne-am uitat la televizor până când învăţasem

din nou toate melodiile de la reclame. Ne-am pus de acord asupra filmelor ştiinţifico-fantastice vechi de serie B, dar nu a vrut să se uite la filmele de groază.

Nu-l învinovăţeam. Aşa că ne-am limitat în mare parte la desene animate.

Zorii celei de-a patra zile s-au ivit reci şi tăcuţi. M-am trezit cu Graves aplecat deasupra mea, îmbrăcat doar în chiloţi, trăgând de mine să mă scol. Avea mâna rece şi umedă.

— E cineva la uşă, şopti el, şi am sărit din pat aşa de repede încât era să ne ciocnim cap în cap.

— Cine e?

Am înşfăcat un pulover şi mi l-am tras cu greu peste cap. Se auzeau bătăi în uşă – lovituri pe care zăpada de afară le înăbuşea şi care nu reuşiseră să mă trezească din somnul fără vise.

Sau visasem? Nu eram sigură.

Am ajuns la jumătatea drumului spre parter când bătăile s-au oprit. Graves bălmăjea ceva în urma mea, până când m-am întors şi i-am aruncat o privire,

punându-mi degetul la gură. Încremeni tocmai când voia să deschidă gura, scărpinându-se sub coaste, în dreapta.

Se mai auziră trei bătăi distincte. Am îngheţat, simţind furnicături în tot corpul. Fiecare fir de păr de pe corp se ridicase, încercând din răsputeri să iasă din rădăcină.

Cunoşteam senzaţia asta. Bunica spunea că te apucă bâţâielile. Tata le zicea furnicături.

Pentru mine era senzaţia de „ceva urât dincolo de uşă”.

Şi eu nu eram înarmată.

Gustul de fier amestecat cu noroi putrezit şi rugină mă lovi în cerul gurii, în locul pe care oamenii obişnuiţi nu-l au. Tata spunea că-şi dădea mereu seama când simt furnicături după expresia de pe chipul meu, şi probabil că era adevărat, căci Graves se făcu alb ca varul din galben cum era, nările i se umflară şi părul răvăşit îi tremura odată cu tot corpul. Semăna cu un câine laş care mai are puţin şi face pe el

de frică.

Am surprins ceva mişcându-se peste suprafaţa uşii, ca nişte unde albastre, surprinse cu coada ochiului. Durerea care-mi săgeta capul mă luă pe nepregătite şi am slobozit un şuierat puternic.

Am aruncat o privire rapidă spre uşa de la sufragerie. M-am oprit – jaluzelele erau ridicate, uitasem să le trag înainte de culcare. Eram expuşi. Nu aveam acoperire. Armele erau sus, în cameră. Aş fi înşfăcat una când am ieşit din cameră, dar dacă era un poliţist la uşă – sau alt reprezentant adult al vreunei autorităţi – aş fi dat de belea.

Devine deja ridicol.

Se mai auzi o ultimă bătaie în uşă, una jucăuşă.

Trei iezi, cucuieţi, uşa mantii descuieţi!

Am expirat încet, dând afară doar o gură mică de aer. Am arătat spre Graves, apoi spre scări şi mi-am folosit degetul mare şi arătătorul ca să mimez un pistol, ridicând din sprâncene cu subînţeles.

Graves încuviinţă din cap. Acum cicatricele

rozalii de pe umăr contrastau şi mai mult cu pielea lui lividă. Chiloţii se strânseseră şi îi intraseră în fundul slab, privelişte cu care am fost delectată când se întoarse cu spatele la mine, încercând să urce scările cât mai încet posibil.

M-am aşezat pe vine, uitându-mă la uşă, cu toată fiinţa trează şi atentă la fiecare sunet pe care puteam să-l percep. Oricine ar fi fost, era pe verandă şi aştepta. Eram la fel de sigură cum sunt de numele meu. E ca atunci când poţi să vezi aburii emanaţi din trotuarul încins într-o zi de vară. La fel percepi şi tulburarea pe care o creatură ciudată o provoacă în lumea normală. Undele albastre erau cât pe ce să devină vizibile, căci casa respingea ceva ostil.

În fiecare casă unde am locuit, în prima noapte mă strecuram afară şi trasam conturul ferestrelor şi al uşilor care dădeau afară cu bagheta pe care mi-o lăsase bunica, simţind cum dorinţa mea se scurgea din lemnul de scoruş şi se infiltra în materialul din care erau făcute zidurile casei. Bunica îl numea „ritualul de

protecţie” sau „îngrădirea casei”. Tata îi spunea „aiureala aia veche din Appalaşi”, dar niciodată cu voce prea tare şi nu mă oprea.

Prea multe lucruri pe care le învăţasem de la bunica erau folositoare, aşa că tata protesta şi el de formă. Eu nu i-am spus niciodată că protestul era ridicol, având în vedere domeniul în care activa tata. Ori şi acesta făcea parte din acea categorie.

Câteodată aproape că şi vedeam acele unde albastre subţiri alergând ca nişte fulgere peste textura fizică a pereţilor şi a ferestrelor. De data asta, părea că liniile se înmulţeau, deveneau din ce în ce mai puternice şi trosneau încărcate de electricitate, respingând o prezenţă străină.

Măiculiţa mea!

Scările scârţâiră. Casa răspunse, intonând cântecul ei din zori de zi înăbuşit de pătura de zăpadă. Cu o zi în urmă, curtea din faţă fusese un covor alb, străpuns ici şi colo de cioturile mici din gard care mai rămăseseră în picioare, gard care acum era îngropat

sub un morman de zăpadă.

Uşa de la intrare nu scârţâia. Doar că dincolo de ea se simţea creatura misterioasă şi pe suprafaţa ei mişunau undele albastre, aproape vizibile. Palmele îmi transpiraseră, gura mi se uscase iască şi aveam un gust ciudat, de rugină amestecat cu gustul pe care îl ai dimineaţa când te trezeşti.

Asta nu e rugină, Dru. E sânge, proclamă calmă vocea instinctului meu. E ceva ciudat şi miroase a sânge. E pe verandă, poate se uită acum la plantele moarte din ghivecele de plastic pe care nu te-ai deranjat să le muţi. Dacă te uiţi pe geamul din sufragerie, pe cât pui pariu c-o să vezi creatura rânjind la tine?

Dinspre uşă se auzi o scrijelitură, un zornăit uşor. Mi s-au tăiat picioarele când m-am gândit la degetele descărnate ale tatălui meu care zgâriau la geam.

Trei iezi, cucuieţi, uşa mamii descuieţi!

Există o mulţime de creaturi în Lumea Reală

care nu pot trece pragul unei case fără să fie poftite înăuntru. Zombii nu fac parte dintre ele – dar poate că această creatură era una dintre acelea şi poate că vechiul ritual de îngrădire a casei pe care-l învăţasem de la bunica era cât de cât de folos.

Poate? Nu, categoric era de folos.

— Nu-ţi deschid uşa nici în ruptul capului, cumetre lup, am şoptit eu, în timp ce în spatele meu Graves încerca să coboare scările fără să facă zgomot.

O scândură scârţâi ascuţit sub greutatea lui şi lui Graves i se tăie răsuflarea şi încremeni în loc.

Prezenţa care se făcea simţită se îndepărta, ca apa uleioasă care alunecă pe o ţeava de scurgere. Am auzit un sunet subţire, care ar fi putut fi un chicot sau un ţipăt, depinde de la ce distanţă se auzise.

M-am lăsat cu toată greutatea pe scări, căci nu mă mai ţineau picioarele. Îmi tremurau rău de tot şi erau moi ca nişte tăieţei uzi.

Graves îmi întinse arma peste umăr. Am luat-o, fără să am curajul să-i spun că prezenţa stranie de la

uşă plecase. Picioarele îmi bâţâiau de parcă prin vene mi-ar fi curs cafeină pură amestecată cu groază.

În ceea ce priveşte groaza, eram sigură. Curgea prin mine, neagră ca vinul, cu gust de cenuşă şi metal.

— Miroase urât, şopti Graves. Ce e?

N-aş putea nici măcar să-mi dau cu presupusul. Ştiu doar un lucru – e de rău. E rău de tot. Am înghiţit în sec de patru, cinci ori. Îmi simţeam gâtul uscat iască.

— Simţi şi tu mirosul?

— Da, miroase urât. A rugină.

Nările i se lărgiră încet când inspiră. Aerul îi umflă cutia toracică. I se vedeau muşchii de la gât şi de la umeri. Şi el tremura.

— Nu e rugină. E sânge.

Amândoi am expirat în acelaşi timp, eu când mi-am terminat fraza şi el ca şi cum m-ar fi aşteptat pe mine.

— Ai puteri paranormale? l-am întrebat.

— Eu? Nu. Nu pot nici măcar să-mi dau

întâlnire cu o fată.

Se uită la mine şi ochii lui ardeau. Erau verde fosforescent, o culoare nefirească. Pielea lui galbenă din născare se albise de tot şi strălucirea ochilor era de-a dreptul un afront.

— A plecat, nu-i aşa?

— Da, a plecat. Îmi doream să nu-mi mai tremure picioarele. Nu ştiu ce-a fost.

Dar pot să presupun, nu? Asta înseamnă cam un singur lucru – că e ceva atât de rău încât şi tata şi-ar pune coada pe spinare şi ar fugi cât l-ar ţine picioarele.

Sper doar să mă înşel.

* * *

Dimineaţa se ivi senină şi rece. Zăpada reflecta razele timide de soare sub un cer dureros de albastru măturat de nori albi, înalţi şi fibroşi. M-am îmbrăcat cu puloverul kaki al tatălui meu şi cu haina luată de la

magazinele Armatei, mi-am tras pe mine nişte blugi, mi-am pus bocancii în picioare şi am coborât grăbită la parter. Am tras cu ochiul la lada cu muniţii. Era mai bine decât să mă holbez la pata uleioasă şi prăfuită de pe covor.

Ce era în capul meu, voiam să ies înarmată ziua în amiaza mare? Mi se părea din ce în ce mai mult o idee bună. Totuşi, gândul de a fi prinsă cu o armă de foc asupra mea, fără acte în regulă şi fără să am o explicaţie plauzibilă pentru prezenţa ei îmi dădea fiori.

Ca să nu spun mai mult.

— Tot cred că ar trebui să vin cu tine, spuse Graves.

Se sprijini de uşa sufrageriei, cu mâinile îndesate în buzunarul blugilor.

Am clătinat din cap şi coada mi se lovi de umăr. Îmi înmuiasem părul în balsam şi îl împletisem la spate, ca să nu mă deranjeze.

— Tata m-ar omorî dacă aş amesteca un civil în

povestea asta. M-am cutremurat în sinea mea de îndată ce am rostit cuvintele, dar am rămas pe poziţii. Cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci e să uiţi ce-ai văzut şi să-ţi vezi mai departe de şcoală.

Pentru că o creatură necurată bate la uşa mea şi nu pot să-mi iau tălpăşiţa dacă nu găsesc camioneta. Deja eşti prea mult implicat.

— Da, bine. Graves ridică din umeri şi oasele lui subţiri se ridicară şi coborâră. Slabe şanse. Şi tu ce-ai de gând să faci?

Am mai aruncat o privire spre lădiţa cu muniţii şi mi-am luai rucsacul de jos. Luciul zăpezii de afară făcea pereţii să pară şi mai albi, iar găurile lăsate de gloanţe ieşeau în evidenţă. Graves stătea chiar lângă ele.

— O să dau un telefon.

— Pe cine suni? Pe vânătorii de fantome?

Presupun că mai devreme sau mai târziu tot trebuia să spui gluma asta. Am revizuit mintal tot ce aveam în rucsac şi am calculat din nou câţi bani mai

aveam.

— Nu ştiu încă.

— Nu ştii pe cine suni?

Sprâncenele lui unite se ridicară şi fruntea i se încreţi când rumegă chestiunea.

— Iisuse!

— Uite cum stă treaba, eu fac aşa ceva de când mă ştiu. Mă descurc şi fără părerea altcuiva.

M-am gândit câteva clipe, apoi m-am îndreptat spre lădiţa cu arme mai mici, am scotocit câteva secunde şi am scos un cuţit de buzunar cu arc. Am apăsat butonul şi efortul mi-a fost răsplătit cu un clic când arcul suicidal slobozi stiletul. Am cercetat cu atenţie lama suflată cu argint.

Lama cuţitului nu e suflată cu argint pe marginea care se ascute. Dacă o pui însă invers, e posibil să strici echilibrul, dar poţi să ţii la distanţă o grămadă de lucruri. Şi aş putea să explic mult mai uşor prezenţa unui cuţit de buzunar cu arc stil stilet cumpărat din magazinele Armatei decât a unei arme

de foc. Eram destul de sigură că puteam să mă conving singură că n-o să fiu arestată dacă nu aveam asupra mea decât un cuţit.

Am apăsat pe buton şi m-am folosit de capacul lădiţei ca să închid cuţitul, pe care apoi l-am băgat în buzunar.

Graves ridică din umeri şi se desprinse de perete.

— Vin cu tine.

— Uite ce e…

Dar plecase deja. L-am auzit urcând scările câte două şi am presupus că se ducea să-şi ia haina.

Ce puteam să zic? Fusese deja muşcat. Odată ce Lumea Reală îşi înfige colţii în tine, e greu să te întorci la programul obişnuit de zi cu zi.

Şi… ei bine, ascultam cum mişuna pe sus şi aproape că puteam să mă mint că era tata.

Conştiinţa mă trezi brusc la realitate, ca un pumn în plex. Dru, nu poţi să-l laşi să se bage în aşa ceva. Deja a încasat-o serios şi a fost muşcat. Poate să

o păţească şi mai rău dacă-l amesteci şi mai mult în povestea asta.

Dar şi eu eram un copil şi eram singură. Aveam nevoie de ajutor şi el părea cel mai bun ajutor de care puteam să am parte.

Nu era corect.

Dar din cauza mea fusese muşcat – nu eram destul de naivă încât să cred că vârcolacul şi câinele în flăcări se întâmplase pur şi simplu să fie prin jur şi voiau doar să bea un Orange Julius după închidere. Mai ales acum, că mă trezisem dimineaţa cu cineva care-mi bătea la uşă. Cineva pe care undele albastre ale ritualului de protecţie a casei învăţat de la bunica – acum părând mai puternice ca oricând – îl detectaseră.

N-ar fi de bun-simţ din partea mea să-l târăsc şi mai mult în asta. Ar sfârşi prin a fi rănit, doar nu avea deloc experienţă.

Am înghiţit cu noduri. Mi-am trecut cureaua genţii peste cap, mi-am tras un fes peste urechi şi mi-am băgat mănuşile în mâini. Părea al naibii de frig

afară. Când am ieşit din casă, am simţit aerul rece ca o lovitură sub centură. Mi s-a tăiat răsuflarea şi am început imediat să dârdâi. Mi-am băgat capul între umeri şi mi-am înfăşurat în jurul gâtului un fular din lână aspră de armată.

Iisuse! Asta nu e vreme de oameni normali. Parcă am fi în Oraşul îngheţatei.

Eram destul de sigură că Graves o să încuie uşa când o să iasă, aşa că am coborât cu grijă pe scări, cu zăpada scârţâindu-mi sub picioare. Nu m-a mirat din nefericire deloc să văd că zăpada din curte era încă neatinsă. Oricine ar fi bătut la uşă mai devreme nu lăsase nicio urmă de paşi.

Grozav, n-am ce zice!

Până să ajung în stradă, eram deja acoperită cu o glazură de nea până la genunchi. Plugurile de zăpadă veniseră din nou şi în acea dimineaţă, aşa că se putea merge, deşi nu era lipsit de pericol. Dru Anderson, Adolescenta Neînfricată Care Vânează Ciudăţenii, să alunece şi să cadă pe gheaţă. Dar,

Dumnezeule, dacă ar mai fi trebuit să stau şi azi închisă în casă, aş fi început să muşc din pereţi.

Şi cine putea să-mi garanteze că acea creatură nu avea să se întoarcă după apusul soarelui şi să mai aducă pe cineva cu ea, care să nu fie oprit de ritualul de protecţie a casei? Acum aveam şansa să încerc să iau legătura cu cineva.

— Dru! strigă Graves.

Nu mi-am băgat capul între umeri, ci doar mi-am continuat mersul. Bocancii mei au tracţiune bună, dar nu puteam să merg mai repede. Îmi târşâiam picioarele, alunecând pe gheaţă.

— Dru! Aşteaptă-mă!

Nu m-am oprit. De îndată ce ajungeam la intersecţie, puteam să o iau spre staţia de autobuz, cu speranţa că autobuzele respectau orarul de mers. Poate că Graves se sătura de ţipat după ce-i dădeam clar de înţeles că nu-l ascultam.

În spatele meu se auzi zăpada scârţâind şi un lipăit rapid care nu suna prea bine. Apoi Graves

aproape că intră în mine, mă apucă de un umăr şi eram cât pe ce să cădem grămadă pe gheaţă. L-am apucat de încheietura mâinii, i-am imobilizat-o şi am găsit un punct de sprijin mai solid, învârtindu-l aproape în semicerc până să-şi smucească mâna cu mai multă putere decât ar fi trebuit să fie în stare.

M-am uitat fix la el. Şi el la mine. Avea gura întredeschisă şi respira superficial, scoţând aburi pe gură. Obrajii îi erau deja roşii şi părul era şi mai răvăşit decât de obicei. Aproape că stătea ţepos şi scotea scântei. Efectul era surprinzător. Semăna cu o pisică pieptănată în răspăr cu un balon.

— Iisuse! am icnit. Ce naiba te-a apucat?

— Vin cu tine, proclamă el, ca şi cum eu eram proastă şi nu-mi dădeam seama. Pentru numele lui Dumnezeu, Dru!

— O să mori. Şi poate din cauza ta o să mor şi eu. Dă-mi drumul!

Iisuse, cum ai putut să alergi aşa? O bănuială urâtă îmi încolţi în minte, dar am înăbuşit-o din faşă.

Aveam şi-aşa destule probleme. M-am smucit şi mi-am eliberat braţul.

Îşi încleştă maxilarul cu încăpăţânare. Vântul deveni tăios. Aveam senzaţia că-mi îngheaţă părul pe cap şi hainele pe care le purtam nu prea-mi ţineau de cald, aşa cum crezusem eu înainte să plec de acasă.

— Tu m-ai băgat în povestea asta! îşi lăsă mâna să cadă pe lângă corp şi-şi umflă pieptul. M-a muşcat o creatură care n-ar trebui să existe. Nimic din toate astea n-ar trebui să fie real, la naiba! Şi tu-mi spui să fiu băiat cuminte şi să plec acasă. Nu se face. Ţi-am spus că prima dată nu te costă nimic, Dru, dar asta nu e prima dată. Acum plăteşti şi mă iei cu tine. Îmi eşti datoare.

— Nu-ţi sunt datoare cu nimic.

Eram conştientă că nu era adevărat chiar când o spuneam. Dacă nu m-aş fi ascuns în afurisitul ăla de mall, oare câinele în flăcări ar fi venit acasă după mine? Am avut noroc că Graves l-a oprit când era aproape să-mi sară în spate. Îmi salvase viaţa şi chiar

dacă el nu ştia asta, pentru că era un găgăuţă, eu ştiam.

Cei din familia Anderson îşi achită întotdeauna datoriile, spunea tata mereu. Şi repede, până să apuce să se adune.

Dar cum rămâne cu creatura care bătea la uşa mea? Cineva ştia acum unde locuiam.

Cineva sau ceva.

Simţeam o greutate în stomac şi un gust acru în gură. Graves se holba la mine ca şi cum încerca să-mi sfredelească fruntea cu privirea. Cristale mici de gheaţă îi atingeau părul şi obrajii lui păreau de-a dreptul că iau foc. Dârdâiam amândoi.

El nici măcar nu avea fular. Pentru cineva care se născuse aici, părea jalnic de nepregătit pentru iarnă.

Nu ştiam ce să mai zic; mi-a venit ideea pe parcurs, fără prea mult efort.

— Tata a murit.

Tonul pe care l-am folosit – fără inflexiuni, normal, ca şi cum aş fi vorbit despre masa de seară –

m-a surprins şi pe mine. Zăpada înăbuşea cuvintele; acestea se pierdeau imediat ce-mi plecau de pe buze.

— Îmi pare rău că te-am băgat în toată povestea asta. Fă-mi o favoare şi du-te acasă ca să nu te implici şi mai mult.

— Hei, nu ştiu dacă ai observat, dar n-am o casă cu şemineu şi gard alb unde să mă întorc. Sunt singur, ca şi tine, şi încă de mai mult timp. Îşi băgă capul între umeri. Îngheţase de tot. Aş fi putut să te las să stai acolo la mall. M-am implicat pentru că aşa am vrut şi acum sunt deja băgat până-n gât. Aşa că putem să ne mişcăm din loc înainte să îngheţ bocnă, sau îţi cer prea mult?

Am făcut un pas în spate, mi-am regăsit echilibrul şi m-am întors. Am luat-o din loc. Unii vecini îşi curăţaseră trotuarul din faţa casei, dar majoritatea nu se deranjaseră. În rigole erau mormane de mocirlă.

Graves mergea în spatele meu şi zăpada îi scârţâia sub picioare. Am încercat să-l ignor.

Bravo ţie, Dru. De ce naiba ai nevoie de el? O să te tragă înapoi. Sau tu pe el.

Dar când am ajuns la capătul străzii mă ajunse din urmă şi eu nu m-am ferit şi nici n-am încercat să merg mai repede ca el. Graves n-a mai scos niciun cuvânt mult timp, şi deşi îmi convenea acest lucru, mi-aş fi dorit totuşi să vorbească cu mine.

Poate că aşa nu m-aş mai fi gândit la lucruri cu adevărat înfricoşătoare.

Capitolul 17

Nu mai fusesem până acum în acea cafenea. Gemea de oameni îmbrăcaţi cu haine de iarnă grele, iar răsuflarea lor aburise ferestrele. Am cercetat strada puţin, în timp ce Graves stătea pe scaunul din faţa mea şi se juca cu un pahar de hârtie. Îşi întinsese picioarele şi genunchiul lui se tot lovea de al meu până când mi-am schimbat poziţia.

— Bine, am spus eu în cele din urmă, după ce mă uitasem o bucată de vreme la maşinile de pe stradă. Am luat o înghiţitură din ciocolata fierbinte şi am descoperit că era rece. Să repetăm! Eu o să mă duc la telefonul public de acolo. O să bag fisa în aparat şi o să formez numărul. O să văd cine-mi răspunde şi o să improvizez pe moment ceva. Când pun receptorul în furcă, te ridici de la masă şi ne întâlnim la colţ. Dacă o iau pe lângă cafenea, pleci şi tu, iei autobuzul 34 şi ne întâlnim la mine acasă peste câteva ore. Dacă o iau pe lângă şosea, înseamnă că nu e niciun pericol

să arăţi că mă cunoşti. Ai băgat la cap?

Graves îmi răspunse dându-şi ochii peste cap şi ridicând din umeri.

— Da, am băgat la cap. James Bond în toată regula! Se vede că te ocupi cu lucruri de-astea de ceva timp.

Nu se uită la mine. Se holba la coada care se formase până la tejghea. Faţa i se strâmbă de parcă gustase ceva amar.

— Aici duhneşte rău de tot!

Am ridicat din umeri. Era o cafenea normală care făcea parte dintr-un lanţ de cafenele, cu o grămadă de porcării scumpe îngrămădite pe rafturi şi mese şubrede. Puştii din spatele tejghelei se chinuiau să ţină pasul cu cerinţele clienţilor: degresat, ceai negru cu lapte de soia, un espresso, fără zahăr, cu spumă, filtrată, vă rog, aveţi înlocuitor de zahăr? Oamenii îşi târşâiau picioarele până la bar, îşi luau cafeaua pretenţioasă şi plecau în acelaşi ritm, de obicei pălăvrăgind la mobil despre ceva lipsit de

importanţă sau de sens.

Niciunul dintre ei nu ştia despre Lumea Reală. Niciunul nu era atât de speriat încât să simtă că i se înmoaie oasele.

— Ce ştiu ei!

Am luat paharul cu ciocolata fierbinte care acum nu mai era aşa de fierbinte şi am tras scaunul să mă ridic. Spatele încă mă mai durea. Simţeam junghiuri de-o parte şi de alta a coloanei, de sus până jos.

O cucoană cât muntele, îmbrăcată cu un hanorac cu glugă albastru, pe mărimea ei – era atât de masivă încât din spate părea aproape pătrată – îşi trăgea copilul după ea spre bar. Sărmanul copil părea să aibă în jur de cinci ani, era încotoşmănat bine şi pe buza de sus i se prelingeau mucii, pe care şi-i tot ştergea cu mâneca scorţoasă a hainei. Se holba fascinat la curbura tejghelei, în timp ce mama lui îi bălmăjea ceva blondei obosite de la bar. Tejgheaua părea să-l fascineze, căci partea de sus a acesteia se

curba în afară să servească drept suport pentru cafetierele din stânga lor, şi-şi trecu mâna cu mănuşă de-a lungul curburii până când mama lui îl smuci înapoi. Părea să regrete că nu-i pusese o zgardă la gât. Copilul protestă şi ea îl scutură aşa cum face o căţea cu puiul ei, în cazul ei însă lipsind blândeţea maternă.

Mi s-a pus un gol în stomac.

— Ce ştiu ei! am repetat şi am aruncat paharul încă plin în coşul cu gunoi în drum spre ieşire.

Gerul de afară era impregnat de gaze de eşapament şi se simţea un gust metalic amărui care probabil anunţa o nouă ninsoare. Am luat-o înainte pe trotuar – un covor de granule de dejivraj care semănau cu sarea gemă albastră se întindea în faţa fiecărui local din centru – spre telefonul public. Eram destul de sigură că telefonul mergea; avea ton mai devreme când trecusem pe lângă cafenea.

Am scotocit în buzunar după fise de douăzeci şi cinci de cenţi şi după numărul de telefon copiat pe o bucată de hârtie ruptă din agendă. Am revizuit din nou

planul, încercând să caut puncte sau unghiuri slabe, orice ar fi putut să-mi scape, şi m-am întrebat deodată dacă tata se simţise vreodată cum mă simţeam eu acum. Atât de responsabil. Mi se uscase gâtul, stomacul mi se înnoda şi îngrijorarea mușca din mine cu dinţi ascuţiţi şi albi, ca o rozătoare.

Când eram mică, eram convinsă că tata poate să facă orice. Venea pe neaşteptate acasă la bunica, o dată la câteva luni, câteodată plin de vânătăi sau mergând greu, şi bunica îi făcea o prăjitură şi punea o masă cu tot ce-i plăcea lui. Ajunsesem până într-acolo încât puteam să-mi dau seama când urma să vină tata după cât de devreme se trezea bunica şi se apuca de gătit. Deşi nu avea telefon, ea ştia mereu că vine înainte ca maşina lui să apară hâţânându-se pe drumul de ţară vălurit.

Îmi aduc aminte cum mă lua în braţe şi mă învârtea până când ameţeam, iar eu scoteam chiote de bucurie în curte, unde erau o mulţime de margarete şi iarbă multă pe care bunica o cosea din când în când.

Sau mi-l aduc aminte pe tata cum mă ducea la pădure când eram puţin mai mare şi mă învăţa să trag cu arma – la început trăgeam la ţintă cu un pistol BB, apoi cu o puşcă de 22 şi la urmă cu un revolver şi o armă automată. În vara aceea aveam doisprezece ani, chiar cu un an înainte să moară bunica.

Am alungat amintirile din minte şi am păşit în cabină. Receptorul îmi aluneca din cauza mănuşilor şi mă consolam cu gândul că pe gerul ăsta afurisit nu supravieţuiesc mulţi microbi. Am băgat fisele în aparat şi am format numărul, apoi am îndesat hârtia la loc în buzunar.

Să nu laşi nicio urmă, fetiţo! Concentrează-te la ce faci!

Am aşteptat, cu inima bătându-mi nebuneşte în piept. Un gust acru, neplăcut, îmi urcă pe gât, până la măsele.

Suna. Cel puţin, telefonul mergea. A sunat de două ori. De trei ori. De patru ori.

Cineva a ridicat receptorul.

N-a spus nimic, însă. Legătura nu se întrerupsese, căci se auzea zgomotul specific al liniei şi cineva care respira la capătul celălalt al firului. Ascultam, numărând secundele. În fundal se auzea un zgomot înăbuşit, indescifrabil, ca de trafic.

Unu. Doi. Trei.

Se auzi un şuierat, respiraţia care scăpa printre dinţi şi limbă. Nu era chiar un fluierat.

Şase. Şapte. Opt.

— Nu închide, fetiţo.

Era o voce de bărbat. Părea destul de tânăr după voce, însă felul cum făcea pauză între cuvinte era ciudat. Ca un accent străin.

Simţeam cum mă trec toate căldurile, apoi cum mă răcesc brusc. Simţeam un gust vag de portocale de ceară şi sare.

Nouă. Zece.

— Taci chitic, ca un şoricel.

Se auzi un râset amar, ca şi cum tipul de la celălalt capăt al firului ar fi avut ceva rău la gust în

gură.

— Bine. Când o să fii pregătită să afli mai multe răspunsuri, caută-mă. La intersecţia dintre Burke şi Strada 72. Poţi să intri direct.

Paisprezece. Cincisprezece.

Am trântit receptorul în furcă şi m-am dat câţiva paşi înapoi, respirând cu greu. Toţi muşchii mei ameninţau să se înmoaie ca nişte tăieţei.

Iisuse!. Iisuse, Dumnezeule mare!

M-am uitat în jur. Gustul periculos de portocale se intensifică, îmbrăcându-mi toată limba.

La naiba! Ce fac acum?

Picioarele mele avură grijă să mă îndepărtez de telefon şi s-o iau pe partea dinspre local. Erau chiar şi câteva porţiuni uscate, acolo unde streşinile clădirii împiedicaseră zăpada să ajungă.

N-am mai aşteptat să văd dacă Graves s-a îndreptat spre autobuz. Speram că era isteţ.

Intersecţia dintre Burke şi Strada 72. Trebuia să fac rost de o hartă. La autogară trebuie să aibă aşa

ceva şi era un loc bun unde să-ţi pierzi urma. Nu eram sigură că mă urmăreşte cineva, dar gustul vâscos de citrice care-mi umplea gura mă punea în gardă. Câteodată, creaturile rele din Lumea Reală pot să depisteze locul unde eşti chiar şi prin telefon, spunea tata – şi ei sunt mediumuri. Din cauza asta eram aşa de precauţi cu numerele de telefon – şi cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac era să mă depărtez destul de mult de locul cu pricina încât să-i produc confuzie oricui era pe urmele mele.

Numele nu avea în dreptul lui un X, aşa că nu era un nume sigur. Dar bărbatul de la telefon, oricine ar fi fost, era posibil să nu ştie sigur că cu eram la capătul celălalt al firului. Speram să nu ştie dacă tata îi dăduse numărul altui vânător, dacă exista şi un ajutor sau măcar să nu ştie cine eram eu.

Sunt prea multe lucruri pe care nu le ştii, Dru. E posibil să fi făcut o greşeală.

Măcar acum ştiam ceva. Ştiam unde mi se întindea capcana. Acolo unde era o capcană, exista şi

o metodă de a o declanşa şi de a afla cine e în spatele ei. Dacă eram precaută şi dacă aveam noroc.

Poţi tu să fii oricât de precaută, dar eşti un copil. Tata ar trebui să facă asta. El era isteţ şi puternic şi dacă cineva l-a transformat într-un cadavru ambulant, atunci tu n-ai nicio şansă!

Dar nu eram decât eu. Ce altceva puteam să fac?

Să pleci din oraş. Să o ştergi naibii de-aici!

Da, vezi să nu! Cu toată zăpada asta. Fără maşină. Asta părea a fi o metodă bună de a fi prins de cineva sau de ceva. Şi nu avea să fie prea plăcut.

Mi-am băgat capul între umeri şi am mărit pasul, fără să mă dezlipesc de partea cu localul. Cerul era de un albastru îngheţat, care te făcea să te doară ochii, iar norii clipeau lăsând să se întrevadă albastrul cerului. Unii erau gri-închis şi formau o masă densă vălurită care trăgea în urma ei infinitul.

Nu m-am uitat înapoi să văd dacă Graves făcea ce-i spusesem eu. Era pe cont propriu pentru

următoarele ore, până când mă asiguram că nu era niciun pericol să mă întorc acasă.

Până când eram sigură că nu aveam să aduc pe nimeni sau nimic cu mine.

Autogara era la două străzi depărtare. M-am oprit să mă uit la harta cu centrul oraşului şi am găsit într-un final străzile Burke şi 72, la periferie, de unde începeau suburbiile. Doar un singur autobuz mergea în acea direcţie. M-am uitat la cer, am trasat itinerarul cu vârful degetelor, căutând căi de scăpare. Nu era niciuna.

Ar fi mult mai uşor dacă aş avea camioneta. Hai, Dru, fă un plan! Foloseşte-ţi creierul ăla!

Stăteam şi mă holbam la hartă, dorindu-mi să-mi arate altceva. Trebuia să mă asigur că nu mă urmărea nimeni, să mă întorc acasă şi să mă gândesc la un plan.

O durere ca o săgeată rece mă străpunse drept în creier. Am tras aer în piept, tresărind, dar durerea dispăru aşa cum apăruse, lăsând în urmă doar un ţiuit,

ca atunci când loveşti un pahar de vin cu o linguriţă. Restul era cufundat într-o tăcere profundă, ca din adâncurile apelor.

M-am uitat în sus.

Deodată, lumea din jurul meu încremeni. Vedeam totul detaliat în amănunt. Autobuzele erau surprinse în timp ce se deplasau leneşe, aburii care le ieşeau tuturor din gură, şi care, împreună cu gazele de eşapament, erau acum solizi ca mulajele de ceară. Un tip cu o haină lungă şi neagră azvârlea un muc de ţigară şi fumul i se desprindea din degete, subţire ca o lesă. Oamenii stăteau nemişcaţi, surprinşi în mers, ca şi cum filmul vieţii fusese pus pe pauză şi cineva uitase să-mi spună şi mie.

Ceva alb ca zăpada trecu fâlfâind pe deasupra unui autobuz. M-am uitat atentă.

Acolo, pe acoperişul lung şi teşit, aterizase bufniţa albă a bunicii. Îşi umflă penele şi mă ţintui cu ochii ei galbeni, apoi îşi lăsă capul într-o parte, ca şi cum m-ar fi întrebat: „Care-i treaba, şefa?”

Mi-era greu să mă mişc. Aerul rece devenise vâscos ca melasa în jurul meu. Tot ce puteam să fac era să mă deplasez ca şi cum aş fi înotat, să mă lupt cu forţa aerului care îmi opunea rezistenţă. Am făcut trei, patru paşi spre autobuz, care stătea pe loc cu uşa deschisă. Şoferul era nemişcat, cu o staţie la gură şi cu ochii închişi, surprins în timp ce clipea.

Brusc, lumea se trezi la viaţă în jurul meu, pocnind ca o bandă de cauciuc. Fu invadată din nou de sunete, motoare, oameni tuşind sau vorbind, geamătul vântului. Am rămas o clipă locului, uitându-mă la şofer când termină de bălmăjit în staţia radio şi se uită la mine.

— Urci, puştoaico?

Avea obrajii rumeni că ai lui Moş Crăciun şi o barbă albă bogată. La gât îşi înnodase un batic cu steagul Americii. Avea încheieturile degetelor umflate şi roşii şi arăta la fel de vesel şi neamenințător cum ţi-ai dori să arate persoana care conduce un vehicul de câteva tone.

Am urcat în autobuz, cu inima bubuind, i-am arătat abonamentul şi m-am aşezat mai în spate – dar totuşi destul de aproape de şofer ca delincvenţii şi nebunii din spate să nu mă deranjeze, însă nici prea aproape de el, ca să nu observe mai nimic din ce făceam, doar dacă nu mă apuca vomitatul sau ceva de genul.

La cum mă simţeam, o criză ar fi fost una dintre opţiuni. Trebuia să mă chinuiesc să respir adânc.

Transpiram cu haina, fularul şi fesul pe mine, dar dinţii nu mi se opreau din clănţănit şi mi se făcuse pielea de găină pe mâini şi pe picioare. Mi-am încrucişat braţele, încercând să nu mă simt ca şi cum m-aş fi îmbrăţişat singură ca să mă mai alin. Când autobuzul porni şi începu să se legene, m-am întrebat dacă bufniţa mai era deasupra, sau dacă o vedea cineva.

Hai c-ai luat-o razna de tot, Dru! Dar aveam o senzaţie ciudată de alinare – bunica mă învăţase să-mi ascult intuiţia. Dacă bufniţa ei era aici, nu trebuia

să-mi fac griji prea mult că o să fiu îndrumată greşit. Trebuia să mă las pur şi simplu ghidată, şi de data asta nu trebuia să-l conving pe tata că era ceva serios şi adevărat, şi nu temeri de copil sau o imaginaţie hiperactivă. Sigur, trebuia să fiu atentă la lucrurile pe care el nu le vedea, şi tata spunea mereu că am instincte bune… Dar totuşi, cred că adulţii au probleme cu genul ăsta de lucruri, chiar şi atunci când ştiu că în lume există monştri.

Până acum nu se mai oprise niciodată lumea în loc în jurul meu. Şi bufniţa nu mi se arătase niciodată în plină zi. Era ceva ce ţinea de noapte, de vis.

M-am cutremurat din nou.

Păzeşte-ţi fundul, Dru! Doar pentru că primeşti un mesaj, nu înseamnă că e şi bun.

Era exact ce-ar fi spus tata. Bunica poate că ar fi încuviinţat doar, ridicând din sprâncenele cărunte şi arcuite, aşa cum făcea când voia să spună că afirmasem ceva atât de evident că nu suporta să fie repetat şi nici vreun alt comentariu.

Am înghiţit cu noduri. Mă năpădiseră deodată singurătatea şi dorul de casă. Gustul de portocale se estompă pe măsură ce autobuzul se depărta de autogară, chinuindu-se să dea colţul, scrâşnind din cauciucurile care se frecau de şoseaua acoperită cu nisip. M-am uitat tot timpul pe geam, simţind cum mă podidesc lacrimi fierbinţi, aşteptând să văd ce avea să mi se întâmple în continuare.

* * *

Două ore mai târziu, cerul prinsese o culoare vineţie şi începuse să cadă grindină. Simţeam în gură gust de portocale, ca şi cum m-aş fi plimbat din nou într-o livadă de citrice. Auzeam acelaşi ţiuit, ca un gong estompat dar care încă mai vibrează, şi am tras de dispozitivul care cerea oprirea. Mâna mea s-a repezit şi l-a prins, fără nicio contribuţie din partea mea.

Aşa e când te laşi dus de intuiţie. Nu ştii

niciodată ce nebunie urmează să se întâmple.

— Ai grijă să nu-ţi fie frig, spuse şoferul când am trecut pe lângă el.

Spusese acelaşi lucru fiecărei persoane care coborâse. Mi-am îndesat şi mai mult fesul pe frunte, aproape până la sprâncene, cu speranţa că n-o să alunec şi să cad în fund când o să ies afară.

Am dat aerul afară cu putere şi m-am uitat în jur. Adăpostul din staţie era o cojiţă de plastic mâzgălită cu graffiti. Sub cerul plumburiu, zăceau înşiruite depozite. Lumina era mai clară acum, dar dispărea repede, razele de soare chinuindu-se să se strecoare printre fulgii de zăpadă. Era după-amiaza târziu şi aici în nord se întunecă repede iarna.

Se întunecă bine de tot, şi foarte devreme.

Am aruncat o privire în jur. M-am gândit să scuip ca să scap de gustul de portocale de ceară din gură. Vântul şuieră, aducând particule mici şi albe peste adăpostul din staţia de autobuz. Bufniţa bunicii pătrunse înăuntru fără să facă zgomot. Era mai albă

decât cerul murdar.

Ştiţi, mi s-ar pune diagnosticul de nebună dacă i-aş spune unui psiholog despre asta. Ce naiba caută o bufniţă aici?

Dar am urmat-o cu grijă, zăpada scârţâindu-mi sub tălpi. Nu ştiu ce trotuar era acolo, dar nu fusese curăţat. A trebuit să mă lupt, pe un ger care-mi pătrundea până la oase, să trec peste un morman de mocirlă aruncată de plugurile de zăpadă şi să traversez strada. Mai aveam un munte de zăpadă înnegrit de gazele de eşapament şi plin de nisip care-mi venea până la talie şi pe care trebuia să-l escaladez, apoi trebuia să o iau pe o alee întunecată. Bufniţa plana deasupra mea fără zgomot ca şi cum era trasă de sfori, ca o limbă care intră printre doi dinţi stricaţi. Depozitele de pe ambele părţi ale străzii erau abandonate. Pe o plăcuţă decolorată era scris „Fabrica de Ambalare a Cărnii Sunshine”, acoperită cu bucăţi de gheaţă lipite acolo de vânt.

Aleea fusese ferită de viscolul puternic. Era

ticsită cu paleţi de lemn şi diverse alte gunoaie. Un loc bun pentru o ambuscadă, mai ales cu umbrele care creşteau cu fiecare secundă. Bufniţa plană deasupra mea în cerc strâns, apoi se lăsă în jos şi dădu colţul.

Minunat! O cotitură neaşteptată pe o alee! Tata mi-ar fi făcut semn să mă întorc la capătul luminat şi să stau de pază. El ar fi înaintat din aproape în aproape, având mereu grijă să nu fie expus, dar eu mă plimbam chiar pe mijlocul aleii de parcă ieşisem la plimbare pe bulevard.

Buline minuscule de zăpadă erau aduse de vânt pe rând. Fulguia haotic pe alee. Vântul se înteţi, gemând, şi alicele mici de gheaţă şopteau când atingeau o suprafaţă plană. Mi-am strecurat mâna dreaptă în buzunar şi am atins mânerul rece al cuţitului cu arc. Buricele degetelor îmi îngheţaseră bocnă şi nu mai simţeam nici măcar furnicături.

Aleea era în formă de L şi cotitura era ticsită cu gunoi de-o parte şi de alta. M-am oprit, am tras o ocheadă după colţ, unde era parcă mai multă lumină.

Pare în regulă. M-am uitat în sus. Bufniţa nu se vedea. Gustul de portocale dispăruse, lăsându-mi doar senzaţia bruscă şi neplăcută că cineva mă privea.

M-am strecurat prin spaţiul îngust dintre paleţi şi m-am îndreptat spre cealaltă jumătate a aleii.

Aici erau mai puţine gunoaie, dar păreau a fi mai vechi şi într-o stare de putrefacţie mai avansată. Se vedea o mogâldeaţă peste care era un ziar rupt şi care ar fi putut acoperi o formă umană.

Am tresărit şi m-am dat un pas în spate. Apoi m-am uitat din nou şi am văzut că nu era decât o canapea veche stricată. Tomberoanele dădeau pe dinafară. Unul îngheţase pe laterale şi flori de gheaţă înfloreau pe suprafaţa galvanizată. M-am cutremurat, imaginându-mi ce-ar putea să fie în ele, şi am grăbit pasul, căci capătul aleii mi se părea dintr-odată mai luminos.

Am ajuns într-un loc gol, năpădit de buruieni şi gunoaie împrăştiate peste tot. În capăt de tot, un gard de sârmă se clătina ca un beţiv care de-abia se ţine pe

picioare. Mi se părea ciudat de familiar. Şi dincolo de el…

M-am rotit la trei sute şaizeci de grade. Da, acolo erau cele două clădiri îngrămădite una într-alta şi geamurile sparte se căscau ca nişte guri întunecate şi reci. Le mai văzusem şi înainte, dar din alt unghi. Am încheiat rotaţia completă şi m-am uitat atentă la gardul de sârmă. Am oftat zgomotos, nevenindu-mi să cred ce vedeam în faţa ochilor, şi răsuflarea mea acoperi şoapta viscolului.

De cealaltă parte a gardului stătea ghemuită camioneta noastră. Era îngropată sub o glugă groasă de zăpadă, dar aş fi recunoscut oriunde forma ei de minirulotă. Chiar şi acoperită de zăpadă se vedea că era bleu, ca cerul unei zile de vară, cea mai frumoasă culoare din lume.

— Măiculiţă! am şoptit.

Clădirile din spatele meu stăteau gheboşate şi gemeau, de parcă ar fi vrut să se ridice şi să meargă şchiopătând să-şi facă o baie fierbinte.

Am mai făcut doi paşi înainte, printr-un morman de zăpadă care-mi venea până la genunchi. Vântul mă lovi peste faţă, înteţindu-se şi gemând de-ţi dădea fiori, încărcat cu alice mari de zăpadă care te pişcau de faţă. Blugii de pe mine erau uzi leoarcă, se lipiseră de gambă şi nu-mi mai simţeam labele picioarelor. Am înaintat împleticindu-mă, m-am împiedicat de ceva îngropat sub zăpadă şi am căzut cu capul înainte. Palmele mi s-au izbit de zăpadă şi speram că sub pătura moale şi albă să nu fie nimic ascuţit.

Bravo ţie, Dru.

M-am ridicat împleticindu-mă şi m-am scuturat ca un câine ca să dau la o parte pudra albă de pe mine. Mi-a venit să înjur, dar am simţit din nou un junghi de durere care-mi săgeta capul şi apoi coborî spre ceafă şi se răspândi în tot spatele, care deja mă durea. Am scos un sunet aproape neinteligibil şi m-am aplecat în faţă, încrucişându-mi mâinile peste burtă. Gerul îmi ardea obrajii.

M-am retras în mine cu greu, ca un pumn care se încleştează. Din ochi îmi curgeau şiroaie fierbinţi şi m-am împins în picioare, conştientă că lumina zilei se stingea încet-încet.

Du-te la maşină! Era din nou vocea tatălui meu, poruncitoare dar calmă. Du-te ACUM la maşina! Aleargă, Dru! Aleargă!

Am reuşit să mă ridic, împleticindu-mă. Picioarele îmi erau atât de reci încât nu credeam că o să pot să alerg, dar am încercat exact când am auzit în spatele meu un mârâit şuierat printre dinţi şi ceva pocnind ca un steag bătut de o rafală de vânt. Zăpada sări în sus şi vântul şuieră şi el. Am zvâcnit ca un peşte cu cârligul în gură.

— Jos! a ţipat cineva şi obişnuinţa mă făcu să mă supun.

Nu stai pe gânduri când auzi pe cineva strigând aşa ceva.

M-am izbit din nou de zăpadă, am căzut lată şi am auzit un răget.

La naiba, asta sună a mitralieră. M-am zvârcolit, m-am întors pe spate şi lumea deveni de melasă în jurul meu. Fulgii de nea atârnau suspendaţi în aer, cerul înroşit de o ultimă pată lunguiaţă care vestea apusul soarelui, şi vârcolacul suspendat în aer deasupra mea surprins cu gura deschisă, mârâind, iar balele îi zburau pe spate, spre lobul urechii ascuţite şi păroase. Ochii lui erau ca tăciunele şi dunga albă dintr-o parte a capului mi-era familiară – aveam timp să văd aproape fiecare fir de păr de pe el, precum şi ce mai rămăsese dintr-o pereche de pantaloni de pânză zdrenţuiţi care-i strângeau şoldurile înguste. Picioarele îi erau răsucite anapoda, în spate, întinse la maximum pentru săritura amplă. Faţa lui lungă şi slabă era schimonosită într-un mârâit plin de ură pură.

Mi s-a părut că a rămas suspendat aşa o veşnicie, în timp ce eu mă străduiam să mă descotorosesc de povara grea. Ţipatul mi se opri în gât. Apoi lumea se puse iar în mişcare cu un pocnet ca al pojghiţei de gheaţă de deasupra unei ape reci şi

adânci care se crapă. Ceva lovi lighioana dintr-o parte şi aceasta făcu o tumbă răsucindu-se în aer şi aterizând incredibil de graţios, împroşcând cu zăpadă.

— Scoală-te! strigă din nou vocea.

Nu era vocea tatălui meu, dar ştiu cum sună o comandă de luptă sub asediu. M-am ridicat împleticindu-mă, am descoperit că-mi pierdusem fesul şi am zbughit-o spre maşină din nou.

Am făcut o săritură uimitoare din fugă şi am simţit cum mi se rupe spatele de durere. Gardul de sârmă se lăsă sub greutatea mea. Nu mai nimeream să mă ridic, mi-am încordat tot corpul şi am reuşit să mă scol de jos exact când bubuitura se auzi din nou. Era cu siguranţă o mitralieră, dar n-am aşteptat să mă conving. Adrenalina şi groaza m-au împins peste gard – am căzut în gol vreun metru şi jumătate şi am tras o zdruncinătură zdravănă când am aterizat, cât pe ce să-mi retez limba. Mai erau vreo trei metri până la camionetă, cei mai lungi din viaţa mea. Mi-a fugit piciorul pe o pojghiţă de gheaţă de sub zăpadă şi

m-am trezit fără să vreau lângă portiera din partea şoferului. M-am apucat de oglindă şi am aruncat o privire peste umăr.

Cineva stătea ghemuit în zăpadă, cu arma lipită de umărul lat şi îndreptată spre vârcolacul cu capul vărgat. Am văzut ceva negru şi păros trecând rapid prin faţa ochilor şi prăbuşindu-se umed şi vâscos înainte să se audă o nouă împuşcătură. Vârcolacul urlă şi se rostogoli, împroşcând cu sânge în semicerc.

Creierul meu începu să lucreze febril. Arma. Ia arma. Cheile. Am scormonit în buzunarul stâng al hainei, am scos cheile, împrăştiind pe jos câteva bucăţi de hârtie şi un ambalaj de gumă de mestecat. Printre ele era şi cheia de la camionetă. Degetele mele nu mai nimereau broasca. E posibil să fie îngheţată. Oh, Doamne, ajută-mă! Cheia intră uşor. Am răsucit-o în broască şi am fost răsplătită cu zgomotul barei metalice mici dinăuntru care săltă cu un clic. Am smuls cheia din broască, am aruncat-o pe scaunul şoferului şi am scotocit sub banchetă după cutia de

oţel grea şi plată.

Cutia portabilă cu echipament de luptă. În ea erau un pistol, muniţie şi alte câteva lucruri de care era posibil să ai nevoie urgentă dacă se împuţea treaba. Nu trebuia să pun mâna pe ea niciodată, dar acum era o urgenţă, la naiba!

Se mai auzi un mârâit. Aproape că vorbea. Probabil că gura unui vârcolac nu e făcută pentru articularea cuvintelor, dar sunetele pe care le scotea sunau îngrozitor de umane. Era ca un câine criminal inteligent care încerca să-şi exprime durerea.

— Hai, frumuşelule. Ia vino aici să vedem cu ce te lauzi!

Oricine ar fi fost, părea că se distrează de minune. Nu puteam să văd prin parbriz. Am deschis cutia şi am răsuflat pe jumătate uşurată. Înăuntru era pistolul modificat semiautomat Glock, cu trei încărcătoare lângă el. Am băgat un încărcător în pistol, l-am armat – părea să dureze o veşnicie – apoi am ocolit pe vine portiera din dreptul şoferului, cu

pistolul îndreptat în jos.

Acum că nu mai eram aproape orbită de frică, am văzut o gaură zimţată în gard, destul de mare ca să pot să mă strecor prin ea. Pământul era acum răvăşit, zăpada era împrăştiată peste tot şi firele de iarbă uscate se iţeau din ea ca nişte ţepi. Cum se întâmplase asta?

Îşi dădeau roată unul altuia. Băiatul – căci nu părea mai mare ca mine – se mişca graţios, călcând uşor pe zăpadă, ca pe teren solid. Vârcolacul şchiopată şi alunecă, expunându-şi partea stângă a corpului, şi mârâi din nou la el. Sunetul pe care-l scoase îmi zgârie creierul ca un glaspapir. Dunga de pe laterala capului lucea ca zăpada.

— Sunt în spatele tău, l-am avertizat, dorindu-mi ca vocea să nu mi se subţieze la jumătate.

Aveam gâtul uscat. Ochii ca de tăciune ai vârcolacului se îndreptară rapid spre mine, apoi din nou spre băiat, căci acesta mai făcu un pas, atrăgându-i din nou atenţia.

— Ar trebui s-o ştergi de aici, spuse băiatul pe un ton de conversaţie, şi mie nu-mi venea să cred ce auzeam.

Sau ce vedeam.

Băiatul nu lăsase urme pe zăpadă. Nu era nicio urmă de paşi. Zăpada afânată nu se lăsa sub greutatea lui.

— Sunt înarmată.

Am înaintat şi am îndreptat pistolul spre el când acesta ieşi din raza armei. Îşi dădeau roată unul altuia şi cercul se strângea din ce în ce mai mult.

— Şi vreau să-ţi pun câteva întrebări.

Am ridicat arma, am ochit aşa cum mă învăţase tata şi am apăsat pe trăgaci. Fulgii de zăpadă se rostogoleau din cer din ce în ce mai mari şi norii de deasupra noastră îşi pierdeau lumina sângerie pe măsură ce soarele aluneca sub linia orizontului.

Vârcolacul mârâi din nou, încreţind din botul subţire. Sângele ţâşnea şi zăpada scotea aburi acolo unde cădea. Îmi transpirau palmele şi mănuşile de

lână se udaseră bine de tot de zăpadă topită şi sudoare.

Ţine-l bine, Dru. Nu îndrepta pistolul spre cineva dacă nu vrei să-l omori.

Lighioana se uită la el, apoi la mine şi o scânteie de nebunie i se citi în ochii lucioşi înainte să facă doi paşi în spate, să scuture din cap, să mârâie din nou, să se rotească şi să se năpustească spre noi.

Băiatul trase, la fel şi eu. Vârcolacul urlă când gloanţele nimeriră la ţintă. I-am ochit spatele şi am ştiut că nimerisem imediat ce-am tras; probabil că arma automată nu fusese la fel de eficientă. Creatura o zbughi rapid printr-o deschizătură dintr-o fereastră bătută în scânduri, lăsând în urmă doar un urlet care-ţi dădea fiori, amplificat de vuietul vântului. Zăpada viscolea. M-am întors pe jumătate, cu pistolul îndreptat spre băiat. Respiram atât de precipitat încât coastele mi se ridicau într-un ritm isteric.

Băiatul lăsă în jos mitraliera şi se uită chiorâş la mine. Avea ochii albaştri, că ai mei – dar ai lui erau un albastru rece, foarte deschis, cum fusese cerul în

acea dimineaţă înainte de a se înnora. Culoarea cerului iarna. Am apucat să-i văd înainte să se stingă şi ultima lumină trandafirie a apusului şi să fie înlocuită de semiîntunericul portocaliu ciudat al luminii oraşului reflectată de zăpadă. Lumina aceasta ciudată îi mai îndulcea profilul.

— Cine naiba mai eşti şi tu?

Am tuşit o dată, aproape să-mi scuip plămânii, dar arma din mâna mea nu se clinti. Un firicel de zăpadă topită îmi alunecă pe ceafa şi câţiva cârlionţi rebeli care ieşiseră din coada strânsă la spate îmi săriră în faţă.

— Şi de ce m-ai pus să străbat jumătate din oraş?

Şi de ce naiba avea tata numărul tău de telefon?

Băiatul nu spuse nimic timp de cincisprezece secunde, cu capul înclinat într-o parte, ca şi cum ar fi ascultat.

— Am face bine să ne punem în mişcare, spuse el în cele din urmă. Încă mai făcea pauza aceea

ciudată dintre cuvinte. Vine des pe aici, şi nu vine degeaba. Animalele lui de companie. or să se întoarcă în forţă şi aş înclina să cred că. or s-o facă foarte curând.

Să ne punem în mişcare, omule? De ce vorbeşti la plural? Şi despre ale cui animale vorbeşti? N-am auzit până acum ca vârcolacii să fie animale de companie.

— Şi cine naiba mai eşti şi tu?

Am fost doar o idee uşurată să văd că avea umbră, dar bocancii lui se odihneau în continuare pe zăpadă fără să o deranjeze câtuşi de puţin. Iisuse!

M-am ales din nou cu o privire piezişă din partea lui.

— Numele meu e Reynard, Christophe Reynard. Încântat de cunoştinţă. Ştii să conduci, fetiţo?

M-am dat înapoi cu grijă, tatonând pământul cu fiecare pas. Bocancii mei străpunseră crusta de gheaţă crănţănind şi se afundară până dădură de mocirlă.

— Normal că ştiu să conduc. Am şi permis şi tot ce-mi trebuie.

Şi vreo două rânduri de acte false pentru situaţiile când trebuie să par mai mare decât sunt.

— Atunci ai face bine să vezi dacă chestia aia porneşte. Hai, du-te!

El nu se clinti, holbându-se la gaura din perete prin care se strecurase vârcolacul cu capul vărgat. Nici măcar nu respira precipitat. Doar colţurile gurii îi atârnau în jos.

— Frigul de pe-aici poate să facă varză bateriile.

Era exact ce ar fi spus şi tata.

— Cine naiba eşti? am repetat eu.

— Ţi-am spus.

Părând că s-a convins că nu mai e niciun pericol, întoarse capul dinspre depozit, slăbind strânsoarea armei.

— Poate că argintul din alice o să-l otrăvească pe Ash înainte să ajungă acasă şi să le povestească şi

celorlalţi, dar nu te baza pe asta. Trebuie să porneşti maşina aia, Dru.

Am tresărit încordată. Ce naiba?

— De unde ştii cum mă cheamă?

Încuviinţă încet din cap, ca şi cum eu doar confirmasem ceea ce el bănuise, şi m-am muştruluit din nou în sinea mea. Bravo ţie, Dru. Să pui tu botul la cel mai vechi truc.

— Ştiu multe despre tine.

Părea că vorbeşte serios. Fulgii cădeau rotindu-se din cer, acum de mărimea unei monede de zece cenţi, lăsându-se purtaţi de vârtejuri.

— Ştiu c-ar trebui să fii la şcoală, ştiu că eşti singură şi că eşti speriată. Dacă mă împuşti, o să rămâi cu şi mai multe întrebări fără răspuns şi cu un cadavru pe cap. Du-te acasă.

Nu eram gata să renunţ aşa de uşor. Fie era o persoană de încredere şi tata uitase să o bifeze în carnet – lucru care nu-i stătea deloc în fire – fie cineva pe care trebuia să îl ameninţ ca să obţin ceva

informaţii de la el. Şi dacă dispărea acum, era posibil să nu-l mai găsesc niciodată, cu număr de telefon sau nu.

— Ce i-ai făcut tatălui meu?

Simţeam că-mi tremură mâinile, dar pistolul era la fel de ferm ca întotdeauna.

— Tatălui tău?

Mă cercetă cu ochii lui albaştri arzători. Atunci mi-am dat seama că nu era îmbrăcat corespunzător pentru vremea de afară – avea doar un tricou negru cu mâneci lungi şi jeanşi. Zăpada începuse să i se lipească de părul negru şi umed şi de gene. Bocancii grei de motociclist erau plini de zăpadă, în ciuda faptului că stătea aproape suspendat deasupra crustei de gheaţă. Pe partea stângă era împroşcat cu zăpadă, ca şi cum se tăvălise sau aterizase în ea.

— Nu i-am spus decât să nu se amestece, atâta tot. I-am pus că era norocos că ajunsese aşa departe. Şi i-am mai zis ce-o să-ţi zic şi ţie. Du-te acasă, încuie uşile şi lasă noaptea în grija noastră!

Rămăsesem cu gura căscată. Ochii lui chiar sclipeau, sfredelind întunericul cu lucirea sterilă a miceliului fosforescent al ghebelor de pădure. Şi când zâmbetul lui dezveli nişte dinţi mai albi decât zăpada proaspătă care începuse deja să acopere urmele luptei, i-am văzut colţii care ar fi trebuit să semene cu nişte dinţi falşi de Halloween. Doar că nu aveau cum să fie falşi, căci îi creşteau din maxilar, caninii inferiori şi cei superiori erau prea lungi şi incisivii se modificaseră subtil ca să apuce bine carnea sau să o sfâşie ca să se înfrupte din sângele fierbinte.

— La naiba! am şoptit şi vocea de-abia mi se mai auzea.

Îmi tremura tot corpul, strângându-se în el. Aţi fost vreodată atât de speriaţi încât să simţiţi la propriu cum se strânge carnea pe oase? Da. Asta e senzaţia.

— Eşti… Eşti unul dintre ei.

— Eu sunt un Kouros. Sunt djamphir[3].

---

[3] Fiul unui vampir şi al unei muritoare (termen folosit în folclorul

Îşi ridică puţin bărbia când o spuse, ca şi cum era un titlu sau ceva de genul. Părul îi scânteia, de parcă ar fi fost dat cu ulei.

— Iar tu nu eşti decât o fată neajutorată. Pleacă de-aici!

Neajutorată pe naiba! Am înghiţit şi am simţit gust amar de fier în gură. E vampir, Dru. Pleacă de-aici! Oh, Doamne, pleacă odată de-aici!

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu tata.

Mi-era greu să-l privesc, dar nu mi-am luat ochii de la el. Voiam să mă uit la clădirile din spatele lui. Undeva înăuntru era un coridor lung de beton pe care îl mai văzusem şi o uşă în spatele căreia era posibil să mai fie încă ceva. Întrebarea era dacă voiam într-adevăr să văd ce era acolo.

Zâmbetul i se lăţi pe chip, cu dinţii ieşiţi în afară, ca un rânjet ameninţător de fiară.

— Altă dată. Curând, de vreme ce o să mă mai

---

balcanic)

vezi. Acum du-te acasă, fetiţo. Şi încuie uşile.

Se auzi un sunet ca de hârtie ruptă şi el dispăru pur şi simplu cât ai clipi, făcând un evantai impresionant din zăpada împroşcată. Am ţipat şi am tras cu pistolul, ochind ceva necurat care a trecut cu viteza glonţului prin aer şi a cărui formă nu am putut s-o disting. Trecu destul de aproape ca să mă atingă pe obraz, suflându-mi câteva bucle rebele şi un chicot straniu şi plat răsună înainte de a fi înăbuşit de zăpadă. Am simţit o boare cu aromă de plăcintă cu mere caldă care îmi mângâie faţa.

L-am pierdut din ochi cum se scurgea prin canalul care trebuia să fie calea de acces şi de ieşire, un canal lung, probabil un drum de pământ îngropat sub pătura de zăpadă. Am înghiţit acreala care-mi urca pe gât, am simţit gust de coajă amară de citrice pe limbă şi am ştiut că trebuia să plec şi eu de acolo.

Dar nu voiam. Voiam să caut coridorul din vis şi să văd dacă mai rămăsese ceva din tata acolo. Dar nu mai aveam timp.

Am luat-o cu paşi hotărâţi pe lângă camionetă, în direcţia în care dispăruse umbra nedesluşită. Mirosul de mere şi scorţişoară mai persistă uşor în aer înainte ca vântul să-l împrăştie rapid. Şi cam la vreo patru metri şi jumătate distanţă de bara din spate a maşinii, cizmele mi se afundară în zăpadă şi am simţit pietriş. Era semn bun. Şi am văzut ceva. Picături de un roşu sângeriu care se afundau în zăpada albă.

Îl lovisem. Orice ar fi fost lighioana, o nimerisem.

Şi am plecat naibii de acolo.

Capitolul 18

Drumul spre casă n-a fost prea distractiv. Mergeam cu vreo zece kilometri pe oră prin viscol, cu lanţurile care hârşâiau pe crusta de gheaţă. Zăpada topită amestecată cu nisip se întărise. Un strat proaspăt de nea alunecoasă se depunea cu repeziciune pe jos şi roţile îl împroşcau în lumina farurilor, făcând zăpada să sară în toate părţile. Parcă erau nişte fulgi care săreau dintr-o pernă. Tremuram din toate mădularele, în ciuda faptului că dădusem drumul la radiator la maximum. Când în sfârşit am ajuns pe aleea din faţa casei, era trecut de nouă seara şi am parcat strâmb, ca un beţiv.

Luminile erau toate aprinse. Prin ferestrele subţiri strălucea o lumină aurie puternică. Jaluzelele din sufragerie erau în sfârşit trase. Când am ajuns pe verandă, dinţii îmi clănţăneau. Am văzut o umbră mişcându-se prin sufragerie.

Speram că era Graves, dar mâna dreaptă ţâşni

din reflex spre buzunar şi apucă strâns cuţitul. Am rămas uitându-mă fix la uşa de la intrare o secundă – probabil exact acolo unde mai stătuse ceva cu o zi în urmă, mi-am spus în sinea mea şi m-am cutremurat din toată fiinţa. Amintirea părea să fie a altcuiva, atât de îndepărtată în timp şi spaţiu mi se părea. Broasca cedă şi uşa se deschise cu o smucitură.

— Iisuse Hristoase! exclamă Graves. Unde naiba ai fost? A cui e maşina aia? Eşti bine?

Mi-am dezlipit mâna de pe cuţit, deget cu deget. Deodată mă bucuram atât de mult să-l văd, că nu mi se mai părea nici măcar amuzant. Se întorsese acasă şi mă aşteptase, aşa că nu eram nevoită să mă întorc într-o casă goală. Avea dreptate – nimeni nu-l forţase să mă abordeze la mall sau să aibă grijă de mine. Şi chiar părea îngrijorat.

Nu-l învinovăţeam. Probabil că arătam ca naiba.

Veranda scârţâi când m-am uitat la el, clipind să ascund ceva fierbinte şi ciudat care-mi venea în

ochi. Mă podidi plânsul şi o lacrimă mi se prelinse pe obraz.

— Oh, la naiba!

Graves era în şosete. Ieşi în verandă, mă apucă de braţ şi mă trase înăuntru, unde mă întâmpină căldura primitoare. M-am rezemat de perete în timp ce el închise uşa şi o încuie, şi am închis ochii.

— Trebuie să stăm de vorbă, am reuşit să rostesc eu în ciuda nodului din gât.

— Hai nu mai spune! Serios?

Dacă aş fi simţit mai mult sarcasm în vocea lui, cuvintele m-ar fi străpuns ca sabia. Dar tonul pe care le spuse le înmuie.

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Maşina e a tatălui meu.

Acum frisoanele mă străbăteau în valuri.

— Am găsit-o. L-am găsit pe tipul cu numărul de telefon. Şi-ştie ceva.

Graves rămase calm.

— Aha! Ar trebui să te schimbi de haine. Faci

apă pe covor.

Dar dacă mă gândeam bine, Graves nu ştia – şi nici nu puteam să-i explic – despre vârcolacul cu capul vărgat şi despre băiatul care păşea pe zăpadă ca pe un ring de dans. Nu poţi să explici aşa ceva cuiva care a venit în contact doar o singură dată cu Lumea Reală.

Nu eram în stare să-i spun că băiatul era probabil o creatură mai puţin omenească decât lupul care îi sfâşiase umărul. Că nu era de fapt un băiat, ci era probabil mai bătrân decât orice adult pe care-l cunoscusem vreodată. Şi că probabil el îl transformase pe tata într-un zombi şi că cu urmam la rând, asta dacă nu veneam cu un plan, şi încă unul bun.

Totuşi, de ce l-ar transforma pe tata într-un zombi? Vampirii nu sunt singurii care îi pot transforma pe oameni în cadavre ambulante înfometate. Se întâmplă mereu. Voodoo, îngroparea în pământ contaminat, magia neagră, dacă lucrezi la un lanţ mare de magazine – erau nenumărate căi prin care

cineva putea fi înviat din morţi.

Dar vampirilor le place să se joace cu prada. Transformarea acesteia în zombi e doar unul dintre giumbuşlucurile lor.

Ei îşi atribuie tot soiul de nume tribale, dar vânătorii au doar câteva denumiri pentru ei – vampiri, nosferatu, „ticăloşii ăia sculaţi din morţi”. Şi când e vorba de ei, toţi ceilalţi, indiferent de dezbinarea şi antipatia care ar exista între ei, îşi unesc forţele şi încearcă să-i răpună. Ei constituie unul dintre puţinele motive pentru care se aliază astfel oamenii, uitând de vrajba dintre ei. Se şoptea pe la colţuri că ar exista şi vârcolaci care colaborează cu grupurile de vânători ca să distrugă o vizuină de vampiri. Vârcolacii şi vampirii nu se înţeleg. Nimeni nu ştie de ce.

Dar de ce ar fi un vârcolac, un câine în flăcări şi un vampir pe urmele tatălui meu sau ale mele?

Era acelaşi traseu mintal pe care îl urmam de ore întregi, fără să ajung nicăieri. Acum că nu mai aveam mintea ocupată, ca atunci când fusesem la

volan, era şi mai rău.

Dar de ce avea tata numărul lui de telefon? Ce făcea tata aici? Nu-mi spusese nimic. Întotdeauna îmi cerea ajutorul ca să afle detalii despre lighioana pe urmele căreia eram.

Dacă tata vâna un vampir şi nu voia să-i stau în cale, de ce nu m-a avertizat sau de ce nu m-a lăsat într-un loc sigur? De ce m-ar fi luat cu el şi nu mi-ar fi spus apoi nimic?

Mă holbam la cutiile puse unele peste altele în hol. Mirosea a ceva roşu în casă, a roşii şi condimente. Graves mă apucă stângaci pe după umeri.

— Uite, am făcut spaghetti. Am trecut şi pe la mall şi mi-am luat câteva haine şi lucruri de acolo. Ăăă, nu vrei să te speli şi să te usuci şi să-mi spui ce se întâmplă? Pari îngheţată bocnă.

Chiar mi-era frig. Îmi intrase un fior rece în oase care n-avea legătură cu frigul de afară. Eram îngheţată până în măduva oaselor şi îmi ţiuia capul. Mişcarea mintală circulară se declanşă din nou,

creierul meu urmând acelaşi făgaş pe care o luase de când băgasem cheia în contact şi maşina prinsese viaţă.

Revizuieşte totul, Dru! Gândeşte-te la toate detaliile!

Vampirii puteau să transforme pe cineva în zombi. Atâta lucru ştiam şi eu. De fapt, era una dintre întrebările pe care le puneai atunci când dădeai peste un mort readus la viaţă – era voodoo, faptul că fusese îngropat într-un loc neprielnic, vampirii sau altcineva controla cadavrul care mergea târşâindu-şi picioarele? Dacă era vorba despre cineva care fusese îngropat în pământ contaminat, problema se putea rezolva destul de repede. Dacă era voodoo, puteai să afli cine a avut acces la cadavre şi cine avea prostul obicei de a-i învia.

Dacă era vorba de un vampir care scula cadavrele putrezite din mormânt sau care-şi crea propriile cadavre, erai ca şi mort, asta dacă nu cumva aveai noroc sau pe cineva care să-ţi acopere spatele.

Eu nu prea aveam niciuna, nici alta.

— Dru? Graves mă zgâlţâi uşor şi mă desprinse de perete. Se uită fix la mine, încreţind din sprânceană. Hai! Arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă. Se prinse de poantă şi începu să râdă în stilul lui, de parcă ar fi lătrat. E destul de posibil să fi văzut, nu-i aşa?

Habar n-ai tu, puştiule. Mi-am recăpătat vocea.

— Da, destul de posibil.

M-am îndepărtat de el cu efort. M-am julit când am trecut pe lângă o cutie şi am tresărit uşor.

— Mă duc să mă spăl. Spaghetti, ai zis? Sună bine!

— Cu sos ragu. Ridică din umeri. Doar asta am găsit pe aici. Vrei să le încălzesc puţin?

Ştiu că doar asta ai găsit pe aici. Tata iubea sosul ragu. Cu mult usturoi. Inima mi se strânse.

— Sigur. Mersi.

Stomacul îmi chiorăi, deşi mi se închisese mai ceva ca o bancă după program.

Faţa i se destinse. Îmi dădu drumul şi încercă să zâmbească.

— Nicio problemă. Mi-am făcut griji pentru tine.

Ştii ceva? Şi eu. Deja sunt ca şi moartă. N-am cum să mă lupt cu un vampir. Se joacă cu mine. Ăsta era adevărul crud.

— Mda. Şi eu.

Am reuşit să străbat holul şi să urc scările, mi-am dat hainele ude jos – simţeam junghiuri în spate la fiecare mişcare, aducându-mi aminte că iar făcusem mişcări bruşte – şi mi-am tras pe mine cu chiu cu vai nişte pantaloni de trening şi un tricou. Mă înţepa capul, într-o parte, acolo unde mă lovisem de fântâna din mall. Mă dureau coastele şi a trebuit să mă răsucesc în pat de pe-o parte pe alta cu grijă, până când am găsit o poziţie în care nu mă durea. Am stat nemişcată, încercând să prelungesc cât mai mult momentele în care nu mă durea nimic. Îl auzeam pe Graves jos, fredonând o melodie, puţin cam fals. Am

stat trează doar cât să trag păturile puţin mai sus şi să mă gândesc cu părere de rău că nu apucasem să mănânc ce-mi pregătise Graves, când el se străduise atât de mult.

Apoi am închis ochii.

* * *

Nu o visez des pe mama. Şi când o visez, e mereu la fel. O văd aplecându-se deasupra pătuţului meu, mai rotundă la faţă ca luna plină şi mai strălucitoare ca soarele, sau poate mi se pare aşa pentru că sunt atât de mică. Părul îi cade pe umeri în cârlionţi lucioşi, mirosind a şamponul ei preferat, şi medalionul de argint care îi atârnă la gât străluceşte.

Dar ochii ei frumoşi şi negri sunt întunecaţi. La fel şi chipul ei. Partea stângă e învăluită în întuneric. Imaginea e la fel de neclară ca umbra ploii văzută prin fereastră, când lumina e fragmentată de pârâiaşele subţiri care se scurg pe geam.

„Dru”, îmi spune ea în şoaptă, dar pe un ton care nu suportă amânare. „Scoală-te!”

Mă frec la ochi şi casc.

„Mami?” Vocea mea e înăbuşită. Câteodată e vocea unui copil de doi ani, altă dată a unui copil mai mare. Dar întotdeauna sunt nedumerită şi vorbesc în şoaptă, de-abia trezită din somn.

„Hai, Dru!”

Întinde mâinile şi mă ridică cu un „Ufff!” şoptit, ca şi cum nu i-ar veni să creadă ce mult am crescut. Acum sunt fată mare şi nu mai e nevoie să mă care în braţe, dar sunt atât de obosită că nu protestez. Mă culcuşesc în braţele ei care emană căldură şi îi simt bătăile inimii rapide, ca o pasăre colibri.

„Te iubesc, puiule”, îmi şopteşte ea cu nasul în părul meu.

Miroase a fursecuri de-abia scoase din cuptor şi a parfum cald şi de aici visul începe să se destrame. Căci aud un zgomot ca de paşi sau ceva pulsând. La început se aude încet, dar devine din ce în ce mai

puternic şi mai rapid cu fiecare bătaie.

„Te iubesc aşa de mult!”

„Mami…” Îmi pun capul pe umărul ei. Ştiu că sunt grea, dar mama mă duce în braţe şi când mă pune jos ca să deschidă o uşă, protestez doar puţin.

E uşa dulapului de la parter. Cum se face că ştiu că suntem la parter, nu sunt sigură. Mama ridică o uşiţă din podea şi văd câteva dintre animalele mele de pluş îngrămădite în gaura pătrată, alături de nişte pături şi o pernă din patul părinţilor. Mă ridică din nou în braţe şi mă pune înăuntru. Acum intru puţin în panică.

„Mami?”

„O să jucăm un joc, Dru. Tu te ascunzi aici şi îl aştepţi pe tata să se întoarcă de la serviciu”.

Nu miroase deloc a bine. Câteodată mă mai ascund în dulap ca să-l sperii pe tata, dar niciodată în toiul nopţii. Şi niciodată într-o gaură în podea – care nici nu ştiam că era acolo.

„Nu vreau”, spun eu şi încerc să mă ridic.

„Dru”. Mă apucă de braţ şi chiar mă doare înainte ca ea să-şi dea seama şi să mai slăbească din strânsoare. „Trebuie să faci asta, puiule. E important. E un joc mai special. Ascunde-te în dulap şi când tata vine acasă o să te găsească. Întinde-te pe spate. Fii fată cuminte!”

Protestez şi scâncesc puţin.

„Nu vreau”.

Dar sunt fată cuminte. Mă cuibăresc în gaură pentru că înăuntru e întuneric, cald şi sunt obosită. Chipul mamei se întunecă şi mai mult. Doar ochii îi lucesc, acum albaştri ca cerul de vară în loc să fie căprui, aşa cum îi avea ea de obicei, catifelaţi şi surâzători. Mă înveleşte cu o pătură şi-mi zâmbeşte până închid ochii. Nu mai am mult până să adorm, dar pe măsură ce mă cuprinde somnul, aud un zgomot şi-mi dau seama că a acoperit gaura cu pătura şi că sunt în întuneric beznă. Dar simt mirosul ei şi sunt frântă de obosită.

Aud vag, ca de departe, uşa dulapului

închizându-se şi ceva scârţâind. Şi chiar înainte să se termine visul, aud un râset lung şi gros, care-ţi dă fiori, ca şi cum cineva ar încerca să vorbească cu gura plină de lame, şi ştiu că mama e undeva aproape, disperată, şi că urmează să se întâmple ceva rău de tot.

Capitolul 19

Şcoală s-a deschis din nou ziua următoare şi în a treia zi, Graves m-a convins să merg şi eu cu el. Cred că nu ştia ce altceva să facă şi am cedat după doar câteva proteste de formă.

De ce nu m-aş duce, la naiba! Eram deja ca şi moartă. Tot ce trebuia să fac era să aştept ca tipul cu ochi albaştri să dea de mine din nou. Iisuse, aveam doar şaisprezece ani, nu? Maşina tatălui meu era iar pe alee, dar dacă aş fi şters-o din oraş, mi-aş fi găsit sfârşitul pe o autostradă, probabil noaptea, când mi-ar apărea ceva amenințător în oglinda retrovizoare sau m-aş trezi aruncată de pe şosea şi zdrobită în vreun şanţ undeva.

Era doar o chestiune de timp. Aşa că de ce nu? De ce n-aş face cum a zis el? Cel puţin mai ieşeam din casă, unde nu făceam altceva decât să mă plimb dintr-o cameră într-alta, devenind din ce în ce mai agitată, uitându-mă la pata de pe covorul din camera

de zi şi mârâind spre Graves când încerca să mă convingă să mănânc ceva. Reuşisem să pornesc radiatorul din maşină ca să nu îngheţe motorul, chiar dacă uşa de la garaj era încă spartă şi nu era de niciun folos. Doar atât am mai fost în stare să fac în afară de a cutreiera prin casă ca o nebună, holbându-mă la obiectele de fiecare zi de parcă nu le mai văzusem niciodată.

Am petrecut nopţile ghemuită în living cu jaluzelele ridicate, cu spatele rezemat de perete, uitându-mă pe fereastră la întinderea pustie de zăpadă în care se transformase curtea din faţa casei şi tresărind ori de câte ori aţipeam. După prima noapte, m-am gândit să las pistolul din mână şi când Graves mă tot bătea la cap să merg la şcoală – probabil fiindcă aşa credea că aş fi fost mai puţin ciudată – i-am spus că o să merg ca să-i închid gura.

N-aveam curajul să-i spun că stătea în aceeaşi casă cu cineva care intrase în vizorul unui vampir. De ce să-i amărăsc şi lui sufletul? Am încercat să-l

conving să se întoarcă la mall sau undeva, oriunde, numai să fie departe de mine. Nu era în siguranţă lângă mine, dar el a refuzat cu încăpăţânare. Şi ce puteam să fac? Să-l iau la bătaie? Aş fi putut, dar de ce să-mi consum energia?

Eram frântă de oboseală. Cel puţin în timpul celor câteva ore din zi la şcoală eram înconjurată de alţi oameni şi eram destul de sigură că puteam să trag un pui de somn.

Însă Bletchley nu era de aceeaşi părere.

— Sunteţi cu noi, domnişoară Anderson?

Asta chiar era o întrebare pertinentă. Oare eram cu ei? Nu credeam să fi fost vreodată cu ei. Cel puţin nu cu oamenii normali. Poate că erau vreo unul sau doi care aveau ceea ce bunica numea „har”. Poate că erau chiar mai mulţi care văzuseră ceva ciudat sau inexplicabil, dar uitaseră probabil imediat ce…

— Domnişoară Anderson?

Bletchley era în culmea încântării gândindu-se la ce avea să-mi facă. Ochii ei ca nişte ouă se roteau

îndărătul ochelarilor şi se trăgea de zor de tivul puloverului – de data asta era îmbrăcată cu puloverul albastru cu trandafiri.

Nu-mi dispărea din faţa ochilor imaginea cu chipul tatălui meu, pe jumătate mâncat, şi degetele descărnate care loveau în geam. Sângele care căzuse pe zăpadă şi bocancii grei care păreau că nici nu ating crusta neîntinată. Vârcolacul cu capul vărgat mârâind, şi buza de sus ridicându-i-se. Şi sfârâitul pe care îl scosese câinele în flăcări când aterizase în fântână, duhoarea amestecată cu sulf şi…

— Nu, am spus eu în cele din urmă. Nu cred că sunt cu voi, Bletch.

Graves, care stătea în faţa mea, se făcu mic de tot în bancă. Aproape că mi s-a părut că-l aud şoptind „La naiba!”

Îl aprobam din toată inima. Dar eram prea obosită ca să mai fac faţă porcăriilor lui Bletch. Îmi simţeam ochii plini de nisip şi mă durea tot corpul.

Un freamăt străbătu clasa. Bletchley se crispă

toată şi deschise gura, dar acum mă trezisem. Un somn de toată frumuseţea stricat, după ce la primele două ore îmi pusesem capul pe bancă şi mă detaşasem de lumea exterioară.

— De fapt, am continuat pe un ton plat, chiar mă întrebam de ce stau aici şi te ascult, când e evident că nu înghiţi pe nimeni care are sub douăzeci şi unu de ani. E ca şi cum ai crede că viaţa adevărată începe când ai dreptul legal să-ţi cumperi o bere sau ceva de genul. Dar pe urmă mi-am dat seama de alt lucru. Ţi-e frică de noi.

— Domnişoară Anderson, începu din nou Bletch, dar cuvintele îmi ieşeau singure din gură, în ciuda vocii timide din cap care-mi şoptea că n-ar trebui să spun ce gândesc, chiar dacă era adevărat.

Probabil că adulţii ascultă des de vocea asta. Oare tata încetase la un moment dat să-mi spună ce gândea? Ce nu îmi spusese oare?

Am deschis gura fără să am habar ce o să rostesc în continuare.

— Ai crezut probabil că e uşor să predai. O clasă întreagă de mucoşi neajutoraţi pe care poţi să-i terorizezi.

Am înşfăcat geanta, m-am ridicat în picioare şi era cât pe ce să dărâm banca. M-am julit bine de tot la şold, o nouă zdrelitură care se adăuga la grădina de vânătăi şi zgârieturi care-mi acopereau corpul. Destul de curând băiatul-vampir avea să mă găsească şi n-aveam să mai simt nimic niciodată.

— Mai mulţi cu fiecare an, şi sunt mereu aşa de uşor de terorizat! Şi asta pentru că deţii puterea, nu?

— Stai jos! şuieră ea printre dinţi.

Obrajii ei veştejiţi se îmbujoraseră, ca şi cum i-ar fi aplicat cineva o ştampilă ca cele pe care ţi le pun pe mână când mergi la un club ca să dovedeşti că ai plătit intrarea.

N-aveam de gând să stau jos. Probabil că nici ea nu credea că o s-o ascult, dar poate că s-a gândit că merita să încerce.

— Voi aveţi toată puterea şi oricum pe noi nu

ne-ar asculta nimeni. Şi asta pentru că suntem doar nişte copii. Cui îi pasă de noi?

Mi-am trecut cureaua genţii peste cap. Era foarte grea, din cauza lucrurilor pe care le îndesasem claie peste grămadă înăuntru. Graves se foi neliniştit, şi părul şi haina îi foşniră.

Bletch trase aer în piept şi deschise din nou gura să-mi spună să stau jos sau să tac. Dacă îmi păsa câtuşi de puţin, acest lucru ar fi putut chiar să mă oprească – pe asta se şi bazează profesorii duri. Se bazează pe ponderea autorităţii ca să-ţi vină de hac chiar înainte să apuci să protestezi.

Simţeam furia cum îmi mocnea în piept, fierbinte ca tăciunii care ameninţă să se transforme în vâlvătaie. Era vechea tâmpenie – cineva crede că poate să te bruscheze doar pentru că eşti mai mic şi neajutorat. Iar tu trebuia să stai şi să înghiţi, doar pentru că nu aveai un anumit număr de ani, pentru că nu erai încă o persoană în adevăratul sens al cuvântului. Puteai să fii manevrat ca o jucărie, lăsat de

izbelişte sau aruncat…

— Nu cred, am continuat, acoperind-o. Cred că fiecare copil pe care l-ai terorizat o să te bântuie într-o zi. Şi sper să-ţi vină de hac!

Nu mi-am dat seama că ţipam până când am rămas fără aer şi a trebuit să-mi umplu plămânii, scoţând un sunet care ar fi fost amuzant dacă nu se întâmpla ce avea să se întâmple.

Ochii lui Bletch ieşiră din orbite. I se înmuiară picioarele şi se apucă de catedră cu o gheară şi cu cealaltă se ţinea în zadar de gât, scoţând un sunet care numai de om nu era, răguşit, ca un croncănit.

Prima fată care începu să ţipe a fost o brunetă minionă şi drăguţă din rândul din faţă. Mi se pare că o chema Heather. Era îmbrăcată, cu ce altceva decât cu o uniformă de majoretă. De ce se mai chinuise să se îmbrace aşa când zăpada îţi ajungea până la genunchi, era peste puterile mele de înţelegere. Acum faţa i se schimonosise din cauza şocului şi slobozi un ţipăt care ar fi putut să facă concurenţă unui şuierat de tren.

Ţipătul îi făcu pe câţiva puşti să tresară şi altul – un băiat brunet cu ceafa groasă şi o jachetă cu însemnele echipei de fotbal a liceului – scoase un chelălăit ascuţit care se armoniza ciudat cu cel al feţei.

Mi-am tras răsuflarea şi mă holbam la profesoară, încovoiată ca o rufă udă care alunecase de pe sârmă. Se prăbuşi cu zgomot în genunchi şi faţa ei căpătă o nuanţă ciudată de prună. Faptul că ochii aveau să îi iasă din orbite începu să pară ceva firesc şi inevitabil, însă în cap mi se declanşă o alarmă vagă. Acum ţipau şi ceilalţi copii.

Privirea îmi fugi spre tablă. Aceasta se cutremura bine de tot, lovindu-se de perete, ţinându-se doar în console. Exact când m-am uitat la ea, se auzi o pocnitură seacă şi tabla căzu, izbindu-se de podea şi spărgându-se de-adevăratelea, străbătută de la un cap la altul de un zigzag imens.

Mă cuprinse o senzaţie extraordinară de uşurare, ca aburul care iese printr-o valvă.

Blechley trase aer în piept şi căzu într-o rână,

însă în obraji începu să-i revină culoarea normală. Acum respira. Cineva icni în rândul din spate şi am întors repede capul într-o parte ca şi cum mi-ar fi tras cineva o palmă. Obrazul mă înţepa. Atmosfera se încărcase de electricitate, devenind dintr-odată fierbinte ca aerul de vară şi umedă, de parcă s-ar fi apropiat o furtună.

Graves stătea neclintit în mijlocul puştilor care se ridicau de pe scaune sau ţipau. Ochii lui verzi ardeau şi cercelul din ureche sclipea, o singură stea de argint. Avea gura întredeschisă, ca şi cum îi trecuse prin cap o idee al naibii de bună şi se concentra asupra ei atât de mult, încât rămăsese încremenit, complet rupt de realitate.

M-am întors. Picioarele îmi tremurau de parcă doar ce aş fi terminat o cursă grea de opt kilometri, dar am reuşit să ajung la uşă. Un nou zgomot se auzi în balamucul din clasă – soneria care anunţa sfârşitul cursului şi care suna acum în mijlocul orei. Asta chiar că era ciudat.

Am scos un sunet discordant, care ar fi putut să semene şi cu un râset, şi am plecat.

* * *

Eram la patru străzi depărtare de şcoală şi încă mă mişcam destul de repede, când mâna lui se încâlci în haina mea, apucându-mi şi un smoc zdravăn de păr, şi mă trase înapoi. Aş fi căzut grămadă dacă nu m-ar fi împins să-mi recapăt echilibrul, dar m-am redresat prea repede şi până la urmă am căzut amândoi într-un morman de zăpadă murdară care fusese măturată de pe şosea. N-aveam nici mănuşi şi nici fular. Zăpada îmi arse mâinile când am încercat să mă ridic în picioare. Geanta mi se încurcă. Graves mă făcea cu ou şi cu oţet, dar eu n-am prins decât încheierea: „… ce naiba ai făcut asta?”

— Măiculiţă, continuă el, ridicându-se brusc de pe zăpada îngheţată de parcă era un hopa mitică, chiar că te pricepi de minune să faci atmosferă! Am fost

muşcat, bătut, legat de pat, ca în filmele cu James Bond, şi acum ai pus capac cu o profă pe care ai făcut-o aproape să dea ortul popii, la naiba!

N-am încercat să-i spun că nu o atinsesem. N-avea rost. Îi dorisem răul – îi zisesem de rău, cum spunea bunica, şi în cazul celor care aveau har, nu era de ici, de colo. Mă pricepeam destul de bine să dezleg vrăji şi blesteme, dar nu la fel de bine mă pricepeam să le şi arunc asupra oamenilor, şi asta se datora în mare parte faptului că bunica nici nu voia să audă de aşa ceva. Dacă nu ştii să faci farmece, atunci nu ştii nici să vindeci, mormăia ea mereu, mai ales când autorităţile veneau să evalueze impozitul pe casă. Dar vrăjile sunt un medicament puternic, Dru. Ascultă ce-ţi zic eu!

Pentru bunica, „un medicament puternic” putea să fie de bine sau de rău, ca laxativele despre care vorbea mereu. Sunt bune pentru că fac teleguţa să o ia la vale, dar dacă iei prea multe, îţi dai şi creierul afară din tine. Ascultă ce-ţi zic, Dru!

Odată mă pornisem să o întreb cum era posibilă o astfel de operaţie, să ajungă creierul în stomac, dar mi-am pierdut curajul.

Graves întinse mâna, mă apucă de haină, din faţă, şi trase aşa de tare încât aproape să o rupă, reuşind însă să mă ridice în picioare din nou.

— Ai face bine să-mi spui ce se întâmplă! Dacă nu, jur pe Dumnezeu că o să… Se uită la mine cu atenţie. Iisuse! Ai început să te smârcâi.

Dacă prin „ai început să te smârcâi” voia să spună că „mă smiorcăi ca o fată”, era adevărat. M-am şters la nas cu mâneca, am râs fornăind pe nas şi am început din nou să suspin. Lacrimile îmi scăldau faţa şi l-am împins.

— Du-te naibii! N-am nevoie să mai complici şi tu lucrurile. Sunt ca şi moartă, fir-ar să fie! Nu pricepi? Sunt moartă, fir-aş a naibii!

Graves îşi scutură zăpada murdară din păr.

— Ba nu eşti moartă. Eşti mult prea enervantă ca să fii moartă. Hai, vino! Au sunat la salvare pentru

Bletch – nu cred că vrei să fii aici când. or să vină.

Iisuse, de ce nu mă laşi odată în pace? Eram pe punctul de a ţipa din nou, dar în depărtare se auziră sirenele. A fost ca şi cum mi-ar fi aruncat cineva apă rece peste faţă şi mi-am dat seama că plângeam într-adevăr şi-mi curgeau toate cele şi eram murdară de zăpadă noroită, eram sigură că şosetele pe care le aveam în picioare nu erau pereche, mă durea fiecare părticică din corp şi nu mă spălasem pe păr de două zile. Mă simţeam soioasă şi jegoasă, simţeam că-mi ia spatele foc şi nu fusese deloc o decizie înţeleaptă să-mi burduşesc geanta care acum atârna aşa de greu.

Eram complet idioată. M-am dezmeticit din stupoarea în care eram de zile întregi.

Am tras aer în piept cutremurându-mă, încercând să-mi recapăt cât de cât calmul, şi nu am protestat când Graves m-a apucat de braţ şi a luat-o din loc.

— De ce nu pot să am şi eu o iubită normală? se întrebă el ridicând ochii spre cer. În sfârşit întâlnesc

şi eu pe cineva care-mi place şi se dovedeşte a fi nebună de legat. Asta e!

— Iubită?

Eram cât pe ce să mă înec şi să-mi iasă mucii pe nas. Bravo ţie, Dru. Nici nu te-ai spălat pe dinţi azi. Eşti neglijentă din cale-afară! Sigur urma să mă umplu de coşuri după tot ce se întâmplase. Pe faţa lui Dru Anderson avea să fie Oraşul Coşurilor. Dar acum obrajii îmi ardeau atât de tare, că nici nu mai conta.

Graves se uită la mine cu coada ochiului şi chiar am reuşit să întrezăresc tipul în care urma să se transforme peste câţiva ani mijind sub faţa lui de copil şi părul rebel. Pometii aveau să i se contureze şi avea să fie unul dintre metişii asiatici drăguţi. Avea deja o piele frumoasă, chiar dacă era roşie din cauza frigului.

— Păi, ei, ştii tu!

Se înroşise? Şi eu la fel, dacă valul de lavă care-mi acoperea faţa şi mi se scurgea în jos, pe gât, era un indiciu. El nu-şi luase ochii de la mine şi eu nu puteam să-mi feresc privirea.

Pentru numele lui Dumnezeu! Nebunia parcă nu se mai sfârşea!

Mi-am şters din nou nasul, tânjind după un şerveţel.

— Eu nu… am început.

Eu nu mă întâlnesc cu băieţi. N-am timp, chiar dacă tu eşti unul dintre cei mai tari puşti pe care i-am cunoscut. Şi…

El ridică din umeri, îmbujorându-se şi mai mult în obraji, ca o roşie coaptă. De data asta nu avea de-a face cu zăpada. Roşeaţa i se întinse uniform pe gât. La capitolul ăsta eram chit.

— Era o glumă, Dru. Dumnezeule! Relaxează-te odată! Hai!

Mă trăgea în continuare după el. Dacă e să recunosc, nici eu nu m-am opus prea mult. Dar totuşi…

— Ai stricat o zi întreagă de şcoală. Din cauza ta o să se aleagă praful de media mea.

— Credeam că oricum aveai de gând să-ţi dai

bacalaureatul.

Buzele îmi amorţiseră. La fel şi mâinile. Mi le-am îndesat în buzunarele hainei. Sunetul sirenelor se auzea din ce în ce mai aproape.

— Vreau să intru la facultate ca să nu fiu sărac. Media generală încă mai contează, mă informă el cu tonul rezervat pentru cei mai idioţi dintre idioţi. Dar am fost cuminte tot anul. Pot bine mersi să-mi iau câteva zile libere. Acum vrei să-mi spui ce se întâmplă? M-am tot gândit că nu vrei probabil ca un tip prost să-şi bage nasul în treburile tale, dar ţi-am spus, acum sunt implicat. Ai putea să-mi spui şi mie la fel de bine cu ce mă confrunt, nu?

Am lăsat ochii în jos. Faţa încă îmi ardea, ciupită de ger. Oamenii mai bătătoriseră zăpada cu picioarele. Grăunţele de dejivraj, sarea gemă şi nisipul făcuseră restul. Cimentul era tivit cu gheaţă pe margini, dar era destul de practicabil, luând în considerare situaţia. Era o zi frumoasă şi senină. Norii coborau spre linia orizontului, dar nu obturaseră încă

ochiul imens al cerului. Singura problemă era frigul, care-ţi pătrundea prin fiecare articol de îmbrăcăminte, până la oase.

— Pata de pe covorul din sufragerie e cam de mărimea unui corp de om.

Graves îmi dădu drumul la braţ, dar am continuat să merg lângă el, căci nu aveam puterea să mă opresc.

— Şi tatăl tău… Nu sunt prost, Dru.

Știu că nu eşti prost.

— Nu m-ai crede dacă ţi-aş spune.

Bălmăjeam ca un copil prins afară după ora la care trebuia să fie în casă.

Graves nu se uită la mine, dar ridică din umeri. Dădu colţul chiar când ambulanţa trecu mugind pe lângă noi şi eu l-am urmat După ce ne-am depărtat cam la o stradă distanţă, sirena se opri brusc şi acum puteam să vorbim din nou.

Graves se uită la mine pieziş. Acum nu mai era roşu la faţă, dar privirea lui grea nu mă făcea să mă

simt în largul meu.

— Da? Pune-mă la încercare!

Mai făcu doi paşi şi se cocoşă şi mai mult. Era o mişcare ciudat de fluidă.

— O văd mereu. În vis. Creatura aia care m-a muşcat.

Nu-i spusesem că văzusem din nou vârcolacul cu cap vărgat. Nu mi se părea că era o veste prea bună.

— E ceva normal. E ceva de genul stresului posttraumatic.

Am înghiţit în sec. M-am oprit brusc din suspinat. După ce tragi o porţie bună de plâns, capul ţi se limpezeşte. Nu ştiu ce substanţe ţi se descarcă în sânge de te simţi puţin ameţit şi îţi ţiuie capul.

— E normal că acum pot să miros oamenii? Să-i miros de-adevăratelea şi să miros şi ce-au mâncat la prânz? Şi e normal să văd pe întuneric de parcă ar fi ziua? Şi ce zici despre faptul că pot să mă mişc mai repede decât ar trebui? E ca şi cum m-am transformat

peste noapte într-un supererou. E normal, la naiba?

M-am oprit şi m-am holbat la el. El mai merse câţiva paşi şi se uită peste umăr.

— Hai, ţine pasul cu mine! E frig afară.

— Chiar poţi să…

Asta se întâmplă când nu împuşti pe cineva atunci când ai ocazia. Tata l-ar fi împuşcat. Dar nu s-a transformat într-o bestie cu blană!

— Dar nu te-ai transformat. N-ar trebui să ai astfel de efecte secundare!

— Parcă ai spus că nu sunt în pericol.

— Aşa credeam.

Acum îmi simţeam obrajii reci, uzi şi gerul mă ciupea de faţă. Tremuram. Odată ce începeam, părea că nu mai puteam să mă opresc. Mă străbătu un fior de gheaţă, ca un curent electric de voltaj mare.

— Unde mergem?

— Ţţ.

Clătină din cap şi părul negru i se mişcă odată cu capul. Mare parte din zăpada de pe şosele fusese

curăţată, iar restul se topea şi apa se scurgea de pe marginile trotuarului. Graves era o pată neagră în lumina cenuşie a zilei, pe zăpada murdară. Nu era nici pe departe un tip care să nu atragă atenţia.

— Acum e rândul tău. Ce naiba ai păţit? Te-ai comportat ciudat de când m-ai lăsat acolo, în cafenea. Nu că ar trebui să faci prea mari eforturi.

— Eu…

Mi-am ţinut răsuflarea, am oftat adânc şi m-am hotărât să mă arunc cu capul înainte. Ce putea să facă, să râdă de mine, altceva ce?

— Am văzut pe cineva. Eu am… o chestie… Oricum, am găsit camioneta tatălui meu luându-mă după chestia asta pe care o am. Câteodată îmi spune anumite lucruri. Acolo era un vârcolac – vârcolacul care te-a muşcat.

Nu ştiu nimic despre toată povestea asta şi asta nu e de bine. Ar trebui să mănânc cărţile ca să mă documentez cât mai serios!

— Şi şi-a făcut apariţia şi un vampir.

— Creatura care m-a muşcat? îşi schimonosi faţa, de parcă ar fi gustat ceva amar. Şi zici că mai era şi un vampir?

Cum naiba să-i explic?

— Da, unul care suge sânge. Le spunem în mai multe feluri – nosferatu, strigoi, vampir, ştii tu…

— Vânezi vampiri? Măiculiţă! Serios? Sau cum se cheamă ce faci tu?

Gândul părea mai degrabă să-l amuze şi să-i pună imaginaţia în mişcare decât să-l facă să nu se simtă în largul lui.

— Vânătoare i se spune, dar nu numai de vampiri.

Să ştii că ai primit destul de bine vestea.

— Şi alte chestii. Orice e periculos şi se pune cu oamenii. Tata se ocupa cu asta. Eu îl ajutam. O creatură l-a omorât şi l-a transformat în zombi. Probabil vampirul ăsta – au puterea s-o facă. Şi cum îţi spuneam, vampirul a pus pe fugă vârcolacul şi mi-a spus să merg acasă. O să vină să mă omoare.

— De ce? Nu îi era mai la îndemână să te omoare acolo? Nu că aş vrea să te văd dând ortul popii prea repede. Graves ţopăia de pe un picior pe altul nerăbdător, ca o pasăre. Hai! Nu te opri! Ţi s-au învineţit buzele!

— Lasă-mi buzele în pace!

Dar era groaznic de frig şi de îndată ce am început să mă mişc mi-am amintit că nu-mi pusesem nici pulover pe mine. Cum ieşisem din casă dimineaţă? Deodată am simţit că nu mi-aş dori nimic mai mult ca un duş fierbinte.

— Le place să se joace cu victimele lor. Presupun că se plictisesc.

— Nu prea are sens, repetă el.

N-ai avut niciodată o pisică?

— Ca de altfel multe din ce spun eu?

— De fapt, are sens ce spui. Scoase din buzunar un pachet de Winston, mi-l întinse şi se încruntă când am clătinat din cap. Uită-te şi tu la toate porcăriile de la televizor. Vezi peste tot vrăjitoare, vârcolaci şi tot

felul de creaturi. Ori nu iese fum fără foc, nu? Tatăl meu vitreg spunea asta.

Asta era de departe cea mai consistentă informaţie pe care o furnizase despre familia lui. Eu şi Graves ne făceam confidenţe una după alta. Casele din jurul nostru ne priveau cu uşiţele lor pudice bine ferecate, cu transperantele trase şi aleile din faţa lor goale.

— Nu e ca la televizor. Trebuie să-ţi intre bine în cap. E periculos, murdar şi miroase urât şi…

Scutură pachetul, scoase o ţigară şi şi-o aprinse, apoi îndesă pachetul la loc în buzunar. Alt cui în coşciug. Deja scotea pe gură un norişor de fum.

— Da, la fel sunt şi sexul, drogurile şi restul lucrurilor care merită încercate. Deci care e următoarea noastră mişcare? Tu eşti experta.

Ba nu sunt deloc expertă. Sunt doar o puştoaică.

— Eu nu… adică… tata plănuia totul.

Nu-mi venea să cred că mă exprimasem cu

atâta reţinere.

— Deci? Ce-ar face el?

Haina lui Graves flutură. Scoase pe gură un nor de fum de ţigară. Nasul i se încreţi.

— Pfui! Acum nici măcar nu mai are gust bun.

— Atunci de ce fumezi?

Tata ar pregăti tot ce trebuie şi s-ar întoarce la depozitele alea să caute „locul faptei”, ca eu să-i spun ce se întâmplase. M-ar duce să culegem informaţii de la magazinele de obiecte oculte şi barurile unde se ştie de Lumea Reală şi ca să afle cine era acest Christophe şi unde stă – dacă putea să se dea bine pe lângă cineva ca să-i divulge informaţia. Ar baricada casa sau s-ar muta în altă parte.

Dar eu nu puteam sub nicio formă să închiriez o cameră singură fără multă bătaie de cap, iar un hotel ar fi scump şi plin de adulţi băgăcioşi, asta dacă nu cumva era vreo magherniţă, care m-ar costa scump şi unde ar fi o grămadă de dubioşi care de-abia aşteaptă să se înfrupte dintr-o fată tânără.

Puteam să mă asigur că toate ferestrele şi uşile de acasă erau baricadate împotriva spiritelor rele – bunica mă învăţase cum. Asta n-avea să oprească un zombi, dar acum nu eram singură, mai aveam pe cineva cu mine, nu?

Şi aveam şi arme. Şi grenade.

Minunat, Dru. Ca să săriţi în aer amândoi, şi tu şi prietenul tău, nu? Tata ţi-a spus să nu te joci niciodată cu grenadele!

Dar tata nu era aici. Acum eram de una singură. Doar că-l mai aveam şi pe Graves, care ridică din umeri, trase din ţigară şi se strâmbă.

— Din obişnuinţă. Sunt dependent, pricepi? Putem să revenim la subiect? Ce-ar face tatăl tău?

Nu părea că avea de gând să plece nicăieri. De fapt, părea hotărât să rămână pe poziţii.

Ceea ce nu era probabil un lucru bun. Putea să fie omorât. Dar trebuia să recunosc totuşi că mă simţeam uşurată.

Nu putea să nu-mi pară bine că-l aveam lângă

mine.

— Ar da fuga imediat acolo. Tremuram atât de tare, încât cuvintele aproape că le-am rostit pe bucăţi. În locul unde am găsit camioneta. S-ar întoarce acolo şi ar începe să facă cercetări să vadă pe unde şi-a luat tălpăşiţa vârcolacul cu cap vărgat. I-ar lua urma dacă ar putea.

— Vârcolacul cu cap vărgat?

Alungă imediat imaginea, cu un gest al mâinii. Ţigara lăsă o dâră de fum în aer.

— Nu, nu-mi spune! Am o întrebare mai bună. Tu ai făcut-o? Tu i-ai venit de hac bătrânei Bletch?

Am înghiţit minciuna pe care voiam să i-o spun.

— Cred că da. Se numeşte a zice de rău cuiva. Până acum n-am mai făcut aşa ceva.

Şi ar trebui să-mi fac griji şi pentru asta. De unde naiba a mai apărut şi asta? Până acum nu eram în stare să fac aşa ceva.

Dar până acum nu mai fusesem atât de furioasă,

nu? Sau de deznădăjduită. Şi acum făceam lucruri noi tot timpul. Harul devenea din ce în ce mai puternic.

— Atunci de unde ştii că tu ai făcut asta?

Lăsă capul în pământ, urmărindu-şi picioarele care-l purtau supuse pe trotuar. Se opri şi îmi făcu semn să trec pe lângă o porţiune cu gheaţă; era loc doar pentru o singură persoană.

— Mie mi s-a părut că a făcut infarct când i s-a spus în faţă că e o teroristă.

— I-am spus eu că e teroristă? Nu-mi amintesc partea asta.

Mergeam târându-mi picioarele, păşind cu grijă pe lângă gheaţă. Lumina soarelui reflectată de zăpadă îmi străpungea capul şi mi-am dat seama dintr-odată că aveam stomacul gol.

Se auzi o haină foşnind.

— A fost super tare, Dru. Tu ai spus cu voce tare ce gândeau toţi de atâţia ani.

— Mă bucur că mă aprobi.

Şi totuşi am blestemat-o. Fir-ar să fie! Bunica

s-ar mira foarte mult. Tata s-ar uita la mine când m-aş întoarce acasă şi mi-ar ţine Discursul despre Folosirea Responsabilă a Harurilor. Geanta era prea grea. Am tot aranjat cureaua ca să nu-mi intre în umăr.

Râsul lui Graves răsună din nou. Semăna cu un lătrat.

— Era cât pe ce să mă ridic în picioare şi să te aplaud, dar copiii au început să ţipe.

Când i-am simţit haina pe umeri, m-am dat speriată câţiva paşi într-o parte, cât pe ce să cad pe malul de zăpadă de pe şosea. Din nou.

— Ai înnebunit? Sunt minus douăzeci de grade afară. Graves ridică din umeri şi oasele firave i se mişcară sub puloverul de lână roşu şi vechi care văzuse şi zile mai bune. Îşi adusese ceva haine la mine acasă şi era o uşurare să-l văd îmbrăcat şi cu altceva.

— Când mă uit la tine mi se face şi mie frig. Dârdâi rău de tot. Eu sunt obişnuit cu clima asta, să ştii şi tu, care eşti din Florida. Spune mulţumesc şi gata, OK?

M-am cutremurat cu un oarecare sentiment de vinovăţie amintindu-mi că îi spusesem despre Florida.

— Eşti nebun de-a binelea.

Dar haina era caldă şi mi-am băgat mâinile pe mâneci. Geanta mi se lovi de şold. Imediat ce ajungeam acasă trebuia s-o golesc.

— Hai să mergem acasă. Vreau să mâncăm ceva şi pe urmă să ne facem un plan.

— Sună bine.

Am mers în tăcere o vreme, nu mult, şi zăpada crănţănea sub paşii noştri ca şi cum am fi călcat peste nişte oscioare care trosneau şi se rupeau sub greutatea noastră. I-am mirosit haina – miros de adolescent sănătos, deodorant, testosteron, fum de ţigară şi un vag miros înţepător de mâncare gătită. Am simţit furnicături în obraji, dar nu m-am înroşit. Am lăsat capul în pământ, uitându-mă la picioarele mele care se mişcau independent de mine, ca nişte soldăţei ascultători, şi mi-am adus umerii în faţă ca să pot să inspir adânc. E amuzant, dar nu-ţi dai seama cât de

personal e să miroşi pe cineva. Nu-l înlocuia pe tata, dar era aici, lângă mine.

M-am muşcat de buză, apoi am deschis gura.

— Graves?

— Ce e?

După voce părea precaut. Şi eu aş fi, dacă aş avea de-a face cu o tipă nebună care doar ce a blestemat-o pe o profesoară tâmpită de istorie şi care mi-a spus totul despre vampiri şi vârcolaci.

— Mersi.

Haina era chiar călduroasă. Acum îmi dădeam seama de ce o purta el. Nu mai tremuram aşa de tare. După ce plânsesem, aveam capul limpede şi eram acum gata să trec la treabă. Această senzaţie mă învăluia ca o binecuvântare.

Mi-am dat seama că zâmbea larg după aburul cald pe care l-am simţit pe spate.

— Stai liniştită, Dru. Prima dată e gratis.

Capitolul 20

Camioneta era încă parcată strâmb pe aleea din faţa casei şi telefonul suna când am intrat în casă. Graves se duse direct să dea drumul la căldură mai tare şi eu am ajuns la telefon chiar când ţârâitul slab şi repetitiv încetă.

— Probabil că e de la şcoală să te spună ce-ai făcut, zise el şi râse chinuit, în stilul lui, de parcă ar fi lătrat.

Aveam multe apeluri pierdute în ultima vreme, dar gândul la asta îmi dădea fiori reci pe şira spinării.

— Iisuse! Presupun c-ai putea şi tu să te prefaci că eşti tata.

M-am luptat să-mi dau jos haina lui Graves, care acum era udă şi avea ţurţuri de gheaţă murdară la poale. Graves era atât de înalt că îi târâsem tot drumul haina pe jos după mine. Cămaşa mea prinsese şi ea un iz de fum de ţigară şi unul şi mai slab de deodorant.

— Ai nişte idei perverse rău, domnişoară

Anderson.

Centrala se trezi la viaţă cu zgomot. Am trecut pe lângă el şi m-am îndreptat direct spre prima lădiţă cu arme.

Am scos pistolul din geantă şi mi-am dat seama că mă treceau transpiraţiile. Ce fusese în mintea mea? Era încărcat, cu glonţ pe ţeava şi piedica (slavă Domnului!) era pusă. Faptul că mergeam la şcolile din suburbii însemna că nu trebuia să-mi fac griji pentru detectoarele de metale, dar tot era o dovadă de prostie din partea mea să merg înarmată la Liceul Foley.

Tata spunea că „începi să faci ca iepurii” – când un vânător se prostea şi nu mai ştia ce făcea, copleşit de frică sau de irealitatea şocantă a Lumii Reale. Presupun că o definiţie mai bună ar fi fost că sufereai de stres posttraumatic sau că rămâneai perplex din cauza şocului.

Eram gata să scot pistolul din toc şi să-l pun la loc în cutie când am ridicat brusc capul. O jumătate de secundă mai târziu, se auzi soneria de la uşă. Am sărit,

căci nările mi se umplură de miros de rugină de cupru amestecat cu gustul înţepător de citrice de ceară pe care l-am simţit deodată în gură.

La naiba! Şi brusc mi-a trecut ceva prin cap – era ziua în amiaza mare şi zăpada reflecta lumina soarelui.

Vampirii nu ies afară pe timpul zilei. Deci era altă creatură.

Dar ce anume?

La uşă se auzi un ropot de bătăi uşoare. Şi în spatele ei, se vedea clar ceva ciudat licărind Undele albastre de protecţie nu erau vizibile, dar le simţeam, subţiri ca firul de aţă, adunându-se şi zumzăind, ca nişte fulgere albastre.

Dacă lighioana sau ce era în spatele uşii făcea doi paşi într-o parte, ar fi putut să se uite pe fereastra imensă, neacoperită, şi m-ar fi văzut ghemuită lângă lădiţa cu arme, cu mâinile îngheţate încleştate pe un pistol cu calibrul de 9 mm. Am început deodată să simt crampe la muşchii de la picioare.

Oh, Doamne. Nu acum!

Dar nu e după cum vrem noi. Nu putem să alegem cine ne urmăreşte şi când. Dacă s-ar putea, viaţa ar fi mult mai simplă, nu?

Graves se ivi în pragul uşii din sufragerie. Avea ochii măriţi, i se vedea albul ochilor şi părea la fel de speriat ca şi mine. Pometii obrajilor erau acum albi ca brânza de ţară sub tenta lor aurie uniformă. Pentru un tip colorat de la natură, se albise destul de mult.

— Ce facem acum? şopti el şi eu nici măcar n-am mai încercat să mă prefac că nu e groasă treaba.

Am aruncat o privire pe fereastra care dădea afară, spre intrare şi spre deşertul de zăpadă în care se transformase curtea.

Iisuse! Acum trebuie să-l apăr şi pe el. Nu e antrenat pentru aşa ceva.

I-am făcut semn cu mâna să se dea înapoi, m-am lăsat încet pe podea şi am început să mă furişez târâş pe covor, cu pistolul în mână. Am verificat de două ori să văd dacă piedica era pusă şi am avut grijă

să nu-l îndrept spre capul meu prost.

Se auzi alt ropot de bătăi uşoare. Senzaţia că lighioana de dincolo de uşă respira şi aştepta cu o nerăbdare amuzată să-i deschid mă făcu să simt fiori reci pe şira spinării. Când am trecut peste pata decolorată de pe covor, m-am înfiorat şi mai mult. Se simţea un iz înţepător de zombi putrezit, nu destul de puternic încât să mă facă să vomit, dar destul cât să mă facă să-mi doresc să nu fiu nevoită să mă târăsc peste el.

Am reuşit să-mi găsesc un adăpost amărât – un rând de cutii aşezate de-o parte a televizorului. Unghiul nu era bun, dar puteam măcar să văd o porţiune din verandă şi, speram eu, şi ce era la uşă.

Îmi intră praf în nas când am încercat să mă ridic în spatele cutiilor. Senzaţia iminentă de strănut îmi gâdilă nările, o luă pe gât în jos şi aproape că mă făcu să lăcrimez.

Fă-o cum trebuie, Dru! Ai doar o singură încercare.

M-am lăsat pe vine când se auzi un alt ropot de bătăi la uşă.

M-am ridicat încet, cu grijă. Am tras cu ochiul pe deasupra unei cutii în care erau haine de schimb şi pături.

Unghiul chiar nu era deloc bun. Dar prin geam am văzut o umbră mişcătoare, ca şi cum creatura de dincolo de uşă s-ar fi mutat de pe un picior pe altul.

Asta presupunând că avea doar două picioare.

Dar lighioanele nu ieşeau de obicei afară decât noaptea. Nu era de bine. Nu era deloc de bine. Am îndreptat pistolul spre ţintă cu grijă şi m-am îmbărbătat. Vârful capului meu părea extrem de expus, aşa cum se iţea deasupra cutiilor.

— Dru… şopti Graves.

Se auzi un zgomot ciudat, ca un obiect care alunecă şi care se termină cu un clic.

Ce naiba a mai fost şi asta? Umbra se mişcă uşor.

— Dru… se auzi Graves din nou.

Parcă eram în clasă şi încerca să-mi dea vreun bilet sau să copieze de la cineva.

Da, sigur, de parcă puştiul ăsta a copiat vreodată în viaţa lui! Vezi să nu!

— Taci din gură! i-am şoptit eu cât de încet am putut.

Să trag prin perete? Credeam că unghiul e mai bun aici. La naiba!

— Uşa! şopti Graves. Se mişcă broasca.

Oh, la naiba! M-am ridicat, împleticindu-mă pe picioare, şi m-am aruncat peste cutii. Am făcut un salt incredibil – nu-mi amintesc să fi atins podeaua de partea cealaltă cu ghetele ude. Am căzut grămadă pe hol, lângă Graves, trântindu-l la pământ. Yala se răsuci în poziţia deschis, iar mânerul uşii se rotea şi el încet dar în acelaşi timp prea repede ca să am timp să-l opresc. De-abia am apucat să trag piedica şi să ridic pistolul când uşa se dădu de perete şi înăuntru pătrunse un val de ger care străbătu holul.

Trosnetul ca de fulger al undelor de protecţie

nici măcar nu-l încetini.

Băiatul cu ochi albaştri mă apucă de încheietură şi-mi răsuci mâna până reuşi fără prea mult efort să mă facă să dau drumul la pistol. Acesta căzu zăngănind pe podea şi din fericire nu se descarcă.

Un singur lucru trebuie spus când tatăl tău îţi lasă o bancnotă de cincizeci de dolari şi un bilet în care îţi aminteşte să-ţi faci exerciţiile kata. Când un răufăcător dă năvală în casă şi pune mâna pe tine, poţi să-l pocneşti destul de tare în faţă ca să se clatine pe picioare şi să-i dea sângele pe nas. Şi vorbim despre un nas patrician.

Sânge roşu. Nu era negru şi nici nu avea lucirea sidefată ca dâra lăsată de melc, aşa cum e sângele de vampir. Mi-am adus aminte de ceva – picăturile de sânge de pe zăpadă din acea noapte fuseseră şi ele tot roşii.

Vampirii au sângele negru; nu mai e nici pic de hemoglobina în el. Din cauza asta au nevoie de transfuzii tot timpul. Nu mă gândisem la asta până

acum, fusesem prea obosită şi speriată ca să mai pot să gândesc cât de cât limpede.

Acum era prea târziu.

Ce naiba?

Se împletici pe picioare şi acum părul lui nu mai era ud şi uleios, ci şaten-deschis şi lăţos. Am făcut un pas, sprijinindu-mă bine pe un picior, şi cu celălalt îndoit, cu genunchiul ca un picamer, i-am tras una zdravănă în boaşe – sau acolo l-ar fi nimerit dacă nu s-ar fi apărat şi nu mi-ar fi tras una chiar deasupra genunchiului, cu mai multă putere decât orice fiinţă umană are dreptul de a lovi. Lovitura făcu să-mi ratez ţinta. Un miros de plăcintă de mere apăru din senin şi mă lovi în nări.

Graves ţipă în sfârşit. Tipul cu ochi albaştri trecu rapid pe lângă mine, dar eu mă pusesem deja în mişcare. Tata spunea mereu că lovitura la boaşe era foarte bună dacă nimereai, dar o fată trebuia mereu să aibă un plan de rezervă – asta pentru că un tip nu s-ar aştepta niciodată să-l loveşti la boaşe şi să-i mai

pregăteşti şi altceva.

Cred că de vreme ce organele genitale sunt centrul lumii pentru un bărbat, rareori îşi dă seama că nu e la fel şi-n cazul tău.

Pumnul meu, deja încleştat, se repezi la gâtul lui cu viteza unui tren expres. Apoi veni lovitura cu palma deschisă, cu podul palmei lovind chiar sub nas şi ridicând în sus astfel ca piramida nazală să se fractureze şi să-i intre în creier. Dacă aş putea să mă mişc destul de repede!

Hai, Dru! mai tare! mai tare! se auzea vocea tatălui meu ţipând – dar nu era timp pentru aşa ceva, căci în spatele meu se auzi un răcnet răsunător şi ceva trecu cu viteza glonţului pe lângă mine, ceva lung şi slab, mişcându-se mai repede decât ar fi avut dreptul s-o facă şi la care nu puteai să te uiţi căci nici nu se vedea clar, era ca argila pe fundul unei ape repezi. Îl lovi pe tipul cu ochi albaştri şi îl aruncă cel puţin doi metri, şi s-ar mai fi tot dus dacă băiatul nu se izbea cu capul de cadrul uşii. Se rostogoliră amândoi afară, pe

verandă. Ieşiseră din raza mea vizuală acum.

Ce naiba… Dar eram deja în mişcare, uitând de pistol şi repezindu-mă spre uşa de la intrare. Zgomotul era asurzitor, un mârâit amestecat cu un râset care, deşi era subţire, era clar al unui bărbat, şi bubuiturile care făceau casa să se cu tremure.

Era Graves. Îi crescuse păr pe el şi se mişca cu viteza glonţului.

Dar nu trebuia să se transforme!

Mi s-a părut o veşnicie până am ajuns la uşă, şi până să ajung eu, cei doi sfărâmaseră balustrada de pe verandă şi aterizaseră în curte. Se auzi un trosnet asurzitor şi o fântână imensă de zăpadă ţâşni din pământ.

— Terminaţi! am ţipat eu, dar cei doi nu-mi dădeau atenţie.

Era atâta zăpadă împroşcată în jur încât era greu să vezi ce se întâmpla, dar părea că tipul cu ochi albaştri îl apucase pe Graves – sau ceea ce fusese odată Graves – de ceafă îl azvârlea de colo-colo.

Am făcut trei paşi, m-am aruncat de pe verandă şi am zburat exact ca Supergirl, cu palmele larg deschise. L-am lovit pe tipul cu ochi albaştri în plin. Mi s-a tăiat răsuflarea şi am simţit o durere ascuţită în umăr, dar l-am răsturnat cu picioarele în sus. Ne-am prăbuşit amândoi într-o încâlceală de mâini şi picioare şi i-am dat un picior zdravăn în stomac înainte să-mi dau seama ce striga.

— Am venit să vă ajut, cretinii naibii!

M-am eliberat din învălmăşeală, simţind zăpada care îmi ardea mâinile şi faţa şi am sărit în picioare chiar când Graves se năpustea iar asupra lui. Timpul încetini; am întins repede mâna şi l-am apucat de părul creţ şi rebel – care acum era parcă şi mai neascultător. Nu era tot acoperit cu blană, dar se transformase, şi avea o lucire străină de firea omenească în ochii de un verde strălucitor. Aerul se întărise şi scânteia în jurul lui ca aburul fierbinte care iese dintr-un trotuar unde s-a turnat bitum.

L-am tras zdravăn de tot, preocupată în mică

măsură de faptul că n-ar fi trebuit să fiu în stare să mă mişc atât de repede încât să-l prind. Lumea se simplificase de tot, şi, deşi eram ameţită de valul de adrenalină care îmi pulsa în vene, am realizat că puştiul ăsta avea sângele roşu.

Mai bine să nu fii iepure, Dru. Hai! Fii stăpână pe situaţie!

Umărul unde mă lovisem ţipa de durere, dar am îndurat strângând din dinţi; picioarele lui Graves îi zburară de pe sol şi el scoase un sunet ca un câine din desenele animate care ajunge la capătul lanţului şi e tras brusc înapoi. Am slobozit un ţipăt scurt de durere, degetele mi se încleştară şi Graves se izbi de pământ, iar părul lui – viu, creţ, care trecuse prin multe – îmi alunecă printre degete.

— De unde naiba ai învăţat asta? mârâi printre dinţi tipul cu ochi albaştri.

Chipul lui era o mască de sânge, partea dreaptă deja umflându-se şi schimbându-şi culoarea de la primul pumn pe care i-l dădusem. Nici de data asta nu

era îmbrăcat corespunzător pentru vremea de afară – avea un pulover negru în V, subţire de tot, nişte blugi şi nişte adidaşi negri glazuraţi cu zăpadă. Am simţit din nou un miros plăcut de mere cu scorţişoară şi m-am întrebat dacă nu cumva gătea vreo vecină din jur.

Soarele îi făcea părul să lucească cu reflexe aurii, scoţând în evidenţă şuviţele blonde printre firele de păr castaniu. Părea o tunsoare nouă şi scumpă, cu laţe, şi când Graves mârâi la el, tipul îi răspunse tot cu un mârâit, dezvelindu-şi dinţii care nu prea aduceau a dinţi de om. Amândoi mârâiau – Graves ca un câine imens întărâtat şi Ochi-Albaştri scrâşnind ca metalul care se freacă de metal.

— Aşteptaţi puţin.

Am întins mâna în jos. Graves se chinuise să stea în fund. Încă mai mârâia, scoţând un sunet gros şi vibrant care-mi făcea dinţii să clănţăne. Ca să fiu în siguranţă, i-am pus o mână pe cap – nu că aş fi putut să-l opresc dacă sărea, dar merita să încerc.

— Graves? Aşteaptă o secundă, te rog.

— Nu te aude, spuse Ochi-Albaştri. Bestia a pus stăpânire pe el.

— Du-te naibii! mârâi Graves, şi chiar m-am bucurat să-l aud.

Vârcolacii nu vorbesc. Cel puţin nu când se întrupează în animale. Cel cu capul vărgat nu fusese în stare decât să scoată nişte sunete ciudate. Odată ce se transformă în fiare, gura lor nu mai e anatomic făcută pentru articularea cuvintelor.

Faptul că Graves vorbea era un semn bun şi însemna că nu era vârcolac. Dar nu era nicio îndoială că fusese muşcat de o asemenea creatură, că nu se transformase în douăsprezece ore şi că era virgin, nu?

Asta ar fi trebuit să însemne că nu era în pericol. Dar Graves făcea tot soiul de lucruri pe care nu ar fi trebuit să le facă. Îmi doream din nou să fi ştiut mai multe despre subiect, mai mult decât ce reuşisem tata şi cu mine să punem cap la cap cu ajutorul unor cărţi vechi, cu coperţi de piele,

mucegăite, care treceau din mână în mână, de la vânător la vânător, şi care erau ţinute în spatele tejghelei în magazinele adevărate de obiecte oculte, şi nu erau scoase la iveală decât atunci când vânătorul îşi dovedea buna-credinţă.

Cărţi pe care ar fi trebuit să le studiez din scoarţă-n scoarţă, în loc să pierd timpul plângându-mi de milă, că tot veni vorba.

— Staţi aşa puţin. Aşteptaţi o fracţiune de secundă doar! Am scormonit prin amintiri şi am întins degetul arătător al mâinii libere spre Ochi-Albaştri. Tu. Christophe, nu?

Acesta schiţă o reverenţă corectă, întinzând braţele, şi am început să-mi simt picioarele cam moi. Chiar dacă acum nu mai avea colţi şi părul îi stătea ridicat, pudrat cu zăpadă, încă părea că nici nu păşeşte pe pământ. Stătea, uşor ca fulgul, pe pojghiţa unei moviliţe de omăt. Se purta o luptă între ceea ce vedeam cu ochii şi cu mintea; m-am dat bătută, apoi am abordat iar problema şi în cele din urmă am decis

că de vreme ce stătea scăldat în lumina soarelui, era pesemne altă creatură.

Dar i-ai văzut colţii, Dru!

— Ce naiba mai eşti şi tu?

Îmi doream să nu fi renunţat la pistol, dar mi-am spus din nou în sinea mea că fusese o idee bună – una dintre puţinele idei bune pe care le avusesem în ultimele zile. Ce aveam să fac? Să mă apuc să trag cu pistolul ziua în amiaza mare? Aş fi avut o şansă grozavă să fac cunoştinţă cu vecinii. Vântul îşi schimbă direcţia şi am simţit din nou miros de mere în nări. Îmi lăsa gura apă.

Zâmbetul lui se lărgi şi afişa acum o veselie ca de om nebun.

— Şi eu aş putea să te întreb acelaşi lucru, fetiţo. De ce nu mi-ai spus cine eşti cu adevărat?

— Ştiai cum mă cheamă.

Mă luptam cu impulsul nebunesc de a-l mângâia pe Graves pe cap.

Şezi blând o clipă. Lasă-mă să-l iau puţin la

întrebări.

— Nu contează numele, spuse Christophe, dându-şi puţin capul pe spate şi adresându-se cerului albastru şi rece şi care, de fapt, avea chiar nuanţa ochilor lui.

Ca să vezi!

Îşi coborî din nou privirea asupra mea şi ridică din umeri.

— Ce-ai zice dacă am continua discuţia înăuntru? Asta dacă poţi să-ţi stăpâneşti căţeluşul de salon.

Graves se încordă, dar nu făcu nicio mişcare. Mârâitul lui vibrant încetă şi el se ridică, într-o mişcare fluidă.

— Ce e ăsta, Dru? întrebă.

Slavă Domnului, cel puţin suna rezonabil.

— Nu miroase cum trebuie.

— Uite cine vorbeşte, spuse Christophe şi-şi încrucişă mâinile la piept.

Ar fi trebuit să arate ridicol murdar de zăpadă

cum era, dar nu ştiu cum se făcea că nu mi se părea aşa.

— Ţi-am spus, sunt un djamphir. Din neamul Kouroi. Vânez bestiile nopţii. Şi tu, domnişoară Anderson, aş putea spune că eşti şi nu eşti la fel. De ce nu mi-ai spus cine eşti?

— L-ai omorât pe tata. Dar nu păream prea sigură. Acum nu mai eram aşa de sigură. Şi ce, trebuia să-ţi pun totul pe tavă?

— Nu eu l-am omorât pe dragul tău Papá. L-am avertizat să stea departe, dar era foarte hotărât. Avea el conturile lui de reglat cu Sergej.

Faţa i se schimonosi şi se întunecă, iar eu îl priveam fascinată.

— Toţi avem ceva cu el, adăugă.

— Sergej?

Numele fu ca o ţepuşă de sticlă care-mi străpunse capul. Mă luară frisoanele şi mi-am dat seama că stăteam toţi afară, în frig.

— Cine mai e şi ăsta?

Christophe se holbă la mine ca şi cum l-aş fi întrebat ce era oxigenul. Apoi se aplecă şi scoase un şuierat, şi mi-am dat seama că râdea.

Ai fi zis că m-am obişnuit cu chestiile ciudate, dar asta e altceva.

Lăsasem mâna jos. L-am apucat pe Graves de pulover şi l-am tras înapoi. El veni fără să opună rezistenţă, cu capul plecat, ca un copilaş.

— Nu mă simt prea bine, spuse foarte încet şi tuşi.

— Nu mă mir. Strângeam din dinţi atât de tare încât cuvintele de-abia îmi ieşiră din gură. Cred că trebuie să ne documentăm serios.

Nu voiam să mă întorc cu spatele la Băiatul Zâmbăreţ, aşa că a trebuit să merg cu spatele, ridicând piciorul sus ca să-mi scot tălpile care se afundau în zăpadă. Curtea din faţă părea că fusese lovită de o tornadă. Slavă Domnului că nu era niciun vecin acasă în toiul zilei ca să vadă scena.

Era cât pe ce să trag o căzătură zdravănă pe

scările verandei; Graves apucă strâns de balustradă şi urcam amândoi clătinându-ne ca nişte beţivi. Urcam cu spatele, treaptă cu treaptă, Graves lăsându-se pe mine din ce în ce mai greu. Energia se scurgea din el ca apa dintr-o cană spartă. Băiatul Zâmbăreţ se opri din şuierat şi se uită la noi cu interes.

— Presupun că n-o să mă inviţi înăuntru.

Schiţă acelaşi rânjet de fiară şi dinţii i se dezveliră. Erau albi de-ţi luau ochii.

Dar acum nu mai erau colţi.

— Presupui bine.

I-am luat-o înainte lui Graves, în cazul în care el nu şi-ar fi dat seama că nu era deloc o idee bună şi ar fi spus ceva.

— Să ştii că nu sunt ca un nosferatu.

Christophe înainta cu mişcări încete. Picioarele lui tot nu atingeau zăpada.

Cum de s-a murdărit din cap până-n picioare dacă poate să facă asta?

— N-am nevoie de invitaţie ca să-ţi trec pragul.

Aşa e, n-ai trecut numai peste prag, ci şi peste undele de protecţie.

— Pun pariu că le spui asta tuturor fetelor.

Cuvintele mi-au ieşit din gură fără nicio contribuţie din partea mea. Graves râse pe înfundate. L-am urcat pe verandă, continuând să mă deplasez cu spatele. Aveam senzaţia neplăcută că Ochi-Albaştri ne mâna ca pe o turmă.

Christophe rânji, măsurându-ne pe amândoi din priviri. Se mişca alene, de parcă avea la dispoziţie tot timpul din lume, alunecând ca uleiul pe zăpadă.

— O să adoarmă în curând. Asta a fost prima dată când s-a transformat, nu? Când a fost muşcat? Şi ce specie de vârcolac l-a muşcat?

Scoteam aburi pe gură. Graves se lăsă moale pe umărul meu. Nici nu-ţi venea să crezi că puţin mai devreme alergase şi mârâise ca un ciobănesc german.

— Eu pun întrebările, Chris. Tu doar răspunzi. Ce creatură mai eşti şi tu? Şi dacă nu tu l-ai omorât pe tata, atunci cine?

— Tu chiar nu auzi ce-ţi spun? Sunt djamphir. Pe jumătate vampir, dar, tehnic vorbind, sunt mai degrabă a şaisprezecea parte dintr-un vampir. Noi suntem rezultatul uniunii dintre femei şi un nosferatu. Sigur ai auzit de asta.

Stomacul mi se întoarse pe dos rău de tot. Măiculiţă!

— N-am auzit, de fapt

Poate doar în filme. În filmele proaste de tot.

— Ia zi, domnişoară Dru, pe unde te-ai ascuns până acum?

Urcă pe scări dintr-o singură săritură, de-abia atingând pământul, ca şi cum ar fi fost încălţat cu pantofi de balet. Parcă aveai în faţa ochilor o felină care levita.

— Presupun că nici tu nu ştii ce eşti, adăugă.

Mă tot gândeam la mirosul de plăcintă de mere. Bunica servea mereu plăcinta de mere cu o bucată de brânză alături; aşa-i plăcea tatălui meu.

— Ba ştiu prea bine. Sunt nervoasă foc,

flămândă şi înfrigurată. Mersi.

Am întins mâna bâjbâind după clanţă, cu intenţia de a închide uşa şi de a-l lăsa pe verandă, dar am ezitat.

Uşa nu se dovedise a fi de prea mare folos în urmă cu cinci minute. Totuşi, felul cum rânjea, cu faţa mânjită de sânge, nu era prea încurajator.

M-am dat înapoi. Pistolul era pe jos, prea departe ca să am timp să dau un picior uşii să o închid şi să ajung la el.

— Dacă eşti un spirit rău, nu poţi să intri înăuntru.

Mi se uscase gâtul. Graves îşi alese parcă special momentul ca să se lase cu toată greutatea pe mine şi, în loc să fiu gata să sar la bătaie, m-am trezit deodată în pericol să iau o altă căzătură de toată ruşinea. Spatele mă durea şi mă ardea, şi nici cu umărul nu stăteam prea bine.

Christophe păşi peste prag, închise uşa şi îl luă pe Graves de celălalt braţ. Cât ai clipi din ochi, el

preluă dibace toată greutatea şi îl manevra acum pe Graves cu graţia unui dansator. Parcă era Gene Kelly care trăgea după el o păpuşă plină de nisip.

— Unde vrei să-l duc?

— Sus. Am ridicat pistolul spre el. Şi fără mişcări bruşte.

I-am văzut un ochi albastru scânteind. Sângele i se usca deja pe faţă. Centrala era pornită – Dumnezeule, factura o să fie uriaşă luna asta!

— Dacă aş vrea să vă omor pe vreunul dintre voi, v-aş lăsa de mâncare la lupi. Ăsta e anotimpul lor, la urma urmelor.

Da, mă rog. Cum zici tu.

— O să păstrez pistolul pentru orice eventualitate. Ce cauţi aici?

— M-am gândit să-ţi fac o vizită, draga mea. De vreme ce te-ai dovedit a fi aşa de interesantă.

Mă luă gura pe dinainte, fără să mai gândesc.

— Ştii, eşti al doilea tip în ultimele zile care-mi spune asta. Ar trebui să fii mai creativ.

Asta a fost bună, Dru!

— Urăsc să mă imite cineva.

Îl trăgea pe Graves pe scări ca şi cum ar fi fost un fulg.

— N-o să păţească nimic, dacă asta te întrebi. O să doarmă câteva ore şi o să se trezească dezorientat şi flămând. Sper că ai ceva carne în casă.

Carnaţii bolognezi se pun la socoteală?

— Hm, bine. Spune-mi, eşti vânător?

Mergeam încet în spatele lui, simţind deodată dorinţa de a-i vedea faţa lui Graves. Şi dacă nu o luasem razna – ceea ce era clar o posibilitate – puştiul ăsta mirosea ca o plăcintă proaspăt scoasă din cuptor. Mirosea frumos şi-mi făcea foame.

— Printre altele, da. Ajunse în capul scărilor, adulmecă şi îl duse pe Graves în camera mea. Măi să fie, ce cameră cochetă! Pun pariu că doarme aici.

Îi dădu drumul lui Graves pe patul pliant şi trase de o pătură de armată cu care îl înveli. Deşi era aspră şi-ţi dădea mâncărimi, era călduroasă şi avea să

fie iertătoare cu zăpada de pe hainele lui Graves care se topea.

Când dormea, chipul lui Graves nu mai părea aşa de apăsat de griji şi sprâncenele nu se mai uneau. Dormea cu gura întredeschisă, ca un copil mic. Am îndreptat arma spre Christophe.

— OK, acum mişcă-te încet. Pleacă de lângă el.

Ridică mâinile şi pe chipul mânjit de sânge i se citi o umbră de iritare.

— De ce trebuie să mă repet? Tocmai ce ţi-am spus că nu vreau să vă fac rău nici unuia dintre voi. Tu eşti o tipă fără experienţă. Dar el cine e, animalul tău de companie?

Nu-mi venea să cred, dar m-am zbârlit toată. Dacă aş fi avut păr pe ceafă, mi s-ar fi ridicat pur şi simplu.

— El e prietenul meu.

Şi tu nu eşti.

— Cred că trebuie să stăm puţin de vorbă, am spus.

— De acord.

Umerii îi căzuseră puţin, de parcă ar fi fost obosit.

— Ai un prosop? Aş vrea să-mi şterg sângele de pe faţă.

Mi se părea o cerere destul de rezonabilă.

— Jos, la parter. În bucătărie.

L-am urmărit cu arma în mână tot drumul.

La urma urmei, îl nimerisem o dată. Şi aici, în casă, împuşcasem deja un zombi. Poate că isteţul ăsta cu ochi albaştri care mirosea a plăcintă de mere avea să fie următorul pe listă.

Capitolul 21

Acum că se curăţase de sângele de pe faţă şi stătea în lumină, Christophe se dovedi că nu avea doar un simţ al mirosului dezvoltat, ci şi că era extrem de chipeş. Puloverul ud de zăpadă i se lipea de corp. Era în formă bună şi vânos – sigur avea să mi se învineţească genunchiul unde mă lovise.

Am stat într-o parte a bufetului cu pistolul îndreptat asupra lui, urmărindu-l în timp ce se curăţa de sânge, frecându-se pe mâini şi trecându-şi prosopul peste faţă. Avea bărbia puţin ascuţită, dar pomeţii erau frumoşi.

— Să ştii că nu e nevoie să faci asta, spuse el cu spatele la mine, aruncând o privire pe fereastra care dădea spre curtea din spatele casei.

Nu spusese absolut nimic despre ecranul protector pe care-l făcusem din placaj şi pături şi care acoperea gaura din uşă. Mă întrebam dacă simţea izul duhorii de zombi.

— Ai face bine să vorbeşti, i-am adus la cunoştinţă după ce se clătise pe mâini de trei ori. N-am toată ziua la dispoziţie.

— S-ar putea să ai toată ziua, dar noaptea sigur nu.

Se întoarse şi se sprijini de blat. Părul parcă i se mai întinsese, dar tot părea ciufulit artistic. Ochii lui albaştri erau ca nişte găuri strălucitoare cioplite pe chip şi gura lui elegantă schiţă o grimasă, ca şi cum ar fi gustat ceva nu prea plăcut la gust.

— Aştepţi musafiri?

Poftim?

— Nu.

Aveam de gând să repet ritualul de protecţie a ferestrelor şi uşilor casei, şi cred c-aş face bine să-l fac de îndată ce pleci de aici.

— Dar nu tu eşti cel care pune întrebările aici, băiete, ci eu. Ce-ar fi să-mi explici cum se face că-l cunoşti pe tata şi ce eşti exact?

El ridică din umeri şi centrala se opri cu

zgomot. Aproape să-mi sară inima din piept.

— Sunt un djamphir. Eu vânez nosferatu. Presupun că oamenii-vânători nu ştiu prea multe despre noi – cel puţin amatorii probabil că nu ştiu.

Rânji şi am simţit o repulsie puternică faţă de el.

— Şi îl cunosc pe tatăl tău pentru că din cauza lui am întârziat luni de zile. Aproape terminasem de pregătit o capcană pentru Sergej, dar a trebuit să se bage taică-tău şi să strice totul cu dorinţa lui de răzbunare. Zici că a murit? M-am gândit eu că aşa o să se întâmple când i-am văzut luându-l.

— Ai fost de faţă? Ce s-a întâmplat? Şi cine naiba e Sergej?

Nu puteam să pronunţ numele aşa cum făcea el, ca şi cum era un nume străin. Doar rostirea lui făcu să-mi străpungă creierul acelaşi pumnal de sticlă, şi casa scârţâi ascuţit. Acum se liniştea şi ea după agitaţia de mai devreme.

Tipul îşi dădu ochii peste cap, un gest specific

adolescentin, dar ciudat de exagerat.

— Sergej, principele. E bătrân şi rău. El e vampirul-nosferatu pe care-l vâna Dwight Anderson în ultimii doisprezece ani.

Când l-am auzit rostind numele tatălui meu nu mi-a căzut bine. Când am mai auzit şi ce spunea, mi s-a părut şi mai îngrozitor.

Tata era pe urmele unui vampir? Nu se poate! Mereu îmi spunea că nu voia să audă de ei. Că n-ar face asta nici pentru toţi banii din lume.

— Tata vâna alte creaturi.

Inima mă înţepă, ca şi cum m-ar fi străpuns cineva cu o ţepuşă.

— Nu cred că a vânat vreodată vreun vampir.

Dar… s-ar putea să mă înşel. Îmi amintesc de oraşul ăla la nord de Miami. Tata a tras o sperietură zdravănă de tot acolo.

Şi mai era şi perioada de o lună când stătusem cu August. Îmi trecuse prin minte ceva în legătură cu asta, ceva ce trebuia să fac, dar ce a spus Christophe

mi-a alungat ideea complet din minte.

— Tatăl tău era un amator talentat. Mama ta era vânătorul, de fapt.

Se uita la mine fix, de parcă îmi cântărea reacţia. Lumina de afară care cădea pieziş pe chipul lui scotea la iveală toate detaliile, puful puloverului pe care-l purta şi lucirea din ochii lui.

— Ce-ţi mai aminteşti despre ea? mă întrebă.

Acum o să jucăm un joc, Dru.

Am înghiţit în sec. Gura îmi lăsa apă. Mirosul de condimente şi scorţişoară îmi distrăgea foarte mult atenţia, mai ales fiindcă acoperea izul omniprezent de zombi.

— Nu-mi amintesc prea multe. Când a murit ea, eu aveam cinci ani.

— Când a fost omorâtă. Îşi încrucişa mâinile la piept şi se uită fix la mine, de parcă mi-ar fi ieşit ceva pe faţă. Nu ştiai?

Îmi transpirau palmele şi inima îmi bătea nebuneşte. Ce naiba crezi tu că ştii despre mine?

— De unde naiba ştii tu? Eşti de vârsta mea.

I se păru amuzantă replica mea. În orice caz, un zâmbet chinuit îi apăru pe chip.

— Am eu propriile mele căi şi metode, domnişoară Dru. Şi o să mai rămân pe aici un pic. Eu sunt îngerul tău păzitor. Tu chiar nu ştii cine eşti, nu-i aşa?

În piept simţeam mocnind o furie iraţională, căreia nu puteam să-i găsesc cauza. La urma urmei, cine se credea tipul ăsta?

Am spus că cu o să pun întrebările aici. De ce simt că mai degrabă cu sunt luată la întrebări?

— Ce să zic, înger păzitor. Vrei să te şi cred? Nu eram convinsă că sunt în stare să spun vreo replică mai ironică de atât, dar am încercat. Ţi-am spus, sunt o tipă scoasă din sărite, obosită şi flămândă. Cam asta s-ar putea spune despre mine. Nu pricep unde baţi.

— Ştii ce înseamnă svetocha4? Nu, normal că

---

4 Echivalentul feminin al unui djamphir

nu ştii.

Încleştă pumnul în care ţinea prosopul murdar de sânge. Era ciudat să vezi diferenţa dintre pumnul care i se albise şi expresia de pe chipul lui, care denota interes şi calm.

— Ce n-aş da să aflu cum credea taică-tău că o să se descurce cu tine când o să ajungi la maturitate. Sau cum a făcut de te-a ţinut ascunsă. Dar dacă cu ştiu cine eşti, sunt şanse să mai ştie şi altcineva. Şi. or să vrea să pună mâna pe tine sau să te omoare. În orice caz, n-o să mai fi liberă mult timp. Şi dacă te prinde Sergej, s-ar putea să-ţi doreşti să fi murit.

Ooo, ce voia să fie asta, o ameninţare? Am făcu apel la toate resursele mele de atitudine stil „mă doare-n cot”, cea pe care o afişam când mergeam într-un bar din Lumea Reală cu tata.

— De ce? Doar pentru că ştiu despre Lumea Reală? Mă rog, nu-mi pasă.

Mă săturasem să stau în spatele bufetului. Voiam să mănânc ceva şi să-mi fac un duş fierbinte de

tot şi îmi doream să nu mai simt fiorii care îmi dădeau de ştire că avea să se întâmple ceva rău.

— Cred că e timpul să pleci.

Ca să nu mai spun că voiam să mă aşez şi să mă gândesc în tihnă la toate astea. Poate că tot ce spune el e doar vrăjeală, e adevărat, dar…

Există totuşi un „dar”. Cel mai urât cuvânt din limbă. Urăsc cuvântul ăsta. Înseamnă doar că altceva urmează să meargă prost sau că se împute şi mai rău treaba.

Şi era deja destul de împuţită.

— Nu prea asculţi ce-ţi zic eu. Eşti în pericol, Dru. Ceea ce ai văzut până acum e nimica toată pe lângă ce te aşteaptă în viitorul apropiat. S-a răspândit vorba că Anderson a murit şi că Sergej îl caută pe cel care a rămas în urma lui – ceea ce înseamnă că încep să suspecteze că există cineva. Un secret păstrat de mama ta.

Nu-şi descleştase pumnul şi strângea în continuare prosopul murdar de sânge. Se uita atât de

concentrat undeva peste umărul meu stâng, încât eram cât pe ce să mă întorc să văd ce se profila amenințător în spatele meu.

— Și uite cum te găsesc, ascunzându-te cu un loup-garou, fără să te sinchisești de sfaturile bune care ți se dau.

Loup-garou, alt cuvânt pentru vârcolac. L-am băgat la cap. Era posibil să găsesc ceva despre asta; era timpul să mănânc cărțile pe pâine.

— Deci tipul ăsta, Sergej, e vampir și l-a omorât pe tata?

Era destul de greu să vorbesc cu zumzetul pe care-l auzeam în cap.

Era același sunet pe care îl auzisem când mă trezisem în urmă cu câteva zile și descoperisem că lumea deviase de la cursul ei firesc, aruncându-mă în mijlocul unui coșmar. Zgomotul care era în fundalul cuvântului „mort”. Alt cuvânt pe care îl urăsc.

— Nu știu dacă „omorât” e cuvântul exact. Îi place să-i sfâșie în bucăți înainte de a-i trimite pe

lumea cealaltă. Poate că tatăl tău e încă în viaţă.

Expresia feţii i se schimbă aproape imperceptibil, strângând uşor din buzele perfect sculptate, şi deodată am ştiut instinctiv că nici el nu credea ce spune.

Deci nu ştii sigur. Îţi dai cu presupusul, la fel ca şi mine.

Era o uşurare că începeam să gândesc din nou logic. Am clipit de două ori, încercând să pun cap la cap toate informaţiile.

— Şi ce naiba cauţi aici?

— S-ar putea spune că îi reprezint pe cei care te cred valoroasă. Ţi-am spus, sunt noul tău înger păzitor. Nu te bucuri?

Un zâmbet larg şi vesel îi apăru pe faţă. Ar fi fost seducător dacă n-ar fi fost atât de ciudat. Semăna cu o mască de Halloween.

Ce mai înger! Da, nu mai pot de bucurie!

— Valoroasă? De ce?

— Djamphirii sunt întotdeauna bărbaţi. Dacă se

împerechează cu muritoare, rareori se întâmplă să aibă progenituri de sex feminin. Şi când se întâmplă, acestea se numesc svetocha. Ele sunt uneori fertile; fiii lor sunt puternici, dar fiicele lor – care sunt de două ori mai rare – sunt şi mai puternice. Întotdeauna fetele care se nasc sunt rasă pură.

Se opri, înălţă capul şi adulmecă adânc. Mă întrebam dacă şi el simţea miros de plăcintă cu mere.

— E adevărat că cu sunt bun. Sunt puternic în virtutea sângelui care-mi curge prin vine. Dar cu pregătirea adecvată, Dru, tu poţi deveni toxică pentru un nosferatu. Poţi să dezvolţi capacitatea de a-l omorî doar dacă respiri în apropierea lui. Asta de îndată ce ajungi la maturitate.

Da, şi-mi pun şi o pelerină şi ceva de spandex pe mine şi pot să zbor pe lună.

— Stai aşa. Aşteaptă un minuţel. Vrei să-mi spui că sunt pe jumătate vampir? Am clătinat cu putere din cap şi părul îmi zbură în toate direcţiile. Mai vrei să te şi cred. Mai ai multe poveşti de spus?

Mama a fost mama mea. Nu era vampir, să te ia naiba! Ştiu sigur că nu era.

— Tu ştii mai bine decât alţii cât de adevărate pot fi unele poveşti.

Tipul cerceta bucătăria în amănunt. Ochii lui erau aşa de albaştri şi scanau cu atenţie fiecare obiect de parcă era acasă la el.

— Poţi să-mi dai un pahar cu apă, te rog? Să te tăvăleşti în zăpadă cu un loup-garou care se transformă pentru prima oară te face să-ţi fie sete.

Şi tu-mi spui mie că vrei apă? Ţi-am văzut colţii, prietene. I-am făcut semn cu mâna liberă, fără să-l slăbesc din ochi, cu pistolul îndreptat spre el.

— Paharele sunt acolo, sus. De unde ştiu eu că eşti ce spui că eşti?

Sau că ce-mi spui tu e cât de cât adevărat?

Vedeţi, asta era problema. Nimic din ce spunea el nu putea să fie adevărat.

Şi atunci, de ce-l mai ascultam?

El ridică cu graţie dintr-un umăr.

— Pot să ies pe timpul zilei. M-ai împuşcat ieri-noapte – apropo, să ştii că m-a durut – şi sângele meu e roşu, aşa cum ai putut să te convingi acum nici zece minute. Pot să vă deosebesc după miros pe tine şi pe animalul tău de companie de sus – şi ţi-am salvat viaţa. Nu sunt destule motive, sau mai ai nevoie de altele?

A luat un pahar cu mişcări încete. Nu se auzi decât scârţâitul dulapului.

— Să ştii că aş fi putut să vă omor pe amândoi. Te apucă şi râsul când vezi cât de mult îţi lipseşte antrenamentul.

Dar fac asta de când mă ştiu.

Totuşi, n-ar strica să aflu cum a făcut el câteva scheme. Cum ar fi să stea pe zăpadă fără să lase urme. Mi-ar prinde bine şi mie să ştiu aşa ceva.

Şi dacă discursul lui despre djamphir era adevărat? Am scormonit în amintiri, dar n-am găsit nimic. Nimic decât ce văzusem în filme, şi dacă acestea te pregătesc mai bine decât ai crede pentru

astfel de situaţii, nu sunt totuşi la fel de explicite şi complexe ca o carte bună.

Dar ce s-a întâmplat în realitate cu mama? Am înăbuşit din faşă gândul. Nu voiam să mă gândesc la asta.

Nu voiam deloc să mă gândesc la aşa ceva. Erau prea multe lucruri pe care trebuia să le elimin din calea mea înainte de a începe.

Părea că acest Christophe ştia mai multe despre Lumea Reală decât ştiam eu. Numărul lui de telefon fusese trecut în agenda tatălui meu, dar fără semnul care spunea că persoana nu reprezenta niciun pericol. Dar era trecut la persoane de contact şi – aici intervenea magia – s-ar putea chiar să se dovedească folositor.

Nu-mi plăcea deloc gândul ăsta. La fel cum nu-mi plăcea nici să mă gândesc cât de inutil se dovedea Graves a fi, deşi, să nu-l desconsiderăm, se străduise bietul băiat.

Ce voiam? Merita oare să-l ţin pe lângă mine pe

tipul ăsta?

Dar aveam oare de ales? Arma era la mine, dar începeam din ce în ce mai mult să bănuiesc că de fapt Christophe mă lăsa să o păstrez. Şi mai aveam o bănuială – dacă putea să-l miroasă pe Graves sau pe mine, putea probabil să miroasă şi ce mai rămăsese din zombi, o pată pe covorul din sufragerie. Atunci vă întreb, fraţilor, de ce nu pomenea nimic despre asta?

Vuietul din capul meu devenea din ce în ce mai puternic. Acoperea celelalte sunete pe care nu voiam să le aud – degetele care bat în geam, sunetul flăcărilor care ies dintr-o creatură păroasă cu spatele lat, sau urletele cumplite ale unui vârcolac cu capul vărgat. Deja începea să fie prea mult pentru mine.

Eram practic la mila acestui tip. Oare nu mă resemnasem eu mai devreme dimineaţă că o să fiu ucisă de el?

— Deci cum rămâne? întrebă Christophe, de parcă ar fi putut să-mi citească gândurile.

Pauza pe care o făcea între cuvinte era ciudată,

ca un fel de accent american straniu. Am auzit aproape toate accentele specifice diferitelor zone de pe continent, dar nu puteam să-l localizez.

— Va trebui să ai încredere în cineva, Dru.

Mă gândesc că am încredere în Graves, chiar dacă m-a băgat în sperieţi cu apucăturile de mai devreme, când mârâia şi sărea cât colo. Şi mai cred că tu minţi în legătură cu mama.

Cum se face totuşi că a adus vorba despre ea? Tata nu vorbea despre ea, nici măcar cu August. Pur şi simplu n-a adus vorba niciodată despre ea. Cum era posibil să ştie tipul ăsta despre mama?

Mai erau şi alte lucruri pentru care să-mi fac griji.

Mă gândesc că nu am încredere în tine până când nu aflu de ce te arăţi atât de săritor.

Dar trebuia să recunosc că gândul mă făcea să răsuflu uşurată. El era un profesionist. Îl aranjase bine pe vârcolacul cu cap vărgat şi îl pusese pe fugă şi era evident că putea să se descurce singur. Faptul că mai

aveam pe cineva în tabăra mea, cineva mai experimentat care ştia mai multe decât mine, nu era de ici, de colo.

Nu asta îmi dorisem? Şi acum era chiar în bucătăria mea, mirosind a plăcintă cu mere şi uitându-se la mine cu o faţă serioasă care îl făcea să fie şi mai drăguţ. Vânătaia care se întindea pe un obraz nu mai înaintase şi, sub ea, se ghicea un tip frumuşel foc. Nu genul de macho sau cel insensibil care îţi dă de înţeles că tipul e prea ocupat să se ocupe de augusta lui persoană ca să se mai gândească şi la tine.

Nu, chipul lui era bine proporţionat. Toate trăsăturile respectau proporţiile, observase artista din mine. Cu excepţia bărbiei ascuţite şi a ochilor întunecaţi. Ca şi cum ştia mai multe decât spunea.

Bravo ţie, să-l judeci după aspectul fizic, Dru! Zău aşa!

Vuietul din capul meu se stingea. Am înghiţit în sec.

— Bine. Am pus piedica la loc şi am pus pistolul deoparte. Ce propui să facem?

— Aşa te vreau!

Zâmbi. De data asta nu era rânjetul animalic de mai devreme, ci un zâmbet sincer care îi lumină privirea rece. Avea sânge şi în păr, care aproape i se uscase. Din hainele lui picura apă pe podeaua bucătăriei, dar zâmbetul compensa totul cu vârf şi îndesat.

— Mai întâi, domnişoară Dru, inventariem armele pe care le ai şi aduc şi eu câteva de-ale mele. Apoi, înainte să se întunece, facem din nou ritualul de protecţie. E destul de posibil să avem musafiri la noapte.

* * *

— Nu-mi place, şopti Graves.

Una peste alta, Graves accepta situaţia cu destul calm. Puse mâna pe borcanul de fursecuri, trecându-şi

degetul peste pântecul văcuţei, şi şi-o retrase când m-am uitat la el ridicând din sprânceană.

Am închis uşa maşinii de spălat vase şi am rotit butonul ca să-i dau drumul. Părul meu se usca şi începuse să se încreţească tot, dar mă simţeam mult mai bine după ce făcusem un duş fierbinte şi luasem un prânz zdravăn.

— Nici mie. Dar el ştie o grămadă de lucruri. Despre tine, de exemplu.

M-am surprins şoptind şi eu, ca şi cum Christophe n-ar fi plecat să „ia nişte lucruri”, urmând să se întoarcă înainte de lăsarea serii.

— Eu credeam că tu ştii o grămadă de lucruri.

Graves luă o cutie goală de pizza – îmi venise ideea să facem comandă la domiciliu, căci strada era curăţată şi cam terminasem tot ce aveam prin casă. Alimentarele erau deschise. Dacă nu mai ningea a doua zi, urma să mă duc la magazin.

Era ca atunci când stăteam cu tata. Doar că nu era chiar la fel. Tata s-ar fi uitat la televizor sau m-ar

fi chestionat în legătură cu tacticile învăţate. Graves doar se ţinea după mine şi tresărea uşor încordat de fiecare dată când auzea un scârţâit

— Chiar ştiu. Dar el ştie mai multe decât mine.

M-am uitat la mormanul de vase nespălate rămase, am pus dopul la chiuvetă şi am întins mâna după detergentul de vase.

— Văd că accepţi situaţia cu mult calm, am remarcat.

Faţa i se schimonosi.

— A fost incredibil. Parcă puteam să miros tot. Era ca şi cum lumea se mişca încet şi eu cu viteză normală. Puse cutia goală deoparte, deschise alta care mai avea două felii de pizza pepperoni cu multă brânză. Doamne, nu mi-am imaginat niciodată că poate să-mi fie aşa de foame!

— Mai sunt şi cereale, după ce termini cu pizza.

Mă holbam la bulele albe de spumă care se ridicau la suprafaţa apei din chiuvetă. I-am aruncat pe

furiş o privire piezişă pe sub gene şi m-am concentrat din nou la spuma din chiuvetă.

— Graves? Mersi.

Graves înfulecă grăbit.

— Pentru ce? întrebă el şi mai luă o gură zdravănă.

Părul îi era răvăşit şi ochii îi luceau febril. Verdele aprins al ochilor îl prindea bine.

— Pentru tot. Adică… vreau să spun că nu trebuia.

Nu trebuia să-mi cumperi un cheeseburger. Nu trebuia să mă ascunzi. Nu trebuia să rămâi lângă mine şi să mă iei de la şcoală azi. Nu trebuia să mă faci să am încredere în tine.

— N-ai pentru ce. Ridică din umeri şi rânji; o bucată de brânză îi atârnă de colţul gurii înainte să apuce să o ia cu limba. N-am pe nimeni altcineva, Dru. M-am gândit că suntem amândoi în aceeaşi barcă.

Da. Şi se scufundă cu repeziciune.

Mi-am băgat degetele în apă.

— Ce s-a întâmplat cu părinţii tăi?

Graves azvârli înapoi în cutie felia de pizza din care mâncase jumătate.

— Nu m-au vrut. Am tot fost plimbat din orfelinat în orfelinat un timp şi nu mi-a fost deloc bine. Eram cât pe ce să rămân la şcoala de corecţie pentru că nu mai ştiau ce să facă cu mine. Pe urmă m-am gândit că sunt destul de deştept să-mi port singur de grijă. Aşa că am spus nişte minciuni, am făcut câteva mişcări isteţe şi mi-am făcut un plan cum să ajung adult şi să nu mai fiu niciodată neajutorat. Absolut niciodată. Miji ochii şi ridică din umeri, de parcă sub cuvintele lui nu s-ar fi ascuns atâta durere. Şi m-am descurcat destul de bine. Cel mai important e să aranjezi astfel lucrurile încât oamenii să presupună că există cineva care se ocupă de mine.

— Da, ştiu cum e.

Ştiam tot ce se putea şti despre subiect.

Pe bufet e o bancnotă de cincizeci, Dru. Şi să

nu uiţi să-ţi faci exerciţiile kata.

Dar tata mă iubea şi niciodată nu s-a pus problema că nu m-a vrut. Nu m-ar fi lăsat niciodată undeva şi nu m-ar fi abandonat, nu? Se întorcea mereu la mine.

Dar eu îmi făceam mereu griji. Întotdeauna. Şi de data asta chiar nu se mai întorsese, nu?

— Şi noi ce-o să facem până se întoarce? întrebă Graves, uitându-se la mine.

Am pus primele trei farfurii în chiuvetă şi am împroşcat cu apă.

Noi. Suna atât de simplu cum o spunea el.

— O să spălăm vasele. Pe urmă o să-ţi arăt cum se face ritualul de protejare a casei. Am văzut cum i se măresc ochii, gata să intre în panică, şi un chicot de râs involuntar îmi bolborosi în gât. Nu-ţi face griji, nu e nevoie decât de imaginaţie – e simplu. O să recapitulăm împreună ce avem de făcut după ce se întoarce Christophe. M-a ajutat să îngrădesc casa înainte să plece, dar nu strică să o facem din nou – şi

nu-ţi strică nici ţie să înveţi cum se face. Bunica spunea că ritualul trebui făcut la două zile ca să fie proaspăt.

Mă durea puţin inima când vorbeam despre bunica. Nu aşa de mult cum mă durea când mă gândeam la tata, dar pe aproape.

Mintea mi se întoarse la mama, jonglând cu ideea aruncată de Christophe ca o pisică jucându-se cu un şoarece. Nu avea cum să fie adevărat. Mama nu era vampir şi nici eu. Era imposibil. Puteam să ies ziua în amiaza mare ca toţi ceilalţi oameni.

Printre care se număra şi Christophe. Şi el putea să iasă ziua în amiaza mare. Iisuse!

— Şi pe urmă? întrebă Graves, luând un şervet.

Am clătit prima farfurie şi i-am dat-o s-o şteargă. Era plăcut să-l am lângă mine; pe tata n-aş fi putut să-l deranjez să şteargă vasele.

— Pe urmă o să ne uităm în nişte cărţi ca să vedem dacă tot ce mi-a spus Christophe înainte să plece e adevărat.

Mai ales despre loup-garou.

— OK. Se uita fix la farfurie şi o ştergea circular cu prosopul. Dru? spuse el şi deschise dulapul din dreapta, aşezând cu grijă farfuria la loc.

— Hm?

Mă jucam cu degetele în apa alunecoasă cu detergent. Aproape că desluşeam forme precise dacă le priveam cu atenţie. Harul devenea din ce în ce mai puternic. Bunica îmi spusese că era posibil să se întâmple asta, dar nu fusese prea explicită şi nici eu nu-mi bătusem capul prea mult să-mi dau seama ce ar putea să însemne acest lucru.

Nodul care mi se pusese în gât nu era nici dezgust, nici frică. Nu puteam să-mi dau seama ce era exact Svetocha. Pe jumătate nosferatu. Vorbeşte serios băiatul ăsta?

Urma să aflăm în curând. Era amuzant cum faptul că aveam ceva concret de făcut îmi dădea senzaţia că lucrurile intraseră din nou pe făgaşul lor. Nu se îndreptaseră n-aveau cum să se mai îndrepte de

acum niciodată, dar intraseră pe făgaşul lor. Era totuşi o schimbare în bine.

Era destul de bine.

— Mai sunt încă om?

Graves luă şi următoarea farfurie după ce am clătit-o şi o şterse. Începu să o frece puţin mai tare, pe măsură ce îi urca sângele în obrajii aurii.

Dar eu oare sunt?

— Da, fireşte că eşti.

Graves ridică din umeri.

— Nu ştiu ce să zic. Simţeam că voiam să-l omor.

Nu eşti singurul.

Mi-am înăbuşit un fior.

— Nu mă mir. Dacă el e ce zice că e, voi doi cam sunteţi duşmani. Vârcolacilor nu le place de vampiri. Sau orice miroase a vampir.

Spusele mele reuşiră să-i stârnească interesul.

— E ca un război între ei, nu?

— Nu chiar. Sunt ca… ei bine, sunt ca tipii

macho şi tocilarii. Sau ca hienele şi leii. Convieţuiesc unii cu alţii, e adevărat, dar sunt specii diferite şi nu se amestecă. Şi se pândesc mereu unii pe alţii. Am făcut o pauză, apoi am continuat. E posibil ca un grup de vârcolaci să ajute alt grup sau chiar pe cineva care nu le este pe plac să lupte împotriva vampirilor şi uneori vampirii omoară vârcolacii care nu umblă în haită, de orice fel ar fi. Aceştia sunt de multe feluri, ca triburile. Şi vampirii sunt organizaţi în triburi. Se dau după cum bate vântul, dar niciodată nu se aliază ca să-i răpună pe vârcolaci şi vârcolacii nu le pun gând rău vampirilor decât dacă vor să-l răzbune pe vreunul de-al lor. Aşa că au un fel de înţelegere. Fiecare grup stă departe de celălalt.

I-am întins un pahar din care se scurgea apă. Eram puţin mirată.

Văd că ştiu mai multe decât credeam. Asta chiar că e o uşurare!

— OK. Graves încuviinţă, şterse meticulos paharul şi îl puse în bufet. Ziceai de ritualul de

protejare a casei. Ce e asta, vreun fel de vrăjitorie?

Ce ştii tu despre vrăjitorie?

— Mai degrabă ţine de practicile magice din folclor. Bunica era recunoscută în satul ei din Est că se pricepea să vindece durerile de măsele şi să dezlege blestemele. Era doftoroaie. Când pomeneşti cuvântul ăsta, oamenii încep să se crispeze.

În unele locuri, încă se mai ard oameni pe rug. Chiar şi aici, în bătrâna noastră Americă. Îmi amintesc de oraşul ăla unde…

— Cred şi eu. Deci ce presupune asta?

Graves părea mult mai interesat decât îl văzusem vreodată la ore şi îl prindea de minune. Faţa lui părea mai slabă, mai bine conturată şi acum nu mai semăna atât de mult cu a unui copil. Poate că de vină era lumina care intra pe fereastra bucătăriei, căci şi Christophe mi se păruse frumuşel foc în lumina asta.

Dumnezeu să mă ajute, redusesem tot ce mă învăţase bunica la nişte leacuri din popor. Ea ar fi spus doar: Puţin din asta, puţin din aia, şi ce-ţi pasă cum îi

spun dacă îşi face treaba, în timp ce l-ar fi pironit cu ochii ei mărgelaţi care te străfulgerau cu o privire ce făcea mai mult decât o adunare de adulţi.

Nu i se spunea vrăjitoare, dar nimeni nu voia să o supere. Şi venea lumea la ea la lăsarea serii sau în toiul nopţii ca să îi vindece sau pentru diverse alte lucruri. Plata se făcea în ouă, slănină de porc, ierburi sau câte un cupon de material din care bunica făcea rochii sau plăpumi. Plăpumile se vindeau la un preţ bun, căci se dusese vorba că cele făcute de Bunica Anderson ţineau fulgerele la distanţă de casă sau te ajutau să rămâi uşor însărcinată.

Eu credeam că era ceva firesc până când m-a trimis la şcoala din vale. Apoi mai târziu, după ce bunica a murit şi tata a venit să mă ia, am aflat că ceilalţi oameni nu considerau că dacă scuipi peste umbra cuiva era o ofensă de moarte, nu spălau podelele cu coada-şoricelului şi habar nu aveau cât de neagră şi ostilă poate fi noaptea.

— Dru?

Graves părea puţin îngrijorat. M-am dezmeticit din visare cu o tresărire şi am terminat de spălat oala de spagetti care rămăsese de câteva seri în urmă. Totul lucea de curăţenie.

— Ne trebuie nişte apă cu sare. Am şi bagheta de scoruş a bunicii. Şi un mănunchi de lumânări albe. Ceva din toate astea ar trebui să-şi facă efectul.

Capitolul 22

Miros a praf, hârtie şi piele veche, şi fiecare dintre ele costă o căruţă de bani. Creaturile întunericului de Aberforth, Demoniaca de Belt-Norsen, Enciclopedia întunericului de Pretton şi Colecţie de poveşti adevărate din popor de Coilfer, o carte ciudată dar care se poate citi foarte bine şi care m-a speriat de multe ori, căci Patton Coilfer chiar se pricepe să scrie. Tata mi-a spus că scriitorul o sfârşise rău, fusese ceva legat de un blestem african şi o grămadă de măşti, dintre care una îi aparţinuse semicelebrului Sir Edwin Colin Wilson.

Asta ajunge ca să provoace coşmaruri oricui a citit cartea lui, vă spun eu.

Mai aveam şi alte cărţi, dar acestea au fost primele pe care le-am scos. După ce am stat puţin pe gânduri, am mai scos altă carte valoroasă – Ars Lupica de Haly Yolden, cu coperta de piele ornată şi paginile cu marginile aurite. Graves făcea cafea –

probabil prea slabă, bineînţeles – în timp ce eu am întins cărţile în sufragerie şi am început să frunzăresc tabla de materii a fiecăreia.

Îţi vine şi să râzi, dar multe cărţi care altfel s-ar dovedi a fi folositoare nu au tablă de materii. Trebuie să le iei pe ghicite şi nu prea e distractiv. Mai ales când începi să străbaţi fără să te mai opreşti din cauza prafului sau când te grăbeşti. Singurul lucru care este şi mai enervant e când trebuie să parcurgi microfişele. Şi vorbesc despre microfişe adevărate, nu imaginile electronice ale acestora care se fac în ultimul timp ori de câte ori există fonduri. Nimic nu te sleieşte mai mult de puteri decât să treci cu ochii peste ziarele vechi de pe o fişă de lectură. Şi te mai pricopseşti şi cu o durere de cap de parcă te-ar fi lovit un măgar cu copita în cap.

A trebuit să parcurg câteva ortografii diferite (dhampire, dhamphir, dhampyr) înainte să găsesc cuvântul djamphir şi să-mi dau seama că practic erau acelaşi lucru; şi când mi-am dat seama, m-am pus pe

citit. Aşa cum era de aşteptat, cartea lui Coilfer era cel mai bine scrisă şi cea mai folositoare dintre cele patru.

Djamphir-ul – în carte era scris aşa cum îl pronunţase Christophe – era un ucigaş de vampiri jumătate om, jumătate vampir. Unii erau însetaţi de sânge; mulţi se zvonea că aveau probleme cu oasele. Mulţi erau gemeni, dar nu se făcea nicio referire la gemeni de sex feminin. Era vorba doar de băieţi, ca de altfel în multe chestiuni din cărţile despre Lumea Reală. De parcă fetele erau invizibile.

Oricum, se presupunea că aceştia se năşteau deseori fără oase şi majoritatea legendelor proveneau din Balcani. Dacă un djamphir supravieţuia până la adolescenţă sau maturitate, începea să vâneze creaturi numite wampyr sau upir – adică vampiri. Vampirilor li se aprindeau călcâiele rău de tot după muritoare şi se împerecheau adesea cu ele. Rezultatul acestei uniuni era djamphir-ul, şi din momentul în care exista în ascendenţă o întinare cu sânge de vampir, se năşteau mereu djamphiri, oricâte generaţii ar fi trecut.

Că erau pe jumătate, pe sfert sau în orice altă proporţie wampyr, djamphir-ii erau vânători iscusiţi de vampiri. Li se plătea mereu cât cereau, în vite, haine sau „chiar şi femei”.

Da. Se poate zice că Lumea Reală nu este adepta feminismului.

Djamphir-ii trăiau mult, posibil chiar să fie nemuritori – asta dacă vampirii nu-i răpuneau. Dar asta se întâmpla destul de des. Mulţi dintre ei îşi omorau de asemenea propria progenitură în parte om. Şi crimele erau foarte violente.

A trebuit să mă aşez într-o poziţie mai confortabilă şi să mă gândesc câteva clipe.

Pfui! E groaznic!

— Vrei cafea? mă întrebă Graves şi se opri în pragul uşii, uitându-se la mine cam ciudat. Te simţi bine?

O să jucăm un joc, Dru.

Am clătinat din cap, alungând amintirea din minte.

— Te îngrozeşti de ce scrie aici.

— Cred şi eu. Deci până la urmă Christophe spune adevărul? întrebă el şi îmi întinse cana cu văcuţă, cea care era la set cu borcanul de fursecuri.

— Încă nu pot să-mi dau seama. Am împins cărţile lui Aberforth şi Pretton mai aproape de el. Caută aici despre loup-garou, dar să nu pierzi semnele pe care le-am pus, bine? Şi uită-te şi în asta, Ars Lupica.

— Loup-garou. Se uită la bucata de hârtie pe care îi scrisesem cuvântul. OK. S-a făcut.

— Probabil că te pricepi foarte bine la căutat informaţii în cărţi.

Am suflat în cafea, am sorbit o gură şi am rămas plăcut surprinsă. Graves o făcea din ce în ce mai bună.

— Asta nu seamănă nici pe departe cu matematica.

Îşi răsfiră degetele de la o mână şi o cercetă cu atenţie. Pe dosul palmei tendoanele ieşeau în relief.

Avea degetele boante şi unghiile roase, iar încheieturile erau crăpate puţin, dar se vindecau.

— Şi multe din lucrurile care se petrec aici sunt o violare făţişă a legilor fizice. Conservarea energiei ar trebui să facă imposibile câteva dintre lucrurile astea.

— Nu mă pricep la aşa ceva. Eu ştiu doar ce văd.

Am mai luat o gură de cafea. Nu sunt genul care să aibă nevoie de multă cafeina, dar mă simţeam ameţită. Mintea îmi mergea încet.

— Da, spuse el. Asta e problema cu teoriile. Lumea reală le bate la fundul gol. Se aşează şi-şi dădu părul din ochi. Nu te deranjează porcăria asta?

M-am gândit.

— Vrei să spui dacă mă deranjează că există aşa ceva? Nu-mi găseam cuvinte mai bune.

Dar el înţelese. Sau eu înţelesesem ce a vrut el să spună.

— Da. Exact. E… ei bine, e cam obscen.

Se poate spune şi aşa.

— La fel ca multe lucruri pe care le luăm de bune. Cum ar fi incendierea pădurilor tropicale. Criminalii în serie. Orele de vârf în trafic. Viaţa e destul de obscenă, oricum ai diseca-o, Graves.

M-am uitat din nou la cartea lui Coilfer.

Faptul că tatăl tău s-a transformat într-un zombi le întrece pe toate, totuşi.

— Lucrurile astea sunt doar glazura de deasupra prăjiturii, să ştii, am spus.

— Ce mai glazură!

Am observat că dădea imediat la tablele de materii.

— Uau!

— Da, aşa e.

Am inspirat adânc, am mai luat o gură de cafea şi mi-am îndreptat atenţia din nou la cartea pe care o citeam.

„Un djamphir poate folosi o mulţime de mijloace ca să răpună un wampyr, dintre care cea mai

cunoscută în folclor este ţepuşa de gherghin…”

* * *

A fost o după-amiază productivă, chiar dacă am băut destulă cafea încât să mă apuce tremuratul pe la ora patru. Am închis ultima carte oftând. Eram cât de pregătiţi puteam să fim după ce ne documentasem din mica noastră colecţie de cărţi.

— Deci e destul de sigur, nu? Graves tot repeta „destul de” de parcă era un cuvânt exotic, din altă limbă. N-o să mă umplu de păr, ca lighioana aia pe care am văzut-o, nu?

— Nu. După câte am citit, un loup-garou este doar un om care se poate transforma în animal, şi nu un vârcolac adevărat. Felicitări, ai ieşit învingător. N-o să rămâi decât cu o foame de carne crudă. M-am cutremurat. Pe care chiar ai putea să o mănânci, acum că ţi s-a întărit sistemul imunitar.

Felul în care se strâmbă mă făcu să râd.

— Da, o să mă ocup imediat de schimbarea de dietă. Dar nu scrie nimic despre… fetele djamphir?

Molfăi cuvântul, îl gustă şi dădu peste cap şi ultima gură de cafea. Probabil că se răcise până acum.

M-am uitat pe fereastră la dezordinea din curte. Petice de iarbă maronii se iveau din zăpadă ca nişte răni provocate de râie în locurile unde Graves şi Christophe bătătoriseră zăpada până la pământ. Cerul se lăsa tot mai jos peste noi, din ce în ce mai ameninţător odată cu apropierea serii, şi la radio se auzea slab, cu pârâituri, o avertizare de vreme rea. De ce se mai oboseau acum, după ce ninsese atâtea zile, nu puteam să înţeleg.

Bucăţi de lemn din verandă fuseseră aruncate în semicerc, iar balustrada verandei era complet distrusă şi atârna într-o linie ciudat de dreapta. Se izbiseră de ea cu putere.

— Nu. Nimic despre asta.

Nu am pomenit nimic despre mama. Nu era treaba nimănui, chiar şi cu aluziile lugubre ale lui

Christophe. Eu am crezut dintotdeauna că moştenisem harul de la bunica din partea tatălui.

Acum că mă gândeam mai bine, nimeni nu pomenise niciodată despre familia mamei mele. Pur şi simplu nu se vorbea despre neamul ei. Nu-i ştiam nici măcar numele de domnişoară, deşi aş putea să scotocesc şi să mă uit în certificatul de căsătorie, care era probabil în cutia ignifugă.

Dar mă pusese pe gânduri şi nu prea eram în apele mele. E ca şi cum unul din picioarele pe care se sprijină universul tău s-ar prăbuşi. Şi nu puteam să zic că lumea mea era prea stabilă nici înainte.

Toate picioarele mesei erau tăiate şi eu rămâneam în aer. Mama. Hârşti! Bunica. Hârşti! Tata. Hârşti!

Dacă totul ar fi fost un desen animat, aş şchiopăta acum într-un singur picior, cu chipul schimonosit într-o expresie de disperare.

Era târziu. Noaptea se profila în umbrele albăstrui şi până şi lumina reflectată de zăpadă scădea

în intensitate. Tremuram din cauza cafeinei, şi pleoapele mi se închideau de oboseală. Îmi simţeam mâinile şi picioarele grele, mă durea umărul şi ştiam că probabil ar trebui să iau o pastilă pentru junghiurile din spate.

— Ţi-e foame? întrebă Graves, şi atunci m-am dezmeticit din visare şi mi-am dat seama că mi-era.

Dar fiindcă aveam de ales între a merge la magazin şi a mă mai înarma cu nişte informaţii, m-am gândit că a doua variantă era probabil cea mai bună opţiune. La urma urmei, ca să mănânci trebuia să fii viu. La magazin puteam să mă duc şi a doua zi.

Ceea ce-mi aminti de problema banilor. Şi…

Se auzi un ropot de bătăi la uşă. Nişte bătăi uşoare, ca în batjocură.

Am sărit slobozind un ţipăt subţire şi Graves tresări şi el, dărâmând cana goală de cafea. Uşa se deschise uşor şi am plonjat după pistol. Simţeam furnicături în piciorul drept care-mi amorţise. M-am rostogolit, lovindu-mă cu spatele de lădiţa cu muniţii,

şi am tras piedica.

Am făcut totul mecanic. Graves se ghemuise perplex unde era, cu ochii lui verzi şi mari că ai unui copil speriat, uitându-se agitat când la mine, când spre uşă. Aerul din jurul lui lucea uşor, încremenit.

— Uşurel, păsăruică mică, strigă Christophe de pe hol. Să ştii că-ţi miros adrenalina. Vino şi ajută-mă să car astea înăuntru. Sper că a mai rămas puţină cafea şi pentru mine.

Graves îmi aruncă o privire. Nici măcar nu-l văzuserăm când se apropiase de casă, ori eu mă uitasem până atunci pe fereastră. De unde stătusem eu se vedeau poteca şi aleea pentru maşină. De unde a apărut, din senin? Chiar şi pe lumină?

Da. Chestiile astea chiar sunt obscene.

Am pus piedica la loc şi am respirat. Nici nu-mi dădusem seama că-mi ţinusem respiraţia. Tata m-ar fi luat la şuturi, bineînţeles – să-ţi ţii respiraţia când eşti atacat nu e o idee prea bună. Poţi să leşini sau pur şi simplu nu mai gândeşti clar dacă-ţi privezi creierul de

oxigen. Sunt chiar şi istorioare despre oameni care au leşinat în timpul luptei pentru că şi-au ţinut respiraţia.

Stăteam întinsă pe podea şi simţeam un curent de aer rece cum se strecoară pe hol şi intră în sufragerie. Dintr-odată m-am simţit extrem de singură.

— Ieşiţi din vizuină, iepuraşilor, strigă Christophe bine-dispus; parcă-l şi vedeam rânjind. Veniţi să vedeţi ce v-a adus Dyado Koleda[5]! Nu vreţi?

Despre ce naiba vorbeşte?

Graves se ridică în picioare.

— Iisuse, şopti el şi se furişă afară, în hol.

Mi-am dat seama că încerca să se ferească din raza armei mele.

Isteţ puştiul!

— Aici eraţi!

Se auzi foşnetul unor pungi de plastic.

---

5 Moş Crăciun (în bulgară în original)

— Veniţi să mă ajutaţi. Am trecut pe la alimentară. Se simte în aer miros de ninsoare şi n-o să fie de glumă.

— Cum ai venit fără să te vedem niciunul din noi? voi Graves să ştie.

Am înghiţit în sec şi am pus pistolul la loc pe lada cu muniţii, apoi m-am ridicat în picioare. Simţeam furnicături în picioare, ca atunci când ţi se dezmorţesc, ca nişte dinţi de furculiţă care mi se înfigeau în muşchi.

— Ştiu să mă furişez fără să fiu văzut. Christophe părea foarte binedispus. Hai, animalule de povară, ajută-mă cu pungile. Unde e Ksiezniczka? Prinţesa?

— Dru îşi termină de băut cafeaua, îi aduse Graves la cunoştinţă pe un ton plin de sarcasm.

Străbătu holul cu paşi apăsaţi, încărcat cu pungile de cumpărături. Dintr-una se iţea ceva verde.

— Ne-am documentat cât ai fost plecat

— Oh, foarte bine! Ca nişte copii studioşi care

vor să-şi îmbogăţească cunoştinţele. Îngerul vostru păzitor e mulţumit să audă asta.

Uşa de la intrare se închise şi se auzi din nou foşnetul pungilor de plastic.

— Şi?

Graves nu răspunse, ci trecu cu paşi apăsaţi pe lângă scări şi intră în bucătărie. Am ieşit în hol şi am fost întâmpinată de Christophe, care era îmbrăcat într-un pulover nou, de data asta bleumarin, cu dungi albe pe mâneci. Puloverul îl făcea să pară o idee mai lat în umeri şi blugii erau curaţi şi uscaţi. Părul cu şuviţe blonde aproape îi lucea şi ochii străluceau de voioşie.

Mirosul de plăcintă de mere umplu holul. Acum eram parcă şi mai conştientă de părul meu înfoiat şi mă simţeam şi mai neajutorată.

— Am adus nişte arme. Dar tu ai putea să mă ajuţi să car astea.

Arătă spre cele şase pungi de cumpărături îngrămădite la picioarele lui. Un rucsac îi atârna pe

umăr şi avea o bandă lată de piele trecută peste piept. Capătul teşit al unei arme automate se iţea peste umăr.

— Te-ai dus la piaţă cu o mitralieră la tine?

Mi-am încrucişat braţele, căci stomacul îmi chiorăia de foame.

Christophe întinse mâinile rânjind în continuare, cu dinţii albi lucind în semiîntunericul de pe hol.

— Oamenii văd ceea ce vor să vadă, Dru. Tu ştii asta. Am adus conserve de supă. Şi pâine. Şi încă nişte lucruri pe care am văzut că le ai în bucătărie, dar şi altele.

Şi ce vrei în schimb?

Nu m-am mişcat din loc.

— Cât îţi datorez?

Întrebarea mea îl făcu să zâmbească şi mai larg, dacă era posibil.

— Absolut nimic, vrăbiuţo. Absolut nimic. Pot să intru?

Ce au băieţii ăştia de-mi tot cumpără de

mâncare?

Am ridicat din umeri.

— Se pare că oricum nu pot să te opresc. N-am găsit nimic în cărţi despre fetele djamphir.

— Te iei după ce scrie în cărţi? Ridică din umeri. Şi oricum, cărţile pe care le găsea tatăl tău n-aveau cum să conţină astfel de secrete.

Nu-mi place cum vorbeşte despre tata.

Am făcut câţiva paşi în faţă, am înşfăcat trei pungi şi m-am răsucit pe călcâie.

— Dru.

Îmi rosti numele scurt şi puternic, ca o provocare. Îi pierise orice urmă de veselie din glas.

M-am uitat peste umăr. Stătea cu spatele la uşă, iar părul şi dinţii îi luceau. Părea imposibil de bine construit pentru un tip de şaptesprezece ani.

Dumnezeule! Eram nişte puşti cu arme. Eu aveam destul armament ca să pornesc o insurecţie la mine în sufragerie şi puştiul ăsta se plimbă de colo-colo cu o mitralieră. Pentru numele lui

Dumnezeu! Şi Graves ar putea să facă daune serioase dacă se înfuria destul de rău şi se transforma din nou. Unde erau adulţii care trebuiau să se ocupe de situaţia asta?

Poate că sunt toţi morţi ca tata, nu? Ce gând urât!

— Ce e?

După o pauză scurtă în care îşi căută cuvintele, Christophe ridică din umeri.

— Nimic. Sper că ţi-am adus ce-ţi trebuia.

Şi eu sper. Dar acum n-am nicio idee ce-mi trebuie. Deşi arma automată e un început bun.

— Mersi c-ai făcut piaţa. Totuşi, nu ştiu cât pot să mai rămân aici.

— Cum aşa?

Nu eşti primul meu musafir, Ochi-Albaştri.

Am luat-o încet spre hol şi l-am lăsat să rumege chestiunea.

Capitolul 23

M-am trezit dintr-un somn profund, ca de moarte. Visasem ceva legat de gaura neagră din dulap, dar nu-mi mai aduceam aminte prea bine. De cum am deschis ochii, aburii visului începură să se destrame. Pe fereastră pătrundea lumina ciudată şi haotică a stâlpilor de iluminat care se reflecta în stratul nou de zăpadă depus. Bufniţa albă a bunicii îşi umflă penele şi mă pironi cu privirea.

Înăuntru era cald şi bine. Graves se auzea respirând uşor în patul lui pliant. De jos venea un sunet înăbuşit – televizorul, pesemne. Şi acolo respira cineva încetişor.

Acest lucru mă liniştea dar în acelaşi timp mi se părea şi puţin înfricoşător.

Nu crezusem că o să pot să dorm când îl ştiam pe Christophe în casă. Dar cum am pus capul pe pernă, am adormit instantaneu. Ca şi cum ai stinge lumina.

Bufniţa se uită din nou la mine. Mirosul clarului de lună reuşea să alunge gustul vag de portocale pe care-l simţeam pe limbă.

M-am strecurat din aşternut şi respiraţia îmi deveni şuierătoare din cauza diferenţei de temperatură pe care am simţit-o pe piele. Chiar şi cu centrala pornită, tot mi s-a părut mai frig când mi-am părăsit culcuşul. Mi-am tras pe mine pantalonii de trening peste izmenele cu care dormisem, mi-am tras maioul mai jos şi mi-am şters urdorile de la ochi cu cealaltă mână. Am trecut în vârful picioarelor pe lângă Graves, care scoase un sunet încet, ca şi cum visa, şi m-am strecurat în linişte pe hol, ca o stafie, ferindu-mă să nu scârţâie podeaua. Scările se întindeau sub picioarele mele. Eram o umbră pe hol. Pe perete se vedea pâlpâind lumina albastră a televizorului. Când am trecut pe lângă uşa de la sufragerie, l-am văzut pe Christophe stând pe scaunul pliant al tatălui meu cu o mitralieră pe genunchi – probabil aceeaşi pe care o văzusem mai devreme – şi

cu capul sprijinit pe piept, ca şi cum ar fi dormit. Volumul televizorului era dat la minimum şi pe ecran rula un film alb-negru de război pe care eram sigură că-l mai văzusem. Emisia era întreruptă de purici.

Nu e în regulă. N-ar trebui să fie bruiată transmisia. Noi avem cablu.

Gândeam încet, năclăit.

Covorul, cutiile puse claie peste grămadă în hol şi o gaură de glonţ luminată de lumina de la televizor. Toate păreau foarte triste şi tăcute, refugiaţi din viaţa anterioară.

Uşa de la intrare lucea. Unde subţiri de un albastru viu, vesel, ca cerul de vară, o conturau şi trasau un model complex pe suprafaţa ei, ca nişte tatuaje tribale. Mă uitam fascinată cum fugeau ca uleiul pe apă. Acum totul era cufundat într-o tăcere mormântală şi lumea părea înfăşurată în vată.

Am înaintat încet. Eram desculţă. Înaintam pas cu pas, plutind la doi centimetri de mocheta ieftină. Picioarele îmi alunecau uşor, de parcă eram în desene

animate şi cineva îmi legase de tălpi nişte bucăţele de unt. Uşa se profila ameninţătoare, din ce în ce mai mare. Mă deplasam ca pe bandă rulantă spre ieşire şi mâna se ridică fără voia mea şi atinse încuietorile. Yala se mişcă fără zgomot şi mâna se strânse pe clanţă.

N-o face, Dru! Nu ieşi afară!

Doar nu aveam de gând să plec nicăieri, nu? Gustul de portocale îmi explodă pe limbă – acum erau fructe proaspete, nu de ceară – şi am fost atât de şocată să-l simt încât mă pocni o durere surdă de cap, ca şi cum cineva mi-ar fi străpuns craniul cu o ţeava subţire de metal. Clanţa sfârâi şi alunecă sub atingerea mea ca apa pe o tavă fierbinte. Undele albastre se adunară laolaltă, fremătând agitate.

Uşa se deschise fără zgomot, dându-se de perete, şi perdeaua albastră se despărţi doar puţin, cât să-mi facă loc să trec. Am păşit tiptil afară, plutind în continuare la câţiva centimetri de pământ. Ciudat, acum nu mi se mai părea aşa de frig. Veranda era

goală, o porţiune de balustradă atârna desprinsă şi plantele moarte din ghivecele de plastic erau acoperite de o pânză subţire de gheaţă. Lângă un jgheab se formase un ciorchine de ţurţuri. Săbiile de apă îngheţată tremurară când m-am uitat la ele.

Scările prindeau contur sub picioarele mele. Ningea din nou, cu fulgi groşi care se rostogoleau din cer alcătuind desene pe care nu aveam timp să le studiez; semănau cu tatuajele tribale de pe uşă, râuri de stele îngheţate. Am început să simt ceva bâzâind în zona mijlocului, ca şi cum cineva mi-ar fi băgat un cablu electric în buric. Linia de forţă era aproape vizibilă, şerpuind peste nămeţii de zăpadă din curte care începeau să-şi piardă forma sub un nou strat de zăpadă.

Unde mă duc?

De deasupra se auzi deodată o explozie înăbuşită de sunet, nişte aripi care băteau frenetic şi bufniţa bunicii plană pe lângă mine. Lumina ciudată a zăpezii scotea în evidenţă petele albicioase de-abia

vizibile de pe penajul ei. Făcu un cerc, schiţând un mic opt cu vârful aripilor, apoi încetini şi zbură spre stradă.

Cablul ataşat de abdomenul meu plesni întins la maximum şi începu să mă tragă şi mai repede. M-am aplecat pe spate, cu tălpile desprinse pe jumătate de sol. Parcă făceam schi nautic şi senzaţia că eram în mişcare era ciudată – dar nu mai ciudată ca părul care îmi zbura pe spate fără să simt nicio adiere pe faţă.

Sunt fata din bula de aer. Uau!

Un chicot timid de râs îmi clocoti în gât şi se stinse. Lumea se contorsiona ca nişte picături de vopsea pe o farfurie de hârtie care se învârte, întunericul şi reflexia zăpezii amestecându-se. Bufniţa plană din nou deasupra mea, cu aripile întinse şi ochii desenaţi pe partea interioară a aripilor mă străpunseră lucind o clipă. Coborî în picaj şi trecu chiar pe lângă capul meu. Am simţit adierea trecerii sale atingându-mi obrajii şi fruntea, şi părul îmi flutură uşor înainte ca aerul din jur să încremenească din nou.

Era ciudat să merg pe străzi ca pe patine. Cablul care era cuplat de abdomenul meu se întindea, permiţându-mi să mă mişc, uneori trăgându-mă spre stânga sau spre dreapta, escaladând şi coborând moviliţele de zăpadă. Aterizarea era de fiecare dată atenuată, nu ştiu cum, ca să nu mă zdruncine. Eram purtată peste străzi, alei, chiar şi peste o maşină ninsă. Gândul că cineva avea să se trezească a doua zi dimineaţă şi să găsească urme de paşi pe maşină mi se părea amuzant, deşi acum eram desprinsă de acea realitate.

Dar nu merg. Fac surfing. Surfing pe zăpadă. Uau!

Uhu! Uhu! se auzi bufniţa ţipând încet şi fără entuziasm. Forţa cu care mă trăgea cordonul cuplat de abdomenul meu slăbi în intensitate. Continua să bâzâie, dar nu mă mai trăgea. M-am trezit în faţa unei case cu un etaj. Odinioară fusese galbenă, dar acum era veche şi dărăpănată. În faţa ei era un stejar golaş masiv şi noduros care îşi întindea mădularele răsucite

spre cer.

De ce mi se pare familiar peisajul?

I-am luat seama un timp, cu capul aplecat într-o parte. Bufniţa ateriză pe şipca subţire a acoperişului stricat de deasupra verandei. Zăpada era înaltă, înghiţise complet scările.

Dar ştiam cum arătau ele. Ştiam cum avea să geamă lemnul vechi al verandei când păşeam pe el şi uşa exterioară – scoasă din ţâţâni, cu banda veche de plastic galben care delimita locul faptei şi care se decolorase şi flutura peste gura cavernei ce ducea spre holul de la intrare – ştiam ce sunet ar fi scos dacă ar mai fi fost întreagă. Balamalele scârţâiră lung, scoţând un Iha!, de parcă ar fi fost un măgar care se amuza.

Înăuntru aveam să găsesc nişte scări, chiar la ieşirea din antreul îngust. După ce urcam scările şi o luam la stânga aveam să găsesc patru uşi: una care dădea spre baie, care probabil era deja năpădită de mucegai, de vreme ce uşa era distrusă, un dormitor mare şi unul mai mic şi o debara.

Ştiu casa asta. Nu ştiu cum se face, dar mi-e cunoscută.

M-am uitat lung în timp ce bufniţa îşi întinse aripile, înclină capul într-o parte şi slobozi din nou strigătul ei înăbuşit. Ochii ei galbeni erau bătrâni şi cumplit de trişti.

Am înaintat. Acum alunecam şi mai mult ca înainte, de parcă aveam sub tălpi unt care se topea. Era greu – se întuneca din ce în ce mai mult pe măsură ce mă apropiam. Şi acolo, la poalele stejarului, era o porţiune arsă unde zăpada murdară se afundase. În întuneric zăcea o siluetă argintie, ca lumina lunii, perfect nemişcată, strivită sub întunericul care se adâncea tot mai mult Ce-o mai fi şi asta?

Bufniţa strigă a treia oară. De data asta, în glas i se desluşea o notă imperioasă. Am întins mâinile. Bâzâitul din abdomenul meu deveni şi mai puternic, ca nişte viespi care-şi găsiseră cuib în măruntaiele mele, zumzăind şi scrijelind pereţii intestinelor.

Stai aşa! Ştiu ceva. Ştiu casa asta…

Lumea se cutremură. M-am uitat la mâinile mele şi mi-am dat seama că puteam să văd prin ele. Lumina slabă a zăpezii strălucea prin mădularele mele transparente, iar curba antebraţului părea făcută din sticlă plină cu fum solid.

Eram fantomă.

Bufniţa mai strigă o dată, pentru ultima oară, doar că de data asta ceva era în neregulă, căci nu mai era un ţipăt delicat. Era o sonerie. Un sunet puternic, ce-ţi zgâria timpanele; viespile ieşiseră din burta mea şi roiau. Simţeam cum îmi intră în degete ace când am întins mâna spre umbra stejarului. Crengile lui bâzâiau ca o coadă de şarpe cu clopoţei care se repede asupra prăzii.

— Ce naiba? se auzi o voce şi am ieşit rapid din starea de inconştienţă, eliberându-mă de oriunde oi fi fost ca o praştie de cauciuc mânuită de degete dibace.

Mi-am revenit, ameţită.

* * *

Fereastra era deschisă. Aerul rece pătrunsese în toată camera. Christophe îmi răsuci încheietura mâinii, deviind lovitura de pumn; Graves slobozi un ţipăt ascuţit şi în cameră nu se mai auzi pentru o clipă decât fâlfâit de aripi. Dar nu era sunetul scos de nişte aripi delicate, cu pene – nu, era un sunet ca de aripi de piele, care raşchetau aerul.

Eu şi Christophe ne-am rostogolit pe jos, în timp ce Graves închise rapid fereastra.

— Iisuse Hristoase! repeta Graves cu aceeaşi voce ascuţită.

Mi s-ar fi părut amuzant dacă n-aş fi simţit furnicături în tot corpul şi nu m-ar fi înţepat fiecare milimetru de piele.

— Ce naiba a mai fost şi asta? Ce era chestia aia?

Am înlemnit. Eram în camera mea, era frig, şi eu eram tot în izmene şi maiou. Patul era răvăşit de nu-l mai recunoşteai, patul lui Graves era răsturnat şi

camera era plină de un iz de putregai uscat, ca de pene mucegăite.

— Revelle, spuse Christophe cu o expresie feroce.

Ochii lui albaştri luceau. Îşi ţinea mâinile încleştate în jurul încheieturilor mele şi se aşezase peste mine, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Avea pielea caldă şi era mai greu decât ar fi trebuit să fie. Tot aerul din plămâni mi se goli dintr-o suflare.

— Hoţul de vise! Ş-ş-şt, vrăbiuţo, n-a fost decât un şarpe care ţi-a deranjat cuibul, îmi şopti el cu nasul în părul meu.

M-am înfiorat simţindu-i suflarea caldă pe scalp, înainte să-şi ridice capul.

— E senin afară sau ninge? întrebă.

— Ninge. Graves încuie fereastra şi se cutremură din nou, cuprinzându-se cu braţele, astfel încât coatele şi omoplaţii făceau unghiuri ascuţite. Iisuse! A intrat pur şi simplu înăuntru, şi Dru…

Golul dintre gâtul şi umărul lui Christophe se mişcă uşor şi căldura pe care o emana el mă inundă şi mă furnică în tot corpul.

— Şşşt! Dru? Vorbeşte cu mine! Te simţi bine?

Presupun că mă întreba dacă mă simţeam bine pentru că stătea cu faţa îngropată în părul meu, cu picioarele încâlcite printre ale mele, şi mă ţinea aşa de strâns de încheieturi încât mă durea. Parcă avea oţel în degete.

— Dă-te jos de pe mine! am reuşit eu să îndrug înainte să apuc să mă sufoc.

— Da, se simte bine, spuse Graves, lăsând capul într-o parte şi uitându-se la amândoi.

— Aşa o fi.

Christophe îmi dădu drumul – nu destul de repede, aş putea să adaug. Furnicăturile pe care le simţeam în tot corpul se înteţiră şi m-am rostogolit ghem pe podea, trăgând convulsiv aer în piept. Un iz vag de mere răzbea prin mirosul greu de pene putrede. Lumina din hol era aprinsă. Un dreptunghi galben şi

cald era proiectat pe podea. Am început să icnesc, fără să dau afară nimic.

Era oribil.

— Fir-ar să fie! Christophe se ridică în picioare dintr-o singură mişcare, fluidă şi unduitoare. Avea din nou părul lins, dat pe spate, negru şi uleios. Blestemat să fie! Nu credeam că o să trimită aşa ceva.

— Cine? Cine să trimită? Cineva a trimis chestia aia?

Genunchii lui Graves tremurau de mai era puţin şi se loveau unul de celălalt. Se auzea ca şi cum şi dinţii îi clănţăneau, dar ochii verzi îi ardeau ca focul.

— Măiculiţa mea! Ce naiba a mai fost şi aia?

— Un şarpe înaripat care a venit să prăduiască cuibul. Christophe trecu pe lângă el înghiontindu-l cu umărul şi verifică fereastra. Probabil că ea i-a dat drumul înăuntru, crezând că e altcineva. Sau… Ce n-aş da să aflu…

Se opri brusc, holbându-se pe fereastră la râurile de zăpadă care curgeau din cer. Fulgii atingeau

uşor geamul, scoţând sunete înăbuşite, ca nişte paşi de păianjen.

— Probabil crede că Dru e aproape de maturizare. Dar nu ştiam că are acces la hoţii de vise – doar Maharaja îi cresc.

Frustrarea i se simţea în glas, în cuvintele tăioase.

Acum pot să mor liniştită?

Am icnit din nou. Mă simţeam de parcă toate măruntaiele voiau să-mi iasă afară la modul cel mai dureros posibil.

Credeam că sunt afară. Cunosc casa aia. Acolo am locuit noi înainte.

Înainte ca lumea să ni se dea peste cap. Înainte ca mama…

Oare puteam s-o mai găsesc din nou? Probabil că da. Amintirea casei nu se destrăma ca celelalte vise. Dimpotrivă, mi se gravase adânc în memorie, îmi aminteam fiecare pană a bufniţei ce nuanţă avea, fiecare contorsiune a ramurilor stejarului mi se

imprimase pe retină. Dar corpul meu se chircea revoltat, fiecare muşchi încordându-se.

Doamne, ce se întâmplă cu mine?

Christophe bătea tactul pe geam. Sunetul îmi străpunse creierul şi m-am ghemuit şi mai mult.

— Dacă ar fi senin, aş putea să-i dau de urmă. Mai ales acum, că e rănit. Aruncă o privire de foc peste umăr. Ai făcut o mişcare deşteaptă, băiete-lup, să intervii între ei.

— Mersi.

Graves nu părea să primească prea bucuros complimentul. Am tuşit şi am înghiţit, sperând să nu vomit de-adevăratelea.

N-ar vrea nimeni să mă lumineze şi pe mine?

Dar părea destul de evident – o creatură dubioasă venise la fereastră şi eu o confundasem cu bufniţa bunicii.

Oare aşa făcusem? Fusesem plecată cu totul de aici. Ştiam prea bine cum arăta bufniţa bunicii şi ştiam şi casa aceea.

— Era de Dinainte, am reuşit să rostesc printre dinţii încleştaţi.

Mi-era frig, ca şi cum umblasem afară prin zăpadă. Păi nu umblasem oare?

— Adu nişte apă. Christophe îl înşfacă pe Graves, îl împinse spre uşă şi după ce-i dădu drumul îşi scutură mâinile de parcă ar fi atins ceva scârbos. Du-te şi adu un pahar cu apă. Grăbeşte-te!

Graves o luă rapid din loc şi părul lui rebel şi creţ aproape că i se ridică măciucă. L-am auzit tropăind pe scări mult prea repede, gonind ca nebunul.

Christophe se depărta de lângă fereastră şi căzu în genunchi lângă mine.

— Prostuţo, şuieră el printre dinţi.

Ochii lui ardeau şi când am reuşit să aplec capul într-o parte şi să mă uit în sus, am văzut că avea nişte gropiţe în buza de jos – unde colţii din maxilarul superior o atingeau uşor.

Nici măcar nu mai aveam energia să mă sinchisesc de ei. Eram prea ocupată.

Cum, eu? Dar ce-am făcut?

Inima îmi sări în piept şi începu să bubuie. Mi-era din ce în ce mai greu să respir aerul cu miros de mere amestecat cu izul oribil de pene putrede printre icneli. Era ciudat, dar corpul meu nu părea să respingă ideea de a mânca. Ce simţeam eu era mai degrabă un spasm care-mi cuprindea tot corpul şi care mă făcea să scot un scâncet sec.

Christophe se aplecă deasupra mea. Îmi luă faţa în mâini, sucindu-mi gâtul într-o poziţie incomodă.

— O să respiri, spuse el calm.

Ochii lui albaştri luciră spre mine, mai reci ca cerul subţire de iarnă. Viscolul şuiera la fereastră şi Graves se auzi înjurând la parter, apoi uşa unui dulap trântindu-se.

— O să respiri şi o să trăieşti! Nici nu concep altfel, milna6. Respiră!

Am încercat să respir. Am dat ochii peste cap.

---

6 Scumpa mea

Întunericul coborî deasupra mea, ca o noapte adâncă cu puzderie de stele. Capul îmi bubuia. În sinusuri simţeam acumulându-se o presiune sfâşietoare. Frânturi de lumină pătrundeau odată cu spasmele pleoapelor. Durerea îmi săgeta tot corpul, ca o ţepuşă de argint, din cap până în picioare, strecurându-se prin fiecare ramificaţie de nerv.

Graves se întoarse alergând, înjurând încet. Christophe îşi luă mâinile de pe faţa mea şi capul îmi căzu pe podea chiar cu o secundă înainte să ţipe şi să-mi arunce paharul cu apă direct în faţă.

Criza se opri. Am început să tuşesc şi să împroşc cu apă. Mă zbăteam ca un peşte pe uscat şi am tras din nou flămândă o gură de aer, am ţinut-o în piept şi am dat-o afară cu un şir de înjurături care l-ar fi făcut mândru pe tata, chiar şi atunci când repara maşina.

— Da, spuse Graves respirând greu, aş zice că acum şi-a revenit.

Rămăsesem fără aer şi n-am putut decât să

scuip.

— Proasto!

Christophe îi înmâna paharul în timp ce eu încercam să mă şterg de apă. Îmi simţeam muşchii moi ca tăieţeii fierţi prea mult.

— A fost cât pe ce. Adu un prosop!

— Ce-ar fi să aduci tu? Eu doar ce-am fost jos şi tu eşti ăla care a aruncat apă peste ea. Graves se aplecă şi îmi luă seama. Hei, Dru. Te sărutai franţuzeşte cu un şarpe cu aripi. Al naibii de înfiorător!

— Creatura îi fura suflarea, imbecilule. Du-te şi adu un prosop!

Christophe îl îmbrânci şi Graves îi răspunse cu aceeaşi monedă. Podeaua gemu ascuţit când îşi schimbară centrul de greutate. Dacă aş fi putut să inspir pe nas, aş fi simţit mirosul sec, puţin uleios, de mascul în stare pură.

Buza de sus a lui Graves se ridică şi scoase la iveală nişte dinţi la fel de albi că ai lui Christophe.

— Tu să nu-mi dai mie ordine, tâmpitule! Eu sunt aici dinaintea ta.

Iisuse! Băieţi, zău aşa!

Mi-a revenit vocea.

— Să vă ia naiba pe amândoi! Ieşiţi afară!

Era greu să par dură cu maioul udat şi cu fiecare muşchi înmuiat ca pastele ude, dar am făcut tot posibilul.

— Duceţi-vă la bucătărie şi faceţi-mi o ciocolată caldă. Scoateţi vasele din maşina de spălat. Faceţi ceva folositor în loc să încingeţi un meci al testosteronilor la mine în dormitor.

Pentru o clipă lungă şi stranie amândoi s-au holbat la mine, pironindu-mă unul cu ochi verzi şi celălalt cu ochi albaştri arzători. Am reuşit să mă ridic în mâini, apoi în fund, şi m-am sprijinit de saltea, tremurând. Centrala pufăi trezindu-se la viaţă, dar sunetul înăbuşit al zăpezii care bătea în fereastră îmi dădu din nou fiori.

Am fost plecată. Am ieşit din casă şi cineva a

făcut ceva cu corpul meu. Oh, bunico, ce mult mi-aş dori să fii aici în carne şi oase, şi nu doar să-ţi trimiţi bufniţa la mine. Ai putea să-mi spui ce naiba să fac acum.

Aerul tensionat din cameră trosni, şi atmosfera se relaxă când se îndepărtară unul de celălalt. Christophe aruncă din nou o privire spre fereastră, cu trăsăturile tot încordate şi cu colţii afară, cu părul lipit de cap, de parcă şi-ar fi turnat şi el apă peste el. Buzele i se îndreptară, colţii se retraseră şi părea că-i trecuse o idee nouă prin cap.

Graves, care ţinea în mână un pahar gol adus din bucătărie, rânji într-un final la mine. Şi ochii lui luceau, numai că erau verzi, nu albaştri. Părea atât de uşurat cât se putea vedea de sub părul care-i acoperea faţa şi nasul ascuţit

— Eşti sigură că te simţi bine?

Nu, nu sunt. Sunt speriată ca naiba şi voi nu-mi uşuraţi cu nimic situaţia.

Vocea însă nu mă dădu de gol. Doar mă

pricepeam de minune să par stăpână pe mine.

— Vreau să-mi faceţi nişte ciocolată caldă. Mi-e frig. Şi plecaţi amândoi de aici.

Mi-am strâns braţele în jurul meu cât de tare am putut.

Aş putea să fiu o actriţă. Talentul de a inventa minciuni are atâtea aplicaţii.

— Dacă nu, vă împuşc pe amândoi.

Christophe nu părea convins. Clipi, de parcă doar ce s-ar fi întors în cameră, îşi încrucişă braţele şi-mi aruncă o privire piezişă. Mă aşteptam ca ochii lui să arunce raze albastre prin semiobscuritate.

— Ce crezi că…

— Chris. Taci din gură!

Spre surprinderea mea, el chiar tăcu.

— Duceţi-vă şi goliţi maşina de spălat vase. Graves o să-ţi arate rostul din bucătărie. Când o să cobor la voi, poţi să-mi spui ce era cu creatura aia.

Ieşiră din cameră mărşăluind ascultători. Mi-am sprijinit fruntea pe genunchi. Durerile cu care mă

obişnuisem – junghiuri în spate şi umărul care mă deranja – reveniră ca nişte prieteni vechi, strecurându-mi-se pe sub piele. Chestiunea devenea din ce în ce mai complexă şi nu eram sigură ce era real şi care mai era Lumea Reală. Unde erau adulţii care ar fi fost în stare să se ocupe de toate astea?

O idee mă gâdilă în vârful creierului, dar eram prea speriată şi confuză ca să o dezvolt. În schimb, am respirat adânc aşa cum mă învăţase bunica şi am încercat să nu mă gândesc la nimic. Se dovedi totuşi a nu-mi fi de prea mare folos, căci acelaşi gând îmi revenea fără încetare, dându-mi roată ca bufniţa bunicii care plana deasupra fără să scoată niciun sunet.

Aş putea să găsesc din nou casa. Ştiu că pot. E de Dinainte. Şi e în oraşul ăsta.

De ce nu mi-a spus tata că am mai locuit aici cândva?

Capitolul 24

— Sergej.

Christophe îmi înmânã o canã cu Swiss Miss. Nu aveam bezele, şi nu reuşeam sã mã încãlzesc nici cu un pulover de lânã pe mine şi cu plapuma mamei pe umeri.

— E foarte bãtrân. Ai putea sã spui cã e cel mai bãtrân din câţi cunoaştem noi în America de Nord şi probabil şi din cea de Sud. A venit din Europa dupã rãzboi.

— Care rãzboi? voi Graves sã ştie.

Se sprijini de bufet, lângã mine. Christophe puse altã canã pe blat şi-i aruncã o privire ucigãtoare.

— Rãzboiul cel Mare, normal. Nu genocidul care se pretinde a fi rãzboi pe care l-a fãcut caporalul ãla austriac mic şi odios. Sergej şi-a fãcut plinul pe câmpurile de luptã de la Lodz şi Gorlice-Tarnow. Înainte, avea doar un loc neînsemnat printre bãutorii de sânge. Ceva ce s-a întâmplat în rãzboi l-a schimbat

şi a venit în America. De atunci, tot împrăştie boala pe aici. Omoară de amuzament şi ca să-şi potolească foamea şi contaminează tot felul de oameni, de rând şi importanţi, ca să-şi sporească rândurile legiunilor sale. Încercăm să-l omorâm de atâta vreme!

Am ciulit urechile.

— Noi? Cine, adică?

— Ordinul. Mama ta era de-a noastră.

O spuse cu atâta nonşalanţă de parcă ar fi zis: „E emisiunea cutare la televizor în seara asta”, sau „Mă duc să iau nişte lapte de la magazin”.

— Poftim? M-am holbat la el. Ce naiba?

La început, mi-a zis că mama era vânător de vampiri, şi acum vine cu chestia asta. Ce ştie el de fapt despre mama?

— Mama a murit.

— Aşa e. Singura svetocha din ultimii şaizeci de ani. Sergej însuşi a ieşit din ascunzătoarea lui ca s-o omoare. Îşi pierduse antrenamentul şi era slăbită şi probabil că l-a rănit destul de grav, dar a reuşit s-o

răpună.

O amintire îngrozitoare şi îngropată adânc îmi reveni pentru o clipă. O să jucăm un joc, Dru. Şi ticăitul ăla, ca o inimă bătând, care se auzea din ce în ce mai puternic şi mai aproape. Am împins-o la loc de unde ieşise – era doar un vis, nu? Acum aveam alte probleme.

Aşteaptă o secundă doar. Începem cu întrebările mai importante şi pe urmă vedem şi ce e cu „ordinul" ăsta.

— Şi de ce te-ar fi sunat tata pe tine?

Christophe se schimbă la faţă. N-aş fi putut nici în ruptul capului să spun cum.

— Cred că descoperise în sfârşit că avea nevoie de Ordin. Ne învinovăţea pe noi pentru moartea mamei tale, credea că şi un simplu muritor ar fi putut să facă ce noi n-am putut. Aşa că a plecat singur la vânătoare.

Mă holbam la ciocolata caldă din cană. Avea oarece sens ce zicea el. Tata a luat-o razna după

moartea mamei şi eu nu mă gândisem prea mult la asta. Pur şi simplu am luat-o de bună. Nu-mi aminteam când a murit mama. Sau îmi aminteam?

Îmi aduceam aminte de chipul tatălui meu, crispat şi alb, şi cearta dintre el şi bunica. A fost singura dată când i-am auzit certându-se. De cele mai multe ori, bunica nu spunea decât mmm sau făcea ce naiba voia fără să se obosească să-i împărtăşească tatălui meu şi părerea ei.

O singură dată s-au certat, când am venit la căbănuţă în toiul nopţii. Mersesem în maşină cu geamurile deschise şi aerul nopţii rece şi tăios de munte ne vâjâia la urechi împreună cu torsul şi huruitul motorului. Când ne-am oprit, mirosea a colb şi iarbă proaspăt cosită, a aer rece şi curat şi a noapte. Eram atât de obosită, încât am adormit ghemuită şi cu degetul în gură, deşi eram mare acum.

Asta era cea mai vie amintire pe care o aveam din copilărie, primul lucru concret care se profila clar în ceaţa de impresii care se băteau cap în cap din

perioada de dinainte de a începe să fiu atentă la tot ce se petrecea în jurul meu. Presupun că atunci s-ar putea zice că am început să mă maturizez, simţind în nări mirosul tare al frunzelor de iarnă, ascultând ticăitul sobei bunicii, mirosul ouălor prăjite, căci bunica asta făcea când am apărut cu maşina hâţânându-ne pe drumul prăfuit plin de gropi şi hârtoape care urca până la ea.

Când ne văzuse, bunica chiar ţipase.

Ce-ai de gând să faci, Dwight? Copila asta-i prea mică să înţeleagă ce se întâmplă.

Îmi amintesc vocea tatălui meu, răguşită, de parcă ar fi plâns, deşi era ciudat să mi-l imaginez pe tata plângând vreodată.

Normal că-i prea mică. De-asta am venit aici. Aici nimeni nu poate să-i facă rău. N-ai decât să mă urăşti, femeie, dar fac ce ştiu eu mai bine.

Şi de fiecare dată când mă rugam de tata să mă ia cu el, el zâmbea şi-mi ciufulea părul.

Nu acum, prinţesa mea. Când o să te faci mai

mare.

Bunica pufăia pe nas şi-şi încleşta maxilarul (îmi amintesc că purta proteză), şi după ce pleca tata îmi dădea de lucru zile întregi. Nu era vorbă, mereu se găsea câte ceva de făcut în casă, şi poate că aşa credea ea că nu mai aveam timp să mă gândesc la altceva.

Dar când aştepţi atât de mult să se întoarcă tata şi să te ia cu el, ai destul timp de gândire, fie că eşti cu furca în fân, aduni fructe de pădure sau o ajuţi pe bunica să pună slănina la saramură.

Acum nimic din toate astea nu avea să-mi fie de folos. Trebuia să mă concentrez la prezent.

Pune-ţi mintea la contribuţie, Dru! Ce întrebare ar pune tata acum?

— Ce e Ordinul ăsta?

— Vestitul Ordin, spuse Christophe ca şi cum aş zice eu E la mintea cocoşului, ce naiba! Sunt vânători profesionişti, majoritatea djamphir-i – Kouroi. Deşi mai sunt câţiva şi ca el. Făcu un gest apatic arătând peste umăr spre Graves, care luase o

expresie cruntă şi se albise la faţă. Sunt şi ei de ajutor.

— El e loup-garou, i-am adus eu la cunoştinţă repede. Jumătate vârcolac. Mai puternic şi mai rapid decât un om obişnuit, dar nu la fel de puternic ca blănoşii. Asta ştim şi noi. Nu suntem complet idioţi, să ştii.

Graves îmi aruncă o privire cum nu-mi mai aruncase până acum. Nu ştiu dacă înţelesese că nu-mi plăcea tonul plin de desconsiderare al lui Christophe. Dar doar ce citisem în cărţi despre asta mai devreme şi, pentru numele lui Dumnezeu, acum ne făcusem o idee mai clară despre ce i se întâmplase lui Graves.

Graves era mai norocos decât am fi crezut amândoi. Nu orice tip care e muşcat de un vârcolac e virgin – şi nici nu e muşcat de un lup destul de bătrân şi puternic ca să-şi lase totuşi pe jumătate amprenta.

Şi, mai important, nu voiam ca Băiatul-Vampir aici de faţă să creadă că Graves ne era inferior doar pentru că din cauza mea fusese muşcat.

— Exact. În Ordin există atât vârcolaci

adevăraţi cât şi loup-garou.

Christophe mai turnă nişte lapte în oală şi o clătină deasupra focului. Cana lui stătea pregătită chiar lângă aragaz.

— Cei de felul lui sunt prinţii neamului lor.

Măi să fie!

— Deci vrei să spui că şi eu sunt pe jumătate vampir, am spus şi am atins cana cu un deget; era fierbinte foc.

— Un upir nu poate să stea departe de muritoare. Sergej e… Ei bine, cu cât sunt mai puternici, cu atât mai mult îi atrage împerecherea. Totuşi, a avut mereu grijă să omoare atât progenitura, cât şi pe mama acesteia, ca nu cumva să devină o ameninţare. Toţii djamphir-ii sunt supravieţuitori sau se trag din supravieţuitori. Trase adânc aer în piept şi umerii i se încordară. Ne-ar omorî pe loc dacă ar putea. Şi noi le răspundem cu aceeaşi monedă. Suntem o familie mare şi fericită.

Şi eu care credeam că tata şi cu mine făceam

haz de necaz.

— Şi zici că Ordinul ăsta încearcă să-l omoare pe tipul ăsta, Sergej?

Cel despre care ai zis că o omorât-o pe mama?

Nu era vorba că nu-l credeam. Dar tata nu crescuse la uşă o proastă. Ce era drept, tipul ăsta avea o poveste credibilă şi îmi salvase viaţa, dar astfel de poveşti sunt ca ciupercile după ploaie în Lumea Reală. Şi ce dacă era djamphir? Asta nu însemna că îmi apăra interesele.

Sau că tot ce-mi spusese era strict adevărat. Pe de altă parte, ce motiv avea să mă mintă? Sau să-mi salveze viaţa?

— Din 1918 tot încearcă să-l omoare. Dar el e viclean şi nu iese din ascunzătoare. Îşi trimite doar slugile servile, şi e destul de bătrân şi avut ca să aibă destule din astea. Ca vârcolacul pe care l-ai văzut ieri-seară, cel cu pata albă pe tâmplă. El e Ash.

Graves se cutremură. Şi eu la fel. Mi-am tras plapuma şi mai mult în jurul meu şi m-am sprijinit de

blat.

— Şi cum a ajuns un vârcolac să fie slugă la un vampir? Nu sunt duşmani?

— Sergej, spuse Christophe cu voce joasă, e expert în a-i supune pe ceilalţi voinţei lui. Chiar şi pe vârcolaci. Pe Ash îl are în subordine de foarte mult timp.

Se lăsă tăcerea. Nu se auzeau decât zgomotul oalei pe care o învârtea Christophe deasupra focului şi şuieratul vântului la fereastră. Apoi Christophe scutură din cap şi continuă.

— Dacă am putea să-l prindem pe Sergej în câmp deschis, am putea probabil să-l omoram. Mai ales dacă avem printre noi o svetocha. O fiică bine antrenată a unuia dintre cei mai buni dintre noi.

Laptele clipoci în oală.

— Nu cred că-ţi dai seama ce raritate eşti, Dru.

Îşi trimite slugile servile. Oare printre ei se întâmplă să fie şi un câine în flăcări? Sau ăla era altceva?

— Şi ce poţi să-mi spui despre câinele în flăcări?

— Despre câine? Christophe căzu pe gânduri. Era înalt şi negru înainte să ia foc?

Mi-am amintit cum îi sticlea blana neagră înainte de a trage aer în piept şi a se aprinde ca un pom de Crăciun.

— Da. Cu nişte colţi mari. Şi era imens.

— Cât un cal, spuse Graves.

— Aaa! exclamă Christophe, apoi rămase tăcut.

— Acolo a apărut prima dată vârcolacul cu capul vărgat, Ash. După câinele în flăcări.

Christophe încuviinţă din cap, dus pe gânduri.

— Ash şi un gonaci. Cum ai reuşit să…

— L-am înecat într-o fântână, sări Graves cu detalii. Părea chiar mândru. Pe urmă Dru a împuşcat vârcolacul. După ce a apucat să mă muşte.

Christophe nu se clinti ceva timp, apoi spuse:

— Ash şi gonacii lui le-au adus sfârşitul multor soldaţi de vază ai Ordinului. Şi doi puşti nepregătiţi…

— Da, i-am venit de hac.

Şi era cât pe ce să murim.

Dar asta n-am mai spus-o cu voce tare. Coastele mă înţepară când m-am mişcat.

— Stai aşa! Câţi oameni are Ordinul ăsta? câţi sunteţi?

Christophe îşi bombă pieptul fără să fie conştient de gest.

— Vreo câteva mii de Kouroi aici, în State. În Europa sunt şi mai mulţi. Şi în Asia sunt destui. Suntem împrăştiaţi peste tot.

Aşa zici?

— Atunci cum se face că n-am auzit de voi până acum? Eu şi tata am fost cam peste tot pe continent şi n-am auzit absolut nimic despre voi.

— Dacă ai fi avut urechi de auzit, probabil că ai fi auzit. Prietenul tatălui tău August Dobroslaw din New York, de exemplu, e unul dintre noi.

Christophe schiţă un gest de lehamite şi se concentră din nou la laptele din oală, de parcă ar fi

fost cel mai important lucru din lume.

Aveam senzaţia că mă ciupise cineva de o parte a corpului amorţită.

August. Şi eu m-am gândit la el în ultima vreme.

Am dat din cap.

— Atunci o să-l sun şi el o să-ţi confirme povestea.

Părul îmi căzu peste faţă. Am ridicat cana cu ciocolată fierbinte şi am sorbit cu grijă. Mi-am ars limba. A trebuit să iau o gură mare de aer. Vântul împroşca zăpadă în geam şi m-au trecut fiorii. Încă mi-era frig. Vântul părea din nou flămând în noaptea asta şi nu mă simţeam în siguranţă nici măcar cu Graves lângă mine.

Sau cu Christophe, care îşi făcea de lucru cu oala cu lapte.

— Fă-o şi o să te convingi, spuse şi umerii îi căzură. Şi dacă el confirmă povestea mea, aşa cum ai zis tu, crezi că ai putea să fii mai drăguţă cu mine?

— O să încerc.

Era rândul meu să fiu sarcastică. Graves se foi agitat lângă mine şi l-am înghiontit cu umărul. Ca să ştie că eram cu el.

Şi mie îmi prinse bine. Braţul lui care mă atingea îmi dădea o senzaţie de alinare.

Graves oftă nemulţumit.

— Vreau să ştiu o chestie. Cum reuşesc lighioanele astea să dea de Dru?

Se lăsă tăcerea întreruptă doar de sunetul boabelor mici de zăpadă care se loveau de geam. Era o întrebare al naibii de bună.

Zombiul mă găsise pentru că tata ştia unde locuiam. Vârcolacul cu cap vărgat era posibil să fi urmărit camioneta şi mă mirosise bine de tot la mall – ceea ce nu explică totuşi cum ajunsese la mall. Dacă cealaltă creatură, câinele de foc, era un gonaci, aşa cum spusese Christophe, asta explica unele lucruri – dar nu şi de unde îmi luase urma prima dată.

Dar totuşi, cine bătuse la uşă în dimineaţa

aceea, înainte de ivirea zorilor? Nu-mi plăcea să recunosc, dar asta mă rodea cel mai mult. De ce nu încercase să intre? Asta dacă nu cumva a fost împiedicat de ritualul de protejare a casei, şi în cazul ăsta era posibil să fi fost un vampir. Poate chiar tipul ăsta, Sergej.

Numele îmi dădu fiori pe şina spinării. Şi mai erau chestii care-mi dădeau de gândit. De exemplu, cum mă găsise mai exact Christophe.

Plus lighioana, orice ar fi fost, care îmi deschisese fereastra de la dormitor şi-mi supsese suflarea? Un şarpe cu aripi, spusese Graves că era.

Hoţ de vise, îi spusese Christophe. Revelle.

Încă mai mi-era frig, mi se făcea pielea de găină pe braţe şi pe spate. Visasem oare sau chiar ieşisem din trup? Îţi dădea fiori numai când te gândeai, dar era destul de posibil – aşa putea să se manifeste harul pe care-l aveam. Bunica ar fi ştiut cum stă treaba. La naiba, până şi tata e posibil să fi avut o idee. Aş fi putut să-i pun câteva întrebări.

— În ultimul timp ţi s-au întâmplat lucruri ciudate, Dru?

Christophe îşi turnă lapte fierbinte în cană, luă linguriţa şi amestecă în el. Puse apoi oala deoparte. Nu mai era niciun strop de lapte înăuntru. Estimase cantitatea la fix.

— Experimentezi lucruri pe care nu ştiai că poţi să le faci? Lucruri ciudate, puternice, lucruri pe care n-ar trebui să le ştii şi care deodată îţi apar clare ca lacrima?

Se întoarse şi se sprijini de blat. Ochii îi sclipeau uşor. Bucătăria era cufundată în întuneric, dar lumina din sufragerie era aprinsă. Părul lui părea şi mai lucios, lipit de cap, fără reflexele şuviţelor.

— În afară de faptul că mi-am blestemat profesoara şi că lumea s-a oprit în jurul meu ca un film pus pe pauză? Am ridicat din umeri. Am fost ciudată de când mă ştiu. Bunica spunea că am har. Şi a devenit din ce în ce mai puternic. Dar ce se întâmplă totuşi e ciudat şi pentru mine.

— Asta spune ceva.

Graves sorbi lung din cană şi râgâi înăbuşit, şi am izbucnit fără să-mi dau seama în râs. Graves începu şi el să râdă în stilul lui, care semăna cu un schelălăit de durere, şi deja mă simţeam mult mai bine.

Christophe ne luă seama cu o faţă inexpresivă.

— Atunci înseamnă că eşti aproape de maturizare, Dru. Eşti pe cale să devii o svetocha în toată regula. Suflă în lapte. Ce bine ar fi dacă aş şti…

Aproape de maturizare? Am lăsat plapuma mamei să-mi alunece puţin de pe umeri. Acum mi se încălziseră mâinile.

— Să ştii ce? Acum suntem toţi laolaltă. Ai putea să întrebi.

Graves mă înghionti şi el cu umărul lui osos şi îmi veni iar să râd. Ştiţi senzaţia aia când îţi vine să râzi în cele mai nepotrivite momente şi de-abia poţi să te abţii? Ca şi cum ai sta liniştit şi-ţi vine brusc un gând în minte sau absurditatea lumii te loveşte din

senin şi trebuie să-ţi înăbuşi chicotele de râs?

Asta e senzaţia. Am înghiţit în sec ca să-l înăbuş; sunetul îmi rămase în gât şi ameninţa să se transforme într-un râgâit Umărul încă mă mai ardea vag şi spatele tot înţepenit era. Să fii trântit de pământ şi să se aşeze cineva peste tine nu te ajută prea mult când te doare spatele.

— Aş vrea să ştiu cum credea tatăl tău că o să te pregătească sau să te ascundă destul cât să supravieţuieşti până la maturitate. Şi asta e numai una dintre nelămuriri.

Christophe oftă şi când puse cana pe blat se auzi un clic.

— Mă găsiţi în living.

Şi plecă pur şi simplu, îndreptându-se spre hol. Se mişca prin casă de parcă o cunoştea mai bine ca mine. Câteva secunde mai târziu, murmurul nedesluşit al televizorului se auzi prin şuieratul vântului de la fereastră.

— Nu-mi place de el, spuse Graves aproape în

şoaptă.

— Mi-ai mai spus asta.

Am mai luat o înghiţitură de lapte fierbinte cu zahăr.

N-are nici măcar cacao adevărată. Au pus doar aromă artificială în ea.

Pentru o clipă mi-a venit în minte ciocolata caldă pe care o făcea bunica şi mi-am dorit deodată cu încrâncenare să am din nou cinci ani şi să fiu în siguranţă. Apoi mi-am adus aminte cum spăla bunica mereu podelele cu amestecuri de ierburi ca să ţină răul departe de casă şi m-am întrebat dacă fusesem cu adevărat în siguranţă atunci.

— O să-l sun pe August mâine.

— Şi pe urmă?

De unde naiba vrei să ştiu?

Dar ştiam de fapt. Am înghiţit laptele din gură şi m-am sprijinit pe blat, uitându-mă la formele pe care le luau fulgii care se roteau spre pământ.

— Pe urmă o să aflu tot ce pot despre tipul ăsta,

Sergej. Dacă a spus adevărul Chris şi dacă el l-a omorât pe tata…

Mi se puse deodată un nod în gât. Am înghiţit în sec.

Lui Graves nu i se păru cine ştie ce ideea care nici nu apucase să se contureze bine şi pe care nu o spusesem până la capăt.

— Şi pe urmă, ce? Dacă el are dreptate şi dacă ai lui îl urmăresc pe Sergej de atâta timp, ce naiba crezi că o să reuşim noi să facem?

Noi? Dar presupun că nici nu i-a trecut prin cap lui Graves că era posibil să-şi dorească să nu se implice în ceea ce urma să se întâmple.

Nu. Bineînţeles că nu-i trecuse prin minte aşa ceva. Eu mă gândisem de nenumărate ori să mă descotorosesc de el şi dintr-odată m-am simţit o mare ticăloasă.

Aveam o senzaţie ciudată în piept. Simţeam o presiune şi o căldură înăuntru în acelaşi timp.

— Tata nu era prost. M-a învăţat o mulţime de

lucruri. Poate că m-a învăţat şi ceva ce tipii ăştia nu ştiu.

Dru, minţi!

Dar ce altceva puteam să fac? Dacă spunea adevărul Christophe, tipul ăsta Sergej – şi am simţit din nou picioruşe reci de insecte care-mi umblă pe spate – l-a transformat pe tata în zombi. Aşa ceva nu se iartă, nu?

Dar eram un copil şi situaţia mă depăşea complet. Era adevărat, împuşcasem un vârcolac şi reuşisem să mă ascund. Găsisem şi camioneta, dar ăsta fusese mai mult meritul bufniţei bunicii decât al meu.

Dacă ăsta ar fi fost un joc, eu pierdeam destul de rău acum. Probabil că ar fi trebuit să plec de pe stadion cât mai eram încă în viaţă.

— Oh! Graves mă înghionti din nou cu umărul şi laptele din cană mi se clătină.

În sfârşit, mi se încălziseră iar mâinile şi picioarele. Dar totuşi…

— Dar poate că tipii ăştia din Ordin pot şi ei să mă înveţe ceva. Şi pe tine. Trebuie să fie şi o parte bună acum că te-ai transformat într-un supererou, nu?

Graves oftă din greu.

— Dacă asta mă face să mă scol cu o poftă imensă de două pizza pepperoni pline de grăsime, nu ştiu ce să zic.

De data asta chiar am izbucnit în râs, punându-mi mâna la gură ca să nu se audă.

— Dar am mai observat ceva. Graves nu schiţă nici măcar un zâmbet şi arătă spre sufragerie. Individul nu-ţi răspunde de fapt la întrebări. Nu pe îndelete. Ca atunci când ar avea ceva de ascuns, pricepi?

Nu cred.

— Dacă e cine spune că e, atunci are motive s-o facă.

Dar i-am întâlnit privirea lui Graves şi ne-am uitat lung unul la altul vreo zece secunde, cu subînţeles, ca atunci când îl cunoşti bine pe celălalt şi

te înţelegi din ochi cu el mai bine decât te-ai chinui să-ţi găseşti cuvintele o jumătate de oră. Zăpada alunecă pe geam şi am simţit o adiere rece pe obraz. Cât de curând urma să fiu nevoită să înlocuiesc uşa din spate, chiar dacă nu dădea direct afară, ci în veranda care era aproape închisă.

Graves ridică din umeri.

— Dacă spui tu.

Dar tot n-am încredere în el, îmi spuneau ochii lui verzi. Mai rămăsese doar o urmă vagă de maroniu în ei şi contrastul dintre pielea lui caramel şi ochii verzi era uimitor. Văzut din profil, nasul lui părea doar mândru, când era de fapt al naibii de mare pentru faţa lui. Când se înfioră şi-şi băgă capul între umeri, am simţit nevoia imperioasă de a-l cuprinde cu braţul pe după umeri şi de a-i pune plapuma mamei mele pe spate, apoi să stăm amândoi aşa un timp.

Gândul mă mai încălzi, dar n-am făcut-o. Am băut în schimb şi ultima gură de ciocolată caldă. Încă mai era fierbinte, dar nu-mi mai dădea senzaţia de

lavă lichidă care îmi arde gâtlejul.

— Mă duc să mă bag la loc în pat.

— De ce nu-l suni acum pe tipul ăsta August?

Graves îşi băgă şi mai mult capul între umeri.

— Pentru că e noapte în New York şi noaptea el pleacă la vânătoare.

Am ocolit bufetul târşâindu-mi picioarele şi mi-am pus cana în chiuvetă.

— Graves?

— Ce e?

În glasul lui se simţea îndoiala. Stătea tot cu capul între umeri.

Probabil că e obişnuit ca oamenii să încerce tot timpul să se descotorosească de el, mi-am spus şi o durere ascuţită îmi străbătu tot corpul.

— Mersi. Tu m-ai scăpat de lighioana aia, nu?

Graves se holba în cana cu ciocolată caldă de parcă ar fi găsit acolo secretul universului.

— Păi fereastra era deschisă şi era foarte frig.

Ce are-a face una cu alta? apoi însă mi-am dat

seama ce voia să spună. Am schiţat chiar şi un zâmbet puţin amar, şi frigul care îmi mai rămăsese în oase se risipi alungat de valul de căldură primitoare care mă cuprinse.

Nicio problemă, Dru. Prima dată e gratis.

Capitolul 25

De îndată ce m-am trezit a doua zi dimineaţă, cu ochii parcă plini de nisip şi simţindu-mă ca şi cum aş fi fost bătută cu o rangă de fier, am coborât împleticindu-mă la parter şi am mâncat din picioare nişte cereale. Între timp se trezi şi Graves, se uită lung la mine şi se îndreptă spre living. L-am auzit spunându-i ceva lui Christophe şi au ieşit amândoi afară.

Mirosul de plăcintă cu mere nu umplea chiar toată casă, dar se simţea sub celelalte mirosuri. Era destul de greu să-l iei pe Christophe în serios când mirosea a patiserie. M-am întrebat dacă ceilalţi djamphiri miroseau şi ei a prăjitură cu cremă, şi am chicotit în sinea mea.

Apoi mi-am adus aminte de Christophe cum îngenunchease în zăpadă cu o mitralieră lipită de umăr, cu faţa spre vârcolacul cu cap vărgat, amuzat de scenă, şi mi-a pierit cheful de râs.

Am căscat şi m-am îndreptat fără zgomot spre telefonul ciobit de plastic galben pus pe perete. Cel puţin memorasem un număr care era foarte uşor. Şi n-ai cum să-l uiţi pe un tip care poate să aprindă o flacără din degete în timp ce tot ce pot să facă ceilalţi cu degetele este să se scobească în nas. Şi mai ales când petreci o lună în apartamentul lui, timp în care el e plecat cu tata la o vânătoare şi se luptă cu o infestare de şobolani demonici.

Şi încă o lună când tatăl tău e plecat să facă Dumnezeu ştie ce şi se întoarce ca vai de capul lui. Lui August îi plăceau omletele mele şi cred că i-am făcut sute de omlete.

Telefonul sună de cinci ori până să ridice înjurând. Răspunse cu o voce nazală, rostind fiecare vocală scurt, de parcă i-ar fi adus vreo ofensă personală. Era vorba şuierată specifică celor din Brooklyn.

— Ai face bine să nu mă fi deranjat degeaba.

— Bună, Augie, am spus eu încercând să par

veselă. Sunt Dru.

— Să fiu al nai…

Se auzi un foşnet de haine, hârtie şi un zăngănit de parcă scăpase din mână un cuţit. Nu-i luă mult timp să-şi revină.

— Bună, scumpete. Mi-e dor de omletele tale.

Cred şi eu. Mâncai două pe zi pentru că nu cumpărai nimic altceva decât ouă şi vodcă. Era o adevărată aventură să te conving să iei şi pâine.

— Şi mie mi-e dor de cafeaua ta. August, uite ce…

Se prinse imediat. Probabil că ceva i se păru în neregulă. Probabil că vocea mea i se părea ciudată. Şi mie mi se părea că vocea mea suna straniu, căci simţeam cum mi se pune un nod în gât

— Dru, scumpo, unde e tata?

Şi de ce nu m-a sunat el, voia probabil să zică.

— Tata s-a ales cu o reanimare de toată frumuseţea.

Am încercat să par neafectată şi spontană, dar

cred că n-am reuşit decât să par speriată. Şi obosită. Parcă doar ce mă trezisem din somn.

August se înecă şi am auzit un sunet metalic, de parcă scăpase altceva din mână.

— Cum? Băga-mi-aş… Fir-ar să fie. Şi unde eşti acum, puştoaico?

Stai puţin, că nu afli tu aşa de uşori

— Vreau să-ţi pun câteva întrebări. În primul rând, faci parte din Ordin?

În receptor se lăsă o tăcere lungă. Se auzea doar pârâitul de pe fir. Într-un final, am auzit clicul brichetei şi pe August trăgând adânc din ţigară. Parcă şi vedeam apartamentul în care locuia, scrumiera plină de pe masa şubredă din bucătărie, fereastra care dădea spre un zid de cărămidă gol, pereţii plini de talismane din diverse culturi – măşti africane, ojos de Dios şi un crucifix greu de argint. Aproape că auzeam zgomotul traficului de afară, dar asta poate din cauză că acesta chiar se distingea foarte clar în receptor.

— La naiba! Unde eşti?

De parcă ţi-aş spune până nu aflu exact ce se petrece.

— Faci parte din Ordin, August? Da sau nu?

Ştii foarte bine că tata nu a crescut o proastă la uşă.

— Bineînţeles că fac parte, ce credeai? Unde eşti, scumpo?

I-am spus şi el a tras adânc aer în piept. Cunoşteam sunetul ăsta. Aşa se pregătea un adult să se Ocupe de Mine. N-aş fi crezut nici într-o mie de ani că o să mă simt uşurată vreodată când o să-l aud. August nu pierdea vremea.

— Unde e Reynard? Ar trebui să fie acolo. Dă-mi-l la telefon.

Uau!

— Christophe? A ieşit pe verandă să fumeze o ţigară şi să socializeze cu prietenii mei.

Cu alte cuvinte, Graves îl ţine ocupat ca să pot să-ţi dau ţie telefon.

— Îl cunoşti?

— El e doar unul dintre cei mai buni din Ordin. Dru, trebuie să pleci de acolo. Spune-i lui Christophe că e o zonă roşie şi că trebuie să te scoată de acolo.

Nu-l mai auzisem până atunci pe August speriat.

— Din cauza lui Sergej?

Numele mă pişcă de limbă şi mă întrebam dacă era din cauza harului sau pentru că ştiam că e vampir.

Era primul nume de vampir pe care-l ştiam. Unii oameni care ştiu despre Lumea Reală nu le rostesc numele. Folosesc iniţiale sau nume de cod.

August aproape se înecă.

— La naiba, Dru, asta e o treabă serioasă. Cheamă-l pe Reynard şi dă-mi-l la telefon.

În sfârşit, cineva urma să se ocupe de asta. Un adult. Un adult în toată puterea cuvântului.

— Bine, nu trebuie să ţipi. Aşteaptă puţin.

Am lăsat receptorul jos şi m-am repezit pe hol, spre uşa de la intrare, şi am deschis-o cu putere.

Graves întoarse capul. Îşi ducea ţigara la buze

şi părea palid sub pielea lui bronzată de la natură. Îşi pusese mănuşile mele, deşi îi erau puţin cam mici, şi poatele hainei lui lungi şi negre fluturară când vântul mătură veranda, făcând să zornăie bucăţile de plante uscate care nu îngheţaseră. Vântul îi răvăşise părul, dar Christophe, calm şi ca scos din cutie, purta acelaşi pulover şi blugii pe care-i purtase cu o zi în urmă. Stătea lângă gaura din balustrada verandei, cu capul ridicat, ca şi cum ar fi testat vântul. Acum avea din nou şuviţe blonde şi aproape că păreau că au viaţă şi se mişcă.

Gerul mă străpunse ca o sabie. Mă întrebam dacă ar putea să mă înveţe şi pe mine cum să fac să nu mai simt gerul.

— August vrea să vorbească cu tine.

Era ca atunci când transmiteam mesajele tatălui meu, şi nu mai e nevoie să mai spun ce sentiment aveam.

Era o senzaţie de uşurare, care se accentua cu fiecare secundă. Aveam în faţa mea pe cineva mai

experimentat decât mine, chiar dacă era de vârsta mea. Era exact ce-mi dorisem, nu? Cineva care să-mi spună ce să fac acum când drumul drept pe care mergea viaţa mea se înfundase. Cu August şi tipul ăsta, lucrurile aveau să intre din nou Sub Control. Ei aveau să se Ocupe de problemă. Să o Rezolve.

Chris îmi aruncă o privire ciudată când trecu pe lângă mine, ochii lui albaştri întunecându-se şi lăsând în urmă un iz de mere cu scorţişoară. M-au trecut fiorii. Graves aruncă mucul de ţigară în zăpadă şi lucirea roşiatică de cireaşă se risipi înghiţită de un fum gri între cerul alburiu şi pământul acoperit cu un giulgiu alb.

— E adevărată povestea?

Am încuviinţat din cap. Simţeam ceva uscat şi fierbinte care-mi stătea în gât.

— Da, e adevărată. Hai înăuntru, e frig de mori afară.

Graves se strecură pe lângă mine. Am aruncat o privire spre stradă. Era atâta linişte şi o pătură albă

acoperea totul. Ninsese serios şi zăpada se transformase în grindină, iar vântul care gemea o purta de colo-colo. La radio spunea că o să dea îngheţul. Zorii fuseseră senini şi însoriţi, dar acum cerul era înnorat şi se lăsa tot mai jos. Firişoare de nori mai negri se unduiau sub cea mai de sus copertină de nori, ca cerneala pe care doar ce-ai aruncat-o în apă. Pfui!

Am păşit pe verandă, sprijinindu-mi coatele în palme. Mă cuprinsesem cu braţele. Era o linişte mormântală, cu excepţia curenţilor de aer care îţi dădeau un sentiment de nelinişte. Picioarele verandei şi colţul casei formau parcă prora unui vapor ce despica aerul şi producea un bâzâit vag, de aer sfredelit.

Mi-am dat seama că am fi putut la fel de bine să fim şi pe lună. Casa noastră era izolată de celelalte, ca un copil de şcoală care se îmbracă mereu puţin aiurea şi e marginalizat de ceilalţi.

Nu-i de mirare că nu venise nimeni să ne salute

când ne-am mutat şi că nu auziseră nici împuşcăturile şi ţipetele.

Strada era o întindere albă uniform îngheţată. Cele două alei care nu duceau la garaje erau ocupate de maşini îngropate în zăpadă, nămeţi din care se vedea ici şi colo vopseaua – minidubiţa albastră de la colţ şi Fordul de vizavi verde înotau în zăpadă. Şi în faţa garajelor erau panglici late şi imaculate de zăpadă care coborau până în stradă.

De ce totuşi ceva nu pare în regulă? A trebuit să mă uit mai cu atenţie înainte ca presupunerile mele să se risipească. Şi am surprins deodată nota discordantă a orchestrei.

Nu erau urme de cauciucuri. Zăpada era neatinsă. Strada părea la fel de pustie ca un oraş din filmele western chiar înainte să-şi facă apariţia personajul negativ călare pe cal pentru bătălia supremă.

Lumina zilei scăzu în intensitate şi un fior mai rece ca vântul de afară mă străbătu pe şira spinării.

Tremuram, deşi nu simţeam. Capul creţ al lui Graves se îţi de după uşă.

— Ce naiba faci? Vrei să mori îngheţată? Nu ţi-ai pus nici măcar o haină pe tine.

Am privit îndelung strada. Nimic dubios.

Era doar multă linişte. Şi totul era pustiu. Mort.

Probabil că ninsoarea se mai domolise la un moment dat dimineaţă când a răsărit soarele, pentru că noi eram toţi treji şi ne beam ciocolata caldă şi şerpii ciudaţi cu aripi apăruseră înainte să se lumineze, şi atunci ningea tare de tot. Şi ce, toată lumea s-a hotărât să stea acasă azi? Poate că da. Dar…

Ultima piesă din puzzle îşi găsi locul chiar când Graves pufni enervat.

— Ce naiba? Dru?

Am făcut un pas înapoi, înclinându-mă de pe un picior pe altul agitată, de parcă veranda ar fi putut în orice clipă să se prăbuşească.

— Luminile de pe verande. Chiar şi mie mi se părea că sunam ciudat. Sunt toate aprinse şi e miezul

zilei.

E ora unsprezece şi se întunecă devreme în perioada asta a anului. Se întunecă bine de tot şi încă destul de devreme.

— Da, spuse el. Şi Christophe a spus asta. Ce vrei să…

— Trebuie să plecăm, am spus eu, clănţănind din dinţi, şi am intrat înăuntru, împingându-l pe Graves pe hol şi închizând uşa în urma noastră.

Mă învălui căldura dinăuntru. Am încuiat yala şi m-am sprijinit de uşă.

Cât mai e până apune soarele? Nu ştiu, trebuie să verific.

— Fă-ţi bagajele, bine? Şi ajută-mă cu lădiţele cu muniţii şi…

— Dru? mă strigă Christophe din bucătărie.

Nu-l cunoşteam aproape deloc, dar deja ştiam ce însemna intonaţia din glasul lui. Însemna: Oh, la naiba, treaba e groasă, scumpo, fă bagajele şi hai s-o tăiem de aici.

Christophe apăru în capul holului. Faţa lui ascuţită era acum brăzdată de riduri care-l făceau să pară îmbătrânit.

— Ştiu, i-am spus. Trebuie să împachetez muniţiile.

El se opri, uitându-se la mine, şi eu mi-am înghiţit mândria şi i-am spus:

— Vrei să… vrei să ne ajuţi să punem bagajele în camionetă?

A trebuit să mă sprijin în continuare de uşă deoarece genunchii mei se dovedeau încă o dată că nu erau genunchi ci tăieţei. Tăieţei bine fierţi. Şi întrebarea mea suna mai degrabă a: Vrei să mă ajuţi, te rog?

Ochii albaştri ai lui Christophe fugiră spre Graves şi eram sigură că urma să zică: Bineînţeles că te ajut, dar nu putem să-l luăm şi pe el. O să ne tragă şi pe noi la fund.

Oh, Iisuse! Ce făceam dacă zicea aşa? Graves se încordă, şi l-am simţit imediat chiar dacă mă

apucaseră bâţâielile, cum ar fi zis bunica. Am întins mâna şi mi-am înfipt unghiile în umărul lui osos.

Tata nu m-ar fi abandonat niciodată. Nu de bunăvoie. Să fiu a naibii dacă lăsam şi eu, la rândul meu, pe altcineva de izbelişte.

Mi-a cumpărat un cheeseburger.

Era un gând ilar, ridicol. Dar era doar spoiala. Sub ea erau multe alte lucruri. Nu-l auzisem pe Graves niciodată plângându-se, nici măcar de faptul că fusese muşcat sau că i se pusese un pistol la tâmplă. Făcuse tot ce-i stătea în putere să mă ajute, şi străinii rareori fac aşa ceva. Eram ca şi naufragiată pe mare şi el era singurul lucru de care mă puteam agăţa.

Şi nu mă dezamăgise. Nici măcar o dată.

El era tot ce mai aveam. Nu aveam de gând să-l las aici.

Privirea lui Christophe se opri asupra mâinii mele. Chiar arăta îmbătrânit înainte ca faţa să i se destindă din nou. Încuviinţă, de parcă doar ce ar fi terminat o conversaţie lungă cu sine însuşi. Îşi bombă

pieptul şi îşi ridică bărbia.

— Probabil că e totul deja sistematizat, spuse el încrucişându-şi braţele la piept. Ce pui prima dată în maşină?

— Patul meu – saltelele. Restul se împachetează şi… M-am oprit brusc când m-am trezit că ne confruntăm cu o nouă problemă. Şi unde mergem?

— Nu-ţi face griji! zise Christophe şi-şi lăsă mâinile pe lângă corp. Mă ocup eu de asta. Începe să faci bagajele, Dru. Şi tu, băiete-vârcolac, vino cu mine!

* * *

Ce spune despre tine faptul că, după două ore de muncă în trei, toată viaţa ta e împachetată şi pusă în spatele unei minirulote Chevy de jumătate de tonă?

Am pus borcanul de fursecuri al mamei mele în cutia cu obiecte sanitare, la suprafaţă, am tras cu dinţii

de banda adezivă, am rupt-o cu dexteritate şi am sigilat cutia.

— Asta e importantă, i-am spus lui Graves. Pune păturile pe lângă ea.

Lângă cutia ignifugă. Unde e cenuşa tatălui meu. Doamne, tată, ce mult mi-aş dori să fii aici!

Dacă ar ajunge doar să-ţi doreşti ceva ca să şi ai, atunci toţi săracii ar fi bogaţi! Asta era încă una din zicalele preferate ale bunicii.

— Am înţeles.

Graves ieşi cu paşi apăsaţi din bucătărie şi deschise uşa de la garaj cu piciorul. Christophe o bruscase înainte ca să se deschidă şi metalul protestase scârţâind. Cercurile arcului rupt se frecară unele de altele, scoţând un sunet ca de suflet pierdut torturat în chinurile iadului.

Ei bine, poate nici chiar aşa, dar destul de aproape. Încercasem şi eu cu tata să deschidem uşa de la garaj ştiind că avea să se facă frig, dar în cele din urmă se dovedise a fi o cauză pierdută.

Dar nu şi pentru un semivampir, presupun. Pentru un djamphir.

Oare şi eu aveam să fiu la fel de puternică după ce se întâmpla chestia aia de care vorbea Christophe? După ce mă maturizam? Oare aveam şi eu să miros a patiserie? Sau doar el mirosea aşa? Oare folosea umplutură de plăcintă drept apă de colonie?

Dar mama nu mirosea decât a parfum proaspăt şi bunătate.

Mama.

Erau prea multe întrebări şi nu era destul timp să mi se răspundă la niciuna.

— Ştiu, spuse Christophe în receptor. Tu trimite pe cineva să o ia. O aduc eu la întâlnire. Nu-ţi face griji.

Se lăsă o pauză lungă, timp în care interlocutorul de la celălalt capăt al firului trăncănea de zor în receptor. Tonul părea imperios şi disperat, mai ales că se auzea şi vântul gemând un contrapunct. Vorbea deja de zece minute la telefon când am

terminat eu de umplut ultimele cutii şi Graves le duse în camionetă.

Christophe râse, un sunet de două ori mai amar decât schelălăitul trist al lui Graves.

— Chiar trebuie să te repeţi? Nu ne e de niciun folos moartă şi eu sunt cel care a găsit-o. Făcu din nou pauză. N-au decât să mă ducă la Curtea Marţială mai târziu. Acum am nevoie de cineva care să o ia. Nu-mi pasă ce spune la meteo. Bine. În regulă. Ciao.

Puse receptorul în furcă, rămase holbându-se la telefon câteva clipe şi se răsuci brusc pe călcâie.

Eu eram încă în genunchi, cu o rolă de bandă adezivă în mână, şi mă uitam la el.

Făcu doi paşi spre chiuvetă şi privi pe fereastră. O lumină stranie gri-gălbuie se strecura pe geam, îi atinse părul şi îi învioră şuviţele.

— O să se lase întunericul înainte să apucăm să ieşim din oraş.

De unde stăteam, nu vedeam decât o bucată de cer, delimitată de o porţiune de streaşină şi nişte

jgheaburi festonate cu ţurţuri. Semăna cu cerul care prevestea furtună pe care îl văzusem de mii de ori, doar că nu era umiditatea vâscoasă de sub linia Mason-Dixon care te îneacă.

— E doar…

— Crezi că e o vreme obişnuită, chiar şi pentru locurile astea? zise el şi ridică din umeri. Ar fi trebuit să te abordez mai devreme. Mă bazam pe faptul că pot să-i distrag atenţia. Şi mă bazam pe faptul că Sergej era sigur că tatăl tău n-o să fie atât de prost încât să te aducă aici.

Ţine-ţi gura când e vorba de tata.

— Tata nu era prost, am replicat, şi vocea mea sună mai obosită şi mai puţin tăioasă decât am crezut. A avut motivele lui să facă tot ce-a făcut

— Presupun că nu ştii cât de întemeiate au fost motivele lui, nu? Nu mai contează. Făcu un gest de lehamite cu mâna, de parcă ar fi alungat o muscă. Trebuie să te scoatem de aici. Ştiu un punct de ieşire. Or să mă bage în boxa acuzaţilor mai târziu.

Un rânjet forţat, de fiară, îi înălţă colţurile buzelor. Ochii lui albaştri luceau intens. Am văzut cum o pată lucioasă ca de cerneală îi trece prin păr şi dispare, iar şuviţele ies la iveală ca razele de soare care se ivesc deasupra liniei orizontului.

— Dar dacă aduc o svetocha cu mine s-ar putea să compenseze totul, spuse el, şi ridică din umeri. Conduc eu.

Oh, chiar aşa?

— Ai permisul la tine?

Nu ştiu dacă-mi place ideea ca tu să conduci camioneta tatălui meu. Sau faptul că am devenit deodată un trofeu pentru tine.

— Ce eşti tu, poliţistă?

Întinse mâna şi eu m-am repezit să-i dau rola de bandă adezivă. Dar el îmi cuprinse încheietura mâinii cu putere. Mâna lui era caldă. Privirile noastre se întâlniră şi nu ştiam ce să cred despre ce am văzut licărind în adâncul ochilor lui. Mirosul lui se schimbase oarecum. Ca vântul de vară care îşi

schimbă direcţia şi-ţi aduce o boare cu miros de caprifoi.

M-am uitat lung la el.

Uşa garajului se deschise şi Graves ţâşni înăuntru.

— Se lasă şi mai tare frigul, ne anunţă el. Am pus şi ultimele cutii în maşină. Trebuie să recunosc, Dru, e mai îndesată decât…

Îşi înghiţi cuvintele.

Christophe mă trase de mână. M-am ridicat brusc, căci era puternic. Nu musculos în sensul obişnuit sau aşa cum fusese Graves, care acţionase cu o furie necontrolată atunci când se transformase. Mă trase în sus de parcă eram o bucată de hârtie şi singurul lucru mai înspăimântător de atât era senzaţia de menghină pe care o simţeam, ca şi cum ar fi putut să-mi zdrobească încheietura dacă voia. Acum eram prea aproape de el şi trase din nou, de parcă voia să mă aducă şi mai aproape.

M-am depărtat de el şi mi-am răsucit mâna,

vrând să mi-o eliberez acolo unde mă ţinea cu degetul mare. Acolo e partea cea mai slabă a unei strânsori. Umărul meu protestă, la fel şi spatele. Trebuia să fac rost de o aspirină sau ceva.

Christophe îmi dădu drumul, dar deodată am realizat că nu eram sigură că aş fi putut să scap dacă nu mă lăsa el. Înainte nu era aşa de puternic. Sau era, dar nu arătase? Graves încremenise şi se uita la noi.

— Cheile, Dru. Christophe rânji larg şi dinţii lui străluciră în lumina ciudată care prevestea furtună. Lumina soarelui se stinge şi dacă cu o pot simţi, pun pariu că şi Sergej o simte.

În mine se dădu o luptă scurtă. Eu conduceam când tata obosea, deci cunoşteam camioneta mai bine ca oricine acum. Ştiam cum începea să tremure când ajungea la un anumit număr de kilometri la oră şi cum să calc uşor frâna pe zăpadă. Ştiam cum era posibil să înceapă să şerpuiască atunci când era umplută până la refuz, şi o mulţime de alte lucruri. Şi nu-mi plăcea deloc nici ideea de a da cheile puştiului ăstuia, chiar

dacă garantase August pentru el.

Dar aşa era, August chiar garantase pentru el. Şi eu voiam pe cineva care să aibă grijă de mine, nu?

Doar că nu mă gândisem că o să fie un tip de vârsta mea, indiferent cât de matur părea. Dacă el era ce avea Ordinul „mai bun”…

Şi nu aveam destulă încredere în el. Era pur şi simplu prea… periculos.

— Unde mergem? am întrebat eu într-un final.

— Punctul de ieşire e în partea de sud-est a oraşului. La intersecţia dintre Burke şi Strada 72. Dacă ai fi venit acolo când te-am invitat, înainte ca Sergej să afle de existenţa ta, aş fi putut să te scot din oraş şi să te duc în siguranţă la Şcoală cât ai fi bătut din palme. Ridică din nou din umeri. Dar acum trebuie să lucrăm cu ce avem. Dă-mi cheile, Dru.

Geanta mea era pe blat. Am scotocit puţin în ea şi am scos lanţul de chei care zornăiau.

— Se conduce destul de greu când e plină. Ar trebui să conduc eu.

— Dru, spuse Christophe, şi tonul lui era tăios. Dacă vrei să scapi cu viaţă, ai face bine să faci cum spun eu.

Păi dacă pui problema aşa…

— Stai puţin! zise Graves şi făcu doi paşi mari şi legănaţi în faţă.

Părul lui aproape că trosnea de electricitate.

— Ea a mai condus maşina şi a străbătut tot oraşul pe viscol. Şi e maşina ei

— Nu ţi-am cerut să latri, căţel.

Christophe făcu o mişcare bruscă, dar eu am anticipat-o şi mi-am ferit mâna în care ţineam cheile.

Fusese cât pe ce să mi le ia. Mă zgârie cu unghiile şi eu am sărit la o parte agitată, dărâmând ce era pe bar şi trăgându-mi geanta după mine. Geanta căzu şi cureaua alunecă şi se opri în mâna pe care o aveam liberă. Conţinutul ei se clătină. Acum eram între ei doi şi stăteam chiar în dreptul uşii de la garaj, de unde se simţea un curent rece.

Nu lăsa situaţia să-ţi scape de sub control, Dru!

— Hai să lămurim lucrurile!

A trebuit să-mi dreg glasul, deoarece expresia de pe chipul lui Christophe – se încruntă o clipă, privirea îi era arzătoare şi buzele i se subţiară fără nicio intenţie să zâmbească – îl făcea să pară de două ori mai periculos.

Şi, trebuia să recunosc, era şi frumuşel foc, mai ales cu părul răvăşit. Mirosul lui ar fi trebuit să mi se pară ridicol, dar îmi făcu doar foame.

Mi-am umezit buzele cu limba, un gest scurt şi nervos.

— E maşina mea, eu conduc. Şi tu n-o să mai faci comentarii deplasate la adresa prietenului meu. O să ne străduim să ne înţelegem bine până când ieşim din oraş şi după aia, tu poţi să te întorci la Ordinul tău şi eu şi Graves ne vedem de drum.

Vântul se auzi din nou la fereastră, vuietul său înteţindu-se. Lumina verde-gălbuie făcea ca totul să pară învineţit. Un ţiuit ciudat care străbătea prin geamătul vântului ameninţa să-mi facă urechile să

vâjâie.

Simţeam în gură gust de portocale de ceară şi imaginea din faţa ochilor pâlpâi o fracţiune de secundă.

Nu acum, fir-ar să fie! E important.

Am ignorat senzaţiile şi am continuat să-l privesc pe Christophe drept în ochi, provocându-l.

Odată, într-un orăşel uitat de lume de lângă Sankt Petersburg, dădusem peste o bestie uriaşă, un câine care păzea un loc unde trebuia neapărat să intrăm. Tata nu era înzestrat cu har, dar în acea zi mi-a arătat altceva. Îi spunea „minimalizarea adversarului înainte de atac, scumpo”. Ceea ce însemna să te uiţi la lucrul care-ţi stătea în cale ca şi cum nu ar fi fost mai mare decât un bob de mazăre şi să te convingi că nu avea să te intimideze sau să te facă să dai înapoi.

Câinii pot să miroasă frica şi câteodată şi oamenii – sau creaturile din Lumea Reală – sunt la fel. Dar în nouăzeci şi nouă de cazuri dintr-o sută, câinele poate să miroasă şi când tu eşti masculul dominant. Ai

nevoie de aceeaşi privire inflexibilă şi hotărâre de a fi neînfricat ca atunci când te afli în faţa unui grup de macho care şi-au pus în minte să se ia de vreun amărât.

Ţineam umerii drepţi şi pieptul bombat. Inima îmi bubuia, dar nu prea tare. Privirea era înceţoşată şi vibra de ceva ce speram că era putere. I-am aruncat privirea pe care o repetasem în oglindă de atâtea ori, prefăcându-mă că sunt tata, care rânjea cu naturaleţe într-un bar frecventat de cei care ştiau de Lumea Reală, cu mâinile relaxate, una odihnindu-se pe patul armei şi cealaltă de-abia atingând un pahar de tărie, iar eu sorbeam dintr-o cola şi mă făceam că nu observ.

Tata ar fi trebuit să fie acolo. El l-ar fi pus la punct pe Christophe.

— Şi unde crezi că poţi să te duci ca să nu te găsească Sergej?

Se repezi iar spre chei, dar lumea încetini şi eu i-am luat-o iar înainte – doar cu o fracţiune de secundă, dar am reuşit. Graves rămase cu răsuflarea

tăiată şi eu m-am tras înapoi din nou, sperând că îi dădea prin cap să se mişte.

— Nu sunt sigură că el e problema, Chris.

Mi-am trecut cureaua genţii pe după cap şi m-am dat din nou în spate. Dacă mai făceam câţiva paşi ajungeam la uşa garajului, dar dacă-mi luam ochii de la el nu eram prea sigură că o stea pe loc.

Erau o grămadă de lucruri de care nu mai eram sigură.

Mâna djamphir-ului mai făcu o mişcare rapidă; l-am străfulgerat instinctiv cu privirea şi lucrurile au început să devină foarte confuze. Am auzit un mârâit şi un zăngănit, picioarele mi-au fugit de sub mine şi cheile mi-au fost smulse din mână. Ceva foarte cald şi greu mă strângea de gât. Graves slobozi un schelălăit ascuţit. Geamurile se făcură ţăndări.

Mâna lui Christophe se încleştă puţin şi am început să mă sufoc, uitându-mă la profilul lui din care nu vedeam decât o parte. El privea spre cealaltă fereastră, cea care dădea spre păduricea care făcea un

unghi lângă casă.

Fereastra de care tocmai îl izbise pe Graves, cea aflată chiar lângă masa de bucătărie şubredă pe care o găsisem aici când ne mutasem.

Se uită apoi la mine. De sub buza de sus i se iveau colţi şi privirea îi ardea. Şuviţele îi dispăruseră şi acum avea părul lins pe spate şi ochii chiar îi luceau în lumina urâtă, vineţie, care pătrundea pieziş în bucătărie.

— Încerc să am răbdare cu voi, şuieră el printre dinţi, puţin peltic din cauza colţilor. O să vă scot pe tine şi pe căţelul tău vii de aici, dar trebuie să faceţi ce zic eu. Aţi băgat la cap?

Cum a reuşit să facă asta? Şi-mi mai trecu un gând prin minte, atât de tare încât aş fi putut să jur că am spus-o cu voce tare. Oare ar putea să mă înveţe şi pe mine?

— Ticălos ce eşti, mârâi Graves şi înjurătura fu înăbuşită de un sunet gros care făcu geamurile sparte să zăngăne.

Vântul rece pătrunse în încăpere, aducând cu el un iz de fier care prevestea ninsoare şi sânge.

— Dru? Dru?

Vocea lui Graves nici măcar nu mai suna a voce de om, deşi se distingea numele meu.

— De îndată ce apune soarele, toţi vecinii. or să se trezească, spuse Christophe. Nu mă strângea atât de tare de gât încât să nu pot respira, dar nici nu aveam cum să fac vreo mişcare. Doar l-am rănit pe hoţul de vise. Probabil că s-a strecurat în fiecare casă de pe stradă şi şi-a depus ouăle în corpurile oamenilor în timp ce aceştia dormeau până la ivirea zorilor. Când puii ies din ou, or să fie înfometaţi, iar voi sunteţi aici. Au din ce să se înfrupte pe săturate. Aplecă puţin capul într-o parte. Partea bună ar fi faptul că Sergej nu ştie probabil că tu eşti în viaţă, deşi bănuieşte, de vreme ce criminalul lui de bază nu s-a mai întors, şi de îndată ce soarele va apune, o să… stai unde eşti, băiatule-câine!

Christophe ridică cealaltă mână şi arătă

probabil spre Graves. Mârâitul scăzu puţin în intensitate, dar acum suna ca un lup care se pregătea să sară, şi nu ca un puşti care doar ce fusese azvârlit în geam.

— Ai de gând să fii cuminte, vrăbiuţo?

Poate că aş fi fost de acord, măcar până-mi dădea drumul, dar vântul se înteţi şi gemu mai ascuţit şi atunci mi-am dat seama de două lucruri.

Lumina de afară chiar se stingea foarte repede. Acum nu mai era vineţie, ci pe moarte, şi urechile îmi pocniră când presiunea din aer se schimbă brusc.

Şi mârâitul nu venea doar de la Graves.

Vârcolacul ţâşni prin uşă ca un mărfar şi îl lovi pe Christophe drept în piept.

Urmă o fracţiune de secundă cumplită, când degetele lui se strânseră pe traheea mea înainte să fie smulse. Mi-am dat seama că ţipam de-abia după ce am căzut, sprijinindu-mă în mâini şi în picioare ca un student beat care merge în patru labe la o petrecere de-a frăţiei, şi m-am dus de-a berbeleacul pe cele două

trepte care duceau în garaj, căzând pe cimentul rece. M-am julit zdravăn la cot de tocul uşii, însă nu am luat în seamă. Am aterizat cu atâta putere încât mi-au clănţănit dinţii şi era cât pe ce să-mi retez o bucată din limbă.

O altă siluetă cu blană plană deasupra mea, modelându-se şi schimbându-şi forma chiar în zbor. M-am ferit, rămânând fără suflare şi respirând lacomă din nou ca să pot să ţip.

— DRU! strigă cineva şi Graves ţâşni afară, evitând la mustaţă să aterizeze pe mine printr-o răsucire în aer cu o graţie nestudiată care-ţi tăia răsuflarea.

Avea ceva în mâna dreaptă care scânteia – am realizat că era brelocul meu chiar când derapa şi se opri. Zgomotul din casă se înteţi. Lemnul se despică, cineva aruncă ceva spre mine cu atâta putere încât făcu o gaură în perete, săriră aşchii din stâlpi şi se auzi un urlet furibund de durere.

Am reuşit să mă ridic în picioare şi am şovăit o

fracţiune de secundă, destul însă cât să aud alte bubuituri şi urlete. Părea că veniseră mai mulţi – în faţa gurii deschise a garajului se adunau umbre şi începură urletele.

Cine a auzit vreodată sunetul ăsta, ştie că nu e nevoie de nicio descriere, dar o să o fac totuşi. E ca vântul care vuieşte printr-o spirală de sticlă în cea mai geroasă noapte, iar tu eşti gol, în inima pădurii. Doar să o auzi e de ajuns ca să-ţi dea coşmaruri când stai lângă un foc şi să te rogi să nu se stingă până dimineaţă.

Dar ce e şi mai rău – mult mai rău – e felul cum urletul îţi sfredeleşte pur şi simplu creierul şi începe să scoată la iveală lucruri secrete adânc îngropate acolo.

Lighioana cu patru picioare, oarbă şi flămândă, care zace în fiecare dintre noi.

Mi-am astupat urechile cu mâinile. Graves mă înşfacă de braţ, înfigându-şi degetele atât de adânc în carne încât aproape că mi-a amorţit mâna, şi m-a târât după el până la maşină, care era parcată tot strâmb,

dar care pornise fără probleme mai devreme. Slavă Domnului că avusesem radiatorul de motor.

Poate că n-ar fi trebuit să mai pierd timpul şi cu bagajele.

O altă siluetă lungă şi slabă cu blană se năpusti cu viteza glonţului în garaj şi pernuţele labelor îi alunecară pe cimentul neted pătat cu picături de ulei de la o maşină care nu mai era de mult. Graves slobozi un ţipăt gâtuit. M-am agăţat de el ca o puştoaică la un film de groază care se ţine de prietenul ei macho. Creatura îşi dezveli colţii şi mârâi înainte să plonjeze pe lângă noi.

— Or să-l omoare! am ţipat eu.

— Mai bine pe el decât pe noi! îmi răspunse Graves ţipând şi mă trase spre camionetă.

Cerul era palid de tot. De sus cădeau ace mici de gheaţă purtate de colo-colo de vârtejuri şi bulboane haotice. Graves trase de portiera şoferului, o deschise şi se strecură cu greu înăuntru. Eu l-am urmat.

Nu e drept să-l lăsăm aici.

Era adevărat. Dar, Iisuse, ce puteam să facem? Căci acum vârcolacii se suiau şi pe acoperiş, siluete subţiri umanoide acoperite cu blană care alergau, cu ochii galbeni-portocalii, ca nişte felinare. Erau cel puţin vreo şase şi unul ateriză cu o bufnitură chiar în faţa camionetei şi-şi întinse braţele subţiri şi musculoase, în timp ce buza de sus se ridică, lăsând să se vadă gingiile negre şi vibraţia urletului său făcu tabloul de bord să geamă ascuţit.

Am ţipat amândoi, şi eu şi Graves. Ţipetele noastre se armonizară ciudat şi ar fi părut amuzante dacă situaţia în care eram nu ar fi fost atât de gravă.

Am îndesat cheia în contact şi am răsucit atât de tare încât era cât pe ce să o îndoi. Camioneta se trezi la viaţă şi zgomotul motorului părea stins în comparaţie cu bubuiturile de tunete din jurul casei.

OhDoamneOhDoamne!

Am tras de manetă în marşarier şi n-am vrut să întorc capul să văd unde mergeam. De parcă aş fi putut să văd ceva cu minirulota plină până la refuz cu

toată viaţa mea pusă în cutii. Roţile alunecară şi camioneta se lovi de ceva şi ne zdruncină când vârcolacul se năpusti înainte cu limba atârnându-i şi dinţii sclipind. Cablul radiatorului de motor se desprinse brusc, ca un cablu de curent smuls de furtună.

Graves se ţinu de bord când am luat-o prin punctul cel mai slab al muntelui de zăpadă murdară curăţată de pe stradă. Am avut noroc că am nimerit exact locul unde parcasem şi acum câteva seri când venisem acasă. Partea din spate avansa ameninţător, lanţurile scârţâiau, şi am tras de volan puţin cam tare. Camioneta gemu, se scutură ca un câine care iese din apă şi se hotărî să pornească.

Am băgat-o în viteză şi am ezitat din nou. Christophe era înăuntru. August spusese că nu reprezintă niciun pericol şi…

— DRU! ţipă Graves şi am apăsat pe acceleraţie.

Lanţurile muşcau din zăpadă şi ne-am mişcat

brusc în faţă, dar el arăta spre parbriz. O creatură lungă ca un şarpe, cu aripi subţiri membranoase, ateriză pe capotă şi se lovi zdravăn de parbriz.

Am ţipat din nou, dar nu mi-a ieşit decât un schelălăit, căci mi se tăiase răsuflarea, şi timp de o secundă fulgerătoare mi-am amintit ce se întâmplase cu o noapte în urmă după ce, somnambulă cum eram, inconştientă, deschisesem geamul. Cum limba creaturii se lipise de a mea, rece şi cleioasă de-ţi venea să vomiţi, cu gust de condimente şi mâl putrezit, ca o lumânare de Ziua Recunoştinţei care mirosea urât.

Ca aroma plăcută a lui Christophe care s-ar fi stricat.

Christophe era în casă cu vârcolacii. Eram prea ocupată ca să mă gândesc la asta.

Am pus în mişcare ştergătoarele de parbriz. Acestea plesniră puiul de hoţ de vise drept în botul mic şi umed şi pentru un efect şi mai bun am tras din nou de manetă, cu speranţa că lichidul de parbriz nu îngheţase. Nu ştiu din ce motiv chiar aşa şi era şi

lichidul ţâşni, împroşcând creatura.

Aceasta ţipă ascuţit şi sunetul îmi zgârie timpanul. Fu azvârlită la o parte când vântul se înteţi din nou. Arcurile maşinii gemură când aerul rece o lovi dintr-o parte. Din gură îmi ieşeau norişori mici şi albi.

— Măiculiţa mea! şopti Graves. Avea copii.

Asta a spus şi Christophe. Christophe.

— Oh, Doamne, i-am răspuns eu tot în şoaptă. Or să-l omoare!

— Eu credeam că el voia să te omoare.

Dinţii îi clănţăneau. Alicele minuscule de gheaţă care i se prinseseră de bucle scânteiau în lumina slabă. Am aprins farurile, în faţa noastră se întindea strada şi am văzut semnul de stop de la colţ. Casele erau adunate ciorchine în jurul nostru şi fiecare avea lumina de pe verandă aprinsă. Ferestrele se sparseră scoţând un sunet ascuţit şi dulce, iar dindărătul jaluzelelor, prin geamurile sparte, ieşea întunericul. Deodată văzduhul se umplu de creaturi

care se unduiau în aer, bătând frenetic din aripile diafane crestate şi plonjând după maşina noastră.

— Ţine-te bine!

Zăpada aluneca sub roţi. Am apăsat şi mai mult pe acceleraţie. Ne apropiam de viteza ameţitoare de treizeci de km la oră – ceea ce e mai mult decât pare cu vântul care urlă ca un suflet damnat, cu cerul de culoarea strugurilor putreziţi şi cu şerpi înaripaţi cu colţi veninoşi de-abia ieşiţi din gingii care încearcă să intre prin geam.

Mă bucur că nu e vară.

Absurditatea gândului care-mi trecu prin minte mă făcu să chicotesc, scoţând un sunet ascuţit, ca de om nebun.

Am călcat din nou pedala de acceleraţie. Stopul se apropia şi trebuia să aleg o direcţie.

Să o iau la dreapta sau la stânga?

Nu mai aveam mult timp de gândit. M-am chinuit să-mi aduc aminte ceva geografie, dar creaturile alea afurisite se tot loveau de geam şi nu

puteam să gândesc. Dreapta sau stânga? Dreaptasaustănga-dreaptasaustânga…

Am smucit volanul spre stânga, am călcat puţin frâna şi am început să derapăm. Mai era un morman mai mic de zăpadă, o moviliţă unde strada o idee mai mare fusese curăţată, blocând intrarea spre strada noastră, şi am avut o clipă de nebunie în care m-am întrebat dacă avea să fie tras cineva la răspundere de vreun vecin care suna să se plângă că nu putea să iasă de pe propria stradă.

Unul dintre şerpii înaripaţi sâsâi şi sunetul se distinse clar prin parbriz. Atunci am ştiut fără nicio îndoială, cu o crâncenă certitudine, că nu avea să sune nimeni de pe strada mea. Niciodată. Toate casele cochete care o tratau pe a mea cu răceală erau pline acum de moarte şi trupuri dezmembrate, căci micile creaturi înaripate sfâşiaseră carnea când ieşiseră din ouă. Şerpoaica gestantă era posibil să fie moartă sau să zacă pe undeva, dar puii erau plini de viaţă şi înfometaţi.

Dru! Ce-ai făcut?

Graves ţipă ceva la mine, dar eu aveam mâinile ocupate. Maşina, nemulţumită de ce îi ceream să facă, începu să meargă şerpuind ca să-mi testeze atenţia. Am readus-o pe linie dreaptă, izbindu-mă de movilita de zăpadă şi simţind botul cum se ridică un pic. Lanţurile muşcară din nou din zăpadă şi partea din spate a maşinii începu să se legene, dar am reuşit să ieşim pe şoseaua presărată cu nisip. Acum începu să-mi dea de furcă şi tracţiunea maşinii.

Nu era nicio maşină pe şosea. Creaturile înaripate slobozeau ţipete sâsâite şi se izbeau de caroserie şi de geam. Mă întrebam dacă dinţişorii lor de-abia ieşiţi ar putea să sfâşie cauciucurile, şi a trebuit să dau drumul la frână, căci maşina începu să derapeze, şi am învârtit de volan. Acesta părea o fiinţă vie în mâinile mele.

Bravo, Dru! Vocea tatălui meu îmi răsuna în cap de parcă ar fi fost chiar lângă mine şi mă învăţa ce numea el conducere defensivă. Fizica e o ticăloasă,

nu-i aşa?

— Aşa e.

De-abia mi-am mai recunoscut vocea, ascuţită şi întretăiată. Maşina nu mai derapa aşa de tare acum şi crănţănitul care se auzea venea de la trupurile şerpilor înaripaţi care cădeau rapid, izbindu-se de şoseaua acoperită de polei înainte să trec cu maşina peste ei, cu viteza extraordinară de patruzeci de km la oră.

— Cu siguranţă e.

— Ce?

Graves se ţinea cu amândouă mâinile de bord. Partea din spate era prea înţesată ca să se mişte prea mult, dar ceva se rostogoli sub banchetă şi speram să nu fie trusa de prim-ajutor. Sau cutia de armament de teren. Tot ce ne mai lipsea acum era să se descarce armele aiurea.

Oh, Doamne, te rog, nu! Christophe!

De ce-mi făceam griji pentru el? De ce nu era nicio problemă să-l las pe el de izbelişte, dar nu şi pe

Graves?

Nu asta e întrebarea potrivită, Dru.

Am trecut peste o mică pantă şi maşina prinse viteză şi zgomotul cumplit de trupuri zdrobite se înteţi odată cu vuietul vântului. Am oprit ştergătoarele de parbriz – nu ajutau cu nimic, căci şerpii cădeau ca nişte muşte moarte acum. Bobiţe mici de gheaţă loviră parbrizul şi ricoşară.

Întrebarea corectă este de unde au venit vârcolacii şi de ce-l urmăresc pe Christophe. La asta să te concentrezi.

Dar aveam deja prea multe pe cap.

Apoi, ca prin minune, un stop de frână apăru în faţa noastră şi am văzut deodată că pe strada care se intersecta cu aceasta se circula. Nu erau prea multe maşini, doar vreo câteva, dar oamenii dinăuntru probabil că nu ştiau ce să creadă despre chestiile care ne festonau maşina când am trecut pe verde. Am scos un sunet înăbuşit când mi-am dat seama că obrajii mei erau umezi şi străzile îmi deveniră deodată cunoscute.

Eram pe traseul autobuzului care mergea spre şcoală, probabil, pentru că drumul îmi era cunoscut.

Măiculiţa mea! La naiba!

— Graves!

A trebuit să tuşesc ca să-mi dreg glasul. Crănţănitul roţilor începuse să se estompeze. Trupurile şerpilor se amestecau cu moina neagră de pe stradă când se scurgeau de pe roţile maşinii, putrezind rapid.

— Vezi că pe aici pe undeva trebuie să fie o hartă a oraşului. Era pe scaun. Găseşte-o şi spune-mi pe unde s-o iau.

— Da, bine.

Vocea lui se piţigăi. Îşi trase nasul şi mi-am dat seama că amândoi plângeam. Eu fără să mă opresc, cu nasul curgându-mi, iar Graves pe înfundate.

— Sigur. Da. Fantastic. Unde naiba mergem?

Oh, Doamne, nu ştiu.

— La intersecţia dintre Burke şi 72, la ieşire, lângă suburbii.

— OK. Bine. Şi de ce mergem acolo?

Îşi dezlipi degetele de pe bord şi se şterse la ochi cu mâneca hainei. Nu puteam să-mi iau mâinile crispate de pe volan, deşi voiam. Simţeam nevoia să-l mângâi. Simţeam nevoia să fiu şi eu mângâiată.

— Pentru că n-o să apucăm să ieşim din oraş în viaţă în condiţiile astea. Nu singuri.

Pe timpul zilei. Încă ar trebui să mai fie lumină.

Farurile străpunseră un con luminos şi felinarele de stradă se aprinseră. Am simţit din nou gust de portocale de ceară în gură.

— Acolo o să dăm de rezerva lui Christophe şi e şi un punct de ieşire. Avem nevoie de întăriri. E bine să ai spate. Şi mai bine e să ieşim din oraş.

Dumnezeule! Christophe!

Mă durea gâtul şi braţul îmi pulsa. Probabil că până a doua zi urma să am pe mine numai urme de degete – asta dacă mai apucam ziua de mâine.

— Minunat!

Se auzi nişte hârtie foşnind. Graves scoase un

sunet răguşit şi eu m-am prefăcut că nu l-am auzit. Suspinele mă făceau să mă cutremur toată, mai puţin ochii şi mâinile, care se încleştaseră pe volan de parcă ar fi fost un colac de salvare.

— Ce naiba a mai fost şi asta?

— Nu ştiu.

Nici măcar nu pot să-mi dau cu presupusul.

Capitolul 26

De parcă senzaţia de irealitate pe care o trăiam nu era suficient de vie, pe la jumătatea drumului cerul se deschise şi deveni cenuşiu ca fierul cam pe o porţiune de un kilometru şi ceva. Aveam senzaţia că mersesem printr-un fel de zid poros şi că intram din nou în normalitate. În locul acelor mici de gheaţă, din cer începură să cadă fulgi de nea de mărimea unei monede de zece cenţi, dansând în ritmul lor propriu. Radiatorul începu să sufle şi altceva decât aer rece ca gheaţa, încălzindu-se uşor. Îmi amorţiseră degetele şi-mi doream ca măcar unul dintre noi să fi azvârlit o cutie de şerveţele în maşină înainte de plecare. Deja începea să devină o necesitate să mă şterg la nas – mai degrabă decât un gest de politeţe.

Graves terminase cu smiorcăitul şi se tolănise pe banchetă, ţinându-şi palmele moi în poală. Nu era aşa de greu să conduci dacă mergeai pe străzile principale, unde carosabilul fusese curăţat şi unde se

aruncase nisip. Deşi şoseaua era alunecoasă, era totuşi practicabilă.

Măcar atât ştiu şi eu despre băieţi. Nu le place să îi vezi când plâng. Chiar dacă tu încă te smiorcăi.

— Ce se întâmplă? întrebă el într-un final. De ce n-au încercat să ne omoare? Erau aceleaşi creaturi ca aia care m-a muşcat. Vârcolaci.

Dar cel care te-a muşcat era sluga unui vampir, şi nu ştim dacă şi ei erau.

Am dat uşor din cap, fără să-mi iau ochii de la drum. Mai aveam încă trei sferturi de rezervor plin şi motorul se încălzise acum.

— Parcă voiau să ne alunge.

Am oprit la stop şi maşina alunecă puţin pe gheaţă. Strângeam atât de tare de volan încât mă dureau degetele. Capul încă îmi bâzâia, dar acum era mai limpede după accesul de plâns.

— O să ajungem la punctul de ieşire. Cineva o să fie acolo. Va trebui să îi spunem ce s-a întâmplat cu Christophe şi el ne va spune ce să facem şi ne va

scoate de aici.

Sper.

Semaforul se făcu verde. M-am uitat – strada era pustie. Era o cafenea pe colţ şi dinăuntru răzbătea o lumină galbenă şi caldă. Nu se vedea însă nicio mişcare. Stâlpii de iluminat erau aprinşi, deşi era încă ziuă. Ninsoarea începuse să se înteţească. Roţile maşinii lăsau urme negre în urma noastră. Am luat uşor piciorul de pe acceleraţie.

— E ciudat, spuse Graves încet. Parcă am fi ultimii oameni rămaşi în viaţă de pe pământ.

Să ştii că puteam să mă lipsesc foarte bine de remarca ta.

Dar şi eu mă gândisem la asta.

— De ce, de obicei e mai aglomerat pe aici?

— Da. Acolo e Strada Marshall. E mereu un furnicar. Poate că…

— Poate că ce?

— Poate că ar trebui să ne oprim acolo. Am eu nişte prieteni, zise el şi se şterse pe faţă. Eu n-am

încredere în ce ţi-a spus Christophe. Chiar dacă prietenul tău i-a confirmat povestea.

Am cântărit opţiunile. Mă durea capul de cât efort mi se cerea să fac şi lacrimile care mi se adunau în gât şi care ameninţau să iasă afară nu mă ajutau.

— Peste oricine dăm, va fi în pericol. Noi îl vom pune în pericol. În Christophe poate că nu am încredere, dar în August am. Nu m-ar îndruma greşit.

— Şi ce căutau vârcolocii ăştia acolo?

— Vârcolacii, l-am corectat eu.

De unde naiba să ştiu eu?

— Mă rog. Ce făceau acolo? Şi creaturile alea care semănau cu nişte şerpi…

— Alea încercau să ajungă la noi. Dar vârcolacii… nu ştiu. Poate că îl voiau pe Christophe, dar cel care te-a muşcat… nu ştiu, Graves. Îmi pare rău.

Eu te-am băgat în toată povestea asta. N-o să-ţi imaginezi niciodată cât de rău îmi pare.

— Am crezut că avea de gând să te omoare.

Graves se uita afară, prin parbriz, şi eu i-am aruncat o privire cu coada ochiului. Îmi venea să-i sfâşii beregata.

Nu cred că avea de gând să mă omoare. Dar cu siguranţă nu se purta prea frumos.

Graves părea că nu se putea obişnui deloc cu ideea crimei şi eu ştiam exact ce simţea. Aşa că am decis să schimb subiectul.

— Cum ai luat cheile de la maşină?

— Christophe le-a scăpat din mână.

Se lăsă tăcerea. Străzile erau pustii în toiul zilei. Nu era nici picior de om, nici măcar câţiva înfofoliţi care să meargă cu atenţie pe trotuare.

— Doamne, chiar că e ciudat!

Să ştii că e. Poate oare un vampir să facă aşa ceva? Să schimbe lumea exterioară? E oare posibil? Sau poate că oamenii simt răul care bântuie pe afară şi vor să stea în casă?

Cauciucurile crănţăniră. Ninsoarea părea că nu se mai oprea, înteţindu-se din ce în ce mai mult.

— Caută sub banchetă. Vezi că sunt câteva cutii metalice. Cea albastră e trusa de prim-ajutor. Cealaltă e roşie, dar n-ai nevoie nici de ea. Cea de sub scaunul meu e gri şi în ea e un pistol. De-asta avem nevoie.

Graves zăbovi câteva clipe.

— Da, presupun că e o idee bună. Totuşi, n-aş vrea să am de-a face cu aşa ceva.

— Tu doar scoate cutia de-acolo.

Probabil nici eu nu voiam să-i dau arma pe mână dacă nu era obişnuit cu aşa ceva.

— Mă ocup eu cu mânuirea ei. Tu doar să treci pe modul de funcţionare supererou.

Lui nu i se păru deloc amuzant.

— Vorbesc serios, Dru. L-am văzut când te strângea de gât şi pur şi simplu…

Ştiu.

— Pe tine te-a rănit?

— Nici pomeneală. Dar am spart totuşi geamul. Râse disonant. Se juca absent cu centura de siguranţă,

şi m-am gândit să-i spun să şi-o pună. Şi mi-am făcut griji şi pentru asta. Ca să vezi! L-am văzut repezindu-se la tine şi ceva dinăuntrul meu parcă… s-a trezit, şi îmi venea să-l omor. Să-l omor de-adevăratelea, nu ca atunci când doar zici aşa, într-o doară. Ştii? Parcă nici nu mai eram eu însumi.

— Serios?

Ce să spui la aşa ceva? Inima îmi flutură ciudat.

— Mă bucur că eşti aici. Ar fi groaznic dacă aş trece prin aşa ceva singură.

Mă aşteptam la o replică frivolă sau să facă mişto de mine, dar el se tolăni şi mai mult în scaun şi începu să scotocească pe dedesubt.

— Da, bine.

Doar nu te aştepţi să fie prea încântat de ce se întâmplă, Dru.

Ochii mei fugiră spre oglinda retrovizoare o fracţiune de secundă şi am surprins… ceva. M-am uitat din nou, dar nu se mai vedea. Fusese doar o umbră. Bâzâitul din cap nu voia să dispară. Mă durea

umărul şi nici mâna nu era mai bine.

— Mai avem de mers?

— Ia-o la sud pe Strada 72. E la două străzi mai sus. Apoi mergi drept înainte până dai de suburbii.

Se contorsionă şi se uită sub banchetă, scormonind după cutia de teren cu muniţii.

— Cât de des păţeşti aşa ceva?

— Nu prea des, am recunoscut eu.

M-am şters cu dosul palmei pe obrazul care-mi ardea. Lacrimile mă năpădeau din nou. Le-am înghiţit, dorindu-mi din tot sufletul să fi avut o batistă, ceva. Tata avea mereu o batistă la el. Majoritatea aveau iniţialele lui brodate de bunica, cu cusăturile ei îngrijite şi făcute cu grijă.

— Aş putea spune că niciodată n-am mai trecut prin aşa ceva. Îl aveam mereu pe tata lângă mine.

— Îmi pare rău pentru tatăl tău, Dru.

Ridică ochii spre mine, din poziţia incomodă în care era. Capul lui aproape că era în poala mea. Avea ochii foarte verzi şi, pentru că nu era alb, nu se pătase

pe faţă de la plâns.

Am încercat să schiţez un zâmbet şi n-am reuşit decât să fac o grimasă ciudată.

— Îmi pare rău că ai fost muşcat.

M-am frecat din nou la ochi. Zăpada şuiera sub roţi şi se adunase pe ştergătoare.

— Deci e sigur că n-o să mă umplu de păr ca lighioanele alea, nu?

Schiţă un zâmbet care părea să-l doară şi scoase cutia.

Altă umbră pâlpâi în oglinda retrovizoare. Îmi juca feste imaginaţia sau chiar era ceva în spatele nostru? Am riscat şi am apăsat mai mult pe acceleraţie.

— Bineînţeles. Chiar şi Christophe a spus aşa, şi la fel scria şi în Ars Lupica.

Tata a dat o căruţă de bani pe cartea aia şi n-a avut ocazia niciodată să o folosească. De-ar fi aici să vadă cât de folositoare s-a dovedit a fi!

M-am înfiorat. Tata. Christophe. Amândoi

muriseră. Erau pe puţin doisprezece vârcolaci acolo.

De ce nu ne atacaseră şi pe noi?

Graves se ridică la loc pe scaun.

— Iisuse! şopti el.

L-am aprobat din toată inima. Şi începu să ningă şi mai tare.

Capitolul 27

La ieşirea din oraş, în suburbii, erau străzi cu copaci golaşi care se agăţau parcă de cer, iar pe mădularele lor reci erau înfăşurate panglici albe şi moi, uneori festonate cu ţurţuri. Unii chiar aveau instalaţii de Crăciun, deja nu era nici măcar Ziua Recunoştinţei. Sau poate că nu le dăduseră jos de anul trecut.

Şoselele erau curăţate şi date cu nisip şi aici, dar asaltul nemilos al ninsorii le îngropa din nou sub zăpadă. Strada 72 se intersectase pe o porţiune scurtă cu Strada McGill, apoi se ramifică şi deveni Bulevardul 72, îngustându-se, şerpuită, şi ramificându-se ca o arteră care se îndepărtează din ce în ce mai mult de inimă. Casele erau tot mai mari, trotuarele mai late şi curate. Am văzut şi porţiuni de câmp în viteza maşinii – întinderi ciudate şi pustii, întretăiate doar de şirurile de şanţuri şi copaci mai golaşi care tremurau. Vântul vuia. Graves învârtea

între degete pachetul de Winston pe jumătate golit, uitându-se cu jind pe geam când şi când. Dacă vântul nu i-ar fi smuls ţigara din mână, ar fi putut să fumeze cât ar fi vrut. Iar eu poate chiar i-aş fi ţinut companie, indiferent cât de urât mirosea.

Şi dacă aş fi putut să uit sunetele pe care le scoteau şerpii înaripaţi când se izbeau şi alunecau pe maşină. Bănuiam că urma să am emoţii de câte ori o să deschid geamurile maşinii mult timp de acum înainte.

Umbrele se vedeau trecând repede în urma noastră. Orice ar fi fost, ar fi putut să ne depăşească dacă voia cu adevărat. De-abia ne târam şi începusem să tremur, căci adrenalina îşi făcea simţit efectul şi mi-era şi foame.

Aş fi dat orice pentru un cheeseburger chiar atunci. Sau un shake de căpşuni. Sau orice altceva. Chiar şi un baton vechi cu cereale.

Orice, în afară de plăcintă cu mere. Gândul la ea mă făcu să-mi fie şi mai rău.

— Uite Bulevardul Compass. Graves tremura şi el, deşi era destul de cald cu radiatorul care mergea la maximum. Pe urmă vine Strada Wendell, şi pe urmă Burke. Dacă e bună harta.

Am ridicat puţin piciorul de pe acceleraţie, pregătită fiind ca maşina să înceapă să facă figuri din clipă în clipă. Ceasul din bord era fixat pe ora Floridei, cu o oră înainte. Mă săturasem de porcăria asta de vreme de la Polul Nord.

— Cum trăiesc oamenii aici? E curată nebunie vremea asta.

— Se îmbracă bine. Îşi fac părul. Şi beau. Îşi bat copiii. Graves se foi agitat. Îşi cotonogesc zdravăn copiii.

Am mai trecut de două intersecţii, apoi am încetinit. Maşina de-abia se mai târa, motorul rulând încet şi ştergătoarele auzindu-se înăbuşit

— Îmi mai spui o dată de ce naiba am venit aici?

— Pentru că n-o să reuşim să fugim din oraş

înainte să se întunece fără ajutor. E deja două după-amiaza.

M-am uitat la cer, mijind ochii prin parbriz.

— Ba am putea. Am eu bani. Am putea s-o ştergem pur şi simplu. Putem să luăm autobuzul dacă maşina nu…

— Autobuzul? De parcă n-am putea fi prinşi în staţie aşteptând următorul autobuz când se întunecă. Pentru numele lui Dumnezeu, Graves, avem nevoie de ajutor.

Mă întrebam dacă ar trebui să-i spun că vedeam umbre în oglinda retrovizoare. Dar nu mai trebuia să-şi facă griji şi pentru asta.

— Pfui!

Am încetinit.

Intersecţia dintre Burke şi Strada 72 era de fapt triplă. Direct în faţa noastră, unde cele două străzi se despărţeau şi formau un Y, se ridica un zid de piatră. În rest nu mai era nimic în jur. Casele se terminaseră cu jumătate de stradă mai înainte şi spaţiul deschis –

probabil loturi de teren năpădite de buruieni, căci cine putea să vadă? – se întindeau de o parte şi de alta. În dreapta, deasupra zidului, se iţea un acoperiş de ţiglă roşu, din care se vedeau bucăţi mici colorate ivindu-se de sub zăpadă.

— Intersecţia dintre Burke şi 72. Acolo trebuie să fie.

Am călcat acceleraţia, îndreptându-ne spre bifurcaţia pe unde trebuia s-o luăm.

— Iisuse! Uită-te şi tu câtă stridenţă!

— N-am mai fost niciodată pe aici, zise Graves şi bătu darabana pe portieră. Miroase urât.

Acum tu eşti ăla cu mirosul sensibil.

— Cum adică?

— Miroase din nou a rugină. Şi a ceva putred. Ca un tomberon vara.

Am inspirat adânc, dar n-am simţit nimic. Bâzâitul din cap nu încetase. Deja mă obişnuisem să gândesc făcând abstracţie de el. Nu simţeam nimic altceva decât gustul foamei şi cel pregnant metalic al

oboselii. Mă dureau spatele şi gâtul, nici mâna nu era prea bine – mă durea peste tot şi mă pregăteam să predau problema cuiva mai mare şi cu mai multă experienţă.

De ce nu-i dădusem cheile lui Christophe? Poate că acum mai era încă în viaţă dacă aş fi făcut-o.

— Îmi pare rău că nu i-am dat cheile de la bun început.

Glasul mi se subţie spre final. Mi-am înăbuşit alt suspin, înghiţindu-l. Era timpul să nu mă mai smiorcăi şi să mă concentrez la ce aveam de făcut, adică să ieşim din oraş cu bine.

— Mie nu, zise Graves, bătând darabana şi oprindu-se brusc. Ce-o să facem, o să oprim în faţa casei şi o să intrăm înăuntru, o să anunţăm că suntem vânători de vampiri şi o să-i rugăm frumos să…

— Intrăm ca să găsim persoana cu care a vorbit Christophe să vină să ne ia. Dacă pentru ea sunt valoroasă, o să ne ajute să ieşim din oraş.

Pe urmă o să dorm vreo săptămână şi apoi…

Apoi ce?

— Şi dacă persoana asta…

Graves nu-şi continuă ideea, dar ştiam la ce se gândea.

— Graves. Am înghiţit în sec, străduindu-mă să par sigură pe mine şi dură. O să plecăm împreună. Punct. Şi cu asta, basta. Ai priceput?

Graves nu mai spuse nimic. Eu nu îndrăzneam să mă uit la el.

Maşina se târa pur şi simplu prin zăpadă. Ningea acum pieziş şi arcurile maşinii protestară anemic când vântul încercă să ne împingă în zid. Mai aveam puţin până la o alee – care se vedea clar că fusese curăţată de curând – şi camioneta se luptă să ia colţul de parcă cu nici nu eram la volan. O poartă ornată de fier se deschise larg, cu spiralele acoperite cu un strat gros de gheaţă. În mijlocul unei alei circulare mari, se ridica o fântână – un fel de scoică cu o ţepuşă mare care ieşea din mijloc. Nămeţii se strânseseră de-a lungul zidului şi pe margini, dar aleea

era curăţată.

Casa avea două etaje. Era o construcţie mult prea încărcată, elemente puse claie peste grămadă pe o casă care imita stilul mexican. De ce ar construi cineva o ditamai hacienda aici printre eschimoşi era peste puterea mea de înţelegere.

Maşina luă ascultătoare curba, pornind pe aleea care se întindea în faţa noastră. Am ridicat piciorul de pe acceleraţie şi am oftat.

— OK. Hai să…

— Măiculiţă! Graves se holba undeva dincolo de mine, pe geamul din partea şoferului. Ăăă, Dru?

Gâtul protestă când am întors capul. Dintr-odată m-a doborât oboseala şi simţeam nevoia urgentă de a face pipi. Să conduci pe viscol e ca atunci când tragi o sanie. Îţi pui la contribuţie nişte muşchi pe care nici nu ştiai că îi ai.

Poarta mare şi neagră se scutură şi se închise în urma noastră, din ea căzând bucăţi mici de zăpadă ca pielea care se exfoliază. Gheaţa scârţâi şi cerul de

deasupra era o folie de aluminiu vopsit. Poarta se zăvori cu un clincănit înăbuşit şi un val nou de vânt rece o făcu să zdrăngăne, vuind prin arabescurile de metal.

Asta ori e un semn foarte bun ori unul foarte rău.

M-am uitat la porţiunea de casă care se vedea. Prin ferestre răzbăteau lumini electrice calde, dar nu se vedea nicio mişcare, ca şi cum nu era nimeni acasă.

N-avea cum să fie goală.

— Dru?

Graves parcă avea voce de copil. M-am gândit atunci că probabil el îşi dorea de două ori mai mult ca mine să aibă pe cineva mai mare şi cu mai multă experienţă care să ne scoată din situaţia asta. Şi doar pe mine mă avea.

Povara care îmi apăsa acum pe umeri era mai grea ca oricând.

— Cred c-ar trebui să intrăm.

Dacă ăsta e punctul de ieşire de care vorbea

Christophe. Are logică, e la ieşirea din oraş şi aşa cum trebuie, dar…

Dar aveam un sentiment că era ceva necurat. O porţie mare de ceva necurat cu ditamai garnitura alături.

Motorul rula în continuare. Aş putea probabil să dărâm poarta cu bolidul meu. Dar dacă stricam maşina, rămâneam în plin câmp şi nu mai aveam cum să scăpăm.

Aici e locul de care zicea Christophe. Aşa că de ce mai stai pe gânduri?

Am parcat maşina şi m-am uitat din nou cu băgare de seamă la faţada casei. Uşa de la intrare era o construcţie masivă din lemn negru şi ud.

E clar că le place totul supradimensionat. Salutare ţie, Americă Centrală!

M-am hotărât şi am întins mâna spre cutia de armament de teren.

— Stai aici. Mă duc să văd care e treaba.

— Nici gând. Ai înnebunit? Graves scutură din

cap de parcă voia să disloce din minte un gând urât. Nu mă lăsa aici!

— Uite cum stă treaba, dacă nu mai ies, treci cu maşina prin poartă şi şterge-o naibii de aici. Eu mă duc înăuntru să mă asigur că nu e niciun pericol. N-are niciun rost să…

Să murim amândoi, era să zic, pentru că asta spunea tata adesea.

— …să intrăm amândoi, am rectificat eu în grabă, pentru că trebuie să stea cineva afară şi să ţină motorul pornit în caz că trebuie să plecăm imediat. Eu sunt antrenată pentru astfel de situaţii.

Cel puţin sunt mai bine antrenată decât tine.

— Aşa că mă ocup eu de asta.

— Iisuse!

Graves se holbă la mine. Ochii lui erau foarte verzi.

— Tu vrei neapărat să mori!

În momentul ăsta, nu vreau decât să mă duc la baie şi să am unde să dorm în siguranţă, puştiule.

— Ba nu. Vreau să scap teafără din toată povestea asta şi să te scot şi pe tine la fel. Stai aici şi ţine motorul pornit. Ştii să conduci?

— Faci mişto de mine? Mă privi şocat. Eu merg cu autobuzul.

O, da, e din ce în ce mai bine!

— Nu-ţi face griji. E o nimica toată.

Am deschis cutia de teren şi am verificat pistolul. M-am uitat la încărcător, am verificat piedica. Sunetele pe care le scotea răsunau în tăcerea înăbuşită de zăpadă, căci vuietul vântului se reduse dintr-odată la o şoaptă.

— Aşa zici? Şi dacă uşa e încuiată, Dru?

Chiar mă făcu să zâmbesc. Cel puţin, mi se ridicară colţurile buzelor.

— Astfel de locuri nu au niciodată uşile încuiate, am spus în şoaptă şi am descuiat portiera.

De îndată ce am închis-o în urma mea, vântul se porni din nou şi-mi aruncă părul în ochi. Zăpada mi se lipi de obraji. Am ocolit maşina, fără să mă uit spre

parbriz. Dacă m-aş fi uitat, l-aş fi văzut pe Graves livid la faţă şi speriat, şi nu aveam nevoie de aşa ceva.

Eram eu destul de speriată pentru amândoi.

Erau doar trei trepte care duceau la uşă. Urne mari de beton care altă dată poate avuseseră plante în ele erau acum acoperite cu moviliţe de nea.

Aici nu creşte nimic. E numai beton peste tot.

M-am cutremurat. Nu era atât de frig pe cât aţi putea crede, dar fulgii de zăpadă mă gâdilau ca nişte degeţele ude, mi se lipeau de gene şi-mi udau adidaşii.

Am pus mâna pe mânerul uşii. Acesta se răsuci uşor şi am auzit un sunet anemic şi monoton: ţipătul gutural al unei bufniţe.

M-am uitat peste umăr. Bufniţa bunicii nu se vedea nicăieri, dar ţipătul ei se auzi din nou, înăbuşit ca aripile acoperite cu pene. Motorul maşinii torcea uşor. Uşa se deschise fără zgomot şi vântul suflă zăpada pe lângă mine.

Am intrat într-un antreu. Pe jos era un parchet din bucăţi mici de lemn lăcuit, lipite strâns unele de

altele şi ceruite de luceau oglindă. Am rămas în loc, tremurând toată şi uitându-mă la nişte scări care urcau la etaj. Deasupra era un candelabru care arunca o lumină caldă, reflectată în podeaua ceruită. Pistolul îl simţeam greu în mână şi-l ţineam îndreptat spre podea. Am tras piedica. Ce mult îmi doream să fi fost tata aici!

De unde ştii că nu a fost? se auzi o voce de undeva din adâncul meu şi am simţit fiori reci ca gheaţa pe ceafă, care coborau pe şira spinării cu degete moi şi umede.

Ştiu, i-am răspuns vocii aceleia îngrozitoare. Am văzut unde a murit. Aşa cred. A lăsat maşina chiar în faţă şi a străbătut un coridor dintr-un depozit părăsit. Şi cineva îl aştepta.

Luminile erau aprinse, dar era frig înăuntru. O răceală ca de mormânt. Am mai făcut doi paşi, am văzut un hol şi lumina se schimbă aproape imperceptibil.

M-am răsucit rapid. Uşa se închise şi sunetul pe

care-l scoase semăna cu clicul piedicii. Limba mi-a fost invadată din nou de un gust de rugină, urmat de cel de portocale putrede mustind într-un colţ întunecat şi umed. Bâzâitul din capul meu se înteţi şi mă simţeam ameţită.

Ceva luci pe podea, lângă un pătrăţel de întuneric beznă pe care ochii mei refuzară o clipă să-l vadă.

Oh, la naiba! Adidaşii mei clipoceau încet când păşeam. Aproape că-mi ieşeau aburi din piele, aşa era de frig. Scoteam aburi şi pe gură, care se evaporau de îndată ce inhalam. Mă mişcăm ca într-un vis, sau de parcă eram cu o seară în urmă. Simţeam ceva care mă trăgea înainte, şi corpul meu nu opunea rezistenţă. Era dureros să mă aplec şi să iau de jos portofelul negru de piele pe care îl cunoşteam atât de bine.

Era burduşit cu bani, şi l-am deschis. Înăuntru era buletinul tatălui meu, care se uitase în obiectivul aparatului de fotografiat de parcă îl provoca să-i facă o poză urâtă. Poza mamei mele nu mai era, dar locul

unde mângâiam plasticul de fiecare dată se mai vedea încă, asemeni unui prieten vechi. M-am îndreptat de spate şi am îndesat automat portofelul în buzunar, şi am fost forţată pur şi simplu să înaintez văzând celălalt obiect care scânteia răbdător pe parchetul ceruit.

Era ceva de argint. Când m-am aplecat cu greu, să mă uit mai bine la el, l-am recunoscut imediat. Am simţit cum mă trec fiorii prin tot corpul şi mi se face pielea ca de găină pe spate şi pe braţe.

Era un medalion greu, aproape cât degetul meu mare. Îi cunoşteam motivul decorativ de pe faţă mai bine decât ştiam cum mă cheamă. Medalionul era ataşat de un lănţişor de argint care acum era rupt şi pe care-l avusesem în faţa ochilor toată viaţa. Motivul decorativ forma o inimă cu o cruce în interior şi pe spate ştiam că erau schiţate mici simboluri într-o limbă străină, acolo unde medalionul venea în contact cu pielea.

L-am atins cu degetul arătător, scoţând pe gură

aburi şi slobozind un sunet scurt, ca şi cum cineva mi-ar fi tras un pumn şi mi s-ar fi tăiat răsuflarea. L-am strâns în pumn şi m-am ridicat fără să am ochii umezi.

Deodată am realizat altceva. Nu eram singură.

Se auzi o voce dinspre holul de dincolo de antreu. Era o voce de băiat, mai subţire decât a lui Graves şi mai aspră decât a lui Christophe, dar care făcea aceeaşi pauză stranie între cuvinte şi sunete ca un djamphir.

— „Vino în căsuţa mea, spuse păianjenul”.

Se auzi un chicot vesel, de parcă cineva s-ar fi distrat de minune.

— „Şi ascultătoare, ea păşeşte înăuntru şi muşcă momeala”.

Am ridicat capul. Cârlionţi umezi îmi căzură peste faţă.

În uşa holului se distingea o siluetă, învăluită de o pelerină de întuneric mai mult decât material. Mi-am dat seama deodată cine fusese pe veranda mea

în noaptea aceea. Nu fusese invitat, aşa că nu putuse să treacă de pragul casei. Dar uite că acum ne întâlneam faţă în faţă. De ce mă trimisese Christophe aici?

Mă trecură fiori de groază pe şira spinării.

— Sergej.

Vocea mea sună normal. Nu păream speriată. De fapt, suna destul de bine pentru situaţia în care mă aflam.

Sergej păşi în lumina aurie a candelabrului şi mi-am dat seama de ce era aşa de frig înăuntru. El emana răceala, prin pielea lui oacheşă fără pori. Şi mai era ceva care m-a şocat.

Arăta cam de optsprezece ani – puţin mai mare decât Graves şi decât mine. Era lat în umeri, de parcă trăgea de fiare, şi chipul lui părea una din acele feţe gravate pe monedele vechi – avea un nas îngust şi lung, o gură care părea sculptată şi o claie de bucle şatene, de culoarea mierii, ciufulite artistic. Dar era ceva în neregulă cu ochii lui negri. Erau tulburi şi

păreau mult mai maturi decât ar fi trebuit să fie. Nu mai văzusem ochi care să semene cu ai lui decât la unii puşti care ieşeau din întuneric când maşinile treceau încet pe lângă ei, tineri la trup dar cu o expresie de om bătrân. Puşti care văzuseră o mulţime de lucruri pe care niciun copil nu ar trebui să le vadă, şi eu mă cutremuram mereu doar când mă gândeam la ei şi mă băgăm şi mai mult în tata, care era la volan.

Doar că puştii ăştia mai erau încă umani. Dar creatura din faţa mea nu era. Părea tânăr şi presupun că dacă nu-ţi stătea în obicei să observi cu atenţie lucrurile, ai fi crezut că era norocos să aibă o astfel de piele şi buze mortale.

Dar dacă te uitai mai bine, ai fi văzut creatura care se afla dincolo de ochii aceia întunecaţi şi scânteietori cum te priveşte lacom, înainte de a te mânca de viu.

Purta un pulover negru subţire şi blugi, ca şi Christophe. Era încălţat cu o pereche de adidaşi Nike negri scumpi şi un ceas auriu prea mare şi prea

ostentativ ca să fie adevărat. Era probabil un Rolex. Părea genul care ar fi purtat aşa ceva.

Rămăsesem pe loc şi mă holbam la el, cu gura uşor întredeschisă. Am auzit ceva prin bâzâitul din cap. O bătaie constantă, ca un ceas care ticăia lângă o tobă gigantică, răsunând cu ecou. Bătea din ce în ce mai repede şi sunetul mă făcea să mă gândesc la un spaţiu îngust şi întunecat, animale de pluş şi la respiraţia mea stătută în timp ce ascultam liniştea din jurul meu înainte de a adormi. Fusesem atât de obosită.

Te iubesc, scumpa mea. Te iubesc aşa de mult… O să jucăm un joc acum.

Certitudinea mă lovi în moalele capului cu viteza unei bâte de baseball care e mânuită de un jucător ce loveşte cu toată forţa. Sunetul acela era ticăitul inimii lui. Eram aici, într-o casă din stuc şi lemn care imita stilul mexican, afară era viscol şi Graves aştepta în maşină, şi eram faţă în faţă cu un vampir, fără nimeni care să mă ajute. Un vampir care

îl transformase pe tata într-un zombi şi care, înainte, o omorâse pe mama.

Încă mai strângeam medalionul în mâna stângă. Sunetul înăbuşit şi ritmic se apropia foarte mult de mine şi băiatul îmi zâmbi. Era un zâmbet foarte dulce, dacă nu te deranja să vezi colţii ascuţiţi ca nişte ace, mult mai ascuţiţi şi mai groteşti decât ai lui Christophe. Şi orbitor de albi. Şi ochii aceia, ca nişte mlaştini care de-abia aşteptau să te tragă în adânc şi să-ţi umple gura şi nasul cu o substanţă gelatinoasă şi rece ca gheaţa.

Se mai auzea ceva. Sunetul înăbuşit al aripilor care fâlfâiau.

Sergej făcu un pas în faţă.

— Coaptă, spuse el, stâlcind cuvântul din cauza dinţilor.

Pe bărbie i se scurgea o dâră neagră, chiar sub locul unde vârful unuia dintre colţi zgâria pielea perfect mată.

— Şi să vină de bunăvoie la tăiere. M-am

înfruptat din sângele a mii de djamphir-i, dar cele mai dulci sunt întotdeauna păsărelele ca tine, chiar înainte de a se maturiza.

Se auzi un chicot gros, ca bulele de gaz care clocotesc şi dau să iasă din mâlul puturos.

Am ridicat pistolul şi sprâncenele lui negre şi unite se ridicară, mimând uimirea. Arăta exact ca un clovn psihopat. O scânteie roşie se aprinse în adâncul pupilelor ciudate.

Erau în formă de clepsidră, şi linii mai închise străbăteau catifeaua neagră a irisului. Firişoare negre pătau albul ochilor, făcându-l cenuşiu. Părea aproape orb.

Bufniţa ţipă în apropiere şi ţipătul ei răzbi prin urletul care veni deodată de afară. Uşa zăngănea în spatele meu şi ochii vampirului se măriră doar o fracţiune de secundă până să apăs pe trăgaci. O gaură perfect conturată de mărimea unei monede de cincizeci de cenţi i se deschise în frunte.

Trăsesem la ţintă.

Bravo, Dru!

L-am auzit pe tata ţipând şi o picătură de ceva negru ţâşni afară, scurgându-se pe faţa vampirului. Capul i se dădu pe spate de parcă ar fi primit un picior în gură. Am auzit un ţipăt anemic şi mi-am dat seama că era al meu.

Capul i se smuci din nou pe spate, cu putere, şi el rânjea la mine prin masca de sânge negru putrezit, cu dinţii ca lama unui ferăstrău, cu excepţia colţilor. Întreg corpul i se chirci, strângându-se. Ştiam că avea să sară la mine şi ştiam că n-aveam nicio speranţă să scap de acolo. Lichidul negru care i se scurgea din rană îi acoperi ochii, transformându-i în nişte găuri negre sub stratul de mizerie. Vampirul sări, rămânând suspendat în aer o clipă destul de lungă, timp în care totul încetini în jurul meu şi bâzâitul din urechi se transformă într-un ţipăt de agonie.

Lumea se opri din nou, dar numai pentru o secundă. M-am lăsat în jos, cu un genunchi îndoit şi pistolul luptându-se să se ridice în aerul care se

limpezise şi se cristalizase ca diamantul. Se auzi fâlfâitul aripilor albe când bufniţa coborî în picaj, zgâriind cu ghearele ca briciul spatele vampirului, şi depărtându-se apoi. Din gheare îi picura un lichid vâscos şi negru. Mi-am dat seama că ratase ţinta, nu lovise acolo unde îşi propusese şi, imediat ce lumea avea să revină la normal, vampirul urma să cadă peste mine şi să-şi înfigă colţii în gâtul meu, iar eu nu aveam să simt nimic decât atunci când era prea târziu.

Timpul plesni cu putere, ca o praştie de cauciuc întinsă la maximum căreia îi dai apoi drumul şi zboară haotic printr-o clasă. O explozie de aer cald îmi atinse pielea şi se auzi un sunet oribil, ca şi cum ceva ar fi fost smuls din ţâţâni.

Uşa de la intrare explodă. O siluetă neagră-albăstruie sări de pe capota maşinii şi împroşcă în jur cu aşchii ascuţite de lemn. Zbură ca Superman şi se ciocniră amândoi ca două planete.

Dă-te la o parte! Vocea tatălui meu îmi ţipa la ureche şi m-am rostogolit, ţinând strâns în pumn

medalionul şi în cealaltă mână pistolul încărcat. Vântul aduse zăpada prin gaura din partea laterală a casei şi uşa dărâmată căzu bucăţi. Farurile erau aprinse şi prin parbrizul crăpat l-am văzut pe Graves. Îi curgea sânge din nas şi în ochi îi ardea un foc verde. Se ţinea de volan ca de un colac de salvare. Probabil că se lovise zdravăn de tot când s-au ciocnit.

În jurul maşinii, începură să curgă siluetele lungi şi slabe ale vârcolacilor, ca un pârâu umflat primăvara. M-am uitat din nou la însetatul de sânge care răgea şi l-am văzut pe Christophe prăbuşindu-se la pământ şi sângele roşu zburând într-un semicerc perfect înainte de a împroşca un perete alb şi gol.

Asta e ciudat aici, mi-am spus în sinea mea, ameţită. Nu e nicio poză. Niciun fel de mobilă. Nimic viu. E o casă goală.

Sunetul care se auzea era cumplit. Vârcolacii scoteau din nou sunetul acela care-ţi clădea fiori, ca vântul care suflă într-o spirală de sticlă în toiul nopţii, şi se aruncară asupra vampirului ca apa care trece

peste pietre. Vampirul scotea un sunet gros, care nu era de om, şi Christophe…

Se răsuci într-o parte, ferindu-se de mâna lui Sergej, căreia îi crescuseră deodată nişte gheare care păreau destul de ascuţite încât să sfâşie aerul. Mai făcu doi paşi rapizi, de-abia i se mai vedeau picioarele, şi sări strivind sub bocanc chipul de o frumuseţe înfiorătoare al vampirului. Se folosi de lovitură ca să-l împingă în sus şi să-l poarte în aer; parcă mergea pe sârmă. Ateriza uşor ca un fluture. Era plin de sânge pe faţă, avea puloverul ud leoarcă, dar ochii lui erau reci şi albaştri şi-şi dezveli dinţii mârâind la Sergej chiar şi când intrară vârcolacii.

Era foarte ciudat. Chiar arăta ca un înger care înviase. Mă uitam mută de uimire.

Camioneta gemu, cauciucurile îmbrăcate cu lanţuri zăngăniră, şi dădu brusc înapoi. Prin gaura din uşă pătrundea o dâră de lumină. Pereţii de o parte şi de alta a uşii fuseseră şi ei avariaţi. Motorul muri şi Graves nu mai nimerea să iasă din maşină. De-abia

am observat asta, deoarece lupta nu se terminase şi începusem să cred că o singură echipă era în avantaj.

Şi nu noi eram aceia.

Sergej îi răpuse pe vârcolaci de parcă erau popice şi Christophe se puse iar în mişcare. Ţipa, dar urechile îmi ţiuiau prea tare ca să mai aud ceva. Îl fentă şi reuşi să-şi înfigă ghearele în faţa vampirului când se apropiară unul de altul, şi mi-am dat seama dintr-odată cum aveau să se deruleze următoarele minute. Christophe era încet în mişcări şi rănit, deşi se mişca mai rapid decât ar fi fost în stare orice arătare umană, iar Sergej… îşi aruncă o mână a nepăsare şi lovi un vârcolac pe care îl izbi de perete. Oasele îi pârâiră.

Simţeam aer rece pe faţă şi aerul mirosea a zăpadă şi sânge cu iz metalic. Sergej întinse braţele, trăgând aer în piept odată cu mine. Din ochi i se scurgea ceva negru, îi intră în gură şi îi alunecă pe gât şiroaie. Aerul trosnea şi înţepa de rece ce era. Lumea încetini din nou când mâna lui Graves mă înşfacă de

braţ şi strigătul lui îmi tună în urechi:

— Hai, Dru, să mergem!

Pieptul mi se umflă şi coastele îmi trosniră când am inspirat mai adânc ca niciodată. Christophe se ghemui, sprijinindu-se în mâini de podeaua alunecoasă murdară de sânge şi ridicându-şi trunchiul. Părea extrem de obosit şi sângele picura din el. Stropii de sânge rămaseră suspendaţi în aer în timp ce se aduna.

Vârcolacii nu se opriră. Încă îi mai clădeau târcoale vampirului, se repezeau la el, dar un zid invizibil le para loviturile. Cel care se izbise de perete zăcea încă. Blana îi dispărea încetul cu încetul şi faţa lui – cea a unui băiat tânăr – începea să se contureze sub formele în continuă transformare.

Urechile îmi ţiuiră din nou când m-am eliberat din strânsoarea lui Graves. Mâinile îmi fură aruncate în faţă cu putere, de parcă jucam măgarul între oi şi încercam să lovesc pe cineva cu mingea, şi ceva tare şi fierbinte mă lovi în stomac, clocotind ca apa după

ce arunci macaroane în ea. Medalionul îmi ardea palma, argintul pârjolea pielea.

Bufniţa bunicii, lucind albă ca zăpada, trecu glonţ pe deasupra mea. Nu se vedeau decât un ghem de pene şi un cioc coroiat. Îşi întinse ghearele negre şi de data asta nu rată ţinta. Îl nimeri pe Sergej direct în faţă, sfâşiindu-l zdravăn în timp ce ai doilea blestem pe care-l aruncasem în viaţa mea îl lovi cu un sunet care semăna cu cel al unui gong chinezesc uriaş pe care-l văzusem odată într-o emisiune-concurs. Se auzi clinchetul sticlei sparte, candelabrul de deasupra se legăna ameţit dintr-o parte în alta şi becurile pocniră. Christophe îl izbi în acelaşi timp cu o lovitură amplă de picior din săritură, care făcu să-i trosnească maxilarul vampirului când bufniţa îşi băgă ghearele, bătând din aripi o dată şi viră brusc ţâşnind ca o minge de flipper.

— Hai! ţipă Graves, trăgându-mă după el când vampirul fu azvârlit pe spate.

Vârcolacii îl urmară şi cel care fusese izbit de

perete se scutură şi sări în picioare. Acum blana îi creştea din nou şi oasele îi pârâiau, căci suferea o nouă transformare.

Mă holbam cu gura deschisă, de parcă eram handicapată.

— Ia-o de-aici! răcni Christophe şi Graves mă trase după el când un sunet asurzitor – ca o orgă din care răsună prin amplificatoare cea mai stridentă microfonie din lume, muzica celor mai slabe trupe de amatori de rock pusă laolaltă – sfâşie aerul şi-l făcu să tremure.

N-am opus rezistenţă. M-am lăsat târâtă de Graves. Încă mai aveam pistolul în mână şi îmi încleştasem degetele lângă trăgaci, aşa cum mă învăţase tata. Trosniturile care se auzeau în restul casei şi urletele care semănau cu un lătrat care veneau de afară îmi dădeau de înţeles că nu eram singuri. În dreptul uşii se adunaseră umbre întunecate şi Graves trebui să ridice mâna, cu cotul în afară, ca prora unui vapor. M-am înghesuit în spatele lui, ţinându-mă de

mijlocul lui cu mâna liberă, în timp ce vârcolacii curgeau pe lângă noi. Ochii lor ardeau galbeni şi blana lor mă atingea, aspră ca şmirghelul. Lumina cenuşie de iarnă ne învălui când vârcolacii îşi contorsionară cumva corpul şi începură să curgă ca cerneala pe hârtia udă. Curgeau puhoi pe lângă noi, nişte salvatori neobişnuiţi, şi am început să cred că era posibil să avem o şansă.

Se termină, mâna mi se desprinse de el şi Graves mă trase pe scări, înfigându-şi unghiile exact acolo unde aveam o vânătaie pe braţ. Durerea îmi urcă până spre ceafă şi îmi explodă în cap şi mi-am dat seama că aveam obrajii uzi. Icneam şi simţeam că mă arde ceva pe gât. Fulgii de zăpadă se roteau din cer şi înveleau cu o pătură albă pământul. Aleea lată era plină de urme de labe care dispăreau repede sub ninsoarea deasă. În câteva minute, nu avea să mai rămână nicio dovadă că fuseseră aici.

Nici măcar nu s-au atins de noi. Şi Christophe…

Avusese dreptate. Eu şi tata eram amatori. În niciun caz nu aveam cum să ne luptăm cu aşa ceva.

Şi mama…

Graves înjura întruna, cu o voce subţire şi întretăiată. Deschise portiera din dreptul şoferului şi mă împinse înăuntru, sărind şi el repede după mine. Era încă bine şi cald în maşină şi m-am prăbuşit sprijinită de geamul din partea cealaltă, simţind sticla rece pe fruntea care ardea. Am îndesat medalionul mamei în buzunar, pitindu-l bine de parcă era un secret îmi simţeam degetele amorţite şi palma mă ardea.

— Iisuse Hristoase! exclamă Graves. Te simţi bine?

Nu. În niciun caz nu puteam să zic că mă simţeam bine. Mi-am trecut limba uscată peste buze.

— Şi Christophe? am şoptit eu.

— M-a speriat al naibii de tare, îmi răspunse el în şoaptă. A apărut deodată cu lupii ăia; presupun că până la urmă sunt de partea lui. Mi-a spus să intru cu

maşina în zid, că altfel o să mori. S-a suit pe drăcia aia de capotă şi şi-a luat zborul. Departe. Mă cuprinse cu braţul pe după umăr. Al naibii de departe. Dru?

M-am desprins de sticla rece a geamului şi m-am lăsat pe el, îngropându-mi nasul în locul moale şi cald dintre umăr şi gât. El mă strânse în braţe, punându-şi bărbia pe părul meu ud, şi de data asta nu era nicio problemă că plângeam amândoi. Ne agăţăm unul de celălalt ca nişte naufragiaţi pe mare. Fulgii de zăpadă acopereau parbrizul crăpat cu săruturi moi, de moarte.

Capitolul 28

Stăteam cu faţa pe pieptul îngust al lui Graves şi mă simţeam în largul meu. Mirosea bine şi era cald. Lacrimile mi se uscaseră pe obraji, dar el tot nu-şi dezlipi bărbia de pe creştetul capului meu. Geamurile se aburiseră de la respiraţia noastră şi erau acoperite de zăpada care se lipea de fiecare loc pe care-l găsea.

Îi auzeam inima bătând. Ca un ceas, dar fără nota stranie şi demonică a pulsului vampirului. Era un sunet clar care însemna că nu eram singură. Nu mai fusesem atât de apropiată de cineva de mult timp. Cu excepţia lui.

Portiera se deschise şi un val de aer rece mătură interiorul maşinii. Cineva urcă la volan. Ne cam înghesuiam, dar camioneta era mare şi bancheta lungă.

Urmă o tăcere prelungă şi apoi se auzi un zornăit de chei, ca şi cum cineva atinsese cheile din contact. Graves nu spuse nimic, aşa că mi-am

imaginat că nu era nimic rău.

Şi chiar nici nu-mi păsa. Lumea întreagă ar fi putut să ia foc în momentul ăla şi nu m-aş fi sinchisit nici cât negru sub unghie.

În aerul rece şi încremenit se simţi un iz de mere.

— Spune-mi, te rog, că n-a păţit nimic, spuse Christophe în cele din urmă.

— N-are nimic.

Graves nu se clinti. Îşi înfundă bărbia şi mai adânc în părul meu şi braţele lui mă strânseră mai tare o fracţiune de secundă. Atâta doar.

— A cam încasat-o ea, dar încă mai respiră, adăugă. Pare să nu fi păţit nimic.

— Slavă Domnului!

Djamphir-ul răsuflă uşurat. Se auzi un scârţâit şi motorul porni. Camioneta se puse din nou în mişcare şi porni şi radiatorul. Prin gurile de ventilaţie intra aer rece.

— Slavă Domnului! repetă Christophe.

— Şi acum ce-o să se întâmple? voi Graves să ştie.

Şi eu eram curioasă, dar nu aveam chef să ridic capul şi să mă uit la niciunul dintre ei.

Se auzi un foşnet de material ud când Christophe înălţă din umeri.

— Vă duc pe câmp şi o să fiţi scoşi de aici. Ea o să meargă la Şcoală. Iar eu o să mă fac dispărut.

— Pentru că există un trădător, adăugă Graves, şi mă bucuram că vorbea el pentru că mă scutea pe mine.

— Da, aşa e. Christophe râse amar. Asta era zona mea de siguranţă. Sergej n-avea cum să afle de locul ăsta sau că Dru urma să vină aici decât dacă i-a spus cineva din Ordin. Şi tot cineva din Ordin a trimis o călăuză să-i ghideze pe vârcolaci spre mine, la ea acasă. Dar nu şi-au dat seama că cu nu eram el. Oftă. Dacă aş fi fost el, voi doi aţi fi fost morţi până să ajungă vârcolacii aici. Juan – vârcolacul cu ochi galbeni pe care l-aţi cunoscut – e fioros rău de tot. El

doar executa ordinele, dar călăuza a dispărut. Cineva le acoperă urmele.

Se foi puţin pe banchetă. Mă întrebam dacă mai sângera încă.

— Trebuie s-o scoatem de aici.

— Deci ne trimiţi undeva unde ştii că există un trădător.

Graves îşi afundă şi mai mult bărbia în părul meu. M-am gândit la tot ce auzeam şi nu am simţit decât o uşoară surpriză.

— Am prieteni la Şcoală. Ei. or s-o aibă în grijă exact cum aş face-o eu. O să fie în deplină siguranţă. Şi de vreme ce-o să fie acolo, poate să mă ajute să aflu cine îi furnizează informaţii lui Sergej. Ea a fost selectată.

Graves se încorda.

— Şi dacă nu vrea?

— Atunci n-o să rezistaţi nicio săptămână singuri. Dacă nu vă găseşte Ash, o să vă găsească altcineva. Secretul s-a aflat. Dacă Sergej ştie, ştiu şi

alţi vampiri că mai există o svetocha. Or s-o vâneze şi. or să-i smulgă inima din piept.

Ştergătoarele de parbriz începură să meargă.

— Dru? Mă auzi? O să te trimit într-un loc sigur şi ţinem legătura.

— Cred că te aude, spuse Graves oftând. Şi cum rămâne cu maşina şi cu lucrurile ei?

— O să am grijă să ajungă şi ele la Şcoală. Important e să o scoatem de aici înainte să apună soarele şi Sergej să-şi recapete puterile. N-a murit, ci a fost doar aruncat într-o gaură neagră şi e înfuriat la culme.

— Şi cum o să…

— Taci din gură! Christophe nu o spuse pe un ton dur sau nepoliticos, dar Graves tăcu. Dru? Văd că asculţi ce vorbim noi.

Oh, Doamne, lasă-mă în pace! Însă am ridicat capul. În faţa mea era bordul. Chiar nu exista altă opţiune. Părul îmi căzu peste faţă. Deşi aveam părul umed, nu-mi mai stătea înfoiat.

— Da. Vorbeam de parcă îmi rămăsese ceva în gât. De-abia am şoptit cuvântul. Am auzit.

— Ai avut noroc. Dacă te mai pui în astfel de pericole o să te fac să regreţi amarnic. E clar?

Vorbea exact ca tata. Asemănarea îmi înfipse o ţepuşă în piept.

— Da, e clar, am reuşit eu să rostesc.

Mă durea tot corpul, până şi părul de pe cap. Eram udă şi mi-era frig şi amintirea ochilor morţi ai vampirului şi a vocii lui melodioase, într-un fel ciudat, îmi rămăsese întipărită în minte. Nu voia pur şi simplu să dispară.

Creatura aia l-a omorât pe tata. L-a transformat într-un zombi. Şi mama…

— Mama, am rostit eu pe acelaşi ton plat şi răguşit.

Era de vină şocul. Poate că eram în stare de şoc. Auzisem multe despre asta de la tata.

Aerul încremenit dinăuntru trosni, dar lui Christophe i se făcu milă de mine. Poate. Sau poate că

s-a gândit că aveam dreptul să ştiu şi că acum o să-l ascult.

Când vorbi şi vocea lui era răguşită, dar n-am putut să-mi dau seama dacă din cauza durerii sau a frigului.

— Mama ta a fost svetocha. S-a hotărât să renunţe la tot, să nu mai meargă la vânătoare, s-a măritat cu un veteran de marină, băiat drăguţ de la ţară, şi a făcut un copil. Dar nosferatu nu uită, şi ei nu termină jocul doar pentru că cineva îşi ia jucăriile şi pleacă acasă. Şi-a ieşit din mână, a fost prinsă departe de sanctuar, încercând să îndepărteze un nosferatu de casa şi de copilul ei.

Băgă maşina în viteză. Parbrizul se curăţa repede.

— Îmi… pare rău.

— Ce altceva mai ştii?

M-am desprins de Graves şi braţul îi căzu la loc pe lângă corp. El se lăsă pe spate, părând că nu stă deloc confortabil, şi am observat că începea să se

învineţească în jurul ochilor. Sigur i se spărsese nasul.

— Du-te la Şcoală şi o să afli. Or să te antreneze ei, or să-ţi arate cum să faci lucruri la care doar ai visat. Dumnezeu ştie că eşti la un pas de maturizare şi de îndată ce se întâmplă lucrul ăsta…

Christophe rămase cu ochii pironiţi drept înainte, şi profilul lui era mai sever şi mai bine conturat ca oricând. Ochii lui erau destul de strălucitori ca să lucească şi în lumina cenuşie. Sângele i se uscase pe faţă şi o dâră de sânge proaspăt i se scurgea de la o tăietură de la baza părului. Practic, era plin de sânge, dar nu părea să-l deranjeze.

— Şi când o să primeşti veşti de la mine, o să-ţi pregătesc o provocare demnă de talentele tale. Cum ar fi să afli cine era cât pe ce să te omoare aici.

Camioneta încă mergea de vis. Ce înseamnă oţelul american vechi, de calitate! Portofelul tatălui meu era în buzunarul hainei, o umflătură acuzatoare.

Christophe măsură un spaţiu dintre două degete pe volan şi se uită la el concentrat.

— Deci, ce zici, Dru? Eşti fată bună şi te întorci la şcoală?

De ce mai întreba? De parcă aş fi avut unde să mă duc în altă parte. Dar se mai ridica o întrebare.

— Şi cu Graves cum rămâne?

Puştiul în chestiune îmi aruncă o privire. Nu puteam să-mi dau seama dacă îmi era recunoscător sau nu. Dar n-aveam de gând să plec nicăieri fără el.

Chiar era tot ce aveam. Pe el, un medalion, portofelul tatălui meu şi o maşină înţesată cu lucrurile mele.

Chipul lui Christophe se întunecă. Pauza lungă pe care o făcu îmi dădea de înţeles clar ce gândea el despre mine că pusesem o astfel de întrebare, şi cum cântărea probabilitatea ca eu să-i dau bătaie de cap. Sau cum să-mi spună pur şi simplu că nu aveam alt undeva unde să mă duc.

— Poate să meargă cu tine. Sunt şi vârcolaci acolo, vreunul sau doi loup-garou. O să fie un adevărat aristocrat. Or să-l instruiască şi pe el.

Atunci e bine.

Am încuviinţat din cap. Gâtul mă durea când am făcut mişcarea.

— Atunci o să merg.

— Bun. Christophe luă piciorul de pe frână. Şi ca să ştii de acum, data viitoare când îţi cer cheile de la maşină, să mi le dai.

N-am considerat că merita să-i răspund. Graves se trase mai lângă mine şi nici nu m-am gândit la ce fac. L-am luat în braţe. Nu-mi păsa că mă dureau mâna, coastele, gâtul şi cam fiecare părticică din mine, mai ales inima.

Când eşti naufragiat, cam asta îţi mai rămâne de făcut, nu? Să te agăţi de ce poţi.

Să te ţii bine de tot.

* * *

Am trecut prin porţile ornate excesiv care au fost azvârlite la o parte şi fierul forjat se curbă de

parcă trecuse prin foc. Christophe o luă la stânga, apăsă mai tare pe acceleraţie şi am ieşit în stradă. Zidul de piatră continua în stânga noastră şi ninsoarea se înteţise. Totuşi, cerul parcă se mai luminase. Puteai în sfârşit să spui că era şi soare acolo sus şi nu doar o tigaie plată de aluminiu.

— Acum arată altfel, am spus eu tâmpă.

— Sergej.

Christophe nu fu nevoit să zică mai mult, căci am tăcut.

Ce altceva mai putea oare să facă un vampir?

Oare tata pe el îl urmărise tot timpul? Pentru că o omorâse pe mama?

Şi oare ce mai aveam să aflu la Şcoala asta? Cum să merg pe zăpadă fără să las nicio urmă, cum să zbor când mă lupt?

Păcat că nu aveam să învăţ ce-mi doream cu adevărat. Aveam eu o bănuială că n-o să aflu niciodată ce-mi doream eu să ştiu.

Imediat ce se termină zidul de piatră din stânga

noastră, Christophe trase brusc de volan. M-am încordat – erau şanţuri adânci pe aici de-a lungul şoselei – dar maşina cabră puţin şi acum înotam într-o mare de zăpadă care înghiţea roţile. Camioneta se ridică în sus şi scânci. Parbrizul crăpat mai era şi acum puţin aburit de răsuflarea noastră sacadată.

Am tot mers aşa hâţânaţi ceva timp. Apoi Christophe făcu un semn din cap, ca şi cum ar fi vrut să ne întrebe ceva. Şuviţele blonde se pierduseră prin părul dat pe spate şi se mai vedea doar puţin din ele prin sângele închegat. Totuşi, nu părea prea rănit.

— Ah! Ridică piciorul de pe acceleraţie şi maşina se opri. Se pare că vin să vă ia. Ieşiţi afară şi aşteptaţi-i.

— Aici? Lui Graves nu-i prea surâdea ideea. Ai de gând să ne laşi aici în plin viscol?

Oh, Doamne, nu mai comenta! L-am tras de haină.

— Da. Bine, am spus.

Am întins mâna spre mânerul portierei şi am

tras de el. Uşa se deschise cu un scârţâit şi înăuntru pătrunse zăpadă adusă de un aer arctic. Temperatura scădea. Îmi simţeam nările pline, dar nu voiam să mă gândesc cu ce.

— Cum zici tu, Christophe.

N-am avut intenţia să par ironică. Chiar n-am vrut.

Şi în plus, auzeam şi eu sunetul pe care-l auzea Christophe. Un huruit pe care-l auzisem la multe emisiuni de la televizor noaptea târziu.

— Dru.

Christophe se aplecă spre banchetă, cu colţurile gurii în jos. Acum nu-mi mai mirosea a plăcintă de mere şi o parte din mine era oarecum bucuroasă pentru asta.

— Îmi pare rău. Eu…

Nu voiam să aud. Nu-mi spusese totul, dar eu îl lăsasem să moară. Cred că eram chit, mai ales după ce se luptase cu o creatură atât de puternică şi bătrână care voise să mă omoare.

Şi care m-ar fi omorât.

Ce spui când cineva se luptă cu un vampir criminal şi demonic pentru tine? Pur şi simplu nu sunt cuvinte pentru aşa ceva.

— Ne mai vedem, Chris.

L-am tras pe Graves. El se strecură în urma mea fără să protesteze. Era agonizant să stăm din nou în picioare, tendoanele de la genunchi şi muşchii gluteali erau o simfonie de dureri, şi gâtul înţepenit ca o bară solidă de oţel. Mi-am înşfăcat şi geanta. Jumătate din corp gemu drept protest când picioarele mi s-au afundat în zăpada care ne venea până la genunchi şi am trântit portiera ca să nu mai aud ce voia Christophe să spună.

Camioneta era scoasă din viteză şi uruitul se auzea din ce în ce mai aproape. Deasupra noastră se vedea planând un elicopter roşu cu alb, singura pată de culoare în pustiul care ne înconjura. Zidul de piatră se vedea la distanţă, înghiţit de zăpadă, şi ningea atât de des încât nici oraşul care se deslușea în zare sau

casele de la câteva străzi depărtare nu erau vizibile. Zăpada rece îmi înghiţi adidaşii şi îmi pişcă gambele.

Stropi albi de zăpadă se împrăştiară în sus când elicopterul plană deasupra vreo douăzeci de secunde, curentul pe care îl făcu înainte de aterizare zburând omătul. Mi-am trecut uşor cureaua genţii pe după cap, am pus mâna pavăză la ochi şi era cât pe ce să nu văd când se deschise o trapă dintr-o parte şi dinăuntru sări afară o siluetă, se aplecă şi alergă spre noi.

Maşina porni. Încă mai aveam pistolul în mână. Dar nu puteam nici în ruptul capului să-mi amintesc dacă pusesem piedica. M-am uitat să văd, m-am convins că era pusă şi silueta care fugea ajunse în dreptul nostru.

Era un puşti cu ochi căprui, într-o haină cu glugă portocalie. Îşi dăduse gluga lânoasă pe spate şi din ea se ivi o claie de păr şaten creţ care se umplea de zăpadă.

— Măiculiţă! strigă el peste huruitul elicopterului. Mai bine mi l-ai da mie.

Cum zici tu. I-am întins pistolul. El îl verifică cu ochi de expert şi îl făcu dispărut sub haină.

— Nu-ţi face griji! O să ţi-l dau înapoi. Hai, n-avem mult timp.

Făcu cu mâna deasupra capului spre camioneta care se îndepărta şi se întinse să mă apuce de braţ.

Eu m-am smuls, Graves înţepeni şi mâna tipului cu haină portocalie se opri în aer. Îmi făcu atunci semn să vin, ca o răţuşcă-mamă care încearcă să-i tragă după ea pe bobocii recalcitranţi.

— Îmi cer scuze. Doar ce-am primit ordin să decolăm de urgenţă acum o jumătate de oră. Sunt încă în priză. Hai.

Glasul i se stinse, înghiţit de huruitul elicopterului. Ne-am târât picioarele după el prin zăpadă, aplecându-ne şi noi de două ori mai mult când l-am văzut pe el aplecându-se. Părul meu încercă să se ridice şi să mă stranguleze în curentul elicelor şi trapa din laterală se deschise din nou. Avea o treaptă. Am pus piciorul pe ea, am apucat strâns de mânere şi

Graves îmi făcu vânt. Era cât pe ce să dau cu capul de partea de sus a trapei, şi m-am întrebat dacă elicele. or să-mi apuce părul.

Spaţiul era strâmt şi plin de unghiuri ciudate, dar era mai cald decât afară. M-am înghesuit pe o banchetă micuţă care părea făcută pentru un elev de clasa a treia şi Graves urcă şi el, strecurându-se, aşa deşirat cum era, lângă mine. Pilotul nici măcar nu se uită la noi şi mâinile pe care le ţinea pe manşă erau mai mari şi mai groase ca ale mele, deşi păreau tinere şi fine.

Iisuse, câţi adolescenţi se ocupă oare cu aşa ceva? Mi-am înăbuşit un chicot fornăit pe jumătate isteric, ce ameninţa să-mi iasă pe nas. Eram obosită. Graves se întinse şi mă apucă de mână. Puştiul creţ sări înăuntru şi închise trapa. Zgomotul se mai atenua, dar nu prea mult. Întinse mâna şi-l bătu de două ori pe pilot pe umăr. Elicopterul se ridică imediat, gemând.

Stomacul mi se întoarse pe dos.

— Bună, strigă puştiul cu părul creţ,

aşezându-se pe scaunul rabatabil din spatele pilotului.

Mâinile lui se mişcau cu dibăcie, punându-şi centura de parcă era cel mai firesc lucru din lume. Avea nasul cârn, pistrui şi un zâmbet larg şi inocent.

— Eu sunt Cory. Bine ai venit în Ordin. Tu trebuie să fii Dru Anderson. Suntem foarte încântaţi să te cunoaştem.

Am închis ochii, m-am prăbuşit sprijinindu-mi capul de un hublou pe care se vedea pământul alb cum se depărtează din ce în ce mai mult, ca un coşmar, şi am început să plâng. Graves mă ţinea strâns de mână. Îi transpiraseră palmele, dar nu mi-a dat drumul.

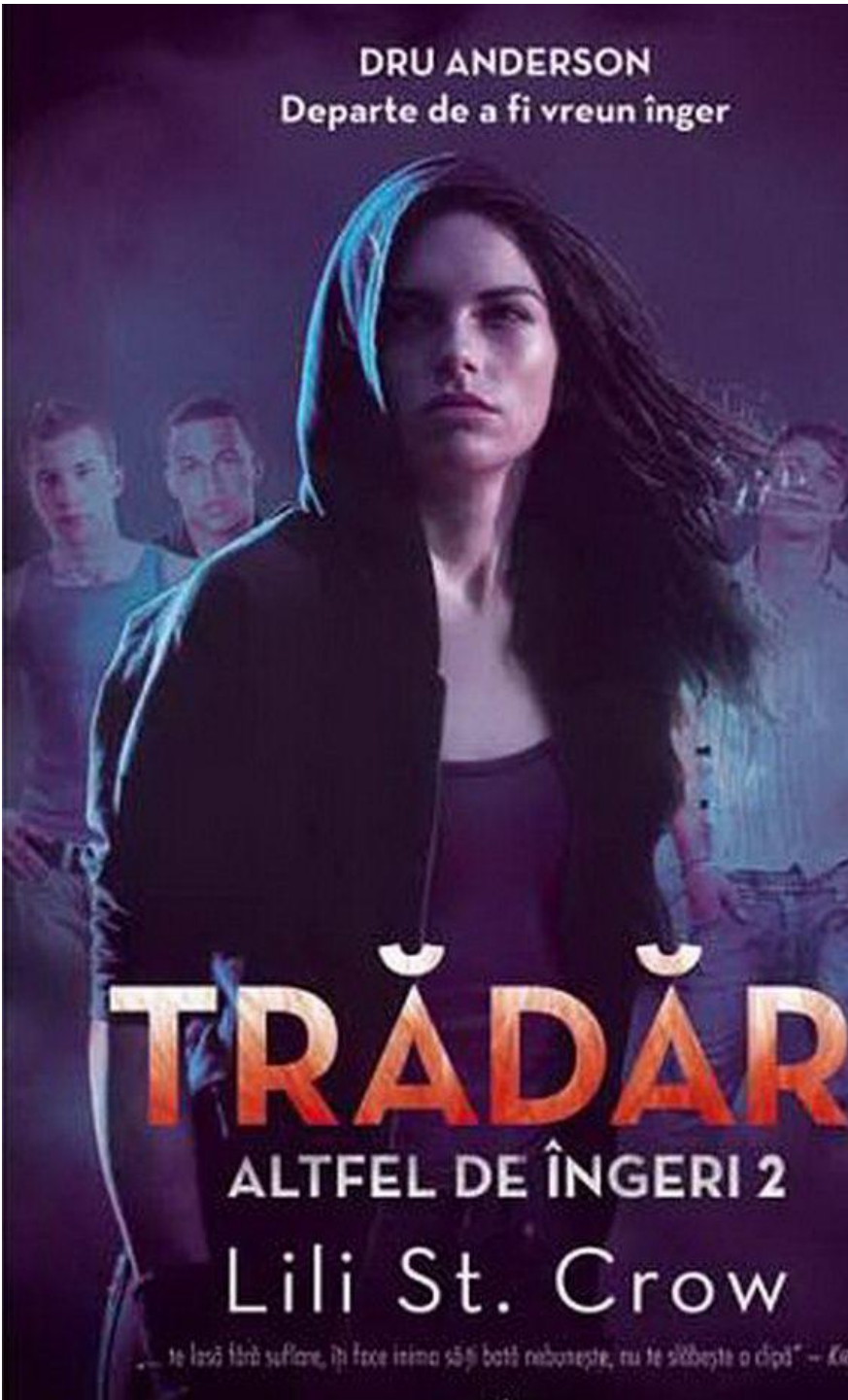
DRU ANDERSON
Departe de a fi vreun înger
TRĂDĂR
ALTFEL DE ÎNGERI 2
Lili St. Crow

Volumul II

Gelozie

Stau întinsă într-un pat îngust de o singură persoană, într-o cameră cât o debara, într-un apartament cât o cutie de chibrituri. Caietul cu foi veline pe care am desenat pe drum e mototolit şi colţurile lui dure mă împung în piept; îl strâng şi mai tare în braţe. Dincolo de fereastră, oraşul Brooklyn mârâie ca o bestie mare care doarme. Este zgomotul traficului care se aude în depărtare şi care mormăie pe limba lui. Doar ce s-au întors de la o operaţiune de eradicare a unei infestări cu spirite de şobolani şi sunt rupţi de oboseală. Dincolo de uşa întredeschisă se aude clinchetul paharelor care sunt umplute şi vocea tatălui meu care vorbeşte din nou.

— Trebuie, August. Nu pot s-o las nicăieri în altă parte şi eu trebuie să…

Augustine îl întrerupe.

— Iisuse Hristoase, Dwight, ştii cât de periculos e. Şi nu e decât o copilă. De ce s-o laşi cu mine?

Îmi afund faţa în pernă. E perna lui Augie. El mi-a pregătit patul şi mi-a pus aşternuturi noi în singurul dormitor din locul ăsta cât o cutie de chibrituri. El şi tata credeau că dorm. Am tras adânc aer în piept. Mirosea a casă de burlac, a aer stătut în care se simţea şi izul fumului de ţigară.

S-a auzit zgomotul unui pahar de tărie trântit pe masa din bucătărie. Tata bea.

Bea Jim Beam. Şi dacă dădea paharul peste cap în loc să soarbă câte o gură, avea să fie o noapte lungă. Augie se limita la votcă.

— Aici e mai în siguranţă ca oriunde alt undeva. Trebuie să fac asta. Din… anumite motive.

— Elizabeth n-ar…

Am ciulit puţin urechile, aşa adormită cum eram. Tata nu vorbea niciodată prea mult despre mama. Şi se părea că nici în seara asta nu avea să o

facă.

— Nu!

S-a auzit din nou clinchet de pahare – gura unei sticle atingându-se de buza unui pahar.

— Nu-mi spune mie ce-ar face şi ce n-ar face ea! E moartă, Dobroslaw. Nu mi-a mai rămas decât fetiţa mea. Şi o să stea aici. Cred că ticălosul ăla a plecat spre Canada, şi când o să mă întorc…

— Şi dacă nu te mai întorci, Dwight? Dacă rămân eu singur cu toate pe cap?

— Atunci, a spus tata cu voce joasă, în privinţa ei n-ar trebui să-ţi faci deloc griji. Şi ai prieteni care ştiu ce să facă.

— N-am pe nimeni în care să am încredere. August părea morocănos. Habar n-ai cu cine te pui. Presupun că ar trebui să te leg fedeleş şi să mă aşez pe tine ca să te opresc.

— Ar trebui să mă omori, Augie. Hai să nu insistăm prea mult asupra problemei, nu cât timp fetiţa mea e dincolo.

În tonul lui se simţea furie brută. Dacă aş fi fost acolo, aş fi şters-o rapid. Când tata avea vocea asta, cel mai bine era să-l laşi în pace. Nu devenea niciodată violent, dar tăcerea lui în astfel de momente tăia în came vie.

— Şi-n plus, s-ar putea să umblu din nou după cai verzi pe pereţi. Ticălosul ăsta îţi scapă printre degete.

— Nu ştim noi prea bine cum stă treaba, a mormăit August în barbă, şi nu era o întrebare. O lună. Mai mult de atât nu pot să ascund de nimeni faptul că e la mine, Anderson. Şi n-o fac pentru tine. Fata asta merită să fie cu cei de-un neam cu ea.

S-a lăsat din nou un moment de tăcere şi aproape că şi vedeam ochii tatălui meu cum se decolorează. Toată culoarea se scurge din iris şi ochii lui albaştri arată de parcă ar fi fost spălaţi cu clor.

— Eu sunt neamul ei. Eu sunt ruda ei de sânge. Eu ştiu ce e cel mai bine pentru ea.

Voiam să mă ridic din pat, să mă frec la ochi şi

să mă duc în bucătărie şi să cer să mi se spună despre ce vorbeau. Dar eram doar un copil. Ce copil poate să se ridice, să se îndrepte cu paşi fermi spre nişte adulţi şi să ceară să i se spună ceva? Şi-n plus, nu ştiam nici jumătate din ce ştiu acum.

Şi tot nu ştiu destule.

Când m-am trezit dimineaţă, August m-a întâmpinat cu ouă jumări aproape arse şi după faţa lui mi-am dat seama că tata plecase deja. Copilul care eram atunci a ridicat din umeri, ştiind că avea să se întoarcă, şi a hotărât ca din acea zi să fie cel care găteşte. Copilul de atunci ştia că totul avea să fie în regulă.

Copilul care sunt acum ştie mai bine cum stă treaba de fapt.

Capitolul 1

Un urlet de disperare a spintecat noaptea. Presupun că ar fi putut să fie confundat cu urletul unei sirene în depărtare, dacă ignorai felul în care îţi pătrundea prin urechi şi se cuibărea înăuntru, sfârtecându-ţi creierul cu degete ca nişte aşchii de sticlă. Ţipătul te făcea să te gândeşti la sânge, came fierbinte şi aer rece. M-am ridicat rapid în capul oaselor şi am dat păturile grele de velur la o parte. Mă durea încheietura de la mâna stângă, dar am scuturat-o şi am sărit din pat.

Mi-am înşfacat puloverul de pe podea şi mi l-am tras rapid peste cap, bucurându-mă că nu purtam cercei de o bună bucată de vreme. Podeaua de lemn se simţea tare şi rece. Eram în picioarele goale. Am traversat camera şi era cât pe ce să mă izbesc de uşă. Am descuiat-o pe bâjbâite. O lampă de veghe din sticlă albastră dădea destulă lumină cât să-mi permită să nu mă lovesc de vreun obiect de mobilier care

nu-mi era familiar. Nu eram aici de destul de mult timp ca să memorez ceva.

Şi nici nu eram sigură că aveam să mai stau mult. Nu când toţi voiau să mă omoare.

Cu coada ochilor, am văzut undele subţiri şi albastre ale ritualului de protecţie scânteind.

Făcusem ritualul de protecţie în prima noapte când sosisem aici. Liniile subţiri cât un fir de păr de lumină albastră care trosneau se adunau în reţele complexe, clipind cât de-abia să se vadă. M-am trezit de-a binelea până să ajung la uşă, unde am înjurat sănătos. Urletul încă îmi mai răsuna în cap.

Bunica ar fi fost mândră. Ajunsesem să fac ritualul de protecţie fără bagheta de scoruş şi fără nicio lumânare, şi era din ce în ce mai uşor. Fireşte, faptul că o făceam atât de des era probabil motivul. Acum nu dormeam nicăieri fără să fac ritualul de protecţie. La naiba, probabil că nu m-aş fi aşezat nici măcar pe un scaun fără să fac ritualul de protecţie dacă s-ar fi putut.

Am răsucit clanţa cu putere şi am deschis uşa în timp ce alt urlet care-ţi făcea sângele să îngheţe în vine a spintecat aerul şi a făcut holul să se cutremure. Balamalele au scârţâit – uşa era din oţel solid, avea patru yale şi un lanţ, iar două dintre broaşte nu puteau fi descuiate pe dinafară. Mai era şi un zăvor, dar nu-l trăsesem.

Ghicisem eu că nu aveam să dorm neîntoarsă.

Lumina m-a orbit. Am dat nas în nas cu Graves, care se freca la ochi în pragul uşii. Era cât pe ce să cădem claie peste grămadă. Dar m-a cuprins de bicepsul de la mâna dreaptă şi m-a ţinut să nu cad. Mi-a arătat drumul pe hol şi m-a înghiontit, punându-mă în mişcare. Avea părul răvăşit, cârlionţi negri vopsiţi, cu rădăcinile castaniu-închis.

Trebuia să fie jos, în dormitorul comun al vârcolacilor. Ochii lui sclipeau, aruncând o lumină verde ce contrasta izbitor cu pielea lui de culoarea caramelului. În ultimul timp chiar îşi arăta etnia din plin. Sau poate că de-abia acum vedeam ce se

ascunsese dintotdeauna sub faţada de Băiat Goth.

Am alegat amândoi pe hol într-un tandem ciudat. Medalionul mamei sărea, lovindu-se de stern. M-am izbit de uşa de incendiu de la capăt. Aceasta s-a trântit de perete, şi am zbughit-o amândoi pe scările goale, fără mochetă.

Asta e problema cu dormitoarele din Schola Prima, chiar şi în aripa confortabilă care e destinată unei svetocha. În spatele peisajului se află tot beton brut, la fel ca orice altă şcoală. Doar pentru că aveam camera mea nu o făcea să semene mai puţin cu o şcoală.

Şi doar pentru că exista o aripă întreagă de clădire pentru svetocha, asta nu însemna că mai erau şi altele. Eram doar eu. Şi mai era una, dar nu o văzusem de când cealaltă Şcoală – şcoala de corecţie unde fusesem ascunsă – fusese înghiţită de flăcări.

Am coborât două etaje, am cotit brusc la dreapta şi m-am izbit cu umărul de tocul unei uşi, dar nu m-am oprit. Holul ăsta nu era nici măcar mochetat,

aşa că orice mişcare răsuna cu ecou şi uşile aflate de-o parte şi de alta erau prevăzute cu fante cu gratii prin care puteai să vezi ce era dincolo de uşă.

Nu exista niciun paznic la uşa lui. Tot holul se cutremură când vârcolacul se izbi de pereţi şi urlă din nou.

Am pus mâna pe clanţă; aceasta nu voia să se răsucească.

— La naiba! am ţipat şi Graves m-a dat la o parte, înghiontindu-mă cu umărul.

Îi trecuse prin minte să ia inelul cu chei din cuiul de pe hol. Cheia intră în broască, Graves o răsuci şi uşa se deschise. Am dat buzna în cameră, cât pe ce să mă ciocnesc cu un vârcolac de aproape doi metri treizeci şi furios din cale-afară.

Ash se ghemui şi labele lui cu gheare se răsfirară când atinseră podeaua de beton gol. Se opri din urlat, de parcă ar fi fost surprins. Dunga albă de pe capul lui îngust lucea în lumina stridentă de neon de pe hol.

Am tras lacomă aer în piept. Părul îmi intra în ochi, o masă răvăşită de bucle. Am simţit aceeaşi senzaţie de frică iraţională pe care o simţeam de fiecare dată când intram în camera lui. Sau poate că frica era de fapt total justificată. Cineva ar putea să închidă rapid uşa şi să o încuie, iar eu aş rămâne aici cu un vârcolac care încercase să mă omoare prima dată când m-a văzut.

Şi, bineînţeles, ar putea oricând să o ia razna şi să o facă din nou pe vârcolacul turbat cu mine. Dar după ce îmi salvase viaţa de câteva ori, începeam să cred că poate nu avea să se întâmple aşa.

— E-n regulă, am reuşit eu să îngăim, deşi plămânii îmi luau foc şi simţeam din clipă în clipă că o să rămân fără aer. Încă mai aveam în gură gustul pastei de dinţi cu mentă pe care mi-o dăduseră. E-n regulă, Ash. E-n regulă.

Vârcolacul mârâi. Ridică umerii musculoşi şi blana lui unduitoare se văzu ca prin ceaţă. Dacă aş putea să surprind asta pe hârtie, poate cu cărbune! Dar

pe cine credeam eu că păcălesc? De parcă aş fi avut timp de portretistică recreativă cu vârcolaci.

Ghearele lui lăsau adâncituri în beton şi vârfurile tari şi ascuţite scârţâiau când tăiau podeaua dură de piatră. Parcă şi le vedeai cum sfâşie carnea, cum pătrund în ea ca un cuţit încins în unt.

Măiculiţă, asta-i grozav, Dru! De ce nu meditezi puţin pe marginea subiectului?

Am lăsat mâna jos. Părea foarte mică şi foarte palidă. Când degetele mele i-au atins blana groasă de pe ceafa, s-au cufundat în ea. Din el ţâşnea căldură. Se auzea sunetul oaselor care pârâie când încercă din nou să se transforme în om.

Inima îmi sări în gât şi se instală bine mersi acolo.

— Poţi s-o faci, am şoptit, exact cum făceam de fiecare dată. Hai!

Îl cuprinseră valuri de frisoane. Graves stătea în pragul uşii şi conturul lui era desenat de lumina stridentă şi albă a neonului. Se dădu pe spate, se uită

spre hol şi încremeni, ca şi cum ar fi văzut că era rost de belele.

— Poţi s-o faci!

M-am străduit să nu pară o rugăminte. Ash se sprijini pe mine, cât pe ce să mă dărâme, aşa cum se sprijină un câine pe picioarele stăpânului. Slobozi un scheunat gutural şi zgomotul de oase care pârâie se înteţi.

Am simţit gust de fiere în gât. Am încleştat pumnul în blana lui, de parcă mi-ar fi fost de vreun ajutor. Semnele de la încheietura mâinii stângi mă săgetară şi durerea îmi urcă pe braţ. Erau două semne mici care prinseseră crustă în locul unde se înfipseseră colţii.

Alt gând minunat! Iisuse, Drul Termină odată!

— E-n regulă, am spus eu cu voce mieroasă. E-n regulă. Mai devreme sau mai târziu o să se întâmple. O să poţi să te transformi la loc.

Am auzit voci. Voci de băieţi, vreo patru sau cinci. Zgomotul bocancilor care loveau podeaua şi

foşnetul hainelor în alergare. Degetele mi-au înţepenit şi Ash a scos un mârâit. Sunetul vibrant şi gros se răspândi în toată încăperea de beton brut cât o cutie pătrată, unde era un pat suspendat, cu o rogojină subţire pe care nu dormea niciodată, un vas de toaletă lat şi jos, şi o tavă de metal în colţ care încă mai era lipicioasă din cauza sângelui. Cel puţin îi dăduseră să mănânce. Mâncase toată carnea crudă; nu o pusese deoparte cum ar fi făcut dacă era bolnav.

Adică mai bolnav decât era deja. Pe pereţi rămăseseră urme unde se izbise cu putere.

Un vârcolac poate să facă găuri în piatră sau beton. Dacă are destulă viteză, dacă vrea cu adevărat. Senzaţia de teamă care poate nu era chiar atât de iraţională se făcu din nou simţită. Am alungat-o.

— Şşşt! Mă străduiam să nu par de-abia trezită din somn şi speriată. Probabil însă că am eşuat lamentabil. E-n regulă. Totul e bine.

Era o minciună. Cred că şi el ştia lucrul ăsta. Gura lui deformată se deschise când ridică din nou

capul şi trase aer în piept ca şi cum s-ar fi pregătit să sloboadă alt urlet.

Am tresărit.

Graves se întoarse pe jumătate din pragul uşii. Îşi îndreptă umerii şi scotoci în buzunar. Nu puteam să înţeleg de ce era îmbrăcat în toiul nopţii cu haina lui neagră de-acum celebră – probabil că dormea îmbrăcat aşa. Am devenit deodată conştientă de picioarele mele goale şi de boxerii care mi se răsuciseră în toate părţile. Eram în picioarele goale şi frigul mă pişcă, deşi Ash se lăsase şi mai mult pe mine şi blana lui încâlcită şi aspră care se unduia mă zgâria pe piele. Animalul emana o căldură nesănătoasă.

— N-a păţit nimic!

Ţipătul lui Graves spintecă zgomotul care începuse să se audă.

— Calmaţi-vă! Totul e-n regulă.

Speram să-l asculte. Dacă dădeau năvală aici cât timp Ash era încă agitat, s-ar fi iscat din nou o

Problemă şi eu eram mult prea obosită. Era a treia noapte când Ash ne scula din pat şi începeam să-mi pierd speranţa.

Ce zic eu? Deja mi-o pierdusem. Păruse atât de simplu când fugeam să scap cu viaţă. E ciudat cum atunci când ajungi într-un loc unde eşti în siguranţă lucrurile par întotdeauna să se complice.

Asta presupunând că Schola Prima era un loc sigur. Mai sigur decât şcoala mică satelit unde fusesem până atunci. Cea care arsese din temelie din cauza mea.

Dacă ar fi un loc sigur, Christophe ar fi şi el aici. Nu-i aşa?

M-am cutremurat din nou la acest gând şi cele două urme de colţi de la încheietura mâinii îmi zvâcniră uşor. Ash mai scânci o dată. Am încercat să caut în minte altceva, ceva mai reconfortant, ceva care să-l ajute. Ştiam că înţelegea când îi vorbeam, doar că… nu-mi venea în minte nimic să-i zic care să-l ajute.

Ash îşi lăsă umerii în jos. Buza de sus care era distrusă i se ridică. Avea încă maxilarul mutilat de glonţul cu argint pe care îl trăsesem în el după ce îl muşcase pe Graves. Teoria curentă – a lui Benjamin – era că argintul îl împiedica totodată să se transforme şi îl făcea să nu mai răspundă la fel la chemarea stăpânului său.

Eu nu ştiam ce să cred.

Eram într-o celulă, cu mâna înfiptă în coama unui vârcolac, de parcă ar fi fost un cocker spaniei neastâmpărat şi nu aproape doi metri şi jumătate de muşchi şi oase letale, ca să nu mai pomenesc de dinţii ascuţiţi ca lama şi de atitudinea nărăvaşă.

— Calmează-te! Nu trebuia să mă străduiesc să par ajunsă la capătul puterilor. Te rog, Ash. Hai!

Îi căzu capul. Nici măcar nu ştiam cât era ora; ceasul meu intern era complet dat peste cap. Vârcolacul se sprijini pe mine şi mai mult, iar umărul lui aproape că se freca de picioarele mele, mai sus de genunchi. Am fost împinsă în faţă. Încă nu-mi

scosesem mâna din blana lui.

— Milady? se auzi vocea lui Benjamin. Dru, eşti acolo? Eşti bine?

Ash mârâi. Sunetul pe care îl scoase făcu să-mi tremure carnea pe mine.

— Termină odată, şomoiog de blană încâlcită. Am tras de el, dar n-am reuşit absolut nimic – era mai greu decât mine – dar acum nu mai scotea sunetul ăla. Aşa mai merge. Da, sunt bine.

— Trebuie să ieşi de acolo.

În pragul uşii se vedeau nişte siluete – una dintre ele trebuia să fie a lui Benjamin.

Restul probabil că erau oamenii lui. Djamphirul care primise sarcina să mă „păzească”. Grozav, n-am ce zice!

Graves se sprijini de tocul uşii. Ochii lui era incandescenţi. Duse o ţigară la buze, aprinse bricheta şi trase în piept.

Oh, fir-ar să fie! Am oftat, încercând să nu dau ochii peste cap.

— Miroase urât. Benjamin muşcă momeala. Te deranjează?

Graves ridică din umeri. Două cerculeţe identice de fum îi ieşiră pe nări. Cercelul lui de argint cu un craniu şi două oase încrucişate scânteie în lumina difuză.

— Nu. Nici vorbă să mă deranjeze.

Ash se aruncă în mine. Îmi simţeam picioarele amorţite. Acum era timpul să încerc să-l urc în pat şi să nu ascult scâncetele slabe pe care le slobozea când închideam uşa şi o încuiam ca să nu poată să fugă din nou la stăpânul lui.

La Sergej. Doar când m-am gândit la numele lui am simţit un fior rece străbătându-mă. Unele dintre coşmarurile pe care le aveam în ultimul timp – asta când puteam să dorm – erau despre un adolescent slăbuţ cu pielea arămie şi părul ca mierea închisă la culoare, care zâmbea şi din ochii lui negri ca tăciunele lucea ceva odios şi veşnic.

Nu-l văzusem pe Sergej decât o singură dată.

Dar fusese suficient.

Graves dădu afară fumul de ţigară.

— Mersi de întrebare, totuşi.

— Nu puteţi să lăsaţi cearta pe altă dată?

Îl ţineam bine pe Ash. Nu că m-ar fi ajutat prea mult dacă el se hotăra să o facă pe nebunul, dar dacă ţineam mâna pe el se calma.

Eu una nu ştiam ce să cred. Nu aveam destulă viteză, forţă şi rezistenţă pentru că nu ajunsesem încă la maturitate. Nu eram un adversar de temut pentru un vârcolac furios, fără nicio armă şi fără loc unde să fug – şi chiar şi aşa ar fi fost o chestiune riscantă.

Mai ales când aveam de-a face cu un vârcolac care omorâse trei sau patru vampiri deodată.

Dar niciodată nu o lua razna atâta timp cât îl ţineam, încă nu eram sigură dacă eram curajoasă sau proastă de-a binelea, dar mă apropiam destul de mult de el ca să aflu răspunsul. Şi doar mai scăpasem o dată de el, nu? îl împuşcasem şi o rupsesem la fugă. Chiar imediat ce omorâsem un câine în flăcări de

mărimea unui ponei mic.

Unde dispăruse fata aia – Dru cea dată naibii? Acum nu mă mai simţeam aşa de dură. Şi eram destul de confuză.

— Ce face, Dru?

Se simţea încordare în vocea lui Benjamin. Aproape că-l şi vedeam în faţa uşii, aplecându-se înainte, cu bretonul lui emo care-i aluneca pe chipul cu trăsături bine conturate. Unii djamphiri sunt aşa de frumuşei că aproape e dureros să-i priveşti. Şi mi-era greu să mă uit la el fără să mă simt ciufulită şi răvăşită în comparaţie cu el.

Nu că aş fi avut nevoie de ajutor ca să mă simt aşa. Iisuse! Cel puţin epidemia de coşuri mă ocolise în ultima vreme.

Ca să vezi! De îndată ce nişte creaturi despre care majoritatea oamenilor nici nu ştiu că există încep să umble după mine ca să mă omoare, nu-mi mai fac griji în privinţa coşurilor. E un lucru normal, aş zice, asta bineînţeles atâta timp cât nu mă umplu de ele.

Dar nu era o glumă. Era viaţa mea. Şi începusem să-mi cam doresc să-mi revină coşurile.

— Se sprijină de mine şi încearcă să se transforme.

Mi-a ieşit pe gură înainte să apuc să mă gândesc la asta.

Ţineam mâna dreaptă pe medalionul mamei. Marginile ascuţite ale gravurii mă zgâriau la buricele degetelor.

— Nu poate să se transforme, spuse o altă voce. E Supus, nu? Or exact asta caracterizează un Supus.

— Să nu-i spui şi lui asta, interveni Graves pe un ton sarcastic. Nu sunt convins că el crede aşa ceva.

— Fă-o în continuare pe amuzantul, loup-garou! Benjamin nu era impresionat. Dru, va trebui să ieşi de-acolo. Nu eşti în siguranţă.

E ciudat, dar aici mă simt cel mai în siguranţă. Într-o celulă cu un vârcolac din rândul Supuşilor. Am înghiţit în sec de două ori. Am dat drumul medalionului şi mi-am trecut mâna prin păr. M-am

înfiorat de durere când am dat de şuviţele încâlcite.

— N-o să-mi facă nimic rău. Se izbeşte de pereţi doar când nu sunt lângă el.

— Milady. Te rog.

Şi vocea lui era din nou rugătoare. Şi Dylan avea tonul ăsta, când eram la cealaltă Şcoală.

Nimeni nu-l mai văzuse pe Dylan de la atacul vampirilor. Şi acum, că mă gândeam mai bine, nu credeam că aveam să-l mai vedem vreodată.

Aşa se întâmplă când atacă nosferaţii. Lucruri definitive, pe care nu poţi să le mai recuperezi. Erau o grămadă de lucruri pe care nu puteam să le mai recuperez, începând cu dimineaţa când m-am trezit şi nu i-am spus tatălui meu că mi se arătase în vis bufniţa bunicii.

Mă durea inima, o durere acută şi sfâşietoare. Dacă aş fi putut să o ignor şi să mă concentrez la ce aveam în faţa ochilor, poate că durerea ar fi dispărut.

Da, bun plan, Dru! Ţine-te de el! Poate că aşa o să ajungi undeva.

— Eu nu mă mişc de aici.

Încăpăţânarea de care dădeam dovadă mă luă şi pe mine prin surprindere. Maxilarul mi se încleştă, odată cu pumnii. Blana aspră a vârcolacului mă zgâria la degete şi dacă îl trăgeam de păr, Ash nu dădea semne că s-ar fi sinchisit.

— În curând o să se crape de ziuă. După ce răsare soarele, o să se simtă mai bine.

— Ar trebui să…

Benjamin se opri rapid. Poate din cauză că Graves se îndreptase de spate şi mai trăsese un fum din ţigară. Poate din cauză că Ash mârâise din nou, şi eu m-am trezit că-l băteam uşor pe creştetul capului său îngust cu cealaltă mână liberă. Îl băteam uşor, cu blândeţe, ca şi cum aş fi dat în joacă într-un tip de care îmi plăcea.

— Opreşte-te!

Am inspirat adânc. Mârâitul se oprise. Doar ce am plesnit un vârcolac peste tărtăcuţă. Măiculiţă!

— Ai putea să-mi aduci o pătură, ceva.

Podeaua e rece.

Se lăsă o secundă de tăcere, urmată de zgomot de paşi.

Cineva se dusese să-mi aducă o păturică. Nu era Benjamin, căci vocea lui se auzi din nou.

— Bine. Dar rămânem şi noi aici, Dru. Pentru orice eventualitate.

De parcă cu n-aş şti asta! Cum ies din cameră, oricare ar fi motivul, apăreţi toţi grămadă.

— Ar trebui să vă culcaţi la loc, sau ce faceaţi voi.

— Noi suntem Garda ta. Cu asta ne ocupăm.

Vorbea cu răbdare, de parcă s-ar fi adresat unui retardat. În ceea ce priveşte tonul folosit, Benjamin era aproape la fel de bun ca Dylan.

Îmi mai trecu un junghi ciudat prin inimă. Mi se întâmplă des în ultimul timp, asta când nu fug să-mi salvez viaţa. Dar durerea dispăru când am înghiţit în sec, am clipit şi m-am concentrat asupra problemei din prezent.

— Mai degrabă nişte temniceri. Graves nu se sinchisi să o spună în şoaptă. Se rezema în continuare de uşă şi fumul de ţigară pe care îl scotea pe nas şi pe gură mirosea a furie. Lăsaţi-o în pace!

Ash mârâi din nou. Mi-am înfipt degetele şi mai adânc în blana lui şi sunetul vibrant se stinse din nou. Semnele de la încheietura mâinii drepte zvâcniră iarăşi, dar fără să mă doară.

— Termină, Graves. Iisuse! Terminaţi cu toţii!

Părea că avea să treacă greu timpul până se iveau zorile.

Capitolul 2

De îndată ce ieşi soarele, Ash îşi înălţă capul din poala mea. Se îndreptă cu mişcări fluide spre patul metalic şi se ghemui sub el. Adormi imediat, în loc să stea cu ochii deschişi, agitat.

Îmi simţeam picioarele ţepene şi amorţite. Graves fumase cam jumătate de pachet, strivind fiecare muc de ţigară sub talpa bocancului. Pledul pe care mi-l aduseseră nu-mi fusese de prea mult ajutor. Mi-era atât de frig încât mai aveam puţin şi-mi clănţăneau dinţii în gură, dar m-am târât lângă vârcolacul Supus şi l-am învelit. Avea să-l facă bucăţi la lăsarea serii, dar nu-i strica.

Cel puţin aşa speram.

Dunga argintie de pe laterala capului devenise mai lungă, şi firele de păr erau mai sârmoase şi mai deschise la culoare decât restul blănii, având o altă textură. Maxilarul lui mutilat mă făcea să mă cutremur de câte ori îl vedeam. Vârcolacii sunt foarte alergici la

argint; rana era vie, dar nu mai supura. Se vindeca încet, cred – şi după ce se vindeca de tot, oare ce avea să se întâmple? Mai rămăsese ceva argint înăuntru.

Erau atâtea lucruri pe care nu le ştiam! Cred că asta e povestea vieţii mele. Când eram cu tata, nu părea să conteze – el era cel care ştia cu ce ne confruntam şi-mi spunea ce să fac. Dar de când se transformase în zombi, fusese dureros de evident că nu ştiam niciun sfert din ce ar fi trebuit să ştiu ca să fac faţă Lumii Reale.

Şi începeam să mă întreb dacă el chiar ştiuse tot ce credeam eu că ştia.

Era un gând neplăcut. Aproape, ei bine, blasfemie. Chiar dacă nu cred prea mult în nimic altceva decât în apa sfinţită. Am văzut cum acţionează în cazul spiritelor de carcalaci şi asupra unor blesteme.

Cât priveşte restul poveştii cu Dumnezeu, nu sunt prea sigură. Sunt prea multe lucruri urâte care li se întâmplă celor care nu merită.

Graves strivi sub talpa bocancului şi ultimul muc de ţigară şi zdrobi jăraticul roşiatic pe beton. Cenuşa lăsă o urmă neagră pe podea.

— Vrei să te ajut să te ridici?

— Nu.

M-am folosit de marginea patului suspendat ca să mă ridic. Ash mormăi ceva în somn, pufni şi se linişti.

— Mersi, oricum.

Am făcut patru paşi împleticiţi prin încăpere şi a trebuit să mă ţin de tocul uşii, căci muşchii picioarelor începuseră să se dezmorţească şi simţeam ace prin ei.

— Au!

Benjamin se aplecă şi se uită pe după colţ. Se vedeau doi ochi negri sub claia arămie de ţepi, cu vomerul de-abia vizibil.

— Eşti dezbrăcată, spuse, şi tonul lui oscila între şoc şi dezaprobare, cu o doză zdravănă de pudoare. Aşa ai stat tot timpul?

— Ba sunt îmbrăcată foarte bine.

Maxilarul tot avea tendinţa să se încleşteze şi muşchii se contractau de frig. M-am cutremurat şi m-am cuprins cu braţele. Puloverul lui Graves mi se ridicase pe coaste.

— Nu se vede nimic, am adăugat.

— O să mori de frig, mormăi el şi se uită la Graves. Hai, vino să te ducem în cameră. Sunt sigur că vrei să te schimbi.

— De ce?

Până şi atunci când mă mutam de pe un picior pe altul simţeam o durere sfâşietoare. După ce ţi-a stat în poală un vârcolac greu de-abia mai poţi să mergi.

— E ziuă, nu?

Adică Ar trebui să dormim cu toţii.

— Am primit un mesaj imediat după ce te-ai dus la culcare. Eşti chemată în faţa Consiliului într-o oră. Benjamin părea mâhnit. Singură. Or să ţi se pună întrebări despre Reynard şi. or să vrea să povesteşti cum ai reuşit să scapi de Sergej.

— Poftim?

Dar nu eram chiar aşa de mirată. Deja toţi fuseseră chemaţi să dea raportul, inclusiv Graves, care nu voise să vorbească despre chestia asta nici măcar cu mine. Acum îl privea cu atenţie pe Benjamin şi mâinile lui cu degete lungi îi atârnau pe lângă corp. M-am gândit atunci că Graves încercase să doarmă chiar în faţa uşii.

Camerele djamphirilor erau lângă a mea. Pentru orice eventualitate. Dar Graves era loup-garou. Nici vârcolac, nici vampir. Ci altceva. Şi era evident că nu avea de gând să stea în dormitorul comun aşa cum voiau ei.

Am încercat să-i surprind privirea, dar el se uita în continuare la Benjamin de parcă djamphirul avea ceva lipit în frunte. Devine ciudat după o vreme să fii înconjurat de băieţi care arată ca nişte adolescenţi, dar care ar putea fi mai bătrâni decât părinţii tăi. Începi să observi lucruri mărunte, cum ar fi felul în care se mişcă sau cum încremenesc locului, lucruri care le

arată adevărata vârstă mai bine decât semnele pe care orice om normal le poartă pe chip.

Benjamin nu părea prea bătrân. Era bineînţeles mai mare, dar nu la fel de bătrân ca Dylan.

Dumnezeule, urma oare încă o zi de gânduri care dor şi care mă asaltează de fiecare dată când încerc să mă relaxez? Soluţia evidentă – pur şi simplu să nu mă relaxez – nu-mi surâdea deloc.

— Consiliul, spuse el răbdător. Ei conduc Schola Prima şi celelalte şcoli şi, prin extensie, şi Ordinul. Sunt foarte interesaţi de tine.

În spatele lui, auzeam freamătul tăcut al celorlalţi. Erau încă trei băieţi: doi blonzi şi un puşti slab cu părul de un blond tern, nisipiu, cu un zâmbet viclean ciudat pe buze.

— Noi o să te aşteptăm afară. Ai face bine să te îmbraci. Ei ţin la etichetă.

Îmi doream ca Graves să se uite la mine. Dar el arunca priviri crunte pe sub breton. Sunt sigură că şi dacă şi-ar fi scris pe frunte Du-te-n mă-tal ar fi fost

mai subtil decât privirea lui fioroasă.

— OK. N-am decât blugi.

Adică o singură pereche. Şi puloverul şi hanoracul ăsta pe care le port cu schimbul.

Benjamin îşi înghiţi cuvintele. Acum nu mai simţeam ace cu vârful de fier în picioare şi nici nu-mi mai tremurau. Am păşit precaută pe hol, între djamphir şi loup-garou, şi mi-am dorit să fi rămas în celulă.

Cel puţin cu Ash ştiam la ce să mă aştept. Într-un fel. Poate.

Se aşternu tăcerea între noi. Cei doi trebuiau să se dea la o parte ca să închid uşa, dar niciunul nu părea dispus să o facă. Puştiul cu păr spălăcit şi cu zâmbet viclean – Leon, mi-am amintit cu un efort de memorie – aruncă o privire peste umăr, cu o mişcare rapidă a capului, ca de şopârlă.

— Presupun că atunci am face bine să închidem uşa, am spus eu în cele din urmă. Va trebui să vă daţi la o parte.

Benjamin făcu un pas înainte şi eu m-am dat înapoi, cât pe ce să mă ciocnesc de Graves. Uşa a fost închisă şi încuiată într-o clipită, şi Benjamin mi-a întins cheia.

— Probabil că ar trebui să o ţii tu. De vreme ce vii aici în fiecare noapte.

O spuse ca şi cum era dezamăgit.

Am simţit cum bărbia mi se ridică sfidătoare şi în ochii mei se citea încăpăţânare. Cum spunea bunica, „semeni cu un catâr”.

— Se simte mai bine.

Cel puţin Ash nu se mai izbea de pereţi. Măcar atât.

— E Supus. Dar Benjamin făcu un pas înapoi, anticipând eterna discuţie. Atunci poţi să te duci în camera ta.

Suna ca un ordin, dar n-am comentat. Nu mai aveam putere să-l contrazic.

Era o minune. Dar, ca toate minunile, avea şi o parte mai neplăcută.

Capitolul 3

Aceasta era Schola Prima, cea mai mare şi cea mai veche şcoală din America de Nord; raze de soare pătrundeau printre draperiile de catifea şi mângâiau uşor podelele deschise la culoare, din lemn de esenţă tare; covoare vechi nepreţuite; alte draperii roşii, albastre şi verde-închis; piedestale de marmură care susţineau busturi de adolescenţi chipeşi – luptători şi diplomaţi pe care nu-i găseşti în nicio carte de istorie pentru că sunt djamphin. Ceea ce însemna că luptaseră şi încheiaseră pacte diplomatice cu creaturi despre care restul lumii nici nu-şi imaginează că există.

Ceară de albine, luciu de parchet cu aromă de lămâie, miros de lemn vechi şi zidărie uscată. Şi se simţea emanând un miros de şcoală – ceva între produse de curăţenie şi mirosul uleios de băieţi care respiră acelaşi aer pentru mai mult timp. Vechiul şi noul coexistau, lăsând o senzaţie neplăcută. Toate războaiele se terminaseră cu mult timp în urmă şi

singurul lucru care rămăsese era un armistiţiu în care cele două părţi se uitau urât una la alta doar din obişnuinţă.

Benjamin păşi în faţa mea şi Leon puţin mai în spate, în stânga mea. Graves, cu faţa udă, căci se stropise cu puţină apă rece, stătea aproape de mine, în dreapta. Mă simţeam ca şi cum eram nucleul unei amibe. Ceilalţi doi erau în spatele meu şi dacă e vreun lucru care garantat o face pe o fată să nu se simtă în largul ei, acela e să aibă în spate nişte djamphiri adolescenţi care să-i sufle în ceafa. Nu că i-aş fi surprins vreodată holbându-se, dar după ce am fost de atâtea ori fata nou-venită în atâtea şcoli din toată America, simt când sunt privită.

Aş spune că e ca atunci când ai ochi la ceafa. Dar chiar am văzut aşa ceva şi e dezgustător. Era un loc undeva lângă Oklahoma – care se numea Wail, dacă vă vine să credeţi – unde patronul magazinului universal din localitate avea un ochi la ceafa. Avea capul ras şi tatuat. Ochii din faţă era căprui, dar cel

din spate era albastru. În zilele friguroase, din el curgea un firicel sângeriu.

Îşi ţinea mai tot timpul pălăria de cowboy pe cap.

Veneau oamenii de la kilometri depărtare să-l vadă. Aduceau diverse lucruri ca să-l plătească pentru serviciile lui, căci putea să arunce blesteme sau să prepare diverse poţiuni. Lucrul pe care îi plăcea cel mai mult să-l primească drept plată era acel organ din corp din care el avea deja în plus. Ochii.

Îi prăjea. Spunea că erau crocanţi şi săraţi, buni de mâncat cu muştar.

M-am cutremurat. Desenasem doar ochi săptămâni întregi după ce îl văzusem, mâzgălindu-le conturul şi colorând irisul până când tata mi-a aruncat privirea lui care spunea că probabil n-ar fi trebuit să mai fac aşa ceva.

— Te simţi bine? mormăi Graves fără să mişte din buze.

— Da, mă gândeam şi eu. La ochi.

Ridică uşor din umeri sub haina lui neagră de toate zilele.

O purta peste tot. Îmi dădea totuşi o senzaţie de bine.

— Ştiu ce vrei să spui.

Am simţit din nou senzaţia familiară de greutate pe suflet. Nu cred că ştii. Am deschis gura să-i spun, dar am închis-o la loc. Deja cunoscuse mult prea multe lucruri din Lumea Reală. Îi era de ajuns. Când colţii lui Ash îi pătrunseseră în came, îi furaseră vechea viaţă. Ce conta că era o viaţă pe care Graves nu şi-o dorea. Tot eu eram vinovată.

— Zi şi tu, zise el puţin mai tare, ar putea oare să fie mai evident faptul că ăştia sunt cu ochii pe tine? Şi nu putem să avem încredere în niciunul.

Benjamin trase puternic aer în piept.

— După mine, cam singurii în care putem să ne încredem sunt vârcolacii. Graves îşi îndesă mâinile în buzunare, păşind alături de mine cu picioarele lui lungi de greiere. Asta până aflăm cine e trădătorul.

Christophe ştie. Am strâns din buze ca să ţin secretul, înainte petreceam atât de multă vreme singură cât timp tata ora plecat şi îmi doream foarte mult să am pe cineva în preajmă. De când ajunsesem aici fusesem rareori singură. Haosul din faţa Şcolii lăsase loc unei confruntări între băieţii vârcolaci şi mine şi băieţii djamphiri care încercau să-şi dea seama ce să facă cu mine, până când în sfârşit cineva a lost trimis nu ştiu unde cu un mesaj. Ordinele s-au primit i And stăteam pe treptele de la intrare, în lumina slabă a soarelui, mi-era frig şi mă simţeam murdară şi extrem de expusă.

Două minute mai târziu, Benjamin şi oamenii lui îşi făcuseră apariţia la Şcoală, mă duseseră în camera mea şi nu mai plecaseră de atunci. Puteam să închid uşa şi să rămân singură, într-un fel, dacă n-aş fi avut senzaţia ciudată că şi aerul parcă avea urechi.

— Ham-ham, căţeluş! spuse cineva din spatele meu, dar atât de încet încât nu mi-am dat seama cine era.

Şi mulţi dintre ei nici nu deschideau gura prea des.

Graves se roti cu o mişcare ciudat de graţioasă. L-am apucat de braţ. Un piedestal de lângă el se clătină un pic şi împroşcă praful de pe globul de piatră lucios cocoţat pe el.

— Terminaţi! am spus. Toţi! Iisuse Hristoase!

Toţi înlemniră. Chiar şi Graves, care îmi aruncă o privire piezişă. Ochii lui verzi scânteiau.

Am hotărât măcar o dată să încerc să dau şi eu dovadă de tact.

— Voi puteţi să mergeţi mai departe. Sunt sigură că poate să-mi arate Graves drumul. Şi dacă nu, pun pariu că oricum pot să-l găsesc şi singură. S-o găsi cineva care să mă îndrume sau să mă ducă acolo.

Benjamin trase din nou aer în piept, de parcă doar ce l-aş fi pălmuit.

— Milady, nu putem.

Din nou cuvântul ăsta. Milady. Aşa cum îi spuneau şi Annei. Nu ştiam prea bine ce să cred.

— Ba puteţi foarte bine.

L-am tras uşor pe Graves de braţ. El se potoli vizibil. Era uimitor. Un vârcolac turbat şi un loup-garou, şi eu îi manevram de parcă erau nişte bagaje. Erau mai puternici şi mai rapizi decât mine – cel puţin până când ajungeam la maturitate – dar erau băieţi.

Nu eram sigură dacă băieţi ar trebui să însemne că erau reduşi sau de neînţeles. Oscilam între cele două epitete, alături de otrăviţi din plin cu testosteron.

— Nu putem.

Benjamin o spuse sec. Ca şi cum asta era.

M-am zbârlit.

— Voi o s-o întindeţi spre camerele voastre şi Graves o să mă ducă la Consiliu sau ce-o fi.

— Noi suntem Garda ta.

Benjamin începea să aibă tonul de „Eşti aşa de proastă!”. Presupun că era corect de vreme ce şi eu eram impertinentă. Dar totuşi!

— Ai mai spus asta de un milion de ori, dar

până acum n-ai făcut decât să…

— Nu putem să facem asta sub nicio formă.

Leon era singurul care vorbise. Avea o voce uimitor de puternică pentru un puşti aşa de spălăcit şi şters. Benjamin îţi dădea senzaţia că era bătrân, şi la fel şi tipul ăsta.

— Dacă nosferaţii – sau oricine altcineva – ne atacă şi se apropie de tine, noi trebuie să îi îndepărtăm. Sau să murim încercând să te apărăm. Noi suntem ultima linie de apărare.

— Gărzi de corp, adăugă unul dintre tipii blonzi cu o voce clară de tenor. Dar de ce ne-au ales pe noi…

— Ea încă nu ştie destul de multe încât să poată alege, şi nu s-au ţinut Probele, spuse Benjamin ferm. Aşa că rămâne de datoria noastră. Hai să nu mai tragem de timp! Milady.

Consiliul aşteaptă.

— Spune-mi Dru. L-am strâns pe Graves de braţ, sperând că o să înţeleagă mesajul. Dar nu sunt sigură că am nevoie de gărzi de corp.

De cum am rostit cuvintele, mi-am dat seama că era o minciună. Poate că tactul îl făcu pe Benjamin să ofteze. Nu şi dădu ochii peste cap şi nici nu păru lezat, ceea ce era al naibii de nobil din partea lui.

Bineînţeles că aveam nevoie de gardă de corp. Acum că vampirii ştiau că eram în viaţă, acum că ştiam că există un trădător în Ordin, aveam nevoie de gardă de corp mai mult ca niciodată.

Doar că nu eram prea sigură dacă puteam să mă încred în cineva. În afară de Graves, adică.

Şi de Christophe, şopti o voce timidă din interiorul meu. Nu am luat-o în seamă însă.

— Bine.

I-am dat drumul lui Graves, gândindu-mă că nu avea să aibă vreo răbufnire violentă şi să lase lat pe cineva. Însă el îşi îndreptă umerii şi se trase de mâneci de parcă fusese ideea lui să se oprească şi să-şi aranjeze haina, şi îmi aruncă încă o privire furişă şi plină de subînţeles.

— Atunci am face bine să plecăm. Probabil că

am întârziat deja, am spus.

— Nu destul, mormăi Leon şi slobozi un râset straniu. Dar n-au de ales, trebuie să aştepte când e vorba de o svetocha.

Am conchis că nu-mi plăcea prea mult de el şi l-am tras pe Graves de braţ ca să văd ce face. El făcu un singur pas în spate şi imediat ce i-am dat drumul se mişcă rapid din nou în faţă, de parcă era într-o paradă militară. Îşi ţinea bărbia ridicată şi un muşchi din obraz îi zvâcnea.

Benjamin ne conduse prin alte coridoare unde pătrundeau razele soarelui, şi aveam o senzaţie neplăcută, şi nu doar din cauză că nu luasem micul dejun.

— Pe aici.

Benjamin arătă spre nişte uşi duble imense. Erau din stejar masiv şi legate cu fier, iar în lemn fuseseră sculptate nişte linii adânci şi subţiri. Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că liniile formau o faţă

puternic stilizată, cu nişte ochi pătrunzători care păreau că aruncă flăcări. Şi o gură deschisă atât cât să iasă la iveală nişte colţi. Spaţiul mic dintre cele două uşi se suprapunea cu vomerul nasului lung şi coroiat, şi tâmplele îmi zvâcniră o clipă. Simţeam medalionul mamei cald pe coşul pieptului şi-mi dădea o senzaţie de linişte.

Faţa sculptată părea înfometată, şi am avut deodată certitudinea că nu voiam să intru înăuntru.

Dar ce poţi să faci când un grup de băieţi se uită la tine şi aşteaptă să te mişti? Nu poţi să dai înapoi ca o fricoasă. Graves se încruntase uşor şi îmi doream să fi avut timp să vorbesc cu el. Între patru ochi.

— Cum sunt?

Am încercat să nu par ca un copil care se teme de bau-bau şi mi-am dat părul după ureche cu gesturi febrile.

— Nişte tâmpiţi, răspunse Graves prompt. I-au interogat pe Bobby şi pe Dibs în acelaşi timp. Aproape că l-au făcut pe Dibs să plângă. Dar nu sunt

decât nişte ticăloşi.

Benjamin tuşi. Se înroşise puţin.

— Ei alcătuiesc Consiliul. Capetele Ordinului, fiecare dintre ei un luptător împotriva întunericului. N-or să-ţi facă niciun rău, Milady. Tu eşti speranţa noastră cea mai mare din ultimii douăzeci de ani.

Asta da declaraţie! Am deschis gura, dar el făcu un pas înapoi.

— Noi o să te aşteptăm aici. Miji ochii spre Graves, privindu-l cu subînţeles. Şi el, dacă vrea.

— N-am de gând să plec nicăieri.

Graves îşi încrucişă braţele la piept şi se sprijini de peretele dintre două piedestale de marmură goale. Draperiile de catifea care îl încadrau îl făceau să pară şi mai neîngrijit şi nebărbierit. Începea să i se vadă din plin barba mijită. Nu-mi imaginam că metişilor asiatici le mijeşte vreodată barba. Asta îl făcea să nu mai pară că avea obraji de copil mic şi noua expresie uşor zeflemitoare pe care o afişa îl prindea bine.

Când eram în Dakota, părea mai înflăcărat, sau

îndurerat. Avea doza aia de disperare pe care o au cei singuri – oile negre, cei desprinşi din gloată. Cred că şi oamenii normali pot să adulmece aura celui care simte că nu-şi găseşte locul nicăieri. Se vede din plin la puştii cărora li se pune piedică sau care sunt bătuţi, pe seama cărora se fac glume proaste şi sunt agresaţi fără milă tot timpul.

Acum avea un zâmbet amar şi părea că nu-l mira nimic.

O schimbare mare de tot!

Am înghiţit cu noduri. M-am apropiat de uşi, iar talpa adidaşilor amortiza zgomotul paşilor.

— Dru.

Graves îşi aprinse bricheta şi l-am auzit cum trage din ţigară. Băiatul ăsta avea să se îmbolnăvească de cancer la plămâni cât de curând. Oare un loup-garou putea să aibă cancer?

Oare dacă m-aş duce la cursurile de aici, aş putea să întreb asta?

— Ce e?

M-am oprit, dar nu m-am întors. Nu slăbeam din ochi uşa. Auzisem câte ceva despre Consiliu. Dar nu îndeajuns ca să ştiu şi altceva în afară de faptul că Anna făcea şi ea parte din el. Oare era şi ea înăuntru? Graves nu spusese nimic cum că ar fi văzut şi altă svetocha. Existenţa ei trebuia să fie secretă.

Anna. Am simţit un fior pe şira spinării. Încercase să mă facă să cred că pe mama Christophe o omorâse. Încă nu puteam să înţeleg de ce, asta doar dacă nu cumva îl ura pur şi simplu.

Christophe lăsase să se înţeleagă că Ordinul avea ceva cu vampirii. Dar se părea că şi în sânul lui era dezbinare.

Ai crede că oamenii se aliază, dar dacă am văzut un lucru peste tot în America, ăsta e că oamenii îşi taie tot timpul craca de sub picioare. Graves dădu fumul afară cu putere.

— Nu mă mişc de aici. Doar să ţipi dacă e ceva şi vin imediat.

— Mersi. Puneam mâna în foc că aşa ar face.

Am încercat să nu mi se citească pe faţă cât de mult îmi plăcea gândul. Nu-ţi face griji! Am reuşit să vorbesc fără să se simtă în glasul meu că eram puţin ameţită. Totul o să fie bine.

Mă întrebam de câte ori spusese şi tata asta fără să creadă. Gândul a fost ca o pişcătură într-un loc amorţit din piept şi, când am păşit înainte, linia care se suprapunea cu nasul chipului sculptat de pe uşă se lăţi. Uşile se deschiseră fără zgomot, şi am văzut un hol scurt cu mochetă roşie şi o altă uşă mai mică în capăt.

Mi-am îndesat mâinile în buzunarele blugilor şi am dat de cuţitul cu arc în buzunarul drept. Îl strecurasem acolo când mă îmbrăcasem în baie şi am verificat să mă asigur că mi se vedea umflătura sub tivul hanoracului lung şi gri.

N-ai de unde să ştii. Şi după tot ce se întâmplase, a naibii să fiu dacă aveam de gând să merg undeva neînarmată.

Capitolul 4

Nu ştiam sigur la ce să mă aştept. Dar în niciun caz la patru tipi care arătau a adolescenţi şi doi care păreau trecuţi de douăzeci de ani şi care stăteau tolăniţi pe nişte canapele. Unul dintre ei fuma un trabuc gros cât două degete de-ale lui.

Camera nu avea ferestre şi în şemineul masiv din piatră ardea focul, trosnind zglobiu. Piele neagră, un covor vechi roşu-închis care părea să fie persan, iar pe poliţa şemineului erau vaze de cristal cu lalele albe. Unul dintre djamphiri părea cam de douăzeci şi cinci de ani şi după înfăţişare ai fi zis că era din Orientul Mijlociu. Lăsă în jos ziarul în spatele căruia se ascundea şi mă măsură de sus până jos cu nişte ochi negri ca tăciunele. Purta blugi şi o cămaşă albastră ţeapănă cu pliuri care păreau apretate.

Mi-am amintit că tata folosea spray de apretat până când am refuzat să mă mai ating de chestia aia şi a trebuit să-şi calce singur blugii. Însă se convinsese

în scurt timp că nu merita osteneala. Pentru o clipă m-am simţit din nou de doisprezece ani, călcând rufe şi inhalând mirosul de spray de apretat şi balsam de rufe în timp ce tata juca „Douăzeci de întrebări din Lumea Reală” cu mine şi încărca magaziile armelor. Cum distrugi spiritele-carcalaci? Care sunt cele cinci semne prin care se deosebeşte un loc de întâlnire al celor din Lumea Reală? Care sunt regulile într-un magazin adevărat de obiecte oculte?

Am îndesat amintirea undeva într-un sertăraş ascuns, cutremurându-mă aproape. Ai crede că dacă exersam destul de mult, aş fi putut să nu mă mai gândesc la lucruri care dor.

Cea de-a doua uşă – din mahon, nesculptată, care dădea impresia că era destul de grea în ciuda faptului că balamalele nu scârţâiră deloc – se închise uşor în urma mea.

— Dumnezeule mare! Un djamphir roşcat cu o grămadă de pistrui care cumva nu voia să pară că rămăsese cu gura căscată sări în picioare. Milady!

Se auzi un murmur şi toţi se ridicară în picioare. Am înghiţit cu noduri, dorindu-mi să nu fiu îmbrăcată în blugi şi cu hanoracul gri care cunoscuse cu siguranţă şi zile mai bune. Măcar de data asta părul nu-mi mai stătea zburlit ci îmi cădea pe umeri în bucle moi. Dar asta era situaţia ideală ca să înceapă să se încreţească şi să mi se zbârlească. Aveam parcă privirea înceţoşată şi mă simţeam buhăită la faţă.

— Milady, îl îngânară încă doi.

Era cât pe ce să mă uit în spate să văd cu cine naiba vorbeau. Am înghiţit din nou cu noduri. Parcă aveam o piatră în gâtlej.

— Am venit să dau raportul.

Super, Dru. Parcă ai fi Minnie Mouse.

— Dacă, ăăă, am întârziat, e din cauză că…

Cel care fuma trabuc făcu o reverenţă în faţa mea cum nu mai văzusem decât în filmele istorice de la miezul nopţii care alocaseră un buget considerabil costumelor.

— Este plăcerea noastră să te servim noi, şi nu

invers. Intră! Vrei o cafea? Ai luat micul dejun?

Sau mai degrabă cina, de vreme ce Şcoala funcţionează noaptea. Ce naiba? Am clipit.

— Hm. Ăsta e Consiliul, nu? Cel formal, nu?

— Copilă scumpă, se auzi vocea celui care semăna cu un arab. Avea un vag accent britanic. Aici noi nu punem mare accent pe ceremonie. Şi ce ţi s-a spus de noi?

— Am crezut că…

Se dădu o luptă în mine între instinctul de a păstra secretul şi curiozitate, şi cea din urmă câştigă timid.

— Am crezut că şi cealaltă svetocha – Anna – face parte din Consiliu.

În cameră se lăsă tăcerea. Chiar şi focul din şemineu se mai domoli. Roşcatul se uită cu subînţeles la un blond slăbănog îmbrăcat cu un costum gri-cărbune care arăta de parcă ar fi fost imposibil să se şifoneze vreodată. Cel care semăna cu un japonez autentic, nu metis ca Graves, îşi netezi pieptarul

cămăşii gri de mătase cu guler înalt.

— Copila mea. Cel cu faţă de arab ridică din sprâncene şi mi-a venit deodată să-i trag un pumn în faţă dacă mi se mai adresa vreodată aşa. De unde ai auzit asta?

A trebuit să mă străduiesc să-mi descleştez pumnii şi să-mi relaxez umerii. Tata spunea că nu trebuie să-ţi bagi capul între umeri când stai în poziţie de drepţi; doar asta însemna să stai în poziţie de drepţi.

— Am văzut-o. La cealaltă Şcoală, la şcoala de corecţie. Şi Dylan… Am simţit cum gândul mă loveşte din nou din plin. Dylan probabil că e mort, am spus, de parcă doar ce-aş fi realizat lucrul ăsta. Şcoala a fost atacată. Aveau cu ei o Aruncătoare de foc. Aşa îi spuneau toţi. O femeie-vampir care putea să dea foc din privire.

Nimeni nu spunea nimic. Se uitau toţi la mine. Eu nu mi-am scos mâinile din buzunar. Simţeam mânerul cuţitului alunecos din cauza mâinii care-mi

transpirase. În locul gol din pieptul meu îmi clocotea de săptămâni întregi un ghem de furie dureroasă, de când tata nu se mai întorsese acasă în seara aceea.

Ultima seară când mi s-a mai părut ceva normal. Care de fapt nu fusese niciodată cu adevărat ce se cheamă „normal”. Dar pentru mine era destul de bun, şi acum îmi lipsea mult de tot.

Acum golul din pieptul meu nu mai era deodată decât atât – o gaură. Amorţită şi cufundată în beznă. Ceea ce era o uşurare.

— Era roşcată, am adăugat eu stânjenită. Femeia-vampir, vreau să zic. Aruncătoarea de foc. De-abia am reuşit să scăpăm.

Un murmur se iscă în rândul lor. Începuseră să li se vadă semnele transformării, adevărata lor natură care ieşea la iveală. Li se îţiră colţii de sub buza de sus, părul le viermuia de şuviţe blonde sau, din contră, se închidea la culoare, şi deodată mi s-a amintit într-un mod neplăcut cât de puternici, rapizi şi periculoşi erau tipii ăştia.

Şi eu nu aveam decât un cuţit cu arc cu lama de argint. Dar ajunsesem până aici; n-aveam de gând să mă las speriată de nişte creaturi pe jumătate vampiri.

Cel puţin nu prea mult.

Nu cât să se vadă.

— Să văd dacă te-am înţeles bine, spuse arabul.

Acum ochii îi ardeau ca nişte tăciuni aprinşi şi părul i se ondula uşor şi şuviţe negre ca smoala i se vedeau prin părul castaniu foarte închis.

— Ai văzut-o pe Lady Anna în persoană? La o şcoală… satelit? Acolo unde ai stat până acum câteva zile?

Am încuviinţat.

— Christophe intenţiona să mă aducă aici. Nu ştiu cum am ajuns acolo, dar păreau să mă aştepte. Dar pe urmă Dylan a aflat că nimeni nu ştia că eram acolo – a spus ceva despre o zonă de ecranare şi… şi… Nu-mi mai găseam cuvintele, apoi le-am găsit. N-aţi mai auzit toată povestea asta?

— Nu chiar. Vârcolacii ştiau foarte puţin şi

Supusul nu a putut fi interogat. Tipul care semăna cu un arab le aruncă o privire celorlalţi. Şi Reynard e, aşa cum îi stă în obicei, de negăsit când trebuie să răspundă la întrebări. Aşa că vino şi stai jos. Vrei să iei micul dejun?

Stomacul îmi ghiorăi la gândul mâncării.

— Nu, mulţumesc. O să iau ceva de la cantină mai târziu.

M-am gândit că refuzul era destul de politicos.

— Eşti sigură?

Semnele transformării nu i se mai vedeau şi acum se preschimbase într-un tip foarte chipeş până în douăzeci şi cinci de ani, dar cu ochi foarte bătrâni. Am avut deodată certitudinea că tipul era chiar mai bătrân decât Christophe. Vârsta li se vedea undeva în adâncul pupilei, şi toţi aveau încremenirea nefirească pe care o văzusem doar la djamphirii mai bătrâni.

Şi la Christophe. Iisuse! încercam să nu mă gândesc la el, căci de fiecare dată când o făceam fie simţeam un val de căldură cum mă cuprinde, fie un

fior de gheaţă. Termostatul meu interior era dat rău peste cap. Şi urmele de muşcătură de la încheietura mâinii prinseseră coajă şi se vindecau, dar reacţionau şi ele ciudat.

Dar cel puţin, când mă gândeam la Christophe, golul din pieptul meu părea mai uşor de îndurat. Nu era mai mic, dar mi-era mai uşor să-l suport. Aşa cum faptul că eram cu Graves făcea să mi se pară că puteam să fac faţă tuturor lucrurilor, atâta timp cât el stătea acolo şi se uita la mine întrebându-mă din ochi ce aveam de gând să fac.

Le-am surprins privirile şi felul în care se uitau la mine, şi asta mi-a amintit de copilăria petrecută după regulile drastice ale bunicii despre cum e să fii un vecin bun. Când eşti sărac lipit pământului, bunele maniere sunt tot ce ai, spunea ea mereu. Aşa că foloseşte-le.

— Dacă mănâncă toată lumea, nu m-ar deranja să iau şi eu o muşcătură.

Aproape m-am făcută mică de frică imediat

ce-am rostit cuvântul. Sunt într-o cameră plină de tipi pe jumătate vampiri şi eu rostesc cuvântul ăsta?

Dar, dacă stăteam să mă gândesc, şi eu eram pe jumătate vampir, nu? De fapt, doar a şaisprezecea parte, spusese Christophe. Toţi eram a şaisprezecea parte vampiri. Era o chestiune de genetică.

Dumnezeule, tată, de ce nu mi-ai spus? Dar n-aş fi putut niciodată să-l întreb asta chiar dacă ar mai fi fost în viaţă.

O aşchie de gheaţă mi se înfipse în gât. Tata nu pomenise niciodată nimic despre asta. Doar mă avertizase în privinţa vampirilor, şi am aflat asta în mare parte ascultând pe la colţuri şi pe ceilalţi vânători. Ca de exemplu prietenul lui, Augustine, care se dovedise că era şi el djamphir, şi că făcea parte din Ordin.

Şi care dispăruse şi el. Mă gândeam foarte mult la Augie în ultimul timp.

— Am fi onoraţi. Arabul făcu din nou o plecăciune, de data asta mai puţin rigid. Eu sunt

Bruce. Conducătorul provizoriu al Ordinului.

Bruce? Nu se poate. Impulsul nebun de a chicoti mi se ridică în gât, se întâlni cu piatra care stătea ca un nod acolo şi se ostoi cu un reflux arzător, ca de acid.

— Provizoriu? mi-a scăpat mie fără să vreau.

— Da, când conducătoarea noastră, Lady Anna, nu e cu noi îi ţin eu locul.

Îşi îndreptă umerii şi ceilalţi se mai relaxară puţin.

Bine că ştiu. Acum că mă gândesc, Anna avea ceva care aducea a Scorpie-Şefa.

Nu mi-am luat mâna de pe cuţitul cu arc.

— Şi mai ales de vreme ce Lady Anna e în vacanţă pentru două săptămâni, glăsui roşcatul.

Cealaltă cameră în care se intra din biroul fără ferestre, ca să-i zic aşa, era o încăpere lungă, cu o masă lustruită oglindă în centru care s-ar fi încadrat în peisaj în Camelot, la curtea regelui Arthur, doar că era

dreptunghiulară. Altă masă – care nu era mai mare decât un raft – se întindea în partea stângă, plină de farfurii aburinde care emanau miros de mâncare. La capătul mesei erau o urnă de argint şi alt obiect masiv tot din argint. Trei sticle de vin stăteau în poziţie de drepţi, una într-un recipient argintiu cu gheaţă zdrobită. Celălalt obiect masiv argintiu de pe masă era un samovar, puteam să bag mâna în foc.

Nici n-aş fi ştiut măcar ce era un samovar dacă cu şi cu tata n-am fi dat peste o adunare de-a vrăjitoarelor rusoaice din Louisiana. Serios. Tipele deţineau o patiserie în New Orleans. Pe lângă asta, se mai ocupau şi cu blestemele, leacurile, poţiunile, şi ghicitul în nişte cărţi ciudate şi unsuroase decorate cu foiţă de aur.

Voiseră să rămân cu ele. Ca să învăţ, spuseseră. Dar tata clătinase din cap şi eu nu-i dădusem drumul la braţ deloc cât am stat acolo. Nu am gustat prăjiturelele asortate cu care tot mă îmbiau. Bunica mă învăţase că mâncarea putea să ascundă o capcană

uneori.

În mâncare stă puterea femeii. Înainte să înghiţi momeala, uită-te după cârlig, Dru! Ţine minte ce-ţi spun acum.

Ai crede că te obişnuieşti să auzi vocile morţilor răsunându-ţi în cap, dar nu-i aşa. Aşa sunt uneori amintirile – te iau prin surprindere, te năpădesc cu viteza unui spirit-carcalac şi rămâi clătinând din cap şi încercând să-ţi dai seama unde eşti în prezent.

Scaunele erau nişte tronuri din lemn bogat sculptate, cu perne uzate roşii din păr de cal. Pereţi de piatră, podea din lemn de esenţă tare şi miros de nopţi pierdute şi fum de trabuc. Toate izurile astea se luptau cu mirosul dumnezeiesc de cafea şi mâncare. În colţuri nu erau pânze de păianjen prăfuite ca la cealaltă Şcoală. Întreaga clădire era imaculată, într-un fel care mă neliniştea puţin.

Şi nu era numai asta! Dar tot ce ţinea de locul ăsta era al naibii de dubios. Dacă aici trebuia să fiu trimisă când elicopterul ăla m-a luat din infernul alb

din Dakota, nu ştiam dacă trebuie să mă simt uşurată.

Bruce îmi făcu semn spre capul mesei, de parcă eram un demnitar venit în vizită.

— Te rog. Vrei cafea? Şi ce preferi la micul dejun? Sau la cină, dat fiind programul nostru.

Toţi se uitau la mine. Mă simţeam din nou ca fata nou-venită din şcoală, doar că acum eram cu profesorii.

— Da, vreau cafea. Şi, ăăă, mâncare. Uitaţi cum stau lucrurile, am crezut că o să fiu…

— Toate la timpul potrivit. Bruce era pur şi simplu imperturbabil. Noi nu suntem de principiul că trebuie să te grăbeşti.

— Da, m-am cam prins de asta. Am fost prizonieră săptămâni întregi într-un loc de la capătul pământului unde vampirii ne atacau tot timpul, am răspuns, şi n-a fost nevoie să mă străduiesc să par sarcastică. Nu sunt chiar aşa de sigură că sunt în siguranţă nicăieri, decât singură. Aşa că vreau să terminăm odată.

Şi să mă întorc la Graves.

Pentru că golul din mine chiar se micşora când era Graves în preajmă. Dar totuşi nu voiam să mă gândesc cât de în siguranţă mă simţeam cu Christophe. Nu era relevant, nu? Nu când tot dispărea de lângă mine.

Începeam să urăsc ca oamenii să se facă nevăzuţi când mi-era lumea mai dragă.

Urmele de colţi de la încheietura mâinii stângi zvâcniră din nou, dar slab. Eram bucuroasă că aveam mânecile trase. Amintirea se trezi involuntar, colţii lui Christophe înfipţi în carnea mea. Fusese nevoit să facă asta ca să ne salveze – dar nu fusese deloc plăcut. Şi a naibii să fiu dacă aveam de gând să le pomenesc ceva tipilor ăstora spilcuiţi.

Corzile vocale îmi îngheţaseră. Totul îngheţase în mine. Un gând reuşi să iasă la iveală în ciuda agoniei neîndurătoare care se adâncea tot mai mult.

…te rog nu te rog nu nu din nou te rog nu nu nu…

Dar mai reuşi să iasă la suprafaţă o dată, şi de data asta a fost cel mai rău, pentru că degetele groaznice care scurmau nu trăgeau de nimic fizic. Râcâiau, se înfundau şi se răsuceau în mine. În acea parte din mine care nu era altceva decât eu însămi, miezul invizibil al fiinţei mele.

Aş numi-o suflet, dar nu cred că se potriveşte cuvântul. Dar ceva mai apropiat ca sens nici nu pot să găsesc.

Degete care scurmau, râcâiau, trăgeau, rupeau, sfâşiau, lucruri invizibile din mine care erau trase afară. Apoi m-am trezit că ţâşneşte ceva din mine. Am dat capul pe spate şi respiraţia mi se opri în gât. Graves scoase un sunet strangulat de groază şi încercă să mă tragă deoparte.

Christophe îşi smuci capul pe spate, colţii lui ieşiră din carnea mea şi am simţit ceva care mă strângea de încheietură, sub degetele lui care mă ţineau strâns de mână, aproape să mă învineţească.

Christophe dădu aerul afară din piept cutremurându-se, şi Graves încercă din nou să mă tragă de lângă el. Braţul meu se întindea moale între ei, parcă era de plastilină. Umărul mă durea îngrozitor şi nu puteam să scot niciun sunet.

Tăcerea care se lăsă apoi nu era deloc liniştitoare. Am tras scaunul din capul mesei, m-am aşezat pe el şi le-am aruncat o privire încruntată. Aşa-zisa pernă era tare ca piatra şi spătarul nu era nici el mai comod. Şi am fost nevoită să iau mâna de pe cuţitul din buzunar ca să mă aşez jos.

Era o dimineaţă urâtă şi devenea din ce în ce mai rău.

Unul dintre djamphirii tăcuţi, cel cu pielea neagră ca tăciunele şi dinţi şocant de albi, râse. Dreadurile i se mişcară când o porni cu paşi apăsaţi spre masa-bufet. Dintre toţi, el era singurul îmbrăcat în blugi uzaţi şi tricou.

— Nu e nicio îndoială că e fiica lui Elizabeth.

Felul în care vorbi, clar şi apăsat, îl făcu să

semene cu un elev de seminar. Dar făcea pauze ciudate între cuvinte, exact ca Dylan sau Christophe. Ca şi cum traduceau mintal din altă limbă. Ca un accent vag. Altul decât cel nazal şi plat de yankeu pe care îl au aproape toţi cei care locuiesc deasupra liniei Mason-Dixon.

Eu nu am accent. Cei din nord vorbesc doar ciudat.

— De parcă mai încăpea vreo îndoială. Bruce vorbi pentru prima dată pe un ton tăios. Ajunge să te uiţi la faţa ei ca să te convingi de lucrul ăsta.

Am încleştat pumnii sub masă. Tata nu-mi spusese niciodată că semănăm cu mama, în afară de faptul că mai spunea o vorbă despre părul meu din când în când.

— Aţi cunoscut-o toţi pe mama?

— Eu da, spuse încet tipul japonez. Şi Bruce şi Alton, cred. Tu, Marcus?

Blondul slăbănog îmbrăcat în costum gri clătină din cap.

— Ea a fost înainte să fiu eu în Consiliu.

Celălalt blond îşi răsfiră mâinile; îşi lăsase trabucul în cealaltă cameră. Avea părul des şi creţ şi pentru o clipă am simţit că mă ia cu leşin. Cineva furase o şuviţă de-a lui Christophe de pe noptiera mea – să nu întrebaţi cum a ajuns acolo, era un suvenir, aşa spusese el – şi lăsase în loc un fir de păr lung, blond şi creţ. Ar fi putut să fie o grămadă de profesori sau elevi de la cealaltă Şcoală. Inclusiv Dibs, cel timid şi blând.

În momentul ăsta bănuiam pe toată lumea. Mai puţin pe Graves. Şi pe Christophe.

— Deci unii dintre voi aţi cunoscut-o. Atunci ştiţi şi că cineva din Ordin a trădat-o. Mi-am înfipt degetele în palme. Anna mi-a arătat stenograma convorbirii.

Încremeniră din nou cu toţii. Bruce, care era în dreptul bufetului, se întoarse într-un final cu faţa la mine şi mă fixă cu ochii lui negri măriţi.

— Ce-ai spus?

Japonezul icni, de parcă mă dezbrăcasem sau trăsesem vreun vânt.

Am respirat adânc. Iisuse, tipii ăştia nu ştiau nimic. De ce aşteptaseră zile întregi până să mă interogheze? Deşi părea mai degrabă că cu îi luam pe ei la întrebări. Stomacul îmi ghiorăi din nou.

— Mi-a arătat o stenogramă. Doar că Dylan a spus că nu era originalul, ci o variantă modificată. Mi-a dat o copie a originalului. E la Christophe.

Tăcere. Îşi tot aruncau priviri furişe. Se priveau cu subînţeles, doar că cu habar n-aveam ce voiau să spună. Tăcerea ora aşa de densă că puteai s-o tai cu o… lingură ieftină de plastic cu dinţi de furculiţă.

— Reynard. Blondul în costum gri vorbi în sfârşit şi rosti numele lui Christophe ca o imprecaţie. Mereu crede că le ştie el pe toate.

— În cazul ăsta, chiar e foarte probabil să ştie, spuse Bruce, părând să oscileze între amuzament şi îngrijorare, l poate că ar trebui să auzim toată povestea. Eşti un mister, Milady. Luminează-ne!

De-abia m-am abţinut să-i spun să-mi zică Dru. Pe de o parte, apelativul ăsta mă făcea să mă simt de parcă eram prizonieră undeva cu o gaşcă de tocilari care joacă Temniţe yi Dragorii. Or fi ei oameni de treabă, dar uneori îţi doreşti să vorbească precum nişte fiinţe umane.

Pe de altă parte, tipii ăştia erau probabil destul de în vârstă ca să-mi fie taţi. Sau chiar mai bătrâni. Nu mă simţeam în largul meu să mă trag de şireturi cu ei.

Un nod de panică nebună mi se puse în gât; a trebuit să mă chinui de două ori să îl înghit şi m-am înfiorat în sinea mea. Începeam să înţeleg că situaţia nu avea să devină deloc mai uşoară.

— OK. Am inspirat adânc. Vreţi să ştiţi toată povestea? Hi ne A început când am împuşcat un zombi. Dar nu era un zombi obişnuit. Era tata.

Şi ca să fie şi mai rău, vocea îmi tremură când am rostit ultimul cuvânt. Cum aş putea să explic unui grup de djamphitce însemna să împuşti un zombi care era tatăl tău, pentru numele lui Dumnezeu?

— Cred că ar merge mai uşor dacă ai mânca mai întâi ceva. Apropo, eu sunt Alton.

Puştiul cu pielea tăciune îmi zâmbi cu blândeţe şi dinţii Im albi se iviră din nou. Toţi arătau ca într-o reclamă la şampon, sănătoşi, fără coşuri, perfect proporţionaţi, un grup de tineri chipeşi. Hainele le stăteau pe ei de parcă erau bucuroase să îmbrace astfel de supermodele. Şi hop şi eu, îmbrăcată în blugi şi cu un hanorac uzat. Ca să nu mai zic de părul meu – parcă îl şi simţeam cum începe să se zbârlească. Era exact genul de situaţie în care fiecare fir dus la hanorac şi fiecare cârlionţ încep să-şi facă de cap.

Şi fiecare din tipii ăştia ar putea probabil să mă omoare fără să se gândească de două ori, asta dacă nu acţionam eu înaintea lor şi dacă nu aveam o armă de foc.

Deci trebuia să mă folosesc de creier. Dar eram atât de obosită!

— Eu sunt Dru, am spus mecanic şi m-am gândit că bunica ar fi fost mândră în sfârşit de

manierele mele. Dru Anderson.

— Asta e vreo poreclă? Tipul japonez era cel care mă întrebă. Apropo, eu sunt Hiro. Mă bucur să te cunosc.

Sunt sigură că eşti de-a dreptul încântat.

— O să dureze ceva până o să termin tot ce am de spus.

Şi încă nu ştiu ce o să omit. Îmi simţeam palmele umede.

Le-am şters de blugi. Îmi doream ca scaunul să nu fi fost aşa de tare. Dar dacă m-aş ridica în picioare ar fi ciudat.

Mai ciudat decât e. Poate. Nu ştiu.

Hiro îmi aruncă o privire care nu putea fi descrisă altfel decât drept duioasă. Trase încet scaunul din stânga mea şi se aşeză.

— Noi suntem kouroi. Djamphiri. Noi dispunem de cât de mult timp vrei, draga mea. Asta e tot ce avem.

Asta ridica altă întrebare.

— Câţi ani… vreau să zic că sunteţi în vârstă. Mai bătrâni decât mulţi djamphiri pe care i-am văzut. Şi Benjamin, el e mai bătrân decât Christophe. Voi… noi… cât timp…?

Am conchis că nu puteam să mă includ şi eu printre ei. Sau puteam? Dumnezeule, aveam atât de multe întrebări, că nici nu era măcar amuzant.

— Cât trăiţi voi?

Bruce apăru din senin lângă mine. Mi-am înăbuşit impulsul de a tresări şi am simţit miros de apă de colonie şi balsam de rufe purtate de o boare caldă. Niciunul nu mirosea cum mirosea Christophe – mirosul de mere cu scorţişoară care îl însoţea peste tot nu îl mai emana niciun alt djamphir. Mă întrebam de ce. Cum aş putea să-i întreb? Hei, voi nu mirosiţi a patiserie. Care-i treaba?

— Noi suntem kouroi, repetă Bruce şi îmi puse o farfurie în faţă.

Jumătate de vafa belgiană, ouă jumări, o grămăjoară de bacon şi un vas mic din sticlă în care

erau mingiuţe de pepene galben şi struguri, precum şi căpşuni tăiate în patru, care semănau cu nişte cheaguri de sânge.

— Trăim până când ne răpune întunericul nopţii. Ca şi nosferaţii, doar că nu avem… dizabilităţile lor.

— Cu excepţia foamei. Alton se juca cu vasul de argint care nu era un ibric de cafea. Întotdeauna cu excepţia foamei.

Foame. De ce nu i se spune sete? Locul ciudat din cerul Kiirii mele vibră. Locul care simţea savoarea lichidului cald, roşu, cu gust de sulfură de cupru. Locul care îmi declanşa un buton din cap şi mă transforma într-o fată din sticlă plină de frenezia lichidului roşu.

Şi mai era şi asta. Dumnezeule, acum că ştiam cum era să vrei să bei sângele cuiva, mi-era al naibii de greu să mai găsesc ceva stabil în mine. Totul era o masă de lucruri mişcătoare care se schimbau înainte să apuc să pun mâna pe ele.

Mă holbam la mâncarea din faţa mea. Oare era vreo momeală ascunsă în ea? Mi-era prea foame ca să-mi dau seama. Nu aveam braţul tatălui meu de care să mă ţin.

— Încearcă să mănânci.

Bruce puse pe masă o furculiţă şi un cuţit. Dacă nu mă înşelam, erau din argint greu, lustruite de-ţi luau ochii. Sau aşa vedeam eu ca prin ceaţă.

Mă usturau ochii. Mâncarea din faţa mea se transformă în licăriri colorate.

— Oh, nu! Roşcatul părea îngrozit. Ce face?

— Kir, taci din gură! Bruce îmi întinse un şervet de bumbac. O să-ţi aduc nişte cafea, Milady. Nu e nicio grabă. Acum eşti în siguranţă.

Nu m-am obosit să-i spun că nu-l credeam. În schimb, m-am şters la ochii plângăcioşi, mi-am tras nasul şi am luat o bucată de bacon. Ar trebui să mănânc cât mai pot. Chiar dacă puseseră un cârlig în ea.

INTERMEZZO

Coridoarele de spital miroseau a durere şi Lysol. M-am ghemuit pe scaunul tare de plastic, cuprinzându-mi genunchii cu mâinile. Eram încă îmbrăcată cu blugii pe care-i purtam când mă întorsesem de la şcoală şi o găsisem pe bunica tot în pat, cu focul din vatră nt>roape stins şi vântul rece şuierând prin uşa întredeschisă.

Se agăţase de viaţă cât putuse pentru mine. O înfofolisem şi o pusesem în maşină, un Packard antic – care avea probabil mai mulţi ani ca tata – nutrind o oarece speranţă că nu avea să pornească. Dar pomi. Motorul se trezi huruind la viaţă şi bunica mormăise adormită că ura din tot sufletul să se ducă în oraş.

Drumul spre oraşul din vale dură o grămadă de timp şi mi-era teamă că bunica avea să plece dintre noi pe drum, înainte să o duc la spital. Am condus jumătate de noapte, şi când am ajuns acolo, cei de la camera de gardă i-au aruncat o privire şi mi-au luat-o

rapid din braţe. A trebuit să caut camera până am găsit salonul unde o duseseră. Apoi au început întrebările.

Cine eşti? Cum o cheamă pe ea? Cine e cea mai apropiată rudă pe care o are? câţi ani ai?

Eu spuneam întruna că tata era pe drum şi speram din toată inima că era adevărat.

Dar el era plecat, ca întotdeauna, şi nu urma să se întoarcă decât peste ceva timp.

Mi-am pus capul pe genunchi pentru o clipă, dar nu puteam să mă odihnesc. Era prea periculos. M-am ciupit din nou tare de braţul stâng. Deja începuseră să-mi apară vănătăi în locurile în care mă ciupisem toată noaptea.

În partea cealaltă a holului era zona de vizite. Scaunele de acolo aveau pernuţe, însă cel pe care stăteam eu era prea incomod ca să pot să dorm. Şi-n afară de asta, dacă se întâmpla ca doctorul să revină cu un poliţist sau asistent social, din locul de unde eram aveam trei căi de scăpare. Dacă mă mutam vizavi, aveam să fiu prinsă.

Schiţam cu degetele diverse tipare pe braţul scaunului. Mă mâncau de dorinţa de a desena. Îmi doream să fi avut hârtie şi creion. Mai era şi o fereastră, de unde se vedeau coroanele goale ale copacilor. Venise iama. Şi pe pervazul din faţa geamului stătea ghemuită bufniţa bunicii. Stătea de pază, ca şi mine.

Fusese în salon toată noaptea, în timp ce aparatele bipăiau şi respiraţia bunicii era din ce în ce mai slabă. Cocoţată pe pervaz, înfoiată, holbându-se cu ochii ei galbeni şi limpezi la mine. Când liniile de pe monitor care arătau activitatea inimii se aplatizară într-un final şi personalul medical se înghesui în jurul ei, încercând febril să lege de pământ un suflet care deja se eliberase din carcasa bătrână şi obosită, bufniţa dispăruse cât ai clipi din ochi. Eu mă dădusem înapoi, mă strecurasem pe uşă şi ieşisem pe hol. Cu cât eram mai ferită de privirile adulţilor, cu atât mai bine.

Am zgândărit coaja unei răni de la genunchiul drept prin blugii găuriţi. Mă lovisem destul de tare.

Căzusem pe un deal când eram în căutare de ginseng american. Nu i se spune „bâta diavolului” degeaba. Era o plantă valoroasă, şi bunica avea mereu nevoie de ea. Mă certase când mă întorsesem acasă cu genunchii juliţi.

Bufniţa îşi înfoie penele. M-am retras în mine. Toată nefericirea care plutea în aer mă apăsa. Bunica mă învăţase cum să mă fac ghem şi să mă retrag în mine, să nu mai las să ajungă la mine trăirile celorlalţi din jur, care mă derutau. Dar harul pe care îl aveam nu-mi dezvăluise că bunica avea să mă părăsească.

Se crăpa de ziuă. Lumina cenuşie mătura orizontul. Nu voiam să o las aici, singură în locul ăsta care mirosea a clor şi care emana disperare. Dar nu puteam să mai rămân aici mult timp – sigur un adult avea să-şi amintească de mine şi nu avea să se lase păcălit când îi spuneam că tata era pe drum. Nu ştiam exact ce urma să se întâmple atunci, dar ştiam că nu avea să fie ceva plăcut.

Oh, tată! Te rog, grăbeşte-te! Te rog să fii pe

drum!

Liftul de la capătul holului sună. Am ridicat brusc capul, ca un câine bătrân. Liftul făcuse zgomot toată noaptea, scoţând de fiecare dată bâzâitul ăla ca de sonerie, de parcă nu putea să-şi deschidă uşa după ce îşi mobilizase toată energia ca să-şi anunţe sosirea.

— Uite-o, spuse cineva.

Am aruncat o privire pe hol în direcţia opusă fără să întorc capul, uitându-mă cu coada ochiului. Era o infirmieră roşcată scundă şi robustă care stătea cu mâinile în şold. În spatele ei era doctorul, rapid în mişcări şi semănând cu un dihor în halatul lui alb, şi o femeie cu o rochie înflorată care se vedea de la o poştă că era asistent social.

M-am ridicat încet de pe scaun, ca şi cum nu-i auzisem. Uşa liftului se deschidea. Nu ajungeam la timp decât dacă o luam la goană în acel moment. Dar aş fi putut să o tai pe scări şi să fug pe acolo.

Încă mai aveam cheile de la maşină. Zomăiau pe inelul de sârmă. M-am îndreptat cu capul sus,

hotărâtă, spre lift.

— Hei! Tul Puştoaico! Era doctorul cel care mă striga. Nici măcar nu-şi amintea cum mă chema – era clar. Hei!

Uşile liftului se deschiseră cu un hârşăit. Am revizuit în minte cunoştinţele pe care le aveam despre planul spitalului. Era ca în „Ce e pe masă?”, jocul pe care-l jucam cu bunica, şi când trebuia să-mi aduc aminte şi să descriu fiecare obiect fără să mă uit, stând cu spatele, sau după le acoperise cu o cârpă curată.

Practica asta nu-ţi strică, spunea ea. Pune-ţi la contribuţie motoraşul dintre urechi! Ia seama ce-ţi zic!

Inima îmi zvâcnea în urechi. Îmi simţeam capul greu. Am auzit zgomotul aripilor bătând aerul când bufniţa bunicii îşi luă zborul de pe pervazul ferestrei şi o durere ascuţită şi intensă mă săgetă. N-am îndrăznit să întorc capul să mă uit la bufniţă.

Şi în plus, oamenii normali de aici n-ar vedea-o. Asta însemna să fii „diferit”. E doar un sinonim pentru singur.

Du-te la scări! După ce ajungi în casa scărilor, poţi să cobori la parter şi să ieşi. Mai sunt şi ieşirile în caz de incendiu. Pe urmă poţi să te bagi în vizuină în casa bunicii şi…

— Hei! Fetiţo!

Din lift ieşi un bărbat. Inima mi se urcă în gât şi începu să bată nebuneşte. Nu mi-am dat seama că alergam şi paşii mei grăbiţi răsunau pe podeaua spitalului până când am simţit că mai era puţin şi-mi sărea capul de pe umeri. Un sunet scurt, de disperare ieşi din mine când doctorul mă strigă din nou.

Bărbatul din lift deschise braţele. Era înalt, tuns periuţă, cu părul blond-deschis, cu blugii şifonaţi şi cu tricoul pătat cu ulei de motor. Era mereu aşa de curat şi îngrijit, că a fost un şoc pentru mine să-l văd în halul ăsta. Dar nu-mi păsa. Avea cearcăne adânci şi negre la ochi. Avea ochii albaştri, că ai mei. Aşa cum îi avea şi mama. Doar că ochii lui erau de un albastru închis, precum cerul iama, reci, şi te măsurau din cap până-n picioare. Irisul era străbătut de firişoare

movului.

Nu-mi păsa nici de asta şi nici nu mi-am pus întrebări. Am alergat în braţele lui. Mi-am dat seama că uleiul de motor fusese împroşcat pe tricoul lui ca să acopere altceva, ceva mai roşu, şi simţeam bandajul care-i strângea coastele. Nu conta. L-am strâns aşa de tare în braţe încât a scos un Au! şi nu i-am mai dat drumul.

— Dru, fata mea.

Una din mâinile lui pline de bătături mă mângâia pe buclele încâlcite care zburau rebele în toate direcţiile. L-am îmbrăţişat şi mai tare.

— Am venit cât am putut de repede. Îmi pare rău, scumpa mea. Îmi pare atât de rău. Şşşt, copilul meu drag, îngeraş scump. Totul e-n regulă.

Mi-am dat seama că scânceam încet şi că aveam nasul înfundat. Toată noaptea nu putusem să plâng, dar acum ceva se eliberase în mine şi am început să mă smiorcăi. Totuşi, am încercat să plâng fără zgomot. Suspinam cu nasul în tricoul lui murdar.

Cei trei – infirmiera, doctorul şi asistenta socială – ajunseră lângă noi cam în zece secunde şi începură să îl bombardeze cu întrebări. El le răspunse pe rând cu vorba lui tărăgănată şi clară, şi am ştiut că totul avea să fie bine. Tata avea toate actele care i se cereau, deşi Dumnezeu ştia cum făcuse rost de ele. Nu-mi păsa. Tot ce ştiam era că el era aici şi că totul avea să fie bine.

Şi că nu voiam să-l mai scap din ochi niciodată. Nu şi dacă aveam de ales.

Asta dacă nu mă obliga el s-o fac.

Capitolul 5

Până la sfârşitul mesei, dădusem pe gât destulă cafea şi suc de portocale ca să aibă loc să navigheze o navă mică de luptă în burta mea, şi mă durea gâtul de cât vorbisem. Voiam să mă duc la baie şi apoi să mă culc şi să dorm mult şi bine.

Dintre toţi, Kir, roşcatul, reacţionă cel mai mult. Pe chipul lui se citiseră îndoiala, mirarea, faptul că înţelesese şi în cele din urmă furia. Rămase setat pe furie o vreme. Se întunecase la faţă şi i se vedeau semnele transformării. În păr îi jucau bucle rebele aurii şi colţii i se iveau de sub buza de sus.

Mă uitam mereu spre el.

Blonzii – Ezra şi Marcus – puseseră cele mai multe întrebări şi Bruce intervenise când şi când. În cea mai mare parte a timpului însă mă lăsară să vorbesc, să explic, să deviez de la subiect, să mă las copleşită de emoţii. Din când în când, Hiro mă liniştea.

— E-n regulă, spunea el. Ştim că spui adevărul.

Ceea ce mă făcea într-un fel să-mi pun semne de întrebare. Nu spui aşa ceva cuiva pe care îl crezi. Aşa că instinctiv am rămas la hotărârea mea să omit câteva lucruri mai lipsite de importanţă – cum ar fi valurile de căldură şi de frig pe care le simţeam când mă gândeam la Christophe. Şi unele nu chiar aşa de neimportante, cum ar fi faptul că mă muşcase. Semnele pe care le lăsaseră colţii lui zvâcneau haotic la încheietura mâinii când deveneam agitată. Îmi ţineam mânecile trase până jos, ca şi cum mi-ar fi fost frig.

Asta nu semăna cu nicio altă vizită în biroul directorului. Ai crede că atunci când eşti chemat într-o încăpere unde se află un grup de tipi mai în vârstă care conduc o organizaţie imensă de luptă împotriva vampirilor e ca atunci când eşti chemat în biroul directorului la şcoală, nu? Nu era aşa însă. În schimb era… ciudat. Păreau că nu voiau decât să mă asculte.

Şi se uitau la mine ciudat. De parcă eram o

creatură mitologică pe care nu puteau să o localizeze exact. Eu îmi luam privirea din farfurie, sau de la Kir sau de la oricine altcineva care îmi pusese o întrebare şi îl surprindeam pe câte unul privindu-mă direct, fără să se ascundă. Asta făcea ca mâncarea să mi se transforme în gură într-o bucată de carton masticabil şi mă făcea să mă întreb dacă aveam ceva pe faţă. Nu eram eu dacă nu aveam vreo bucată de ou lipită pe bărbie în timp ce vorbeam cu un grup de ştabi.

— Apoi am ajuns aici, am încheiat eu patetic. Şi după un moment de nedumerire, a apărut Benjamin cu oamenii lui şi m-au adus aici. Ei spun că sunt bodyguarzii mei.

— Calstead şi protejaţii lui, spuse Bruce. E unul dintre ici mai buni din generaţia nouă. Până când vei şti destul de multe încât să-ţi alegi singură Garda de corp, probabil că aşa e cel mai bine. Şi prietenul tău loup-garou, Graves…

— Edgar Hideaki Graves. Hiro puse furculiţa jos cu un clinchet clar. Sunt sigur că nu putem să

găsim un delincvent juvenil mai bun ca el.

Eram cât pe ce să mă înec cu o gură zdravănă de suc de portocale rece ca gheaţa. Era gata să-mi iasă pe nas. Ho! Staţi aşa!

— Edgar? am întrebat eu cu voce piţigăiată.

— Aşa scrie în dosarul lui. Bruce încuviinţă din cap. A fost muşcat de Cap Argintiu?

— Da, l-a muşcat Ash.

Tipii din faţa mea nu pomeniseră nimic de Ash. Cu siguranţă ştiau că fusese încuiat în camera de la parter. Dar eu nu aveam de gând să aduc vorba de el ca probabil să decidă că era mai bine să-l încuie undeva unde nu puteam să ajung la el.

Mă simţeam… răspunzătoare pentru soarta lui.

— Loup-garou-vX are un ditamai Dosarul.

Puteai să sosisezi cu uşurinţă accentul pe care-l pusese Hiro.

— În mod normal, ar trebui să fie la o… şcoală-satelit, în ciuda incidentului fericit de care a avut parte, că amprenta vârcolacului nu a prins decât

pe jumătate.

— Adică beneficiază de toate avantajele de a fi vârcolac şi doar de puţine inconveniente. Şi de mai puţină blană.

Marcus se rezemă de spătarul scaunului. Nu-mi dădeam seama cum putea să se aşeze comod într-un scaun atât de rigid şi incomod, dar reuşea totuşi.

— E unul dintre cei norocoşi.

Se întâmplă din nou. Ceva se cristaliză în capul meu.

În cameră nu era niciun vârcolac. Eu stăteam aici ghiftuită bine de tot, şi Graves aştepta afară şi probabil îi era foame. Ăştia erau conducătorii Ordinului, şi printre ei nu era niciun vârcolac. Erau mereu djamphirii cei care deţineau controlul şi se făceau comentarii ironice la adresa vârcolacilor. Vorbeau despre cât de norocos era Graves că nu se umpluse tot de păr.

Bunica m-a crescut în zona munţilor Apalaşi, şi eu şi tata am petrecut o mare parte din viaţă sub linia

Mason-Dixon. Ştiu cum se numeşte un astfel de comportament şi l-am întâlnit peste tot. Nu e niciodată plăcut. Poate că sunt norocoasă, căci, tot mutându-mă de colo-colo, am realizat că oamenii sunt la fel peste tot. Totuşi, e ceva urât în Sud. Când nu eşti sigur că eşti în vârful lanţului trofic, nu are sens să-i faci pe toţi cei de sub tine să sufere – cu toate astea oamenii o fac tot timpul. Pentru că asta îi face să se simtă mai mari, mai în siguranţă.

Eram gata să deschid gura să spun ceva – nici măcar nu ştiu ce, poate ceva de genul „E şi el o fiinţă, să ştiţi şi voi” – când uşile de mahon se deschiseră. Am zărit o frântură de ceva roşu, de mătase, o cascadă de păr roşcat şi creţ şi nişte cizme cu toc care aveau nasturi pe toată partea din faţă. Se opri brusc. Exact ca o felină care te vede că te uiţi la ea şi încremeneşte locului, cu o labă în aer.

Oare îmi imaginam eu? Eram epuizată şi mă lăsau nervii, dar jur pe ce-am mai sfânt că am văzut o licărire urâtă în adâncul ochilor celeilalte svetocha.

Uneori cunoşti o fată şi e ca întâlnirea dintre materie şi. Mtimaterie. Vă urâţi una pe cealaltă fără niciun motiv. Eu deja ştiam că nu o plăceam. Şi în plus, îl ura pe Christophe.

De ce-mi păsa atât de mult de asta?

Anna îşi ridică bărbia ascuţită şi ochii ei albaştri se măriră aproape insesizabil. Acum era îmbrăcată cu altă rochie roşie de mătase, nu cu cea cu care o văzusem data trecută, cu fusta lungă şi strânsă în talie şi un corsaj la limita decentei O camee pusă pe un lănţişor de aur se odihnea pe piele a ei albă, în scobitura gâtului subţire. Cerceii de aur lungi şi delicaţi în formă de lacrimă tremurară când se opri brusc.

Şi, Dumnezeule mare, chiar ciripi către djamphirii din încăpere.

— Se vede treaba că am întârziat din nou. Dar se pare că aţi început fără mine.

— Eşti bine. Bruce nu părea surprins. Ne-am făcut griji degeaba.

O tăcere ca de melasă ne ticăia în urechi. Scaunul lui Kir zgârie podeaua când se ridică încet şi ceilalţi îi urmară exemplul. Eu am rămas pe loc.

Am rămas locului pentru că genunchii mi se înmuiaseră şi bătaia înăbuşită a aripilor unei păsări îmi răsuna în urechi ca pulsul unei inimi. Simţeam cum îmi aleargă pe piele degete mici şi reci care mă pişcau şi am avut deodată certitudinea că ceva Nu Era în Regulă. O boare de parfum cald şi iute traversă masa şi mă atinse.

De ce mirosea ea aşa? Şi Christophe, de ce mirosea ca o plăcintă de mere caldă?

Valul fierbinte care mă străbătu la gândul că ar putea să fie aici se ciocni de senzaţia rece ca gheaţa de pericol şi amândouă se luptară să pună stăpânire pe mine. Am început să-mi doresc să nu fi băut aşa de multă cafea. De ce oare singurul lucru la care poţi să te gândeşti când eşti speriat de moarte e senzaţia acută de urinare?

Sau poate că doar eu simt aşa.

— Am fost en vacances; ştiţi cât de uşor pierd noţiunea timpului. Sunt în siguranţă deplină cu băieţii care mă veghează tot timpul. Şi pe cine văd eu aici, pe Dru! Părea foarte încântată să mă vadă. Avea o voce mieroasă şi un zâmbet larg care făcea să-i apară gropiţe în obraji. Când ai venit? Mă bucur că nu te-au ţinut prea mult la Şcoala aia de categorie inferioară.

Cine? Despre cine vorbea? Despre tipii din cameră, care nu păreau să aibă habar de mine, unde fusesem şi ce făcusem?

Djamphirii care stăteau în picioare încremeniseră, dar îi simţeam cât de tensionaţi erau. Hiro îşi ţinea mâinile pe masă, la câţiva centimetri de furculiţa de argint. Am avut deodată o viziune în culori. Se făcea că lua furculiţa şi se repezea la Anna. Sânge împroşcat, ţipete, şi zimţii furculiţei pocneau când se înfigeau într-unul din ochii ei albaştri şi frumoşi.

Am tras o gură mică de aer. Capul lui Hiro se mişcă aproape insesizabil şi mi-am dat seama că mă

urmărea cu coada ochiului.

Poate că în mine vrea să-şi înfigă furculiţa. Am deschis din nou gura. Când nu ştii ce să spui, spune ceva îndrăzneţ.

— Am ajuns aici acum câteva zile. A fost distractiv.

— Distractiv?

Anna ridică din sprânceana perfect arcuită. În spatele ei se vedea uşa deschisă. Focul din birou scoase un trosnet. Anna semăna cu un personaj dintr-o poveste şi îmi venea să mă cuibăresc din nou în scaun. Îmi simţeam faţa unsuroasă şi încă mai aveam în gură gustul de bacon.

Era oficială treaba. Nu-mi plăcea de ea. Probabil că şi ea simiţea la fel. Dar ea era mai în vârstă decât mine până la urmă. Nu s-ar purta ca o adolescentă, nu?

Dar nu puteam să mă opresc.

— Da, a fost o distracţie pe cinste.

Mâna mea dreaptă se odihnea pe genunchi, sub

masă. M-am abţinut să nu o ridic spre cuţitul cu arc care îmi dădlea o senzaţie de siguranţă, cu un efort de voinţă care aproape că mă făcea să transpir.

— A fost cât pe ce să ard de vie. A fost şi o cursă de maşini. Dacă nu era Christophe, aş fi fost moartă.

— Christophe? Reynard?

Colţurile gurii îi căzură un pic. Era dată cu luciu de buze roz bombon. Trebuie să recunosc că nu părea deloc surprinsă.

— Chiar aşa?

— Da, chiar aşa.

Am răspuns pe un ton fără inflexiuni şi fără să par umilă, de parcă m-ar fi insultat.

— Atunci aştept să dai raportul.

Ochii ei albaştri ca de copil scânteiară. Se uita la mine mijind din ochi. Ca o majoretă care tachinează un tocilar.

Chiar dacă era mai în vârstă decât mine, era croită după acelaşi tipar. Nu există decât un singur

motiv pentru care cineva ca ea se poartă cât de cât civilizat cu cineva ca mine.

Fie pentru că îi înscenează ceva, fie pentru că vrea ceva.

O bănuială urâtă prinse contur în mintea mea, ca o acumulare de gaze într-un puţ de mină. Mă holbam la ea, dorindu-mi să pot să mă detaşez de toată tensiunea şi senzaţia de stânjeneală care plutea în aer şi să gândesc puţin.

Dar un lucru era al naibii de sigur: nu aveam de gând să povestesc din nou toată păţania. Nu în faţa majoretei ăsteia spilcuite.

— Deja am dat raportul.

M-am forţat să scot mâinile de sub masă şi să le aşez pe blatul mesei. Era greu, cu zgomotul de aripi care îmi răsuna în urechi şi care încerca să înghită toate celelalte sunete. Speram că bufniţa bunicii nu avea să apară. Era ultimul lucru care îmi trebuia acum.

Bineînţeles, dacă nimeni în afară de mine nu mai vedea bufniţa, îmi făceam griji degeaba. Probabil

ca n-aveau să mă creadă nebună. Dar n-aveam de gând să risc.

Nu mai aveam de gând să risc. M-am gândit că era mai bine să nu mai risc, începând chiar din clipa aia.

M-am ridicat încet. Ochii mei refuzau să se dezlipească de la Anna. Mă uitam fix la ea de parcă era un şarpe cu clopoţei pe care nu voiam să-l scap din ochi în timp ce întindeam mâna spre lopată ca să-i retez capul. Asta mă făcu să mă gândesc la bunica, de fapt. Gândul îmi dădea o senzaţie de alinare, deşi mă durea. Mişcă-te încetişor, şi nu-i da nicio ocazie şarpelui să sară la tine. Uşurel, scumpo.

— Da, şi felul în care a povestit a fost de-a dreptul fermecător. Marcus îi aruncă o privire plină de subînţeles lui Hiro. Cred că am putea să o scuzăm pe Milady Anderson, e foarte obosită.

Bruce se crispă, Kir ridică din sprânceană şi Ezra afişă un zâmbet satisfăcut. Chicoti înfundat, dar destul cât să-l aud cu tot vuietul din capul meu.

— Milady, spuse Hiro, şi cum reuşi el să lase să se înţeleagă că mi se adresa mie, deşi nu-şi luase ochii de la Anna, nu ştiu. Te voi escorta la Garda ta de corp.

Ce drăguţ din partea lui! Aveam senzaţia că erau două tabere diferite. Una poate că era de partea mea, dar cealaltă era în mod clar de partea ei. Şi dacă tot veni vorba, ea era regina şcolii, nu? Cred şi eu că era normal să aibă grupul ei de adoratori. Fetele care arată ca ea mereu au parte de aşa ceva.

Chipul Annei se înăspri, dar tonul îi rămase acelaşi.

— Presupun că mi se va pune la dispoziţie şi mie o stenogramă a raportului, nu?

Dumnezeule mare, vocea ei e atât de mieroasă că te înceţoşează. Am înghiţit cu noduri. Piatra care mi se pusese în gât dispăruse şi în locul ei era acum un gust vag de citrice de ceară putregăite. Bunica îi spunea stâlcit „aulă” – aşa cum au cei care suferă de migrene chiar înainte să simtă că le crapă capul.

La mine apare chiar înainte ca să încerce cineva

să mă omoare, când urmează să văd un prieten vechi sau când urmează să se întâmple ceva foarte ciudat. Dacă n-aş fi fost atât de preocupată să încerc să stau dreaptă şi să par mai puţin şifonată, poate că aş fi pus pariu cu mine însămi cu care din cele trei situaţii aveam să mă confrunt în continuare.

— Fireşte.

Bruce o spuse pe tonul pe care o spun adulţii când vor să zică de fapt: Nici vorbă, ai înnebunit?

Asta chiar că era interesant. Se juca odgonul aici, şi eu eram funia. De cât timp se afla Anna aici, singura fată într-o şcoală plină de băieţi? Şi pentru că arăta aşa de bine, probabil că îi plăcea de minune. Probabil că lucrurile era foarte uşoare pentru ea.

Asta era de ajuns să te facă să urăşti persoana în cauză. De parcă nu simţeam deja că mă irita ca o unghie care scrijeleşte tabla.

Scaunul lui Hiro hârşâi pe podea când se dădu în spate. Am interpretat gestul lui ca un semnal că trebuia să mă ridic şi gustul de portocale de ceară

putrede îmi explodă pe limbă când m-am îndepărtat de scaunul din capul mesei.

M-am oprit o singură dată, fără să o scap din priviri pe Anna. Se îmbujorase în obraji. O scânteie sângerie se aprinse în adâncul pupilelor ei şi se stinse la fel de repede.

M-am pus din nou în mişcare.

Mă simţeam destul de stingherită când am trecut pe lângă masă, ca să nu spun mai mult. Urăsc să se holbeze toată lumea la mine. Şi când am ajuns la celălalt cap al mesei, Anna îşi încrucişase braţele la piept şi stătea chiar în prag, încadrată de biroul îmbrăcat în pluş uzat.

Birou care prezenta o alternativă interesantă. Să mă strecor pe lângă ea, cu umerii aduşi, ca o tocilară cuminte, sau să zic la naiba şi să demasc toată prefăcătoria majoretei din faţa mea? Simţeam nevoia acută să merg la baie. Ea era tartoriţa cea mare aici la Şcoală.

Dar Anna nu spusese nimănui de aici despre

mine. Ce fel de secret eram eu pentru ea? Oare mă „proteja”? Chiar dacă vampirii mă găsiseră până la urmă?

Voia ca şi eu să-l urăsc pe Christophe. De ce?

O tonă de întrebări. Şi aveam jumătate de secundă să mă hotărăsc ce să fac.

Mi-am scos pieptul în faţă, am ridicat bărbia, mi-am înăbuşit un râgâit cu iz de bacon şi m-am îndreptat direct spre ea. Hiro a făcut o mişcare rapidă şi graţioasă şi, până să-mi dau seama, m-am trezit cu el în faţa mea. Anna se dădu la o parte, cu eleganţă, şi eu am trecut ţanţoşă pe lângă ea de parcă eram pe un car alegoric.

— Dru!

M-am uitat peste umăr. Gândul că mă întorsesem cu spatele la ea mă făcu să simt furnicături pe piele şi să-mi ilau deodată seama de pericol. Parcă mă aşteptam să mi se lipească o etichetă pe spate. Sau să simt împunsătura lamei unui cuţit.

Anna se sprijini de uşa deschisă. Semăna cu o

poză d într-o revistă de modă. Perfectă, fără să i se vadă niciun por deschis pe ten, cu un zâmbet dulce dar otrăvitor. Alt gând urât şi timid se strădui să iasă la iveală, apoi fu curmat de nevoia imperioasă de a găsi o baie.

— Ce?

Adică Ce mai vrei?

— Bun venit la Schola Prima, sora mea.

Colţul gurii ei lucioase se arcui, schiţând ceva ce semăna la zâmbet, dar care nu avea pic de căldură.

— O să fim prietene la cataramă, adăugă.

Dacă voia să fie sarcastică, nu-i ieşea deloc.

— Mda. Mă bucur că sunt aici, am răspuns, şi nici n-a trebuit să mă străduiesc să par falsă. Mă întreb cine o să încerce să mă omoare acum.

L-am urmat pe Hiro pe hol, având în faţa mea spatele lui îngust. Uşa nesculptată se închise în urma noastră cu un păcănit sec.

— N-a fost înţelept din partea ta.

Hiro evită scaunele cu o uşurinţă în mişcări

care dădea de înţeles că era o veche obişnuinţă şi mă scoase pe uşa de mahon. M-am simţit deodată de parcă eram într-o cameră de depresurizare. Nu era nicio fereastră, lumina soarelui nu pătrundea deloc înăuntru. Doar focul din şemineu şi luminile electrice. Când uşa biroului se închise în urma mea, nu se simţi niciun curent de aer.

Ai crede că djamphirii ar vrea să aibă cât mai multă lumină naturală, nu?

— Ce anume?

Voiam neapărat să găsesc o toaletă. Data viitoare când mai beam cafea, n-aveam să mai torn în mine în neştire. Era clar cine avea să stea cu ochii în tavan chinuindu-se să doarmă. Inima îmi zvâcnea în piept, atât din cauza cafeinei, cât şi din cauza senzaţiei persistente că mă aflam cumva în pericol.

Era ridicol. Aici ar fi trebuit să fiu în siguranţă deplină, cu o grămadă de djamphiri şi vârcolaci antrenaţi sau care se antrenau încă să lupte împotriva vampirilor. Şi membrii Consiliului erau conducătorii

Ordinului, nu? Şi Ordinul mă voia în viaţă pentru că eram o fată-djamphir. Destul de rare încât să nu fim decât eu şi Anna, şi Christophe să-mi spună că sunt valoroasă.

— Anna e… dificilă. Ea e căpetenia Consiliului şi a Ordinului, singura svetocha pe care am reuşit s-o salvăm de ani de zile. E obişnuită să i se acorde ceva respect. Ridică din umeri. Tu ai prieteni aici. Dar totuşi… ai grijă!

Cu ce să am grijă?

— Eu am mereu grijă, am mormăit eu.

Zgomotul înăbuşit de aripi se estompă. Gustul mâncării de la micul dejun se lupta cu cel de portocale de ceară.

— Aproape mereu, am adăugat.

— Atunci să ai şi mai multă grijă, Milady Anderson.

Uşa masivă legată cu fier se deschise fără niciun pic de zgomot imediat ce Hiro se apropie de ea.

— Fii vigilentă.

Aş fi putut să-l întreb ce voia să spună, dar simţeam că-mi exploda vezica. Şi aveam un sentiment ciudat că oricum nu aveam să mă aleg decât cu unul din răspunsurile criptice în stilul lui Christophe. Aşa că am încuviinţat din cap, încercând să nu observ cât de uşurat părea Benjamin viu chipul umbrit al lui Graves, şi am ieşit de acolo.

— Să stau în holul ăla afurisit cu nişte fiinţe pe jumate vampiri. Iisuse!

Graves mă urmaşe până la fereastra camerei mele. Era o însorită şi era destul de devreme ca să se audă cântecul u, arilor. În grădina care se vedea de la fereastra mea, totul înverzise vestind sosirea primăverii.

— Ticăloşi îngâmfaţi! De ce a durat atât de mult?

— A trebuit să spun toată povestea.

M-am dus glonţ la baie. Baia era un spaţiu larg, cu gresie de un albastru intens, cu accesorii de alamă

şi o cadă destul de adâncă să poţi să îneci un vârcolac în ea. Nu mă simţeam în largul meu acolo. Aproape că îmi venea să dau drumul la robinet ca să acopere ecoul răsunător al vezicii crunt chinuite care acum se golea.

Peste câteva minute, şi mai uşoară cu câteva sute de grame, scotoceam în geanta de umăr neagră şi uzată după un pieptăn. Am ieşit din baie. L-am găsit pe Graves tolănit pe pat de-a curmezişul, cu mâinile împreunate sub cap. Trăsese draperiile aproape de tot.

Camera era dublă faţă de cea de la cealaltă Şcoală şi predomina tot culoarea albastră. Pe jos era un covor gros în care ai fi putut să pierzi o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi, nişte rafturi goale cu câteva bibelouri vechi de alamă – unul dintre ele era o broască ţestoasă mică de alamă, destul de grea însă ca să poţi să o arunci spre un eventual intrus, asta dacă nu te deranja să omori pe cineva cu un bibelou ieftin – însă nu era niciun bust de marmură, slavă Domnului! Patul era dublu, cu o saltea atât de groasă de parcă ar

fi fost făcută special pentru prinţesa din povestea cu bobul de mazăre, iar cadrul era înfăşurat în tul albastru, arătând destul de ciudat. De parcă o zână urma să moară sufocată acolo din clipă în clipă.

În cameră mai era şi un calculator sofisticat pe care nu mă deranjasem încă să-l deschid şi trei cârduri îmbrăcate în folie de hârtie pe biroul din lemn de trandafir, lângă tastatură, toate purtând sigla Sunrise Ltd. Plus o foaie scrisă la calculator cu adresa şi un număr de cutie poştală, de parcă locuiam într-un apartament sau ceva de genul. Mai era şi un dressing mare cât Titanicul, complet gol. Toate hainele pe care le avusesem la cealaltă Şcoală dispăruseră, şi dacă n-ar fi fost o maşină mică de spălat rufe şi un uscător înghesuite într-o debara nu ştiu ce m-aş fi făcut. Devenea deja un obicei să port aceiaşi blugi şi acelaşi tricou.

— Cred că ar trebui să cumpărăm nişte saci de dormit. M-am trântit pe pat lângă el. L-ai văzut pe Lungan?

— Pot să dau de el. Asta dacă vrei. Pentru ce-ţi trebuie saci de dormit? E un pat destul de bun. Se uită la tavan, cu ochii lui verzi întredeschişi, şi cu o expresie pe chip între mânie şi crispare. Ce s-a-ntâmplat? Cine era fata aia?

Asta răspundea la una din întrebările mele. Deci Anna trecuse pe lângă el. Unde erau gărzile ei de corp?

— Anna. Altă svetocha.

Era cât pe ce să adaug şi un Edgar la sfârşitul propoziţiei, dar m-am hotărât în ultima secundă să n-o fac. Probabil că nu era înţelept din partea mea să-l tachinez acum. Deşi mie nu mi-ar fi stricat o porţie de râs, el nu prea părea că are rhef de aşa ceva.

Stătea încruntat cu ochii pironiţi în tavan. Mânia punea stăpânire pe el, învingând crisparea.

— Am crezut că tu eşti singura svetocha.

Ce puteam să spun? Şi eu am crezut la fel, dar n-am putut \îi ţi spun când am aflat că nu sunt.

— Existenţa ei e ţinută secretă ca să n-o atace

vampirii, cred.

Graves pufni dispreţuitor.

— Mda, la fel cum au ţinut secretă şi existenţa ta? Nu-mi spune că ai crezut chestia asta.

Acum că stăteam culcată, patul părea foarte confortabil. Nervii mei erau întinşi la maximum din cauza cafeinei.

— Cred că unii dintre ei au încercat să mă ţină şi pe mine ascunsă. Dar poate nu cu intenţii bune.

Căci cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi dădeam seama că reacţiile Consiliului nu păreau logice. Nici ale Annei, de altfel. De parcă încerca să minimalizeze gravitatea celor întâmplate. De ce? Pentru că eram la Schola Prima, pe teritoriul ei, în loc să mă chinui într-un loc uitat de lume, la o şcoală de corecţie? Probabil că se obişnuise foarte mult să fie singura fată între băieţi.

Dar nu puteam să gândesc la rece situaţia. Cum aş fi putut? Pur şi simplu tipa mă călca pe nervi. Nu era nicio adolescentă obişnuită. Dacă era destul de în

vârstă cât să-l cunoască pe Christophe, era deja adultă, deşi arăta ca o mă oretă. Şi de ce bătuse atâta drum până la cealaltă Şcoală ca să încerce să-l prindă în cursă pe Christophe? Chiar credea că el o trădase pe mama? Se părea că mulţi credeau asta.

Poate doar cu excepţia lui Dylan. Şi a mea.

Nu ezita, spusese Christophe, ţinând cuţitul îndreptat cu lama spre pieptul lui. Jurase că nu o trădase pe mama. Şi fusese acolo, în încăperea întunecată din colonia de vârcolaci.

Dacă o să am nevoie de un motiv acum, tu vei fi acela, Dru!

Am avut încredere în el, nu? Dar el m-a abandonat acolo. Singură. Din nou.

Sau poate că nu singură, pentru că Graves era chiar lângă mine şi se gândea. Încerca să asimileze tot ce-i spusesem. Asta îmi plăcea la el – nu trebuia să-i spui pe litere ca să înţeleagă. Reuşea să se prindă singur dacă îi dădeai doar un indiciu, două. Dar unde îl duse mintea de data asta mă surprinse şi pe mine.

— Nu pari prea mirată că ai văzut una ca tine fâţâindu-se pe aici.

— Nu e ca mine.

Am spus-o dintr-o suflare, rapid, pe un ton imperios. Săgeţi subţiri de lumină se strecurau printre draperiile grele de catifea. Ferestrele aveau obloane de oţel şi în interior, exact ca acelea de la fosta Şcoală. Doar că astea păreau mai zdravene şi aveau inimioare forjate în ele, plus încă o bară de fier cu care puteam să le prind, cu balamalele îngropate în peretele de piatră.

— Uite ce e, Graves…

Am decis să ţin pentru mine deocamdată chestia cu Edgar. Dacă ar fi vrut să-i spun Eddie, mi-ar fi spus el.

— Ce e?

Acum părea iritat.

Am văzut-o la cealaltă Şcoală. Vrea să mă facă să-l urăsc pe Christophe, şi ştii… nu pot să spun ce gândesc nici măcar în sinea mea.

— Nu ştiu ce să fac.

Faptul că am recunoscut lucrul ăsta cu voce tare a fost probabil cel mai înfricoşător lucru pe care-l făcusem în ultima săptămână, şi asta spunea ceva.

Când trăia tata, ştiam ce să fac. Îmi spunea el, nu mă lăsa niciodată să bâjbâi în întuneric. Când a apărut la uşa casei transformat în zombi, lucrurile au început să o ia razna, dar îl avusesem pe Graves lângă mine. Şi atât timp cât mă concentrasem la cum să-l feresc pe Băiatul Goth de belele, faptul că nu ştiam ce să fac îmi păruse mai uşor de suportat. Şi-n plus, eu fusesem cea care avea cărţi, arme şi ceva cunoştinţe despre Lumea Reală. El era pe atunci un civil. Acum eram amândoi în aceeaşi barcă ce părea că începe să im apă, şi nu voiam ca el să ştie că nu aveam habar încotro ne îndreptam.

Graves răsuflă lung şi închise ochii. La tâmple îi apăruse o porţiune mică de păr castaniu-închis. Începeau să i se vadă tudăcinile. Firele de păr scurte vopsite negre începuseră să-i crească.

— Acum hai să dormim puţin. Pe urmă o să mă duc să-i caut pe Bobby şi Dibs să văd ce spun şi ei. Şi o să aflăm cum i umblăm la calculatorul ăsta şi să folosim cârdurile astea ca să-ţi cumpărăm nişte haine. Se opri şi adăugă încă ceva i care îi veni în minte, uitându-se la mine de parcă se aştepta să-l contrazic. Şi câteva pentru mine.

Era un plan al naibii de bun, unul pe care ar fi trebuit să-l născocesc eu.

— Dar dacă…

M-am oprit. Probabil că vampirii nu mă găsiseră prin internet, ce Dumnezeu! Nu, cineva le spusese unde pot să mă găsească. Atâta lucru aflasem de la Christophe şi de la Dylan.

— Şi pe urmă ce facem?

— Vedem cum stau lucrurile şi aşteptăm. Graves căscă cu toată gura, aproape că îi vedeam amigdalele. Le spunem Lunganului şi lui Dibs cum stau lucrurile ca să te supravegheze ei când nu pot eu. N-am încredere în djamphirii ăştia.

— Nici eu.

Dar ce alternativă avem? Şi el credea că avea să mă protejeze acum. Nu eram sigură că-mi plăcea ideea. Dacă nu aveam grijă de el, atunci pentru ce mai avea nevoie de mine?

— Graves?

— Ce e?

Acum părea de-a dreptul exasperat. Îşi puse o mână peste ochi şi era cât pe ce să mă lovească cu cotul. Nici măcar nu m-am clintit. Putea să mă lovească zdravăn şi nu sunt sigură că m-aş fi clintit din loc.

— Îmi pare bine că eşti aici.

Simţeam cum mă ia cu cald şi încep să mă înroşesc. Mai voiam să vorbesc cu el despre nişte chestiuni, dar nu părea niciodată momentul potrivit.

Niciodată nu pare a fi momentul potrivit. Şi cum să-i spui unui Băiat Goth pe jumătate vârcolac că îţi place cu adevărat de el, mai ales când pare foarte hotărât să nu te asculte? Dar ştia, nu? Mai că nu-i

spusesem pe şleau. Şi acum era aici, lângă mine.

— Mda. Căscă din nou de-i trosniră fălcile. Acum fii fată cuminte şi încearcă să nu intri în bucluc o vreme, OK? Sunt rupt de oboseală.

Mă străbătu o senzaţie de iritare; mi-am înăbuşit-o. Îmi lăsă un gust amărui în gură, şi m-am hotărât să mă duc să mă spăl pe dinţi. Graves nu spuse nimic când m-am dat uşor jos din pat, şi până să ajung din nou la uşa băii el sforăia deja.

Nu-l învinovăţeam. Probabil că nu-i pria să doarmă în pragul uşii.

Stăteam în mijlocul săgeţilor subţiri de lumină care se îndreptau spre covor, cuprinzându-mă cu mâinile pe după piept. Mă uitam la el. Cu mâna peste faţă şi gura larg deschisă, nu i se vedea decât o porţiune din nas şi barba care îi mijea. Se răsfirase pe pat, de-a curmezişul, o pată neagră pe lenjeria albastră. Avea mâinile crăpate şi părul încâlcit, şi blugii începuseră să i se găurească în genunchi. Tricoul i se mototolise şi lăsa la iveală o porţiune

mică de burtă cu muşchi uşor reliefaţi şi o dungă de păr deschis la culoare care pornea de la buric şi dispărea sub betelia unei perechi de boxeri negri mulaţi.

M-am uitat în altă parte, spre uşă. Obrajii îmi ardeau. Toate yalele erau încuiate şi pusesem şi zăvorul. Eram singură cu el. Fierbinţeala mi se răspândi în tot corpul, din cap până-n picioare. Termostatul meu intern era scurtcircuitat rău de tot.

Ei bine, nu aveam de gând să dorm. Aşa că probabil ar trebui să fac ceva util, cum ar fi să mă spăl pe dinţi şi să comand nişte haine pentru Graves.

Se părea că aveam să stau ceva timp aici.

Eram în bucătăria cât o cutie de chibrituri când s-a întors Augustine. Trecuseră două săptămâni şi îl convinsesem să se ducă să cumpere nişte pâine. O dată am încercat să caut nişte făină ca să fac eu pâine acasă, dar el mă zorise să ies din alimentară de parcă trăsesem vreun vânt şi nu voia să ne facem de ruşine. Doar ce puneam tigaia în care pregătisem cina –

fasole şi biscuiţi, căci se îndurase în sfârşit să cumpere nişte făină cu o seară în urmă – în apa fierbinte cu detergent de vase când am auzit cum cineva zgâria la uşă.

Am încremenit şi m-am uitat rapid la capătul blatului, unde era revolverul 38 cu ţeavă scurtă. Dacă eşti singură acasă, scumpo, şi crezi că e cineva la uşă, să foloseşti unul din astea!

Îl întrebasem ce naiba s-ar întâmpla dacă îl împuşcam din greşeală, şi el a rânjit la mine şi mi-a spus să nu fiu prostuţă. Aici semăna cu tata.

Nu în totalitate.

Dincolo de fereastră se auzea freamătul Brooklynului. Fereastra de la bucătărie dădea spre un perete gol de cărămidă. Dar era şi un pervaz în exterior, şi August îmi arătase locurile de unde puteam să mă prind cu mâinile ca să urc pe acoperiş sau să cobor pe altă fereastră care dădea pe un palier, două etaje mai jos. Aici nu pătrundea niciodată lumina soarelui, dar prin fereastra de la dormitor uneori mai

reuşea să se strecoare o rază de soare. Era ca şi cum am fi trăit într-o vizuină. Şi August nu mă lăsa să stau afară prea mult şi niciodată singură.

Harul îmi spunea că era August la uşă. Şi că ceva era în neregulă.

Uşa se deschise cu un scărţâit. Probabil că îşi căutase febril cheile. Nu-i stătea deloc în fire să facă asta.

Am ţâşnit spre uşă. Pe măsuţa şubredă de lângă uşă era un pistol, ascuns pe după o vază prăfuită cu flori artificiale. August era un vânător, ca tata, aşa că era mereu pregătit. Şi îmi arătase şi mie locurile unde îşi ţinea armele, pentru orice eventualitate.

August intră valvârtej pe uşă, trăgând-o în urma lui, cât pe ce să-şi piardă echilibrul. L-am prins şi am simţit un miros de cupru.

Recunoşteam mirosul de sânge, chiar şi la vârsta aia.

— Doamne Dumnezeule! M-am trezit că repetam la nesfârşit, până când am găsit altceva de

spus. Ce s-a întâmplat?

August clătină din cap şi părul lui blond se mişcă ciudat, de parcă ar fi fost ud. Ploua afară? Nu ştiam. August era malt, musculos, şi era cât pe ce să cădem amândoi când i se înmuiară picioarele. Bălmăjea ceva în poloneză. Cel puţin uşa mi se părea, că e poloneză. Parcă era beat. Doar că nu era.

Era rănit grav şi nu avea pe nimeni care să-l ajute în afară de mine.

— Ce e?

Trebuia să ştiu dacă fusese urmărit. Tata nu se întorsese niciodată aşa de bătut acasă. Maioul alb atât de cunoscut al lui August era acum sfâşiat şi murdar, de un roşu aprins. Blugii fuseseră făcuţi franjuri şi îşi ţinea cămaşa albastră în caiduri la piept cu o mână. Bocancii erau plini de apă şi se înnegriseră. Am început să-l târăsc spre baie.

— August, la naiba, ce s-a-ntămplat?

El s-a smucit şi s-a îndreptat împleticindu-se spre baie. Am fi i izuit în minte toate manevrele de

prim ajutor pe care le) îi, un – mă descurc aproape în toate cazurile care implică o httui de glonţ. Prima dată trebuia să găsesc rana, apoi să opresc sângerarea, să văd dacă nu era în stare de şoc…

— E-n regulă.

August reuşi să ajungă la uşa de la baie, intră înăuntru şi în urma lui nu se mai văzu decât o fâşie îngustă de gresie albă. Întregul apartament părea deodată prea mic. Oricum era cât o cutie de chibrituri: avea un dormitor, bucătăria, camera minusculă unde se lua masa şi baia micuţă cu o cadă cu picior. Pereţii erau plini cu postere din filme.

— Arată mai rău decât e de fapt. Adu nişte votcă!

Accentul lui – jumătate de Brooklyn, jumătate de Bronx, de parcă era Bugs Bunny în persoană – îl făcea să reteze vocalele. Dar se mai simţea ceva în tonul lui. Muzicalitatea altei limbi.

M-am întors în bucătărie cu picioarele tremurânde. Dacă trebuia să abandonăm de urgenţă

locul, nu mi-ar mai fi cerut votcă. Mă copleşi o senzaţie de uşurare.

La urma urmei, se întorsese acasă. Ieşea aproape în fiecare noapte la vânătoare. Bănuiam că New Yorkul era un loc destul de periculos, cu toţi oamenii ăştia înghesuiţi şi cu creaturile nopţii care se ascund pe la toate colţurile. Îmi doream să fi ştiut puţin mai mult despre lighioanele care trăiau aici – sigur erau spirite de şobolani. Cu siguranţă se aruncau blesteme şi se practica voodoo. Şi pun pariu că şi vrăjitoria. Mai erau şi alţi prădători. Probabil că erau şi vârcolaci, dar tata nu se punea niciodată cu ei. Şi August nu era ca tata; el nu-mi spunea nimic din ce făcea. Nu eram ajutorul lui.

Dorul de tata făcu să mi se pună un nod în gât. Am înşfăcat sticla de Stoli din frigider, am agitat-o şi am hotărât să pun una nouă în locul ei. Înainte să o duc în baie, i-am scos capacul şi am tras şi eu o gură zdravănă. M-a ars pe gât, ca un foc rece.

Am bătut la uşa băii.

— Augie?

Nu se auzi niciun sunet o clipă destul de lungă.

Aveam o imagine vie cu el stând în faţa chiuvetei, aplecat pe jumătate, cu dinţii dezveliţi şi o substanţă vâscoasă roşiatică curgându-i din…

August deschise brusc uşa.

— Ai adus votca?

Părul i se uscase şi îi stătea ridicat, în ţepi moi aurii. N-am luat în seamă asta. Eram mai îngrijorată de hemoragie, aşa că am intrat şi eu în baia mică şi am luat geanta verde de nailon cu trusa de prim ajutor.

— Unde e rana cea mai mare?

El deşurubă dopul sticlei de votcă şi bău zdravăn. Dacă afla că trăsesem şi eu o duşcă, era posibil să-şi iasă din fire. Dar nu m-am gândit că avea să bage de seamă. Tata nu observa niciodată că beam pe furiş din sticla lui de Jim Beam. Nu avea gust bun, dar te calma. Bunica spunea mereu că o duşcă de tărie era bună pentru nervi. Cei din neamul ei făcuseră contrabandă cu băuturi alcoolice odinioară.

Am dat la o parte cămaşa de flanel. El tresări. Se vedeau unne de gheare, dar sângele nu părea să fie doar al lui. Era doar zgâriat, şi zgârieturile erau roşii ca focul, străbătându-i în diagonală pieptul. Una din ele era lungă, ca şi cum cineva iir fi încercat să-l eviscereze, dar începuse să i se estompeze. Avusese noroc.

— Iisuse! Cine ţi-a făcut asta?

Mâinile mele se mişcau singure. Deschiseră trusa de prim <i fuior şi o puseră în chiuvetă. L-am apucat de umăr. El se l hibuşi pe vasul de toaletă. Slavă Domnului că era pus. Capacul. Ne tot războiam pe tema asta. La urma urmei, era bărbat.

— Nişte creaturi urâte. Nimic din ce ar trebui să ştie o fată drăguţă, nu-i aşa, Dru?

Am dat ochii peste cap, am deschis dulăpiorul de la baie şi am scos apa oxigenată. August mai luă o duşcă de votcă.

— Plouă afară?

El clătină din cap, înghiţind în continuare.

Mărul lui Adam i se mişca în sus şi-n jos. Închise ochii, dar nu înainte să surprind o licărire galbenă, ca lumina soarelui.

Dar ochii lui August erau negri. Atunci nu ştiam că era djamphir. De câte ori mă gândeam la asta, mi se părea logic. El se lupta să-şi ascundă semnele transformării ca să nu-i pun întrebări, şi eu nu-mi dădusem seama.

Ce vreţi, eram mică! Şi nici măcar nu ştiam de existenţa djamphirilor. Auzisem de vampiri, bineînţeles – oricine interacţionează cu Lumea Reală ştie de ei. Dar tata nu pomenise niciodată nimic despre vânătorii de vampiri care sunt şi ei pe jumătate vampiri. Habar n-aveam că existau.

Până să se dezmeticească, am pus mâna pe foarfecă şi am început să-i tai maioul.

— Stai liniştit, i-am spus eu, dându-i una peste mâna stângă. Lasă-mă să mă uit! II bandajez pe tata tot timpul.

Când am ridicat privirea, el se uita la mine şi

ochii lui erau din nou negri.

— Nu-ţi face griji, Dru. Mă vindec repede.

Şi chiar aşa şi era. Urmele de gheare de pe piept deveneau din ce în ce mai şterse.

— Iisuse! Am desfăcut un pachet de feşi. O să le curăţ pentru orice eventualitate. Nu se ştie niciodată.

— Dacă asta te face fericită.

El ridică din umeri, cutremurându-se, şi duse din nou sticla de votcă la gură.

August rămase în baie destul cât să se schimbe de haine şi să fumeze una din ţigările lui străine ciudate, în timp ce eu preparam o omletă. Omul ăsta trăia cu ouă şi votcă. Spunea că îl menţineau tânăr. Cam câţi ani să fi avut? Vreo douăzeci şi cinci? Cel puţin aşa părea. Dumnezeu ştie câţi ani avea. Dacă aveam să-l mai văd vreodată, intenţionam să-l întreb.

Apoi mi-a spus să nu ies din casă, şi-a făcut din nou provizia de muniţie şi în douăzeci de minute pleca din nou. Mă lăsa holbându-mă la un morman de haine

pătate de sânge, un chiştoc încă fumegând în scrumieră, două încărcătoare goale care trebuiau să fie încărcate şi farfuria din care mâncase pe masă.

Cel puţin îmi promisese că o să aducă nişte pâine. Poate doar ca să-mi închidă odată gura, nu ştiu.

Am zbughit-o spre fereastra de la dormitor. Câteodată, tlacă eram destul de rapidă, reuşeam să-l zăresc pentru o clipă pe stradă, mergând cu capul sus şi cu un pas săltat. Uneori se întâmpla să dispară imediat ce uşa de la apartament se închidea în urma lui.

Afară, lumina stâlpilor electrici se lupta să învingă întunericul. Nu ploua. Era ceaţă, o ceaţă umedă, ca de vată, şi pungile Hefty de gunoi care înţesau trotuarul erau nelipsite ca întotdeauna. Maşinile de gunoi veneau de două ori pe săptămână, dar cantitatea de gunoi părea să nu scadă niciodată. E ra rece şi murdar înăuntru. Nu m-ar fi deranjat deloc dacă aş Ji putut să ies afară şi să văd câte ceva – mi-ar fi plăcut Iu nebunie să mă duc la Met sau chiar să mă

plimb prin centru şi să văd diverse lucruri.

Dar August îmi spusese să nu ies. Şi el pleca în fiecare seară.

Am oftat şi mi-am sprijinit fruntea de sticla rece a ferestrei.

De fiecare dată când pleca, nu eram sigură că avea să se întoarcă.

Asta era povestea vieţii mele.

În cele din urmă, m-am dat jos din pat şi am mers, tşrşşindu-mi picioarele, până în sufragerie. Cel puţin, cât era el plecat puteam să fac curăţenie. Ca să vadă, dacă şi când se întorcea, că nu eram o corvoadă. Trăgeam de mine pur şi simplu.

Şi în plus, aveam cu ce să-mi umplu timpul până se întorcea tata.

Dacă… şi când se întorcea.

Capitolul 6

Se făcuse deja după-amiazi când am stins calculatorul. M-am întins, am căscat, m-am îndreptat tiptil spre pat şi m-am lăsat moale pe el. Zgomotul îl trezi pe Graves, reuşind ceea ce nu reuşiseră zgomotul tastelor şi înjurăturile mele în barbă.

— Hm? Se ridică pe jumătate în capul oaselor şi eu am profitat de ocazie să-i trag o pernă de sub cap. Ce-i?

— Nimic. Culcă-te la loc. M-am tot foit, căutând o poziţie confortabilă. Am terminat, atâta tot.

— OK.

Se lungi din nou pe spate, şi am stat câteva secunde în i ire îl simţeam cum se foieşte înainte să deschid ochii şi să mă trezesc nas în nas cu el. Cercelul lui în formă de craniu cu două oase încrucişate sub el sclipi. Ochii lui erau ciudat de fosforescenţi şi barba care îi mijea îi acoperise tot maxilarul.

Straniu. Devenea din ce în ce mai păros, dar acum i le-abia îi mijea. Mi-am venit deodată să-i ating linia maxiI.irului. Senzaţia era atât de imperioasă încât mă mâncau degetele. Pielea care se vedea sub barba mijită, în scobitura dintre gât, stern şi umăr, părea foarte delicată. Avea buzele uşor depărtate şi ne-am uitat unul la altul câteva secunde bune înainte ca el să se depărteze puţin.

— Scuze, şopti el cu voce stinsă. Nu m-am spălat pe dinţi.

— Nu-i nimic. Am rămas unde eram, dar el încă nu se retrăsese dincolo de graniţa spaţiului personal, cea pe care nici prietenii nu o încalcă. Uite ce e…

Dar am rămas fără cuvinte şi curajul m-a părăsit în acelaşi timp.

Cum de ajunsesem să fiu o mămăligă?

— Ce e?

Nu părea iritat, ci doar curios. Şi ce vedeam? Roşea?

Da, roşea. Pete roşii îi apărură în obraji. Roşeaţa se întinse pe gât în jos şi el încremeni deodată, ca un câine care simte că urmează să se întâmple ceva interesant sau periculos.

Dacă aş fi putut să-l desenez aşa cum era, în cărbune, pe o hârtie de bună calitate, şi să surprind felul în care lumina îi mângâia pometii înalţi şi gura, aş fi rupt foaia din caiet şi aş fi păstrat-o în geanta mea. Geanta pe care o ţin pentru situaţiile de urgenţă.

Mi-am adunat şi fărâma de curaj care îmi mai rămăsese şi m-am aplecat spre el. Ultima dată când încercasem să fac asta, sfârşisem prin a-l săruta pe obraz. Şi de atunci el recunoştea că era interesat. Într-un fel.

Urma să aflu.

Gurile noastre se întâlniră. El stătea nemişcat şi mă străbătu un val de jenă. Oh, la naiba! Nu vorbise serios.

Dar atunci făcu şi el o mişcare. Mă cuprinse cu braţele şi ne-am contopit unul cu altul. Nu sunt

pudică, serios, m-am sărutat de multe ori în spatele tribunelor de pe stadioane şi am avut parte de momente stânjenitoare, de giugiuleli furate pe holuri sau prin magaziile unde îşi ţineau formaţiile instrumentele, aşa că am şi eu cât de cât habar. Mi-am dat seama destul de repede că Graves era un novice.

Cu toate astea, învăţa repede. De unii oameni pur şi simplu se prinde arta sărutului; de alţii niciodată. El a deprins-o. Nu era nimic de genul săruturilor băloase caracteristice unor tipi, şi nici din brutalitatea altora care cred că fetelor le place să le striveşti buzele de dinţi. Şi ştiţi foarte bine cum e. Mai lasă-o, băi, să respire puţin!

Mă strânse şi mai tare în braţe şi am început să-mi fac griji că nu ştiam ce să fac cu mâna rămasă sub pernă. Dar Graves prinse repede mişcarea şi se aplecă şi mai mult peste mine. Limba lui făcea nişte lucruri cu adevărat interesante, la care nici măcar nu mă gândisem, şi mă simţeam… chiar aişa mă simţeam oare? Da.

Mă simţeam în siguranţă. Nu genul de sentiment pe care îl ai când ştii că dincolo de uşă sunt totuşi creaturi urâte care urlă şi care aşteaptă să intre înăuntru. Nu, era sentimentul de siguranţă pe care îl ai când te cufunzi în pat la sfârşitul zilei şi ştii că poţi să te culci şi că totul va fi la fel mâine.

El îmi dădea sentimentul că eram acasă. Nu mă făcea să mă simt ca într-un montagne-russe, aşa cum se întâmpla cu Christophe.

Nu te gândi la asta, Dru! M-am străduit din răsputeri să-l alung pe Christophe din mintea mea. Imaginea lui dispăru repede.

I-am cuprins cu o mână şi îl strângeam, dar chiar în acel moment el se desprinse de mine. M-am trezit cu faţa în gâtul lui, aşa de aproape că simţeam mirosul de băiat sănătos care avea nevoie să-şi facă duşul zilnic şi care tocmai ce avra de gând să se şi ocupe de asta. Era un miros plăcut şi mi-am umplut plămânii cu el.

Dar mirosul lui ascundea un alt iz, la fel de

delicios. Un iz metalic, de cupru, şi ceva care amintea de sălbăticie şi nopţi cu lună. Era lichidul care îi curgea prin vene, şi am simţit cum îmi zvâcnesc dinţii. Mirosul sângelui său îmi gâdila locul din cerul gurii, cel pe care oamenii normali nu îl au.

Locul unde sălăşluieşte setea de sânge.

Nu! Iisuse Hristoase! Nici măcar nu voiam să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi aflat că începuseră să-mi iasă colţii afară aşa cum stăteam, cu faţa îngropată în gâtul lui. Oare din cauza asta înlemnise din nou? Oare mirosea foamea de sânge pe care o simţeam?

Oare Christophe ar mirosi-o?

— Dru, şopti Graves.

Mi-am dat seama că-mi strecurasem piciorul între picioarele lui şi ne încâlcisem ca o iarbă asiatică ce se caţără pe un gard. Cu siguranţă se întâmpla ceva mai jos de buricul lui şi mă copleşi nedumerirea. Nu mă plăcea? Putea să se abţină? Ce era în neregulă cu el, până la urmă?

Nu m-am mişcat. Respiram adânc şi repede, sperând că zvâcniturile pe care le simţeam în dinţi şi senzaţia de gât uscat aveau să dispară. Era ca în visul ăla vechi în care mergeam pe coridoarele şcolii şi îmi dădeam seama că sunt goală.

— Dru? zise, şi vocea lui suna de parcă i se oprise ceva în gât. Uite ce e, îmi pare rău. Doar că…

O să mă dau mai departe, mi-am spus în sinea mea. Imediat. Mă inundă un val fierbinte, la fel cum se tulbură apa când adaugi macaroanele în ea. Dinţii mi-au revenit la normal; am înghiţit în sec de câteva ori.

— Te plac prea mult, îmi şopti Graves, cu nasul în părul meu.

Nu-mi dădea drumul din braţe. De fapt, mă strânse mai tare şi m-am trezit cu faţa îngropată şi mai mult în gâtul lui. Slavă Domnului că acum puteam să mă controlez. Încă îi mai simţeam mirosul sângelui care îi curgea prin vene, dar nu mă mai copleşea.

— Nimeni n-a mai fost nici pe aproape atât de

interesat de mine, înţelegi? Eu, ăăă, vreau să zic doar că, ştii tu, dacă tu nu vrei să faci asta…

Senzaţia de uşurare care mă lovi mă făcu să-l îmbrăţişez cu putere. Atât de tare încât i se tăie răsuflarea şi vânătăile şi durerile mele vechi se făcură din nou simţite. Mă simţeam ca atunci când eram în camioneta tatălui meu, în Dakota, şi ne sprijineam unul pe celălalt disperaţi. Amândoi naufragiaţi, agăţându-ne de orice apucam.

Graves fusese singurul care rămăsese lângă mine când totul o luase razna. El era singurul lucru stabil, bătut în cuie, şi nu aveam de gând să-i dau drumul. Niciodată, nu dacă puteam să fac ceva în privinţa asta.

— Te plac, am bălmăjit eu cu nasul lipit de vena lui care pulsa, deschizând cu grijă buzele ca dinţilor mei să nu le vină idei ciudate. Te plac mult, Graves.

Acum tu eşti tot ce am, când e să fac bilanţul.

— Eu, ştii, chiar te plac.

Imediat ce-am rostit cuvintele mi-a venit să-mi trag una. Bravo ţie, Dru. „Te plac” e tot ce poţi să zici?

— Lucrurile au luat-o razna, a spus, şi îi simţeam răsuflarea caldă în păr. Ştii, nu vreau să te presez.

Oh, nu-mi fac griji deloc pentru asta acum.

— N-ar trebui să-ţi faci griji. Tu eşti singurul tip care s-ar putea califica drept prieten cu bun-simţ pe care l-am găsit în vreo şaisprezece state.

— Eşti pretenţioasă.

Nu uitase de sarcasmul lui caracteristic. Băiatul Goth era din nou el însuşi.

— Am gusturi şi eu, bine? Te plac, Graves.

M-am abţinut din nou să nu zic Edgar, cu un efort de voinţă.

— Şi eu te plac. Doar că… ar trebui să fim precauţi. Să vedem ce se întâmplă. OK?

Sigur. În regulă.

— OK.

Şi asta ce înseamnă?

Se pare că însemna că avea să se desprindă din braţele mele. Ceea ce şi făcu. Se dădu jos din pat fără să se uite la mine şi se îndreptă spre baie. L-am privit cum se depărta, cu mersul ăla ciudat pe care îl au tipii când se simt priviţi. Ar fi trebuit să spun ceva. Dar ce? Ce naiba aş fi putut să spun?

Graves închise uşa în urma lui şi eu am rămas acolo câteva secunde respirând până să dea drumul la apă. Se spăla pe dinţi.

Oare îşi dăduse brusc seama că săruta pe cineva căruia puteau să-i crească colţi oricând? La o adică, şi vârcolacii aveau dinţi mari şi înfricoşători, dar…

Oh, Doamne! Doar ce mă sărutasem pentru prima dată cu Băiatul Goth şi mă simţeam bine. Dar habar nu aveam dacă şi lui i se părea la fel sau dacă mă respinsese. Să vedem ce se întâmplă? Ce însemna asta? Şi acum el era singurul şi cel mai bun prieten pe care-l aveam. Singura persoană de care eram sigură cu adevărat aici.

M-am întors pe spate, mi-am îndesat perna sub cap şi am închis ochii. Când Graves se întoarse de la baie, eu respiram ca şi cum dormeam. El rămase lângă pat o clipă, dorindu-şi probabil să aibă alt loc în care să se cuibărească, apoi se aşeză în pat şi rămase în partea lui. Spaţiul dintre noi devenise mai mare decât fusese vreodată şi cu totul altfel acum.

Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât îmi venea mai greu să înţeleg.

Grozav!

Capitolul 7

M-am uitat puţin la lumina aurie şi puternică a soarelui de după-amiază târzie care pătrundea pe fereastră, cu spatele lipit de Graves. Niciunul dintre noi nu se învelise cu pătura şi urăsc să dorm îmbrăcată în blugi. Se mototolesc rău de tot şi îţi intră în găuri unde n-ar trebui să intre şi sfârşeşti prin a te simţi ca şi cum ai fi dormit pe cuie.

Stăteam în pat, respirând uşor. Lumina soarelui licări când prin dreptul ferestrei trecu o umbră. Se auzi un sunet slab, ca nişte degete care zgârie la geam, şi am simţit cum mi se încordează fiecare muşchi.

Umbra se ivi din nou şi m-am ridicat în capul oaselor. Până şi coatele îmi scârţâiau de oboseală. Graves mormăi ceva şi se foi lângă mine. Silueta de la fereastră încremeni. Pe lângă ea se revărsa lumina aurie şi reflexia ei pe covorul albastru era o imagine neclară şi distorsionată.

Am întins rapid mâna spre cuţitul cu arc de pe

noptiera mică şi albastră şi am răsturnat veioza. Aceasta căzu cu o bufnitură surdă şi Graves se ridică în capul oaselor şi înjură; umbra dispăru cu un ultim scrâşnet la geam. Am sărit din pat. Lama cuţitului ţâşni, şi eram la jumătatea drumului dintre pat şi fereastră când mi-am dat seama că poate nu era o idee prea bună să deschid geamul şi să scot capul afară.

— Ce naiba… bălmăji Graves cu o voce somnoroasă.

Însă am pus mâna pe cercevea şi am tras de ea, deschizând fereastra. Cuţitul era cât pe ce să-mi cadă din mâna transpirată. Înăuntru năvăli aerul răcoros de după-amiază de primăvară scăldată într-o lumină de culoarea mierii. Grădina care se afla cu un etaj mai jos era presărată din loc în loc cu lăstare verzi care crescuseră pe tufişurile spinoase vechi. Peste ceva timp aveau să înflorească trandafirii şi, dacă mai eram aici, avea să fie frumos să deschid fereastra într-o zi senină şi să le adulmec mirosul.

Acum însă am inhalat aerul rece. Iarba, lumina

soarelui, izul vag al ploii blânde de cu o seară în urmă şi aerul care anunţa din nou ploaie, aroma pământului care se trezea dintr-un somn lung. A trebuit să-mi smulg mâna stângă de pe medalionul mamei. Lănţişorul o făcea pe nebunul pentru că se sucise în timp ce dormisem iepureşte şi încuietoarea se înţepenise în cheotoarea medalionului. Era cald, şi nu rece ca gheaţa cum ar fi fost dacă era vreun pericol prin jur. Mă întrebam dacă şi atunci când îl purtase tata se încălzea şi se răcea la fel.

Am simţit o boare caldă de mere cu scorţişoară şi urmele de colţi de la încheietura mâinii stângi îmi pulsară fierbinţi.

Oh!

— E cineva? am şoptit eu.

Încercam să cuprind totul cu privirea în acelaşi timp.

— Ce naiba faci?

Graves aproape că rămase fără voce. Se dădu repede jos din pat şi mie mi se păru că văd ceva

sclipind în partea cealaltă a grădinii pătrate, o reflexie care venea de undeva dinspre peretele umbrit. Mai erau şi alte ferestre, toate goale. Bineînţeles: nu mai era nicio svetocha în afară de mine şi de Anna.

Ea unde dormea? Oare chiar voiam să ştiu?

Stăteam scăldată în lumina soarelui şi mi-era frig. Izul de mere condimentate cu scorţişoară dispăru, împrăştiat de o boare rece, care mirosea a verde. Nestemate de apă luceau în grădină, fiecare plasată simetric.

Am lăsat cuţitul în jos. Christophe? Am deschis gura să-i pronunţ numele şi am închis-o la loc.

Pentru că Graves era chiar lângă mine, frecându-se la ochi.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi s-a părut că am văzut ceva. Am înghiţit cu noduri şi m-am folosit de pervazul ferestrei ca să împing lama cuţitului până se auzi un clic. În dreptul ferestrei, am adăugat.

— Oh! Graves clipi de câteva ori şi se scărpină

în cap. Şi până la urmă e ceva?

— Nu ştiu. Poate că dormeam.

Minciuna îmi lăsă un gust de cenuşă în gură. Ştiam prea bine că nu visasem.

— Şi ce ai avut impresia mai exact că ai văzut? Era palid sub nuanţa de caramel a tenului său. Un hoţ de vise? Sau altceva?

Gândul la hoţul de vise şi că era posibil să am din nou convulsii după ce îmi fura răsuflarea era îndeajuns să facă să-mi fugă tot somnul. Mi-am băgat capul între umeri.

— Am văzut doar o umbră.

El se aplecă şi se uită afară.

— E ceva distanţă până jos. Şi deasupra nu ai nimic de care să te prinzi. Dar în ultimul timp asta nu înseamnă nimic, nu? Graves adulmecă adânc, lăsând aerul să-i treacă prin nări aşa cum am văzut că fac oamenii din restaurantele de lux când miros vinul. Apoi îmi aruncă o privire piezişă, uitându-se la mine ciudat cu ochii lui verzi. Pfui!

— Ce?

Nodul care mi se pusese în gât nu era doar inima mea.

— Nu ştiu. Trase obloanele. Crezi că ar trebui să încuiem obloanele?

Cred că era Christophe. Cuvintele îmi tremurau pe buze. Am clătinat din cap. Aerul dintr-o încăpere încremeneşte mereu când baricadezi ferestrele. E ca şi cum te-ai afla sub asediu. Sau îngropat undeva.

— Nu ştiu.

— Bine.

Graves rămase pe loc şi lumina soarelui îi atingea tricoul uzat şi blugii, scoţând în evidenţă culoarea albastră a denimului. Se aplecă în faţă, ca şi cum ar fi vrut să se apropie mai mult de mine.

— Te simţi bine? Pari puţin…

Stupidă? Caraghioasă? Adormită?

— Sunt bine.

Era cât pe ce să mă feresc de el. M-am întors cu paşi apăsaţi spre pat şi am aruncat cuţitul pe noptieră.

Veioza nu se stricase. Am ridicat-o de jos şi am pus-o la locul ei. Apoi m-am prăbuşit pe patul moale şi mi-am dorit din nou să fi purtat boxeri.

— Îmi pare rău că te-am trezit.

Ajunsese să-mi pară rău că îl sărutasem. Ce naiba voise să spună? Dar nu avea niciun rost să mă gândesc la asta.

El rămase pe loc, nehotărât. M-am făcut comodă, mi-am pus o mână sub pernă, preocupată să-mi găsesc o poziţie confortabilă. Încheietura mâinii îmi pulsa ca nervul unei masele cariate.

Dacă aş fi ştiut ce avea să se întâmple când Christophe m-a muşcat, oare aş mai fi fost de acord? Avusese nevoie de sângele meu ca să ne salveze. Chiar şi Lunganul fusese de aceeaşi părere.

Dar îmi puneam totuşi întrebări. Şi nu numai în privinţa asta.

Mă gândeam şi la ce spusese el, când eram singură într-o cameră din colonia de vârcolaci cufundată în întuneric şi cu foamea de sânge

arzându-mi beregata. Dacă voi avea nevoie de un motiv, Dru, tu vei fi acela!

Cum se întâmplă în situaţiile neplăcute, să te gândeşti la un djamphir dur în timp ce un loup-garou pe care doar ce l-ai sărutat şi care te-a respins stă şi se holbează la tine face ca situaţia să fie şi mai neplăcută. Iisuse! înainte nu aveam astfel de probleme.

Graves stătea adus de spate lângă fereastră. Faţa lui era umbrită; nu puteam să i-o văd.

— Ai face bine să te întorci în pat şi să te odihneşti puţin. Am încercat să par amabilă. Asta dacă nu cumva vrei să dormi pe jos.

— Poate că ar trebui să mă duc să-l caut pe Lungan.

Mă inundă un val fierbinte de jenă. Oare putea să lase mai mult de înţeles decât o făcea că nu voia să stea cu mine? Dar nu aveam de gând să mă dau bătută fără să lupt.

— Bine. Dacă vrei, bineînţeles. Dacă vrei, eu nu mă mai culc. O să vin cu tine.

Graves îşi mai îndreptă puţin umerii. Acum nu mai stătea cocoşat.

— Nu eşti obligată s-o faci.

— Crezi că vreau să stau singură? Chiar şi mie îmi păream supărată. Nu mă simt în siguranţă decât când eşti tu în preajmă.

Şi asta era pe jumătate minciună. Pentru că mă simţisem în siguranţă şi când mă îmbrăţişase Christophe şi când îmi spusese că nu avea de gând să lase să mi se întâmple nimic. Fără ca atunci când eram cu tata şi când ştiam că aveam locul meu în lume.

Dar Graves părea uşurat şi asta merita orice minciună care-mi venea la îndemână.

— Oh! făcu el.

Şosetele îi ieşeau din picioare când păşi târşâit pe covor.

— Bun. Se opri la picioarele patului. Te simţi bine, Dru?

Am închis ochii. Mi-am pus şi cealaltă mână peste pernă.

Acum o ţineam în braţe.

— Super!

Atâta timp cât eşti aici, cred. Tu eşti singura persoană de care sunt sigură. Dar nu sunt la fel de sigură şi ce ar trebui să fac cu tine.

— OK.

Se aşeză pe partea lui de pat, rigid, atent să nu mă atingă. Obrajii îmi ardeau şi îmi dădură lacrimile.

— Dru?

— Ce e?

Nu-mi plăcea deloc să-l reped, dar simţeam un nod în cât şi lacrimile începuseră să-mi curgă.

Urmă o clipă lungă de tăcere. Apoi Graves se instală în pat, mişcându-se aşa cum face o pisică atunci când se strânge covrig, de parcă n-ar avea niciun os în ea.

— Ai vorbit serios?

Când? Atunci când ţi-am spus că-mi place de tine sau t und ţi-am zis că mă simt în siguranţă cu tine?

— Bineînţeles că am vorbit serios. Am inspirat cu putere, zgomotos, trăgând înapoi toate secreţiile care-mi blocau nările. Tu eşti singurul lucru bun care mi s-a întâmplat de când tata a fost transformat în zombi, Graves. Vrei să pun un afiş pe care să scriu asta?

— Am întrebat şi eu. Iisuse!

Dar se dădu mai spre mine, într-o doară. Şi când îşi puse o mână peste mine, nu m-am mişcat şi nici n-am protestat. Am rămas ţeapănă până când senzaţia de relaxare a început să fie firească. Îi simţeam răsuflarea caldă în părul meu încâlcit şi brusc m-am simţit mulţumită să stau pur şi simplu nemişcată.

Nu era chiar ca atunci când făceam schimb de salivă, dar era bine. Şi totuşi, eram mai nedumerită ca niciodată.

Graves adormi din nou în scurt timp. Mi-am dat seama după cum respira.

Curând se lăsă înserarea şi Şcoala se trezi din

nou. Nimeni nu mai scrijeli la fereastra mea şi nu-mi dădeam seama dacă mă simţeam uşurată sau tristă din cauza asta.

Capitolul 8

M-am spălat pe dinţi din nou, mi-am prins părul la spate, apoi am deschis calculatorul încă o dată şi am petrecut ceva timp în faţa lui căutând diverse chestii. Era o reţea simplă de intranet cu ieşire la internet, dar măsurile de securitate erau mult mai serioase decât la cealaltă Şcoală. A trebuit să verific de trei ori informaţiile de pe foaia de lângă tastatură ca să pot să mă apropii cât de cât de internet.

Puteam să bag mâna în foc că fiecare mişcare pe care o făceam era monitorizată, aşa că nu am căutat nimic distractiv sau care să-mi furnizeze informaţii. Dar acum mi se mai treziseră simţurile şi mă simţeam mai în pielea mea, aşa i-a am căutat pe Internet haine. De data asta pentru mine. Fusesem atât de epuizată mai devreme că îi comandasem lui Graves câteva haine şi o lăsasem baltă. Acum m-am uitat din nou la ce comandasem şi era cât pe ce să-mi trag o palmă peste frunte.

Să faci cumpărături când eşti nedormit nu e deloc o idee hună.

Am stat şi am comparat preţurile, întrebându-mă de muie provin banii Ordinului, în timp ce învârteam leneşă cuţitul pe birou din când în când şi mă gândeam la ce făceam.

Eu sunt obişnuită să-mi cumpăr haine din magazinele Armatei sau de la Goodwill sau alte magazine de genul. Când trăia tata, ne feream să comandăm pe internet. Toate manevrele pe care le faci lasă urme, plus că trebuie să ridici coletul de undeva; chiar şi pentru închirierea unei cutii poştale ţi se cere un act de identitate. Trebuie să te întorci şi să ridici coletul cu lucrurile pe care le-ai comandat, iar când o faci, să te ţii bine! Atunci e cea mai bună ocazie să te atace cineva sau ceva.

Nu, internetul e bun doar pentru câteva lucruri. Pentru documentare, deşi nu ştii dacă informaţiile pe care le găseşti sunt scrise la mişto şi trebuie să le verifici. Mai dai şi de escroci, căci nu poţi să nu dai

peste unul când navighezi pe net. Şi bineînţeles, internetul e bun şi pentru divertisment ocazional. Nu se compară nimic cu oamenii care se fac de râs în văzul lumii.

Câteodată mă întreb ce părere ar fi avut bunica de era digitală. Firește, e greu să ai semnal în văile înguste şi sus, pe crestele munţilor.

Probabil că ar fi pufnit şi ar fi zis că e o mare prostie. Ceea ce e destul de rău, având în vedere ce credea ea despre întreaga rasă umană.

Chiar m-am distrat puţin alegând şi alte tricouri pentru Graves. I-am luat un tricou cu Captain America, şi unul care avea imprimat un dinozaur imens cu o sabie laser, cu avertismentul Feriţi-vă! Velociraptorul are o sabie laser! Am chicotit cu mâna la gură, încercând să nu se audă, căci Graves mormăia în somn şi se foia. I-am mai comandat câteva tricouri negre, mărimea L, mulate. Nu i-am luat mărimea M, gândindu-mă că era posibil să se umfle muşchii pe el, aşa cum i se mai întâmplase. De când devenise

loup-garou se lăţise mult în umeri.

Ştiam ce mărime purta de când făcusem cumpărături la cealaltă Şcoală. Asta înainte să iasă în oraş cu vârcolacii şi să i se cumpere de îmbrăcat. Poate că avea să facă la fel şi aici, dar, pentru orice eventualitate, i-am luat şi nişte şosete şi încă nişte boxeri mulaţi. Părea genul care purta lenjerie de corp albă când l-am cunoscut, dar cred că acum nu mai era aşa.

Stăteam şi mă gândeam dacă să-i iau sau nu o apărătoare genitală – pentru antrenamentul de lupte şi chestii de genul ăsta, deşi trebuia să cântăresc factorul de jenă pe care îl presupunea fapta – când deodată se auzi o bătaie în uşă. Trei bătăi politicoase, o pauză, apoi încă două bătăi.

Şi acum ce fac?

Medalionul mamei mele se răci brusc. Simţeam metalul îngheţat pe piele. M-am ridicat de pe scaunul din faţa biroului. Acesta scârţâi puţin, alunecând pe apărătoarele tari din plastic care sunt puse ca să

protejeze covorul de roţi. Atunci izul mă lovi din nou în cerul gurii şi am înlemnit, pe jumătate ridicată în picioare.

Gustul de portocale şi ceară. Mi se plimba pe limbă, atingând locul acela din cerul gurii unde sălăşluieşte foamea de sânge, chiar lângă locul pe care oamenii obişnuiţi nu-l au. Cel care mă avertizează când mă pândeşte vreun pericol sau când ceva ciudat urmează să se întâmple.

Am aruncat o privire spre pat. Graves stătea întins pe-o parte, ghemuit, de parcă aş fi fost tot în pat, cu perna mea în braţe. Am înghiţit cu noduri, deşi nu voiam cu gustul acela oribil în gură. Mi-am încleştat mâna pe cuţit şi m-am îndreptat de umeri.

Mă simţeam ridicolă. Probabil că era un profesor. Sau I.unganul, sau chiar Benjamin.

Ştii bine că nu e aşa, Dru. Să nu îndrăzneşti să deschizi uşa!

Undele subţiri şi albastre ale ritualului de protecţie deveniră vizibile în mintea mea, căci le

vedeam cu acel simţ ciudat pe care mi-am dat seama că nu-l aveau şi ceilalţi oameni abia în jurul vârstei de zece ani. Îmi amintesc şi momentul exact. Venisem acasă plângând de la şcoala din vale pentru că ceilalţi copii se luaseră de mine. Bunica tăcea mâlc. Dezaprobarea ei mă rănise profund şi fusesem nevoită să recunosc că dacă voiam să fiu tolerată de ceilalţi copii nu trebuia să le ascult secretele lor frivole folosindu-mă de muşchiul ăla din cap pe care-l aveam, chiar dacă socoteam că toată lumea putea să facă la fel, dar nu recunoştea.

De fapt, problema nu era că le ştiam secretele, ci că le spuneam că le ştiam.

Oamenilor nu le place deloc asta. Nu le place pentru că se tem. Există locuri în America unde… nu contează. Sunt lucruri prea groaznice ca să te gândeşti la ele.

Bunica ţinea mult la intimitate, şi fusese nevoită să mă lase să-mi învăţ lecţia într-un mod dur. Pentru că nici nu există altă cale dacă te naşti cu harul,

spunea ea. Şi avea dreptate.

Am apăsat cu degetul pe butonul care elibera lama cuţitului, uitându-mă agitată spre uşă. Pusesem zăvorul, chiar dacă cineva avea cheile pentru cele patru sau cinci yale diferite. Două broaşte nu aveau orificiu şi pe afară, aşa că asta era bine.

Dar… Doamne Dumnezeule, şi la fereastră, şi la uşă? Simţeam că cine era dincolo de uşă nu-mi voia binele. Atâta lucru vedeam şi eu din undele de protecţie care scoteau scântei şi sfârâiau când se apropiau unele de altele şi forfoteau agitate, aproape invizibile.

Alt iz se făcu simţit alături de cel vâscos de citrice de ceară, umplându-mi nările. Îmi făcea ochii să mă înţepe şi să mă usture.

Parfum cald şi condimente. Un miros roşu, de mătase şi botine cu toc, cu nasturi micuţi şi preţioşi pe părţi. O creatură cu părul lung şi un râs maliţios.

Ce naiba caută aici?

Graves bălmăji ceva indistinct, de parcă visa

ceva urât. Tăcerea deveni mai intensă şi clanţa se mişcă uşor.

Oh, crezi că sunt aşa de proastă să las uşa descuiată? Mă rog, crezi ce vreil. Dar tremuram rău de tot. Poate că avea un motiv perfect plauzibil să vină să bată la uşă. Chiar era posibil.

Iisuse! Acum mă îndoiam chiar şi de harul meu, ceva ce nu mi se mai întâmplase până acum. Bunica m-ar fi smotociit bine – la figurat, vreau să zic, căci nu dădea niciodată în mine. O privire fioroasă ar fi fost de ajuns.

Nu mai tremura gândindu-te la ce ţi-ar fi făcut bunica şi gândeşte-te la ce ai de făcut!

Dar nu mai aveam ce face. Uşa era încuiată, zăvorul era tras, şi nu voiam să mai fac nimic. Ci doar să mă aşez pe vine şi să mă ascund. Ca strategie pe termen lung, nu era bună de nimic. Dar pe termen scurt – ca de exemplu pentru următoarele minute, timp în care ultima lumină de miere a apusului scălda fereastra şi transforma grădina de dedesubt într-o

imagine neclară – părea o idee destul de bună.

Undele de protecţie nu mai trosneau. Liniile albastre subţiri reveniseră la tiparul lor obişnuit, alcătuind nişte lorme circulare ciudate ca în filmul acela vechi despre un tip prizonier într-un joc pe calculator, cu nişte noduri complexe, care păreau făcute de celţi, pe care bunica mă învăţase să le fac şi care ţineau uşile şi ferestrele ferecate. Am păşit într-o parte. Eram în şosete. Am testat podeaua să nu scârţâie şi măcar de data asta m-am bucurat de covorul gros.

Se auziră câteva pârâituri care mă puseră în gardă. Undele albastre se estompară puţin, dar reveniră, colorate puternic în albastru. Cu cât mă apropiam mai mult de uşă, mişcându-mă ciudat, ca şi cum alunecam pe gheaţă, aşa cum mă învăţase tata ca să-mi distribui greutatea cât de mult posibil pe parchet, cu atât mai mult se agitau. Undele fremătau de nerăbdare şi mirosea a cabluri electrice arse. M-am strâmbat şi am scos limba afară. N-am putut să mă

abţin.

Uşa se mişcă puţin, undele aruncară scântei şi am auzit deodată un TROSC! puternic, ca o capcană de şoareci care se închide. Chiar am văzut cu ochii minţii o capcană de şoareci care sărea în sus când arcul era eliberat şi şoricelul o lua la fugă, viu, dar fără caşcaval.

Pe hol se auzeau paşi rapizi şi uşori. Graves mormăi ceva şi se zvârcoli agitat. Mi-am dat seama că transpirasem pe şira spinării, la subsuoară şi pe frunte. Se simţea ameninţarea unei dureri de cap. Nişte benzi de oţel parcă îmi strângeau tâmplele.

Am expirat lung şi încet. Am îndreptat lama cuţitului în jos. Ca singura armă pe care o aveam, nu era bun de nimic. Nici măcar să-mi dea o senzaţie de confort.

Se auziră alţi paşi. Mai apăsaţi, dar la fel de rapizi. Djamphirii chiar par graţioşi când fug. Mă întrebam cum reuşesc asta şi m-am uitat la undele de protecţie.

Nu scoteau nicio scânteie. Vibrau în continuare, tot albastre.

— Dru! Era Benjamin, care alerga pe hol. Milady! Dru!

Am îndesat cuţitul cu arc în buzunar şi am tras zăvorul cu mâini tremurânde şi ude. Am descuiat şi broaştele în timp ce Graves se trezea şi înjura din nou în spatele meu. Fereastra se întunecă de tot când soarele alunecă sub linia orizontului. Am tras de uşă şi am sărit pe hol, cât pe ce să mă ciocnesc de Leon, care se opri brusc şi îmi aruncă o privire fioroasă prin părul lui încâlcit, de culoarea nisipului. Părea că doar ce se trezise din somn, dar era legat la şireturi şi asta ia ceva timp.

— Ce naiba se întâmplă? mârâi el.

— Nu ştiu, am mârâit şi eu. Benjamin a luat-o pe acolo…

Am arătat cu degetul, dar djamphirul cu părul spălăcit plecase deja, alergând cu viteza aceea stranie care te face să rămâi fără cuvinte, de ai aproape

senzaţia că persoana respectivă dispare, căci n-o poţi urmări cu privirea.

— E aici! strigă Leon. Benjamin! La naiba, e aici!

Cei doi blonzi îşi făcură apariţia. Nu erau chiar identici, dar de vreme ce amândoi purtau tricouri negre şi blugi, era şi mai greu să îi deosebeşti. Unul era în şosete, şi celălalt avea în mână un pistol automat Walther pe care îl ţinea îndreptat în jos în timp ce se uita în toate părţile. M-am apucat de tocul uşii fără să-mi iau ochii de la el, în timp ce tipul în şosete trecu pe lângă mine, cu o atitudine de militar, şi se sprijini de peretele holului, în dreapta uşii.

Mă păzea. Era un gând plăcut, şi mă simţeam mai liniştită decât ar fi trebuit.

— Eşti bine? mă întrebă blondul cu arma în mână.

Thomas, mi-am amintit eu numele lui cu un efort istovitor pe care îl asociez de obicei cu orele de matematică de nivel superior. Pot să echilibrez un

carnet de cecuri, să calculez bacşişul din TVA în şaisprezece state, şi să verific muniţia. Dar să mă pui să fac calcule matematice? Nici gând!

Am încuviinţat. Leon apăru la capătul holului, clătinând din cap. Benjamin îl urma de aproape. Ridică ochii, mă văzu şi încremeni câteva secunde

Apoi m-am trezit deodată cu el în faţa uşii.

— Aici ai fost? Aici erai?

Urăsc când se mişcă atât de repede că nici nu-i vezi. Aproape am tresărit.

— Ah, da. Nici măcar nu puteam să o fac să sune ca şi cum el era un idiot sau ceva de genul. Tremuram prea tare. M-am încuiat bine şi am făcut tot ce trebuia. Dar… am auzit ceva.

— Cer prea mult dacă vreau să dorm şi eu puţin? mormăi Graves din pat. Doamne Dumnezeule, ce s-a mai întâmplat acum?

— Nu e bine, murmură Leon, ajungând în sfârşit la noi şi aruncând o privire blândă şi mirată spre şosetele Blondului nr. 1.

Fir-ar să fie, de ce nu puteam să-mi amintesc numele lor? Thomas şi pe celălalt îl chema… Ceva care începea cu G, poate?

— Ce-ai auzit? Benjamin se opri locului şi se aplecă în faţă, ca un terier care se încordează în lesă. Dru?

George. Mi-am amintit cum îl chema şi m-am simţit imediat mai bine. Ciudat. De parcă cine ştie ce realizasem.

— A bătut cineva la uşă. Dar simţeam că ceva nu era în regulă, că nu trebuia să deschid uşa.

Minunat! Acum el avea să creadă că eram vreo tipă neastâmpărată şi încăpăţânată.

N-are decât să creadă ce vrea! Şi chiar aşa, Anna ce făcea? De ce undele de protecţie au reacţionat la ea şi nu la băieţi?

Pentru că intenţiile ei nu erau bune, Dru. E la mintea cocoşului. Şi dacă n-ai fi atât de ocupată să încerci să explici de ce, ai putea să-ţi dai probabil seama de ce.

În mod cu totul neaşteptat, Benjamin se uită peste umăr la Leon. Au avut un schimb de priviri pline de subînţeles pe care îl vedeam de obicei între adulţi. Apoi djamphirul cu părul negru scutură din bretonul de inspiraţie emo şi îşi îndreptă atenţia spre mine.

— Asta-i bine. Parcă mă lăuda pentru un răspuns-test. Să nu deschizi uşa dacă nu eşti sigură! Ar trebui să-ţi asculţi instinctele în privinţa asta. Şi o să postăm o santinelă în loc de…

— Ce ai văzut?

La naiba cu restul! mai întâi voiam să ştiu lucrul ăsta.

— Mi s-a părut… Clătină din cap. Nu ştiu. Mi s-a părut că fugeai pe hol şi te duceai din nou să-l vezi pe Supus. Am auzit că o svetocha poate să facă asta – să se strecoare cu uşurinţă uneori. Trebuie să fie… greu, să fii mereu însoţită, oriunde te-ai duce.

Băiete, habar n-ai tu cum el Am dat din umeri. Dar tot varianta asta aş prefera-o decât să fiu ucisă de

un vampir.

Presupunând, bineînţeles, că puteam să am încredere în Garda mea de corp. Asta era toată problema, nu?

— Ce naiba se întâmplă? vru Graves să ştie.

— Pe mine nu mă deranjează, i-am spus lui Benjamin. Ştiu eu ce ştiu.

Asta dacă nu cumva unul dintre voi e trădător şi vrea să mă omoare. N-am spus-o cu voce tare, dar nici nu l-am slăbit din ochi pe tipul cu pistolul automat. Acesta se uita lung pe hol, spre capătul celălalt, cu spatele la perete. Dar există o Regulă Foarte Importantă când e vorba de o armă – te asiguri că ştii în permanenţă încotro e îndreptată.

— Asta-i bine. Benjamin părea uşurat. Asta-i foarte bine. Mi s-a părut că te-am văzut alergând pe hol. Dar e imposibil, de vreme ce erai aici. Poate că era vreun vânător de cur iozităţi sau ceva de genul.

Îmi aruncă o privire plină de subînţeles, ca şi cum ar fi trebuit să-l ajut.

Da, asta chiar are o logică.

— Nu ştiu.

Apoi am închis gura. Existenţa Annei trebuia să fie ţinută în secret, dar ea nu se purta în consecinţă. Şi putea oare să fie ţinută în secret aici, la Schola Prima, printre toţi djamphirii ăştia? Trecuse chiar pe lângă Graves, Benjamin şi pe lângă restul ca să ajungă în camera unde era Consiliul, nu?

Totuşi, doar pentru că se afişa peste tot nu însemna că trebuia să împart astfel de informaţii în stânga şi-n dreapta ca pe nişte bomboane. În plus, ea era dinaintea mea aici şi avea cea mai mare funcţie din Consiliu.

— Hai să fim serioşi! Leon fornăi. A fost Regina Roşie.

— Nu e doar un mit? Thomas observă că mă uitam la pistol şi se înroşi, dacă vă vine să credeţi aşa ceva. Îl băgă într-un toc la subsuoara mâinii stângi şi se mai relaxă puţin. Oh, îmi pare rău.

Am ridicat din umeri. Din nou. Începeam să mă

pricep la gestul ăsta. Puteam să exersez în faţa oglinzii şi să am o mişcare nouă de fiecare dată.

Benjamin se uita şi el la mine.

— Nu, nu e un mit. Doar că e ţinută departe de noi, gloata. Şi e foarte ocupată cu îndatoririle pe care le are. Aţi văzut-o azi-dimineaţă.

Thomas rumegă informaţiile noi.

— Mi-o imaginam mai înaltă, spuse.

George-Şosetă puse întrebarea al cărei răspuns doream cel mai mult să-l aflu.

— Atunci ce căuta aici? Şi fără gărzi de corp? Asta dacă nu cumva erau aici, în Umbră, nevăzuţi.

Minunat! Toţi ochii sunt aţintiţi asupra ta, Dru.

— Eu n-am nici cea mai vagă idee, am zis.

Şi chiar nu aveam.

Se uitară unii la alţii câteva secunde. Am tresărit – Graves era chiar în spatele meu. Apoi făcu ceva ciudat – mă cuprinse cu braţele de mijloc şi mă strânse. Amândoi suntem înalţi, dar el părea să mai fi crescut. Când eram în Dakota, eram aproape de

aceeaşi înălţime. Sau poate aşa mi se părea pentru că stătea cocoşat tot timpul, ca şi cum corpul lui încerca să se izoleze de o lume din care nu voia să facă parte.

Toţi băieţii-djamphiri se holbară din nou la mine. M-am înroşit la faţă fără niciun motiv logic. În ultima vreme mă înroşeam destul de mult, ceea ce era stânjenitor.

Deci prima dată Graves spune că mă place prea mult şi pe urmă mă ia în braţe în faţa celorlalţi băieţi?

— Da. Păi… Benjamin îşi drese glasul. O să ai pază douăzeci şi patru de ore. În faţa uşii. Cineva o să stea cu ea tot timpul.

— Cel mai probabil o să fiu eu, de vreme ce deocamdată nu a fost nimeni scutit de ore ca să poată să te însoţească în permanenţă. A naibii birocraţie! Leon ridică din umeri. Văd că nu vă faceţi griji. Asta chiar că e interesant.

Parcă se uita la o emisiune de la televizor, tolănit pe canapea cu o bere în mână. Deşi nu puteam să mi-l imaginez pe niciunul să se relaxeze cu o bere

în faţă. Păreau prea… bătrâni. Sau prea serioşi.

Ce-i drept, să te lupţi cu vampirii e treabă serioasă. Dar pe chipurile lor neridate seriozitatea asta părea ciudat de obscenă. Nu aşa trebuiau să arate.

— Mai degrabă înfricoşătoare, rosti printre dinţi Thomas. Regina Roşie, adică.

— Te-ai răzgândit, Tommy?

Zâmbetul lui Leon nu putea fi catalogat drept drăguţ. Djamphirul blond îi rânji şi el, dezvelindu-şi dinţii albi.

— Pentru nimic în lume, Fritz.

Cuvintele ascundeau în fundal un mârâit gros, care sein. Ina aproape cu mârâitul de avertizare al unui vârcolac.

Hoo, stai puţin!

— Staţi aşa. Staţi o clipă. Voi ştiţi de existenţa ei?

— Cei din primii ani cred că e un mit. Nici nu auzi de ea până nu treci examenele din anul trei. George părea îngrijorat. Până să avem sarcina asta, un

infanterist din linia întâi, ca mine, nici măcar n-ar fi văzut o svetocha. Acum ies toate la lumină. Chiar şi creaturile mitice.

— Nu-i chiar aşa de bătrână; mi-aduc aminte când a fost salvată. Nu se califică drept mit. Leon oftă. N-are rost să ne mai culcăm, acum că încep orele şi avem şi turul de recunoaştere.

— Turul de recunoaştere? Jur pe ce-am mai sfânt că era cât pe ce să mi se înmoaie genunchii. Mă bucuram că Graves stătea în spatele meu. Ore?

— Ambele pentru tine, pentru noi doar orele de curs. Cu excepţia lui Leon. Benjamin refuză efectiv orice altă discuţie, întorcându-ne spatele. Şi mâine, Dru, îţi propun să mergem să cumpărăm nişte haine.

Deja am făcut-o. Dar n-am spus nimic. Pentru că mi se părea o idee bună să fiu afară şi departe de Şcoală. O idee extraordinară.

— OK.

— Prima dată o să te duc jos, la cantină.

Acum rânjetul lui care-mi dădea o stare de

agitaţie mi-era adresat mie.

— Acolo, pe lângă mâncare, o să dai de o mulţime de ochi care. or să se holbeze la tine. Cel mai bine e să o facem ca să scăpăm odată!

— Aşa e, am spus eu cu îndârjire şi l-am împins pe Graves făcând un pas în spate.

Nu ştiu cum am reuşit să o facem fără să ne încurcăm picioarele. Dar am reuşit, şi m-am bucurat.

— Sigur. Lasă-mă cincisprezece minute.

— Nu e nevoie să te grăbeşti. Dacă eşti gata într-o oră e bine.

Dar eu deja închideam uşa. Graves îmi dădu drumul şi după ce am încuiat toate broaştele, m-am întors pe jumătate spre el şi ne-am măsurat din priviri.

Graves roşea în ultimul hal. Şi eu la fel. Eram amândoi roşii ca racul şi ne uitam unul la altul.

— Graves… am început eu, dar şi el deschise gura în acelaşi timp.

— Dru…

Ochii lui erau atât de verzi; de când fusese

muşcat de vârcolac, ochii i se deschiseseră şi culoarea era mai intensă.

Am izbucnit amândoi în râs. Era un râs nebun, isteric, dar ne simţeam bine. M-am sprijinit de uşă, chicotind până i And mi-au dat lacrimile. El se aplecă, ţinându-se cu mâna de burtă, şi scoase nişte sunete ciudate, din cauză că nu-i Intra destul aer în piept.

Câteodată trebuie să te mai şi eliberezi. Mai ales când ai stat cu nervii încordaţi şi ai simţit gustul adrenalinei săptămâni întregi la rând.

Însă pot să zic că porţia de râs s-a terminat prea repede. M-am şters pe obraji, Graves a reuşit în sfârşit să tragă aer în piept şi am rămas cum eram înainte, holbându-ne stingheriţi unul la celălalt.

— Ce-a fost asta? întrebă el într-un final, trecându-şi mana prin păr.

Părul îi stătea ridicat, în ţepi negri, dar nu mai erau aşa de tari, căci părul începuse să-i crească.

— Nici măcar nu te-am auzit când te-ai dat jos din pat.

— Eram la calculator. Comandam haine şi alte chestii.

Băi, ia spune, îţi trebuie o apărătoare genitală? Am înghiţit întrebarea şi, odată cu ea, şi un hohot de râs rebel.

— Mm, cred că ar trebui să vorbim.

— După ce mă spăl pe dinţi. Dar nu făcu nicio mişcare. Iisuse, parcă nu mai vin odată hainele alea! M-am săturat să port aceleaşi ţoale mereu.

Te înţeleg. Mă străbătu un sentiment de vinovăţie – era a doua oară când tot ce avea îi fusese luat din cauza mea.

— Ţi-am comandat câteva chestii. Şi se pare că. or să ne ducă la cumpărături mâine.

— Pe tine te duc.

Nu voise să sune aşa. Sau poate că da, pentru că imediat ce cuvintele îi ieşiră pe gură, păru puţin ruşinat. Cercelul i se legănă când lăsă capul în jos, trecându-şi mâna prin părul lăţos.

— Ba ne duc pe amândoi. Altfel nu merg.

Mi-am încrucişat mâinile la piept, cu ochii pironiţi în covorul albastru. Pot să te întreb ceva? Despre… aia.

— Despre ce?

Despre ce naiba credea că vorbesc? Dar era băiat şi, în consecinţă, nu-şi dădea seama. Dar îmi cam epuizasem toată doza de îndrăzneală pe ziua de azi şi urma să fiu nevoită să o folosesc şi pe cea de a doua zi cam într-o oră. Aşa că am rămas cu ochii la covor, examinându-l de parcă aveam să găsesc o idee acolo. N-am spus nimic.

El rezistă vreo cinci secunde, apoi tuşi.

— Ah, Iisuse, te-am jignit cu ceva?

— Nu, nu.

Am clătinat din cap. Fir-ar să fie, obrajii îmi ardeau din nou. Medalionul mamei mele era cald şi am aruncat o privire spre Graves, ca să văd în ce ape ne scăldam.

El se uita la mine de parcă aveam ceva pe faţă. Până la urmă, mi-am dat seama că îmi mai rămăsese destulă îndrăzneală. Sau poate puteam să iau cu

împrumut puţină.

— Voiam să ştiu în ce ape ne scăldăm. Atâta tot.

Gata! O spusesem. Dacă interpretam greşit totul, voiam să ştiu.

— Oh! apoi Graves nu mai spuse nimic mult timp, şi mie îmi venea să ţip. Apoi: Eu, ăăă, Iisuse! Da, bine.

Cu siguranţă ţipatul era o opţiune. Bun, deci interpretasem eu greşit semnele. Nu credeam că poţi să faci asta şi, ilrept urmare, să-ţi bagi limba în gura unui băiat. Dar cred că o făcusem. Fie mă plăcea, fie nu, sau poate că mă plăcea dar nu meritam deranjul…

Doamne sfinteI Ce-mi mai venea să-i înjur cu năduf pe toţi băieţii! Doar că nu avusesem mult timp pentru activităţi extracurriculare, cu vampirii care încercau să mă omoare şi cu tot ce se mai întâmplase în viaţa mea.

Dar ştiţi, aş fi vrut să am timp şi de aşa ceva. Cu el.

— OK. Am trecut pe lângă el în drum spre baie. Baia e a mea! Uită că te-am întrebat.

— Dru…

O spuse de parcă nu mai avea aer.

— Nu, serios. Nu e nimic. Am vrut doar să…

— Te plac, ai priceput? Chiar te plac. Doar că… ai atâtea pe cap. Şi vampirii care încearcă să te omoare şi nu glumesc.

Am înghiţit cu noduri.

— Vorbeşti de parcă ar putea s-o facă şi-n glumă.

Inima mi se umflase în piept ca un balon. Trecuse mult, mult timp de când mai simţisem aşa ceva. După câteva secunde de deliberare, am hotărât că fericită nu era de ajuns ca să exprime ce simţeam.

— OK. Super. Şi eu te plac. Asta am lămurit-o în mare. Ai um suntem precauţi, nu?

Orice o însemna asta.

— Da. Ăăă. Hm.

Acum lui parcă i se pusese ceva în gât. Eu

rânjeam ca proasta. Graves îşi băgă din nou capul între umeri, de parcă se aştepta să primească un pumn.

— Deci aşa. Cred că am lămurit-o. Eu merg la baie prima.

Am zbughit-o spre baie ca şi cum de-abia aşteptam să fug de-acolo. Doar că nu voiam să râd şi să-şi facă o impresie greşită.

Ar fi trebuit să fiu mai preocupată. Dar ţi se dă întotdeauna cât poţi să duci. Şi dacă Graves era cu mine, ei bine, atunci nu aveam prea multe motive de îngrijorare, nu? făcusem faţă Lumii Reale, cu tot ce ne asaltase ea până acum. Şi întrebarea referitoare la ce căuta Anna la uşa mea putea să mai aştepte.

Era pentru prima dată de săptămâni bune când golul din pieptul meu părea mai puţin pustiit şi nu mai clocotea de mânie. Şi chiar mă bucura mult lucrul ăsta.

Capitolul 9

Întreaga cantină, scăldată în lumină de neon şi plină de mirosul băieţilor care se lupta pentru supremaţie cu cel al mâncării industriale, amuţi de îndată ce am apărut eu.

Djamphirii, vârcolacii, toţi se opriră cu ochii holbaţi la mine. Am stat în pragul uşii vreo zece secunde stânjenitoare până când Graves mă înghionti de la spate şi mă puse din nou în mişcare.

Era greu să mănânci cu atâţia ochi aţintiţi asupra ta. Dar Ci raves era lângă mine şi se uita în jur ca şi cum îi plăcea situaţia. El dădu gata o farfurie întreagă de clătite, un morman de chiftele de cartofi şi altul de bacon crocant cât îmi luă mie să desfac pe jumătate sandviciul meu cu şuncă învelit în celofan.

Bravo lui.

Leon mă conduse printr-un labirint de coridoar cufundate în linişte, departe de sunetul uşilor trântite de la dulapurile din vestiare şi vocilor de băieţi.

Podeaua era acum din lemn de esenţă tare, şi începură din nou să apară busturile de marmură care se holbau la mine de parcă eram o intrusă. Draperiile lungi de catifea care încadrau ferestrele erau vii în lumina aurie a amurgului, genul de lumină care durează poate vreo cinci minute înainte să se lase înserarea şi creaturile din Lumea Reală să iasă la joacă.

M-am cutremurat. Mi-am strâns hanoracul mai bine pe lângă corp şi m-am încheiat la fermoar.

Am ajuns într-o încăpere lungă, obscură, fără ferestre, cu o masă de conferinţe lustruită oglindă în dreapta. În partea cealaltă erau ferestre, dar djamphirii păreau să ţină toate întrunirile importante departe de lumina zilei, departe de ferestre. Aş fi crezut că voiau soare şi aer curat – lucruri pe care vampirii par să le deteste. Dar pe de altă parte, m-am gândit că era mai greu pentru inamic să pătrundă într-o cameră fără geamuri. Sau să ocheşti pe cineva cu arma printr-un perete decât printr-un geam.

Urăsc să mă gândesc la astfel de lucruri.

Un djamphir brunet, scund şi firav, cu un tricou roşu, stătea de cealaltă parte a uşii, cu mâinile încrucişate la piept. Tocul de armă care îi atârna pe umăr părea absurd de supradimensionat, şi blugii lui de firmă păreau pictaţi. Era frumuşel chiar şi pentru un loc ca ăsta, cu buclele lui negre date pe spate şi cu nişte ochi mari şi umezi şi un chip aproape feminin.

Săracul de el! Mă simţeam eu mai masculină decât arăta el. Ar fi avut viaţă grea în unele licee prin care am tot cutreierat.

Asta dacă ar fi fost om obişnuit.

Leon aruncă o privire înăuntru, mă privi într-un fel pe care n-am ştiut să-l interpretez şi se dădu la o parte.

— Eşti în siguranţă, Milady.

O spuse puţin mai tare decât era necesar şi am păşit peste prag.

Direct în Oraşul Stânjenitor.

Acolo, în capul mesei, stătea Anna. Lumina obscură din cameră îi făcea tenul să pară perfect, nu i

se vedea niciun por deschis. Niciun fir de păr creţ şi arămiu nu era deranjat. Îşi pusese cizmuliţele roşii cu toc pe masă. Stătea tolănită de parcă toată camera era a ei. Tivul dantelat al unei jupe îi acoperea picioarele îmbrăcate în ciorapi de mătase.

Zâmbea.

— Oh, bună! Era veselă nevoie mare. Uite-o pe Dru. Ai dormit bine, draga mea?

Kir stătea în dreapta ei, cu umerii aduşi. Avea un aer trist, dar se mai animă când am intrat eu. M-am întrebat dacă îşi vopsea şi el părul ca să semene cu al Annei, dar al ei era arămiu, şi al lui era morcoviu. Era evident că al lui Kir era natural şi dacă al ei nu era, probabil că Ordinul avea destui hani să-i plătească şedinţele la coafor mult timp de acum înainte.

Pe lângă ea, până şi cel mai frumuşel băiat-djamphir avea un aer nătâng. Am simţit cum mă albesc şi mai mult la faţă. Mă simţeam şi mai neîngrijită şi stânjenită.

Graves păşi şi el înăuntru în spatele meu, îşi

trase nasul cu zgomot şi încremeni. Aproape că îl simţeam cât de încordat era, cu capul între umeri.

M-am lămurit pe deplin. Pur şi simplu nu-mi plăcea de ea.

Mi-a revenit glasul.

— Buştean. Dar tu?

Sau tu apuci să tragi câte un pui de somn între două i i: ite pe la uşile oamenilor?

Zâmbetul i se lăţi, dezvelind nişte dinţi perfecţi, ca nişte perle. Probabil că atunci când începeau să i se vadă semnele transformării, îi ieşeau doar nişte colţişori delicaţi.

— Ca un prunc. Stăteam aici cu dragul de Kir şi speram să le văd înainte să începi turul de recunoaştere.

Zâmbetul ei era absolut perfect şi parcă l-aş fi avut în faţa ochilor pe Christophe. Mă făcea să mă caut să văd dacă nu mi s-a dus vreun fir şi să-mi îndrept ţinuta.

Doar că niciodată Christophe nu s-ar uita la

mine astfel. Nici măcar în prima clipă când ne-am cunoscut, când l-a alungat pe Ash şi mi-a spus să mă duc acasă. Atunci crezusem că era vampir şi tot nu fusese aşa de rău ca acum.

Şi asta spune mare lucru.

Cât de ciudat era că blondina asta cu faţă de majoretă era mai înfricoşătoare decât perspectiva unei morţi îngrozitoare de mâna unui vampir! Asta arăta că priorităţile mele erau complet date peste cap. Poate de vină era toată agitaţia din ultima vreme.

Tipa mă speria pentru că văzusem fete de genul ei peste tot. Şi dacă nu te sperii când îţi rânjesc sau când o fac pe prietenele cu tine, atunci înseamnă că n-ai deschis bine ochii şi meriţi tot ce ţi se întâmplă. Totuşi, unele dintre ele sunt de treabă, doar nechibzuite şi enervante, fără să fie cu adevărat rele.

Deliberam încă asupra nivelului de maliţiozitate a Annei. Dar sunt prudentă când vine vorba de astfel de lucruri. Mi-am dat seama destul de repede că tata nu înţelegea cruzimea feminină. Înţelegea când mă

băteam, dar dacă mă întorceam acasă suspinând după o dispută verbală cu o fată, ei bine… asta era peste puterea lui de înţelegere.

Ochii Annei, albaştri că ai unui bebeluş, îşi schimbară ţinta. Acum priveau peste umărul meu stâng.

— Şi el trebuie să fie domnul Graves. Măi, dar frumuşel mai suntem! Dacă aş avea un loc liber în Garda mea, poate că aş fi gata să încalc tradiţia şi aş organiza pentru tine special nişte Probe.

Nişte Probe? Cum? Probabil că era vreo chestie de-a djamphirilor. Aş putea să-l întreb pe Benjamin. Sau pe Leon.

Imediat ce scap de aici.

Kir se încordă. Păruse frumuşel în camera Consiliului, dar acum vedeam că era palid şi pielea lui lucea uşor. Oare transpira? Ciudat.

Am auzit foşnet de haine – Graves era îmbrăcat tot în haina lui neagră şi lungă. Urmat de foşnet de hârtie şi celofan. Apoi, Dumnezeule mare, se auzi

clicul unei brichete şi l-am auzit cum trage lung din ţigară.

Graves fuma.

— Asta presupunând că cu aş accepta, spuse el încet.

Kir îşi puse mâinile pe masă şi schiţă un gest ca şi cum avea de gând să se ridice în picioare. I se vedeau semnele transformării. I se iviseră colţii de sub buza de sus şi şuviţe aurii începuseră să-i viermuiască prin părul scurt. M-am îmbărbătat în sinea mea. Mi-am bombat pieptul cât am putut şi l-am pironit cu privirea.

Nu aveam cum să mă pun cu un djamphir care trecuse de pubertate, mai ales cu unul destul de bătrân şi puternic ca să facă parte din Consiliu. Însă am auzit vocea tatălui meu, de demult, de dinainte ca viaţa mea să fie întoarsă pe dos. Acum e timpul să te uiţi la adversar fix, înainte să te arunci asupra lui, scumpo.

Câinii miros frica, şi oamenii – sau creaturile din Lumea Kealã – sunt cam tot la fel. Prădătorii au

antene foarte fine care detectează groaza. Dar în nouăzeci şi nouă de cazuri dintr-o sută, un câine miroase şi când ai atitudine de mascul alpha. E vorba de aceeaşi privire inexpresivă şi hotărâre să fii neînfricat ca atunci când te confrunţi cu o gaşcă de macho care şi-au pus în minte să hărţuiască pe cineva.

Speram doar că privirea pe care i-o aruncam lui Kir era fioroasă, şi nu obosită şi speriată.

Anna îl privi pe Kir o secundă lungă, care părea că se întinde la nesfârşit, ca o caramea. Făcu o mişcare discretă dintr-o mână. Oja de pe unghii luci.

— Oh, Kir, relaxează-te! Domnul Graves are un simţ al umorului sarcastic. Asta e de apreciat la un bărbat. Umorul de puşti e atât de infantil!

Faţa djamphirului roşcat se schimonosi de parcă mirosise ceva foarte urât. Am surprins un zâmbet superior pe chipul Annei înainte să se uite pe lângă mine direct la Graves. Am mai văzut majorete care se uitau aşa la băieţi.

Privirea asta însemna că marcau locul de unde

aveau să se înfrupte în continuare. Inima mă săgetă. Dacă Graves nu era interesat de mine – sau era doar puţin –, poate că avea să fie interesat de o fată care arăta ca un fotomodel. Nu conta că avea să-l mănânce cu fulgi cu tot şi pe urmă să se descotorosească de el. Genul ăsta de fete mereu fac aşa.

Doamne, Dru, nu crezi că o judeci mai mult după cum se îmbracă?

Nu puteam să nu mă gândesc că poate o judecam astfel pentru că nu îmi plăcea de ea nici cât negru sub unghie. Nu era drept.

— N-am fost sarcastic, spuse Graves şi scoase pe gură un nor de fum urât mirositor. Nu făceam decât să subliniez o eroare de raţionament în logica ta, gagico.

Anna rămase cu gura căscată la propriu. Preţ de o clipă, nu am ştiut dacă să râd sau să-l împing afară din cameră. Bravo, Graves!

— Probabil că am întârziat, am auzit o voce plăcută de tenor în spatele meu.

Hiro intră în cameră, şi paşii lui erau ciudat de tăcuţi pe covorul gros.

— Kir. Milady.

Buza i se arcui aproape şi cuvintele lui erau pline de sarcasm. Apoi se întoarse pe jumătate şi se uită la mine. Când deschise din nou gura, murmură cu respect:

— Milady.

Nu reuşeam să înţeleg cum putea să rostească acelaşi cuvânt atât de diferit de fiecare dată. Se aplecă uşor, făcu o mică reverenţă şi eu nu m-am abţinut şi am făcut la fel. Ce naiba, când eşti în Roma, faci ce fac romanii, nu?

El zâmbi când se ridică.

— Tânăra asta are maniere desăvârşite. Regret că am întârziat. Iertaţi-mă.

Eram cât pe ce să-i spun că nu era nicio problemă, dar Kir părea să fi rămas fără aer. Chipul Annei era senin şi zâmbitor, dar ceva scânteia în adâncul ochilor ei. Cizmele ei loviră covorul când se

ridică graţioasă de pe scaun. Se auzi un loşnet de mătase când rochia îi căzu în pliuri, cu mişcări care făceau parcă parte dintr-o coregrafie. Blatul mesei îi reflecta fidel imaginea, dar aceasta se distorsionă ciudat când Anna se mişcă. Trecu prin spatele scaunului lui Kir şi aş putea să jur că tânărul zvelt şi roşcat tresări când umbra ei Ilunecă peste el.

Se opri la capul mesei şi eu mi-am scos şi mai mult pieptul în afară. Ne măsurăm una pe cealaltă din priviri. Gustul i le portocale de ceară se estompă şi am simţit mirosul parfumului ei cald şi înţepător.

Ochii ei albaştri de bebeluş coborâră, apoi urcară din nou, măsurându-mă din cap până-n picioare. Când vorbi, parcă eram doar noi două în cameră.

— Mi-ar plăcea să fim prietene, Dru.

— Şi mie, am minţit eu cu înflăcărare.

Dacă oamenii de genul ei te cred destul de proastă să pui botul la ce zic ei, ai şanse să scapi.

Întotdeauna să-ţi laşi duşmanii să te

subestimeze. Tata m-a învăţat asta. Nu ştiam sigur dacă tipa din faţa mea era un duşman sau una dintre fetele antimaterie. Era djamphir şi svetocha. O păştea acelaşi pericol care mă păştea şi pe mine din partea vampirilor. Ar trebui să fim în aceeaşi tabără, cel puţin atât cât ne permitea faptul că ne situam la poli opuşi pe scara socială.

Mă durea în piept şi am realizat că-mi ţineam respiraţia. Am dat aerul afară.

Vibraţia harului îmi făcea capul să pulseze, dar înăuntru totul era aşa de încordat şi confuz, că nu-mi dădeam seama de unde venea senzaţia de… ce era, de fapt? Frică? Foame de sânge? Furie? Dar niciunul din cei prezenţi nu părea nici pe departe supărat. Erau doar stingheriţi. Kir se albise de tot la faţă. Pistruii îi ieşeau în evidenţă, stridenţi.

Mi-am amintit de ce văzusem pe hol, ceva roşu trecând fulgerător prin faţa ochilor mei. Benjamin crezuse că era o svetocha, şi eu eram sigură că fusese Anna, dar şi ea şi Christophe miroseau a condimente.

Totuşi, s-ar juca aşa Christophe la uşa mea? Sau poate că fusese trădătorul. Un djamphir pe care nu-l văzusem niciodată, dar care mirosea ca ei doi.

— Bun. Anna întinse o mână albă şi delicată, cu o manichiură perfectă, cu ojă de culoarea mărului glazurat, care se asorta cu rujul de pe buze.

Dunga de creion de la ochi părea făcută de o mână profesionistă.

N-aş fi putut nici de-acum într-un milion de ani să fiu aşa de strălucitoare. Imediat ce am întins şi eu mâna şi i-am atins-o pe a ei, pregătindu-mă pentru ce avea să-mi destăinuiască harul, m-am simţit murdară. De parcă doar ce-aş fi venit de la joacă, acoperită toată de noroi, printre adulţi, cu speranţa că nu aveau să observe cât eram de mânjită şi câte zgârieturi aveam.

Harul se făcu puternic simţit. Suna ca un gong în mintea mea. Îmi apărură imagini fulgerătoare, niciuna din ele însă nu zăbovi destul ca să-mi dau seama ce era. Anna mă strânse anemic de mână, apoi

şi-o retrase cu un zâmbet îngăduitor. Apropo, zâmbetul nu-mi era adresat mie. Anna se uita undeva peste umărul meu.

Spre Graves.

Gâtul îmi deveni aspru şi uscat. Am scos un hârâit, încercând să mi-l curăţ, şi Anna se uită din nou la mine, de data asta amuzată. Nu te uita la el aşa, îmi venea să-i spun – şi probabil că aş fi făcut-o dacă nu eram nevoită să-mi ţin gura închisă, deoarece dinţii îmi vibrau. Am simţit cum îmi trosneşte ceva în maxilarul superior când caninii mi se alungiră.

Spune-le colţi, Dru! Doar asta şi sunt.

Dar nu puteam. Nu puteam decât să stau cu gura strânsă ca nimeni din jur să nu vadă nişte dinţi care se lungeau şi se ascuţeau. Totuşi, semnele transformării care-mi dădeau o senzaţie de căldură uleioasă nu deveniră vizibile şi pe piele. Speram că nici părul nu se manifesta în niciun fel ciudat, dar am conchis că nu conta. Căci nimeni nu se uita la mine.

Toţi ochii din încăpere, inclusiv ai mei, erau

îndreptaţi spre Anna.

Aceasta trecu uşor pe lângă mine, plutind parcă pe lângă lliro, care era încremenit, şi făcu o piruetă în batjocură.

Fusta ei îi atinse uşor genunchiul. Am auzit-o murmurând ceva la uşă. Apoi zgomot de paşi care se îndepărtau – probabil Anna, însoţită de djamphirul cu tocul de armă pe umăr îmbrăcat în tricou roşu.

Oare se îmbrăcase aşa ca să se asorteze cu ea? Iisuse! Şi cu care credeam că tricourile care aveau imprimat „Stau lângă un prost” erau patetice. Am inspirat adânc, încercând să-mi găsesc calmul.

Electricitatea din aer dispăru. Acum harul nu-mi mai transmitea decât un sentiment complex şi înflăcărat din partea lui Kir. Nici măcar nu puteam să-mi dau seama ce era, atât era de confuz. Kir tuşi şi se ridică de pe scaun.

— Deci…

— Turul de recunoaştere. Hiro îşi încrucişă braţele. Cred că cel mai bine e să vin şi eu. N-ai nimic

împotrivă, nu, Kir?

Djamphirul roşcat zâmbi. Era un rânjet larg, ca de animal, şi era cât pe ce să mă dau un pas în spate.

— Fireşte că nu, frate.

Hoo, stai puţin!

— Sunteţi rude?

Mi-a scăpat fără să vreau, şi păream de-a dreptul îngrozită. Graves expiră din nou lung, dând afară fumul de ţigară. Acesta îmi atinse părul şi m-am strâmbat.

— Nu. Kir se încruntă din nou, de parcă ar fi gustat ceva acru. Aşa e tradiţia să te adresezi între kouroi. Ca să ne amintească faptul că toţi suntem…

— Legaţi, îl întrerupse Hiro elegant. Şi toţi suntem supuşi în aceeaşi măsură riscului de a fi omorâţi de către nosferaţi. Unii tind să uite.

— Măi, să fiu a naibii! am bălmăjit eu şi mi-am îndesat mâinile transpirate în buzunare.

Am luat brusc hotărârea să nu rămân niciodată singură cu Kir dacă aveam de ales.

— Pot să mă duc să arunc o privire pe aici singură?

— Tu poţi dacă vrei. Dar prietenul tău loup-garou, nu. Şi înainte de a merge la cursuri, va trebui să ne suporţi compania în turul de recunoaştere. Hiro îşi încrucişă mâinile la piept, ceea ce voia să lase de înţeles că eram Dificilă. Milady.

De data asta o spuse pe un ton de rugăminte.

Chiar voiam să-mi dau seama cum reuşea asta.

— A fost o întrebare retorică. Deci, cu ce încep?

Mi-am frecat palmele, încercând să le şterg de transpiraţie, şi am conchis că până la urmă tipul nu era chiar aşa de rău. Graves mormăi ceva care nu era menit să-l complimenteze, însă o spuse foarte încet şi mai avea şi gura plină de fum.

— Mai întâi, îi lăsăm domnului Graves timp să-şi stingă ţigara. Hiro nici măcar nu clipi. Apoi o să citim Regulamentul de siguranţă şi facem un tur al şcolii.

— Super!

Am încercat să par încântată, dar am eşuat lamentabil. Kir era cu ochii pe mine.

Simţeam asta.

Capitolul 10

Ar trebui să mergem la Nordstroms, mormăi Benjamin pentru a nu ştiu câta oară.

Buza lui Leon zvâcni, ca şi cum se abţinea să nu zâmbească. Cei doi blonzi erau afară, în parcare, într-o după-amiază superbă de primăvară, probabil sprijinindu-se amândoi somnoroşi de SUV-ul pentru care Benjamin semnase de ieşire la garajul din colţul sudic al domeniului Şcolii.

Lăsa mult de înţeles felul în care Benjamin spusese doar, cu nonşalanţă, „E pentru svetocha”, şi djamphirul brunet cu foaia de ieşire se holbase la mine de parcă aveam ceva lipit în frunte înainte să se execute rapid şi să ne arate diverse maşini. Era o experienţă nouă să fiu îngrămădită pe bancheta din spate a unei maşini Escalade plină de băieţi-djamphiri drăguţi şi cu Graves.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu e nimic la Nordstroms din ce mi-aş dori

sau aş avea nevoie. Nu sunt decât nişte porcării scumpe care se strică imediat.

Am îndoit altă pereche de blugi şi i-am pus în căruciorul roşu. Chiar şi la lumina neonului, băieţii-djamphiri semănau cu nişte modele care parcă vizitau o speluncă. Era greu să-mi aleg lucruri cu ei lângă mine, care arătau aşa de bine şi păreau plictisiţi.

Când Benjamin spusese că mergem la cumpărături, se referise în principal la Nordstroms. Cred că îşi făcuse vreo idee ciudată că voiam haine de lux sau ceva de genul.

Când spun cumpărături, mai ales de haine, eu mă refer în primul rând la magazinele Armatei, şi la Target sau Dillard s pentru chestiile mai delicate, cum ar fi chiloţii şi altele la fel. Deja îi convinsesem pe băieţi să plece când mă uitasem la raionul de lenjerie. Ce naiba! îmi cumpăr singură chiloţii de la nouă ani.

Sunt obişnuită cu aşa ceva. Tata îmi dădea bani destui şi o listă. Eu fac cumpărăturile de când mă ştiu. Cumpăr orice, în afară de arsenal. Tata era destul de

ocupat cu aspectul ăsta; eu mă ocupam de haine, mâncare, de toate lucrurile mărunte de care ai nevoie când călătoreşti sau ca să întreţii o casă. Îmi plăcea la nebunie să zăbovesc la raionul de obiecte casnice de la Target, indiferent în ce parte a ţării eram. Inventam povestioare în minte cum că aveam mare nevoie de un robot de făcut pâine sau un grătar Foreman. Sau de un aparat de espresso. Comparam obiectele, vedeam şi avantaje şi ce dezavantaje avea fiecare şi mă prefaceam că nu urma să ne mutăm în altă parte peste câteva luni şi că, prin urmare, nu avea sens să ne încărcăm cu alte lucruri pe i are trebuia să le târâm după noi.

Am văzut câteva tricouri expuse care păreau frumuşele şi m-am îndreptat spre locul cu pricina. Graves preluase el căruciorul şi pe faţa lui se citea ceea ce vezi de obicei pe faţa unui acuzat la tribunal când e condamnat la ani mulţi de închisoare. Bineînţeles, prima dată îi cumpărasem lui ce-i trebuia, şi m-am gândit că de vreme ce era băiat, nu avea să-i

fie aşa de jenă să cumpere lenjerie intimă. Îi spusesem doar să se ducă să ia câteva pachete de chiloţi ca aceia pe care-i purta acum. Benjamin arăta de parcă înghiţise o broască şi eu mă uitasem la djamphir cât putusem eu de urât, cu o privire care se voia o imitaţie a privirii pe care o arunca bunica şi care voia să spună Să-ţi tacă gura. El dăduse înapoi şi mormăise ceva despre Macy s. Urmat de Neiman Marcus, până şi ăsta e mai bun, şoptit în barbă.

M-am gândit că dacă Benjamin nu avea să plătească cu cârdurile aprobate de Ordin, puteam să folosesc sulul de bani din geantă pe care îi ţineam pentru urgenţe ca să acopăr cheltuielile. Situaţia de faţă nu era chiar o urgenţă, dar, Iisuse, n-aveam de gând să-l las pe Graves să poarte aceleaşi haine în timp ce eu eram răsfăţată.

— Şi până la urmă, de unde vin banii?

M-am oprit în faţa vitrinei cu tricouri şi am început să verific lista. Guler cu anchior, mâneci scurte. Nu era urât. Urăsc să simt material pe gât.

Bumbac sută la sută, asta e bine. Ia-le un număr mai mare că intră la apă. Un căscat mă luă prin surprindere şi am pus mâna la gură. Aveau patru tricouri negre mărimea M. Le-am luat pe toate şi le-am pus în cărucior.

— Sunt o grămadă. Dintre toţi, Leon arăta cel mai mult a om în lumina fluorescentă. Se uita la nişte rochii de primăvară expuse, cu buline mici, care ar fi complet inutile dacă ai fugi de o creatură. Asta poartă fetele acum?

— Nu şi eu, am mormăit. Serios acum, de unde vin banii? Haideţi, vreau să mă uit la solduri.

— De ce? Benjamin părea sincer nedumerit. O svetocha poate să aibă tot ce-şi doreşte, Dru; aveam destui bani. Ordinul face investiţii şi deţine câteva corporaţii.

Asta chiar că era interesant! Unde era vorba de corporaţii şi capital, erau şi documente ca evidenţă. Cel puţin, puteai să afli câteva lucruri din arhivele publice şi altele spărgând site-uri şi făcând fel şi fel de

mişmaşuri. Am băgat la cap toate astea.

— Doar pentru că aveţi bani, asta nu înseamnă că trebuie să aruncaţi cu ei. Target e destul de bun. Şi cum rămâne cu chestia că o svetocha primeşte ce vrea? Am crezut că existenţa Annei trebuia să fie ţinută în mare secret.

M-am oprit lângă ştenderele cu reduceri şi am început să caut. Era timpul potrivit să cumperi hanorace, căci odată cu venirea primăverii, se fac reduceri la aproape toate produsele ca să facă loc pentru sărbătoarea bikinilor de la începutul verii.

M-am cutremurat la gândul ăsta.

— Existenţa ei e ţinută secret – faţă de nosferaţi. Nu se prea amestecă ea cu poporul de rând. E ocupată cu conducerea Ordinului şi… e mai bine să nu-i stai în cale. Şi nici în calea altcuiva din Consiliu, de fapt. Nu ajung unde sunt pe ochi frumoşi. Benjamin părea şi mai stingherit. Tu eşti de l. Ipt prima svetocha cu care am fost în aceeaşi încăpere. Dar o să afli la cursurile elementare – ţi se spune totul

despre sretocha şi cum… ei bine, cum obţin tot ce-şi doresc.

— Aha!

Deşi nu sunt multe. Am rumegat chestiunea.

— Deci aş putea să fac cumpărături unde vreau? am întrebat.

Chiar ar fi o idee bună să iau nişte muniţie.

— Ăăă, da. Chiar poţi să mergi… oriunde, cred.

Benjamin părea că se gândeşte dacă să-mi spună sau nu asta. Sau nutrea o speranţă slabă că aveam să mă hotărăsc brusc că era o idee bună să merg la Nordstroms.

— Fii vesel, bătrâne! Leon chicoti şi îl bătu pe umăr. Ar putea să fie şi mai rău. Ar putea să stea în cabinele de probă cu orele.

Cu voi care nu scăpaţi nicio mişcare? Nu, mersi. Ştiu ce mărime port şi asta îmi e de ajuns. M-am hotărât să testez regula asta care spunea că o svetocha poate să obţină orice.

— Bun, deci aş vrea să merg la un magazin cu articole de armată. Ştiţi cumva care sunt legile armelor şi muniţiilor aici?

— Trebuie să ţi se ia amprentele şi să ai permis. Dar totul se reduce ia Să nu fii prins dacă faci parte din Ordin. Leon îmi aruncă una din privirile lui furişe şi ciudate. Putem să mergem în sala armelor, dacă vrei. Poţi să exersezi.

Am clătinat din cap. Am găsit un hanorac gri cărbune cu fermoar şi mâneci zdravene şi m-am uitat să văd dacă n-are fire duse.

— Mă întrebam, doar. Hei, Graves, vrei să te duci să cumperi şampon, pastă de dinţi, lucruri de genul ăsta? Şi dacă ai nevoie de chestii care se dau fără reţetă, ştii tu. Ia-mi şi nişte Midol, bine?

Benjamin aproape se înecă. Leon studie tavanul foarte interesat şi un zâmbet îi apăru la colţurile gurii. Avea buze subţiri. În timp ce Benjamin părea gata să intre în pământ, Leon părea foarte amuzat.

Am ajuns la concluzia că-mi plăcea de el.

— Cred că ar trebui să-ţi iei singură Midolul, spuse Graves serios, dar un zâmbet îi mijea pe buze. Făcuse cumva să se bărbierească şi arăta bine, dar normal. Nu avea spilcuiala djamphirilor. Ştii, sunt mai multe feluri.

— Aici ai dreptate. Am auzit cum îmi chiorăie stomacul. Ar trebui să ne întoarcem curând. E deschisă cantina pe timpul zilei?

— Mda. Am putea să luăm o gustare de miez de noapte. Sau de prânz. E acelaşi lucru. Benjamin era roşu ca racul. Nu mai vrei să cumperi nimic?

M-am uitat la căruciorul supraîncărcat. Blugi pentru Graves şi pentru mine, tricouri şi bluzoane pentru el, tricouri pentru mine, vreo două pulovere de lână, pantaloni de sport pentru amândoi, două-trei hanorace de fiecare, inclusiv cel de pe ştenderul cu solduri pe care-l ţineam în mână. Nişte boxeri de noapte. Nişte pachete de chiloţi şi patru hustiere de sport. O curea pentru el, una pentru mine. Pe lângă tot ce comandasem pe internet, aveam un stoc destul de

rezonabil. Şcoala era destul de bine aprovizionată, dar mai voiam şi chestii de genul vată şi loţiune tonică. Şi şamponul pe care-l foloseam eu. Aveau chestii scumpe în baie. Mă simţeam de parcă eram într-un hotel de cinci stele când le foloseam.

Ceea ce nu era rău. Îmi plăceau la nebunie mostrele mici pe care le găseşti în baie la hotelurile mari. Uneori mă cazam cu tata în locuri foarte confortabile, unde aveau mostre scumpe pe care le puneam bine în camionetă. Le clasam în luncţie de eficienţă şi miros, şi am trecut printr-o fază când aveam vreo treisprezece ani şi când le puneam la păstrare, până când am realizat că mergeam din hotel în hotel şi puteam să-mi refac stocul.

Uneori mă mai gândesc la grămezile de sticluţe mostre aruncate într-un tomberon negru undeva. Ca o colecţie de pietre.

M-am uitat la preţ şi mi-am spus. De ce nu? şi am pus hanoracul în cărucior.

— După ce trecem rapid pe la raionul de

produse farmaceutice, cred că am terminat. De vreme ce Graves crede că ar trebui să-mi cumpăr singură Midolul. Voi aveţi nevoie de ceva, dacă tot suntem aici?

Leon râse cu poftă.

— Au sucuri cu fulgi de gheaţă în faţă.

— Iisuse Hristoase, mormăi Benjamin. Nordstroms. Macy s. Am putea să mergem la Paris pentru sezonul de primăvară. Mă aşteptam la nişte zboruri transatlantice.

M-am gândit că era cel mai bine pentru toţi cei în cauză să mă fac că n-am auzit ce-a spus.

— E vreun magazin Old Navy pe aici? Acolo au pantaloni scurţi şi chestii de genul. Am surprins felul în care mă privea Benjamin. Ce?

— Nimic. Doar că noi am crezut că o svetocha are să fie, ei bine, mai dificilă. Leon se strâmbă. Eu chiar vreau un suc cu fulgi de gheaţă.

Am schiţat un zâmbet. Acum clar îmi plăcea de el.

— Nici eu n-am mai băut aşa ceva de nu mai ştiu când. Poate tipii de afară – cei doi blonzi – vor şi ei unul?

Nu ştiu de ce, dar lui Leon i se păru că spusesem ceva de-a dreptul amuzant. Pufni şi chicoti cât am trecut prin Articole de Menaj spre raionul de Sănătate şi Frumuseţe, şi chiar şi Benjamin se înmuie destul cât să zâmbească larg.

Ne-am oprit la raionul de Sport să luăm un sac de dormit, şi l-am convins pe Graves să-şi ia şi el unul bun. Hainele sunt una, dar nu te zgârceşti când e vorba de echipament. Am pierdut ceva timp şi la raionul de Papetărie, până când Graves a aruncat câteva teancuri de hârtie şi creioane în cărucior, încruntându-se la mine ca şi cum m-ar fi provocat să le scot.

Benjamin a încercat să ne ducă la un local italienesc să luăm prânzul, dar Leon a întrebat unde se serveşte mâncare mexicană. Şi asta suna chiar bine,

aşa că ne-am oprit într-un loc fără pretenţii unde eu am luat lacomă o grămadă de chipsuri tortilla şi Benjamin a luat două cocteiluri Margarita zâmbindu-i chelneriţei şi comandând politicos. Părea că are nevoie de ele.

Capitolul 11

La început, se făcea că eram din nou la Target şi alegeam rochii de nuntă. Metri întregi de dantelă albă şi material spumos, în timp ce oameni pe care nu-i vedeam stăteau în jurul meu şi comentau.

— Nu, e prea mică… prea mare… n-o să-ţi vină niciodată… prea clasică, prea strâmtă…

Până când m-a apucat disperarea. Nu voiam decât o rochie care să meargă cât de cât. Pe urmă, încercam să le probez şi nu găseam nicio cabină pentru că dacă intram înăuntru, puteam să dispar, aşa că mă luptam când cu o rochie, când cu alta, la capătul unui rând, printre ştenderele cu solduri. Toate rochiile aveau găuri. Mari, late, găuri făcute de molii. Prin ele mi se vedeau sutienul şi pielea. Cineva a spus:

— Va trebui să plăteşti pentru asta.

Pereţii magazinului se depărtau şi pe ei apăreau dungi roşii de vopsea care se transformau în feţe lungi, care ţipau. Am simţit furnicături în degetele de

la mâini şi de la picioare, ca atunci când membrele îţi amorţesc atât de tare că nici nu mai poţi să mergi.

Cunosc sentimentul ăsta. Vine odată cu visele care vor să-mi arate ceva. Viziuni, le spunea bunica.

Coşmaruri în adevăratul sens al cuvântului, acesta ar fi un termen mai potrivit.

Timp de o clipă, m-am gândit ca prin ceaţă că era posibil să fie cel mai îngrozitor coşmar, cel în care mama mă ridică din pat şi mă duce la parter, îmi spune că cu sunt fata ci cuminte şi mă culcuşeşte în gaura-ascunzătoare din debara. M-am chinuit să mă trezesc, dar visul avea alte planuri cu mine. El a preluat controlul. Nu puteam să mă opun.

Stăteam întinsă în patul meu, cu ochii în tavan. Era un tavan acustic obişnuit, din cele cu particule aurii. Umbre fluide făcute de crengile copacului de afară dănţuiau pe tavan.

În vis eram o fetiţă mică. Eram somnoroasă, în starea de dinainte de a aţipi, când copiii mici îşi sug

degetul şi se uită iu gol, fără să vadă nimic pe sub pleoapele grele.

Mama fusese agitată toată ziua şi făcuse curat peste tot. Era încordată şi tulburată. Şi eu eram irascibilă, dar îmi citise poveşti şi mă legănase mult timp, apoi mă pusese în pat şi mă învelise. O auzeam trebăluind prin casă, la parter. De data asta nu se auzeau zgomotele obişnuite ca atunci când îi pregătea tatălui meu prânzul târziu, pentru că el lucra ture lungi la bază şi uneori venea acasă pentru patruzeci şi cinci de minute sau cam aşa ceva în miezul nopţii, în timpul pauzei. Am auzit un zăngănit când a scăpat o jucărie de-a mea pe jos. Se grăbea să le strângă. Am auzit-o înjurând încet când mi-a ascuns în cămară scaunul înalt în care mâneam.

Dar eu nu mă gândeam la asta. Îmi sugeam degetul şi mă holbam la tavan.

Cioc-cioc-cioc. O pauză. Cioc-cioc.

Era cineva la uşa de la intrare. Nu suna la sonerie. Era ciudat.

Liniște. Chiar și aerul încremenise și părea că asculta. Am auzit pașii mamei, grăbiți și ușori. A deschis ușa larg și un zgomot de voci a urcat până la etaj.

Erau voci de femei.

— Ce cauți tu aici?

Mama părea… furioasă. Și puțin surprinsă, ca și cum nu s-ar fi așteptat să vadă persoana respectivă. Aproape că o și vedeam înclinând capul puțin, ochii ei albaștri devenind reci și cântărind persoana din priviri. Uneori se uita așa la oameni, mai ales când aceștia voiau ceva de la ea. Cei care verificau cumpărăturile la alimentară sau agenții de vânzări se albeau la față când îi privea astfel, mai ales dacă încercau ce numea tata „afaceri necurate”.

Mama ta, spunea el câteodată după ce bea ceva Jim Beam și puteai să-l convingi să vorbească despre trecut, nu putea fi păcălită de oamenii puși pe afaceri necurate.

— Am venit în vizită. Ce căsuță fermecătoare!

Se auziră un râset cristalin şi foşnetul fustei de mătase.

— Nu eşti bine-venită aici.

Vocea mamei era tăioasă şi în glas îi clocotea mânia. Nu mai era nevoie de altă avertizare.

— Ţi-am lăsat Schola Prima şi întreg Ordinul ţie. Ce mai vrei?

Râsul prefăcut al femeii nu se mai făcu auzit. Dispăru ca o mască şi, când vorbi din nou, cuvintele ei erau pline de venin şi durere.

— El unde e?

Vocea mamei deveni rece şi seacă.

— La cine te referi, la soţul meu? El e om, ce treabă ai cu el? Dacă te apropii măcar de el, o să…

— E om? Soţul tău e fiinţă umană? Glumeşti. Nici măcar lu nu te-ai coborî aşa de mult.

Era o atmosferă încărcată de electricitate, o tăcere apăsătoare. Puteam să-mi dau seama că mama era furioasă. Ea nu era niciodată mânioasă; tata îi spunea că are un temperament foarte blând. Spunea că

el e dispus să-şi mănânce pălăria dacă ea a rostit vreodată un cuvânt rău despre cineva.

Asta era ceva nou şi ciudat. Nu-mi plăcea. Am închis ochii şi m-am întors pe o parte, cuibărindu-mă în pernă. Era cald în pat şi mă simţeam în siguranţă, chiar dacă vântul şuiera flămând pe la colţurile casei.

— Oh!

Îi picase deodată fisa.

Am auzit-o pe mama mişcându-se şi un sertar deschizându-se.

— Aşadar, a plecat. A spus mereu că o s-o facă.

— Tu ştii unde e. (Tonul era tăios şi acuzator.) Ştii prea bine. La tine ar alerga.

— Nu e aici.

— Poate că ar trebui să arunc o privire prin jur să mă asigur că e adevărat.

Sertarul se închise cu un pocnet. Se auzi un clic metalic răsunător.

— Anna.

Şi tonul de avertizare era nou. Mă străbătu la

fel ca şi electricitatea din atmosferă. Copilul care eram s-a mişcat din nou agitat, dând din picioare să se dezvelească.

— Ieşi afară din casa mea! Dacă nu, te omor.

— Nu eşti o gazdă prea bună.

Dar ce se simţea în vocea celeilalte femei? Frică? O teamă camuflată, dar totuşi brută, care îi făcea vocea să tremure. Bineînţeles, dacă mama ar fi vorbit aşa cu mine, aş fi început să plâng. Mă bucuram că nu o făcuse niciodată.

— Jură-mi că nu e aici!

— Ba nu-ţi jur absolut nimic! Ieşi afară din casa mea! Dacă nu, te împuşc şi Ordinul o să aibă nevoie de altă căpetenie ticăloasă.

— Dacă îl vezi…

Dar femeia se opri. Vocea ei smiorcăită se stinse. Nu-mi plăcea vocea ei. Mă rănea. Îmi evoca numai imagini urâte, noroi, sânge şi dinţi ascuţiţi, şi singurul lucru care mă împiedica să scâncesc era aerul din jurul meu, care deveni dintr-odată mai dens. Eram

atât de obosită, dar dacă scoteam vreun sunet, era posibil ca mama să vină la mine şi să-mi vorbească pe tonul ăla rece şi plin de mânie.

Şi nu voiam asta. N-aş fi vrut niciodată aşa ceva.

— Dacă-l văd, o să-i spun că-l cauţi. Nu văd însă ce importanţă ar avea. El face ce vrea.

— Oh, ştiu asta.

Acum în tonul ei se simţea amărăciune, şi am auzit uşa de la intrare scârţâind când se deschise larg. Nici măcar nu o închiseseră cât timp purtaseră discuţia asta.

— Dacă aflu că îl ascunzi aici, Elizabeth…

— Eu am viaţa mea. Una care nu îl include pe el, pe tine sau jocurile tale meschine. Să nu-mi mai umbreşti niciodată pragul!

— Atunci somn uşor şi vise plăcute!

Un zâmbet dispreţuitor pe care până şi eu l-am simţit, sus, în camera mea.

— Nosferaţii să te sărute!

Se auzi un râs crud, care îţi dădea fiori, şi uşa de la intrare se trânti.

Am auzit-o pe mama răsuflând speriată. Şi zbămăitul reveni, răsunându-mi în cap şi în oase. Ştiam ce urma.

Urma să adorm. Şi când aveam să mă trezesc în întuneric, ştiam ce urma să se întâmple. Visul avea să se deruleze tlin nou, cel mai cumplit dintre toate.

Apoi tot corpul îmi vibrează şi simt furnicături ca nişte ace de oţel înfipte în carne. Mă lupt să rămân trează. Nu vreau să-mi amintesc asta. Nu vreau să-mi amintesc niciodată asta, şi de fiecare dată e mai dureros pentru că ştiu…

Mama se apleacă peste pătuţul meu. Faţa ei e plină şi mai luminoasă decât soarele, sau poate aşa mi se pare mie pentru că sunt mică. Părul îi cade pe umeri în cârlionţi lucioşi, mirosind a şamponul ei special, şi medalionul de argint de la gât iiruncă scântei.

Dar ochii ei frumoşi sunt umbriţi; la fel ca şi

obrazul stâng. E ca umbra ploii văzută printr-o fereastră, când lumina e despicată în păraie.

— Dru, spune ea încet dar pe un ton imperios. Scoală-te!

Eu mă frec la ochi şi casc.

— Mami?

Vocea mea se aude înăbuşit. Uneori e vocea unui copil de i inci ani, alteori a unui copil mai mare. Dar întotdeauna e mirată, şoptită şi somnoroasă.

— Hai, Dru.

Întinde mâinile şi mă ridică din pat, cu un Uf şoptit, ca) i cum nu i-ar veni să creadă ce mare m-am făcut. Sunt fată mure acum şi nu e nevoie să mă ia în braţe, dar nu protestez.

Mă cuibăresc în braţele ei calde şi simt bătaia inimii ei ca o pasăre colibri.

— Te iubesc, puiule, îmi şopteşte ea în păr.

Miroase a fursecuri scoase din cuptor şi parfum cald, şi de aici visul începe să se destrame. Căci aud ceva ca un zgomot de paşi, sau ca un puls. La început

e încet, dar se aude din ce în ce mai tare cu fiecare bătaie.

— Te iubesc aşa de mult!

— Mami…

Îmi pun capul pe umărul ei. Ştiu că sunt grea, dar mama mă ţine în braţe şi când mă pune jos să deschidă o uşă, protestez doar puţin.

E debaraua de la parter. Nu sunt sigură de unde ştiu lucrul ăsta. Jos, în podea, e o trapă pe care ea o trage şi văd câteva dintre animalele mele de pluş înghesuite într-o gaură pătrată, alături de pături şi o pernă din dormitorul părinţilor. Mama mă ridică din nou în braţe şi mă pune în gaură. Încep să mă simt uşor alarmată.

— Mami?

— O să jucăm un joc, Dru. Tu o să te ascunzi aici şi o să-l aştepţi pe tati să vină de la serviciu.

Ştiu ce-o să se întâmple. Tata o să vină acasă şi o să mă găsească, dar lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel.

Pentru că asta a fost noaptea când a venit Sergej, noaptea în care a omorât-o pe mama, dar pe mine nu m-a găsit.

Şi e numai vina mea.

Visul se transformă în văluri putregăite de pânză de tifon care mă strangulează. Mi se înfăşoară la încheieturile mâinilor, în jurul gleznelor şi şoldului cu o atingere rece şi umedă, şi eu mă lupt cu ele, ţip, disperată să nu rămân fără aer. Nu vreau să văd, nu vreau să văd…

— …nu vreau să văd opreşte-te nu vreau să văd'.

Loveam cu pumnii şi picioarele, zvârcolindu-mă. Loveam în gol.

— E doar un vis! spuse Graves pe un ton imperios. Doar un vis!

Ba nu, nu e, îmi venea să strig. E adevărat. Chiar s-a întâmplat; se întâmplă şi acum.

Cineva bătea frenetic la uşă. Am simţit că mă

sufoc, am deschis ochii şi am dat de Graves. Am clipit furioasă. Probabil că plânsesem în somn; aveam obrajii uzi şi îmi simţeam nasul plin. Ţipătul mi se opri în gât. Am tras lacomă aer în piept. Tricoul mi se răsucise de tot şi la fel şi boxerii mei cei noi. Aşa se întâmplă când te zvârcoleşti.

Amurgul se revărsa pe fereastră cu o lumină movulie. Era prima mea zi de cursuri adevărate. Şi cineva bătea nebuneşte la uşă, strigându-mi numele.

— Dru. Graves mă apucase de umeri. E doar un vis, OK? Ai înţeles? Eşti aici, sunt aici, totul e în regulă. Eşti în siguranţă, îţi dau cuvântul meu.

Mi-am şters obrajii cu mâini tremurânde. Benjamin era la uşă.

— Oh, am şoptit. Iisuse. Îmi… pare rău.

— Nu face nimic.

Ochii lui verzi ardeau, şi stătea nas în nas cu mine. Îi vedeam firişoarele aurii din iris şi o urdoare la ochiul drept. Era de ajuns ca să mă facă să plâng de uşurare, pentru că G raves era în siguranţă şi real.

Sacul lui de dormit zăcea mototolit pe jos.

— Te-ai zvârcolit bine de tot, şi pe urmă ai început să ţipi. Ca din gură de şarpe, de parcă erai…

— Scuze.

Inima îmi bubuia în piept şi mi-am tras nasul plin de secreţii. Uşa tremura pur şi simplu şi zăvorul zăngănea.

— E Benjamin, am spus.

— Ar fi bine să-l las să intre. Cred că mergem la ore.

Dar încă mă ţinea de umeri, cu degetele lui bătătorite.

Atingerea lui era delicată. De parcă avea tot timpul din lume să stea aproape în genunchi pe patul meu şi să-mi ia seama. Tricoul lui avea o gaură la umăr şi am simţit o senzaţie ciudată în piept când am văzut.

— Eşti bine?

M-am scuturat bine de tot, cum ar spune bunica, şi am dat din cap.

— Cred că… da. Îmi pare rău. A fost… destul de intens.

— OK. Mă descurc eu cu Benjamin. Te simţi bine? N-o să se întâmple nimic.

Maxilarul i se încleştă şi buzele i se subţiară. Şi eu eram cât pe ce să fac infarct.

Pentru că atunci când se uita aşa la mine, simţeam că îmi citea până în străfundul inimii.

— Promit.

Şi faptul ăsta – promisiunea, felul în care o spuse, foarte sigur pe el – a fost de-ajuns să mă facă să plâng din nou. Graves îmi dădu drumul şi o porni spre uşă. Un puşti slăbănog în boxeri şi cu un tricou găurit. Şi muşchii de la picioare i se mai umflaseră. Nu mai avea constituţia firavă de pasăre pe care o avea în Dakota. Şi începea să se mişte ca un vârcolac, graţios şi sigur pe el.

Am strâns pătura la piept şi am închis din nou ochii. L-am auzit cum trage zăvorul.

— Calmează-te! ţipă el. N-a păţit nimic. A avut

un coşmar. Atâta tot.

Doar că nu erau niciodată doar nişte coşmaruri. Dar aveam alte lucruri la care să mă gândesc. Eram recunoscătoare, şi am deschis brusc ochii. M-am luptat să ies de sub păturile răvăşite şi am ţâşnit spre baie. Nu voiam să mă vadă nimeni aşa, şi voiam să mă pregătesc să înfrunt o nouă zi. Sau noapte. Sau orice ar fi fost.

Dar cel mai mult, nu voiam să mă gândesc la visul pe care-l avusesem. Aveam de gând să fac tot ce-mi stătea în putinţă să-l uit, aşa am hotărât. Deja imaginea lui se estompa, retrăgându-se tiptil în lăcaşul unde se refugiază visele când vin zorile.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu avea să fie aşa de simplu.

Capitolul 12

Două săptămâni mai târziu, înserarea se lăsa peste oraş, aruncând fâşii movulii de lumină, şi Schola Prima se trezea la viaţă. Aici nu aveau sonerie de trezire sau de intrare la cursuri. Nu aveau nici măcar o sonerie de Restricţie. Îmi făceam griji în legătură cu ce avea să se întâmple dacă ne atacau vampirii, dar Benjamin a spus că nu se întâmpla des.

Nu ca la Şcoala de corecţie. Şi astea nu erau decât câteva diferenţe. Una peste alta, aici îmi plăcea mai mult.

Într-un fel.

Graves îşi puse iar haina lui lungă şi neagră şi îşi trecu din nou mâna prin păr. Părul îi stătea ridicat, în cârlionţi răvăşiţi, şi făcu o grimasă când îşi descâlci o şuviţă. Îşi îndesă sacul de dormit făcut sul lângă pat.

— Haide-odată! O să întârzii.

— La naiba!

Am scris în grabă ultimele două răspunsuri, am

închis cartea şi am pus-o în geantă. Am înşfacat o bucată de pâine prăjită şi un hanorac roşu nou şi mă îndreptam spre uşă când se auzi un răpăit în ea. Graves deschise uşa şi Lunganul îşi băgă capul înăuntru. El era de serviciu în ultima oră înainte de cursurile de dimineaţă, şi pe Benjamin părea să nu-l deranjeze că un vârcolac stătea la uşa mea ca toată lumea să se pregătească pentru noapte.

— Iisuse! exclamă vârcolacul, dându-şi deoparte smocul de păr negru care îi cădea pe frunte ca unui adept emo, o Ireză la modă anul ăsta. Ai de gând să întârzii în fiecare zi?

— Hei, Bobby. Fata asta nu poate pur şi simplu să fie punctuală.

Graves părea uşurat.

Nu e vina mea.

— Mai taci din gură!

Mi-am pus geanta nouă de pânză maro pe umăr, străduindu-mă să-mi îndes în gură toată bucata de pâine, Graves şi cu mine ne-am năpustit afară pe uşă.

Lunganul s-a dat la o parte cu mişcări graţioase. Tipul are cele mai lungi picioare pe care le-am văzut vreodată la un băiat şi se mişcă cu un pas săltat, aşteptând ca restul lumii să-l; ijungă din urmă.

Dibs era în hol. Părul lui auriu era răvăşit. Semăna cu un heruvim pictat pe setul de farfurii al unei femei în vârstă.

Era tot numai obrăjori bucălaţi şi bucle.

— Bună, Dru, îngăimă el şi se înroşi imediat şi-şi coborî privirea în pământ.

Benjamin apăru şi el senin şi îmi înmână un teanc de hârtii într-o mapă de plastic.

— Ţi le-am scos la imprimantă. Leon o să stea cu tine până la prânz; eu şi ceilalţi avem antrenament de luptă dimineaţă. Ai mâncat?

Am înghiţit o bucată imensă de pâine prăjită şi era cât pe ce să mă înec, dar am reuşit să o fac să alunece pe gât şi am dat din cap. Leon ieşi din camera alăturată şi închise uşa. Avea în mâini – slavă Domnului! – două pahare de plastic în care, după cum

arătau, exista o probabilitate destul de mare să se afle cafea.

— Da. Am luat mapa, m-am gândit s-o bag în geantă printre celelalte, dar am hotărât s-o ţin în mână. Uau, mersi. Nu era nevoie să faci asta.

— E plăcerea mea. Tipul rânji larg şi pentru o secundă păru foarte tânăr, iar ochii lui negri scânteiară. O să-ţi aduc cărţile de parabiologie şi chimie la prânz, bine? Şi George o să-ţi aducă geanta de sport înainte de antrenamentul de lupte de după-amiază.

— Mi-ai salvat viaţa. Pentru prima dată, nu m-am gândit la ironia de a spune chestia asta unui djamphir. Hai, du-te! O să fiu bine. O să mă descurc eu să ajung la ore.

— Dacă nu te grăbeşti, n-o să ajungi! Graves mă înşfacă de braţ şi mă trase. Deja îşi aprinsese o ţigară. Ne vedem mai târziu, Benjy.

Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Dar Leon era deja lângă mine, îmi luă hanoracul şi mapa, îmi

întinse cafeaua şi se uită stăruitor la geantă. Am pus-o mai bine pe umăr şi am grăbit pasul să-l ajung pe Graves.

— Mersi.

— Nichts zu danken!

Leon părea gata să-mi înşface din nou geanta. Dar Graves nu-mi dădu drumul şi eu o ţineam strâns lipită de mine.

Ăsta era unul dintre lucrurile cele mai ciudate în legătură cu Schola Prima – ţi se cerea să nu ai nimic în mână. Şi mai vreţi şi altul? Nu fusese nici măcar un atac de vampiri de când ajunsesem aici. De trei săptămâni întregi. Mă obişnuisem atât de mult cu câte un atac la câteva zile, că acum mi se părea că eram în vacanţă.

O vacanţă în care mă duceam de fapt la ore şi învăţam despre Lumea Reală, adică. Şi reuşeam să mai şi dorm puţin, pentru că Ash se trezea fix de la 4:00 a.m. La 5:00 a.m., exact în perioada când toată lumea se potolea şi mergea la culcare. Asta îmi mânca

însă tot timpul pe care l-aş fi folosit în mod normal ca să-mi fac temele, ceea ce însemna câteva ore de muncă zdravănă după ivirea zorilor, după care mă trânteam în pat, iar Graves sforăia uşor în sacul lui de dormit jos, lângă pat. Am tot discutat despre cum să facem un orar ca să împărţim patul sau să aducem un pat pliant în cameră, dar el era încăpăţânat. Îmi place aşa. Îmi face bine la coloană. Du-te şi fă-ţi temele la chimie!

Bănuiam că voia aşa pentru că se gândea că oricine ar fi intrat pe uşă trebuia să treacă peste el ca să ajungă la pat, unde eram eu. Dar cum puteam să-l întreb asta?

Noi doi nu vorbeam despre nimic din ce voiam eu să aflu. El păstra de fiecare dată o distanţă între noi de cel puţin un braţ. Începusem să cred cu convingere că îl sărutasem doar în vis, că nu se întâmplase în realitate. Toate coşmarurile în culori vii mă bântuiau în fiecare noapte, deşi acum nu mă mai trezeam ţipând.

Nu văzusem nici urmă de Anna. Consiliul „ceruse” să mă prezint la fiecare două-trei zile. Era o oră stânjenitoare de vorbărie care n-aş putea spune că era chiar goală şi în timpul căreia eram analizată în cele mai mici detalii. Unde plecasem eu şi tata. Ce îmi aminteam despre mama. Tot ce-mi spusese Christophe.

Kir nu mă scăpa din ochi.

Nu m-au întrebat despre apariţia Annei la cealaltă Şcoală şi nici eu n-am spus nimic. M-am gândit că aşa era mai sigur pentru mine. Şi în plus, eram prea ocupată ca să-mi mai fac griji şi pentru ea. Ea nu mergea la cursuri; era deja super instruită şi ajunsese la maturitate. Era ocupată să conducă Ordinul şi cred că asta presupunea multă hârţogăraie. Am înţeles că Anna călătorea prin lumea întreagă, mereu zbura undeva. La Paris pentru sezonul de primăvară, în Londra când voia să mai iasă din rutină, în Fiji când se făcea prea frig, în Rusia când voia ceva exotic. Plus, cred că dacă era mereu pe drumuri,

vampirii aveau şanse mai puţine să dea de ea.

Când şi dacă avea să apară din nou, vedeam eu ce făceam la momentul respectiv.

Ferestrele erau scăldate în mierea aurie a apusului. Marmura albă şi vegetaţia verde păreau incandescente. Era de fapt o imagine destul de plăcută şi de îndată ce am coborât scările şi am cotit brusc la dreapta, ne-am trezit într-un coridor lung cu ferestre de-o parte. Lumina soarelui îi învâlvăta părul lui Dibs, făcea ca pielea perfectă a Lunganului şi dinţii lui albi să pară poleiţi cu aur, iar ochii lui Graves să ardă. Cât despre mine, clipeam şi încercam să nu par adormită şi să nu mă înec cu înghiţiturile zdravene de latte cu aromă de banană.

Să nu ziceţi nu până nu încercaţi! Banana latte e delicios.

La capătul holului era o uşă dublă. Mi s-a tăiat respiraţia, aşa cum mi se întâmpla în fiecare seară înainte ca Leon să deschidă uşa şi să arunce o privire afară. El încuviinţa şi de-abia atunci Graves îmi mai

dădea drumul la braţ şi ieşeam toţi într-un hol plin de băieţi.

Să fii elev la Schola e ca şi cum ai intra într-o lume de reclame la pastă de dinţi şi sitcomuri. Vârcolacii sunt mai înalţi, iar djamphirii au o constituţie mai zveltă. În ceea ce priveşte culoarea pielii, găseai toate nuanţele umane posibile. Vârcolacii tind să fie mai bruneţi, iar djamphirii tind să aibă culori de păr extreme – nu doar blond, ci şi blond platinat şi auriu, nu doar păr negru, ci negru-tăciune sau nuanţa lemnului de santal. Culoarea tenului e uniformă şi frumoasă, nu vezi niciun coş sau o pată pe faţa lor. Ochii le lucesc ca nişte pietre preţioase şi djamphirii au trăsături mai ascuţite. În plus, aceştia se mişcă diferit. Vârcolacii parcă s-ar strecura cu mişcări fluide prin iarba înaltă dintr-un lan, iar băieţii-djamphir au o graţie firească stranie. Nu e atât de evident dacă te uiţi la unul singur, dar când sunt mai mulţi, e altă poveste. Sentimentul că ceva nu e în regulă te copleşeşte deodată şi îţi gâdilă

punctul ăla de la ceafă al instinctului, cel care îţi spune că ceva e periculos.

Sau poate aşa simt doar eu. Deoarece, ca de obicei, din clipa în care am ieşit în hol, toţi se uitau la mine.

Presupun că şi eu aş fi curioasă să văd singurul băiat dintr-o şcoală numai de fete. Doar că să fii singura fată într-o şcoală de băieţi nu era acelaşi lucru. Pentru că la mine se holbau toţi. După ce exersasem arta de a fi invizibilă pe coridoarele şcolilor din toată America, sentimentul ăsta era nou şi nu era deloc bine-venit.

Dulapuri antice de metal stăteau ca nişte soldaţi la ordin între sălile de clasă. Sunetul uşilor de dulap trântite şi al paşilor grăbiţi, ca şi fluierăturile ocazionale nu pătrundeau prin balonul de şoapte care mă înconjura. Am pus capul în pământ, ca de obicei, şi am lăsat părul umed de la duş să-mi alunece peste faţă, acoperindu-mi-o. Dibs, care era în stânga mea, se apropie mai mult. Iar Graves ţinea capul sus şi mergea

săltat, iar cercelul din ureche i se legăna. Nu păreau să-l deranjeze şuşotelile şi privirile celorlalţi.

Fireşte, probabil că avusese din plin parte de ele în Dakota, când semăna cu un goth. E logic că acum se purta ţanţoş. Uneori mă lua chiar de mână, strecurându-şi degetele printre ale mele. Atingerea lui mă făcea să fiu în acelaşi timp i ec unoscătoare şi confuză.

Dar nu şi astăzi. Astăzi mergeam singură.

Am mai dat pe gât o gură de cafea, am tras aer când nu trebuia şi era cât pe ce să o împroşc pe jos. Aşa se întâmplă când se holbează lumea la tine – devii neîndemânatic.

— Ai păţit ceva?

Graves părea îngrijorat.

— Mi-am făcut toate temele.

Mă ustura pe nas din cauza cafelei. Am lăsat ochii în pământ. Mă uitam la tenişii cu care păşeam pe parchetul din lemn de esenţă tare. Un pas, doi paşi, trei paşi. Leon îmi elibera calea aşa că nu trebuia

să-mi fac griji că intram în cineva.

— Cred că…

Cred cu tărie că o să se transforme la loc, eram cât pe ce să spun, dar am închis gura. Nu era genul de subiect despre care să vorbeşti pe hol. Mai ales că orice spuneam avea să răsune într-o mare de tăcere.

În fiecare noapte, Ash se lupta să se transforme şi oasele îi pârâiau. În fiecare noapte, credeam că era posibil să o facă. Benjamin spunea că era imposibil. Lunganul ridica din umeri. Graves nu spunea nimic, şi Dibs nici măcar nu se apropia de coridorul unde se afla camera lui Ash. Se făcea alb ca varul de fiecare dată când cineva îi pomenea numele.

Era cât pe ce să intru în Leon când acesta se opri.

— Cap de linie, Grand Central, toţi pasagerii sunt rugaţi să coboare, spuse el, afişând unul din zâmbetele lui şmechere.

La lumina soarelui, părul lui şaten spălăcit avea reflexe aurii, castanii şi cenuşii şi arăta bine, nu mai

părea lins. Avea un chip extrem de drăguţ, şi eu încă încercam să-mi dau seama cum făcea să se contopească cu fundalul. Nu părea ceva firesc.

— Ne vedem la prânz. Graves mai trase o dată din ţigara canceroasă. Facem Parabiologie împreună. O să fie distractiv.

Am dat ochii peste cap.

— Da, te cred. Papa, băieţi. Mersi.

— Ciao, Dru. Nu uita, sâmbătă alergăm în parc. O să te aducă Graves. Lunganul făcu un semn cu mâna şi îşi aruncă un braţ peste umerii lui Dibs. Hai, băiete. Facem întrecere până în Aripa Roşie.

— N-o să uit.

Era a treia oară când îmi amintea. Dar el plecase deja. I dispăruse cât ai zice peşte, îndreptându-se spre aripa unde se ţineau cursurile pentru vârcolaci. Holul se golea rapid, şi nu erau puţini cei care mă priveau pe furiş. Eu am rămas pe loc, aşteptând.

Graves mă măsură de sus până jos. Ochii lui

verzi străluceau. Aparent mulţumit, se aplecă spre mine şi mă sărută pe obraz. Un sărut dat în fugă, apoi se îndreptă de spate, se i asuci pe călcâie şi o luă la pas foarte rapid.

La fel se întâmpla în fiecare zi. Ca manifestare publică a afecţiunii, lăsa puţin de dorit. Poate că nu voia să se grăbească, cu toată situaţia în care eram, sau poate că pur şi simplu… nu ştiu.

Leon scoase un sunet scurt, înăbuşit. Uşa scârţâi puţin când se dădu pe spate, o deschise şi se uită înăuntru. Îmi făcu semn cu mâna lui slabă şi moale.

— După tine, Milady.

Doamne, aş vrea să nu-mi mai spui aşa. Dar nu i-am zis nimic, ci mi-am ridicat geanta mai sus pe umăr şi am păşit hotărâtă pe lângă el. E greu să pari fioroasă când eşti încălţată cu tenişi, dar am încercat.

De vreme ce întârziasem câteva minute, toţi ceilalţi erau ileja prezenţi. Chiar şi profesorul, Beaufort, un djamphir înalt şi slab, un puber întârziat

care purta un sacou de velur albastru şi nişte pantaloni în dungi cu talie joasă.

Cei care intră la pubertate mai târziu – în cazul djamphirilor, când ajung la pubertate se spune că au atins pragul schimbării – arată ca la douăzeci şi cinci de ani în loc să pară nişte adolescenţi. Au de asemenea ceva… ce nu pot să explic prea bine. Cearcăne, sau tresăriri bruşte ca şi cum i-ar săgeta un junghi de durere. Şi Augustine făcuse aşa. Atunci crezusem doar că era ciudat. Mulţi vânători din rândul oamenilor au ticuri. Cum ar fi Juan-Raoul de la Hoya-Smith, alt prieten vechi al tatii. El vânează chupacabre şi alte creaturi în Tijuana, Are obiceiul să scuipe de câte ori cineva spune ceva care aduce ghinion, iar ideea lui despre noroc e… stranie.

Un halo în jurul lunii? Aduce ghinion. Pălăria pusă pe pat? Mare ghinion. Dacă primul lucru pe care-l vezi dimineaţa e o veveriţă, asta aduce noroc. Gâşte canadiene? Tot noroc. Pescăruşii însă… aduc ghinion. Le spune „şobolani cu aripi”. Dar porumbeii

îi plac la nebunie. Ca să vezi!

Beaufort făcu un gest ciudat, de parcă voia să facă o plecăciune şi se opri chiar la timp, îndreptându-şi umerii şi trăgându-şi manşetele în jos. Pe sub sacoul albastru de velur se vedea cămaşa ciudată cu jabou. Părea din mătase, uzată.

— Ah, bună. Bună.

Un freamăt străbătu grupul de băieţi-djamphir. Niciunul nu se aşezase încă; fotoliile şi canapelele plasate în două cercuri concentrice în jurul profesorului erau goale. Şi toţi se uitau la mine.

Nu mă obişnuiam deloc cu situaţia asta.

Am ales o canapea din al doilea rând şi m-am aşezat. Leon stătea în picioare în spatele meu. Deşi nu scotea niciun sunet, ştiam că era acolo. Ştiam fără să mă uit că îşi ţinea mâinile încrucişate la piept, degajat, şi stătea cu capul puţin aplecat, astfel încât ochii i se pierdeau în spatele unei perdele de păr fin.

Părea să-i facă pe toţi să se simtă stingheriţi.

Băieţii se aşezară cu mişcări graţioase pe

locurile pe care şi le aleseseră. Cealaltă jumătate a canapelei pe care stăteam cu rămase neocupată. Ca întotdeauna.

Parcă eram ciumată.

Profesorul îşi drese glasul.

— Predaţi-mi lucrările, vă rog.

M-am aplecat în faţă. Puştiul care stătea de obicei în faţa mea – un tip cu părul de culoarea caramelei căruia îi plăceau cămăşile scumpe de mătase cu gulerul răsfrânt şi prins în nasturi în culorile pietrelor preţioase – se uită în spate, luă mapa de plastic pe care i-o întindeam şi se făcu roşu ca racul.

Am încercat să nu oftez. Am scos din geantă un blocnotes cu pagini galbene liniate şi câteva creioane, m-am instalat comod şi am aşteptat. Pe prima foaie, pe margini, era schiţat un desen: blocuri de zidărie, iarba haşurată în josul paginii şi în mijloc un spaţiu imens gol.

Parcă nu puteam niciodată să desenez în mijloc. Aşa că toate notiţele mele erau decorate cu aceste

ruine ciudate ca i le biserică, ce planau parcă peste tot ca un coşmar.

Ca de obicei, de îndată ce nu mai era nevoit să se uite direct la mine, Beaufort părea că se simte în largul lui.

— Foarte bine, foarte bine. Am rămas la prima încercare pe care au făcut-o nosferaţii să domine lumea civilizată, în 1200 î.H. Există legende deformate din această perioadă, în mare parte în legătură cu Oamenii Mării, deşi majoritatea probelor arheologice sunt în cel mai bun caz inconsistente. Aşadar, cum facem diferenţa între adevăr şi ficţiune?

— Prin tradiţia orală, spuse un djamphir blond din primul rând. Apoi prin confruntarea cu probele arheologice şi prin extrapolare din ce ştim deja despre comportamentul nosferaţilor.

Profesorul încuviinţă.

— Folclorul nostru e foarte exact, specific şi necruţător într-un punct. Odinioară, vampirii puteau să umble ziua. Altă dată, soarele nu era un obstacol

pentru ei. Erau bineînţeles slăbiţi de prezenţa lui – dar nu era impedimentul care e astăzi. Aşadar, ce s-a întâmplat?

Tăcere. M-am uitat din nou pe notiţele mele. Nu am găsit nimic care să poată răspunde la întrebarea pusă. Fireşte, nici măcar n-am ridicat mâna – dar îmi plăcea să ştiu eu răspunsul înainte să numească pe altcineva. Lui Beaufort îi plăcea să lase fiecăruia timp să se gândească pe îndelete la întrebare şi să-şi exprime opinia. Nu era unul dintre profesorii cărora le place să-i pună în încurcătură pe elevi.

Ăsta era unul dintre lucrurile cu care începeam să mă obişnuiesc aici, la Schola Prima. Notarea era drastică şi profesorii erau deştepţi, dar nu încercau să facă jocuri meschine care să arate că ei deţineau puterea. Cel puţin nu în clasă.

Răspunsul ne luă prin surprindere pe toţi. Veni de peste umărul meu drept, şi se auzi ca un sâsâit şuierător care spintecă tăcerea unei clase gânditoare.

— Scarabus. Leon se mută de pe un picior pe

altul în liniște; aproape că i-am simțit mișcarea, deși ne despărțea canapeaua. S-a ridicat din nisip și a mers printre ei, omorând la întâmplare.

— Văd că cineva a parcurs lectura obligatorie. Totuși, Leontus, tu nu ești un boboc din primul an.

Se lăsă din nou tăcerea. Leon răsuflă și chicoti. Deși o făcu încet, nu era nicio îndoială că chicotea.

Îmi plăcea de el din ce în ce mai mult.

— Am auzit de asta, spuse în cele din urmă blondul din primul rând. Scarabus. Am crezut că e un mit.

Profesorul își înclină capul într-o parte.

— Îți spun sigur că nu e un mit. Dacă noi, kouroii, supraviețuim azi ca specie, asta i-o datorăm lui. Numele lui s-a pierdut, dar vampirii îi spun Scarabus. A fost ephialtes.

Gura lui Beaufort se pungi de parcă mesteca o bomboană acră și avea dinții cariați.

Am notat cuvântul, scriindu-l cât m-am priceput eu de bine. Profesorul se opri.

— Ştie cineva ce înseamnă?

— E un nume grecesc, preciză un djamphir roşcat din stânga mea.

— Înseamnă trădător. Termenul a apărut de-abia la sute de ani după Scarabus, dar acum e acceptat. A fost un djamphir care era specializat într-un singur lucru: să-i omoare pe cei de-un neam cu el pentru stăpânii săi vampiri. Doar câţiva din specia noastră au fost lăsaţi să trăiască şi să-şi vâneze fraţii de plăcere, ca să ne împiedice să facem găşti şi să lăsăm bestia al cărei sânge ne curge prin vene să pună stăpânire pe noi.

S-a aprins rău de tot tipul. Uneori se înfierbânta prea mult când povestea din istorie, şi vorbea ca şi cum ar fi fost de faţă la evenimentele respective. Presupun că nu poţi să fii niciodată sigur că nu a fost când e vorba de djamphiri. Şi i-a să fiu sinceră, era fascinant ce ne spunea.

Beaufort îşi duse un deget la buzele ţuguiate. Se roti în i ere, măturându-ne cu privirea pe toţi. Prin păr

i se vedeau şuviţe negre. I se întrezărea adevărata natură. Colţii îi ieşiseră afară şi îi făceau gropiţe în buza de jos. Apoi i se retraseră şi părul îi reveni la normal. Am răsuflat încet. Foaia din caiet se mototolise în mâna mea stângă pe care o încleştasem. Am desfăcut pumnul.

Nu credeam că aveam să mă obişnuiesc vreodată să văd un djamphir transfigurat de semnele transformării. Asta o moştenim de la vampiri. Partea care ne face mai puternici, mai rapizi…

…şi mai însetaţi de lichidul roşu care ne curge prin vene.

Cu aşa ceva nu te obişnuieşti. Cel puţin nu prea uşor şi nici prea repede.

— Mulţi djamphiri au fost ephialtes la timpul lor, spuse Beaufort încet. Chiar şi cei mai buni dintre noi. Am fost crescuţi să ne vânăm fraţii şi nu ştiam decât asta. E eterna dispută legată de ereditate şi educaţie, care dintre ele are o importanţă mai mare.

Christophe a făcut asta. A vânat alţi djamphiri.

Am simţit un fior pe şira spinării. La urma urmei, era fiul lui Sergej. Mi-au spus că Augustine îl adusese în Ordin şi că mama fusese motivul pentru care rămăsese aici.

Doar că el îmi spusese altceva.

Dacă voi avea nevoie de un motiv, acela vei fi tu, Dru!

Gândul ăsta nu-mi dădea deloc pace. Urmele de colţi de la încheietura mâinii mele zvâcniră puţin, dar nu am băgat în seamă senzaţia. Începeam să mă pricep la capitolul ăsta. Dacă asta ar fi fost vreo probă la jocurile olimpice, probabil că m-aş fi calificat. Aş fi avut şanse să câştig medalia de aur.

— După ceva vreme, fiecare ephialtes îşi va pune întrebarea de ce îşi omoară propriii fraţi. Şi ce se va întâmpla cu el odată ce stăpânii lui se vor sătura de el, oricât ar fi de util. Şi Scarabus şi-a pus întrebarea asta şi s-a întors împotriva lor. În mod normal, ar fi fost răpus de orice ephialtes şi vampir căruia stăpânii lui i-ar fi ordonat să o facă. Dar Scarabus avea un

avantaj.

Leon se foi agitat în spatele meu.

Beaufort îşi termină ultima rotire înceată şi îşi opri ochii asupra mea.

— Avea o soră.

Un freamăt străbătu încăperea. Câţiva băieţi, nemaiputându-se abţine, îmi aruncară rapid o privire.

Splendid7 M-am rezemat de canapea, dorindu-mi în momentul ăla să pot trece la fel de neobservată ca Leon.

— Primul act de rebeliune al lui Scarabus a fost când şi-a luat sora mai mică şi a ascuns-o. Mama lor, muritoare de rând, murise în chinurile facerii, şi Scarabus pesemne că-i spusese stăpânului său că şi copila murise. Astfel de lucruri se întâmplau des în antichitate. Nu s-a mai ştiut nimic timp de cincisprezece ani, când sora lui era în pragul pubertăţii. Nu mai putea să o ţină ascunsă, aşa că i-a băut sângele, până la ultima picătură.

Stomacul mi se întoarse rău de tot pe dos.

— Ce-a făcut? mi-a ieşit din gură fără să vreau.

Beaufort tresări de-adevăratelea.

— A… ăăă, a omorât-o. A băut din sângele ei mai mult decât ar fi trebuit în cazul unei înfrăţiri, înfruptându-se peste măsură şi depăşind furia de sânge, ca şi punctul în care persoana în cauză e schilodită. A băut până la ultima picătură. Şi a folosit puterea din sângele ei ca să devină o creatură căreia vampirii nu puteau să-i ţină piept. Fără această rădăcină…

— Staţi aşa! Şi-a mâncat sora?

Vorbise tipul din faţa mea. Mă bucuram într-un fel că şi altcineva mai avea aceeaşi reacţie ca şi mine. Pesemne că n-a murit cavalerismul.

Beaufort oftă. Era genul de oftat pe care-l auzeam şi la orele lui Dylan, dar fără nuanţele de nervozitate temperată pe care le-ar fi adăugat acesta.

— În esenţă, da. I-a absorbit esenţa şi a folosit puterea dată de furia sângelui ca să-l atace pe Regele Vampir, care fusese, din întâmplare, stăpânul lui

Scarabus în cea mai mare parte a vieţii.

— Staţi aşa! Furia sângelui. Îmi aminteam vag termenul. Ce înseamnă?

Nimeni nu respiră şi nici nu se clinti timp de câteva secunde lungi. Începeam să mă obişnuiesc cu asta, ori de câte ori puneam o întrebare elementară. Ei luau toate lucrurile astea ca înţelese de la sine, de vreme ce majoritatea fuseseră crescuţi de mici ca nişte djamphiri. Asta mă făcea să mă întreb ce lucruri oare aş fi luat şi eu de bune dacă ar mai fi trăit mama.

Ce gând neplăcut!

Beaufort se uită peste capul meu şi se coloră uşor în obraji.

— Este lucrul care se întâmplă când un djamphir bea sânge. După un anumit punct, ăăă, partea de nosţerat din el iese la suprafaţă. Câştigăm astfel mai multă forţă, mai multă viteză – şi mai puţină capacitate de a suporta lumina soarelui. Ne arde la fel cum îi arde şi pe ei, când cedăm poftei, îşi ţugui buzele. O să vorbim mai pe îndelete despre asta

mai târziu, Milady. Se poate?

Deci din cauza asta se ascunsese Christophe de soare după ce mă muşcase. Am dat din cap şi am închis gura, căci rămăsesem mută de uimire. Se auzi un clămpănit. Măiculiţă, aflam din nou lucruri noi. Îmi doream să fi avut hanoracul pe mine. Mi se făcuse pielea de găină pe braţe şi fiori reci mă străbăteau pe şira spinării.

— Fără rege, oamenii lui se împrăştiară şi treptat îşi pierdură abilitatea de a merge pe timp de zi. Ceea ce ne aduce din nou la obiectul cursului. De ce credeţi că Scarabus a fost nevoit să-şi ascundă sora?

Ştiam că urma să spun ceva crud.

— Ca să aibă ce mânca mai târziu?

Unora li se tăie răsuflarea, se auziră un chicot îngrozit şi câteva fomăieli. Câţiva băieţi coborâră ochii în carnetele şi e arţile lor, şi vreo doi se îmbujorară ca racii la faţă.

Nu-mi stătea în obicei să o fac pe deşteapta la ore. Se părea că lucrurile se schimbau radical.

Dacă colţurile gurii lui Beaufort ar fi putut să se lase şi mai mult în jos, ar fi semănat cu o reclamă la bere amară.

— Nu, Milady. Pentru că lucrul care le permitea Regelui Vampir – şi în consecinţă şi celorlalţi vampiri – să umble pe timp de zi erau infuziile ritualice regulate cu sânge de svetocha. Ceea ce, din întâmplare, face ca o svetocha să fie o ţintă de prioritate maximă atât pentru noi, cât şi pentru ei.

Grimasa de pe chipul lui se transformă într-un rânjet amar, care lăsa să i se vadă dinţii orbitor de albi, căci i se întrezărea din nou adevărata natură. Colţii arătau altfel când erau la vedere şi se lungeau văzând cu ochii. Erau mai groşi, curbaţi într-un fel anume.

— Svetocha au devenit extrem de rare de atunci, din motive pe care încă ne străduim să le înţelegem. Îşi luă în sfârşit ochii de la mine şi mătură clasa cu privirea. Timp de patru secole după uciderea regelui, Curtea lui s-a împrăştiat. Şi populaţiile umane erau în migrare, iar o copie palidă a Curţii originale a

luat fiinţă în Grecia, de vreme ce Egiptul şi, prin extensie, Imperiul Hitit s-au dovedit a fi… un mediu dăunător. Totuşi, din nefericire, Scarabus şi urmaşii lui nu puteau să pregătească mulţi djamphiri; pierderile erau mari şi vampirii au deţinut supremaţia până destul de curând, când a fost încheiat Tratatul cu vârcolacii. Aruncă o privire la ceasul de deasupra uşii. Cred că ajunge pentru azi. Deschideţi cărţile la pagina 285, vă rog, şi…

Am scotocit în geantă după carte, dar vuietul din cap mă făcu să nu mai aud ce spunea în continuare. Semnele de la încheietura mâinii aproape că se vindecaseră. Erau acum doar nişte urme mici şi nevinovate, vineţii, exact în locul unde se simţea pulsul radial. Erau urmele lăsate de dinţii lui Christophe.

Eu nu am luat sânge de la tine, doar ţi-am cerut cu împrumut. Să nu uiţi asta!

Ar fi putut să mă omoare. Mi-am amintit senzaţia groaznică de sfâşiere, de parcă trăgea din

mine şi altceva în afară de sânge. Şi nu au fost decât trei guri zdravene cumplite. După aceea, Christophe făcuse să apară ceaţă ca să ne ascundă şi îi vânase pe vampirii care ne urmăreau şi…

— Milady? Era vocea lui Beaufort. Fii drăguţă şi citeşte-ne primul pasaj de la pagina 285.

— Da, sigur. Am mai dat două pagini. OK. Pagina 285.

Căutam pagina din privire şi mi se pusese un nod în gât.

Dar am reuşit să citesc trei paragrafe despre ceva legat de tiparul migraţiei vampirilor în timpul Războiului Peloponesiac şi n-am mai fost solicitată restul orei. Am reuşit să rezist lăsând capul în jos şi uitându-mă fix în carte, cu privirea înceţoşată. Aveam să fiu muştruluită la testele de săptămâna următoare, dar, Dumnezeule mare! Să-ţi aduci aminte de cineva care îţi suge sângele – şi sufletul – din tine nu e un gând prea plăcut.

Cum ar fi oare să ţi se sugă sângele până mori?

Mă foiam agitată de fiecare dată când mă gândeam la asta, şi când s-a terminat cursul, de-abia aşteptam să o întind naibii de acolo. Aşa că m-am mirat foarte mult când băiatul cu cămaşă de mătase cu gulerul răsfrânt din faţa mea s-a întors şi s-a întins peste spatele canapelei.

— Salut!

Am îndesat cartea la loc în geantă. Am înşfacat hanoracul şi l-am tras pe mine.

— Ce e?

Nu păream prea binevoitoare. Şi ce dacă?

— Vrei să… ăăă… bei o cafea cu mine? Într-o zi, nu chiar acum.

Poftim? Mă holbam la el de parcă vorbea în altă limbă şi zgomotul de picioare târşâite din încăpere se amplifică. Toţi se pregăteau de ieşire. Apoi mi-am dat seama ce mă întreba, fără să ştiu ce motive avea să o facă.

În sfârşit mi-am găsit şi cuvintele.

— Da, cred că da.

De ce ai spus asta, Dru? De parcă ai avea timp de stat la taclale la o cafea. La naiba, până la urmă era prima dată când mi se adresase cineva fără să fie obligat. Şi chiar eram lata nou-venită. Să ai mereu grijă la primul băiat care se bagă în vorbă cu tine – asta e regula pentru fetele nou-venite. Puteam să o spun pe de rost şi în somn.

Dar ultima dată ieşise bine, cu Graves. Sau nu prea, luând în considerare că mă sărutase o dată şi luase hotărârea să nu meargă mai departe. Şi tipul ăsta părea aşa de săritor, iar ochii lui albaştri erau calzi şi timizi.

— Sigur, răspunse gura fără mine. Când?

Păru mirat, dar disimulă bine.

— Hm. Ăăă… Când eşti liberă?

Leon scoase un sunet înăbuşit în spatele meu. Nu l-am băgat în seamă.

— De obicei, în weekend. Mai puţin sâmbăta asta. Sunt, aăă, ocupată. Deci, ăăă, ce zici de duminică? Cam în jur de ora unu? Putem să ne

întâlnim la cantină.

Bravo ţie, Dru! Văd că te laşi tare greu!

Tipul părea beat de fericire.

— Da. Întinse mâna peste canapea. Eu sunt Zeke.

I-am strâns uşor mâna caldă. Unii tipi te strâng tare ca să dovedească ce macho sunt, dar el nu se număra printre ei. Harul meu nu detectă nimic în legătură cu el.

— Dru.

— Ştiu.

Îmi zâmbi larg, îmi dădu drumul la mână, îşi luă cărţile şi o şterse afară pe uşă. Poate că m-aş fi simţit insultată, dar felul în care roşea îl făcea să fie simpatic.

— Gheaţa s-a spart oficial, declamă Leon în spatele meu.

Am dat ochii peste cap şi m-am ridicat în picioare. N-am spus nimic. Uneori, dacă îl ignori când e sarcastic, tace din gură.

Dar nu şi astăzi.

— Presupun că nu ai vrea să ieşi la o cafea cu niciunul dintre noi.

Vorbea în continuare uitându-se undeva deasupra capului meu, cu mâinile la piept.

Oh, Iisuse! M-am abţinut să nu duc mâna la medalionul mamei. Mă jucam cu el din ce în ce mai des în ultima vreme.

— Nimeni nu mă invită. Şi-n plus, fiecare zi mi-o petrec cu voi. Ce naiba!

Ridică din umeri şi se răsuci pe călcâie.

— O să întârzii. Şi ar trebui să fii pregătită pentru o astfel de reacţie, Milady.

— De ce? Ce e aşa de rău să ieşi la o cafea? Nimeni altcineva nu se deranjează să-mi adreseze niciun cuvânt.

— Câteodată chiar cred că eşti extrem de naivă. Făcu doi paşi, înclină capul ca şi cum se aştepta să-l urmez. Eşti o svetocha, Milady. Una din cele două fete dintr-o şcoală plină de băieţi agitaţi şi flămânzi

care sunt crescuţi şi educaţi să fie kouroi. Şi…

Aruncă o privire rapidă în jur, trecându-şi o mână prin păr. Camera se golise.

— Oriunde îţi arunci privirea, vor fi probleme. Unii s-au folosit de astfel de probleme ca să-şi atingă propriile scopuri.

Voia să zică oare că deja creasem eu probleme, sau altcineva? ghiciţi la cine mă gândeam.

— Te referi la Anna, am spus pe un ton sec.

El îmi aruncă una dintre Privirile cu Subînţeles pe care le aruncă un tip când te crede proastă dar vede că te-ai prins totuşi de ceva.

— Vreau să spun că timpul tău e mai valoros decât crezi t u. Mai ales dacă se vor ţine Probele.

Probele. Aflasem în sfârşit ce însemnau, deşi Benjamin nu voia să vorbească despre asta. Erau probele în urma cărora se delibera cine urma să facă parte dintr-un anumit grup – în cazul ăsta, cine urma să facă parte din Garda mea de corp. Nu-mi plăcea ideea. Înţeleg de ce este căutat cineva care e în stare

să-şi bată măr adversarul ca gardă de corp, dar… nu mi se părea corect.

Şi în plus, cineva mai încercase să mă omoare într-o şcoală. De mai multe ori. Cine poate să spună că persoana care câştiga Probele nu era cineva care încerca să mă aducă din nou în faţa vampirilor? Sau chiar să…

Şi astfel am început să mă gândesc la Benjamin şi la întreaga sa echipă. Dacă unul dintre ei avea vreun motiv să mă urască? îi vedeam în fiecare zi. Camerele lor erau lângă a mea.

Pentru numele lui Dumnezeu, am luat masa cu ei!

— Eu nu vreau să se organizeze Probele astea.

Mi-am ridicat geanta pe umăr şi m-am îndreptat spre uşă, strângând în pumn paharul gol de latte.

Leon ajunse înaintea mea, deschise uşa grea şi aruncă o privire pe hol.

— Foarte înţelept din partea ta. Sau nu.

— Exact aşa gândesc şi eu.

Am trecut pe lângă el, am ieşit pe hol şi am pornit cu paşi apăsaţi.

Era clar, urma să fie una din zilele alea.

Dintre toate cursurile la care mergeam, Regulile elementare de siguranţă în folosirea armelor de foc era probabil preferatul meu. Asta poate că prima dată când am venit, instructorul brunet şi zvelt care nu zâmbea niciodată – Babbage – mă întrebase ce ştiam despre arme. Am făcut-o puţin pe proasta, l-am întrebat ce voia să spună, iar el a afişat un zâmbet dispreţuitor şi mi-a arătat o masă cu o mulţime de arme care pot fi manevrate cu o singură mână, patru puşti diferite, un AK 47 şi o arbaletă. Alături era depozitată muniţia şi m-a întrebat dacă aveam idee cum se manevrează oricare dintre ele.

În faţa clasei, am verificat, încărcat şi ochit cu fiecare armă; am pus magazia în AK 47 şi încărcăm puştile când profesorul şi-a dres glasul şi a spus:

— Ei bine, cred că ştiu cine va fi asistentul meu

semestrul ăsta.

Toată lumea izbucnise în râs şi eu terminasem de încărcat armele. Nu aveam niciun motiv să mă opresc, şi mă simţeam bine când mâinile mele făceau mişcări pe care le ştiau pe de rost.

Dar de arbaletă nu m-am atins. Părea o arbaletă cu braţe mari şi cu vârfurile curbate din policarbonat, nu una compusă cu scripeţi. Săgeţile erau ciudate, cu un cap cum nu mai văzusem până atunci. Şi gaşca din Carmel care vâna vampirii în vizuinile lor – singura dată când am auzit de oameni care se luptau cu vampirii şi ieşeau învingători – lolosea arme de tot felul şi aruncătoare de flăcări. Dar nici vorbă de ceva care să semene cu o arbaletă.

De-abia aşteptam să învăţ despre anatomia vampirilor la ora de Parabiologie. Acum eram la anatomia de bază a vârcolacilor, pentru că era apropiată de a oamenilor. Dar să înveţi cum să foloseşti o arbaletă împotriva unui vampir, asta da! Nu ţi-ai dori niciodată să te afli faţă în faţă cu un vampir.

Dar totuşi… o arbaletă!

Asta spune multe despre tine când asta înţelegi tu prin distracţie. Deşi nu e tocmai de bine.

Am încărcat un pistol de 9 mm, l-am verificat, am ochit şi am tras de trei ori.

Ecoul se stinse. Am apăsat pe buton ca să apropii ţinta. Făcusem nişte găuri frumos grupate, uniforme, stelate. Am pus pistolul jos cu grijă, l-am verificat de două ori şi ne-am scos toţi căştile de protecţie. Ţinta cu găuri stelate a fost luată din suport şi trecută din mână în mână.

Babbage ne arătă ce mai rămăsese dintr-un glonţ tras, cum se spulberase acesta la contact.

— Iată ce se întâmplă. Când ia contact cu ţesutul, explodează. De ce e important acest lucru?

Aş fi putut să răspund şi în somn, dar n-am făcut-o. Proflesorul îl numi pe un djamphir cu ochi albaştri şi faţa roit indă de copil.

— Pentru că sângerează, spuse Faţă Bucălată – cred că îl chema Bjorn sau ceva de genul, dar nu eram

sigură. Vampirii se vindecă foarte repede, mai ales dacă doar ce s-au hrănit şi au multă hemoglobină proaspătă în sânge. Aşa că trebuie să îi răneşti serios ca să piardă mult sânge. Să-i slăbeşti de puteri.

— Chiar şi un nosferat slăbit de puteri e periculos, totuşi. Babbage puse glonţul jos. Aşa că atunci când vrei să-i omori, ţine arma la îndemână. Mă repet pentru că mulţi kouroi nu au făcut asta şi au fost luaţi în mod neplăcut prin surprindere.

Nimeni nu râse. Văzusem toţi pozele. Mari, lucioase, 8x10, versiuni mai mari ale celor pe care le vezi în manualele de criminalistică. Vampirii fac mizerie uneori doar când mănâncă. Dar când omoară un djamphir, le place să-şi lase amprenta. Nimic nu te face mai sălbatic ca atunci când urăşti ceva care e parte din tine.

Leon, lângă uşa de oţel, se sprijinea de perete, cu ochii întredeschişi. Probabil că mai auzise asta de un milion de ori.

— Acum să vă pun o întrebare – Matthew, să

nu pui mâna!

Tonul lui Babbage era ameninţător şi băiatul îşi trase repede mâna de lângă masă.

Nişte amatori! Nu te atingi de o armă decât dacă eşti atent. Aşa e cel mai bine.

— Am înţeles, domnule! bălmăji Matthew.

Părul lui negru care stătea ţepi fusese la modă anul trecut, dar aspectul lui posomorât de tip care face parte dintr-o frăţie nu se demodează niciodată.

Babbage continuă, în timp ce eu mă jucam cu căştile de protecţie.

— Deci aţi răpus un vampir care sângerează masiv. Ce armă alegeţi ca să-l nimiciţi?

— Orice armă cu care poţi să ajungi la el, murmură Faţă Bucălată.

— Şi eu zic la fel, spuse un djamphir înalt şi deşirat, cu părul blond deschis şi rar. O împuşcătură în cap, mai multe în trunchi, sau o malaika.

Babbage încuviinţă din cap. Mă simţeam de parcă m-ar fi pişcat cineva. Christophe îmi adusese un

set de malaika – tocmai nişte săbii de lemn – şi îmi promisese că o să mă înveţe să le folosesc. Probabil că arseseră când vamp iroaica roşcată îmi aruncase camera în aer la cealaltă Şcoală.

Altcineva puse întrebarea înainte să apuc eu.

— Încă se mai învaţă cum să manevrezi o malaika? Am crezut că sunt…

— Încă sunt eficiente.

Babbage se uită la mine. Un djamphir din primul rând îmi înmână ţinta de hârtie. Găurile de glonţ erau frumos grupate, chiar dacă aşa bănuiam şi eu.

— Sunt considerate, conform tradiţiei, armele unei svetocha, de vreme ce viteza reflexă mai mare a unei femei şi coordonarea îi dă acesteia o anumită agerime. Gherghinul e de asemenea mortal pentru nosţerat, din motive pe care le veţi afla la orele de Chimie şi Magie simpatetică.

Cuvintele lui mă făcură să ciulesc urechile.

— Magie?

Babbage înclină capul într-o parte. Îşi sprijini şoldul de una din mese, fiind evident că nu se lăsa cu greutate pe ea.

— Cu siguranţă ai observat că nu toate armele unui djamphir sunt materiale. Suntem în plin proces de redescoperire a artelor djamphirilor şi proceselor care s-au pierdut când am fost aproape exterminaţi ca specie.

Era cât pe ce să sar de pe un picior pe altul.

— Despre ce fel de magie vorbiţi? Despre vrăji? Practici de magie? Farmece sau…

Interesul din ochii lui negri şi tăioşi crescu puţin.

— Magia pe care o fac djamphirii este în mare parte simpatetică şi e folosită ca metodă de luptă. Are câteva lucruri comune cu vrăjitoria standard europeană. Djamphirii asiatici şi din Orientul Mijlociu, cât de puţini ar fi, au moştenit câteva ritualuri de vrăjitorie şi de rezistenţă pe care n-am reuşit să le studiem prea mult, mai ales pentru că sunt

puţine şi ţinute în secret. Aceştia luptă pe două fronturi, atât cu nosferaţii cât şi cu Maharajii.

Primeam răspunsuri, dar prea încet. Babbage se pricepea totuşi să răspundă la întrebări. Nu se uita la mine de parcă aş fi fost o idioată.

— Ce sunt Maharajii? Am auzit de ei, dar…

— O să afli mai multe despre ei în al patrulea – sau să fie oare al cincilea – semestru de Parabiologie. Pe scurt, djamphirii sunt rezultatul uniunii dintre vampiri sau djamphiri cu o muritoare. Maharajii sunt un clan de descendenţi din muritoare şi sunt numiţi jinni.

— Credeam că toată lumea ştie asta, spuse cineva.

Am făcut ţinta de hârtie sul şi l-am strâns tare. Nu mi-am luat ochii de la Babbage. Uneori, o urmă vagă de iritare i se citea pe chipul frumos cizelat. Cum se întâmpla acum, de exemplu.

— Dacă ai fost crescut djamphir, fireşte că ştii. Se pricepea de minune să însereze un sarcasm fin dar

letal în câteva vorbe. Cei care sunt salvaţi e posibil să nu ştie, iar curiozitatea e un semn de inteligenţă.

Salvaţi. Adică smulşi din ghearele vampirilor şi aduşi în Ordin. Ca mine.

Tăcerea era aşa de densă că puteai s-o tai şi cu o lingură. Mi-am înăbuşit impulsul de a tuşi sau de a zâmbi stingherită, lăsând ochii în jos. Răsuceam hârtia în mâini din ce în ce mai strâns. Făcusem un con de hârtie, precum cel ceruit în care se servesc fulgi de gheaţă cu sirop.

Nu mai mâncasem aşa ceva de o grămadă de timp. Tatii îi plăceau la nebunie cele cu aromă de zmeură. Am simţit cum o mână osoasă îmi strânge inima.

O tăcere stingheritoare umplu încăperea. Mi-am îndreptat în sfârşit privirea în altă parte, spre podeaua de beton crăpată. Babbage îşi drese glasul.

— Se pare că femeile muritoare sunt extrem de irezistibile.

Un val de râsete străbătu camera. Hârtia se

mototoli de tot în pumnul meu.

— Cred totuşi că ajunge pentru moment, continuă el pe un ton calm. Acum e timpul să tragem la ţintă. Milady, dacă vrei să verifici poziţia fiecăruia şi să împarţi muniţia, o să facem practică până la sfârşitul orei de curs.

Am înghiţit cu noduri şi am început să împart muniţia, verificând fiecare puşti de pe listă. Ochii lui Leon erau deschişi şi negri şi se uita la mine de parcă tocmai făcusem ceva extraordinar.

Capitolul 13

Imediat ce am ieşit în hol, am ştiut că urma să se întâmple ceva ce nu avea să-mi placă. Leon luă o postură ţeapănă, cu capul sus. În faţa noastră era Kir, cu părul lui roşcat pieptănat pe spate şi cu o anumită Expresie pe chipul lui dur. Nici măcar pistruii nu-i mai îndulceau trăsăturile. Deja renunţasem să mă mai întreb cum putea un adolescent pistruiat să semene atât de mult cu o bunicuţă dezaprobatoare.

Şi uite cum se ducea jumătatea mea de oră pe care o aveam să repet înainte de cursul de Deprindere a artei transformării. Grozav! Aveam să fac chestionare săptămâna viitoare până mi se acrea.

— Vii cu mine? am spus eu când Kir se apropie.

Elevii se dădură la o parte să-i facă loc – observasem că aşa era obiceiul când treceau membrii Consiliului. Toată lumea părea să ştie că trebuia să le facă loc când mergeau pe coridor.

— Am Deprinderea artei transformării în jumătate de oră.

— Nu cred că… începu Leon, dar am plecat de lângă el şi m-am îndreptat spre Kir.

Cei doi nu se plăceau prea mult. Eu eram cu totul de partea lui Leon, dar ultima dată erau cât pe ce să se încaiere. Nu voiam să aflu ce se întâmpla dacă Leon o făcea pe bunicuţa cu păr roşcat să-şi iasă din fire.

— Milady.

Kir, îmbrăcat în blugi şi cu o cămaşă albă cu gulerul răsfrânt şi prins în nasturi, avea o ţinută lejeră şi clasică. Nu se uită peste umărul meu, dar se vedea că întreaga lui fiinţă ora conştientă de prezenţa lui Leon, care îi arunca priviri fioroase din spatele meu.

Asta e Schola Prima. În aer plutesc dragostea şi fericirea.

Mi-am ridicat geanta mai sus pe umăr.

— Lasă-mă să ghicesc. Avem şedinţă de Consiliu.

Kir ridică din umeri. Genele lui erau arămii. O clipă, păru că voia să spună ceva. Deschise gura şi trăsăturile chipului i se mai îndulciră. Apoi închise gura, clătină uşor din cap, se roti pe călcâie şi o luă din loc.

Dacă ar fi venit Bruce să mă ia, aş fi fost nerăbdătoare să schimbăm câteva vorbe. El era abordabil într-un alt fel faţă de ceilalţi. Hiro era în general cel mai amabil şi nu clipea indiferent câte întrebări îi puneam – chiar dacă răspunsurile pe care le dădea erau mai degrabă ghicitori. Dar Kir nu scotea niciun cuvânt. În timpul întrunirilor se uita la mine nelămurit, de parcă eram un câine care stătea în coadă şi vorbea în loc să latre jos, pe podea, unde era locul lui.

Mergea în pas alert şi m-am luptat să ţin pasul cu el. Mă uitam în pământ şi făceam paşi mari. Cel puţin cât timp el îmi elibera calea şi eu mă grăbeam, nu trebuia să gândesc.

Era ca atunci când mă ţineam după tata.

De fapt, nu chiar.

Leon era la urmă, mergând în spatele meu. Nu părea să răsufle din greu. Am ajuns la uşa sculptată în mai puţin timp decât aş fi crezut că era posibil. Aceasta se deschise şi Kir se dădu la o parte.

— Milady.

Am păşit înăuntru în sufrageria sărăcăcioasă. De-abia când uşile se închiseră cu un clic în spatele meu mi-am dat seama că el nu mă urmaşe. Am rămas pe loc o clipă. Cureaua genţii îmi aluneca pe umăr. Când uşile din cealaltă parte a camerei se deschiseră încet, fără zgomot, nu puteam fi mai pregătită.

O parte din mine se aştepta la asta. Am simţit miros de condimente şi parfum şi o imagine fulgerătoare, roşie, mă făcu să tresar ca un câine de pază în lanţ.

Anna, în pragul uşii, mă fixa cu privirea. M-am uitat şi eu la ea.

Părea puţin mai slabă, dar dacă asta ar fi făcut pe altcineva să pară tras la faţă şi palid, ei îi venea de

minune. Era prima dată când o vedeam îmbrăcată şi în altceva decât în rochia demodată. Acum purta o pereche de blugi de firmă moderni, rupţi, şi o bucăţică de mătase roşie – pesemne un maiou care fusese mai scump decât ar fi dat orice persoană întreagă la minte pe el. Era albă la faţă, cu braţele goale, şi decolteul lăsa să i se vadă un sutien roşu de dantelă. Nu mă duc eu la sală, dar tata s-ar fi uitat la braţele ei şi ar fi spus că sunt „sfrijite”. Nu era cel mai dispreţuitor adjectiv pe care-l folosea el, dar pe aproape.

Ea chiar râdea, cu chipul ei în formă de inimă luminos şi deschis.

— Hei, bună, lume nouă!

Jur pe ce am mai sfânt, era veselă nevoie mare tipa.

Mă străbătu un sentiment de neliniște. M-am gândit să mă dau înapoi, dar am ajuns la concluzia că era mai bine să nu-i arăt că îmi e frică. Asta era ceva sfânt şi pentru bunica, şi pentru tata – să arăţi că-ţi e teamă era o metodă hună de a înfuria o persoană sau

un animal care deja e imprevizibil.

— Salut. Kir a zis că e…

— I-am spus să te aducă puţin mai devreme. Să stăm şi noi de vorbă ca fetele.

Străbătu încăperea cu mişcări lejere şi se aşeză pe una din canapelele de piele. Aceasta nici măcar nu scârţâi, primind-o aşa cum i se cuvenea unei regine.

— Începe să fie de-a dreptul monoton când ai numai băieţi în preajmă, adăugă.

Ceva din felul în care o spuse îmi dădu de înţeles că de fapt nu i se părea deloc plictisitor. Nu, o spusese că şi cum era de aşteptat să se vaiete puţin de ochii lumii, în timp ce îşi admira unghiile şi afişa zâmbetul ăla superior în colţul gurii.

Am rămas pe loc. Nu voiam să înaintez mai mult. Habar nu aveam ce să spun, dar m-a luat gura pe dinainte.

— Unde sunt gărzile tale de corp? Nu le văd niciodată în preajma ta.

Şi toţi poartă tricouri roşii, nu-i aşa? Pun pariu.

Şi blugi strâmţi.

— Ah, cine, ei? făcu un gest cu mâna. Sunt pe aici, pe undeva. Normal că n-am nevoie de ei când sunt aici, cu o tovarăşă svetocha. Mă urmăresc din Umbră când nu vreau să fiu deranjată.

— Din Umbră? am repetat eu ca o idioată.

Ea făcu un gest elegant din mână. Cameea prinsă pe un şnur negru la gâtul ei alb şi zvelt se mişcă uşor.

— Putem să trecem neobservate, ştii? Şi sigur ai observat că nu trebuie decât să spui ce vrei că ei sar imediat să-ţi îndeplinească dorinţa. Sunt nişte băieţi aşa de buni! Eu i-am antrenat să fie aşa. A fost muncă multă, dar am reuşit.

— Hm!

Am mai făcut câţiva paşi. Poate că senzaţia de pericol pe care o simţisem înainte nu era de la ea.

Îl ura pe Christophe. Dar nici nu era greu să-ţi dai seama de ce. El era aşa de…

…cum? Am încercat să găsesc un cuvânt, dar

nu-mi venea în minte decât debarcaderul de la cealaltă Şcoală, unde îşi îndreptase cuţitul spre piept şi spusese: Nu ezita7 Şi unde mă luase în braţe şi mă simţisem în siguranţă. Nu genul de siguranţă pe care mi-o inspira Graves, dar era totuşi un sentiment puternic.

Urmele de colţi de la încheietura mâinii mă ardeau. M-am aşezat pe altă canapea, una de unde aş fi putut ajunge imediat la uşă. Pe ea stătea cel mai des Hiro şi urmărea cu ochii lui negri fiecare mişcare.

Îmi doream să fi fost şi el acolo. Nu-mi venea în minte nimic. Nu ştiam ce să zic.

— Ăsta e un lucru general valabil la o Şcoală ca asta, Dru. Mereu e cineva cu ochii pe tine. Schiţă un zâmbet larg şi strălucitor. Mereu. E ca o… pătură mare de securitate.

Ciudat, dar nu suna aşa. Ci mai degrabă a ameninţare. Mă fixa cu ochii ei albaştri şi strălucitori, dar nu am simţit nimic altceva decât o uşoară satisfacţie plutind prin încăperea fără ferestre. Focul

din şemineu – care era mereu aprins – trosnea plăcut. Harul nu se manifesta, era pasiv, şi m-am mai relaxat puţin.

Dar dacă nu Anna fusese cea care mă făcuse să simt senzaţia de pericol, atunci cine? Sau ce? Cineva din Consiliu?

Trădătorul, poate? Toată lumea părea să fie pe deplin convinsă că trădătorul era Christophe. Cu excepţia mea, şi poate şi a vârcolacilor cărora le salvase viaţa. Trebuia să aflu cine mă voia moartă aici, dar nu aveam deloc noroc.

Doamne Dumnezeule, ce mult mi-aş dori ca tata să fie aici!

— Anna. Ajunsesem la concluzia că un atac frontal ar fi cel mai bun, ca să spun aşa. Pot să te întreb ceva?

— Tocmai ce ai făcut-o. Flutură iar leneş din mână. Dă-i drumul, draga mea.

Ce naiba pui la cale? Dar i-am adresat altă întrebare în schimb.

— De ce-l urăşti pe Christophe?

Ea se crispă puţin şi-şi coborî privirea. Zâmbetul îi dispăru, ca o farfurie de porţelan care cade de pe un perete.

— Nu-l pot să zic că îl urăsc.

— Atunci ce e?

Mi-am dat seama că se uita cu un ochi la mine şi cu celălalt la uşă. Poate că şi ea era la fel de neliniştită în privinţa mea cum mă simţeam şi eu în preajma ei, şi masca de majoretă afurisită era doar un scut.

Asta mă făcu să mă simt deprimată. Asta nu însemna oare că o judecasem prea repede, acelaşi lucru pe care îl uram când ceilalţi îl aplicau în cazul meu?

— Ţi-a spus? mă întrebă.

Colţul gurii îi atârna în jos. Era dată cu luciu de buze roz.

— A avut destul de furcă să ne ţină pe toţi în viaţă. Nu a pomenit de tine, am răspuns.

În afară de Oh, Anna împroşcă cu venin, ca de obicei. Ceea ce nu era chiar o laudă. Şi nici Dylan nu se bucurase prea mult s-o vadă. Dar ei n-aveam de gând să-i spun asta. A r fi fost o idee proastă.

— Te-ar mira să afli că Reynard a fost prima mea dragoste?

Acum toată atenţia ei era îndreptată asupra mea. Mă cântărea din priviri, se uita la mine cu ochişorii ei lacomi. Am simţit din nou gust de portocale de ceară, însă doar vag. Urmele de colţi de la încheietura mâinii mă înţepau şi mă mâncau. Mâncărimea devenea din ce în ce mai intensă.

— Da? Văd pe faţa ta că te surprinde. Frânge inimile fetelor, ăsta e talentul lui adevărat. Pe lângă cel de trădător. Anna se mişcă uşor, găsindu-şi o poziţie mai confortabilă pe canapea. Am format un cuplu ceva timp. Câţiva ani.

Eram mirată. Nu puteam nici măcar să mi-i imaginez în aceeaşi cameră. Nu fără să-mi fie greaţă. Şi de ce nu-mi spusese Christophe?

— Nu cred că… Am început.

Oare chiar aveam de gând să-l apăr pe Christophe în faţa ei?

— Ştiu că nu crezi. Lasă-mă să-ţi dau un sfat ca de la soră la soră, Dru. Data viitoare când o să-l vezi pe Christophe, fugi! Dacă experienţa pe care am avut-o eu cu el îmi spune ceva, asta e că nu are intenţii bune. Îi plac fetele tinere şi impresionabile. Ca de altfel multor djamphiri. Femeile muritoare. Svetocha ar trebui să fie infinit mai atrăgătoare, dar suntem foarte puţine. Chicoti uşor. Doar noi două. Nu te simţi deosebită?

Am simţit cum mi se strânge inima. Dacă voi avea nevoie de un motiv, acela vei fi tu, Dru! Dar ea îmi spunea acum că… ce-mi spunea?

Doamne, mă pricepeam să-i aleg de minune! După ce nu avusesem nicio întâlnire cu niciun băiat atâta timp, aflam acum tot felul de lucruri despre tipii care îmi plăceau.

Doar că pe Christophe nu-l plăceam în sensul

ăla, nu? îi spusesem lui Graves clar că nu. Că mă speria şi că-mi dădea fiori.

O schimbare de subiect ar fi o idee foarte bună, am hotărât eu. Aerul era înăbuşitor înăuntru şi transpiram. Urechile începuseră să-mi ţiuie.

— De ce ai venit atâta drum până la Şcoala de corecţie s; i mă vezi? Ai fi putut să mă aduci aici.

O şcoală întreagă fusese arsă, muriseră o grămadă de vârcolaci şi djamphiri, şi ea era aici, ca scoasă din cutie şi trădând diverse sfori.

Anna se uită la mine de parcă aş fi tras un vânt.

— Am crezut că cei din Consiliu. or să te aducă aici. O spuse pe un ton plat şi neconvingător. Încă încercăm să aflăm cum ai ajuns la naiba-n praznic.

Cuvintele ei aveau tonul acela amar şi obraznic de minciună pe care cel care o spune nu se aşteaptă să o înghiţi. Christophe încercase să mă trimită aici, la Schola Prima.

Dylan însuşi încercase să dea de ştire că eram în nord şi că mă păştea pericolul.

Mă holbam la ea, ea la mine, şi doar ce deschisesem gura să-i spun că minte, când uşa de afară se deschise cu putere şi se lovi de perete.

Am sărit în picioare. Geanta îmi căzu pe canapea. Anna i ase. Era un chicot ascuţit, cu răsuflarea tăiată.

Hiro intră înăuntru. I se vedeau semnele transformării, li ieşiseră colţii. Mătură încruntat din privire încăperea – pe Anna tolănită, pe mine îmbujorată, respirând greu şi probabil cu o faţă de vinovată – şi se opri.

Kir venea în urma lui. Îl urmă şi Bruce, care părea dus pe înduri. Şi, imediat ce mă văzu, vizibil uşurat.

— Milady. Din nou Hiro arătă în mod clar că mi se. Idresa mie – deşi nu ştiu sigur cum reuşea. Iertaţi-mă că v-am întrerupt.

Am înghiţit cu noduri. Inima parcă îmi urcase în gât. Senzaţia de pericol se făcu din nou simţită şi duhoarea de portocale de ceară îmi explodă din nou în

cerul gurii.

— Mda, eu… ăăă… Se ţine vreo şedinţă?

— Nu, spuse Bruce şi uşurarea lui se transformă în perplexitate. Dar… vrei să convocăm una?

Să convocăm? Pentru ce naiba? Am clătinat din cap.

— Nu, eu… stai aşa, nu e nicio şedinţă?

De-abia când Hiro era deja în mijlocul camerei – repe zindu-se spre mine – mi-am dat seama că îmi frecam încheietura mâinii stângi de manşeta hanoracului. Rapid ca un şarpe care se repede asupra prăzii, mă apucă de încheietura mâinii şi mă smuci.

Am dat să mă las cu toată greutatea pe genunchi şi să-mi adun toate forţele ca să-mi smulg mâna din strânsoarea lui. Dar el se uită la semnele pe care le aveam, ridicându-mi mâneca.

— Astea sunt vechi. De câteva săptămâni. Îi aruncă Annei o singură privire răutăcioasă. Lasă-mă să ghicesc, Reynard ţi-a făcut asta.

— Ce e? Bruce îl înghionti să se dea la o parte. Icni scurt. De ce nu ne-ai spus că eşti însemnată?

— El… ăăă, ei bine… n-a avut de ales, a trebuit s-o facă. Vampirii veneau după noi să ne omoare. M-a întrebat dacă poate să ia ceva cu împrumut de la mine. Eu nu ştiam că se referea… la asta.

Mă năpădiră amintirile şi m-am cutremurat.

…Christophe îşi smuci capul pe spate, colţii lui ieşiră din carnea mea şi am simţit ceva care mă strângea de încheie tură, sub degetele lui care mă ţineau strâns de mână, aproape să mă învineţească. Christophe dădu aerul afară din piept cutremurându-se, şi Graves încercă din nou să mă tragă de lângă el. Braţul meu se întindea moale între ei, parcă era de plastilină. Umărul mă durea îngrozitor şi nu puteam să scot niciun sunet.

Irisurile lui Christophe, albastre precum cerul de iarnă, se întunecară, şi striurile negre şerpuiau în lumină, ca nişte colorant alimentar pe care îl pui în apă. Încă mai luceau, chiar şi mai intens, într-un fel

ilogic. „E dulce”, şuieră el printre dinţi şi făcu o mişcare ciudată, ca o zvăcnitură. Lăsă bărbia în piept şi degetele lui se strânseră şi mai mult în jurul încheieturii mele, de parcă avea de gând să o facă din nou.

Îmi venea să ţip, dar nu puteam. Nimic nu mergea. Corpul meu stătea moale, încremenit şi apatic.

„Christophe”. Lunganul părea agitat. „Hei, Christophe?”

Lumea tremura pe o muchie de cuţit. Întunericul se adâncea prin cotloane. Capul îmi căzu şi mai mult pe spate. Graves mă susţinea acum, cu braţele în jurul meu. Eram atât de obosită, că-mi era greu şi să respir. Inspiram, expiram, inspiram, expiram – şi cutia toracică aproape refuza să se ridice. Era aer în jurul meu, doar că mi-era foarte greu să-l trag în piept. Simţeam însă cum atmosfera mă apasă, strivindu-mă.

„Iisuse”, şopti Graves. „Ce i-ai făcut?”

— Cât a luat? întrebă Hiro încet.

O vedeam peste umărul lui pe Anna. Era albă la faţă. Nu palidă, cum era de obicei, ci albă ca varul. De parcă doar ce văzuse o fantomă. Scântei roşiatice îi jucau în adâncul pupilelor, şi am avut brusc certitudinea că dacă n-ar fi fost Hiro între noi, Anna ar fi vrut să aibă o vorbă cu mine. Între patru ochi.

Să mă scuture puţin.

— E cu el, şuieră Anna. O trădătoare, chiar sub nasul nostru. Exact ca Eliza…

Hiro îmi dădu drumul şi se întoarse brusc spre ea. Făcu o mişcare atât de rapidă încât mă lovi şi eu m-am împleticit, gata să cad pe spate, pe canapea. Mâna lui Bruce mă mşfăcă zdravăn de sus, de braţ, şi cu cealaltă îl apucă pe Hiro de cămaşa lui de mătase gri cu guler înalt.

Materialul scoase un sunet ciudat, alunecos, de parcă stătea gata să pocnească.

— Ce repede aduci tu acuzaţii, Anna.

Hiro era reţinut şi calm. Mie îmi ţiuiau urechile.

Mă simţeam ameţită.

— Şi totuşi… începu el.

Kir apăru brusc între svetocha şi Hiro. I se vedeau colţii şi părul lui roşcat era plin de şuviţe aurii. Era pe punctul de a se transforma. Un pârâit gros făcu aerul să încremenească, apoi îl lichefie. Bruce se încordă şi îmi aruncă o privire indescifrabilă.

— Hai să fim rezonabili cu toţii, spuse el în şoaptă.

Tonul lui spintecă zgomotul şi mi-am dat seama că pârâitul ciudat venea de la firele de mătase din cămaşa lui Hiro care se întindeau şi se rupeau puţin câte puţin.

— Dru.

Stai! Era cât pe ce să spună Elizabeth. Oare o cunoscuse pe mama? Picioarele mele erau acum ca nişte tăieţei uzi. M-am ridicat, totuşi, transpirând şi tremurând.

— Da?

Parcă era tata şi eram amândoi într-un bar cu o

gaşcă de duri din Lumea Reală şi cineva doar ce făcuse greşeala de a se pune cu el.

— Cât sânge a supt Reynard? Te-a durut, nu-i aşa? De câte ori a supt?

— Eu… Uram să mă gândesc la episodul ăsta. Am început să tremur şi mai tare. De trei ori. Trei guri. Sau înghiţituri, ce-or fi.

Anna slobozi un şuierat, ca un ibric pe foc care stă să scoată aburi. Faţa i se schimonosi, apoi reveni la normal, şi Hiro se mai aplecă puţin în faţă. Mai devreme sau mai târziu cămaşa aia avea să se rupă şi doar Dumnezeu ştia ce urma să se întâmple.

— În cazul ăsta, nu-i nimic. Bruce mai slăbi strânsoarea. Dar ai avut o viaţă plină de peripeţii, Milady.

— De unde ştim că e… începu Anna.

— Mai bine nu termini propoziţia, o întrerupse Hiro.

Emana o tensiune crescândă şi era evident că şi Bruce o simţea, căci dădu drumul la cămaşă şi mă

apucă pe mine. Avea să-mi lase o vânătaie pe braţ. Eram sigură.

— Nu punem la îndoială cuvântul unei svetocha.

Bruce se uita pe deasupra mea când o spuse, dar strângea din dinţi. Un muşchi îi tresări pe obraz şi chipul lui de vultur deveni o imagine sălbatică şi seducătoare. Fiecare plan şi linie micşorat. Nu i se vedeau semnele transformării, dar o simţeam clocotind, ca un curent sub un braţ mort de râu tulbure.

— Aşa e. Hiro îşi aranjă mânecile şi nu ştiu cum reuşea, dar părea mai înalt cu câţiva centimetri. Nu ne îndoim niciodată de spusele unei svetocha.

Anna arăta ca şi cum tocmai fusese pălmuită. Pometii ei perfecţi se coloraseră în roşu. Îi ieşiseră colţii şi jur pe ce am mai sfânt că am auzit şi o pisică scuipând. Frumuseţea pe i are o purta ca pe un scut dispăru pentru o fracţiune de secundă, lăsând la iveală ceva urât dedesubt.

Apoi plecă, mişcându-se prea repede ca să fie văzută. Se. Îiizi un sunet ca de hârtie ruptă şi un râset răutăcios în urma ci, când făcu trucul pe care îl văzusem prima dată după ce Christophe îl pusese pe fugă pe Ash, pe ninsoare, episod care mi se părea că se întâmplase cu milioane de ani în urmă şi la milioane de kilometri depărtare.

Am înghiţit în sec. Gâtul îmi ardea, plin cu ace de gheaţă usc ată. Mi-era frig, deşi transpiram şi focul emana un val lurtunos de căldură uscată. Foamea de sânge se retrăgea, lăsându-mi doar o senzaţie de râcâială în cerul gurii.

— Ce naiba? am exclamat.

— N-ar fi trebuit să faci asta, Hiro! spuse Kir, clătinând din cap.

Acum nu i se mai vedeau semnele transformării, şi părea ciudat de trist.

— Căţeluş roşcat cu botul pe labe.

Djamphirul cu faţă de japonez nu putea să fie mai dispreţuitor de atât.

— Ea e căpetenia Ordinului, îi dădu Kir replica băţos.

— Domnilor! Bruce ridică mâinile. Să fim civilizaţi! Toţi ştim că Milady Anna e… dificilă şi…

— Ea a alungat-o pe Elizabeth, exact ca… începu Hiro, dar Bruce îl şuşui.

Îl şuşui şi se uită la mine.

Eu nu mă sinchiseam. Mi-am luat geanta cu mâini tremurânde. Când am ridicat ochii, toţi trei se holbau la mine.

— Ştiu că nu mă place. Am încercat s-o spun fără să-mi tremure vocea. Nici măcar nu-mi dau seama de ce.

Am încercat să spun ceva despre fetele antimaterie, dar am renunţat deznădăjduită. Cât erau ei de adulţi, erau totuşi băieţi. Pur şi simplu nu aveau cum să priceapă. De ce să-mi mai bat gura să le explic?

Dacă Anna simţea ceva pentru Christophe, şi el se învârtea pe lângă mine… da, înţelegeam de ce erau

probleme.

Hiro părea că vrea să spună ceva, dar eu mă săturasem. Am făcut doi paşi târşâiţi spre uşă. Bruce nu se mişcă, dar am avut impresia că voia să o facă.

— Mă duc la oră, am spus eu încet şi am luat-o din loc.

Am alergat în camera mea, am încuiat uşa şi nu am deschis-o până când Leon, Benjamin şi Graves veniră şi începură să bată cu putere în ea. Şi n-am spus nimic când m-au întrebat ce naiba se întâmplase.

Ştiu regulile. Nu ciripeşti nimic. Îţi rezolvi singur problemele.

Şi, în plus, am realizat asta când eram în baie, ghemuită, când respiram sacadat şi mă legănam înainte şi înapoi. Nici măcar nu voiam să mă gândesc la Anna şi Christophe sau mai ştiu eu ce. El nu o plăcea, ea îl ura, şi poate că fuseseră odată împreună şi ei nu-i plăcea să-l vadă lângă alte fete. Cui îi păsa? Erau probleme mai arzătoare.

Anna era căpetenia Ordinului şi cel puţin un

membru din Consiliu – Kir – era cu totul de partea ei.

Ceea ce mă aducea la cea mai înfricoşătoare întrebare dintre toate.

Cine – unul sau poate mai mulţi – dintre djamphirii i are mă păzeau era sluga Annei?

Capitolul 14

Timpul petrecut cu Ash a fost din fericire scurt în acea noapte. Se liniştise cu mult înainte de ivirea zorilor. Nu voisem să-l las singur, dar Graves îşi dăduse ochii peste cap şi îmi spusese că avea nevoie de somn. Şi eu eram aşa de epuizată şi cu nervii încordaţi că am cedat.

M-am întors pe partea cealaltă şi am lovit cu pumnul în pernă din nou. Am oftat.

— Vrei să-mi spui şi mie ce s-a întâmplat? se auzi vocea lui Graves, care nu era chiar o şoaptă, dar nici prea departe.

Presupun că se gândea că dacă o spunea în şoaptă, eu aveam opţiunea să-l ignor.

Am cumpănit dacă să-i spun despre Anna, dar dacă îi spuneam, intra şi Christophe în discuţie, şi asta nu era de bine. Totul era foarte încurcat, că nici eu nu reuşisem încă să-mi fac ordine în gânduri, şi până reuşeam nu speram să pot să îi explic astfel încât să nu

ajungă să creadă ceva ce nu voiam. Despre Christophe şi, mai important, despre mine.

Am hotărât să încerc marea cu degetul, ca să zic aşa.

— Şedinţa Consiliului n-a mers prea bine.

Era o figură de stil, ba chiar o minciunică. Nu fusese nicio şedinţă de fapt.

Doar Anna. Şi Kir. Prieteni la cataramă, ei doi. Căţeluş roşcat cu botul pe labe, îi spusese Hiro.

— Oricum ţie nu-ţi plac şedinţele.

Se auzi foşnet de haine când se mişcă.

M-am refugiat pe marginea patului. N-am deschis ochii, totuşi, dar mi-am sprijinit degetele pe marginea saltelei.

— Acum a fost mai rău decât de obicei.

Ca întotdeauna, lui Graves nu-i trebuia prea mult ca să priceapă mesajul.

— E vorba de fata cealaltă, nu? De cealaltă svetocha.

N-am sărit ca arsă, dar nici mult nu mai aveam.

— Nu-i place de mine.

— Normal că nu-i place de tine unei fete ca ea. Graves scoase un sunet de lehamite, ţuguindu-şi buzele. Pun pariu că e regina stupului aici de foarte mult timp. Are toţi băieţii ăştia la dispoziţia ei să-i joace cum vrea, să-i asmuţă unul împotriva altuia. Cunosc genul.

Dar genul meu îl cunoşti? Era cât pe să-l întreb, dar am conchis că ar suna ca şi cum cerşeam complimente, sau ceva asemănător.

— Pare să mă urască din tot sufletul.

Ceva ieşi pentru scurt timp la suprafaţă – o amintire sau un vis.

Somn uşor, vise plăcute, Nosferaţii să te sărute!

Am alungat amintirea. Un fior îmi străbătu rapid şira spinării.

— Păi e la mintea cocoşului. Eşti mai drăguţă decât ea.

A spus-o ca şi cum ar fi zis Iarba e verde sau Legea gravitaţiei funcţionează.

Ceva cald îmi umplu pieptul. Era un sentiment plăcut. Am pufnit.

— Eu nu pot nici măcar să-mi fac părul să stea drept.

— Mă rog. Deci ce s-a întâmplat până la urmă?

Am încercat să-i dau o formă logică în mintea mea. Tăcerea se lăsase între noi.

— Iisuse! exclamă el într-un final. N-am cum să te ajut dacă nu vorbeşti cu mine.

La naiba, lasă-mă o clipă să mă gândesc.

— Încerc să formulez.

Din nou tăcere. M-am foit. La fel şi el.

— Dru. O spuse foarte încet, o şoaptă doar. Să ştii că şi mama a făcut aşa. A refuzat să vorbească. De fiecare dată când… Trase lacom aer în piept, de parcă ar fi înotat pe sub apă şi doar ce-ar fi ieşit la suprafaţă. De fiecare dată când o lovea vreunul din ei. Iubiţii ei, adică. Încerca să se comporte de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar eu îi vedeam vânătăile. Nu sunt prost.

Era cel mai intim lucru pe care mi-l spusese vreodată. Aveam impresia că nu-i plăcea să povestească despre cum ajunsese să locuiască clandestin într-un fost birou din mail. Şi eu aveam o grămadă de chestii personale pe care nu voiam să le împărtăşesc nimănui. Cele mai multe aveau legătură cu tata şi diversele lucruri pe care le făcusem noi doi în toată America. Unele erau amintiri legate de şcoli, foarte vechi, pe vremea când nu aveam destulă dexteritate să mă strecor neobservată.

Mi-am lăsat mâna peste marginea patului. Atârna în gol când am întins-o. Degetele mele atingeau aerul.

— Mă urăşte pentru că am fost muşcată de Christophe.

Aproape că am şoptit cuvintele cu gura în pernă, cu mâna întinsă peste marginea patului. Obrajii îmi ardeau. Dacă ar fi putut să mă vadă, probabil că felul în care mă înroşisem i-ar fi dat ceva de înţeles. Urmele de colţi de la încheietura mâinii mă furnicară

uşor, dar senzaţia dispăru repede.

Când îşi strecură degetele printre ale mele, mă copleşi o senzaţie de uşurare şi şoc în acelaşi timp. Avea pielea caldă şi atingerea lui era delicată. El procesă informaţia şi spuse ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat.

— O fată ca ea nu te crede că nu-l placi.

Tuşi încet. Cred că îşi dorea teribil de tare o ţigară acum.

— Iisuse!

— Nu-mi place aici, am spus şi parcă eram un copil mic speriat. Am nişte bani puşi deoparte. Putem să luăm nişte provizii.

El cugetă.

— Cel puţin aici nu mai eşti atacată de vampiri. Şi asta nu e puţin lucru.

— Mi-ai spus odată că suntem noi doi împotriva lumii. (Şi atunci mă ţineai de mână.) Mă gândesc că am putea s-o ştergem de aici. Să fugim şi s-o ţinem tot aşa. Pot să te învăţ cum să…

— Ei ştiu lucruri pe care tu nu le ştii. Şi Lunganul şi Dibs au grijă de tine când eu nu pot.

Avea dreptate. Totuşi… m-am gândit să-mi smucesc mâna dintr-a lui.

— Te-ai răzgândit?

Nu voiam să par un copil mic căruia i se ia jucăria. Chiar nu voiam. El oftă din greu.

— Nu. Dacă tu chiar vrei să plecăm naibii de aici, Dru, vin cu tine. Dar… aici chiar mi se pare că suntem mai în siguranţă. Fata aia nu e decât o scorpie afurisită. De ce să o laşi să te pună pe fugă?

Cineva de aici mă vrea moartă. Din cauza asta am fost ţinuţi la cealaltă Şcoală. Din cauza asta cealaltă Şcoală a ars din temelii. Cuvintele îmi rămaseră în gât. Îmi pusesem speranţele în el să fie de acord să vină cu mine.

— Tu n-ai văzut-o, am spus, şi nu puteam să fiu mai explicită. Chiar vorbea serios, nu glumea.

Îşi desprinse mâna dintr-a mea. Am încercat să nu mă simt îndurerată. Se învârti de colo-colo şi m-am

trezit că mă împinge ca să poată să se culce în pat. Se întinse lat şi se foi până îşi găsi o poziţie confortabilă, cu mâinile împreunate la ceafă. Ochii îi scânteiau, nişte licăriri mici şi verzi. L-am adulmecat – mirosea a sare şi bărbat, şi izul de loup-garou care aducea a lună plină.

— Cred că eşti mai în siguranţă aici. Şi eu învăţ tot felul de lucruri. Chiar şi tu ai spus că nu ştiai tot.

— Ştiu cum să fug.

Cum să fac rost de bani şi cum să ni se şteargă urma – sper, cel puţin. Dar el avea dreptate într-un fel. Dacă puteam să stau aici destul timp, să învăţ destul, când fugeam aveam să fiu mai bine pregătită.

Sau era posibil să plec prea târziu şi să sfârşesc prin a fi omorâtă.

Cât mi-aş dori să fie tata aici! Gândul la el era ca şi cum ai atinge cu limba un dinte dureros. Am simţit un miez de mânie cum mi se strecoară în inimă. De ce a trebuit să plece şi să fie omorât?

Nu era deloc drept, cred. Dar de ce îl urmărea

pe Sergej?

Puteam să-mi dau cu presupusul. Din cauza mamei. Îi ducea dorul cel puţin la fel de mult ca şi mine.

— Nu pleca fără mine! îmi dau şi eu cu părerea, Dru. Am putea avea şanse mai mari dacă rămânem aici o vreme. Să putem să adunăm mai multe şi să aflăm mai multe.

M-am întors cu spatele la el.

— OK.

Graves aşteptă puţin.

— Ce?

Era surd? Am oftat, m-am ridicat aproape în capul oaselor, mi-am întors perna pe partea cealaltă şi am pus din nou capul jos.

— Bine. Ai dreptate. O să rămânem aici o vreme.

Sper doar să apuc ziua în care să ne vedem plecaţi de aici.

Să-ţi imaginezi sfârşitul îngrozitor e o metodă

garantată de a-ţi alunga somnul. Dar nu fusese niciun atac de când eram aici. Puteam să nu mă mai duc la şedinţele Consiliului de acum încolo şi să mă feresc din calea Annei. Uneori bătăuşii se satură şi te lasă în pace după ceva vreme.

Doar că cu eram singura fată, în afară de ea, din toată Şcoala. Nu puteam să mă amestec în mulţime şi să trec nevăzută. Mi-aş fi dorit să fie şi câteva fete vârcolaci pe aici, dar ele nu vin la Schola Prima. Fie stau acasă să ajute la protejarea coloniilor, fie merg la şcoli-satelit ca eleve la zi. Totuşi, ar fi fost plăcut.

Deşi, cu norocul meu, probabil că şi ele m-ar fi urât din cine ştie ce motiv. Fetele nu m-au plăcut niciodată.

Graves stătea nemişcat.

— Cred că eşti singura persoană care m-a ascultat vreodată, spuse.

— Şi ceilalţi vârcolaci au făcut-o.

Am închis ochii. Nici nu se punea problema să dorm, dar îmi simţeam tot corpul greu.

— Ştii ce vreau să zic. Se foi neliniştit. Ăăă… Dru?

Acum că ştiam ce urma să fac, îmi simţeam din nou trupul greu. Mereu am fost aşa – lucrul care mă deranjează cel mai mult e să nu am un plan.

— Ce e?

— Pot să… te deranjează dacă dorm aici, în pat? Dacă nu vrei, ăăă, înţeleg. Doar…

— Da.

Cuvântul îmi ieşi din gură rapid.

— Da, te rog. Poate că o să pot şi eu să dorm dacă eşti lângă mine.

— OK.

Părea oare mulţumit? Sau se săturase să doarmă pe jos? Oare se gândea la ceva acţiune? Cum ar fi să ne atingem din nou buzele? Sau se temea că interpretam greşit dacă îmi cerea voie să doarmă în pat şi că mă aşteptam la un sărut?

Uneori, nu e nicio bucurie să ai un creier destul de activ. Pentru că îţi serveşte vreo cincizeci de

ipoteze pentru felul în care reacţionează cineva, şi ca să alegi pe care să o crezi îţi turează motorul la maximum până când te epuizează complet.

Stăteam amândoi întinşi în pat. Îl ascultam respirând. Cred că am aţipit după ceva vreme, legănată de ritmul lin al respiraţiei lui. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e braţul lui care mă cuprinse când lumina cenuşie a zorilor se ivi la fereastră. Se lipi de mine. Am oftat şi el a încremenit, dar apoi m-am relaxat total.

Mă simţeam în sfârşit din nou în siguranţă.

Când deschise gura din nou, se auzi un murmur şoptit în întuneric.

— Dru? Să nu pleci fără mine!

Ce puteam să spun? Am dat singurul răspuns pe care puteam să-l dau.

— Promit.

Capitolul 15

La prânz, m-am dus la cantină şi i-am căutat pe ceilalţi din priviri. Leon fusese extrem de tăcut toată dimineaţa, inclusiv în cele patruzeci şi cinci de minute de curs de Deprindere a artei transformării, unde – slavă Domnului – nu eu am fost cea care a trebuit să stea în faţa clasei şi să-mi scot colţii şi să-i fac să dispară la comandă, în timp ce profesorul ne vorbea despre transformările fiziologice. Nu-mi venea rândul decât spre sfârşitul săptămânii, şi uram să se holbeze oamenii la mine în timp ce locul din cerul gurii unde sălăşluia foamea de sânge se trezea la viaţă şi colora totul în roşu.

E al naibii de greu să stai nemişcat şi să trebuiască să o I aci când simţi mirosul lichidului care le curge celorlalţi prin vene. Cred că asta era şi ideea, dar tot nu-mi plăcea. Mai ales când au fost scoase eprubetele cu sânge şi a trebuit să le identificăm după caracteristicile din fişă. Ceilalţi au primit un partener.

Eu am lucrat de fiecare dată singură, şi toţi mă priveau pe furiş.

Nu mă ajuta faptul că era uşor ca bună ziua. Femeie. Bărbat. Brunet. Blond. Sânge de vârcolac. Sânge de djamphir. Fiecare avea mirosul său specific, şi mă ajuta şi harul pe care-l aveam ca să-mi dau seama care cum era. Asta avea să ne ajute să luăm urma, ni se spusese, şi să identificăm nosferaţii.

Uneori, aceştia preferă un anumit gen de pradă.

Ora prânzului era mereu o uşurare. Era totuşi greu să înghit primele îmbucături. De obicei eram aşa de flămândă că odată ce mă forţam să încep, lucrurile mergeau bine, dar primele înghiţituri ar fi putut la fel de bine să fie şi de nisip, că pentru mine n-aveau niciun gust.

— Doamne, unde sunt?

M-am ridicat pe vârfuri când băieţii djamphiri s-au dat la o parte, rupând rândurile ca nişte valuri ce se despicau.

Leon nu spuse nimic, ci doar îşi încrucişă

braţele la piept. Probabil că şi lui îi era foame.

Şi chiar dacă ştiam că nu avea să accepte, l-am îndemnat şi de data asta, aşa cum făceam de fiecare dată:

— Hai, du-te! Du-te să-ţi iei ceva de mâncare! Am un milion de djamphiri în faţă. N-o să se întâmple nimic.

— Te rog. (Nu merita nici măcar să ridice din umeri.) Vrei să nu mai spui asta?

Era drăguţ din partea lui, doar dacă nu cumva era de partea Annei. Din tabăra ei ciudată. Mă întrebam, de fiecare dată când vedeam vreunul din aşa-zişii bodigarzi care mă păzeau, cine era trădătorul. Sau poate erau mai mulţi. Toţi? Niciunul? Doar câţiva?

Am scos un oftat profund, mi-am dat ochii peste cap şi l-am văzut pe Benjamin în partea cealaltă a cantinei. Părea crispat şi avea colţurile gurii lăsate. Graves era lângă el. Se aplecă spre el, şi gura lui se mişcă de parcă i-ar fi şoptit ceva crunt la ureche.

Gura lui Benjamin se schimonosi. Bălmăji ceva ca răspuns, şi dacă m-aş fi priceput mai bine să citesc pe buze, poate că aş fi reuşit să-mi dau seama ce. Dar aşa n-am putut decât să-mi dau seama că mi-a pronunţat numele, apoi a ridicat din mâini răsfirându-şi degetele. Apoi am mai surprins ceva despre Anna.

M-am încordat toată.

Graves îl prinse pe Benjamin de umăr. Preţ de o clipă, am crezut că Ben urma să-l atace. Dar nu. Benjamin se uită la degetele arămii ale lui Graves, apoi ridică privirea spre chipul lui. Se holbară unul la celălalt timp de zece secunde lungi şi tensionate. Apoi Benjamin se scutură de atingerea lui şi încuviinţă din cap. Mai spuse ceva, dar Graves dăduse cu ochii de mine şi-şi fixase privirea asupra mea.

Mi-am dat seama că ţineam strâns în mână medalionul mamei. Simţeam între degete metalul argintiu şi cald. Am ridicat din sprâncene şi probabil că pe faţa mea era scris Ce naiba se întâmplă?

— Nu se pun de acord, spuse Leon în şoaptă. Nu-i stă în lire lui Benjamin să asculte de un vârcolac, fie el chiar şi un prinţ loup-garou.

— În legătură cu ce?

Aveam dreptul să ştiu, nu?

Leon clătină doar din cap.

— Hai să mâncăm ceva. Sunt mort de foame.

Şi ce puteam să spun? Tipul putea să dea lecţii de grosolănie „politicoasă”, exact ca Babbage.

Mi-am ridicat geanta mai sus pe umăr.

— Bine, am spus şi am pornit cu paşi apăsaţi spre mesele speciale de metal care păstrau mâncarea caldă.

Ar fi trebuit să mă sperie, dar Schola Prima era exact precum cealaltă şcoală. Mâncarea era în spatele unui nor de ceaţă ciudat, un abur mişcător care ascundea siluete şi care doar sugera nişte forme. Supraveghetorii din cantină duceau recipientele la mesele cu aburi. Fiecăruia îi venea rândul să lucreze la prânz.

Mai puţin mie. Nu pot să zic că mă plângeam prea mult din cauza asta.

Totuşi, mi-ar fi plăcut să văd cine îmi pregătea mâncarea. Îmi era dor de bucătăria mea, din ce în ce mai mult. Mâncarea de cantină nu e rea, mai ales când nu se zgârcesc la şerveţele de pânză şi ingrediente proaspete. Dar voiam borcanul de fursecuri al mamei. Voiam spatula pe care o foloseam mereu când făceam brânză la grătar.

Îmi voiam vechea mea viaţă înapoi. Ustensilele de bucătărie erau doar un simbol.

Când luasem masa cu membrii Consiliului, nu mă simţisem deloc în largul meu. Şi asta în mare parte din cauză că eram mereu cu ochii la uşă, aşteptând să o văd pe Anna intrând, şi din cauză că se uitau la mine de parcă aş fi fost vreo creatură exotică. Bine că nu aveam de gând să mai repet vreodată experienţa.

Am simţit din nou ochii pironiţi asupra mea. Oare toţi se uitau la mine?

Ceva roşu îmi atrase atenţia. Era Kir, în partea

cealaltă a cantinei, la intrarea care dădea spre holul dinspre aripa profesorilor. Înclină uşor capul, se retrase în zona întunecată de la ieşire şi se făcu nevăzut. Oare observase că îl văzusem?

Un iz vag de portocale cernite îmi veni pe limbă.

Ce nai… Mă holbam la arcada goală, fără să-mi dezlipesc degetele de pe rotunjimea medalionului. Metalul se răci sub buricele degetelor mele. Mi-am trecut degetul mare peste simbolurile fine de pe spatele lui şi le-am simţit deodată aspre.

Atunci am avut certitudinea că el era fără îndoială de partea Annei. Şi atunci asta ce fusese? Un mesaj? Ca să-mi distragă atenţia sau să mă sperie?

Orice ar fi fost, mersese. Inima îmi bubuia în piept şi mâinile îmi transpiraseră.

Leon scoase un sunet de iritare.

— Nu te uita. Crezi că suntem singurii care te urmărim?

— Nu. Mi-am regăsit vocea. Nu, nu cred aşa

ceva.

Meditează pe tema asta! M-am îndreptat din nou spre mesele aburinde, dar, lucru ciudat, îmi pierise pofta de mâncare.

Graves şi Benjamin îşi făcură apariţia când mi-am pus tava pe masa pe care o ocupasem din a doua zi de când eram aici. Am încercat să-i întreb ce naiba se întâmplase, dar niciunul nu răspunse nimic. Încercau însă amândoi din răsputeri să mă amuze, dar eu nu am fost în stare decât să scot nişte sunete dezarticulate şi i-am lăsat să se dueleze verbal. Am îndesat furculiţa în mâncare şi apoi nici măcar nu mi-am mai adus aminte ce nu am mâncat de fapt.

Capitolul 16

Au trecut două săptămâni şi nici urmă de Anna. Am stat cât am putut de aproape de Graves şi de vârcolaci, şi i-am observat pe câţiva dintre ei – băieţi înalţi cu umeri musculoşi, care aveau obiceiul să lase capul în pământ şi să se dea la o parte când mă uitam la ei – ivindu-se pe coridoare şi învârtindu-se pe acolo. Benjamin nu spuse nimic, dar am surprins schimbul de priviri dintre el şi Leon. Blonzii păreau nepăsători, dar tocurile de armă care le atârnau pe umeri erau acum la vedere, în loc să fie aproape ascunse pe sub sacouri.

Eu tot speram că Graves avea să se hotărască din nou să doarmă în pat. Dar nu. Acum dormea iar pe jos, în sacul de dormit, şi în fiecare noapte se depărta tot mai mult de pat, până când aproape că ajunsese la uşă.

Aşa că mă duceam la ore, deschideam bine ochii şi ciuleam urechile, îmi făceam temele şi mă

străduiam din răsputeri să îndur ora de Deprindere a artei transformării cât puteam eu de bine.

Era singura şcoală în care fusesem până acum unde chiar aşteptam cu nerăbdare ora de sport. La cealaltă Şcoală, se dăduse ordin să nu mă lase să mă lupt cu nimeni. Asta făcea parte din planul lor de a mă îndobitoci şi de a mă face vulnerabilă, şi sărmanul Dylan nu ştiuse ce să facă. Dar e adevărat că nici nu stătusem destul timp acolo ca să-şi dea seama cum să procedeze ca să încalce regulile care mi se impuneau.

Aici însă lucrurile stăteau altfel.

M-am izbit de saltea şi am sărit în sus, simţind un val de căldură care îmi inundă corpul. Dinţii îmi vibrau.

— Foarte bine! strigă Arcuş, lăsând să se vadă dinţii albi care contrastau cu pielea măslinie. Întoarce-te! Întoarce-te!

Aşa am şi făcut, ridicând din instinct cotul ca să-i parez lovitura. Pentru o clipă, braţul îmi amorţi; se repezi cu pumnul spre faţa mea. M-am dat într-o

parte, şi nu în spate, l-am înşfăcat de încheietura mâinii cu degete stângace şi am tras. Acum nu îmi mai vibrau dinţii şi nici nu mă mai dureau. M-a săgetat o senzaţie de căldură care îmi făcu maxilarul să trosnească, şi dinţii mi-ar fi lăsat gropiţe în buza inferioară dacă nu aş fi avut gura deschisă, căci rămăsesem fără aer. Sudoarea ţâşni din corpul meu când l-am tras pe lângă mine şi am ridicat rapid genunchiul. Lovitura nu a fost puternică din cauză că a trebuit să mă las pe spate şi să-mi recapăt echilibrul.

El se răsuci pe călcâie. Semnele transformării începeau să se întrezărească sub pielea lui de abanos. Începură să-i apară fire de păr negru şi sârmos, ridicându-i-se de sub piele. Era ca şi cum ai fi văzut procesul de creştere a unei plante pe repede-înainte. Avea constituţia unui jucător de fotbal, destul de graţios. Nările largi i se lăţeau când respira scurt, sacadat.

— Nu! Foloseşte-te de avantajul pe care îl ai cât mai poţi!

— Mi-am pierdut echilibrul! am mârâit eu. O să mă pui la pământ.

— Atunci n-ar trebui să-ţi pierzi echilibrul, fata mea!

Îşi întinse braţele şi oasele nu îi mai pârâiau când reveni la forma umană. Părul îi dispărea şi el de pe faţă.

Am sărit în spate, puţin speriată, cu mâinile ridicate şi pregătită. Îi urmăream mişcările.

El simulă un atac. Nu m-am lăsat păcălită. A venit mai aproape. Părea că voia să închidă cu o lovitură bruscă, dar m-am dat într-o parte. Atâta timp cât aveam destul loc nu mă descurcam prea rău. Şi cel puţin el nu mă declarase fără nicio speranţă, aşa cum am auzit că făcea câteodată.

Aici mă puneau să lupt cu profesori vârcolaci pentru că acea substanţă din sângele unei svetocha – aceeaşi care avea să mă facă în cele din urmă toxică pentru vampiri când ajungeam la maturitate – tinde să-i înnebunească puţin pe djamphiri la contactul cu

oxigenul. Bineînţeles, şi vârcolacii pot să o miroasă – dar nu-i face să o ia razna.

Nu mai mult decât o face sângele unui om normal. Adică doar puţin. Dar eu încă nu sângeram. Şi Arcus era precaut.

Totuşi, mă întrebam de ce Dylan nu pusese un profesor vârcolac să mă antreneze. Dar el era genul care făcea totul ca la carte şi era şi extrem de nehotărât. Nu puteam să-i port pică însă. Având în vedere că făcuse ce trebuia şi îmi dăduse stenograma originală.

Şi faptul că acum era probabil… mort.

Am alungat însă gândul. În timp ce mă luptam, nu trebuia să mă gândesc la nimic altceva. Acum era vorba doar de acţiune şi răspuns, şi uneori uitam chiar ce se întâmpla şi credeam că era tata cel care mă îndemna să mă străduiesc mai mult, să fiu mai rapidă, să-mi pun mai mult mintea la contribuţie.

La sfârşitul orei de sport, îmi permiteam de obicei să fur cam zece minute pentru t ai chi în

vestiarul plin de aburi în care totul se auzea cu ecou. Mişcările familiare mă linişteau şi după primele treizeci de secunde nu mă mai sinchiseam prea mult că exersam practic într-o baie. Fă-o oriunde trebuie, era unul din mottourile tatălui meu.

Sau era o mantra? Asta e una din întrebările care te înnebunesc.

Arcuş se repezi cu viteza ameţitoare şi înfricoşătoare a vârcolacilor şi m-am prăbuşit cu putere. Am ridicat însă laba piciorului şi i-am tras una zdravănă în abdomen. Se prăbuşi peste mine cu un mârâit scurt de mirare. M-am rostogolit şi mi-am recăpătat echilibrul, sărind graţios în picioare. M-am dat înapoi puţin. Un cârlionţ rebel îmi căzu peste faţă. Fire blonde şerpuiau prin el, odată cu senzaţia caldă şi uleioasă pe care o simţeam când semnele transformării mă năpădeau în valuri.

Mi se întâmpla din ce în ce mai des în ultima vreme. Asta însemna că mă apropiam de maturizare şi urma să înceapă adevărata distracţie. Când aveam să

ating pragul maturizării, urma să devin deodată mai rapidă, mai puternică şi mai greu de ucis. Urma să devin toxică pentru vampiri, lira posibil chiar să mă mai înalţ puţin sau să mi se schimbe distribuţia greutăţii corporale, care presupun că era un mod mai pretenţios de a spune că poate sânii aveau să-mi crească mai mult. Era posibil să mi se schimbe şi înfaţişarea. Schimbările aveau să se producă într-o săptămână sau cam aşa ceva, şi apoi urma să înceapă distracţia adevărată.

Mda. De-abia aşteptam! Ba bine că nu!

Arcuş ar fi trebuit să se repeadă după mine ca un tren de mare viteză. Dar încremenise locului şi se uita undeva peste umărul meu. Nu m-am întors să văd cine era, dar tăcerea care umplea încăperea lungă fără ferestre nu era firească. De obicei, sala de sport e plină de elevi din anul întâi care învaţă exerciţii de karate sau practică lupte uşoare. Rogojinile de pe jos sunt în stare bună şi există chiar şi gradene pliate la perete, gata să fie scoase pentru meciurile de baschet.

Am auzit că vârcolacii se pricep de minune să arunce la coş. Totuşi, nu văzusem încă niciun meci. Djamphirii ar trebui să joace polo sau hochei pe iarbă. Ce naiba! Aş prefera oricând să mă uit la un meci de baschet de-al vârcolacilor.

Arcuş îşi îndreptă umerii. Îmi aruncă o privire indescifrabilă şi am avut o senzaţie vagă de satisfacţie să văd că şi el asuda puţin. Probabil că nu se aşteptase să-i ţin piept.

Şeful de catedră, un djamphir cu păr scurt şi rar de culoarea platinei, îşi făcu apariţia în stânga mea.

— Milady? Se poate să vă reţin o clipă?

Încă nu-mi luasem ochii de la Arcuş. Să nu-ţi iei niciodată ochii de la ei, spunea tata mereu, şi sfatul lui era bun. Am înghiţit cu noduri. Parcă mi se pusese o piatră în gât. Am alungat gândul la tata şi mi-am păstrat postura corpului degajată.

— Milady?

Profesorul părea agitat. M-am dat înapoi încă doi paşi. La fel a făcut şi Arcuş, şi puteam să jur că se

vedea satisfacţie pe faţa vârcolacului. Luă din nou formă umană. Muşchii i se mai dezumflară şi în centrul pupilelor se văzu o scânteie portocalie.

— Ce e?

Am întors privirea într-un final şi am observat că profesorul era livid la faţă.

— Eu trebuie să ies afară. Dumneata trebuie să aştepţi aici. Se opri şi ochii lui albaştri mă pironeau neliniştiţi. Milady.

Ridică din sprâncene cu subînţeles.

Aş fi vrut să nu-mi mai spună aşa, dar apoi am priceput. Am simţit cum mi se strânge stomacul.

— Oh, am… înţeles.

Şi n-am putut să mă abţin – l-am căutat din priviri pe Benjamin. Nu l-am văzut. În schimb, l-am văzut pe Lungan în partea cealaltă a încăperii, sprijinindu-se leneş de peretele de lângă uşa dublă care dădea spre coridorul estic. Tipul emo îşi dădu părul de pe fruntea care îi ascundea ochii negri cu un gest şi mai afectat decât de obicei.

— Şi eu doar aştept aici? am întrebat.

Profesorul – mi-am amintit cum îl chema, Frederick – ridică din sprâncene şi îi mai reveni puţină culoare în obraji.

— Da, Milady!

Se răsuci pe călcâie. Vestea se răspândise din gură în gură. Băieţii se uitară fie curioşi, fie recunoscători la mine şi plecară, îndreptându-se spre vestiar. Când m-am uitat din nou, Lunganul nu mai era.

Fir-ar să ţie!. Nu mai e loc de scăpare. Ar fi trebuit să mă retrag la perete. Dar am rămas pe loc. Orice avea să se întâmple acum, trebuia să îndur şi să supravieţuiesc; apoi vedeam eu cum dădeam de Graves şi cum îl convingeam să plecăm de aici.

Nu puteam să spun că-mi părea rău.

Sala de sport se goli. Particule de praf dănţuiau în aer sub lumina neonului.

Mă simţeam, în mod curios, goală. Era prima dată când eram cu adevărat singură. Nu se mai

întâmplase asta de foarte mult timp. Sala de sport era un spaţiu imens şi gol. Vestiarele băieţilor erau şi ele imense, cu cel puţin douăzeci de căzi comune pline cu un lichid ciudat ca de ceară (Are bolborosea şi care alina durerile şi vindeca orice rană într-un ritm fulgerător.

Însă vestiarele fetelor erau minuscule în comparaţie cu ale lor, deşi destul de mari ca să ai loc să execuţi o schemă yang completă. Niciuna dintre cele trei sau patru săli de sport în care fusesem să mă antrenez nu avea mai mult de un vestiar de trei căzi.

Asta pentru că svetocha erau atât de rare. Mi-am sprijinit greutatea pe celălalt picior şi am încercat să-mi dau seama ce voia ea de la mine de data asta.

Poate că acum aveam ocazia să-i spun că el, Christophe, nu era genul meu.

Mda. Avea să fie foarte distractiv. Şi cu cât mă gândeam mai mult la chestia asta, cu atât îmi dădeam seama că Graves avea dreptate. Anna nu avea să mă

creadă.

Mă mânca pielea din cauza transpiraţiei şi mi-am tras tricoul mai jos. Pe antebraţ aveam o julitură, mai jos de cot. Sau mai bine zis o urmă lăsată de rogojină, de vreme ce mă pricopsisem cu ea când mă chinuiam să mă ridic în picioare în timp ce Arcuş…

— Bună, Dru.

M-am întors pe jumătate şi am văzut-o pe Anna îmbrăcată în nişte pantaloni sport roz mulaţi şi un maiou roşu. Zveltă şi drăguţă, cu părul ei creţ şi roşcat prins la spate în grabă. Colţii îi înţepau buza inferioară. Era dată cu luciu de buze roz. I se vedeau semnele transformării. Buclele îi stăteau acum mai lejere. Semăna cu un model dintr-o reclamă la echipament sportiv de la Victoria s Secret.

Eu stăteam cocoşată şi nu mi se vedeau deloc formele. Aveam un tricou gri murdar, nişte pantaloni scurţi verzi tricotaţi pe care îi împrumutasem nu ştiu nici eu de unde, şi probabil că şi şosetele mele erau

murdare. Le simţeam gri la degete. Tenişii erau noi, dar deja se vedea că îi folosisem intens. Eu nu sunt adepta hainelor care arată bine sau care se strică repede – hainele trebuie să reziste la o grămadă de frecuşuri.

Tata se pricepea de minune să aleagă haine cât mai eficiente.

Anna mă cercetă din cap până-n picioare. Am simţit medalionul mamei răcindu-se pe pieptul meu. Îl ascunsesem sub tricou, dar nu-l dădeam niciodată jos. Puteam să înlocuiesc lănţişorul dacă se rupea în timpul antrenamentelor, dar nu voiam să pierd medalionul dacă-l lăsam undeva.

Era tot ce-mi mai rămăsese. Şi, brusc, nu-mi doream să se uite la el cu ochii ei mici, albaştri şi lacomi.

Nu eram decât noi două aici. Nu-i vedeam gărzile de corp şi îmi doream cu disperare să fi rămas cineva cu noi să ne supravegheze.

Nu părea să se termine prea bine. Astfel de

lucruri nu se termină niciodată cu bine. Cunosc senzaţia chiar înainte de a se concretiza.

Ca o furtună care ameninţă să se pornească, şi care te furnică pe piele. Doar că de data asta se preconiza un uragan care căuta un loc unde să se dezlănţuie.

— Ce naiba vrei?

N-a fost nevoie să mă străduiesc să vadă că nu era bine-venită. Locul din cerul gurii care mă avertiza în caz de pericol se dilată, deveni mai aspru şi, de data asta, gustul de portocale de ceară putregăite avea şi un iz metalic. Colţii îmi apăsau din ce în ce mai mult pe buza inferioară. Erau ascuţiţi, dar nu voiam să deschid gura şi să-i las să se vadă.

Anna făcu un pas în faţă şi eu am luat poziţia de atac fără să mă gândesc. Greutatea corpului bine distribuită, braţele lejere şi pregătite, fiecare nerv treaz.

— Te-ai zbârlit toată, spuse ea în cele din urmă. Afişă un zâmbet larg şi vesel pe buzele ei roz, dar

privirea îi rămase la fel de serioasă. Semeni cu mama ta.

Dacă ar fi venit din partea oricui altcuiva, ar fi fost un compliment. Dar în gura ei suna ca o înjurătură.

Visul se derulă în mintea mea, dându-mi aceeaşi senzaţie de disconfort. De data asta nu m-am opus amintirii.

— Şi asta te scoate din sărite, nu-i aşa?

M-a luat gura pe dinainte, aşa cum se întâmpla în ultimul timp. Nu excelam deloc la capitolul Lasă capul jos şi fii umilă. Dar când oamenii încearcă să te omoare de atâtea ori, ajungi să nu mai ai pic de tact. Nu că aş fi avut vreodată prea mult. Nu avusesem nevoie de el cu bunica, şi pe tata nu-l interesa ce spuneam atâta timp cât nu înjuram în preajma lui.

— De ce ai urât-o aşa de mult?

Anna se dădu în spate, sprijinindu-şi greutatea pe călcâie, de parcă îi făcusem vânt. Miji ochii şi faţa i se schimonosi şi apoi reveni la normal în mai puţin de

o secundă. Grimasa fusese atât de rapidă încât mă îndoiam că nu fusese doar o părere.

Dar scânteia de ură din adâncul pupilelor ei mai zăbovi puţin. De data asta eram sigură că nu mi se părea. Şi îmi picase fisa. Dar nu trebuia să fii prea deştept să-ţi dai seama că pe lista ei personală de oameni pe care îi detesta, Christophe şi mama erau la acelaşi rang. Era unu la zero pentru mine că ghicisem sentimentele meschine ale adversarului. Nici măcar nu aveam nevoie de har ca să o fac.

Aşa că de ce mă simţeam vinovată?

Svetocha făcu un pas alunecos într-o parte şi i-am urmărit mişcarea, aşa cum mă învăţase tata. Când nu ai decât un singur adversar, stai cu picioarele pe pământ şi nu-l slăbi din ochi, scumpo. Nu-l lăsa să facă prea multe mişcări, dar nici nu da înapoi!

Doamne, dacă nu i-aş mai auzi vocea în cap, poate că nu m-ar mai durea aşa de mult.

— Nu am urât-o.

Minciuna sună ca un clopoţel cristalin. Avea o

voce aşa de dulce! Dulce ca bomboana, dar ascundea venin curat.

— Doar că am considerat că trebuia să nu-şi bage nasul în unele lucruri. Lucruri pentru care nu era făcută.

— Ce fel de lucruri?

Pulsul mi se acceleră, aproape să mi se vadă prin piele. Am participat la destule bătăi în curtea şcolii ca să ştiu diferenţa dintre ele şi chestiunile extrem de serioase. Acum situaţia putea să se transforme şi într-una, şi într-alta, şi totul depindea de cum decurgeau următoarele minute.

Anna se ţinea departe de mine. Dacă mai făceam câţiva paşi, ajungeam în dreptul uşilor. Cel puţin acolo aveam loc să dau înapoi.

Ce nebuniei. Şi ea e svetocha; ar trebui să fie de partea ta.

Dar nu credeam asta. Nu după cum se uita la mine.

Era din cauza lui Christophe? Sau pentru că o

ura pe mama? Ce legătură avea cu mine? Eu nu eram nici Christophe, nici mama; de ce nu putea să mă lase pur şi simplu în pace? Am crezut dintotdeauna că fetele antimaterie se maturizează. Şi că asta era doar o fază.

Cred că m-am înşelat.

— Tot felul de lucruri. Lucruri în care ai face bine să nu te amesteci nici tu!

Iisuse! M-am săturat!

— Brrr! M-am prefăcut că mă cutremur înfiorată. Ce frică mi-e! De ce nu te duci în altă parte să-ţi faci jocurile? Eu am treburi mai importante.

Cum ar fi să supravieţuiesc. Şi să încerc să aflu cine de aici mă vrea moartă.

Un fior rece mă atinse pe şira spinării. În afară de tine, adică. Acelaşi gând urât care îmi zăcuse în subconştient răbufni la suprafaţă, dar nu am avut timp să-l alung pentru că faţa Annei se schimonosi din nou şi reveni la normal cu o mişcare rapidă. Sări doi paşi în faţă. Mi-am luat inima în dinţi şi am simţit pe piele

senzaţia de căldură uleioasă care mă cuprinde când începe transformarea.

Anna se opri brusc. Şi ei îi ieşiseră colţii. Am rămas fixându-ne una pe cealaltă. Masa de aer dintre noi devenise solidă şi dureroasă, plină de muchii ascuţite. Am auzit zgomotul înăbuşit de aripi şi am sperat că nu urma să apară bufniţa bunicii şi să complice situaţia.

Am ignorat fâlfâielile de aripi pe care le vedeam cu coada ochiului. Mă durea în cerul gurii şi foamea de sânge se manifesta pulsând cu putere în locul ei. Am simţit gust de cupru, iar mirosul de parfum cald care o însoţea pe Anna pretutindeni deveni mai dens şi greţos. Era al naibii de greu să respir cu izul greu care mă sufoca.

Atunci se auzi un mieunat.

Pe bune. M-am uitat în jos şi am văzut o pisică mare tărcată care se freca de gleznele Annei. Avea urechile date pe spate. Capul era ascuţit, ca al unui şarpe. Se zbârli la mine. Din ochii ei orbi ieşiră

scântei albastre. Mi s-a tăiat respiraţia.

Era cineva transformat în animal. Unii djamphiri puternici pot face asta. Era prima dată când vedeam aşa ceva.

— Eşti o fetişcană foarte nepoliticoasă, spuse Anna încet.

Cred că intenţionase să fie înfricoşătoare, dar eu mă holbam la pisică.

— Ar trebui să primeşti o lecţie, adăugă.

Am ridicat ochii chiar în momentul în care am încasat un pumn în faţă.

Capitolul 1 7

Mai fusesem şi înainte lovită în faţă. Doare ca naiba, dar dacă vrei să pui pe cineva la pământ, o lovitură în faţă nu e strategia cea mai bună. Mai ales dacă e obişnuit cu aşa ceva, sau dacă ştie să nu acorde atenţie factorului de şoc atunci când primeşte un pumn în ochi. Majoritatea oamenilor care nu au fost antrenaţi dau înapoi şi se gândesc să-şi salveze faţa.

Nu, dacă vrei să pui pe cineva la pământ, loveşte-l în burtă. Ceea ce am şi făcut. Am dat capul pe spate, mi-am lăsat genunchii moi şi m-am aplecat şi i-am tras una zdravănă direct în burtă. Pumnul meu a intrat în came fără să întâmpine prea multă rezistenţă. Pisica se zbârli din nou, urlând. Anna se ghemui; am ridicat piciorul şi i-am auzit zgârciul nasului crănţănind.

La naiba! Acum chiar se dezlănţuise lupta. Dacă aveam într-adevăr de gând să nu ies în evidenţă, ar fi trebuit să o las să mă lovească.

Am dat înapoi, târşâindu-mi picioarele şi respirând întretăiat, încercând să alung furia oarbă. Totul ameninţa să se transforme în substanţa vâscoasă ca de plastic care se întăreşte şi acoperă tot când se întâmplă vreo ciudăţenie serioasă, care încetineşte timpul ca eu să pot să mă mişc mai repede. E greu să alungi senzaţia, şi e şi mai greu când substanţa te acoperă şi pe tine şi încearcă să-ţi încetinească şi ţie mişcările şi să te transforme din nou în om.

Dar m-am oprit, gâfâind. Nu puteam să trag destul aer cu tot valul fierbinte de mânie care îmi clocotea în piept, în jurul golului de acolo. Fiecare muşchi din corpul meu se încorda în lupta cu furia pură. Mă pierdusem cu firea o singură dată la cealaltă Şcoală; atunci aş fi putut să-l rănesc rău pe Lungan. M-am speriat aşa de tare că nu mai vreau niciodată să mă apropii câtuşi de puţin de punctul ăla.

Ar fi trebuit să o pun la pământ şi să o lovesc în continuare dacă aveam intenţii serioase. Dar poţi să omori pe cineva cu asta, ori ea era tot o svetocha. Şi

am încremenit, oscilând între a fi un iepure care se ascunde într-o vizuină, şi nepăsare atunci când nu te sinchiseşti pe cine omori.

Pisica tărcată sări la mine, scheunând. Am scos un ţipăt scurt şi ascuţit şi bufniţa bunicii apăru din senin în zbor, cu ghearele desfăcute şi ochii ei galbeni lucind. Lovi pisica cu un zgomot răsunător, ca două continente care se ciocnesc. Anna, cu faţa din care nu se mai vedeau decât ochii ce aruncau flăcări şi rânjetul plin de sânge şi nasul din care curgea un şuvoi roşu, ţipă şi se repezi spre mine.

Atunci mă lovi mirosul în nări. Cupru, sare proaspătă, un iz de condimente şi ceva urât.

Era sânge. Sângele ei.

Colţii nu mă mai dureau şi deveniră sensibili, vibrând. I-am parat lovitura, ţintuindu-i mâna jos cu dispreţ şi imobilizându-i cotul. Am răsucit-o şi ea a schelălăit de durere. Am auzit bătaia de aripi când bufniţa bunicii se eliberă şi reuşi să se ridice puţin. Am îmbrâncit-o şi s-a prăbuşit cu putere, lovindu-se

zdravăn de rogojină înainte de a sări în picioare ca un hopa-mitică stricat.

Parcă eram în două locuri în acelaşi timp. O parte din mine era jos, parând şutul Annei în genunchiul stâng. Dacă ar fi reuşit, probabil că mi-ar fi dislocat rotula sau ceva de genul – e incredibil de simplu să disloci rotula cuiva şi să-l pui la pământ. Dar eu m-am ferit şi i-am tras un pumn zdravăn în faţă, în timp ce sfaturile tatălui meu îmi răsunau în cap ca un glonţ de calibrul 22 într-o încăpere de beton.

Cealaltă parte din mine, calmă, detaşată într-un fel straniu, era o pasăre cu cioc ascuţit şi aripi care survolau în cerc strâns şi plonjau, simţind aerul vâjâind pe lângă mine şi o bucurie feroce şi dureroasă care îmi transforma furia din roşu sângeriu în roşu ca vinul. Pasărea lovi mortal şi ţinta ei era pisica bizar colorată care se ghemuia pe saltea. Se izbiră din nou una de cealaltă, într-un ghem de pene şi blană multicoloră.

Am primit un cot în faţă. Anna era incredibil de

rapidă, dar eu nu fusesem crescută să dau înapoi şi mă mişcăm şi eu destul de repede. Chiar prea repede, de parcă eram ca ea.

Mişcă mişcă mişcă! îmi ţipa în cap vocea tatălui meu, şi de data asta nu mă duru gândul la el. Am făcut ce mă învăţase – m-am mişcat, pumnul avea o viteză năucitoare şi am simţit cum mă năpădeşte adevărata mea natură. I-am parat lovitura, cât pe ce să o fac să cadă, şi am doborât-o pe saltele cu o ploaie de pumni. Mi-am înfipt unghiile în carnea ei şi am tras-o de păr când a încercat să scape. Mi-a tras şi ca câteva lovituri zdravene, dar eu nu mai simţeam nimic.

Nu poţi să treci de un anumit punct în luptă dacă îţi pasă să nu fii rănit, şi eu aveam ceva practică în lupta pentru supravieţuire. Asta punea în altă lumină totul, chiar şi o bătaie între fete. Doar că asta nu era doar o bătaie între fete.

Era altceva. Nici măcar nu ştiu cum s-o numesc, doar că era ceva serios.

Ne-am despărţit una de alta de parcă amândouă

plănuisem asta, de parcă făcusem un dans împreună. Şi nici nu-mi amintesc că vreodată lumea să fi fost aşa de vie. Fiecare culoare parcă era acuarelă şi textura rogojinilor părea foarte aspră, fiecare strop de vopsea de pe perete ţipând pe glasul lui. Am simţit gust de cupru. Mirosul sângelui ei se amesteca cu al meu şi colţii din gură îmi ardeau de dorinţa de a se înfige în carne.

Gâtlejul meu tânjea ca sângele fierbinte să ajungă în locul sensibil ca să potolească setea nebună care ameninţa să mă înghită toată.

Am sărit în spate, ea îşi îndreptă umerii şi pisica făcu un salt când cealaltă parte din mine, bufniţa, o rată la mustaţă. Altă bătaie de aripi şi se depărtă. Sala de sport se deschidea ca o floare sub pântecul păsării.

Anna se holba la mine. Ochiul meu începea să se umfle şi nu mai puteam să-l ţin deschis, dar tot o vedeam. Şi senzaţia uleioasă şi caldă a transformării îmi alina durerile din tot corpul. Încă îmi mai simţeam

rănile zvâcnind şi dându-mi junghiuri, dar mi se păreau ciudat de neimportante. Ea mârâi şi buza de sus i se încreţi. Am mârâit şi eu la ea. Ductul nostru vocal atinse un registru incredibil de jos, ricoşând de pereţi şi făcând gradenele de lemn să zdrăngăne.

Singura dată când mai simţisem foamea de sânge aşa de intens îmi venise să-mi îngrop faţa în gâtul unui vârcolac şi să beau. Practica de la cursul de Deprindere a artei transformării nu-mi era de niciun folos. Pentru că acum nu voiam decât să-i fac rău adversarei, şi asta mă speria din cale-afară. Frica spori mânia şi ambele alimentară foamea şi era cât pe ce să mă reped din nou la ea. M-am oprit chiar la timp.

Anna se uita la mine de parcă mi-ar mai fi crescut un cap. Ridică o mână delicată şi îngrijită, ca şi cum ar fi vrut să-şi atingă nasul. Degetele cu unghii date cu ojă tremurau puţin.

Ar trebui să-şi repare nasul, mi-am spus în sinea mea cu acea nepăsare ciudată. E rupt. Probabil că doare al naibii de tare.

Foarte bine, răspunse o voce mai adâncă din mine. Sper să o doară. Sper să-i vină de hac!

— Scorpie ce eşti! spuse, şi vocea ei era un şuierat tremurător, copleşită de ură pură. Scorpie afurisită!

— Cine vorbeşte!

Era greu să nu vorbesc sâsâit, pentru că din cauza colţilor care îmi crescuseră limba mea atingea ciudat cerul gurii.

— Tu ai început, am spus.

— Şi tot eu o să şi termin ce am început.

Zvâcni, ca şi cum ar fi vrut să mai începem o rundă. Eu m-am încordat şi ţipătul clar al bufniţei răsună în sală.

— Eşti exact ca ea. Exact ca ea. Ca Elizabeth.

Asta n-ar fi trebuit să mă facă să mă simt mai bine, dar m-am simţit. Moştenisem părul de la mama şi ochii de la tata, şi bunica spunea că nasul acvilin îl aveam de la ea. Poate că era doar amabilă. Dar acum că auzeam şi din gura altcuiva că semăn cu mama,

chiar dacă faţa i se schimonosea de parcă doar gândul îi făcea rău, era bine. N-ar fi trebuit să mă încălzească, dar o făcu. Senzaţia spintecă furia e are îmi pulsa în vene, alimentând-o, aşteptând doar o scânteie ca să se aprindă.

Mi-am înăbuşit mânia cât de bine am putut. Dar asta nu făcu decât să înrăutăţească senzaţia de arsură din gât.

— Bun, am spus în şoaptă. Mă bucur.

Părul i se desfăcuse aproape cu totul din coadă; era mânjită de sânge pe faţă. Acum nu mai era aşa de strălucitoare.

— N-ar trebui să te bucuri. Ea era slabă.

— Dar şi mai curajoasă decât tine.

Nu ştiu ce m-a făcut să spun asta. Parcă vorbea altcineva prin mine. Sunetul bătăilor de aripi îmi răsună în urechi şi bufniţa ţipă din nou. Pisica scuipa şi se zbârlea, dar nu i-am dat atenţie. Mi-era de ajuns ce aveam în faţa ochilor.

— Când ai fost ultima dată undeva fără o

grămadă de gărzi de corp după tine, hm? I-ai adus cu tine şi când te-ai furişat la uşa mea? Pun pariu că te aşteaptă afară după ce termini de luptat cu mine. Şi după ce te bat la fundul gol, ticăloaso.

Anna se albi ca varul şi pe pometii ei perfecţi apărură două pete urâte de culoare. Oamenilor nu le place când îi umileşti. Ăsta e un mare adevăr legat de firea umană: puţini oameni sunt cei care vor să se comporte ca jigodiile în public. Preferă să-şi facă mârşăviile în întuneric şi să le ascundă sub cuvinte pretenţioase. Pentru că nu le pasă că sunt răi – doar că urăsc să fie astfel şi în văzul lumii. Lumea importantă, nu „victimele”.

Mulţi dintre ei nu se iau de nimeni care ar putea să riposteze. Le place doar să aleagă pe cel slab din turmă. E legea junglei.

Anna se îndreptă de spate. Aerul trosni, încărcat de electricitate statică. Scheunatul pisicii se estompă, ca şi cum era dus de un tren afară din oraş. Anna păşi înapoi elegant. Mi-am dat seama că tremuram.

Impulsul de a mă repezi la ea şi să-i trag un pumn mă scutura aşa cum face un terier cu o jucărie.

— O să regreţi asta.

Acum era calmă. Sau cel puţin suna dispreţuitoare, părea că nu o zdruncină nimic. Dar sângele de pe faţa ei spunea altceva, alături de paloarea cadaverică şi petele urâte de un roşu aprins de pe pomeţi, formând un colaj nesănătos. Cumva, pantalonii de sport i se rupseseră şi se vedea o dâră de sânge sus, pe bicepşi, alături de nişte semne roşii care păreau să se mărească şi care sigur aveau să se transforme în vânătăi; nu-mi aminteam cum se întâmplase. Mă străduiam să stau nemişcată, să-mi ţin picioarele pe loc.

Asta pentru că o parte zdravănă din mine voia să sară la ea şi să termine lupta.

— Tu ai început, i-am reamintit. I-ai pus de două ori să elibereze încăperea până acum pentru că ai crezut că n-o să-ţi dau bătaie de cap. Ai venit pe furiş la mine la uşă când credeai că dorm. Laşo.

Anna tresări, de parcă aruncasem cu ceva în ea.

— Ar fi trebuit să rămâi cu prostul de tăticuţul, spuse, şi petele roşii urâte începură să i se întindă pe toată faţa, spre gât. N-o să fii niciodată destul de bună. N-or să te iubească. Nu în felul în care…

— Pe tine nimeni nu te iubeşte.

N-am realizat că era adevărat până să-mi iasă pe gură. Cuvintele ardeau ca un blestem care muşcă din tine până să apuci să-i vii de hac. Bufniţa viră şi plonjă abrupt între noi şi îşi schimbă direcţia chiar în ultima clipă, înainte să lovească cu ghearele. Curentul de aer pe care îl făcu ciufuli părul Annei şi ea lăsă capul în jos. Buclele care acum nu mai erau aşa de îngrijite i se desprinseră din coadă. Acum nu i se mai vedeau semnele transformării, şi semăna cu o fetiţă înainte să o zbughească spre uşă cu o viteză stranie şi ameţitoare. Uşa se deschise, ea se năpusti afară şi am auzit nişte voci de băieţi.

M-am pregătit pentru ce avea să urmeze.

Bufniţa zbură din nou în cerc strâns deasupra

capului. A.cum nu mai eram în ea, ci doar în pielea mea, care îmi zvâcnea şi care era plină de zgârieturi. Semnele transformării se estompară şi m-am lăsat moale în jos. Genunchii mi s-au lovit de saltele. Căzătura mă zdruncină şi îmi făcu dinţii să-mi clănţănească. Acum erau din nou dinţi de om, drepţi. Eram bucuroasă. Probabil că dinţii ascuţiţi mi-ar fi tăiat buza şi n-ar fi fost prea plăcut.

Ce naiba se întâmplase?

M-am aplecat. Mă durea stomacul. Mă copleşi o senzaţie de greaţă care lovea în pereţii gumaţi ai stomacului, şi mă bucuram că nu luasem prânzul.

— Ce spectacol interesant, se auzi o voce de după gradene.

Acestea zdrăngăniră puţin când o siluetă ieşi strecurându-se de după ele.

Poftim? Am întors capul precaută. Am clipit de câteva ori. Nu mai vedeam clar. Începeam să văd în ceaţă.

Lunganul îşi făcu drum peste rogojini, adus de

spate.

— Nu arăţi prea bine, spuse.

— Cum…

M-am aplecat când mi-a venit brusc să icnesc, dar m-am străduit să nu murdăresc saltelele cu ce aveam la ora aia în stomac.

— M-am gândit să rămân prin preajmă. Lui Graves n-o să-i placă deloc când o să audă ce s-a întâmplat.

— Să nu…

Am încercat să înghit; mă durea în gât. Am simţit mirosul lui, de blană şi animal sălbatic, un miros întunecat pe care îl emana, cu picioarele lui lungi şi slabe şi ochii negri şi ageri. Era ca imaginea evocată de har care îmi apăruse în minte când eprubeta de sânge se spărsese la ora de Deprindere a artei transformării.

— Să nu…

Voiam să spun Să nu te apropii mai mult! Foamea de sânge se manifesta din plin, mocnindu-mi

sub piele. Ca harul pe care îl aveam.

Ca mânia. Furia. Căuta doar o portiţă de scăpare.

Dacă ajungeam prima la Graves şi îi povesteam ce se întâmplase, poate aş fi putut cumva să-l fac să priceapă că trebuia să plecăm de aici înainte ca lucrurile să se înrăutăţească.

Lunganul se aşeză pe vine, cu o mişcare fluidă şi graţioasă.

— Nu-ţi face griji! Îţi simt foamea. N-o să mă apropii de tine până nu te potoleşti.

Am aruncat o privire rapidă deasupra capului. Bufniţa mai ţipă o dată, încet, şi sunetul de aripi în zbor se estompă.

— Şi ar fi bine să o faci cât mai repede, înainte să intre cineva aici şi să te găsească aşa. Sângerezi.

Asta era acum cea mai mică grijă a mea. Am închis ochii şi am respirat adânc. Am dat aerul afară ţuguind buzele.

— Să nu spui.

Trebuia să vorbesc cu Graves mai întâi. Să-i explic.

— Hm. Lunganul nu-şi exprimă nici acordul, nici dezacordul, ci doar scoase un sunet neutru. N-am crezut niciodată că o s-o văd pe Regina Roşie în came şi oase. Nu se arată prea des gloatei. Se uită la uşa pe care o văzuse ieşind. Iisuse!

Regina Roşie? Am scos un sunet nearticulat, dar era evident că era o întrebare.

— Oh, da. Scoase un râset scurt şi amar. Vârcolacii ştiu că există. Nu suntem proşti, Dru. Ne place să ştim cine face cărţile.

Capitolul 18

Eram plină de vânătăi şi julituri peste tot, umerii mă dureau de parcă ar fi fost dislocaţi şi puşi la loc greşit şi picioarele îmi tremurau ca nişte tăieţei fierţi. Vineţeala de la ochi se mai estompase totuşi. Puţin. Acum era de un albastru închis, care dădea spre galben-verzui şi nu un vişiniu strident. Băile făceau minuni.

Încă mai stăteam în faţa oglinzii, privindu-mă prin dunga pe care o ştersesem de aburi, când cineva bătu cu putere în uşa vestiarului.

— Dru? Eşti înăuntru?

Era Graves.

La naiba! M-am uitat cum mi se măriseră ochii şi cum îmi căzuseră colţurile gurii. Aş fi vrut să am o faţă mai inexpresivă.

— Da, am strigat. Am tras tricoul peste cap şi am tresărit când mi-a atins vânătăile care mi se întindeau pe umăr. Du-te înainte! Te ajung eu din

urmă.

Imediat ce-mi vine vreo idee cum să-ţi explic toate astea.

— Nici vorbă. Acum sunt eu de gardă. Benny şi Leon au fost chemaţi nu ştiu unde.

Uşa se mai crăpă puţin, dar Graves nu-şi băgă capul înăuntru. Ecourile ricoşau straniu de faianţa albastră şi se revărsau pe marginile cabinelor de duş, înăbuşite de lichidul care bolborosea în căzile îngropate.

— O să întârzii! Hai!

— Pleacă odată!

Vocea îmi tremura. Am deschis robinetul de apă rece la maximum. Poate că aşa avea să mi se mai dezumfle ochiul şi sunetul apei să acopere cuvintele lui Graves.

Dar ar fi trebuit să ştiu cum stătea treaba. Căci Graves deschise uşa de perete şi păşi hotărât înăuntru.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu poţi să fii punctuală nici măcar o dată în…

Bocancii lui scârţâiră când se opri. M-am apucat de marginea chiuvetei albe de porţelan şi mi-am dat părul peste faţă.

— Dru?

Încheieturile degetelor mi se albiseră şi picioarele refuzau să mă susţină. Deci Lunganul nu spusese nimic. Sau dacă o făcuse, Graves nu se sinchisise.

Îmi puse mâna pe umăr. Am tresărit.

I se tăie respiraţia, de parcă primise şi el un pumn. Se holba la porţiunea dezaburită din oglindă unde putea să-mi vadă faţa vânătă şi umflată.

— Iisuse Hristoase!

— Nu e grav, am minţit eu şi m-am smucit.

El mă apucă de braţ, mai repede decât ar fi trebuit să fie în stare. Uitam mereu cât de rapid era când cealaltă natură a lui, de loup-garou, mocnea în el. Îşi înfipse adânc unghiile în carnea mea şi am slobozit un schelălăit anemic de durere, căci acolo aveam o vânătaie proaspătă.

— Graves… Mi-am căutat cuvintele prin care să-l fac să înţeleagă. Trebuie să plecăm. Te rog, ascultă-mă de data asta!

— Cine?

Era cât pe ce să mă scuture zdravăn şi timbrul vibrant grav care se ascundea în spatele cuvântului era vocea poruncitoare a unui loup-garou. Vârcolacii se folosesc de Celălalt Sine ca să se umple de blană şi să dobândească forţă, dar unii cărora amprenta fiarei li s-a imprimat doar pe jumătate şi au dobândit imunitate faţă de muşcătura de vârcolac o folosesc pentru dominanţă mentală. Îl văzusem ţinând în frâu cu vocea asta o încăpere plină de vârcolaci. Îl văzusem când îl făcuse pe un tovarăş vârcolac să se ghemuiască doar cu puterea voinţei.

Era aşa de plin de surprize Băiatul meu Goth.

Aburul din aer lua forme de feţe cu dinţi tăioşi şi nas ascuţit. M-am smuls din strânsoarea lui şi mi-am tras mâna. O vânătaie nouă apărea sub cea veche.

— Au!

El se îndreptă de spate. Haina lui neagră stătea să-i pocnească pe umeri.

— Cine?

Parcă era bufniţa bunicii. Gândul mă lovi brusc şi mi se păru de o ilaritate isterică şi şovăielnică, panicată. Mi-am înăbuşit un râs ca un suspin.

— Graves, trebuie să plecăm de aici. Te rog. Să plecăm odată!

Asta pentru că mai ştiam ceva; o ştiam chiar de când începusem să ne batem. Avea să fie cuvântul ei împotriva mea şi nu ar fi venit aici fără o poveste solidă ca să se acopere. Faptul că Lunganul văzuse tot spectacolul nu avea să fie de niciun ajutor în faţa Consiliului – el era vârcolac.

Nu un djamphir.

Şi în afară de asta, nu vrei să fii niciodată primul care să pârască. Asta nu e o regulă din Codul tatălui meu. E codul copiilor, pe care îl învăţăm în fiecare zi la cantină şi la baie. Anna putea să-l încalce

– era adultă, deşi părea de vârsta mea.

Dar eu? Eu nu puteam. Eu nu voiam să părăsc. Eu voiam să plec naibii de aici. Şi preferabil cât mai repede.

Chiar acum.

Ochii lui Graves luciră, de un verde aprins. Era clar că nu mă credea.

— Cine?

Vocea lui făcu oglinda să zăngănească de perete şi suporturile ei de plastic clănţăniră. Aburul se deplasa, învăluindu-ne ca fulgii albi de zăpadă dintr-un glob. Ca acela pe care îl scuturi în timp ce începe să cânte un cântec stupid dintr-un film Disney siropos de care nu-ţi mai aduci aminte.

— Nu-ţi face griji! Mi-am ridicat mai sus hanoracul şi am tras fermoarul până la bărbie. Hai să plecăm! Am bani; putem să o ştergem până să-şi dea ei seama că… Nu ştiam e e să mai zic. Mă holbam la el. Te rog. Mi-am căutat cuvintele. Te rog, Graves. Trebuie să plec de aici.

El se holba la mine, de o paloare lividă sub pielea lui de e aramel. Când i se întâmpla asta, părea aproape cenuşiu. Buzele i se strânseră într-o linie subţire şi părul i se ridică în e ap, trosnind de vitalitate. Cercelul îi luci, o săgeată ascuţită de lumină.

— Trebuie să te calmezi. Chiar şi mie mi se părea că aveam o voce stinsă şi bolnăvicioasă. Graves. Te rog. Trebuie să te calmezi. Eu trebuie să…

Graves ridică pumnul. Îndreptă acuzator degetul arătător spre mine. Se auzi ceva trosnind când începu să prindă proporţii. Nu avea să se umple de păr, dar cu certitudine se mai umflau puţin muşchii pe el când natura lui de loup-garou ieşea la iveală.

— CINE TE-A LOVIT?

La naiba! Nu asta contează. De ce nu putea să mă asculte pur şi simplu?

— Eu doar am… doar… am… Graves…

Dintre toate clipele în care puteam să rămân fără cuvinte, asta era cea mai nepotrivită. Dar furia lui

care plutea în aer şi care se freca precum şmirghelul de harul meu mă împiedica să gândesc prea bine. Şi cel mai rău dintre toate, foamea revenise, gâdilând locul special din cerul gurii cu degete care semănau cu o limbă de pisică. Îl hârşâiau. Toată gura mă furnica.

Dacă îmi ieşeau colţii acum, oare ce ar fi crezut despre mine?

— Ai face bine să spui ceva, zise Graves încet. Urăsc să mi se ascundă un lucru, Dru. Ştii că urăsc să nu mi se spună despre ce e vorba.

Ce? Nu avea logică ce spunea. Am deschis gura. N-am putut să spun niciun cuvânt, aşa că am închis-o din nou.

Pentru că simţeam colţii cum creşteau. Atinseră uşor dinţii de jos şi întreaga formă a maxilarului mi se schimbă.

Oh, te rog, nul Nu!

— Bine.

Graves se răsuci pe călcâie aşa de repede, că haina îi flutură şi îmi atinse genunchiul. Se depărtă de

mine şi se opri chiar lângă uşă. Lăsă capul în jos, cu umerii tremurându-i, şi lovi cu pumnul în perete. Zidul trosni. Din el sări o pulbere fină şi praf; faianţa se sfărâmă şi se crăpă în zigzag. Am tresărit din nou.

— Opreşte-te! am ţipat, şi fiecare particulă de ceaţă din vestiar sclipi, nişte diamante micuţe care se învârteau suspendate în aer.

— Când ai chef să-mi povesteşti, spuse el foarte încet, caută-mă.

Se mai dezumflă puţin. Semnele transformării nu i se mai vedeau. Îşi dezlipi pumnul de perete şi îl scutură rapid, împroşcând cu cioburi mici de faianţă. Ceva roşu se împrăştie pe perete şi mirosul de sânge îmi explodă în cap.

Aproape precum cel de vârcolac. Un iz de căpşune amestecat cu tămâie. Ochii verzi şi lucirea metalică ce te ducea cu gândul la zăpadă, pielea de culoarea caramelului şi mâinile crăpate. Era ca şi cum îl vedeam în 4D, un strat în plus adăugat peste Graves cel de toate zilele care dormea în camera mea şi mă

săruta în fugă pe obraz în fiecare seară.

Mă ţineam de chiuvetă de parcă era o plută pe mare şi eu mă înecam.

— Te rog. Hai să plecăm. Noi doi.

Vocea mea era anemică, o şoaptă piţigăiată de fată.

— Graves. Te rog.

— Da. Să fugim. Sigur. Exact ca mama. Să fugim şi să ne întoarcem de fiecare dată.

Făcu un gest cu mâna juliţă. Rănile deja se închideau – vârcolacii se vindecă repede şi el se bucura din plin de această abilitate, chiar dacă nu-i creştea şi păr pe el.

— Dar jur pe ce am mai sfânt că o să aflu cine ţi-a făcut asta. Chiar dacă nu crezi că poţi să ai încredere în mine.

Setea de sânge urla în mine, şi mi-am înfipt degetele în porţelanul chiuvetei. Se auziră nişte scârţâituri anemice. Dacă ar fi dat fuga la Anna acum…

Deschise uşa cu atâta putere încât aceasta se izbi de perete şi mai căzură câteva bucăţi de faianţă. Oglinda de deasupra chiuvetei crăpă în zigzaguri gigantice, din cauza undei de forţă care se propagase ca o pânză de păianjen.

Plecase. Am rămas pe loc, ţinându-mă de chiuveta aia stupidă. Mă durea fiecare părticică din trup şi lacrimi fierbinţi îmi udau obrajii. M-am îndoit de mijloc, mi-am sprijinit fruntea fierbinte de suprafaţa rece şi netedă a chiuvetei, şi aşa m-au găsit Benjamin şi Lunganul zece minute mai târziu.

Capitolul 19

Lunganul se sprijini de uşă, cu braţele încrucişate.

— Presupun că Graves voia să-ţi facă o surpriză.

— Nu s-a dus la curs, spuse Dibs.

Degetele lui erau delicate. Vârcolacul blond îmi curăţă obrazul învineţit. Mă bandajase şi mă curăţase peste tot şi acum se ocupa de faţa mea cu atingeri delicate, ca nişte aripi de fluture.

— Nu te mişca! Aş fi vrut să fiu chemat mai devreme. Nu pot să mai fac mare lucru după ce se întunecă.

— Scuze, am îngăimat eu.

Buza spartă mă durea. Mă durea tot corpul. Se părea că ajunsesem doar la partea de dimineaţa-de-după a procesului de vindecare – atunci când eşti înţepenit şi-ţi doreşti să nu te fi născut niciodată, ca să nu mai zic să te baţi. Nici măcar nu

simţi valul de adrenalină sau satisfacţia că i-ai bătut pe toţi măr.

Nu. Pe mine mă durea tot corpul.

— Te-a văzut aşa? repeta Lunganul întruna. Îşi suflecă mânecile puloverului cu torsade, lăsând la iveală încheieturile mari şi osoase. Măiculiţă. Oh, măiculiţa mea.

— N-am apucat nici să deschid gura. S-a înfuriat rău de tot.

Am tresărit când Dibs a început să mă ungă cu ceva pe pleoapă. Cu amică, îi spunea el. Era bună pentru vânătăi. Aş fi preferat pelinul negru al bunicii şi un pumn de aspirine.

— Eu… ştii…

Nici măcar n-am putut să încep să-i explic.

— Nu vreau să-i ies în cale când ţi se întâmplă ceva.

Ochii mari şi albaştri ai lui Dibs erau întunecaţi şi plini de îngrijorare. Trusa lui neagră de prim-ajutor zăcea deschisă pe pat lângă mine. Se tot ştergea de

amică pe tricoul gri când voia să-şi cureţe mâinile, cu mintea în altă parte.

— E nebun de furie.

Îl simţeam pe Benjamin în faţa uşii, aşteptând şi făcându-şi griji. Lunganul fusese cel care îl convinsese să-l scoată pe Dibs de la ore şi tot el cel care îi dăduse brânci afară pe uşă când am început să mă comport ca o fată şi să plâng din nou. Un morman de şerveţele zăcea pe covorul albastru. Bezna scălda fereastra. Era ora unu noaptea.

Începeam să-mi doresc să nu mă fi dat jos din pat. Dacă n-aş fi făcut-o, probabil că Graves ar fi încă aici. Ar fi fost frumos.

Dibs îmi tampona ochiul. Am scos un şuierat ascuţit şi el îşi ceru scuze din priviri.

— Te-ai descurcat destul de bine, spuse brusc Lunganul. Adică, ea e mai mare decât tine. Şi foarte bine antrenată. Şi cu toate astea tot ai bătut-o la fundul gol.

— A început să se anchilozeze.

Şi mai e şi slăbănoagă. Mi-am înăbuşit impulsul de a da mâinile lui Dibs la o parte, căci mă durea ochiul.

— Asta a fost singurul motiv pentru care am avut şansa asta. Cred că şi-a cam pierdut antrenamentul.

— Regina Roşie e periculoasă. Stai nemişcată.

Alifia cu care mă ungea mirosea ciudat, de-ţi amorţea nasul.

— O să te usture dacă îţi intră în ochi.

De parcă ar conta – ce mai contează o durere în plus? Aveam o întrebare şi mai bună.

— Tu ce ştii, de fapt? Eu sunt singura persoană care nu ştia cine e ea?

Lunganul ridică din umeri. Înclină puţin capul într-o parte, ascultând la ce se auzea pe hol.

— Benjamin s-a întors în camera lui. Slavă Domnului, începea să mă neliniştească. Se mai detensionă un pic. Nu ştiu prea multe, serios. Doar că şefa Ordinului e Regina Roşie. Tot face presiuni de

mult timp să se renegocieze unele prevederi ale Tratatului. Are parte cam de tot ce-şi doreşte; Consiliul începe să fie învins. Părinţii mei vorbeau despre asta după ce copiii mergeau la culcare. Ridică din umeri. Sunt doar… zvonuri.

— Ce fel de zvonuri?

Am închis ochii când Dibs murmură. Era aşa de delicat şi începeam să nu mă mai simt atât de lovită. Cel puţin aici, cu el şi cu Lunganul, nimeni nu putea să se pună cu mine.

— Sunt doar zvonuri. Nimic concret, se spune doar că e mai bine să nu-i stai în cale. Mă măsură lung din priviri, înţeleg acum de ce.

La fel şi eu.

— Nu ştiam că o ura pe mama mea.

Scoase un râset ca un lătrat. I se văzură pentru o clipă dinţii albi strălucind.

— Păreai destul de sigură.

— Era doar o presupunere.

Sau era harul care se făcea simţit şi îmi

destăinuia ce făceau alţi oameni? Bunica insista mereu că e bine să-ţi vezi de treburile tale, dar câteodată pur şi simplu nu poţi.

— Una destul de bună, presupun.

Gândul la bunica mă făcu să mă doară capul. Bufniţa ei îmi salvase pielea de multe ori. O considerasem mereu bufniţa ei pentru că apăruse în noaptea în care murise ea.

Acum nu mai eram aşa de sigură.

— De ce ar urî-o pe mama ta? Dibs termină de întins unguentul pe faţa mea. OK. Gata. Lasă-mă să mă mai uit o dată la încheietura mâinii. Nu te vindeci cum ar trebui.

— Nu ştiu. Am încercat să nu par irascibilă. Ce vrei să spui că nu mă vindec cum ar trebui?

— Te vindeci prea încet, mai ales atunci când dai semne de transformare. E posibil să fie din cauză că nu ai ajuns încă la maturitate. Ce bine era dacă-mi dădea prin cap să aduc cu mine manualul. Poate că ar trebui să-l chemăm pe Benjamin…

— Nul Mi-am smucit mâna şi Dibs ţipă uşor. O să mă întrebe ce s-a întâmplat.

— Şi ce-ar fi rău în asta? Lunganul se dezlipi de perete. Eu am fost martor. Ea te-a lovit prima.

Nu credeam că, dintre toţi, tocmai lui trebuia să-i explic.

— Ea e capul Ordinului, nu? Cine o să creadă că ea a sărit prima la mine?

Şi, în plus, nu puteam să-i spun că voiam să dau de Graves şi să plec naibii de aici. Mă mâncau tălpile de nerăbdare să o iau din loc.

— Şi totuşi e adevărat. Dibs mă apucă delicat dar ferm de mână şi începu să-mi învârtă pe toate părţile încheietura; mă durea. Lunganul a văzut tot. Nu?

— Eşti aşa de optimist! Lunganul oftă şi traversă camera spre fereastră. Are dreptate. Singurul ei martor e un vârcolac de la o şcoală de corecţie. Nimeni n-o să creadă povestea.

Pe de altă parte, tu te-ai descurcat cât ai putut

de bine, Dru. Poate că ea o să se simtă jenată.

Ce gând frumos! încheietura mâinii mă săgeta până sus pe braţ în timp ce degetele lungi şi subţiri ale lui Dibs palpau, împungeau şi trăgeau.

Aveam tricoul murdar de sânge uscat şi de o substanţă cu care nu ştiam de unde mă căpătuisem.

— Dacă îl faci de ruşine pe un bătăuş, o să te aştepte undeva la colţ. Aul Nu mai trage de ea!

— Cred că ar trebui să pun o atelă.

Cuta dintre sprâncenele lui blonde se adânci. Afişa un aer de profesionist când bandaja pe cineva. Era greu de crezut că vorbea cu mine în public, aşa era de timid.

— Ce zici, ce facem?

Ce facem? Nu ştiu tu ce-ai de gând, dar eu vreau să dau de Graves când se calmează şi să ne facem planul cum să plecăm naibii de aici. Cât mai repede.

— Las-o încolo, sunt bine.

Apoi, brusc, m-a lovit. Am lăsat capul în jos,

am tras uşor aer în piept. Spusese „ce facem”. Noi. Se subînţelegea că era şi problema lui. Nu credeam că puteam să fiu atât de recunoscătoare pentru un singur cuvinţel.

Deodată m-am simţit îngrozitor că aveam de gând să plec şi să-l las aici.

Dibs ridică din umeri.

— Aşteptăm să vedem cum decurg treburile. E tot ce putem să facem. Poate că Graves are vreo idee strălucită. Şi, Dumnezeule, Dru, ar trebui cel puţin să-i spui lui Benjamin. N-ar avea meseria asta dacă n-ar şti cum să coordoneze jocul.

— Tot spui că e un joc.

L-am lăsat pe Dibs să-mi mai întoarcă puţin mâna pe toate părţile. Vârcolacul blond scotoci în trusa lui medicală şi scoase un bandaj elastic nou-nouţ.

— Stai nemişcată.

Rupse pachetul cu dinţii lui albi şi ascuţiţi.

Lunganul râse pe înfundate, ironic.

— Normal că e un joc. Djamphirii sunt ca vampirii, caută mereu să fie cu un pas înaintea celuilalt. Îmi aruncă o privire vinovată şi trase de cadrul mobil al ferestrei. Cu excepţia ta, bineînţeles. Şi mai e şi Reynard. Mă întreb care e treaba între el şi Regină. Ai spus că ea încerca să te atragă în tabăra ei.

— Dacă dau de el, poate îl fac să-mi răspundă la câteva întrebări. Baftă, c-o să am nevoie!

Era ciudat să fiu bandajată de altcineva. De obicei eu îi acordam primul ajutor tatălui meu. Îmi amintesc că îl bandajasem şi pe August, şi nu numai o dată. Umerii mi-au căzut.

— Ai vreo aspirină, Dibs?

— Ibuprofenul e probabil mai bun. Ar trebui să pui nişte gheaţă pe ea. Încă părea nelămurit când începu să-mi bandajeze încheietura. Lunganul nu vrea să spună că djamphirii nu sunt buni.

Mereu era aşa, încerca să împace pe toată lumea. Spunea că asta se datora în parte faptului că era un supus-unul prin născare. Singurele dăţi când îl

vedeam cu spatele drept era când bandaja pe cineva.

— Ea ştie ce vreau să zic, Dibsie.

O adiere rece atinse părul negru al vârcolacului, puloverul.

— N-am crezut niciodată că o să-mi fie dor de Şcoala de corecţie. Se juca cu draperiile, lovind uşor materialul de catifea. Îşi umplu plămânii cu aerul nopţii şi îl plimbă prin gură ca pe şampanie. Pfui!

Dibs ridică ochii. Se opri. Pusese bandajul pe jumătate. Făcu ochii mari şi adulmecă şi el.

Muşchii care mă dureau se încordară. Nu simţeam niciun miros pentru că aveam nasul înfundat de vreme ce plânsesem cu foc.

— Ce e?

Lunganul înclină capul într-o parte. Când făcea aşa, îmi aducea aminte de câinele REA de pe coperta unui disc vechi al bunicii.

— Nu ştiu. Doar că… miroase dubios. E posibil să vină de la tine, totuşi. De câte ori te superi, se simte un miros înţepător, condimentat.

— Condimentat?

Conversaţia devenea din ce în ce mai interesantă.

— Miroşi a cornuri cu scorţişoară, îi veni Dibs în ajutor. Fiecare svetocha miroase altfel – unele au un miros floral, altele condimentat. La tine e destul de pregnant. Miros aşa chiar dacă s-au hrănit, chiar dacă nu.

— Uau! Stai aşa. Eu miros?

Valul de căldură îmi urcă din gât în obrajii învineţiţi. Roşeam din nou. Cel puţin nu mă mai smiorcăiam ca un copil.

Luând în considerare situaţia, mă descurcam destul de bine. Era posibil chiar să-mi recâştig medalia de tipă dură dacă o ţineam tot aşa. Dar nu voiam să o câştig astfel.

— Nu e o insultă. Dibs părea aproape panicat. Nu vrea să spună că eşti o…

— Calmează-te. Lunganul stătea în dreptul ferestrei. Nu vreau să spun că eşti o hrăpăreaţă.

— Ce să fiu? Tu mă cunoşti, Lunganule. Fii mai explicit.

Era adevărat, învăţam din mers şi de când sunt am ştiut destule despre Lumea Reală, dar ce reuşisem eu cu tata să punem cap la cap nu însemna nimic în comparaţie cu informaţiile deţinute de Ordin. Lucruri pe care până şi un bebeluş vârcolac le-ar lua drept de la sine ştiute erau noi pentru mine.

Vârcolacul blond îmi termină de bandajat încheietura cu meticulozitate şi precizie.

— Un hrăpăreţ e un djamphir care bea aşa cum beau vampirii. Asta îi face mai puternici. Dar nu au voie să facă asta. Şi noi îi mirosim.

Începeam să am o presimţire urâtă.

— Dar eu niciodată n-am…

— Svetocha miros aşa pentru că, ăăă, când ajung la pubertate, ele…

Dibs se uită peste umăr. Lunganul nu spuse nimic, dar umerii îi tremurară uşor.

Râdea oare?

Dibs îşi adună gândurile. Începu să strângă ambalajele de la materialele folosite de pe pat.

— Când sunt, ştii tu, fertile. Atunci încep să miroasă frumos. Şi hrăpăreţii miros ca nişte bomboane. E ceva legat de metabolizarea hemoglobinei. Nu poţi să-ţi dai seama dacă o fată djamphir e o hrăpăreaţă, dar în cazul băieţilor, da.

— Oh!

M-am uitat la bandajul de la mână. Dacă mă înroşeam mai mult de atât, pielea probabil că avea să-mi ia foc. Şi mă întrebam de ce Christophe mirosea a plăcintă cu mere, dar ceilalţi băieţi djamphir nu. Oare era… oare chiar…

— Nu ştiam, am spus eu.

— Am crezut că Graves o să se întoarcă până acum. Avea destulă furie de care să se descarce, dar totuşi… Lunganul hotărâse probabil că era timpul să trecem peste Să O învăţăm. Pe Dru Ce Ar Trebui Să Ştie. Dacă tot nu apare în campus până în zori, o să fie rău pentru el. Dar el e problema ta. Sau aşa cred ei. E

posibil să treacă cu vederea.

— Era foarte furios, m-am trezit eu vorbind aiurea. Ai spus ceva despre nişte ibuprofen, Dibs?

— Ai mâncat ceva? Avea mâinile pline de ambalaje de bandaje, vată şi un tub gol de unguent de arnică. Fiindcă dacă n-ai mâncat…

— Dă-i odată afurisitul ăla de Advil, Dibs.

Lunganul se aplecă să testeze vântul şi am avut deodată o imagine vie cu el căzând de la geam. Pervazul îi venea chiar la mijlocul coapselor şi nu era nevoie decât de un brânci zdravăn. Nu era nici măcar o plasă la fereastră ca să-l ţină.

— Se pare că are nevoie, adăugă el.

Dibs ridică din umeri şi se îndreptă spre baie ca să arunce ce avea în mână. Se auzi cum dă drumul la apă. Era obsedat să se spele pe mâini după ce bandaja pe cineva. M-am gândit să-i ofer un tricou de schimb, căci al lui era mânjit tot cu unguent.

Îl urmăream pe Lungan agitată.

Cu câteva săptămâni în urmă, nici măcar nu-i

cunoşteam pe tipii ăştia, şi acum îmi făceam griji că unul dintre ei putea să cadă pe geam şi să se rănească. Nici măcar nu ştiam dacă o astfel de căzătură l-ar răni pe un vârcolac. Ei pot face nişte lucruri uimitoare.

— Ai grijă, da? Nu e plasă la geam.

— Chiar acum am observat. Totuşi pare ciudat. Toate celelalte ferestre au plase. Se aplecă şi se propti cu mâinile în pervaz, dar chiar şi aşa, părea să-şi ţină echilibrul fără să se aplece de spate. Se pare că şi aici a fost una până nu de mult. Sunt şi aici nişte urme.

Geamul nu are plasă de când m-am mutat eu aici. Îmi simţeam gâtul uscat. Mă durea tot corpul şi am simţit deodată nevoia să mă bag în pat şi să-mi trag pătura peste cap.

— Crezi că o să se întoarcă?

Vocea îmi suna stinsă de tot. Patul era moale şi, la naiba, nu mai voiam să mă bag în el – am hotărât că nu mă deranja nici să mă bag sub el şi să mă ascund acolo o vreme.

— Graves? Da. Trebuie doar să-şi descarce

furia. Lunganul ridică din umeri. S-a întors într-o clădire în flăcări pentru tine. A făcut-o deja o dată.

Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre baie.

— Ce vrei să spui?

Îmi aminteam şcoala în flăcări şi pe Christophe scoţându-mă afară. Dar Graves…

— El ne-a obligat să ne întoarcem să vă luăm, pe tine şi pe Christophe. Noi am fi tulit-o dacă n-ar fi fost el.

Uşa de la baie se închise şi Lunganul mai spuse ceva, dar zgomotul apei care curgea îi acoperi cuvintele.

Mă durea fiecare părticică din trup. Cel mai mult inima, începusem să cred că era ceva normal să simţi tot timpul că ţi-o smulge cineva din piept. După un timp, se auzi apa trasă la toaletă. Dar cel puţin vârcolacii erau plini de tact. Indiferent ce subiect de dispută aveau, o făceau în linişte. Dibs părea îngrijorat, iar Lunganul hotărât.

M-am ridicat de pe marginea patului şi mi-am

forţat picioarele să stea drepte. Mi-am pus hanoracul pe mine şi l-am încheiat la fermoar. M-am clătinat pe picioare câteva clipe. Sacul de dormit al lui Graves era împăturit cu grijă şi rezemat de noptiera dinspre el, iar perna lui era aruncată din nou pe pat. Tricourile lui Graves, inclusiv cel cu velociraptorul cu o sabie laser – de care păruse încântat – erau tot în dulap, şi ocupau şi jumătate din sertarele din comoda antică imensă. Mă obişnuisem să-l aud respirând în aceeaşi cameră cu mine. De când tata apăruse mort în pragul uşii, Graves fusese singura persoană pe care puteam să mă bazez.

De ce anume mă temeam?

Presupun că de acelaşi lucru. Să nu fiu abandonată undeva – ca de exemplu pe coridorul spitalului când murise bunica, atunci când îmi repetam întruna că tata avea să vină, că el ştia ce să facă şi că era pe drum, şi speram din tot sufletul că era adevărat.

Tata chiar venise şi se ocupase de tot, dar mă

temeam că într-o zi avea să nu se mai întoarcă. Şi într-o zi… chiar nu s-a mai întors. Cel puţin nu aşa cum îl ştiam. Să intri în bucătărie târşâindu-ţi picioarele, transformat în zombi, şi să încerci să-ţi omori fiica nu înseamnă tocmai o întoarcere grandioasă.

Şi Graves… credea că eram ca mama lui, sau ceva de genul? Oare ajunsese la concluzia că îi dădeam prea multă bătaie de cap? Sau ce? Lunganul a spus că avea să se întoarcă după ce se descărca de furie. Aşa fac vârcolacii – se descarcă de mânie.

Fie asta, fie vânează ceva şi îl mănâncă. Toată lumea ar trebui să se bucure că de obicei preferă prima variantă. Doar că majoritatea oamenilor normali n-or să audă niciodată în viaţa lor despre astfel de lucruri.

Nodul din gât care mă făcea să lăcrimez era sentimentul de singurătate.

Se auzi din nou apa trasă la toaletă. Picioarele mi se înmuiară de tot şi m-am lăsat moale pe pat.

Iată-mă din nou stând şi aşteptând ca să se întoarcă cineva la mine. Doar că de data asta auzeam vârcolacii care discutau aprins în baie, în locul scârţâiturilor şi bufniturilor surde dintr-o casă goală, în timp ce vântul vuia înfometat afară.

Nu era cine ştie ce progres, dar acceptam situaţia.

Dibs îmi dădu un ibuprofen şi îmi spuse să-mi pun nişte gheaţă la încheietură. Părea trist, dar îi aruncă Lunganului o privire plină de subînţeles şi îşi luă trusa medicală şi ieşi din cameră, clătinând din capul lui blond. Lunganul închise uşa, se întoarse şi mă fixă cu privirea.

Eu stăteam în mijlocul camerei mari şi albastre şi mă simţeam ca o naufragiată. M-am uitat şi eu la el. Avea ochii negri şi adânci şi bretonul lung negru care îi acoperea fruntea devenise agresiv în loc să exprime doar angoasa de tip emo. Îşi suflecase mânecile şi i se vedeau antebraţele lungi şi musculoase. Tăcerea se

întindea între noi ca un elastic mare şi vechi.

Mi-am umezit buzele cu limba. Nu mă simţeam în largul meu.

— Dă-i drumul. Dacă vrei să mă baţi şi tu, va trebui să stai la coadă. Dar asta ar face ca toată munca lui Dibs să fie în zadar.

Ca glumă, era de prost gust. Sunase mai amuzantă în mintea mea.

— Te rog! îşi dădu ochii peste cap. Graves m-ar omori. Mă întreb doar dacă eşti, ştii tu, îngrijorată.

Îngrijorată? în clipa asta e paranoia în toată regula.

— În legătură cu Anna? Sau cu…

— În legătură cu faptul că cineva ţi-a luat plasa de la geam. Cine îţi face vizite? Sau nu te-au vizitat încă pentru că mai doarme cineva în cameră cu tine? Ridică dintr-o sprânceană neagră şi aceasta se făcu nevăzută sub bretonul de deasupra ochilor. Te-aş întreba în ce tabără eşti, dar cu cât stau mai mult în

preajma ta, cu atât mai mult cred că nu eşti deloc amestecată.

Oftatul pe care l-am scos l-ar fi făcut pe Dylan să fie mândru de mine.

— Nu sunt…

Lunganul ridică ambele mâini.

— Am priceput, ştiu. Vrei să-mi urmezi sfatul sau ai de gând să-mi rupi gâtul doar dacă îndrăznesc să ţi-l dau?

Mereu am de făcut alegeri.

— Bagă text!

— Ştii, tu eşti o svetocha şi eu sunt un vârcolac de rang inferior care doar ce-a ieşit dintr-o şcoală de corecţie. Nici n-ar trebui să vorbeşti cu noi, ca să nu mai spun să te porţi ca şi cum eu şi Dibs am fi prietenii tăi cei mai buni.

— Dar chiar sunteţi. Nu pot să mă încred în nimeni altcineva.

Chiar m-am aplecat în faţă, aruncându-i cuvintele ca pe o minge de dodgeball.

— Cum spuneam. Dar oricum… eu n-am încredere în asta. Ceva e dubios. Regina s-a înfuriat pe tine, cineva îţi bate la geam, ca să nu mai spun că n-ar fi trebuit să fii trimisă la Şcoala noastră la naiba în praznic unde să fii vânată de mai mulţi vampiri decât am văzut vreodată în viaţa mea. Şi nici să nu deschidem discuţia despre Reynard, OK? Se opri, aşteptă să încuviinţez şi continuă. Ce vreau să spun e că e posibil să nu fie o idee prea bună să dormi aici dacă nu ai pe cineva cu tine în care să ai încredere. Aşa că, fie te ascundem într-un loc de care nu ştie nimeni, fie…

Se strâmbă puţin, de parcă sugea dintr-o lămâie acră. Ca şi cum eu ar fi trebuit să ştiu unde bătea el.

Mi-a luat câteva secunde să înţeleg unde voia să ajungă, cu creierul meu amorţit.

— Fie stai tu cu mine. Hm, nu cred, Lunganule. Adică, am încredere în tine, dar nu cred că e o idee prea bună.

Lunganul se înverzise aproape de uşurare.

— Pfui! Super. Că Graves ar fi făcut o criză de nervi. Probabil că trebuie să se întoarcă din clipă în clipă. Ştie că nu putem să te lăsăm singură. Aşa că…

Mi se aprinse un beculeţ.

— Mi-a venit o idee, am spus şi i-am zis despre ce era vorba.

Aşa cum mă aşteptam, lui nu i se păru prea bună.

— O să sfârşeşti cu maţele pe-afară, Dru.

Am clătinat din cap.

— Nu mi-a făcut rău. Deocamdată. Şi îţi vine în minte vreun loc mai bun? Nimeni nu s-ar aştepta să fiu acolo.

— E o idee proastă. Lunganul clătină din cap aşa de tare că i se mişcară şi umerii. Iisuse! Ai înnebunit Ai luat-o razna de tot.

— Tot ce trebuie să faci e să te porţi ca şi cum aş fi aici.

Ideea mi se părea perfect rezonabilă, chiar şi mie însămi.

— Şi, pentru numele lui Dumnezeu, oricum mă duc acolo în fiecare noapte.

— Dar… Se opri. Ştii, nu e o idee chiar aşa de rea. E nebunie curată, dar nu e o idee prea rea.

— Exact.

Mi-am îndesat mâinile cu grijă în buzunarele hanoracului. Bandajul de la încheietura mâinii îmi era de ajutor. După ce eşti bandajat peste tot, lupta ia sfârşit. Îţi poţi permite să te relaxezi un pic.

Poate. Asta până vine următoarea criză. Şi eram agitată.

La urma urmei, cine n-ar fi fost?

Lunganul reevaluă situaţia.

— Dar când se întoarce Graves…

— E deştept. O să-şi dea seama unde sunt.

O să-şi dea seama şi fie o să se înfurie, fie… ce? Cum avea să fie când se întorcea?

Am revizuit în minte tot ce nu ştiam despre el. Consiliul nu mai pomenise nimic de dosarul lui şi nici nu fusesem tentată să întreb. M-am gândit că îmi

spunea el ce voia să ştiu şi…

Lunganul se scutură ca un câine care iese din apă.

— Dacă el îşi dă seama, înseamnă că şi altcineva poate să o facă.

Trebuie să existe un consens între vârcolaci ca să se pună în mişcare. Să-i convingi să treacă la acţiune e aproape imposibil uneori. Să nu mă înţelegeţi greşit – când ai colţi, gheare şi reflexe supranaturale, e bine să se ajungă la consens fără violenţă. Eu sunt prima care sunt de acord cu asta.

Dar câteodată îmi vine să mă caţăr pe pereţi.

— Atunci pot să vină toţi acolo şi ne întindem la o cafea. Mi-am dat ochii peste cap. A omorât trei vampiri la cealaltă Şcoală, Lunganule. E bun ca să mă apere.

— Deocamdată nu-mi fac griji pentru vampiri. Mi-e teamă că o s-o ia razna şi o să te spintece ca pe o cutie de Pringles.

Ajunsesem într-un punct în care gândul ăsta nu

mai putea să mă sperie.

— Asta e doar o discuţie ipotetică, nu? Şi dacă se întâmplă aşa, toţi. or să fie mult mai fericiţi fără mine care să le dau bătaie de cap. M-am îndreptat târşâindu-mi picioarele spre marginea patului şi am luat sacul de dormit şi perna. Asta o să fac. O să mă pitesc într-un loc unde nimeni în afară de Graves nu s-ar gândi să mă caute. Tu stai lângă uşă până vine Benjamin să vadă dacă sunt bine şi prefa-te că sunt înăuntru. Şi uite aşa, mâine Graves ar trebui să se întoarcă şi să fie destul de calm şi rezonabil şi o să vedem ce facem.

Cum ar fi să plecăm naibii de aici. Poţi să vii şi tu cu noi. Cu câţi suntem mai mulţi, cu atât mai bine. Până şi în mintea mea vocea îmi suna lipsită de speranţă.

Lunganul se uita ciudat la mine.

— O să se întoarcă în noaptea asta. O să stau prin preajmă să-l aştept, cred. Chiar vrei să faci asta, Dru?

Nu mai suportam să fiu privită ciudat de către băieţi, dar i-am zâmbit îndurerată. Buza spartă mi se mai crăpă puţin şi vânătăile se făcură simţite.

— Da. Ce poate să se întâmple?

Imediat ce am rostit cuvintele, am regretat că le-am spus. Dar Lunganul clătină din cap, deschise uşa, trase cu ochiul afară şi adulmecă.

— E liber, mormăi el într-un final. Hai, vino.

— Mersi. Serios. Pentru tot.

Am mutat sacul de dormit în cealaltă mână şi am tresărit când braţul mi se încleştă de durere, aşa cum se întâmplă când vânătăile încep procesul dureros de vindecare.

Ca de obicei când îi mulţumeam, el făcu un gest de lehamite cu mâna şi pufni.

— Mereu am fost prea curios pentru binele meu. Ai grijă, da?

— Aşa o să fac.

Şi am pornit pe hol înainte ca amândoi să ne simţim şi mai jenaţi.

Capitolul 20

Patul metalic suspendat era tare şi probabil că ar fi trebuit să-mi iau tenişii cu mine. Şi încă o pătură. Dar am desfăcut sacul de dormit şi m-am asigurat pentru a cincizecea oară că aveam cheia în buzunar.

Ştiţi sentimentul pe care îl ai când ţii biletul de autobuz sau ceva important în buzunar şi te tot controlezi să vezi dacă e acolo? Aşa simţeam şi eu acum. E ca un tic nervos când pleci la drum sau când eşti rupt de oboseală. Sau poate doar mie mi se întâmplă aşa, nu ştiu.

Respiraţia lui Ash era ritmică. Stătea ghemuit sub patul suspendat. Într-un colţ mai era o tavă lipicioasă. Mă apropiasem destul de mult de ea ca să simt mirosul metalic de sânge şi imaginea unei vaci maro de Jersey imense îmi apăru în minte. Harul începu să-mi pulseze în cap. Mă retrăsesem rapid în cealaltă parte a camerei. Cel puţin i se dăduse de mâncare. Şi astfel urma să mă lupt cu un vârcolac ieşit

din minţi dar bine hrănit, în loc de unul nebun dar flămând, în viaţă trebuie să accepţi ce ţi se oferă.

Am trântit perna, am bătut-o puţin ca să se umfle şi m-am ridicat în picioare, holbându-mă la sacul de dormit.

Mirosea a Graves. Miros de adolescent sănătos, deodorant şi izul lunatic de loup-garou.

M-am aşezat cu grijă. Genunchii mei vociferară când se loviră de betonul rece. Încheietura mâinii pansate îmi pulsa. M-am uitat sub pat.

În întunericul dens se vedeau nişte ochi portocalii care luceau stins. Ritmul respiraţiei nu se schimbase, dar Ash se trezise. De fiecare dată când inspira, scotea un bolborosit uşor prin gura strâmbă.

— Îmi pare rău că te-am împuşcat.

Cuvintele mă surprinseră şi pe mine. Chiar mai mult, eram mirată să aflu că îmi părea cu adevărat rău. Chiar dacă Benjamin avea dreptate şi singurul lucru care îl împiedica să facă ce voia Sergej şi să mă omoare era argintul din glonţ, tot îmi părea rău că îl

împuşcasem.

— Cred că te-a durut, nu?

Silueta animalului nu se mişcă, dar îmi dădeam seama că era atent la mine după felul în care se schimbase tăcerea din încăpere. Şi oamenii de rând pot să o sesizeze – momentul în care cineva ciuleşte urechile.

— Ca să vezi!

Frigul care izvora din podea mă strângea cu degete osoase de picioarele învineţite.

— Aici e cam singurul loc unde mă simt în siguranţă. Şi când mă gândesc că ai putea să-mi rupi capul fără să stai pe gânduri. Şi ţie îţi miros ciudat? Probabil că da.

Niciun răspuns. Doar bolboroseala uşoară a respiraţiei. Lucirea anemică a ochilor săi se stinse şi Ash se băgă mai mult în perete.

N-am tras fermoarul de la sacul de dormit, ci l-am strâns doar în jurul meu. Patul de metal era tare şi incomod, dar nu mai rău decât o podea dintr-o

cameră de motel. Nu puteam să-mi găsesc o poziţie confortabilă, mai ales că toate vânătăile şi muşchii mă săgetau. De fiecare dată când îmi schimbam poziţia, fermoarul de la sacul de dormit se mai freca puţin de patul metalic sau mă durea câte o rană sau cine ştie ce naibii se mai întâmpla. Dar eram epuizată şi destul de repede am început să picotesc.

M-am trezit cu o tresărire. Se auzea tăcerea de mormânt din Şcoală când toţi se duseseră să se odihnească în zori. Am avut nevoie de câteva secunde buimace ca să-mi dau seama că era timpul când Ash îşi începea urletele obişnuite de la ora trei noaptea şi că acum nu scotea niciun sunet. Am clipit de câteva ori ca să-mi limpezesc privirea, şi în lumina slabă care pătrundea prin deschizătura cu gratii din uşă am văzut o siluetă lungă şi blănoasă cu ochi portocalii.

Ash zăcea pe prag, cu botul lui îngust pe labe, şi se uita la mine.

Asta ar trebui să mă bage în sperieţi. Dar am adormit la loc. Bezna fără vise mă învălui,

purtându-mă pe un tărâm de catifea unde timpul se scurgea încet.

Şi atunci…

Coridorul era lung şi îngust, şi uşa de la capătul lui se deschise încet. Îmi amintesc senzaţia – un cordon care vibra legat în talie şi care mă trăgea înainte. Ar fi trebuit să-mi fie frig, căci eram încălţată doar cu şosete şi tricou, şi pentru o clipă m-am întrebat unde îmi dispăruse hanoracul. Apoi mi-am dat seama că visam şi întrebarea nu-şi mai avea rostul.

Băzăitul începu şi simţeam cum îmi vibrează degetele de la mâini şi de la picioare. Era la fel ca bruiajul de pe ecranul televizorului când te chinui să prinzi un post în locurile uitate de lume din America, la fel ca televizoarele vechi din camerele de motel cu mochete soioase şi cu muşte strivite pe pereţi, unde imaginea se vede cu purici. Unele astfel de locuri fac reclamă că au televiziune prin cablu, dar n-ai decât să încerci până ţi se acreşte să prinzi ceva care să semene cât de cât cu un semnal TV.

Îmi amintesc senzaţia, ca nişte ace care îmi străpung carnea amorţită. Am ridicat o mână şi nu m-am mirat să văd că degetele mele cu unghiile roase erau transparente. Când le-am dat comanda să se mişte, ele s-au mişcat ascultătoare. Am lăsat mâna jos. Tălpile de-abia atingeau podeaua. Înaintam încet. Parcă aş fi făcut schi nautic, dar viteza era redusă pe sfert şi mă lăsam pe spate ca să-mi menţin echilibrul când eram trasă.

Am urcat scările, am trecut pe lângă holul unde era camera mea şi cordonul începu să mă tragă şi mai mult. Pereţii de piatră ai Şcolii se unduiau ca nişte alge. Se auzi un zgomot puternic de aripi, izolându-mă de bâzâitul care făcea corpul să-mi vibreze.

Şcoala pâlpâi şi reapăru în culori şterse. Totul se schimba, ca în peliculele foarte vechi în care culorile sunt estompate. Sau ca în fotografiile pictate pe care le vezi în magazinele de antichităţi – portrete alb-negru cu pete roşiatice ciudate în obraji şi la ochi,

prinse în rame prăfuite, care te privesc dindărătul unei sticle pătate şi murdare.

Vocile se estompau şi ele în zgomotul vibrant. Am recunoscut una din ele, şi pereţii Şcolii se dădură la o parte. Eram afară, copacii scânteiau – acum erau înfrunziţi, acum golaşi.

Vocile reveniră în momentul în care copacii se acoperim din nou de frunze şi umbrele lor transformară totul în jur în lichid chiar când am fost orbită de culoare. Sunetul fluctua, dar apoi era ca şi cum ai fi găsit postul de radio pe care-l voiai, ca şi cum maşina ar fi trecut peste un dâmb şi din întâmplare ai fi nimerit chiar frecvenţa potrivită ca să auzi cântecul limpede şi tare.

— Nu-ţi face griji, spuse el. O să se rezolve situaţia.

— Dar ea mă urăşte.

Se auzi zăngănitul unui lemn lovindu-se de alt lemn şi un sunet ascuţit de frustrare.

— Vreau să merg acasă.

— Nu poate să-ţi facă nimic. Nu cât timp sunt eu aici. Prima schemă, Elizabeth.

Mă străbătu o săgeată rece.

Era o capelă pe jumătate în ruină, cu plante cățărătoare pe pereţii de piatră. Mi se părea vag familiară şi mi-am dat seama, ca prin vis, de ce. O desenam de săptămâni întregi, în centru era o porţiune mare cu iarbă şi un altar de piatră. Mama apăru printre vălurile de ceaţă. Cu chipul ei în formă de inimă dureros de frumos şi cu câteva bucle lungi care îi scăpaseră din coadă şi îi atingeau obrajii. Era îmbrăcată cu nişte pantaloni negri trei sferturi şi o cămaşă cu gulerul răsfrânt şi prins în nasturi. Avea cărare pe mijloc şi îşi strânsese părul la spate.

Croiala hainelor lăsa să se înţeleagă cumva că erau vechi. Parcă o şi vedeai că voia să-şi îndrepte părul şi să lucreze nişte macrameuri.

În mâini ţinea săbiile malaika, din lemn, uşor curbate, cu o graţie firească. Una dintre ele făcu un semicerc atât de rapid, că auzeai cum spintecă aerul.

Cocoţată pe altar, târşâindu-şi picioarele când păşi înapoi şi săbiile schiţară o mişcare complicată, acum era o pasăre extrem de frumoasă care îşi întindea aripile.

— Îndreaptă-ţi piciorul! spuse Christophe din întunericul de sub zidul din dreapta.

Lumina soarelui avea o greutate fizică, era aurie ca mierea veche. Ochii lui verzi ardeau şi o privea critic, cu sprâncenele unite.

De fiecare dată când îl vedeam, parcă uitasem ce trăsături simetrice avea, cum fiecare unghi şi linie se îmbinau de minune. Era îmbrăcat în blugi şi un tricou negru, şi avea o tunsoare gen anii şaizeci, cu câteva şuviţe blonde.

— Din încheietură, spuse el blând, şi mama se opri.

Se întoarse pe jumătate şi îi aruncă o Privire.

Recunoşteam acea privire; aşa se uita la tata când întârzia la masă sau când glumea pe seama ei că spăla vasele. Era privirea unei femei care o făcea pe

dura în faţa unui om pe care îl cunoaşte foarte bine. Tachinându-l puţin, aproape furioasă, şi pe deplin conştientă că el se uită la ea.

Bătăile pulsului se opriră. Puricii care mă făceau să simt ace în came făcură imaginea să devină neclară, dar m-am concentrat, aşa cum o făceam când ţineam pendulul deasupra mesei din bucătărie a bunicii şi căutam impubul interior care îl făcea să răspundă la întrebări.

Nu mă mai săturam să o revăd. Mama respira regulat, şi îşi dădu la o parte o buclă rebelă cu dosul mâinii. Ţinea malaika în mână de parcă ar fi fost un cuţit de unt. Era aşa de graţioasă!. Am văzut, de parcă aveam un binoclu, că şi unghiile ei erau roase.

Exact ca ale mele.

Arăta aşa de tânără. În poza pe care tata o ţinea în portofel, privirea ei era mai întunecată şi părea mai bătrână. Acum însă arăta ca o adolescentă.

Când e mică, fiecare fată crede că mama ei e cea mai frumoasă femeie din lume. Dar mama chiar

aşa şi era.

Privirea ei care se voia fioroasă se transformă într-o expresie severă, cu buzele strânse şi o uşoară încruntare.

— Mă simt ca o idioată aici. De ce nu putem să exersăm înăuntru?

Nu se putea citi nimic pe faţa lui Christophe, dar era încordat. Umerii lui ţepeni, felul în care îşi ţinea picioarele lăsau clar să se vadă asta.

— Soarele îţi face bine. Prima schemă, din nou. Concentrează-te, Elizabeth.

Ea îşi dădu ochii peste cap şi se întoarse cu spatele.

— Aş vrea să-mi spui doar Liz.

— Nici gând.

El părea la fel – oarecum zeflemitor, vesel şi sarcastic. Dar ceva din tonul lui mă făcu să mă uit la el şi pentru o clipă am reuşit să-i văd faţa. I se vedeau semnele transformării, colţii îi atingeau buza de jos şi părul i se înnegrise şi era lins.

Christophe se holba la mama mea de parcă voia să o mănânce.

Dar mama se uita la acoperişul distrus al capelei. Vocea îi devenise înceată şi distantă, de parcă nici nu-şi amintea că era şi el acolo cu ea.

— Vorbesc serios. Vreau să plec acasă.

— Eşti acasă.

O puse la punct din două cuvinte.

Şi de ce se uita la ea aşa? Era aproape indecent felul în care o privea.

— Ea mă urăşte. Făcu o grimasă în colţul gurii. Tu nu înţelegi, Chris.

El se îndreptă de umeri. Păşi spre marginea întunecată a umbrei zidului. Era atât de furios că aerul trosnea în jurul lui. Dar chipul nu i se schimbă şi tonul rămase acelaşi.

— Ura ei nu înseamnă absolut nimic.

— Tu mă antrenezi aici ca să nu ne vadă. Pentru că eşti iubitul ei.

— Ba nu sunt. Dar e bine ca ea să creadă asta,

totuşi. Prima schemă, Elizabeth.

Dacă voia să-i atragă pe deplin atenţia, reuşise. Ea se încruntă la el şi mi-am amintit cum arăta când ceva nu mergea bine. Când zâmbea, lumea se înveselea, dar când era serioasă, aproape îmbufnată, frumuseţea ei era mai severă. Se foi de pe un picior pe altul, neliniştită.

— Cum poţi să fii aşa de rece?

Christophe îşi încrucişă braţele la piept.

— Prima schemă, Elizabeth.

— Fata e înnebunită după tine, prospătură.

De data asta, Christophe chiar părea nelămurit.

— Prospătură?

— Doamne, ce găgăuţă eşti! Crede că eşti vulpe. Mama izbucni în râs şi lumina soarelui deveni mai puternică. Dar chiar eşti, nu-i aşa? Reynard.

Urmă o pauză lungă, timp în care el o privea. Mama învârti malaika, dar fără prea multă tragere de inimă.

Într-un final, el se întoarse din nou în

penumbră.

— Asta e o chestiune serioasă. Eşti înzestrată şi…

— Las-o baltă! Mama aruncă săbiile, care căzură cu un clincănit, şi sări de pe blocul de piatră pătrat cu o mişcare coordonată. În fiecare zi e la fel. De ce nu te duci să te joci cu Anna mai bine? Eu, una, m-am săturat de jocurile astea.

— Dar nu e un joc. E o chestie extrem de serioasă şi cu cât mai repede…

— Pa!

Flutură din degete peste umăr şi o pomi spre mine. Inima mi se făcu cât o minge de baschet în piept şi toată scena fu scurtcircuitată de un bruiaj.

NU! îmi venea să ţip, dar nu puteam să rostesc cuvântul. Băzâitul se înteţise. L-am alungat. Voiam să văd.

Puricii cădeau acum ca nişte fulgi de zăpadă. Era destul de clară imaginea ca să-l văd pe Christophe ţinând-o pe mama de talie. Ea se trase de lângă el. Îi

răsuci degetul mare ca să scape din strânsoarea lui; el o prinse de umăr cu cealaltă mână. Ea se smulse din nou. Părul îi flutură şi i se văzură doi colţi drăguţi când deschise gura să ţipe.

Îl plesni. Se auzi ca o împuşcătură, cu bruiaj. Erau faţă în faţă. Mama respira din greu şi ochii i se umpluseră de lacrimi ca şi cum el ar fi lovit-o.

Christophe zâmbi. Era un rânjet larg şi vesel, de parcă doar ce fusese sărutat, şi nu pălmuit. Pe obrazul lui palid începea să se vadă o urmă de mână viu colorată.

— Măi fă o dată, spuse el încet. Hai, Beth. Te las.

Buzele ei se mişcară, dar nu am auzit ce a spus. Pentru că bruiajul era din ce în ce mai rău, curgând ca un râu de pene albe, şi bâzâitul devenise un vuiet care răsuna prin mine, iar acele erau acum cuţite şi săbii. Cordonul care mă ţinea ţintuită locului trosni şi…

…am căzut cu o bufnitură surdă şi l-am văzut pe Ash urlând şi zgâriind la uşă. Scotea un sunet ca

nişte pietre care se frecau între ele şi mârâitul se înteţea şi scădea odată cu mişcarea pieptului său îngust. Se dădu înapoi, ghearele lui lipăiră pe podea şi se repezi din nou la uşă.

M-am ridicat în capul oaselor şi m-am lovit la umăr de patul metalic. M-am frecat la locul dureros.

— Au!

Am clipit furioasă.

Ash se roti. Mârâitul se înteţi şi am încremenit.

El se uita fix la mine, cu ochii lui ca nişte felinare portocalii. Apoi se dădu încet doi paşi înapoi şi se băgă în colţul din spatele uşii. Ridică o labă.

Mi se uscase gura, parcă îmi intrase nisip în ochi, şi mi-a venit deodată să fac pipi. Nu mă gândisem la asta când avusesem minunata idee şi nu aveam de gând să fac pipi în vasul metalic din colţ.

Plus că urăsc să dorm îmbrăcată. Când te trezeşti, eşti amorţit tot.

Ash înălţă laba şi îşi îndreptă ghearele spre mine. Apoi, cu mişcări foarte încete, arătă spre uşă.

Încă mârâind, ridică buza şi lăsă la iveală dinţii de fildeş care îi luceau sub nas.

Aproape să mă sufoc, m-am ţinut de pat şi m-am sculat în picioare. Eram amorţită bine. Ceasul meu intern era dat peste cap, dar m-am gândit că trebuie să fie în prag de ziuă.

Ash arătă spre mine şi apoi spre uşă. Pe lângă mârâit, scotea un sunet rugător şi curios. Nu înţelegeam cum putea să scoată două sunete în acelaşi timp.

— Taci din gură! am spus pe un ton tăios.

El mă ascultă.

Ne holbam unul la celălalt. Ash se ghemui, cu capul înclinat într-o parte, şi am simţit gust de portocale de ceară putrede. Îmi explodă pe limbă, îmi gâdilă cerul gurii, şi am ştiut că se întâmpla ceva rău.

Ash scânci uşor, gutural. Se ghemui şi mai mult, aşa cum face un câine când trebuie să-şi facă nevoile noaptea, dar crede că o să ţipi la el dacă face gălăgie. M-am gândit să scuip ca să-mi curăţ gura, dar

ştiam că nu aveam să scap de gustul ăla oribil.

— Bine, am şoptit. Bine.

Am scotocit după cheie cu degete amorţite. Am încremenit din nou când se mişcă.

Vârcolacul Supus tăcu mâlc şi se ghemui cu faţa la uşă.

Se auzeau paşi pe care în mod normal n-ar fi trebuit să-i aud, deasupra, în Şcoala cufundată în linişte. Harul îmi trepida în cap, fiecare pas se auzea clar, răsunând în noapte.

Nu sunau deloc bine – păşeau prea apăsat sau prea uşor. Ştiam, în felul tăcut în care harul îmi dezvăluia informaţii, că erau vampiri.

Şi dacă erau aici, nu aveau intenţii bune.

Capitolul 21

Am pâşit tiptil pe podeaua de piatră cu picioarele amorţite. Dacă ajungeau la uşă înainte să o descui, aveam să fiu prinsă aici, fără să am unde să fug. Şi Ash…

Transpiram atât de tare, încât cheia era cât pe ce să-mi scape din mână. Am băgat-o în broască cu un scrâşnet metalic, şi paşii se opriră. Nu-mi dădeam seama cât de departe erau, dar conştientizarea pericolului îmi umezi palmele şi îmi făcu inima să-mi bată ca aripile unui păsări colibri.

Oh, la naiba!

Ash înaintă fără zgomot, fremătând de încordare. Blana lui mi se freca de blugi. Un chicot total nepotrivit mi se urcă în gât şi se înecă în gustul oribil de citrice. O să scot vârcolacul afară noaptea. E ca şi cum ai da drumul unei pisici, doar că el nu zgârie la uşă şi nu te scuipă.

Am răsucit cheia chiar când am auzit din nou

paşii alergând, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Sunetul lor răsuna şi o săgeată de ură pură îmi străbătu creierul. Am scos un ţipăt anemic distorsionat şi m-am chinuit să împing uşa cu ultima fărâmă de forţă pe care am mai găsit-o. Îmi înţepeni spatele, dar Ash se pusese deja în mişcare. Lovi uşa ca un tren de mare viteză, atât de tare încât oţelul se boţi. Uşa se izbi de perete şi răsună sec. Sunetul ar fi fost amuzant dacă un ţipăt îngheţat n-ar fi spintecat aerul de undeva de sus în acea clipă. Am ieşit împleticindu-mă după el, disperată să scap din cămăruţa aia mică.

Începea să mă doară capul. Simţeam degete osoase înfigându-mi-se în craniu. Am dat aerul afară, încercând să mă retrag în mine, ca un ghem. Doar aşa puteam să mă separ de restul, singura cale de a mă detaşa de bâzâitul plin de ură din jurul meu.

Aşa e cu vampirii. Ei urăsc de moarte. Uneori mă întreb dacă nu îşi înlocuiesc sângele cu repulsie pură în stare lichidă. Zgomotul paşilor care alergau pe coridoarele Şcolii se înteţea, apropiindu-se din ce în

ce mai mult. Erau aşa de mulţii. Şi totuşi nu sunase nicio alarmă, aşa cum se întâmpla la cealaltă Şcoală.

Ash pufni scurt, rotindu-se în cerc aşa de repede încât îi foşnea şi blana. Aproape că ţopăia în loc, de parcă simţea nevoia de a face pipi. Am păşit agitată pe hol.

El se repezi spre mine, şi m-am dat înapoi. Ash se opri brusc, îmi luă seama şi se repezi din nou. Am făcut un pas înapoi şi el s-a oprit.

Oh!

Am priceput. Dar am avut nevoie de fiecare fărâmă de curaj pe care o găseam ca să mă întorc pe jumătate şi să mă pun în mişcare, ţinându-mă cu o mână de perete pentru că nu aveam multă bază în picioare. Ash lipăia în spatele meu, ţopăind din când în când pe loc când încetineam pasul. În fiecare unduire fluidă i se citea nerăbdarea. Sângele îmi vuia în urechi, înăbuşind aproape lipăiala oribilă de paşi. Atunci îmi trecu prin minte cel mai groaznic gând.

Oare Ash încearcă să mă ducă într-un loc sigur,

sau mă duce spre ei?

Al naibii gând! Dormisem în aceeaşi cameră cu el şi avusesem încredere în el atâta timp. Dar, Dumnezeule, sămânţa de îndoială nu voia să dispară.

Holul făcea o joncţiune în formă de T la capătul acesta. M-am uitat agitată înapoi, cu părul intrându-mi în ochi, şi am inspirat tremurând.

— Ash? am îngăimat. Eu, eu nu ştiu…

Ash intră în mine. Eu am sărit şi era cât pe ce să mă izbesc de perete. El trecu pe lângă mine, atingându-mi şoldul cu umărul, cu pieptul şi apoi cu partea laterală. Capul lui îngust şi graţios se uită în dreapta şi în stânga şi am auzit din nou zgomot de paşi. Ca beţişoarele de urechi care ating uşor timpanul, fiecare în parte distinct, dar difuz în acelaşi timp.

Erau şi mai aproape. Nu mă întrebaţi de unde ştiam.

Ash ţinea capul înclinat într-o parte. Apoi se uită la mine şi nebunia umană groaznică din ochii lui

se mai potoli puţin. Sări înapoi şi mă împinse la dreapta.

Nu ştiam unde ducea holul ăsta. Dacă acceptam să o iau pe aici, asta însemna că mă lăsam pe mâna lui cu încredere oarbă.

Ai dormit acolo şi el te-a păzit la uşă, Dru. Acum e prea târziu. Era vocea bunicii, realistă ca întotdeauna şi tăioasă, îmi simţeam obrajii umezi şi fierbinţi.

N-o să mint. Am scuipat până la urmă. Nu mai suportam gustul pe care-l aveam în gură, dar tot nu dispăru. Mă durea capul, parcă mi-l strângea cineva într-o menghină. Vezica mea era incredibil de plină şi mi-era frig. Medalionul mamei care îmi atingea pieptul era o bucată de gheaţă acum. Îmi simţeam degetele de lemn.

Mai aproape. Se apropiau şi mai mult. Îmi ieşeau aburi din gură, aşa mi-era de frig.

M-am strecurat după colţ, la dreapta. La capătul holului era o uşă, o chestie mare din stejar masiv.

Genul de uşă care aici, la Schola, ducea afară.

Am răsuflat uşurată. Dar frigul se înăspri şi mă lovi ca un val de gheaţă. Parcă eram iar în Dakota, luptându-mă cu zăpezile. Şi în spatele meu se auzi un şuierat.

— Ssssssvetocha…

Era cât pe ce să cad la perete. Mârâitul lui Ash se auzi gutural, pe o tonalitate joasă, făcând să se cutremure totul în jurul nostru.

Şi dacă n-aţi auzit niciodată un vârcolac nervos care urlă când se ia la luptă cu patru vampiri pe un hol de piatră care răsună cu ecou, aţi pierdut ceva pe cinste.

De fapt, n-aţi pierdut mai nimic.

Mişcă-te! Dacă te prind aici, eşti moartă. Tonul poruncitor al tatălui meu, aşa cum îmi răsuna mereu în cap când se întâmpla ceva rău. M-am desprins de perete cu genunchii moi şi era cât pe ce să cad. Era ca şi cum aş fi avut un coşmar foarte urât, în care nu poţi să fugi pentru că îţi simţi corpul mult prea greu ca să

poţi să-l mişti, şi creaturile care te urmăresc îţi respiră în ceafă. O răsuflare fierbinte care miroase a carne, sau una foarte rece şi tăioasă.

Trebuia să mă uit în urmă. Nu puteam să nu o fac. Zgomotul era incredibil.

Un amestec infernal de ţipete ascuţite, mârâituri, oase care trosnesc şi crănţăneli distorsionate. Ochii lor luceau ca nişte felinare. Acum erau doar trei, pentru că se văzu sângele negru de vampir cum împroaşcă pereţii cu duhoarea lui acidă. Am scos din nou un ţipăt anemic, o şoaptă guturală. Rămăsesem fără aer.

Ash se ghemuise şi mârâia. Vampirul pe care-l omorâse se prăbuşi flasc pe podea, făcând în jurul lui o baltă mare de o substanţă neagră şi sălcie. Gustul metalic şi pregnant al adrenalinei se făcu simţit peste cel de portocale de ceară când am început să merg cu spatele. Podeaua de piatră îmi hârşâia palmele şi mi-a desprins bandajul de la încheietură. Eram doar în şosete şi nu nimeream să mă mişc mai repede,

încercam să mă depărtez cât mai mult pentru că ura lor îmi pătrundea în capul neprotejat şi mă făcea să iau foc. Un foc rece, ca de piatră preţioasă, rău pur îngheţat care mă ardea când îmi zgâria fiecare bucăţică de piele tremurătoare.

Am ţipat. Ash scotea un sunet gutural, ca un marfar. Vampirii şuierară când se dădură înapoi. Şi ca să pună capac, un claxon spintecă aerul cu mugetul lui sălbatic. Schola Prima trase adânc aer în piept şi se trezi, dar era prea târziu. Pentru că vampirii zvelţi şi palizi, toţi îmbrăcaţi în negru, cu laţuri de piele şi catarame elaborate, veneau spre noi, şi ştiam că Ash nu putea să le ţină piept o veşnicie.

Capitolul 22

M-am izbit cu spatele de uşă. Am bâjbâit după clanţă cu degete neîndemânatice. Trăiam un adevărat coşmar. Ash făcu doi paşi în spate şi se ghemui mai mult, mârâind încontinuu. Se vedea cum se scurgea tensiunea prin el, dar cei trei vampiri care mai rămăseseră – unul dintre ei o femelă uşor palidă, cu părul lung şi negru, ceilalţi doi blonzi identici, toţi cu ochii negri tăciune – se holbau la mine. Mâinile lor albe şi înguste le atârnau pe lângă corp ca nişte păsări sugrumate, şi pentru o clipă m-am văzut din nou în casa pustie care imita o construcţie mexicană din Dakota, cu o grămadă de zăpadă afară şi cu un frig crunt înăuntru.

Casa unde Sergej încercase să mă omoare. Şi ochii lui erau tot aşa, nişte abisuri de smoală presărate cu un praf decolorat. Niciunul dintre cei trei nu avea puterea să te supună din priviri, dar ofereau o imagine destul de urâtă când deschideau gura şi şuierau spre

mine. Femeia se lăsă pe spate, mişcându-se cu o graţie onctuoasă.

Cel mai rău lucru era însă că arătau cam de cincisprezece ani. Sergej însuşi nu păruse mai mare decât Christophe, cu excepţia ochilor. Şi, Dumnezeule, mai erau şi colţii care li se iviseră şi care se curbau atât de mult că aproape le atingeau bărbia. Nu ca dinţii mai mici ai unui djamphir care ating doar buza de jos – nu; dinţii unui vampir matur nu sunt de glumă. Maxilarele li se dilată când şuieră. Ca un şarpe care încearcă să înghită un ou mare.

Femela se ghemui uşor. Articulaţiile i se mişcau într-un fel ciudat, neomenesc. Se mişcau nefiresc, şi era mai rău decât dacă ai fi văzut o grămadă de djamphiri şi vârcolaci în acelaşi timp. Mârâitul ameninţător al lui Ash se înteţi. Degetele mele umede găsiră clanţa, o răsuciră, dar îmi scăpă din mână.

La naiba. Normal. Uşa era încuiată. Ducea afară, normal că era încuiată. Cei doi vampiri masculi

înaintară. Încă se auzea claxonul şi strigătele şi lipăiala paşilor aproape că era înăbuşită.

Gândeşte! La naiba, gândeşte!

Dar dispozitivul meu de gândire era distrus. Am simţit un junghi groaznic în cap, şi scena se desfăşură mai departe în faţa mea. Vampirii aveau de gând să sară pe Ash, şi dacă puteau să-l imobilizeze, femela stătea pe vine şi era gata să sară peste ei şi să se repeadă la mine. Văzusem pozele, ştiam ce fac ghearele de vampiri când se înfig în carne. Nu aveam nici măcar cuţitul cu arc – nu-mi pusesem decât cheia în buzunar. Proasto, proasto, proasto!

Ar fi trebuit să plec, cu sau fără Graves. Dar am promis că n-o să-l părăsesc.

Se auziră alte ţipete. Un urlet de disperare – poate că sus mai erau vampiri şi produceau haos în Şcoală. Şi eu care credeam că aici eram în siguranţă.

Fii sinceră, Dru! Ştiai că nu eşti în siguranţă aici. Dar ai obosit, nu-i aşa? Te-ai săturat de toată povestea asta.

Am înghiţit cu noduri. Mi-am luat mâna de pe mânerul alunecos şi am scuturat-o, ridicându-mă în picioare.

Dacă urma să fiu doborâtă la pământ, trebuia măcar s. I fiu doborâtă în luptă.

Nu ştiu dacă Ash şi-a dat seama ce plan aveau, dar îşi strânse picioarele din spate, blana i se undui şi se năpusti înainte, izbindu-se de cei doi masculi. Am ridicat mâinile strânse pumn şi era cât pe ce să mă înec cu duhoarea de citrice de ceară putrede.

Şi atunci totul se opri.

Un vuiet îmi răsună în urechi. Medalionul mamei lucea incandescent; urmele de colţi de la încheietură zvâcniră ca nişte cârlige de pescuit înfipte în piele. Aveam timp să văd fiecare piatră din perete, fiecare fisură minusculă, căci pupilele mi se dilatară şi holul cufundat în semiîntuneric deveni orbitor. Femela-vampir stătea suspendată în aer; se ferise de grupul încâlcit şi încremenit de băieţi şi se năpustise asupra mea ca Superman. Unghiile i se transformaseră

în zece gheare care aveau un luciu de chihlimbar, fiecare cam de zece centimetri şi îndreptată spre mine. Avea o piele perfectă, mată, nu i se vedea niciun por şi părul îi flutura contorsionat şi groaznic de viu.

Totul scânteia, încastrat în plastic transparent şi dur. Nu aveam unde să fug – doar dacă m-aş fi ferit într-o parte. Pocnetul ca de elastic ce urma să readucă timpul la viteza normală dădea semne că avea să se facă auzit, dar îl opream prin muşchii mentali care fuseseră antrenaţi în urma exerciţiilor la care mă supusese bunica în stilul ei, încă de când mergeam de-a buşilea.

Avea oare idee pentru ce mă antrena?

Ceva din mine pe care nu-l mai percepusem până acum se dilată. Am simţit o căldură în creştetul capului care mi se scurgea pe piele până la picioarele amorţite care mă furnicau. Dinţii îmi vibrau puţin, colţii îmi ieşiră şi senzaţia de bine a transformării se lupta cu dezgustul.

Pentru că şi ei aveau colţi. Mai mari, fireşte, dar

de acelaşi fel.

Genunchii mi s-au izbit de podeaua de piatră. Impactul m-a zgâlţâit şi m-am aruncat în faţă, rostogolindu-mă.

Poc!

Un crănţănit de oase, un urlet şi din nou sângele acid împroşcă pereţii. Ceva umed mă stropi şi pe mine. Am slobozit un ţipăt jalnic de panică şi silă şi am continuat să mă rostogolesc. Mirosul era groaznic. Toate putreziciunile din lume laolaltă, peste care domnea putoarea de ouă stricate. Era atât de dens că te sufocai în spaţiul mic al holului. Femela se izbi de uşă şi aceasta scoase din nou un sunet puternic şi sec. Ash era la pământ, luptându-se cu ultimul mascul supravieţuitor. Acum nu mai mârâia. Niciunul nu mai scotea niciun sunet.

Femela-vampir alunecă, ateriză în picioare şi se întoarse cu o viteză fluidă, nefirească. M-am izbit cu putere de perete, oprindu-mă pe jumătate năucă şi clătinând din cap să alung vuietul din urechi. Căldura

confortabilă a transformării încă mă mai învăluia. Pulsul îmi bubuia în urechi ca nişte aripi în zbor.

Mă văzu din nou şi ura care se citea iar în ochii ei negri îmi făcu greaţă. Mi-am aruncat înainte braţele ca şi cum azvârleam o minge de dodgeball şi am eliberat fără efort o lorţă imensă. Era ca atunci când o blestemasem pe profesoara de istorie americană în aceeaşi clasă unde îl cunoscusem pe Graves. Era aceeaşi senzaţie de uşurare, ca aburul care iese printr-o valvă, ca atunci când străpungi ceva cu suliţa.

Doar că de data asta nu aveam să mă mai simt vinovată şi să retrag blestemul ca şi cum aş înşfaca un prosop. Nu, de data asta era pe bune, şi voiam să ucid creatura în corp de femeie care dorea să mă omoare.

Forţa blestemului se abătu asupra ei şi o lovi în plin chiar când era gata să sară. O izbi de uşă şi se mai auzi un pârâit. Am izbucnit într-un hohot de râs ascuţit, de om nebun. Căci prindeam din nou forţă – şi bufniţa bunicii străbătu holul cu ghearele desfăcute. Nici de data asta nu rată ţinta. Ghearele păsării se

înfipseră adânc, sângele negru ţâşni şi femela slobozi un ţipăt aşa de cumplit că se cutremură holul şi îmi făcu părul să fluture, atins de o briză fierbinte şi puturoasă. M-am strecurat pe lângă perete în timp ce Ash se elibera din strânsoarea ultimului vampir, care avea trupul sfârtecat. Se prăbuşi şi se ridică din nou, cu labe lunecoase.

Mâinile mi-au alunecat în sângele fierbinte şi uleios de vampir. M-am înecat din nou, mergând cu spatele pe lângă perete. Nu nimeream să mă mişc mai repede.

Femela-vampir se repezi înainte în timp ce bufniţa bunicii bătu din aripi cu un sunet înăbuşit, aproape atingându-i părul. Încă o zgâria cu ghearele pe faţă, şi forţa care curgea prin mine crescu din nou când ghearele se înfipseră şi mai adânc.

Pe hol se făcu brusc lumină. O dâră roşie trecu glonţ pe lângă Ash, care se lăsă într-o parte, pe picioarele mele. De-abia am văzut creatura mică, asemănătoare cu un câine, cu o coadă stufoasă

brun-roşcată, neagră la vârf, pe care o ţinea ridicată, şi care se năpusti asupra femelei, muşcând-o şi zgâriind-o cu ghearele. Aceasta ţipă din nou, dar de data asta era ţipătul jalnic al unui animal prins în capcană.

L-am înşfacat pe Ash de blană. Sângera rău. Un lichid roşu păta balta de sânge negru urât mirositor în care zăceam amândoi. Bandajul pe care Dibs mi-l înfăşurase cu atâta grijă la încheietura mâinii atârna plescăind şi scoţând aburi.

Lumina era prea puternică. Cineva aprinsese întrerupătorul şi luminile incandescente din tavan luceau orbitoare. M-am gândit într-o doară, aşa cum se întâmplă când lucrurile o iau razna, cât plăteau oare pe an pentru curentul electric.

Creatura se repezi pe hol, într-o tăcere mormântală, şi eu l-am tras mai tare pe Ash de blană, încercând să-l aduc mai aproape de mine. Christophe, cu părul dat pe spate şi închis la culoare şi cu aura transformării, îi sfâşia gâtul femelei. Ţâşni sânge

negru. Corpul îi căzu moale într-o parte şi el îi dădu drumul. Ţepuşa de lemn lustruită din mâinile lui sângerânde şuieră când spintecă aerul ca să se înfigă cu un zgomot surd şi cărnos în pieptul ei.

Se răsuci pe călcâie. Avea bocanci în picioare. Puloverul lui subţire şi negru cu anchior era sfâşiat şi o dâră de sânge roşu îi colora pometele înalt şi perfect, iar ochii lui luceau de un albastru nefiresc. I se vedeau colţii şi pe chipul lui se citeau efort şi ferocitate. Blugii erau rupţi peste tot şi era împroşcat până la coapse cu sânge negru.

Nu cred că mai fusesem vreodată aşa de fericită şi speriată în acelaşi timp.

— Ch-Ch-Chr… mă bâlbâiam, nereuşind să-i rostesc numele.

Bufniţa bunicii dispăruse şi animăluţul roşu – nu era mai mare decât o pisică – se freca de pulpa lui Christophe, adulmecând curios cu nasul lui negru şi îngust. Am tresărit, căci mi-am dat seama ce era.

O vulpe. Cea de-a doua natură a lui Christophe,

cea de animal.

Ash se lăsă pe picioarele mele. Dinţii îmi vibrau şi simţeam cum mă învăluie semnele transformării. Christophe lăsă ţepuşa jos. Aceasta căzu zăngănind pe podea şi el pomi spre mine. M-aş fi dat înapoi, dar în spatele meu era peretele şi nu aveam unde să mă duc, mai ales cu vârcolacul greu ca o piatră de moară care se lăsa din ce în ce mai mult pe mine.

Christophe se aşeză în genunchi, împroşcând în jur cu sângele de vampir. Când sângele negru venea în contact cu hainele, ieşeau aburi. Voiam să-l scot pe Ash de acolo. Dar nu aveam nici puterea şi nici poziţia bună ca să trag de el.

Christophe se întinse peste vârcolacul Supus şi mă apucă de umerii plini de vânătăi, înfigându-şi adânc degetele în ei. Faţa i se schimonosi şi îmi strigă ceva. Eu stăteam şi mă holbam la el. Şi în afară de asta, vorbea într-o limbă ciudată, aceeaşi care îi stâlcea engleza când era somnoros sau supărat.

Şi mai spun de mine că am accent doar pentru că am crescut cu bunica, sub linia Mason-Dixon. Să vă spun ceva: Oamenii din nord muşcă din fiecare silabă de parcă ar vrea să o mestece cu poftă în loc să o plimbe prin gură aşa cum trebuie.

Christophe trase adânc aer în piept. Mărul lui Adam i se mişcă atunci când înghiţi. Încercă din nou, şi de data asta vorbea în engleză:

— Eşti rănită?

Am făcut inventarul. Mă durea tot corpul. Mă simţeam de parcă îmi fulgera ceva prin el. Senzaţia uleioasă şi caldă a transformării îmi alina rănile şi vânătăile, dar nu putea să le şteargă de tot.

El mă zgâlţâi. Capul mi se bălăbăni moale. Christophe ţipa întruna.

— Să te ia naiba, Dru, eşti rănită?

Am clătinat din cap într-un final şi am putut să vorbesc.

— Ash. Ash.

Îmi înfundasem mâinile în blana Supusului şi

nu-mi plăcea cum zăcea rezemat de mine. Îţi dai seama când cineva e grav rănit după felul în care devine moale, nemaiputând nici inconştient să se ţină drept.

— Slavă Domnului! şopti Christophe şi mă trase de lângă perete.

Mă cuprinse cu mâinile şi am simţit mirosul de plăcintă cu mere şi scorţişoară. Mirosul îmi umplu nările. Îşi lipi buzele de tâmpla care mă durea şi mormăia ceva pe un ton aspru şi tremurând, dar nu-mi păsa. Ash era prins între noi, sângerând, în stare de inconştienţă.

Îmi venea să plâng. Dar îmi simţeam ochii plini de nisip fierbinte şi tot ce vedeam, cu capul înclinat într-un unghi ciudat, era un semicerc mare de sânge de vampir fumegând împroşcat pe peretele cenuşiu de piatră.

Capitolul 23

A fost nevoie de trei djamphiri cu ochi strălucitori, toţi plini de sânge şi răniţi, ca să-l ridice pe Ash şi să-l care în camera lui. M-am zbătut în mâinile lui Christophe.

— Nu, te rog… nu, trebuie să merg şi eu cu el…

— Nu te mişca. Christophe îmi tampona o zgârietură de pe frunte pe care nu ţineam minte de unde o aveam. N-ai niciun os rupt, şi nici nu sângerezi. Dziqkujq Bogu, moj maly ptaszku…

Mă cercetă cu ochii lui albaştri tăioşi. Şuviţele blonde îi dispăruseră din păr şi semnele transformării nu i se mai vedeau. Vulpea pierise, dar nu pentru ea îmi făceam griji.

— Stai nemişcată.

— Vreau să plec cu el. I-am aruncat o privire fioroasă lui Christophe. Îmi simţeam gâtul plin de pietre uscate. Unde ai fost?

— Am stat de veghe la fereastra ta. Ţi-am spus că n-o să te las neprotejată. Le-am spus şi vârcolacilor să aibă grijă de tine. Când o să pun mâna pe…

Ceea ce ridica altă întrebare. Am încercat să mă strecor din nou din braţele lui.

— Lunganul. L-ai văzut? A mur…?

Christophe mă apucă de umăr.

— Robert? E rănit, dar în rest e teafăr. Unde e loupgarou-ul? Mă aşteptam să fie cu tine. Te rog, Dru. Stai nemişcată, calmează-te, lasă-mă să-mi fac treaba.

— Să-ţi faci treaba? Iisuse Hristoase, ăia erau vampiri. Ash… a mur…?

— E posibil să fie încă în viaţă. N-aş fi crezut niciodată că un vârcolac poate să facă aşa ceva. Dar el e din rândul Supuşilor şi… ei bine. Oricum, eşti vie. Restul nu contează.

— Reynard! se auzi o voce familiară. Benjamin apăru de după colţ în fugă, lipăind cu tenişii în sângele de vampir care începuse să putrezească şi în mizeria uleioasă. Se uită în jur, scrutând cu ochii lui negri

totul, în semicerc complet. Ce naiba faci aici?

Arăta groaznic. Era bătut măr, o jumătate din faţă i se umflase din cauza vânătăilor şi avea părul răvăşit în ultimul hal. Hainele îi erau sfâşiate, şi am observat fără pic de mirare că ţinea strâns în mână o malaika. I se albiseră încheieturile degetelor de cât de încleştate erau. Mă văzu şi pe mine şi aproape că se înecă. Ochii lui scoaseră flăcări.

— Aici erai! făcu un pas în faţă. Unde ai fost? Ce făceai? Cum ai reuşit să fugi? Eram cât pe ce să…

— Las-o-n pace, spuse Christophe pe un ton blând şi Benjamin se albi la faţă, cât pe ce să-şi înghită limba. Cum staţi cu efectivele?

— Încă sunt eficiente. Unii sunt răniţi uşor.

Dar djamphirul îşi bombă pieptul şi părea de-a dreptul mândru.

— Mi-am recăpătat încrederea în tine, spuse Christophe, dar nu-şi luă ochii de la mine.

Sprâncenele i se apropiară. Am înghiţit cu noduri şi m-am rezemat moale de perete.

— Evaluează daunele din aripa în care locuieşte Milady, dacă vrei, te rog, şi trimite-mi-l pe Leontus. Mersi.

Cred că era prima dată când auzeam un djamphir pus pe liber destul de repede şi fără prea multe cuvinte. Benjamin schiţă un salut ciudat cu mâna liberă şi se uită la mine.

— Milady.

Şi dispăru pe hol, alergând cât putea de tare.

— Te-ai antrenat serios, nu?

Christophe ridică o mână. Am tresărit, dar el mi-a atins obrazul cu buricele degetelor. Aproape uitasem de urmele de vânătăi de pe faţă şi am crezut că poate nebunia celor întâmplate o să le mascheze. Dar ar fi trebuit să ştiu că nu avea să fie aşa; lui Christophe nu-i scăpau prea multe.

— Anna.

Mi-a scăpat fără să vreau şi am regretat imediat. Christophe se întunecă la faţă şi-mi dădu drumul.

Acum holul mişuna de djamphiri, în mare parte

elevi din anii mai mari. Se asigurau că vampirii nu mai mişcau, iar pârâiturile şi crănţăniturile îmi făceau greaţă. Holul era plin şi de fum care îţi ardea nările, provenit de la sângele de vampir care rodea hainele. Christophe începu să dea ordine în dreapta şi în stânga, şi fiecare djamphir sărea să le îndeplinească de parcă ar fi venit de la unul dintre profesori. Chiar păreau uşuraţi că era cineva acolo care să le spună ce să facă.

Cunosc sentimentul. Mereu mă simţeam mai bine când tata era în preajmă ca să-mi spună ce naiba se întâmpla şi care erau rolul meu. Am încercat să nu mă uit la mizeria de pe jos. Fiecare muşchi şi vânătaie începură să-mi tremure. Părul îmi venea în ochi. Şuviţele blonde îmi apăreau printre bucle şi se retrăgeau pe măsură ce semnele transformării mă năpădeau în valuri.

Un djamphir blond şi slab veni în fugă, gâfâind, cu – ce credeţi? – o doză de cola. Christophe i-o smulse din mână, dând din cap, şi se întoarse spre

mine.

— Uite. Ai nevoie de zahăr.

— Reynard. Leon apăru din senin. Consiliul a aflat ce s-a întâmplat. Sunt pe drum.

— Nu contează. Ea e în siguranţă. Christophe îmi lipi mâna de doza rece de aluminiu care deja se aburise. Şi acum că mi-am terminat misiunea, îmi permit să fiu prins.

— Sper că ştii ce faci. Leon îmi aruncă o privire întunecată. Ea nu e deloc neajutorată. Eu nu pot să fiu în mai multe locuri deodată. Şi nici Calstead. Mai ales de vreme ce nu i-au dat nici lui, nici celorlalţi scutire de la ore.

— N-au… Christophe procesă informaţia şi ridică din umeri. Unde e loup-garou-ul? întrebă pe un ton blând, de parcă nu-i păsa.

Leon se încordă.

— Nu e cu ea?

— Nu. Doar Supusul. Şi de ce, în numele a tot ce e sfânt, a fost lăsată singură cu Anna?

— Cum?

Leon îmi aruncă o privire aspră, examinându-mi vânătăile. Înjură în barbă. Se auzea freamăt de voci după colţ, care se apropia din ce în ce mai mult. Ţipete, informaţii care treceau din gură în gură.

— Pleacă, şopti pe un ton imperios djamphirul cu păr roşcat. Dacă te prind…

Zâmbetul lui Christophe era larg şi dulce. Când zâmbea aşa, arăta mai chipeş ca niciodată. Inima oricărei fete era în pericol să stea în loc.

— Vai, Leontus. N-am ştiut că-ţi pasă. Se uită din nou la mine. Am spus să bei, vrăbiuţo. O să regreţi dacă n-o faci.

Am deschis doza şi am luat o gură zdravănă de băutură rece şi acidulată. Bulele de carbon mă înţepau pe gât. Imaginea pâlpâia în faţa mea şi vedeam holul ca prin ceaţă.

Unde e Graves? Ar trebui să fie aici. Am realizat deodată realitatea celor întâmplate. Am întors

capul, şi oasele de la ceafă, care erau ca nişte coarde ruginite de fier, scârţâiră.

— Dumnezeule, am şoptit.

În faţa uşii era o pată neagră imensă care încă mai scotea aburi.

Îmi doream foarte mult să-l văd pe Graves. Îmi doream să-i văd faţa şi să aud ce credea el despre toate astea. Voiam să mă ia pe după umeri, pentru că atunci când o făcea mă simţeam în stare să fac faţă oricărei situaţii. Inclusiv asta.

Dar neavând ce să fac, m-am rezemat de perete şi am mai luat o gură de cola, cu un gest mecanic.

— Eu vorbesc serios, spuse Leon pe un ton imperios, şi freamătul de după colţ deveni mai strident.

— Svetocha! Era Kir, i-am recunoscut vocea. Unde e svetocha?

Dădu colţul în grabă şi deodată holul se goli ca prin minune. Ceilalţi elevi dispărură, şi nu îi învinovăţeam că făcuseră asta. Parcă se apropia o

furtună, sau parcă era tăcerea stranie de după sunetul sirenelor de dinainte de o tornadă.

Hiro era în spatele lui şi Bruce completa trioul. Toţi trei se opriră brusc. Kir se înroşi tot şi Hiro se repezi înainte.

Bruce îl înşfacă pe djamphirul japonez.

— Stai încet, omule.

— Da, ţine-l deoparte. Christophe îşi încrucişă braţele la piept. Nu mi-ar plăcea deloc ca familia lui să caute să îl răzbune.

Hiro şuieră ceva, cu colţii afară şi buzele strâmbe. Nu părea un salut politicos.

Nu puteam să mă abţin. Tot acidul îmi venea înapoi şi am râgâit. Am râgâit zdravăn. Dar aşa mi se potoliră crampele de la stomac. Zahărul din suc probabil că mă ajuta să nu intru în stare de şoc. Mai târziu urma să clachez, fireşte.

Leon izbucni în râs, cu mâna la gură, de parcă voia să păstreze chicotul pentru posteritate.

Christophe schiţă un zâmbet, dar era încordat.

Şi încă se mai vedeau semnele transformării. Ochii lui Hiro erau ciudaţi acum, de culoarea chihlimbarului. Părul lui negru i se ridicase măciucă. Strânse pumnul, pe urmă îl desfăcu. Apoi încleştă din nou pumnul, de parcă îşi imagina că-l strângea pe Christophe de gât.

Nu-mi păsa ce făceau atâta timp cât puteam să mă duc să mă întind undeva. Îmi doream cu disperare să-l văd pe Graves din nou.

Am ajuns la concluzia că trebuia să obţin nişte răspunsuri cât timp eu captam toată atenţia.

— Graves. Unde e?

Pentru că am de gând să o şterg din oraş. Nu mai pot să suport aşa ceva.

— Nu ştiu. Leon lăsă mâna jos, dar am băgat de seamă că era aşezat strategic între Christophe şi cei trei bărbaţi din Consiliu. Am crezut că e cu tine, Milady.

— Eu nu l-am mai văzut de la… episodul din sala de sport.

Şi cu asta m-am înmuiat de tot. O bătaie urâtă

urmată de alta, şi Ash…

Nu puteam să fac nimic. Îmi pierdusem toată energia şi stăteam ţeapănă ca lemnul, cu doza de cola ridicată la jumătate spre gură.

— De-acolo te-ai ales cu vânătăile alea? Christophe nici măcar nu se uită la mine. Era prea ocupat să-l fixeze pe Hiro. Un semn de afecţiune, fără îndoială. Unde era Scorpia Roşie în timp ce vrăbiuţa mea se antrena, Kir? Tu eşti cel care se presupune că ar trebui să ştii cel mai bine, nu? Şi Bruce. Văd că nu mai sugi sânge din venă.

— Lady Anna e pe drum.

Bruce încă îl mai ţinea pe Hiro de reverele hainei. Părul îi stătea ridicat şi buclele negre i se răsuciseră aproape ca ale vampirului-femelă, şi mi-a venit din nou să vomit.

— Când o să ajungă aici, o să se ia o hotărâre. Nu vreau să te arestez, Reynard. Ar fi mai bine să pleci.

— Şi să o las pe moja ksiqzniczko aici la mila

ta? Când uite ce-a păţit? Floarea Ordinului, pe care aţi jurat că o s-o apăraţi, şi un vârcolac Supus trebuie să facă treaba în locul vostru. Christophe clătină din cap. Avea părul negru şi lins. Sunt extrem de dezamăgit.

Kir se făcu vişiniu la faţă, o culoare apropiată de a părului. Bruce îi aruncă lui Hiro o privire plină de subînţeles, măsurându-l din ochi, şi îi dădu drumul. Hiro îşi scutură reverele costumului gri. Degetele lui lungi şi frumoase alunecau cu o precizie de păianjen.

În sfârşit se mişcă şi Leon. Se strecură prin spatele lui Christophe şi păşi în faţa mea.

— Ar trebui să mai bei cola. Ţi-ai folosit transformarea, nu? Semnele devin mai puternice?

Am încuviinţat.

— Au fost… trei şi Ash…

— Slavă Domnului că nu te-au prins în celulă. Chiar şi aşa de aproape de maturitate cum eşti, tot te-ar fi omorât.

Ridică tonul destul ca să fie clar că încerca să mai domolească apele. Drăguţ din partea lui.

Mi-am căutat cuvintele.

— Ash parcă turbase. Eu… i-am dat drumul afară. El m-a dus în partea asta.

— Departe de luptă.

Leon dădu din cap aprobator. Părul lui lins şi rar îi intra în ochi. Arăta la fel ca în fiecare dimineaţă, şi mă bucura lucrul ăsta. Dacă mă concentram asupra lui, puteam să nu-i mai aud pe ceilalţi.

— În camera ta au pătruns alţi vampiri, Milady. Au distrus totul în căutarea ta. Probabil că ăştia trei voiau să-l eutanasieze pe Supus.

— Să-l eutanasieze? De când foloseşti eufemisme, Leontus? Vrei să spui să-l omoare. Christophe nu se relaxase deloc, şi bănuiam că niciunul dintre ei nu îndrăznea să se apropie mai mult de el. Cred că v-am făcut să vă ruşinaţi îndeajuns ca să vă amintiţi ce datorie aveţi, nu?

Leon chiar fomăi.

— Eu eram acolo unde trebuia să fiu, Reynard. Păstrează-ţi furia pentru cine a divulgat locul exact

unde se afla camera feţei ăsteia unui pluton de nosferaţi ucigaşi.

Feţei ăsteia. De parcă nici nu eram de faţă. Lucru care mi-ar fi convenit de minune, de altfel. Am închis ochii şi am dat capul pe spate. Mă durea.

I-am simţit sosirea ca o furtună. Adierea parfumului ei cald se izbi de cea putregăită a vampirilor şi de o boare rătăcită din mirosul de plăcintă cu mere al lui Christophe. Amestecul de mirosuri mă făcu să ameţesc. Erau ca nişte gaze care aşteptau o scânteie.

Leon mă sprijini. Nu-şi înfipse degetele în vreo vânătaie veche sau nouă şi i-am fost recunoscătoare.

— Stă să leşine, remarcă el calm.

— Este vreun loc aici care să se poată numi sigur pentru fiica lui Elizabeth?

Vocea lui Christophe era aşa tăioasă că ar fi spintecat şi piatra.

— Christophe.

Era vocea Annei, căreia i se tăiase în mod

ciudat respiraţia.

— Ce se întâmplă? Ce cauţi aici? Kir, de ce nu a fost arestat până acum? E un trădător…

— Ai grijă ce spui, o întrerupse Christophe.

Leon era destul de puternic pentru o persoană cu o constituţie aşa de slabă şi mă bucuram, căci genunchii îmi tremurau. Doza de cola căzu pe jos cu un sunet metalic sec şi clipoci. Acum era şi mai multă mizerie de strâns de pe jos.

— Cer un Proces complet, în conformitate cu Codurile.

— Tu nu te supui Codurilor.

Parcă îi şi vedeai rânjetul satisfăcut al Annei după felul cum o spuse. M-am gândit atunci că nimeni nu o contrazicea vreodată. Nici nu ar fi putut să o facă cineva, când vorbea pe tonul ăsta.

— Eşti un trădător, Reynard, şi ai întrecut limita!

Dumnezeule! Niciunul dintre ei nici măcar nu vorbea ca un puşti. Am ţinut ochii strâns închişi. Se

auzi foşnet de haine. Temperatura scăzu. Acum era aproape la fel de frig cum fusese în urmă cu câteva minute când vampirii erau pe urma mea şi a lui Ash.

Furia lui Christophe se simţea ca un curent de aer condiţionat pe pielea deja rece.

— Dacă se apropie mai mult, Regină Roşie, o să-ţi pierzi băieţii ăştia frumoşi care te păzesc.

Tăcere. O tăcere încordată. Am deschis ochii şi m-am uitat peste umărul lui Leon.

Anna stătea în spatele a trei djamphiri bruneţi şi zvelţi. Toţi trei purtau tricouri roşii, şi mi-a veni în minte un gând nu prea frumos. M-am gândit că îi alesese pentru felul cum arătau.

Nu erau gemeni, ci mai degrabă fraţi. Îmbrăcaţi cu tricouri roşii? Nu era o alegere prea bună. Nu se uitase niciunul din ei la Star Trek?

Doi dintre ei aveau pistoale de 9 mm îndreptate spre Christophe. Cel din mijloc – îl mai văzusem – stătea cu mâinile relaxate şi privirea goală şi se holba la el. Kir, Bruce şi Hiro stăteau deoparte. Hiro dădu să

o ia înainte. Gândul că era posibil să se năpustească asupra Annei reveni şi stărui în mintea mea înceţoşată de durere.

Ochii ei albaştri îi întâlniră pe ai lui Christophe. Faţa ei în formă de inimă era palidă de tot şi părul era o masă perfectă de cârlionţi roşcaţi. Era din nou îmbrăcată în mătase, o rochie demodată strâmtă cu şiret, cu dantelă albă ca zăpada la decolteul pătrat şi la manşete.

Aveam impresia că se machiase special pentru momentul ăsta. Nu că i-ar fi trebuit cine ştie ce. Era fără discuţie frumoasă, cu excepţia sentimentului de ură care i se citea în ochi. Era ca o confruntare dintr-un western vechi. Nu m-ar fi surprins nici să văd scaieţi în jur.

Bruce îşi drese glasul.

— De fapt, se supune şi el Codurilor.

Anna îi aruncă o privire vie şi plină de venin.

— Eu conduc Ordinul şi…

— Tu eşti svetocha, spuse Hiro sec. Codurile

sunt în custodia celorlalţi care vin imediat la conducere în ierarhia Ordinului. Adică a lui Bruce, în calitate de conducător interimar al Ordinului. Se opri şi o umbră de satisfacţie malefică îi umbri tonul. E de competenţa lui să declare un Proces complet.

— Staţi un pic, la naiba! Kir dădu iar să înainteze, dar se răzgândi când văzu privirea rece a lui Christophe. De unde ştim că n-o să dispară din nou?

— Nu intenţionez să dispar, îl informă Christophe. Dacă vrei să dai de mine, trebuie să mă cauţi acolo unde e Dru, nu mai departe. Locaţia ei nu e ţinută secret precum cea a Annei, gărzile ei nu sunt scutite de la ore precum cele ale Annei, persoana ei este în pericol – aici îşi înclină elegant capul şi Anna schiţă un zâmbet pentru o fracţiune de secundă înainte de a deveni din nou serioasă – iar la cursuri se amestecă cu restul în loc să aibă tutori personali ca Anna. Ce se întâmplă de fapt aici? Te rog să fii amabil şi să mă luminezi, Kir.

— Eu sunt căpetenia Ordinului. Anna ţâşni în

faţă, cu jupa foşnindu-i, şi trecu pe lângă djamphirul asortat cu ea, pe care îl împinse deoparte. Ăsta e Reynard'. E un trădător! E fiul lui Sergej!

Dumnezeule, chiar îl urăşte! M-am concentrat la lupta cu senzaţia de ameţeală care ameninţa să mă învăluie cu totul.

— Şi el e sub incidenţa Codurilor şi are dreptul să ceară un Proces complet, Milady.

Tonul lui Bruce era doar în aparenţă blând.

— Atunci să facem o şedinţă. O să supunem la vot.

Bruce îşi îndreptă umerii şi îşi bombă pieptul. Ridică puţin bărbia.

— Nu e o chestiune de supus la vot. Dar dacă doreşti să convoci o şedinţă, chiar te rog. Va trebui să aşteptăm până când Milady Dru va fi în stare să participe la şedinţă sau să desemneze un împuternicit care să o reprezinte.

Mi-a trecut prin cap că trebuia să protestez, dar Leon clătină din cap aproape insesizabil.

Voiam doar să-l văd pe Graves. Mă gândeam că el avea să mă ajute să rezolv problema. Sau cel puţin dacă era aici, puteam să leşin, ştiind că lucrurile aveau să fie în regulă după ce mă trezeam.

Dacă trebuia, o să-l implor să se întindă în pat lângă mine şi să stăm aşa şi să îi ascult respiraţia. Ca să ştiu că totul era în regulă.

Atunci mi-am dat seama.

Probabil că plecase, aşa cum voiam şi eu să fac. Probabil că se săturase de tot, de mine, şi plecase şi mă lăsase aici. Eu promisesem să nu plec fără el, dar el nu făcuse asta.

— Ea nu e potrivită să facă parte din Consiliu. Ana strângea din dinţi aşa de tare că de-abia rostea cuvintele; în adâncul pupilelor ei jucau scântei roşii. Bruce, nu poţi să…

— Ba da, şi asta o să şi fac. E o svetocha. Are dreptul. Îţi aduci aminte? Propriile cuvinte se vor întoarce să te bântuie, Milady. Cred că cel mai bine ar fi să nu spui nimic. Mai ales de vreme ce intenţionez

să cercetez în detaliu acuzaţiile care i s-au adus lui Christophe. Nu eu am semnat directiva ca Milady Anderson să stea la un loc cu restul elevilor.

— Trădătorilor! şuieră ea. Toţi sunteţi nişte trădători.

— Foloseşti foarte des cuvântul ăsta.

Christophe se aplecă în faţă, lăsându-se cu toată greutatea pe vârfuri. Recunoşteam poziţia asta. Tata arăta aşa când voia să sară la bătaie.

— Mă întreb oare de ce?

— Tu şi căţeaua ta…

Am alunecat într-o parte, pierzând bătălia cu întunericul. Leon mă prinse, şi cel puţin nu mă învineţi.

— Vă bateţi mai târziu, spuse el peste umăr. Sau cel puţin lăsaţi-mă să o scot de aici. Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar nu a ajuns la maturitate.

Capitolul 24

Pentru prima dată, August nu a manifestat dorinţa de a pleca la lăsarea serii, ci s-a instalat pe canapeaua veche înflorată, fumând, încărcând magaziile armelor şi uitându-se la televizor. Îi închisese sonorul. Rula un film alb-negru. Lumina de la televizor pâlpâia pe fiecare suprafaţă din încăpere. Eu stăteam la celălalt capăt al canapelei şi împăturam rufele. August adusese doi saci mări din spălătoria de la parter şi, deşi mă bucuram că nu trebuia să mă târăsc până la o spălătorie publică, mă simţeam ciudat că altcineva îmi spăla chiloţii.

Dacă la început August m-a luat o dată sau de două ori cu el în zilele însorite, acum nu mă mai lăsa să ies din casă deloc. Lua mâncare la pachet sau mâneam omletă. Începusem să-mi pierd răbdarea, şi dacă nu mi-ar fi spus tata să nu mă mişc de acolo, cel puţin m-aş fi furişat pe acoperiş noaptea. Doar ca să mai iau aer. Toate posterele din filme de pe pereţi mă

priveau cu ochi goi.

Nu avea nici măcar o plantă în apartament. Cel puţin aş fi putut să vorbesc cu un filodendron sau ceva de genul. Şi lipsa de lumină naturală începea să mă deprime. Începusem să stau în faţa ferestrei de la dormitor, să mă uit la cer şi să-mi doresc cu ardoare să văd soarele. Dar cerul era cenuşiu şi vestea ninsoare. Începeam să cred că lumina soarelui era vreo invenţie de-a mea.

Am ridicat unul dintre tricourile lui August. Urme de gheare sfâşiaseră materialul subţire. Era o minune că mai rămăsese ceva din el.

— De data asta ce-a fost?

— Asta? Oh, doar nişte probleme în Manhattan.

Introduse gloanţele în încărcător. Fiecare aluneca uşor. Nu era nevoie să se uite în timp ce le încărca. Ţigara lui rusească scurtă fumega în scrumieră şi am încreţit din nas. Pe ecran, un Marlon Brando foarte tânăr stătea într-un leagăn şi încerca să-şi pună o mănuşă albă de damă, uitându-se la o

blonduţă drăguţă şi zveltă.

— I-am încolţit pe casa scărilor. O treabă obscură.

August puse încărcătorul jos şi luă unul gol. Purta un tricou cu Rolling Stones şi i se vedeau muşchii braţului jucându-i pe sub piele.

Treabă obscură. Ceea ce însemna că nu trebuia să ştiu mai mult. Am dat din cap, ştiind că avea să vadă cu coada ochiului. Am aruncat tricoul în mormanul de rufe pe care trebuia să le cârpesc. August avea o maşină de cusut Sânger veche de când lumea şi începusem să-i cârpesc tot felul de haine. De obicei, materialul de tricou e prea subţire ca să-l poţi coase, dar încercasem. Cel puţin nu trebuia să cer de două ori ca să fiu aprovizionată – August aducea acasă exact ce ceream de fiecare dată. Mai puţin pâine. Nu aducea niciodată niciun codru de pâine.

Mâinile mi se mişcau mecanic. Împăturisem atâtea rufe că puteam să o fac şi fără să mă concentrez. August folosea un balsam de rufe ciudat;

mirosea a lămâie.

— Nu vrei să-l dai mai tare? Nu aud nimic.

— Acuşica. Asta nu e o scenă prea bună pentru o tânără impresionabilă.

Pronunţă ultimul cuvânt distorsionat şi rânji larg, ceea ce mă nelinişti. Dacă n-aş fi fost atât de obişnuită cu el, aş fi putut chiar să mă simt stingherită. Dar aşa era Augie. Părea să se distreze schimonosindu-se în toate felurile. Doar ca să-şi păstreze mobilitatea muşchilor feţei.

Am împăturit o pereche de blugi. Sângele se curăţase bine după ce-i lăsasem la înmuiat în apă rece. Chiar şi substanţa vâscoasă şi unsuroasă care pătrunsese în material la genunchi se dusese. Fireşte, fusese proaspătă când mă ocupasem de ea.

— Vrei nişte cafea?

Ce voiam să zic de fapt era: Ieşi în oraş în seara asta? Dar nu îndrăzneam să întreb, ca să nu ia hotărârea să plece. Pe urmă m-aş fi simţit de parcă cu îl făcusem să plece şi aveam să mă făţăi prin

apartamentul minuscul de colo-colo, dereticând sau făcându-mi loc pentru nişte exerciţii de t ai chi, tânjind să pot să ies afară să alerg. Chiar şi un drum până la băcănia din colţ ca să iau un pachet de gumă de mestecat m-ar fi mulţumit. Dar nu. August nu mă mai lua cu el nicăieri şi bălmăjea ceva despre mirosuri. Eram destul de sigură că nu miroseam, că doar făceam zilnic duş. Aşa că n-am pus nicio întrebare, ci îi ceream tot timpul să aducă o pâine albă ca să-mi fac un sandvici cu unt de arahide şi jeleu. Mi-era poftă de muream.

Mă săturasem până peste cap de omlete.

— Nu, mersi, spuse el într-un final. Stau acasă în seara astei.

— Oh, bine atunci.

Am găsit o pereche de blugi de-ai mei şi i-am împăturit rapid. Apoi o cămaşă de flanel de-a lui August. Mă oferisem să le calc, dar el se uitase ciudat la mine şi-mi spusese să nu o fac. Dar eu tot am călcat câteva. Când s-a întors acasă şi le-a văzut, a luat fierul

de călcat şi l-a pus bine.

Ciudat. Dar aşa sunt vânătorii. Chiar şi tata are ticurile lui.

Iar mă gândisem la tata. Nu-l întrebasem niciodată pe August când urma să se întoarcă. Uneori o misiune îţi ia ceva timp, nu? Eram sigură că avea să se întoarcă.

Sau nu eram?

Încercam să nu mă gândesc la asta. Mereu se întorsese. Dar… nu eram niciodată sigură, în adâncul sufletului, dacă nu avea să fie şi ultima dată.

M-am uitat la televizor. Pentru un tip cu o aparatură aşa de bună, o plasmă, nu se uita prea mult la televizor. Şi când se uita, erau mereu filme alb-negru. De ce să-ţi iei un televizor scump dacă nu vezi decât nuanţe de gri?

Cineva bătu cu putere la uşă. Inima îmi sări în gât ca unui iepure băgat în viteză. Aş fi ţâşnit în picioare, dar August se ridicase deja, înşfăcase ţigara şi trăsese un ultim fum înainte de a o stinge.

— Uşurel, prinţesă. Părea amuzat. Dacă ar fi probleme, aş fi plecat la vânătoare. Asta e o veste bună. Simt după miros.

Acum împătuream un pulover albastru. M-am concentrat atentă asupra mânecilor cât August ajunse la uşă. Te rog, Doamne, dă să fie el, mă rugam. Te rog.

Şi ce să vezi, minunea minunilor, Dumnezeu îmi ascultă ruga. Am auzit vocea tatălui meu.

— Să fii al naibii, Dobrowski. De ce trebuie să stai tocmai la etajul trei?

Călca apăsat, de parcă avea bocancii plini de zăpadă.

August părea amuzat.

— Aici suntem în siguranţă. Arăţi ca naiba. L-ai…

O spuse pe un ton răspicat şi categoric.

— Nu l-am prins. Unde-i Dru?

August oftă.

— E teafără şi nevătămată. Şi are o obsesie

pentru pâinea prăjită. Dă-te la o parte ca să pot să închid uşa.

Privirea mi se înceţoşă. Am răsuflat lung şi m-am relaxat. Inima îmi bubuia în piept de fericire. Ştiam cum se simţea o valiză la aeroport când o lua cineva, în clipa când simţea mâna familiară cum o înşfacă de mâner.

Era tata. Se întorsese în sfârşit. Era aici şi urma să o luăm din loc. Mă copleşi fericirea de mai aveam puţin şi plesnea inima în mine. Mi-am şters lacrimile furioasă. Dacă mă podidea plânsul, tata avea să-mi arunce din nou Privirea lui, de parcă nu ştia ce să facă cu o fetiţă plăngăcioasă. Dar nu reuşeam să mă abţin. Acum puteam să recunosc că mă temusem că aveam să rămân aici pe vecie.

Acum eram în siguranţă.

Am împăturit puloverul de parcă îl puneam într-o cutie. Tata era aici. Asta însemna că plecam.

De-abia aşteptam!

Capitolul 25

Pereţi albi. Lumina soarelui. Mirosea a lămâie, lac de mobilă şi aer proaspăt. Am deschis ochii şi m-am uitat în jur. Am rămas pe loc destul timp, uitându-mă doar. Mă simţeam amorţită, dar într-un mod surprinzător de plăcut.

Auzeam respiraţia cuiva şi m-a străbătut un val fierbinte de uşurare. Graves? Oh, slavă Domnului! Câte am să-ţi spun!

M-am întors încet pe o parte. Spatele îmi înţepenise, la fel şi mâinile şi picioarele. Mă treceau junghiuri prin ceafa. Mă simţeam transpirată şi cu urdori la ochi. Pielea îmi aluneca pe cearşafurile curate. Eram doar în chiloţi. Nu mai aveam nici măcar bandajul de la mână, sau un sutien.

Cum s-a întâmplat asta? Tavanul era din rigips alb, cu un model repetitiv de romburi şi trandafiri sculptaţi adânc în el. Cealaltă Şcoală era mai murdară – în colţuri era negreală, saltelele din capela

transformată în sală de antrenamente erau folosite până când se rupeau, iar vestiarul fetelor avea mucegai prin colţuri. Nici măcar cloramina nu putea să-i vină de hac.

Dar aici era altfel. Aici la Schola Prima totul strălucea de curăţenie, şi chiar mă întrebam cum era posibil, căci nu văzusem pe nimeni ştergând praful. Ai fi crezut că există o armată întreagă de oameni de serviciu, după cum arăta.

Pe o noptieră vopsită în alb, cu picioare subţiri ca fusul, era o veioză. În loc de abajur avea lacrimi de cristal ca de candelabru, şi încă mai ardea. În bucăţile de cristal se oglindeau curcubeie mici şi lumina se reflecta pe piciorul din bronz vechi. M-am ridicat în cot, holbându-mă la ea de parcă era o navetă spaţială.

Unde naiba sunt?

Urăsc să mă trezesc cu întrebarea asta. E un clişeu, fireşte, dar e şi un hău adânc de nesiguranţă care înghite toată odihna de peste noapte. Pulsul mi se

acceleră. M-am ridicat încet în capul oaselor, strângând la piept cearşaful crem-deschis cu care eram învelită şi pilota albă. Aerul rece îmi atinse spatele gol, care îmi trosnea şi care era acoperit cu transpiraţie rece.

Camera era mică, dar nu avea niciun cusur. Un perete era plin de rafturi din pin nelăcuit. Ferestrele erau imense, deschise, şi pe ele se revărsa cu mărinimie lumina soarelui de după-amiază, strecurându-se pe lângă perdelele transparente şi un fotoliu lat şi alb din satin. În partea cealaltă a camerei era un birou alb cu rulou, iar în faţa lui, cu spatele la fereastră, un scaun de birou, demodat, din lemn deschis la culoare. O uşă întredeschisă lăsa să se vadă nişte gresie albă şi ceea ce părea o baie. Altă uşă probabil că dădea spre hol, căci era înţesată cu încuietori şi zăvoare. Uşa cu oglindă de la un dressing era pe jumătate deschisă şi am văzut câteva haine familiare atârnate pe umeraşe. Mai era şi o masă de toaletă mare şi albă cu o oglindă cochetă şi un scaun

cu pernă albă de satin, iar suprafaţa din faţa oglinzii cu ramă veche de bronz forjat era curios de goală.

Ce naiba?

Christophe stătea jos, pe podea, în spaţiul mai puţin luminos dintre birou şi rafturile de cărţi. Avea capul dat pe spate, gâtul întins şi părul ciufulit artistic. Avea ochii închişi şi gura uşor întredeschisă. Era cufundat într-un somn adânc şi ţinea o mitralieră – probabil cea cu care îl văzusem în Dakota – în poală. Mâinile îi zăceau moi şi graţioase, şi purta alt pulover negru subţire cu anchior şi o pereche de blugi. Cu picioarele întinse, bombeurile bocancilor se depărtaseră puţin şi tălpile uzate formau un V mângâiat de soare.

Am întins mâna şi am atins medalionul mamei. Am ţinut strâns la piept cuvertura, în timp ce căutam din priviri nişte haine. Dacă nu găseam altă soluţie, aveam să scot cearşaful de pe pat, dar…

Când am aruncat din nou o privire spre Christophe, am văzut că deschisese ochii – două

focuri albastre în umbra bibliotecii. Respira la fel. Niciun muşchi nu i se clinti. Se uita la mine şi, Dumnezeule, am simţit cum un val fierbinte îmi urcă pe gât şi îmi face obrajii să ia foc. Urmele de colţi de la încheietura mâinii care acum se vindecaseră mă furnicară ciudat şi mi-am smuls degetele de pe medalionul de metal cald.

Şi mai şi zâmbea. Ceva din zâmbetul lui mă făcu să mă simt uşor stingherită. Am înghiţit cu noduri.

— Eşti în siguranţă, spuse el într-un final. Şi iar vorbea pe un ton blând, nu pe tonul uşor zeflemitor pe care îl folosea de obicei. Nu vorbea aşa decât când eram doar noi doi. Eşti în aripa de nord. Asta a fost camera mamei tale. I-am pus să-ţi aducă hainele aici. Vor aduce şi computerul şi restul lucrurilor de îndată ce vor fi verificate şi declarate sigure.

Strângeam pilota la piept şi mă holbam la el.

— Procesul meu o să aibă loc la apus. Nu trebuie să-ţi faci griji. Totul o să fie bine. Tot nu se

mişcă, doar clipi rapid. Şi apropo, bună dimineaţa. Vrei să mănânci ceva? Micul dejun sau prânzul? Cred că e deja ora prânzului. Asta pentru cei care mişună pe timp de zi.

Aveam senzaţia neplăcută că pământul îmi fugea din nou de sub picioare.

— Graves. Ash. Lunganul, Dibs. Sunt bine?

— Supusul e la infirmerie, sedat şi imobilizat. E posibil să supravieţuiască. Robert şi Samuel sunt amândoi bine. Samuel e şi el la infirmerie. Are un talent desăvârşit pentru meseria de doctor.

Samuel? Ah, da. Dibs.

— Şi Graves? Şi Benjamin, Leon, şi ceilalţi?

— Benjamin şi oamenii lui sunt bine mersi, luând în considerare situaţia, şi stau de pază la ambele capete ale holului. O să facem un orar de pază de îndată ce toată situaţia asta neplăcută se va termina şi…

Nu-mi păsa.

— Graves. Unde e Graves?

Spune-mi că l-ai găsit. Dar ştiam eu că nu-l găsiseră.

Voiam doar să-mi spună că mă înşelam.

Colţurile gurii i se lăsară uşor în jos înainte să schiţeze din nou zâmbetul care-l caracteriza. Era o grimasă uşor rigidă de data asta.

— Nimeni nu l-a văzut, Dru.

Am simţit cum mi se strânge inima.

— Dar…

— Toţi profesorii şi elevii îl caută. Dacă nu cumva vârcolacii îl ascund în dormitorul comun, dar Robert jură că nu. Am dat de toţi, răniţi sau teferi, mai puţin de el. Atacul ăsta nu a provocat pierderi majore, slavă Domnului!

— Oh, Doamne!

Am găsit un cuvânt pentru senzaţia care-mi clocotea în gât.

Era acelaşi sentiment cunoscut. De abandon. Graves plecase şi mă lăsase, aşa cum făcuseră şi mama, bunica şi tata. Unde naiba ar fi putut să plece?

Am realizat, tresărind, că nu avea importanţă. Dacă era departe de mine, era în siguranţă. Doar că nu crezusem niciodată că avea să plece şi să mă lase. Chiar nu crezusem aşa ceva.

Iar acum mi-era cumplit de teamă că o făcuse.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Christophe în şoaptă, în camera scăldată în lumina soarelui. Părea că voia să afle cu orice chip. S-a întâmplat ceva între voi doi?

— Da. Nu. Nu ştiu. Cred că da. Uite ce e, eu… alea sunt hainele mele?

Şi cine mi-a dat jos sutienul? Obrajii mei erau aproape la fel de roşii ca părul lui Kir; îmi dădeam seama după cum îmi ardeau de tare.

Kir. Iisuse! Am simţit un fior pe şira spinării. El făcea parte din Consiliu şi era de partea Annei. Şi dacă…

Christophe se ridică în picioare într-o clipă. Ţinea arma automată lejer, ca un expert, îndreptată cu ţeava în jos. În alte condiţii mi-aş fi făcut griji dacă

umbla cineva prin camera mea cu o mitralieră, dar el era profesionist. Şi ca să fiu sinceră, mă bucuram că era aici.

Christophe se întorsese după mine. Din nou. Intensitatea senzaţiei de uşurare era destul de ridicolă. Când toată viaţa ai fost ca un bagaj care aşteaptă să fie luat de oameni, chiar şi când eşti de valoare şi ştii că eşti iubit, ajungi să te simţi ca un golden retriever când soseşte stăpânul acasă.

Christophe deschise uşa de la dressing, puse jos arma cu grijă şi păşi înăuntru.

— Doreşti ceva anume, sau doar ceva să-ţi pui pe tine? Aveai sânge de nosjerat pe haine; Samuel ţi le-a tăiat ca să poţi să dormi mai confortabil. Eu nu credeam că te deranjează prea mult.

Şi ai tras cu ochiul? Dar nu era genul de întrebare pe care puteam să i-o pun. Aş fi putut să i-o spun în glumă lui Graves, dar nu şi lui Christophe. Prima la mână, era în dressingul meu. A doua la mână, mai era şi mitraliera. Şi încă roşeam şi mă

simţeam ca şi cum greşisem cu ceva că leşinasem.

— Oh, am înţeles, chiar mă întrebam ce s-a întâmplat cu hainele mele.

— Poftim. Christophe ieşi cu un braţ plin de haine. Trebuie să găseşti ceva aici. Ai vrea să porţi ceva anume? Sau… poftim, uită-te.

Le lăsă la picioarele patului. Şase tricouri, pantaloni, un hanorac. Iisuse! îmi adusese un sfert din garderobă.

— Christophe…

Era prima dată când îl vedeam aproape fâstâcit.

— Nu-ţi face griji, nu mă uit. Vezi?

Se dădu doi paşi în spate, se răsuci în poziţie de drepţi, ca la paradă, şi se îndreptă spre dressing. Luă arma de jos şi se apropie de fereastră. Stătea în lumină şi şuviţele blonde din părul lui lung străluceau.

Nu-l mai văzusem până acum în plin soare. Şuviţele blonde deveniseră aurii şi pielea îi lucea. Lumina se reflecta în ţeava metalică retezată a mitralierei. Ţinea capul în jos, de parcă s-ar fi uitat pe

fereastră.

Acum procesam vorbele lui. Camera mamei mele. Pe rafturile din pin negeluit erau cărţi. Ale ei, oare?

Fă-o din nou… Hai, Beth. Te las. Visul îmi apăru din nou în minte. Oare era ceea ce numea bunica o viziune? Visele erau alunecoase, şi era cel mai bine să nu insişti. Ceea ce îţi doreai putea să se transforme în ce vedeai, şi nu ce era în realitate.

Dar în ultima vreme visam din ce în ce mai mult despre lucruri care aflam pe urmă că erau adevărate. Cum ar fi tata pe un coridor lung de beton, mergând spre moarte. Sau mama care mă ascunde într-o debara şi iese afară să se lupte cu Sergej.

Am înşfacat o cămaşă mai lungă şi am pus-o pe mine, închisă la nasturi.

— Unde îmi sunt chiloţii?

— Vezi în comodă. Camera ta veche a fost distrusă. Cineva a divulgat locul unde se află. Aici ar trebui să fii mai în siguranţă.

Când m-am dat jos din pat, cu grijă, mi se făcu pielea de găină pe picioare. Eram plină de vânătăi, unele verzi-galbene, altele albastre-roşiatice, iar palmele erau rană vie. În locurile unde mă atinsese sângele de vampir, erau nişte pete roşii şi aspre, precum cele cu care te alegi după ce te freci de covor. Sângele lor nu erodează pielea, dar e caustic. Muşchii de-a lungul şirei spinării zvâcniră, arătându-şi suferinţa.

După ce băieţii ajung la maturitate, se vindecă de aproape orice în câteva ore. Mie îmi apăreau semnele transformării, dar nu mă vindecam ca ei. Câteodată e nasol să fii fată.

M-am îndreptat, târându-mi picioarele, spre comodă şi am văzut că cineva îmi aruncase chiloţii şi sutienele de-a valma în sertarul de sus, în partea stângă, şi m-am simţit uşurată. Cine îi pusese acolo nu avusese timp să îi studieze.

Într-un final, ajungi să fii recunoscătoare pentru lucrurile mărunte, spunea bunica mereu.

Am găsit şi o pereche de blugi. Cam jumătate din lucrurile mele erau aici. Restul, cine ştia? Fuseseră oare pătate cu sânge de vampir? Arse? Lăsate unde erau?

Şi unde erau hainele lui Graves? Am apucat de marginea sertarului şi încheieturile degetelor mi s-au albit.

Vocea mea mă surprinse şi pe mine.

— Urăsc asta.

Christophe nu se întoarse spre mine.

— Ce?

— Atacurile vampirilor. Mă obişnuiesc cu un lucru, şi ei vin şi prăduiesc şi distrug totul. Apoi trebuie să mă obişnuiesc din nou cu altceva. E… Dumnezeule mare! E jalnic.

N-am găsit un cuvânt mai bun, nici măcar de data asta, şi mă simţeam complet aiurea, stând cu blugii în mână şi cu un pumn de bikini albaştri.

— Îmi pare rău. După voce, chiar îi părea rău. Acum o să fie mai bine. Îţi promit.

Graves n-ar fi spus asta. Ar fi făcut un comentariu ironic şi eu aş fi râs şi m-aş fi binedispus. Am simţit cum mi se strânge inima.

— N-are cum să fie mai bine, Christophe. Or să continue aşa până. or să mă omoare sau până când…

— N-or să te omoare. O spuse pe un ton aspru, dintr-o suflare. Ridică umerii de parcă l-aş fi lovit. Nu cât timp sunt eu aici.

— Dar tocmai asta e problema.

Ştiu că nu a fost frumos din partea mea. Dar era adevărat.

— O să dispari din nou, şi eu o să fiu nevoită să fac faţă de una singură. Iarăşi.

Mama care mă punea în ascunzătoarea din debara şi-mi spunea că eram fetiţa ei cuminte. Bunica pe patul de spital, stingându-se încetul cu încetul. Tata care mergea pe coridorul de beton spre uşa ce avea să se deschidă şi să lase la iveală o creatură care rânjea plină de ură, mortală.

Şi acum, Graves.

Lui Christophe parcă i se pusese ceva în gât.

— Când crezi că nu te-am vegheat? N-o să „dispar” din nou, Dru. Acum s-a terminat.

Christophe se mişcă de parcă voia să se întoarcă cu faţa la mine, şi am strâns la piept hainele, pentru orice eventualitate.

— Da, vezi să nu!

M-am îndreptat spre încăperea de unde se vedea gresia albă lucind şi care eram sigură că trebuia să fie baia. Speram că se gândise cineva să-mi aducă şi periuţa de dinţi. Asta dacă vampirii nu sângeraseră pe ea.

— Te şi cred!

— Aşteaptă şi o să vezi. Avea din nou tonul lui zeflemitor. De-acum încolo n-o să mai scapi aşa uşor de mine, moj maly ptaszku!

Încăperea cu pricina chiar era o baie. Albă, curată ca lacrima, cu armătură veche de bronz şi o fereastră în tavan care lăsa să intre lumina soarelui. Uau! Puteai să te bronzezi la duş, pentru numele lui

Dumnezeu!

— E uşor să scapi de oameni, Christophe. Tot ce trebuie să faci e să te bazezi pe ei.

Am închis uşa şi am încuiat-o. Mă simţeam de parcă aş fi repurtat o mică victorie.

Era ridicol. Ce aveam de câştigat? El nu opusese rezistenţă.

Doar că îmi doream din tot sufletul ca el să fie Graves. Voiam să văd zâmbetul lui mai mult chinuit şi ochii lui verzi mai mult decât recunoşteam şi faţă de mine însămi.

Când o să vrei să-mi povesteşti, caută-mă.

Ceea ce însemna că avea să se întoarcă, nu? Unde naiba era? Nu-i stătea în fire să dispară aşa. Dar e adevărat că fusese foarte mânios. Aproape că făcuse gaură în perete când lovise cu pumnul. Şi asta pentru că nu am putut să deschid gura destul de repede.

Vrăbiuţa mea (în limba polonă în original)

Chiar şi Lunganul a spus că avea să se întoarcă. Dar el nu-l cunoştea aşa de bine, nu? Nu avuseseră timp să se apropie.

Dar oare eu îl cunoşteam pe Băiatul meu Goth aşa de bine?

Se părea că nu.

Graves era singurul pe care mă puteam baza în situaţia de faţă destul de nasoală, şi fără el lângă mine eram…

Bravo ţie, Dru. Mai zici că eşti dură. Iisuse. E doar un băiat. Treci peste asta!

Dar nu era doar un băiat. Era singurul băiat pe care îl considerasem vrednic de a fi cu mine din atâtea şcoli. De când fusese muşcat de un vârcolac fusese statornic ca piatra. Ăsta era cel mai bun lucru din toată situaţia asta naşpa.

Şi acum plecase. Şi nu-mi dădea pace un gând ciudat, oricât de mult încercam să-l alung, că nu avea să intre în pas de plimbare în cameră şi să arunce în dreapta şi în stânga glume ironice.

Deci trebuie să te duci să-l cauţi, aşa cum a spus. Nu?

Doar că nu aveam nicio idee de unde să încep căutarea. Dispozitivul meu de gândire era destul de avariat.

Cada era o chestie mare din fontă şi duşul părea mai vechi decât era. Era şi o perdea de duş nou-nouţă pusă pe un inel prins cu un şurub în perete. Când am deschis robinetul, la început apa care curgea în bazinul alb curat al chiuvetei era ruginie, apoi s-a limpezit şi s-a încălzit.

Am încercat să nu mă gândesc la nimic.

M-am trezit că plângeam în tăcere. Nu m-am uitat în oglinda de deasupra chiuvetei. În baie mai era şi un dulap încastrat în perete cu prosoape albe curate care miroseau a balsam de rufe. Mi-am înăbuşit suspinele cu un prosop în timp ce apa de la duş curgea, apoi am intrat în cadă şi mi-am spălat trupul şi sufletul care mă dureau de transpiraţie, de secreţii nazale, de lacrimi şi de senzaţia de teamă care nu voia

să mă părăsească, pe lângă duhoarea de sânge de vampir putrezit. Aveam şampon şi balsam de păr. Un săpun într-un ambalaj de hârtie cerată. Pe el scria ceva în franceză. Cineva îşi amintise să-mi pună şi o periuţă de dinţi şi pasta de dinţi Crest din camera mea.

Parcă eram din nou într-o cameră de hotel. Doar că de data asta tata nu mai era dincolo de uşă, uitându-se la televizor în timp ce încărca magaziile armelor, sau îşi curăţa puştile, sau se uita prin agendă. Nu. Dincolo de uşă era acum o tăcere ciudată, ca atunci când ascultă cineva, de parcă ar fi ştiut Christophe că plângeam.

Şi nu-mi plăcea deloc asta.

Capitolul 26

Lângă uşa care dădea spre hol era o măsuţă mică şi când am ieşit, în sfârşit, de la baie cu o mână de prosoape ude în care îmi înfăşurasem chiloţii, am aflat pentru ce era folosită. Pe ea era o tavă, cu un pahar de hârtie cerată cu cafea. Mai era şi un vas acoperit, din argint bine lustruit. Câteva felii de pâine albă prăjită, unse cu unt şi care scoteau aburi, şi un castronel cu căpşune şi afine. Mai era şi un bol mic de argint cu frişcă.

Una peste alta, arăta ca un mic dejun obişnuit de la Şcoală. Doar că jos la cantină nu eşti servit în vase de argint. Dar în rest se face tot posibilul ca puştii să fie hrăniţi bine. Chiar dacă nu mai sunt aşa de tineri.

— Nu ştiam ce o să vrei să mănânci.

Christophe luă paharul de hârtie cu latte. Acum avea din nou tonul zeflemitor. Arma nu se vedea nicăieri.

— Totuşi, Leontus a insistat să bei asta.

Era un latte cu aromă de banane. I l-am luat din mână cu grijă, fără să-l ating. Cred că te poţi baza pe anumite lucruri.

— Hm, da. Mersi. Christophe…

— Nu te învinovăţesc, spuse în şoaptă. Ai fost plimbată dintr-un loc în altul ca o piesă de şah. Ca un pion. Probabil că te-ai întrebat de câteva ori dacă nu cumva te foloseam drept momeală şi dacă-mi păsa cât de cât de tine.

Uau! O situaţie destul de stânjenitoare, mai ales că avea dreptate. Şi eu, care altă dată veneam imediat cu câte o replică, am rămas fără cuvinte.

— Ăăă, păi…

— Nici nu ştiam că exişti până nu m-a sunat tatăl tău. Nici Augustine n-a spus nimănui.

August. Dispăruse după ce verificase dacă Christophe făcea parte din Ordin. August fusese cel care garantase pentru Christophe prin telefon şi mă făcuse să am încredere în el prima dată.

— De ce ar suna…

— Nu ştia în cine să se încreadă. Eu eram suspect şi… mai sunt şi alte motive. Era mai înalt decât mine şi mă privea de sus, cu mâinile goale atârnându-i graţios pe lângă corp. Mama ta a vrut dintotdeauna o viaţă normală. A fost un suflet… bun. Scoase un sunet uşor, dregându-şi vocea, de parcă era stânjenit. Nu sunt prea mulţi din rândul nostru care să aibă suflete bune.

Picioarele ameninţau să mi se înmoaie. M-am dat înapoi, şi m-am lovit de pat. Am căzut în fund aşa de tare că mi-au clănţănit dinţii.

Christophe continuă, alegându-şi cu grijă fiecare cuvânt.

— Nu ştiu cum m-a găsit tatăl tău. A fost o surpriză, mai ales că de ultima dată când am vorbit cu el lucrurile, hm, n-au mers prea bine. Atinse capacul de argint care acoperea probabil o farfurie cu mâncare. Deloc.

A aflat unde eşti aşa cum a aflat şi de celelalte

lucruri – în magazinele mici de obiecte oculte care îţi dădeau fiori şi în alte locuri pe care i le indicam eu. Poate că pe tine te căuta de atâta timp. Am dus paharul de hârtie la gură. M-am oprit la jumătatea drumului pentru că el părea să fi rămas fără cuvinte.

— Ce s-a întâmplat?

Lăsă capul în jos, de parcă se ruga.

Bunica se pricepea la rugăciuni. Doar că ale ei se abăteau puţin de la calea bătătorită. Vorbea cu Dumnezeu aşa cum vorbesc unii oameni cu psihologul. Asta când nu-i spunea cum ar fi putut lucrurile să fie făcute cu mai multă eficienţă, dar El era Dumnezeu şi ea doar o bătrână, şi ce ştia ea, la urma urmei?

Cred că Dumnezeu a fost foarte mirat când bunica a apărut la porţile raiului.

— Am găsit-o. Ea a plecat de la Schola, a lăsat totul în urmă. Şi-a luat doar o valiză mică. N-a vrut să-mi spună de ce, şi nu cred că îşi imagina că poate să se ascundă de mine. De ei, da. De mine însă nu.

Inspiră adânc şi umerii i se lăsară în jos ca apăsaţi de o povară. Când am aflat ce alesese… am fost furios. L-am ameninţat. Dar nu am vorbit serios, Dru, jur. Ea îl iubea; nu puteam să-i fac rău luându-i ce iubea. Deja pierduse prea multe. Şi-a văzut părinţii murind. Ştiai?

Îmi simţeam gura amorţită, deşi era plină de cafea fierbinte. Am înghiţit cu noduri. Lichidul mă ardea pe gât.

— N-nu. Nu mi-a spus nimeni.

Bunica vorbea de rude – mai ales de morţi. Tata vorbea şi el uneori de bunica; ea îl crescuse după ce tatăl lui a lăsat-o însărcinată şi a fugit. Dar niciunul din ei nu vorbea despre rudele din partea mamei. Tata nici despre mama nu vorbea prea mult. Făcea faţa aia care spunea îmi e dor de ea, dar să nu îndrăzneşti să-i pomeneşti numele, lucru la care se pricepea foarte bine.

Eu nu puneam multe întrebări. Ştiam eu de ce. Şi în plus, ce era de întrebat? Nu m-am îndoit

niciodată că m-a iubit.

Nu m-am îndoit niciodată că mama păţise ceva. Nu m-am îndoit niciodată nici că bunica mă iubea dar că era prea bătrână ca să poată să mai rămână cu mine.

Cred că atunci când eşti copil nu te gândeşti prea mult la chestiile astea. Le iei pur şi simplu de bune, ca nişte semne din naştere. Astea au fost pietrele care stăteau la temelia lumii mele, şi nu se clinteau. Cel puţin nu cât timp am fost mică.

Acum totul se clătina şi nu găseam niciun loc solid unde să sar.

Umerii lui Christophe erau încordaţi. Stătea ca şi cum se aştepta să primească un pumn sau doi.

— Nu ştiu dacă i-a spus. Tatăl ei a fost kouroi şi mama ei muritoare de rând. Dar au dat naştere la o minune. Avea cincisprezece ani când au fost atacaţi. Omorâţi. Tot Sergej a fost. De-abia am ajuns la timp; ea a supravieţuit doar din întâmplare. A fost adusă aici. A fost un şoc. Tatăl ei… voia ca ea să ducă o

viaţă normală. Cred că s-a gândit că îşi permitea luxul de a trăi în mijlocul unei zone ecranate. Râse amar. Ea voia să fie normală; voia să plece acasă. Tot timpul repeta asta. Am crezut că până la urmă o să înţeleagă că era imposibil.

Ce puteam să spun? Mi-am umezit buzele uscate.

— Te-a numit prospătură.

Presupun că ţineam neapărat să ştiu. Dacă se întâmplase în realitate sau visasem.

El se roti rapid şi se uită fix la mine. Începură să i se vadă semnele transformării. Era ca o cobră care îşi desfăcuse gluga. Pericolul radia în toate direcţiile. Ochii lui ardeau şi părul i se făcu negru şi lins. Dar am simţit o alinare ciudată şi surprinzătoare. Ştiam că aveam dreptate, în adâncul sufletului. Nimic nu se compară cu sentimentul cât de mic de siguranţă pe care îl ai când lumea îţi fuge de sub picioare.

— Da, spuse el într-un final. Este… era… un jargon pe vremea aia. Ei i se părea amuzant.

Am mai luat o gură de latte cu aromă de banane. Aveam mare nevoie de cafeină dacă trebuia să mă confrunt cu aşa ceva. Fiecare vânătaie îmi zvâcni puţin şi reveni la o durere de intensitate redusă.

— Deci, ăăă, ţi-a plăcut mult de ea.

El ridică din umeri. Nu i se mai vedeau semnele transformării. Îi apăruseră din nou şuviţele blonde.

— Ea s-a asigurat că rămân aici. La lumină, spuse.

Dacă voi avea nevoie de un motiv, Dru, acela vei fi tu.

Ştiam că partea asta nu o visasem, mai ales buzele lui lipite de ale mele. Asta se întâmplase imediat după ce ne ajutase să scăpăm de la cealaltă Şcoală. Cea care ardea şi unde el mă scosese din flăcări.

Şi Graves îi convinsese pe vârcolaci să se întoarcă şi să ne ia pe amândoi.

Am tras adânc aer în piept.

— Ai idee cât de ciudat e că ai fost îndrăgostit

de mama şi acum eşti… grămadă peste mine?

Poate că ar fi trebuit să o spun cu mai mult tact. Dar începeam să pierd din abilităţi, şi tactul e de obicei primul care dispare.

— Dar sunt şi prea bătrân pentru tine.

Afişă un zâmbet larg, strălucitor, care mă nelinişti. Şi ochii lui albaştri, aşezaţi simetric pe chipul lui perfect proporţionat, erau flămânzi.

— Ai puţină încredere în mine, vrăbiuţo. Am făcut ceva care să te facă să nu te simţi în largul tău?

M-am trezit că îmi frecam încheietura mâinii stângi de blugi. Era cât pe ce să vărs cafeaua, aşa de tare tremuram.

— În afară de faptul că mi-ai supt sângele şi că ai apărut de fiecare dată când vampirii au încercat să mă omoare?

Şi că m-ai băgat în sperieţi? în afară de asta, cred că stăm foarte bine. Apoi am simţit că parcă trebuia să mă adaug ceva. Am încredere în tine.

Cred. Chiar dacă mă mişti de colo-colo ca pe o

piesă de şah. Ciudat, Graves a fost cel care a venit cu ideea asta.

Îmi doream foarte mult să-l văd pe Graves acum. Dar cum puteam să-i explic tot ce se întâmpla? De unde aş începe? E adevărat că el înţelegea destul de multe. Era un tip foarte înţelegător. Dar asta… era ca şi cum i-aş fi spus lui Christophe că cu şi Graves făcusem sex, cam aşa ceva.

Însă mi se păru o Idee Foarte Proastă.

Christophe încuviinţă din cap cu mişcări încete.

— Asta e mai mult decât primesc de la mulţi dintre aşa-zişii mei prieteni. Te-am dezamăgit până acum, Dru?

Am stat şi m-am gândit. Prima dată când îl văzusem fusese după ce îl împuşcasem pe Ash în faţă. Christophe îl alungase şi-mi spusese să mă duc acasă. Apoi a apărut la uşa mea, mi-a spus de Ordin, mi-a adus de mâncare… se căţărase pe capota camionetei tatălui meu şi îi spusese lui Graves să treacă la volan, intrase printr-un perete şi se războise cu Sergej ca eu

să pot să fug. Ca să nu mai zic că m-a scos din Şcoala în flăcări şi ne-a ajutat să fugim.

M-a luat în braţe la debarcader. Şi mai târziu, în întuneric, m-a sărutat pe buze şi mi-a spus că cu trebuia să fiu motivul pentru care avea să lupte.

Am simţit cum mă înroşesc din nou când mi-am amintit scena.

Şi cel puţin, atunci când Christophe era în preajmă, ştiam ce să fac. Era într-un fel ca şi cum l-aş fi avut pe tata din nou cu mine. Mă rog, nu chiar la fel. Pentru că el nu îmi dădea acelaşi sentiment de degajare. Doar că îmi ştiam locul în lume din nou. Aşteptam un adult să mă înveţe ce să fac atunci când mă confruntam cu Lumea Reală.

Am stat şi m-am gândit ceva vreme, şi Christophe aştepta. Nu mă îmboldea deloc; mă lăsa să-mi dau seama singură. Am apreciat lucrul ăsta.

Dar aş fi apreciat şi mai mult dacă în locul lui era Graves.

— Nu, am conchis eu într-un final. Dar nu cred

că o să rămâi lângă mine.

— Îmi acorzi măcar şansa să o dovedesc?

Se uita în continuare pe fereastră. Dar stătea tot încordat, cu capul între umeri, de parcă aştepta un pumn.

Mă întrebam de ce. Oare cum era să fii în pielea lui? Toată lumea să se teamă de tine din cauza unor lucruri pe care nu poţi să le schimbi – locul unde te-ai născut şi menirea ta.

Era ca djamphirii care îi dispreţuiau pe vârcolaci. Nu era frumos şi nu-mi plăcea deloc. Şi cel puţin Graves stabilise o oarecare legătură cu vârcolacii ca să supravieţuiască – îşi făcuse imediat prieteni. Cei din neamul lui Christophe se temeau de el.

Puteam măcar să-i dau o şansă. Mai ales că făcuse întotdeauna ce spusese că va face.

— Mda.

Nu păream deloc binevoitoare. Sau fericită. Dar mai mult nu puteam.

El se relaxă.

— Bun. Acum vrei să iei micul dejun?

— Da, cred că da. Dar gândindu-mă cum îl cunoscusem, mi-am amintit şi ce voiam de fapt să ştiu. Vreau să-l văd pe Ash. Şi să-l caut pe Graves.

Chiar dacă probabil acum e la depărtare de două state. Eu aş fi fost şi mai departe.

Şi totuşi… Vino să mă cauţi. Oare Graves chiar credea că aşa aveam să fac?

Christophe încuviinţă din cap.

— Mă aşteptam la asta. Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat ieri?

Tu n-ai fost acolo? Dar pe urmă mi-am dat seama la ce se referea.

La Anna. Ceea ce ridica altă întrebare.

— Ce-o să se întâmple cu tine? Despre ce fel de Proces e vorba?

— Nu-ţi face griji în privinţa asta.

Făcu un gest de lehamite şi se întoarse în sfârşit cu faţa spre mine. Soarele se ascunse pe după un nor.

— Totul e sub control, adăugă.

Nici pe departe. Doamne Sfinte!

— Anna te urăşte foarte mult.

Aşa cum mă urăşte şi pe mine. Ce i-am făcut? Dumnezeule!

— Femeie capricioasă ce e! mormăi el. Uite ce e, Dru, e doar o situaţie temporară. Lasă-mă pe mine să mă ocup de ea şi pe urmă putem să trecem la treburi serioase.

Oh, deci tu ai de gând să te „ocupi” de ea? O senzaţie vagă de uşurare îmi umplu inima amorţită. Era şi timpul să se ocupe cineva de treburi. Eu nu pot să o fac de una singură.

— Adică?

— Să te antrenez. Să mă asigur că Sergej nu dă de tine până nu ajungi la maturitate, şi nici după.

Eram perfect de acord. Dar totuşi nu-mi aducea nicio alinare.

— La ce bun? O să încerce mereu să mă omoare.

Tata ar fi recunoscut sarcasmul din vocea mea şi mi-ar fi spus să nu fiu obraznică. Graves şi-ar fi dat ochii peste cap şi ar fi pufnit.

Zâmbetul lui Christophe nu era deloc plăcut. Se uita în jos când zâmbea, nu la mine. Era destul de rece ca să-ţi dea fiori pe şira spinării.

— O să observi că nu mai vine el în persoană. Îi e frică de tine.

M-am înecat cu o gură de latte cu banane.

— Ce?

El e regele vampirilor, pentru numele lui Dumnezeu. De ce naiba s-ar teme de mine?

— Ai reuşit să fugi de el, Dru. I-ai ţinut piept până când au sosit ajutoare. E adevărat că ai avut noroc, dar i-ai ţinut piept. Ceea ce a fost mai mult decât a putut să facă mama ta, sau chiar Anna. Christophe se uita la mine de parcă ar fi trebuit să-mi dau singură seama, nu să-mi explice el. El l-a trimis pe Ash, şi Ash nu s-a mai întors. A cerşit, a luat cu împrumut sau a furat un hoţ de vise, şi tu tot ai

supravieţuit. A trimis o Aruncătoare de foc şi a avut ajutorul unui trădător din Ordin, şi tu eşti încă în viaţă.

— Asta datorită lui Graves. Şi ţie. Am ridicat bărbia cu încăpăţânare. Nu mi se datorează mie.

— Ba da, Dru. Tu nu eşti ca Elizabeth. Tu eşti o luptătoare. Poţi să ne ajuţi să schimbăm şi mai mult mersul lucrurilor.

Ochii îi scânteiau, faţa îi era aspră. Chiar şi lumina slabă a soarelui îl avantaja, făcându-i pielea albă să lucească.

— Din cauza asta eşti aşa de importantă. El e foarte aproape de rangul de rege al lor. Omoară-l şi…

Stomacul mi se întoarse pe dos.

— Stai aşa, ce-ai zis? Să-l omor?

— Asta e cu siguranţă singura soluţie pe care o văd.

Lumina scăzu şi mai mult în intensitate şi umbrele de sub ochii şi pometii lui se uniformizară.

— Dar trebuie să te antrenezi din greu ca să poţi să tinzi la aşa ceva. Mai sunt şi alte obstacole de

înlăturat.

— Da. Asta cred şi eu. Anna e încă în viaţă, nu?

— N-a fost niciodată faţă în faţă cu Sergej.

Uau' Conversaţia asta chiar îmi deschidea ochii.

— Niciodată?

— Nici măcar o dată. A fost salvată de la un atac obişnuit de nosferaţi, adusă aici, şi de atunci n-a mai păşit afară din Schola fără un contingent de gărzi de corp şi măsuri de securitate care l-ar face pe preşedintele ţării să pară o ţintă uşoară.

— Dar a venit la…

— A venit la Şcoala de corecţie unde ea te-a trimis, da. De ce crezi oare?

Stai puţin! Cum?

— Ea m-a…

Am procesat informaţia. Cafeaua începu să-mi bolborosească în stomac. Aţi râgâit vreodată acid, sirop de banane şi cafea? Nu e prea plăcut. Îmi

simţeam buzele amorţite. Inima îmi bubuia ca roţile unui tren de viteză.

— Am crezut că nu se ştie cum am ajuns acolo.

— Acum ştiu. Ce crezi că am făcut când nu-ţi păzeam fereastra? Am adunat dovezi, Dru. Şi chiar dacă nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat între tine şi Anna ieri, pot să ghicesc.

Nu, nu cred că putea. Nu chiar. Visul pe care încercam să-l alung de săptămâni întregi reveni, aducând cu el fum, cenuşă şi groază.

Somn uşor, vise plăcute.

Nosferaţii să te sărute!

Stăteam pe loc. O siluetă oribilă se ridica din subconştient, ca un corp care ştii că nu e uman sub un cearşaf. Am alungat-o, dar nu voia să plece. Un singur lucru explica toate astea, tot ce văzusem.

Şcoala era cufundată în tăcere, dar afară se auzea vântul. Era o briză uşoară de primăvară, şi-mi venea să deschid larg fereastra şi să sar. Voiam să alerg. Nu ieşisem afară de când ajunsesem aici şi asta

mă măcina. Aveam nevoie de aer proaspăt.

Asta după ce vomitam tot ce-mi trecuse prin minte să mănânc.

— Voia să mă facă să te urăsc. Parcă eram un copil de cinci ani. Eu… se uita la mine de parcă voia să afle ceva.

— Chiar voia să afle, Dru. Voia să afle ce îţi mai aminteai. Voia să ştie ce-ai văzut…

N-am văzut nimic. Am auzit doar. Aveam doar cinci ani.

— Taci din gură!

Am scăpat paharul cu latte din mână şi a căzut pe parchetul din lemn de esenţă tare. Cafeaua a clipocit, dar paharul a rămas ca prin minune în picioare.

— Taci din gurăl Mi-am pus mâinile la urechi. Taci din gură taci din gură taci din gură!

Mă apucă de încheietura mâinii şi atunci mă lovi în nări mirosul de plăcintă cu mere. Fără să ştiu nici eu de ce, a dezlănţuit totul în mine şi am văzut ca

prin ceaţă pentru câteva secunde. Când mi-am revenit, ajunsesem nu ştiu cum pe jos şi genunchii încă mă dureau de la căzătura zdravănă, şi dădeam în Christophe unde nimeream. Nu-l loveam tare, ci doar dădeam haotic din mâini.

— Taci din gură! ţipam.

Ţipam întruna, deşi el nu spunea nimic. Mă lăsa să dau în el, parând loviturile când acestea ameninţau să-i atingă faţa. Când m-am oprit să respir, nu a încercat să mă facă să încetez. Mă lăsa să-l lovesc în continuare şi când m-am potolit şi m-am aplecat ostenită, mă cuprinse în braţe şi începu să mă mângâie pe păr în timp ce suspinam.

Nu era doar gândul oribil din mintea mea. Ci totul. Bunica, tata, visele, medalionul, vârcolacii, vampirii, Sergej şi mama. Faptul că Graves plecase, atacurile şi nesiguranţa şi abisul oribil din pieptul meu care se deschise şi sângera. Poţi să îngrămădeşti rahatul sub pat destul timp până când începe să miroasă.

Poţi să faci faţă până în momentul în care totul se năruie. Şi dacă avea de gând să ia el frâiele, dacă nu eram singură, asta însemna că puteam să-mi dau drumul. Asta însemna că nu mai trebuia să ţin totul ferecat în mine.

Am încercat să-l mai lovesc de câteva ori, fără tragere de inimă, şi plângeam aşa de tare că nu puteam să respir.

— Descarcă-te, îmi şopti el în păr. Descarcă-te, moj maly ptaszku.

Cred că cel mai mult conta că se întorsese iarăşi după mine. Ca senzaţia de uşurare pe care o simţeam de fiecare dată când auzeam portiera camionetei tatălui meu închizându-se şi când el intra cu paşi apăsaţi în casă sau în apartament sau în camera de hotel sau orice loc afurisit în care locuiam. De fiecare dată inima mi se umfla ca un balon pentru că nu mă uitase şi nici nu mă abandonase. Orice puşti se teme de asta, nu? Că într-o bună zi o să fie abandonat într-un colţ, ca o jucărie care te fixează cu ochii de

nasturi şi cu inima frântă.

Christophe se întorcea mereu după mine. Acum era aici. Îmi salvase din nou viaţa.

Dar, Dumnezeule, cât de mult îmi doream să fi fost Graves în locul lui!

Capitolul 27

Când plângi în hohote, eşti epuizat şi aproape amorţit. Şi stânjenit, mai ales dacă eşti ud pe faţă şi murdar de secreţii nazale. M-am aşezat pe podea, cu spatele rezemat de patul alb, holbându-mă la pata lipicioasă de cafea cu aromă de banană. Auzeam un bâzâit ciudat în cap, cum se întâmplă când ai plâns până ţi-au secat lacrimile şi nu vrei să te mai gândeşti la nimic. Mintea ţi se goleşte şi urechile îţi ţiuie.

Christophe îmi aduse un prosop de faţă ud şi rece şi o cutie cu şerveţele. Se instală turceşte pe podea la câţiva centimetri distanţă. Ce faci când un djamphir chipeş te priveşte îndeaproape? Se holba la mine ca viţelul la poartă nouă. Sau ca şi cum eram plină de muci şi era prea drăguţ ca să-mi spună.

Mi-am suflat nasul şi m-am şters cu simţ de răspundere. Mormanul de şerveţele folosite deveni mai mare şi mi-am tamponat cu prosopul faţa care-mi ardea şi mă durea. L-am trecut uşor peste vânătăi. Un

prosopel rece îţi prinde bine după ce ai plâns de ţi-au ieşit ochii. Bunica avea obiceiul să-mi pună o cârpă rece la ceafă după ce plângeam, fie din cauza a ce se întâmpla la şcoala din vale, fie din alte motive. Îţi face bine şi după ce ai o enterovirozã şi vomiţi. Te linişteşte.

Mi-era greu să respir prin prosopul gros, aşa că l-am dat la o parte şi am înfruntat din nou lumea înconjurătoare.

Christophe mă privea în continuare şi parcă i se vedea o cută între sprâncenele lui negre. Ca şi cum îşi făcea griji pentru mine sau ceva de genul.

Nu-l învinovăţeam. Şi eu îmi făceam griji pentru mine.

După puţin timp, Christophe îşi dădu probabil seama că mă liniştisem. Se uita la mine aşa de fix, poate încerca să mă citească. După tot ce se întâmplase, nu mai eram aşa de bună să-mi ascund emoţiile şi să afişez o faţă inexpresivă.

— Procesul meu începe la apus.

Mâinile i se odihneau pe genunchi, relaxate. Arăta mereu imposibil de finisat, dichisit şi strălucind din cap până-n picioare. Nu-l văzusem niciodată petrecând mult timp în baie ca să se aranjeze. Începeam să cred că ar fi arătat aşa chiar dacă n-ar fi fost djamphir.

— Dacă totul merge bine, n-ar trebui să dureze mai mult de o oră şi ceva ca să se lămurească toată lumea. Pe urmă…

— Ce-ai de gând să faci?

M-am tamponat din nou cu prosopul pe frunte.

— O să mă asigur că Anna nu poate să-ţi facă rău. O să mă asigur că va plăti pentru ce a făcut.

I se încleştase maxilarul şi am fost deodată recunoscătoare că nu vorbea despre mine în felul acela rece şi detaşat.

— După ce se va termina cu toate astea, nu vei avea de ce să-ţi mai faci griji. Cel puţin nu în privinţa Ordinului. Asta dacă nu cumva Sergej a reuşit să corupă la un nivel mai profund decât am aflat.

Un muşchi de pe obraz îi zvâcni.

— Dar chiar şi aşa dacă e> n-o să te las. Nu plec nicăieri, Dru.

— Da. Sigur. Am închis ochii şi am pus prosopul peste ei; era o senzaţie plăcută. Mă rog. Eu vreau să-l găsesc pe Graves.

— Toată lumea îl caută. Şi-a ales o ascunzătoare bună. Asta dacă nu cumva…

— Dacă nu cumva ce?

M-am uitat la el de sub prosop.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat între voi doi. Dar dacă chiar s-a întâmplat ceva, e posibil să fi plecat de la Schola? mă întrebă el şoptit, pe un ton blând, de parcă i-ar fi fost frică să nu cedez din nou nervos.

Acum că îl auzeam dând glas gândurilor mele, situaţia părea mai rea.

— N-ar face aşa ceva.

Am sărit ca arsă. Era ca şi cum m-aş fi repezit în apărarea tatălui meu. O faci pentru că trebuie, chiar dacă nu crezi nici tu ce spui.

— Nu m-ar abandona el.

Nu suportam pur şi simplu să-l aud pe Christophe spunând-o.

Nu-i stătea lui Graves în caracter să mă lase baltă. Pur şi simplu el nu era aşa. Se ţinuse scai de mine din Dakota. Suntem noi doi împotriva lumii, spusese el. Să nu îndrăzneşti să pleci şi să mă laşi.

Caută-mă!

Am rămas la speranţa pe care o nutream, oricât de stupidă ar fi fost.

— Sigur i s-a întâmplat ceva, am spus, şi cuvintele mi se opriră în gât. Dumnezeule!

— Dacă e încă la Schola, o să-l găsim. O să dureze ceva, totuşi. Vrei să căutăm în fiecare cameră?

N-ar fi de niciun folos.

— Ei n-ar fi de acord să facă asta.

— Dacă o să le ceri, or s-o facă.

Era ceva la mintea cocoşului. Ca şi cum ai zice că cerul e albastru sau că vampirii beau sânge. Simplu ca bună ziua, Dru.

— Au fost antrenaţi să sară imediat când o svetocha deschide gura.

— Anna.

Parcă era un cuvânt spurcat. Aşa şi începea să fie. Aproape m-am cutremurat când l-am rostit, de parcă m-aş fi aşteptat să o văd apărând din senin.

— Christophe?

— Ce?

L-am simţit aplecându-se spre mine. E ciudat să te simţi astfel privit, de parcă ai fi singura din lume de care ascultă. În cea mai mare parte a timpului, oamenii sunt distraşi sau se gândesc la replicile pe care urmează să le dea. Nu sunt mulţi care chiar ascultă şi niciodată nu mă ascultă pe mine. Adulţii îşi închipuie că nu am nimic concret de spus, băieţii sunt prea ocupaţi cu problemele lor, alte fete sunt la ani-lumină distanţă de mine, fie la mail, fie în clasă. Niciuna dintre ele nu înţelege cum e să dezlegi un blestem sau să extermini un cuib de spirite-carcalac.

Sau ca fiecare persoană şi lucru pe care le-ai

considerat stabile şi reale să-ţi fie luate pe rând. Asta în timp ce vampirii îşi arată colţii şi vor să te omoare.

Mi-am bătut capul ce să spun.

— Ia spune-mi, eu miros ciudat?

Am întredeschis un ochi şi m-am uitat la el.

Sprâncenele i se ridicaseră de tot şi ochii lui reci deveniră expresivi pentru o clipă, nu ca înainte, când nu puteai să citeşti nimic în ei.

— Ce?

— Ăăă… Unii vârcolaci îmi spun că… miros. Şi tu la fel.

Miroşi ca o lumânare de Crăciun, dar în sens bun. Doar că dacă mirosul vine de la sângele pe care îl bei, nu-mi mai place aşa de mult.

— Eşti foarte curioasă şi perceptivă, moja ksiqiniczko.

Tuşi uşor.

Ştiu ce înseamnă asta; aşa se pregăteşte un adult să-i vorbească unui copil despre sex.

— E adevărat că miroşi foarte frumos. A

condimente şi sare. E un miros foarte plăcut. Asta înseamnă că atunci o svetocha a ajuns la maturitate, care e diferită de o maturizare fizică…

Dacă începea să vorbească cu eufemisme, aveam de gând să ţip.

— Asta-i bine. Şi tu? Niciun alt băiat nu mai miroase ca tine.

— Ar trebui să fiu mândru de asta.

Dar chipul îi deveni din nou inexpresiv şi tonul oficial uşor zeflemitor se făcu din nou auzit.

— Dacă n-ai de gând să-mi răspunzi la întrebare, Christophe, spune-mi.

Acum regretam că deschisesem subiectul. Am rulat prosopul şi am oftat, ridicându-mă scârţâind din toate încheieturile. Epuizată şi golită, simţeam că toate organele luaseră o pauză. Era o senzaţie diferită de amorţeală, una care îmi plăcea. Nici măcar gândul la tata nu mă mai durea aşa de mult. E ca atunci când te ciupeşti de piciorul amorţit.

— Cât e ceasul?

— E ora trei. Dru…

— Vreau să-l văd pe Ash. Pe urmă vreau să-l caut pe Graves.

— Ar trebui să te odihneşti. Noaptea asta e posibil să fie grea.

Am ridicat bărbia. Era faţa de catâr încăpăţânat pentru care bunica mă dojenea aşa de des.

— Nu eu sunt judecată.

Christophe încuviinţă din cap, ca şi cum s-ar fi aşteptat la aşa ceva.

— Adevărat. Dar ai putea să fii puţin mai drăguţă cu mine, vrăbiuţo.

Aşa ar trebui să mă port cu tine? apoi m-am simţit vinovată. El îmi salvase viaţa, şi nu numai o dată. Acum n-aş mai sta într-un dormitor alb scăldat într-o lumină haotică – deoarece soarele se ascundea după nori şi lumina devenise difuză – dacă n-ar fi fost el. Medalionul de pe piept zvâcni puţin când senzaţia veche şi familiară de furie încercă să se facă simţită. Nu era furie adevărată, ci doar o senzaţie confortabilă.

În momentul acela, ăsta era cam singurul lucru la care mă pricepeam.

Deşi de fapt nu simţeam nimic. Porţia de plâns mă golise de tot. În subconştient aveam încă gândul cumplit care mă panica. Cum faci faţă la aşa ceva?

Prin muncă, am conchis eu. Trebuie să fie ceva de făcut până diseară.

— Vreau să mă duc la infirmerie, am spus eu încet şi răspicat şi am azvârlit prosopul în mijlocul bălţii de cafea care se usca.

Tava cu micul dejun stătea abandonată lângă uşa de la intrare.

— Şi vreau să-l caut pe Graves. Dacă e aici, o să-l găsesc. Şi dacă nu, vreau să mă conving. Vreau să ştiu dacă s-a descotorosit de mine ca de un obicei prost.

— Prea bine.

Se ridică graţios şi a trebuit să mă uit în altă parte. Prosopul alb se îmbibase de cafea şi avea acum pete maronii de o culoare ciudată. Mi-a părut rău

pentru el o clipă. Am fost educată să fac curăţenie în urma mea. Tata ţinea foarte mult la ordine şi bunica voia ca toate să fie puse la locul lor.

Dar ei nu erau aici şi eu eram străvezie ca o nălucă. Aproape că mă aşteptam să ridic mâna şi să văd că e transparentă. Plânsesem cu foc.

M-am uitat după pantofi. În dressing era o singură pereche de tenişi. Să vedem dacă-ţi vini Aproape am gemut când m-am aplecat să îi iau de jos. Dacă apucam bătrâneţea, urma să am multe probleme cu spatele. La naiba!

Dar era posibil să nu mă schimb la faţă, să nu-mi arăt vârsta. Aşa era în cazul băieţilor djamphiri. Le ghiceai vârsta doar după ochi. Şi Anna oare câţi ani avea?

Nu voiam să mă gândesc la asta.

Nici măcar nu puteam să-mi imaginez cum ar fi fost să am cincizeci de ani şi să fiu prizonieră în trupul unui adolescent slăbănog.

Întâmplările din ultimele douăsprezece ore mă

năpădiră ca o palmă trasă peste faţă. M-am sprijinit de tocul uşii dressingului şi am încercat să-mi recapăt suflul. Simţeam ceva ca un ulei cald care îmi aluneca pe piele, şi cum cealaltă natură a mea se ridică la suprafaţă ca nişte aburi care ies din cadă, când apa s-a mai răcit şi dai drumul la robinet să mai laşi să curgă puţin. Durerea pe care o simţeam în toţi muşchii dispăru şi dinţii îmi vibrară.

Păcat că transformarea nu avea niciun efect asupra rănilor sufleteşti. Mi-am tras puţin nasul. Un acces de plâns îţi lasă nasul roşu şi plin de secreţii, dar nările mi se desfundaseră şi pe lângă aroma de lămâie şi aer proaspăt din cameră se simţea nota distinctă de praf şi plăcintă de mere cu scorţişoară.

— Şi tu mă judeci? întrebă Christophe încet.

Da. Nu. Nu ştiu.

— Am încredere în tine, am spus din nou. Simţeam însă că mințeam. Doar că… nimic din tot ce se întâmplă nu are cum să mă facă să fiu veselă nevoie mare, înţelegi?

— Bineînţeles.

Părea că voise să spună altceva, dar renunţase.

Era o mişcare isteaţă din partea lui. M-am încălţat cu tenişii, am respirat adânc de câteva ori şi semnele transformării dispărură. Nu mai simţeam colţii ieşindu-mi afară când m-am întors cu faţa spre el.

— Să mergem.

Capitolul 28

Djamphirii şi vârcolacii se vindecă destul de repede. Aşa că nu ţi-ai dori să ajungi la infirmerie. Dacă eşti rănit aşa de rău încât trebuie să mergi acolo, probabil că n-o să se termine prea bine.

Ash nu era în rezervele din centrul sălii mari, cu boltă, care erau separate cu draperii de restul. Era într-una din camerele cu pereţi de piatră de pe laterală, înfăşurat în bandaje albe şi imobilizat pe ceva ce semăna cu o masă de operaţie, conectat la perfuzii şi aparate care bipăiau şi îi înregistrau semnele vitale. Pulsul, tensiunea, undele cerebrale, totul.

Pe lângă bipuri de diferite intensităţi, se auzea ceva pârâind şi bâzâind. Avea blana încâlcită din cauza sângelui uscat şi forma feţei i se schimba în permanenţă. Botul lung şi subţire i se retrăgea şi blana îi dispărea şi-i reapărea până când aproape că puteai să-i întrezăreşti chipul de băiat.

Mai puţin maxilarul distrus. Se vedea locul pe

unde pătrunseseră gloanţele de argint şi din rană încă supura un lichid ciudat şi limpede. Avea ochii închişi şi trosniturile se auzeau în valuri.

— Încearcă să se transforme la loc. Dibs îi pusese stetoscopul pe gât şi afişa atitudinea profesională pe care o aborda mereu în preajma celor răniţi. Nu mai are mult. Dacă putem să-l ţinem în viaţă destul de mult ca să reuşească. Îi administrăm intravenos dextroză de 5% şi subcutanat de 50% ca să înlesnim transformarea…

— Ce şanse are?

După glas, Christophe nu părea impresionat.

— Încă nu sunt doctor. M-au pus pe mine să-l supraveghez pentru că sunt destul de umil ca să nu-l întărât.

— Ce şanse are?

— Cam 20%. Mai bine decât nimic, nu? Mai e speranţă. Dibs înclină capul şi se uită la mine, de parcă cu fusesem cea care pusese întrebări. Facem tot ce putem, Dru. E imobilizat pentru că altfel ar smulge

cateterul subclavicular. Aşa îi administrăm dextroza de 5%, vezi? Şi soluţia de 50% subcutanat din oră în oră. Starea lui e constantă.

Trosniturile se intensificară din nou. Blana i se retrăgea şi se topea văzând cu ochii. Pe piept i se vedea acum o porţiune de piele albă. Mi-am ţinut respiraţia. Porţiunea albă dispăru însă în scurt timp, înghiţită de părul negru sârmos.

Ash se zvârcoli să scape din strânsoare. Am încleştat pumnii fără să-mi dau seama. Poţi să o facil Acelaşi lucru pe care i-l spuneam în fiecare noapte. Hai. Poţi s-o faci.

Am întins mâna, descleştând puţin pumnul.

— Dru.

Era vocea lui Christophe, care mă avertiza.

Nu l-am băgat în seamă. L-am atins pe labă. Pe mână. Sau ce-o fi fost. Blana dispărea şi lăsa să i se vadă un alt petic de piele albă, care se ivea ca luna dintre nori. Avea degete lungi şi elegante, care se terminau cu nişte gheare ce ieşeau şi intrau la loc

spasmodic, chircindu-se şi desfăcându-se. Părea că dunga albă de la frunte se lăţea, dar nu eram sigură.

Pielea avea o textură ciudată. Moale, ca de bebeluş. Ca şi cum nu ar fost expusă prea mult. Era uimitor – o creatură aşa de ticăloasă, şi sub ea se ascundea o fiinţă atât de fragilă. De câte ori îmi salvase viaţa până acum?

Mi-am dat seama că era vineri. Oare a doua zi vârcolacii aveau să-şi facă alergarea săptămânală? Oare puteam şi eu să mă duc cu ei?

Şi când avea să vină ziua de duminică, oare puteam să mă duc la cantină şi să mă port ca o fată normală la o întâlnire la o cafea?

Baftă, Dru!

— Mă întreb de ce face asta.

— Dacă eşti Supus, nu înseamnă că eşti şi prost. Dibs se uita la aparatele care măsurau semnele vitale şi chipul blond i se încruntă. Poate că ştie că vrei să-l ajuţi.

— L-am împuşcat în faţă. Cu argint. Şi pe urmă

a vrut şi el să mă omoare, dar…

Am derulat scena în minte. Se întâmplaseră atâtea lucruri, dar de unul eram sigură – Ash mă urmărea dinainte să-l alunge atunci Christophe, pe ninsoare.

Christophe veni mai aproape de mine, prudent.

— Poate că argintul interferează cu chemarea lui Sergej. Aş da orice să ştiu dacă s-a întors şchiopătând la stăpânul lui şi a primit o nouă directivă, sau dacă s-a ascuns de el şi argintul l-a schimbat.

— Asta e întrebarea care face cei mai mulţi bani, nu? încă nu poate să ne spună.

Dibs îl fixă pe vârcolacul Supus. Nu-l mai văzusem aşa de puţin speriat până acum. Presupun că simţea că putea să facă faţă situaţiei, acum că Ash era legat de masă şi practic pacientul lui.

— Deşi cred că e a doua variantă, adăugă el.

— De ce?

Christophe se uită în sus şi ochii i se deschiseră

la culoare, gânditori. Privirea lui tot rece era. Şi tata avea ochii la fel de albaştri, dar niciodată privirea lui nu te îngheţa. Ochii lui Christophe aveau nuanţa cerului de iarnă, într-o zi când vântul te taie la piele indiferent cu ce ai fi îmbrăcat. Ochi care pot să te ţintuiască atunci când te privesc ca pe un fluture prins într-un insectar.

Interesul lui Christophe îl făcu pe Dibs să-şi bage capul între umeri, ca o ţestoasă.

— E doar un sentiment, atâta tot.

— Păi bănuielile tale sunt bune, Samuel. Dacă poate fi salvat, tu o să fii cel care o să-l salveze.

Dibs nu-l crezu. Cel puţin aşa părea, şi nu-l învinovăţeam. Pe câteva bandaje începură să apară pete de un roşu aprins. Ca nişte flori furioase. Iar eu eram prea sleită de puteri şi amorţită ca să reacţionez prea mult când am simţit mirosul sărat şi metalic de sânge.

Era o binecuvântare. Dinţii nu-mi mai vibrau.

Dibs oftă.

— Ce mă îngrijorează pe mine este ce-o să se întâmple după ce reuşim să-l facem bine, nu doar să-l stabilizăm. Ce-or să facă cu el?

— Acelaşi lucru pe care l-au făcut şi până acum, pun pariu. O să-l pună în cârca lui Dru. Christophe răsuflă nervos. L-ai văzut pe loup-garou?

— Pe Graves? Nu. Nimeni nu l-a văzut. Lunganul l-a văzut ieri, ieşind dintr-o sală de antrenament. Arăta ca naiba. Dar era rândul lui să o supravegheze pe Dru şi nu l-a urmărit. Ciudat, nu? Nu stă niciodată prea departe de ea. Dibs tuşi puţin, amintindu-şi poate că eram şi eu de faţă. Se întâmplă ca masculii alpha să se înfurie rău de tot. Poate că a plecat să se mai răcorească puţin.

Nu părea să fie aşa, şi toţi o ştiam.

— Încă sângerează.

Nu puteam să-mi smulg privirea de la maxilarul distrus al Supusului. Petele de pe bandaje se măreau. Porţiunea de piele de sub degetele mele se îngustă, înghiţită de părul sănătos şi sârmos.

— La naiba! E pe cale să facă iar o criză. Du-te de-acolo, Dru. Dibs se întoarse spre o tavă cu diferite instrumente şi sticle şi luă un pachet, îl rupse cu dexteritate şi scoase dinăuntru un ac hipodermic mare cât casa. Se uită la vârcolac şi se schimbă puţin la faţă. Nu-mi mai lipseşte decât să facă stop cardiac pe masă. O să-ţi salvez viaţa, lupule, fie că-ţi place sau nu. Se uită din nou la mine când sunetele pe care le scoteau aparatele se înteţiră. Nu ţi-am spus să pleci?

Uau! Unde dispăruse Dibs cel timid din cantina plină ochi, care nu putea nici să spună cum îl cheamă?

Christophe mă apucă de mână şi mă trase. Dibs înjură când auzi ceva zornăind, şi un mârâit făcu încăperea să se cutremure. Christophe închise uşa şi nu încetini pasul până când nu am ajuns la celălalt capăt al infirmeriei.

— Nu pot să înţeleg ce căuta vârcolacul ăla la o Şcoală de corecţie, mormăi el pe un ton sumbru. Înainte din Ordin făceau parte doar persoanele merituoase. Doamne sfinte!

— O să fie bine?

— Cine? Samuel poate să-şi poarte singur de grijă. Doar dacă Ash nu reuşeşte să se elibereze, şi chiar şi atunci nu se va considera ameninţat de un Supus. Doar dacă nu e turbat. Ceea ce e foarte probabil.

Deschise uşa grea de la capătul infirmeriei cu palma, se uită pe hol şi probabil că şi uitase că mă ţinea de braţ. Cel puţin nu mă învineţea.

— Şi Ash? Christophe, mergi mai încet.

El se opri. Holul era pustiu. Săgeţi de lumină slabă îl străpungeau din loc în loc şi draperiile de catifea erau nemişcate şi tăcute. Busturile de marmură care înţesau pereţii holului se uitau pe furiş unele la altele, fără să privească pe nimeni în ochi. Începeam să simt nevoia de a mă ascunde sub un pat o vreme. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai mult îmi părea o idee rezonabilă.

— E aşa de linişte! Am încercat să-mi smulg braţul din strânsoarea lui, dar el nu mi-a dat drumul.

Dacă o să fii judecat, de ce te lasă să umbli liber peste tot? Nimeni nu te supraveghează.

— Aşa ai tu impresia, skowroneczko moja. Aici e Schola Prima; pereţii au ochi şi urechi. Şi în afară de asta, mi-am dat cuvântul de onoare.

Înclină capul, ciulind urechile.

— Ţi-ai dat cuvântul.

N-am vrut să sune sec, de parcă n-ar fi avut nicio valoare, dar aşa a sunat.

— Când spun că o să fac ceva, Dru, aşa şi fac. De unde vrei să începem să-l căutăm pe loup-garou!

Am ridicat din umeri. N-aveam nicio idee. S-a zis cu încrederea lui Graves în mine!

— Prea bine. Hai, o să începem cu Robert.

— O să trebuiască să-mi dai drumul.

În sfârşit, am reuşit să-mi smulg braţul din mâna lui. Stăteam faţă în faţă şi de data asta eu am întors capul. Dacă eram urmăriţi, nu ştiam ce ar fi trebuit să fac.

— Cum doreşti, replică, şi tonul oficial şi

zeflemitor se auzi din nou. Ai avut câteva zile pline. Ce s-a întâmplat între tine şi loup-garou, Dru?

— Nu e treaba ta – şi vorbeam serios. Între tine şi Anna ce se întâmplă?

— Touché.

Christophe schiţă o grimasă, pe jumătate întors, şi se puse din nou în mişcare. Trebuia să-l urmez.

Ce altceva aveam de făcut?

Capitolul 29

Iisuse!

Rămăsesem cu gura deschisă. Am închis-o cu un clămpănit. Când au spus că încăperea albastră fusese distrusă, nu glumiseră.

Lunganul îşi încrucişă braţele la piept. Avea o vânătaie la ochi care se vindeca în timp ce-o priveam, şi care acum era verde-galbenă în loc de albastră-roşiatică aşa cum fusese când era proaspătă. Se mişca puţin cam greoi, dar în rest părea teafar.

— M-am uitat ce aş putea să salvez, dar n-am găsit mare lucru. Hainele sunt toate sfâşiate; chiar şi mocheta va trebui să fie scoasă şi refăcută. Au spart tot din baie. Maşina de spălat cu uscător – ştii tu. Vampiri.

Nu ştiam, dar ce vedeam era… Doamne Dumnezeule! Din pat nu mai rămăseseră decât aşchii şi lemne bune de pus pe foc. Saltelele fuseseră tăiate şi arcurile scoase. Covorul era sfâşiat şi bucăţi din

hainele mele şi ale lui Graves împrăştiate peste tot şi împroşcate cu sânge de vampir. Obloanele fuseseră smulse de la ferestre şi uşa de la dulap distrusă; comoda arăta de parcă fusese făcută bucăţi de un ţapinar plin de zel. Şi duhnea a sânge de vampir putred. Pete mari de sânge murdăreau pereţii şi se uscau, formând o crustă neagră.

— Cât timp au stat aici?

— Nu ştiu. Pot să provoace daune serioase în scurt timp, şi dacă te-ai fi ascuns aici… Bobby ridică din umeri. Îi arunca lui Christophe priviri cu subînţeles, uitându-se la el de sub bretonul lui de inspiraţie emo. Ridică din umeri şi când l-am întrebat dacă fusese rănit. Bine că nici Graves n-a fost aici, adăugă.

— Suntem siguri că n-a fost? întrebă Christophe pe un ton destul de blând.

Lunganul îi mai aruncă o privire rapidă.

— Nu s-a găsit nimic din el.

Gândul îmi făcu stomacul să se contracte. Am

deschis puţin uşa de la baie. Bazinul de toaletă atârna strâmb şi peste tot erau împrăştiate cioburi de porţelan rece. Chiar şi cada era crăpată şi din oglindă nu mai rămăsese nimic, doar cioburi şi bucăţi care atârnau pe perete.

— Dumnezeule!

— Distrugerea are proporţii biblice, nu? Mai ales când o vezi pentru prima dată. Christophe se îndreptă spre fereastră şi se uită la obloane; metalul era înnegrit şi atârna bucăţi. Au intrat pe fereastră?

— Marea majoritate, da. Lunganul se opri. Cineva a fost atât de drăguţ încât să marcheze fereastra înlăturând plasa.

Am tresărit vinovată în pragul uşii de la baie. Christophe încremeni o fracţiune de secundă. Apoi întinse mâna şi împinse oblonul.

— Spui că a fost însemnată?

— Plasa nu era mai devreme. Mirosea a djamphir.

Lunganul se uita fix peste capul lui Christophe.

M-am ţinut de tocul uşii. Strângeam aşa de tare că mă durea mâna şi durerea îmi iradie spre spatele care şi aşa îndurase destule. Mă simţeam de parcă fusesem târâtă de doi cai turbaţi kilometri întregi pe un drum desfundat, aşa cum e zicala.

Am înghiţit cu noduri.

— Christophe… am început.

El venise la fereastra mea la cealaltă Şcoală. Oare Lunganul chiar îl suspecta?

— Erai pe hol? Şi te prefăceai că Dru era înăuntru?

În sfârşit, am găsit şi eu ceva de spus:

— A fost ideea mea.

Christophe se răsuci pe călcâie şi mă fixă cu privirea.

— Şi încă o idee bună. Putem să pierdem un vârcolac mult mai uşor decât o svetocha.

Eu nu mă gândisem aşa, şi gândul îmi provocă şi mai multă greaţă.

— Oh, Doamne!

Lunganul ridică din umeri.

— Nu-ţi face griji, Dru. E preţul pe care îl plăteşte un vârcolac ca să facă parte din Ordin.

Dar se uita încruntat la Christophe şi aveam sentimentul neplăcut că cei doi erau cât pe ce să se încaiere.

Mi-am dres glasul. Dacă nu le distrăgeam atenţia, era posibil să se întâmple ceva. Şi chiar nu mai aveam chef de agitaţie acum. Eram ruptă de oboseală.

— Vreţi să încetaţi amândoi? Ar trebui să încercăm să ne dăm seama unde ar putea fi Graves.

— Ultima dată când l-am văzut pleca grăbit din vestiar după ora de sport. Lunganul se pricepea să nu-şi arate sentimentele: nu i se citea nimic pe faţă, nu pomeni nimic altceva. Părea destul de nervos, zise. N-a mai apărut în dormitor, că ar fi ştiut Dibs. Nu-i stă în fire să nu se întoarcă după tine.

Faptul că auzeam din gura altcuiva lucrul ăsta mă făcu să mă simt puţin mai bine. Am răsuflat lung.

— Unde te-ai duce dacă ai fi atât de nervos?

El ridică din umeri, dar cel puţin acum se uita la mine. O parte din tensiunea dureroasă care domnea în camera răvăşită se mai estompă.

— M-aş duce să alerg o vreme. Să mă descarc.

— Deci te-ai duce afară?

— El se îndrepta spre ieşirea din est.

— Bine. M-am adunat. Să mergem.

Uşa din partea de est nu era încuiată. Fusese deschisă cu atâta putere că rămăseseră semne în peretele exterior de beton, iar amortizorul de la uşă care o împiedica să se trântească sau să se deschidă prea repede fusese distrus. Nu mi-era greu să mi-l imaginez pe Graves ieşind valvârtej şi rupând amortizorul. Probabil că şi sala de sport fusese pustie, mulţumită Annei. Nu fusese nimeni care să-l vadă în afară de Lungan, şi nu avea niciun motiv să încetinească pasul.

O adiere răcoroasă de după-amiază târzie îmi

mângâie obrajii când am deschis uşa. Lunganul fluieră.

— Băiatul nu-şi cunoaşte adevărata forţă.

— Oare chiar şi-o cunoaşte cineva? Christophe întinse mâna peste umărul meu şi împinse uşa. Dar e de-a dreptul impresionant. Tot n-ai chef să vorbeşti, Dru?

— Nu e treaba ta, Christophe.

Dumnezeule, mă irita chiar şi când mă bucuram că-l aveam în preajmă.

— Ar putea să fie. S-au întâmplat atâtea lucruri ieri. Doar un prost n-ar vedea legătura dintre ele…

— Djamphirii nu acceptă un refuz, mormăi Lunganul.

Trecu pe lângă noi şi ieşi în lumina slabă a apusului.

Aceasta îi făcea părul negru să pară aurit şi îi atinse obrajii supţi şi bărbieriţi când înşfacă uşa şi o deschise larg. Acum Christophe nu mai ajungea la ea.

O potecă de beton cobora spre o pădurice de

arbuşti ornamentali, traversând fâşii de peluze îngrijite. Altă potecă se desprindea din ea şi ducea spre un teren de baseball care părea pregătit pentru meciurile din liga mare. Liniile desenate cu cretă erau orbitor de albe şi băncile echipelor proaspăt vopsite. Chiar şi tribunele păreau curate.

Christophe se crispă, dar nu spuse nimic. Am păşit pe potecă şi mi-am dat seama că trecuse o grămadă de timp de când nu mai ieşisem afară. Ultima dată când simţisem vântul mângâindu-mă fusese cu săptămâni în urmă, când trăsesem câteva guri de aer în grabă, în timp ce fusesem la cumpărături cu Benjamin.

După cam treizeci de secunde lungi, Christophe vorbi din nou.

— Dru. Se apropie seara.

Am închis ochii. Un pendul mi-ar fi spus doar ce voiam să aud, aşadar nu-mi era de niciun folos. Cărţile de taroc era posibil să fi fost mai de ajutor, dar totuşi… nu mi-ar fi spus nimic folositor. Eram prea

răvăşită şi voiam prea mult şi cu prea multă ardoare.

Dar erau şi alte căi de a afla ce trebuia să ştii. Dacă aş fi putut să-mi limpezesc mintea puţin!

— Dru…

Era tot Christophe.

— Taci din gură. Mi-am auzit vocea, un murmur îndepărtat şi straniu. Încă nu e amurgul.

Sunetul înăbuşit de aripi îmi vui în urechi şi adierea lor mă atinse pe faţă. Era ca un pămătuf de pudră mare şi pufos care de-abia îmi atingea pielea.

M-am dus odată la un stand de machiaj dintr-un magazin universal de lux din Boca Raton, în timp ce tata se aproviziona cu muniţie la şase străzi depărtare. Femeia de la standul respectiv îmi aplicase într-o clipă o pudră scumpă pe toată faţa, ridicându-mi delicat bărbia cu degetul. Mirosea a parfum cald şi fixativ de păr. Exceptând fixativul, ai fi zis că era mama. După puţin timp am început să mă foiesc şi până la urmă am îngăimat o scuză, puţin jenată, şi am şters-o în timp ce ea încerca să-mi vândă nişte fard de ochi. Atingerea

aripilor îmi adusese aminte de acest episod.

Lunganul trase uşor aer în piept. Christophe tăcea mâlc în spatele meu, dar adieri calde de plăcintă cu mere învăluiau aerul curat de după ploaie.

Simţeam miros de pământ reavăn care se trezeşte după iarnă. Râul emana un iz fad de apă uleioasă, oraşul din jurul şcolii mirosea a beton şi gaze de eşapament, iar sălile de clasă miroseau a praf de cretă şi a veşnicul război dintre vechi şi nou. Seva urca în trunchiul copacilor şi se simţea miros de iarbă de-abia mijită care a fost tunsă dimineaţa.

Bătăile de aripi se înteţiră. Parcă aş fi ţinut în mână o creatură mică, cu pene, căreia inima îi bătea nebuneşte. Bunica spunea că nu era nicio şmecherie să ademeneşti vrăbiile din cer; trebuia să le ademeneşti şi să le dai drumul în siguranţă, asta era şmecheria.

N-are rost să legi ce să nu ştii să dezlegi – şi chiar dacă ştii. Ia aminte la mine, Dru!

Am întins mâna, cu arătătorul îndreptat înainte. Am deschis ochii şi lumea înconjurătoare năvăli cu

atâta putere că a trebuit să mijesc ochii. Săgeţi de soare îmi împungeau ochii şi a trebuit să clipesc ca să-mi pot concentra privirea.

Ochii mi se umplură de lacrimi fierbinţi care mi se scurgeau pe obraji.

Nodul care mi se pusese în gât nu era al meu. Era al lui Graves. Îl şi vedeam, o siluetă spectrală în înserarea care se lăsa, ca praful de pe aripile unei molii. Graves lăsase un abur în urma lui, ca un ibric fierbinte pus pe bufet. Era furie nestăpânită, un ghem de mânie de care nu l-aş fi bănuit niciodată capabil. El era mereu aşa de…

Nu ştii nimic despre puştiul ăsta, Dru.

O pomi cu paşi apăsaţi către terenul de baseball şi haina îi fâlfâia la spate fără zgomot. Simţeam ace în degetele de la mâini şi de la picioare. M-am aplecat şi l-am văzut îndepărtându-se de terenul de baseball. Se ghemui şi sări ridicând mâinile, înşfăcă bara de sus a tribunelor şi săltă peste ea cu atâta graţie, cum niciun muritor nu ar fi reuşit.

Se adaptase la natura de loup-garou ca peştele în apă.

Se ridică pe tribune, nehotărât, cu capul dat pe spate, de parcă se uita la cer. Cerul era probabil întunecat şi rece – ar fi trebuit să fie mijlocul „zilei” de la Schola. Probabil că în timpul ăsta Lunganul era înăuntru, încercând să mă calmeze şi să mă conducă în camera mea.

Fantoma lui Graves se ghemui cu o mişcare fluidă. Îşi concentră atenţia în exterior acum, alert. Părul i se ridică în ţepi lungi şi curbaţi, care de la distanţa asta păreau plini de vitalitate, de un negru şters. Nu i se vedeau rădăcinile.

Sări în faţă. Ceva îmi bâzâi în cap. Am întors faţa de parcă aş fi primit o palmă. M-am năpustit înainte, Christophe mă înşfacă de braţ, dar am reuşit să scap de el şi eram la jumătatea potecii când mi-am dat seama că eram în mişcare. Acele pe care le simţeam în degete ar fi trebuit să mă facă stângace în mişcări, dar nu era aşa. Am alergat pe lângă tribune şi

am ajuns chiar la ţanc să văd fantoma lui Graves îndreptându-se spre un pâlc mic de stejari.

Alerga cu foarte mare uşurinţă. Vârcolacii se mişcă repede, cu mişcări fluide, şi el reuşea să o facă fără să se umple de păr. Haina îi fâlfâia la spate, un sunet îndepărtat, şi intră în pâlcul de copaci cu câteva secunde înaintea mea.

Copacii ascundeau un mic luminiş, şi aici iarba nu era tunsă. Lumina şi umbra se împleteau. Ceva îmi trosni în cap şi totul… se opri.

Întunericul se dilată în aerul serii. Stejarii se apropiară, fremătând din frunzele lor de un verde crud. Am surprins o forfoteală înainte ca Lunganul să se năpustească şi el în luminiş, gata să intre în mine.

Strigă ceva irepetabil şi sări într-o parte, cât pe ce să se lovească de un copac. Am intrat din nou în corpul meu şi m-am holbat la el.

— Nu face asta! strigă el. Iisuse!

— L-am pierdut! i-am răspuns ţipând. Era cât pe ce!

— Ce nai…

Dar tăcu atunci când Christophe trecu pe lângă el, apărând din senin cu un foşnet.

— Nu e o idee bună.

Ochii djamphirului luceau albaştri în semiîntuneric. Când se lasă înserarea, lumina face lucruri ciudate; umbrele se mişcau ca nişte creaturi vii pe chipul palid al lui Christophe şi îl transformau pe Lungan într-o statuie de lut roşiatic.

— Întoarce-te în casă, Dru.

Am aşteptat furnicăturile care îmi spuneau că harul voia să-mi arate mai mult.

Nimic. Nada. Zero. Mulţime vidă.

Până când o străfulgerare tăcută umplu luminişul şi mi se aprinse beculeţul ca nocturnele pe un teren de fotbal. Am trecut pe lângă Lungan şi m-am oprit, îngenunchind în faţa unui tufiş ciudat cu spini. Era posibil să fi fost un tufiş de trandafiri, dar părea distrus şi pe jumătate strivit.

O fâşie subţire de material textil, cât degetul

meu mic, atârna de el. Era o bucată de bumbac gros, dintr-o haină lungă şi neagră. Am scos-o cu grijă. Era scorţoasă, probabil pentru că fusese udată de rouă.

— Pe aici a trecut. Putem să…

— Mie mirosul nu-mi spune prea multe. Lunganul îşi băgă capul între umeri cu un aer nefericit. Azi au tuns iarba mai devreme, însă cu…

Am aşteptat să văd ce voia să spună, dar el doar îşi desfăcu mâinile. Întregul luminiş era un amestec de umbre şi se simţea o răcoare care nu era doar aerul de seară. Era un aer rece şi l-am adulmecat, aşa cum adulmecam o creatură hidoasă care zăcea într-un colţ umbros.

Am strâns în pumn fâşia de material.

— Poate că a simţit nevoia să iasă afară şi să-şi limpezească mintea.

Dar Lunganul nu părea să creadă ce spunea.

— Acum nu avem ce să mai facem, spuse Christophe.

Mâinile îi atârnau moi pe lângă corp, dar întreg

corpul era încordat, gata de acţiune.

— Te rog, Dru. Înăuntru e mai bine. Mai ales acum că se lasă noaptea.

— Nu-i simţi mirosul?

Am încercat să nu pară că îl imploram pe Lungan.

— Doar cât să pot să spun că a luat-o pe aici, răspunse. Atâta tot. Poate că doar a trecut pe aici, dar poate să vadă în întuneric. Ca şi noi.

Am oftat din toţi rărunchii, frustrată. Am auzit paşi în depărtare. Oare Leon era cel care mă striga? Presupun că nu poţi să mergi nicăieri aici fără să fie cineva cu ochii pe tine.

Cine fusese cu ochii pe mine în tot timpul ăsta? Ce nu văzusem eu?

— Bine.

Am îndesat bucăţica de material în buzunarul pantalonilor. Când aveam puţin timp să mă gândesc, probabil că avea să-mi vină vreo idee.

Caută-mă!

N-ar fi fost pentru prima dată când dădeam de urma cuiva doar cu o bucată de haină. După ce ai veriga materială, e cel mai uşor să dai de urma cuiva.

L-am lăsat pe Christophe să mă conducă afară din luminiş. Soarele se îndrepta spre orizont, dispărând în spatele clădirilor.

Era timpul să înceapă Procesul.

Capitolul 30

Chiar în centrul clădirii principale a Şcolii, cea din care se desprind toate aripile ca un păianjen care-şi îmbrăţişează pânza, este un loc imens deschis, cu un acoperiş de sticlă. De fapt, e o cupolă destul de mare să găzduiască o expoziţie de arme din sudul Americii, făcută din panouri imense de sticlă legate între ele cu suporturi de piatră. Era probabil o minune arhitecturală, dar părea că stă să se prăbuşească din clipă în clipă. Spaţiul de sub cupolă era pavat cu piatră, cu excepţia covoarelor lungi, roşii şi prăfuite. Un podium înalt în centru susţinea şapte scaune de fier, câte trei de fiecare parte a unui tron imens de care atârnau panglici de purpură, pe care era o pernă mare şi roşie.

Ai două încercări să ghiceşti pentru cine e tronul ălaJ Şi prima nu se pune! Am simţit gust de fiere fierbinte pe gât. M-am dat în spatele lui Christophe. Îndărătul meu era Leon. Am lăsat capul în

jos şi nu aruncam decât câte o privire pe furiş.

Spaţiile goale se umpleau cu djamphiri, majoritatea mai în vârstă. Cei mai tineri se strecurau şi se aşezau în spate, şi am văzut şi vreo doi vârcolaci bântuind la intrări.

Când m-am uitat însă a doua oară, întinzându-mi gâtul, dispăruseră.

Scaunele erau cu faţa spre sud şi în faţa lor, la stânga, era un spaţiu delimitat. Balustrade din lemn negru şi vechi, care veneau până la talie şi erau încrustate cu cruci şi inimi, formau un pătrat în jurul şirului de bănci tari. Christophe deschise un fel de portiţă şi îmi făcu semn cu o plecăciune mică.

— Dacă binevoieşti, skowroneczko moja, ia loc.

Leon mă urmă şi când m-am aşezat în primul rând, el alese locul din spatele meu, puţin la stânga. Christophe se sprijini pe balustrada din faţa mea.

— Orice s-ar întâmpla, Dru, să nu-ţi faci grijii Nu cred că poate cineva să-ţi facă vreun rău de faţă cu

tot Ordinul.

Eu n-am spus nimic. Cine ştia câţi îmi purtau pică, din nu ştiu ce cauză? Anna mă ura, şi faptul că îl vedea pe Christophe nu îmi garanta că avea să o binedispună.

Mai erau şi alte lucruri care mă îngrijorau.

Dacă Graves ar fi fost aici, am fi putut să purtăm o conversaţie întreagă doar printr-un schimb de priviri. Nu poţi să faci asta cu oricine.

Dar aveam bucata de material în buzunar. De îndată ce urma să fiu singură, puteam să-mi limpezesc mintea şi să văd dacă nu reuşea să-mi ofere vreo pistă. N-ar fi fost prima oară când găseam pe cineva folosindu-mă de har.

Dar ar fi fost prima oară când reuşeam să fac asta fără tata.

— Vorbesc serios, insistă Christophe. Eşti în siguranţă, îţi dau cuvântul meu.

În încăpere mai intrară câţiva djamphiri. Simţeam cum mă pironeau cu privirea. Mă simţeam

din nou ca fata nou-venită, pentru a mia oară. Christophe se uită la mine, luându-mi seama de parcă se aştepta să găsească vreo comoară la mine.

— Nu-ţi face griji pentru mine, am spus eu în cele din urmă. Serios. Eu îmi fac mai multe griji pentru tine.

Şi chiar şi mai multe pentru Graves.

— Serios?

Un zâmbet fermecător îi luminã chipul şi mi-am ţinut respiraţia. Eram şocată să-l văd aşa de fericit.

— Atunci, e bine, spuse.

Leon se aplecă spre mine. L-am simţit chiar dacă nu m-a atins.

— Uite-l şi pe Benjamin. Să nu pari mirată!

Benjamin străbătu încăperea cu podea de piatră. Era negru la faţă. Trecu pe lângă Christophe, intră pe portiţă şi se aşeză pe băncuţa de lângă mine.

— La naiba! şopti el printre dinţi şi buzele de-abia i se mişcară. Nimeni nu ştie nimic. Ce naiba

se întâmplă?

— L-aţi găsit pe Graves? Nu-mi păsa dacă mă auzea toată lumea. Te rog, spune-mi că da.

Ştiam că nu-l găsise chiar înainte să clatine din cap, scrutând cu ochii lui negri mulţimea.

— Lucrurile lui personale sunt tot în camera ta, Milady. Sfâşiate şi împroşcate cu sânge de nosferat, dar sunt tot acolo. Oriunde s-a dus, nu şi-a luat hainele cu el. Lunganul a fost ultima persoană care l-a văzut. Nu e nici urmă de el pe nicăieri. Thomas şi George încă îl caută, dar nu vei duce lipsă de protecţie. Mai am două echipaje în aşteptare şi garantez personal pentru ele.

Faţa mi se crispă. Dacă ar fi existat expresia „ce naiba” în dicţionar, chipul meu ar fi fost ilustrarea perfectă.

— Ştiu că nu şi-a luat hainele cu el. E un loc, la intrarea în sala de sport…

Nu mai nimeream să spun mai repede că văzusem unde se dusese Graves imediat după ce…

— Şşşt! Benjamin ne făcu semn cu mâna stângă să tăcem din gură. Cred că ceva… nu, cred că nu. Nu încă.

Mulţimea de djamphiri amuţi. Se înmulţiseră între timp. Cupola de sticlă de deasupra era scăldată în lumina apusului. Se vedeau nori roz şi o lucire portocalie care semăna cu un ochi orb multicolor. Asta însemna că până şi tavanul se holba la mine. Iisuse!

De fiecare dată când mă uitam în jur, vedeam alţi şi alţi djamphiri. Când sunt o masă care se uită la tine, poţi să observi nişte similitudini vagi în structura lor osoasă, indiferent de culoarea pielii. Ochii le luceau şi şuşoteau între ei. Semnele transformării se vedeau în valuri. Colţii ieşeau la iveală şi părul îşi schimba nuanţa.

Aţi auzit vreodată foşnetul unui lan de porumb într-o după-amiază în care adie vântul? Sau aţi fost vreodată în Marile Câmpii şi aţi văzut iarba care îţi vine până la brâu când vântul adie peste ea şi o face să

fluture ca părul? Să vezi semnele transformării la o mulţime de djamphiri seamănă oarecum cu cele două imagini. Mi-am băgat capul între umeri. Christophe era chiar în faţa mea şi se sprijinea de balustradă. Simţeam când şi când câte o adiere cu miros de plăcintă de mere.

N-o să mint. Îmi dădea o oarecare alinare. Dar privirea mea rătăcitoare era atrasă mereu de scaunul îmbrăcat în mătase roşie.

— Vârcolaci. Leon era aplecat înainte, sprijinindu-se cu coatele de spătarul băncuţei pe care stăteam. Şi ei îţi iau seama. Vrei să punem pariu că ştiu de ce?

— E insultător, spuse Benjamin, încleştându-şi maxilarul, şi claia de păr care-i intra în ochi şi care îl făcea să semene cu un adept al curentului emo se coloră cu şuviţe arămii.

— Nu e ceva personal. Leon fomăi puţin, râzând. Ei n-au încredere în nimeni. Nu-i învinovăţesc.

L-am văzut pe Zeke îmbrăcat într-o cămaşă de mătase de culoarea safirului. Ochii lui albaştri erau întunecaţi de îngrijorare. I-am făcut semn cu mâna şi am regretat imediat. El se înroşi, lăsând ochii în pământ, şi câţiva dintre prietenii lui îi dădură coate. Cineva râse şi am simţit cum îmi ard obrajii.

Şi uite aşa se duse pe copcă întâlnirea mea la o cafea de duminică! Nu era vorba că îmi făcusem mari speranţe, dar tot îmi părea rău. La naiba!

Leon râse din nou, scoţând un chicotit înfundat şi ciudat, şi m-am gândit să mă întorc şi să-i trag un pumn în faţă.

— Cine-i ăla? vru Christophe să ştie.

Eu m-am rezemat pe spătarul băncuţei şi mi-am dat ochii peste cap.

— Nimeni. E un tip de la cursul de istorie.

Ce mult mi-aş dori să fie Graves aici, la naiba! Indiferent cum avea să se termine povestea asta, primul lucru pe care aveam de gând să-l fac după ce ieşeam de aici era să mă duc să-l caut. Aveam să mă

strecor cumva de aici, vedeam eu cum, şi să mă las condusă de har până când mă ducea la el. Aveam să-l găsesc şi să-i oblig pe toţi să ne lase singuri destul cât să-i spun…

…ce? Cum aş putea să îndulcesc adevărul?

Nu ştiam, dar aveam să aflu. Aveam să spun tot ce trebuia ca să-l fac să înţeleagă.

Mulţimea amuţi din nou, dar altfel decât înainte. Când am ridicat ochii, am văzut de ce. Sosiseră membrii Consiliului.

Rămăseseră în picioare în dreptul scaunelor lor, de la stânga la dreapta: Kir, cu părul lui roşcat care rezona cu cerul parcă învăpăiat care scălda cupola de sticlă, Marcus în alt costum gri, şi Bruce cu exact un pas în faţă, la jumătatea distanţei între scaun şi tronul mare şi roşu. În cealaltă parte, Alton avea un aer sumbru cum stătea cu braţele încrucişate şi se uita peste mulţime, Hiro se uita la mine cu o expresie care presupun că se voia încurajatoare, iar Ezra îşi trase mânecile puloverului şi încremeni cu ochii atenţi.

Uitasem să respir. Am tras aer în piept.

Bruce înclină puţin din cap. Nu a fost nevoie să ţipe; cuvintele spintecară tăcerea ca un cuţit fierbinte care taie untul.

— Kouroii s-au adunat. Procesul va începe. Îşi lăsă puţin colţurile gurii în jos, de parcă ar fi gustat ceva amar. Christophe Reynard, eşti acuzat de trădare. Prezintă-te înaintea noastră!

Colţul gurii lui Christophe se ridică. Rămase locului câteva clipe, uitându-se fix la mine, apoi îşi îndreptă umerii. Se răsuci pe călcâie şi o porni spre podium, de unde mulţimea dispăruse ca prin farmec.

Se mişca în acel spaţiu ca la el acasă.

— Căpetenia Ordinului nu ar trebui să fie de faţă?

Era imposibil să folosească un ton mai zeflemitor.

Kir se crispă. Hiro părea plictisit, dar ochii îi luceau. Ştiam privirea aia, o văzusem în câteva baruri unde mă ducea tata când căuta informaţii despre

Lumea Reală, în timp ce eu sorbeam dintr-un pahar de cola şi nu eram atentă mai la nimic în afară de persoanele cu care vorbea el.

— Ai crede că învaţă să aibă tact, îmi şopti Leon la ureche. Respiră, Milady.

— Vei fi judecat de egalii tăi, Reynard.

Hiro se ridicase pe vârfuri şi semnele transformării făceau atmosfera din jurul lui să trosnească. I se ridicase părul, nişte ţepi mici şi negri care se frecau unul de altul.

A început să mi se facă rău. Rău de tot.

— Şi cine dintre voi este egalul meu? Mă trag dintr-un neam vechi şi de faptele pe care le-am făcut vi se vorbeşte la ore. Am salvat o svetocha, ceea ce e mai mult decât oricare dintre voi aţi făcut în ultimii şaizeci de ani. Am fost mereu cu un pas înaintea nosferaţilor şi a celor trimişi să mă omoare – kouroii trimişi să-mi ia viaţa. Sunt aici pentru că a fost alegerea mea, pentru că Milady a cerut-o.

Întoarse uşor capul spre mine şi m-am întrebat

cum de reuşise să lase fără nicio îndoială să se înţeleagă despre cine vorbea. Bineînţeles, eu eram singura fată din încăpere. Dar o căutam din priviri pe Anna. Trebuia să fie şi ea pe aici pe undeva.

— Niciun kouroi nu a fost trimis să… începu Alton.

— Ba da. Kir se înverzise la faţă sub paloarea obişnuită. Eu am semnat ordinele. La cererea Căpeteniei.

Nimeni nu se clinti; nici măcar nu clipiră. Colţii lui Bruce se iviră de sub buza de sus. Stătea ţeapăn. Aveam o presimţire sumbră. În stomacul meu, greaţa se amesteca cu groaza.

Christophe stătea drept. Era slab şi picioarele îi erau aliniate ca la armată.

— Învrăjbiţi unii împotriva altora. Învăţaţi să dezbine şi să cucerească. Cel puţin de ea s-a prins bine.

— Un ordin de exterminare a altui kouroi? Hiro clătină din cap. Asta e împotriva Codurilor.

— Milady… Kir se făcu mic. Căpetenia noastră a spus că era o chestiune de necesitate. Mi-a… mi-a arătat o stenogramă. Stenograma unei convorbiri în care era divulgată locaţia lui Elizabeth Lefevre. A murit acum unsprezece ani, şi transcrierea era dovada că Reynard a vândut-o nosferaţilor.

Leon îmi puse mâna pe umăr. Mă împinse la loc.

— Dar… am început eu.

Lejevrei Trebuia să fie numele ei de domnişoară. Ciudat, nu mă mai gândisem la asta până acum. De parcă viaţa mamei ar fi început de când îl cunoscuse pe tata şi de când mă avusese pe mine.

— Taci din gură, îmi şuieră el la ureche. Te rog, Dru!

Am tăcut.

— Minciunii ţipă cineva din spatele mulţimii. Sunt minciuni, şi pot să o dovedesc.

Stai aşa. Mi se părea cunoscută vocea şi dacă Leon nu mă ţinea, aş fi sărit de pe banchetă ca arsă.

Bruce nu părea mirat, dar ridică privirea şi se uită în direcţia de unde se auzise vocea.

— Apropie-te! atâta spuse.

— Oh, Iisuse! gemu Kir. Ce-am făcut?

— Ţi-a promis şefia, nu? Christophe încleştă pumnii. Chiar mă întrebam cine a semnat ordinele. Tot tu ai semnat şi directiva să trimiţi echipe de vârcolaci după mine în Dakota?

Kir se dădu înapoi şi se prăvăli în scaun.

— Da. Jur pe Dumnezeu, Reynard, mi-a spus că trebuia să protejăm…

— Şi cu Dru care e treaba? Christophe era nemilos. Tu ai semnat directivele să fie ţinută la o Şcoală de corecţie, unde nu era protejată şi era vulnerabilă? Aşa ai făcut?

— Nu. Marcus era semeţ şi sfidător. Eu le-am semnat pe alea. Căpetenia Ordinului mi-a spus că vizau un kouroi nou care făcea probleme, nu o svetocha. Şi când am fost să le verific mai târziu, după ce Milady Dru ne-a spus povestea ei, am descoperit că

dispăruseră.

O hi Ei bine, asta îmi răspundea la întrebare. Nu era vorba că eram surprinsă, dar mă bucuram să aflu. Într-un fel.

Acum, dacă aş fi reuşit să mă abţin să nu-mi vărs maţele pe jos, aş fi fost tare.

Mulţimea se dădu la o parte şi lăsă liber un culoar cât un bulevard. Am ţipat încet, cu respiraţia tăiată. Era un djamphir pe care îl ştiam, cu părul lui blond ciufulit şi ochii aruncând văpăi. Avea sânge uscat pe el. Uniforma lui standard, maiou alb, cămaşă roşie din flanel şi blugi, era zdrenţuită şi ruptă. Era plin de vânătăi pe o parte a feţei şi ţinea în mână – ghiciţi ce – o mapă roşie.

— Pot s-o dovedesc! strigă el din nou.

Şi stătea drept ca bradul, cu acelaşi toc de armă la subraţ din care se iţea patul de pistol familiar când se mişca.

— Augie…

Era o şoaptă stinsă. Gura mea nu voia să se

deschidă aşa cum trebuia. Oh, Dumnezeule, el el E chiar el.

— Doar ce-am reuşit să scap de Sergej în persoană.

Numele îi făcu pe toţi să tresară şi eu am simţit o săgeată de gheaţă străpungându-mi capul. M-am smucit într-un final din strânsoarea lui Leon şi m-am ridicat în picioare.

— E totul aici. Stenograma originală şi o înregistrare. O trădare atât de mârşavă, de nedescris, încât ar frânge inima oricui ar auzi. Copii ale directivelor, semnate de fiecare membru al Consiliului, care au fost modificate după semnare.

August rămase fără aer şi Christophe păşi într-o parte, lăsând loc cu isteţime să-l vadă toată lumea. Vedeam şi eu cu ochii mei, deşi nu-mi venea să cred. Senzaţia de uşurare era… Doamne Dumnezeule!

De nedescris. Ăsta era singurul cuvânt care se potrivea.

August nu se transformase niciodată în luna cât

am stat în apartamentul lui în Brooklyn. Ieşea în oraş aproape în fiecare noapte, la vânătoare, şi uneori se întorcea bătut măr. Eu îi pregătisem cina. Îl ajutasem să se bandajeze şi nu mă gândisem prea mult la cât de repede se vindeca. În Lumea Reală, se poate întâmpla orice. Eu nu aveam harul vindecării; la asta se pricepea bunica.

Totuşi, faptul că îl vedeam chiar şi bătut şi plin de sânge mă făcea foarte fericită.

— August! am ţipat şi mi-am scos mâinile din hanorac când Leon m-a apucat de spate. Am sărit peste balustrada de lemn într-o clipită, şi m-am repezit la el. August!

— Ei, Dru! Cu accent de Bronx amestecat cu cel de Brooklyn, era Augie în carne şi oase. N-am crezut că o să te mai văd vreodată.

Am trecut valvârtej pe lângă Christophe şi l-am îmbrăţişat pe August. L-am strâns tare în braţe. Mirosea groaznic, dar am simţit şi izul familiar de fum de ţigară. August putea să aprindă o flacără mică

şi galbenă cu degetul arătător.

Era real şi era aici, şi făcea parte din viaţa pe care o credeam pierdută pe vecie. Copleşită de valul fierbinte al uşurării, am uitat de tot, chiar şi de faptul că Graves dispăruse şi că Anna stătea la pândă pe undeva. Lacrimi fierbinţi îmi alunecau pe obraji. Îi repetam numele întruna. El a tresărit, şi am mai slăbit puţin strânsoarea.

— Dru… spuse Christophe, încercând să mă tragă din braţele lui.

Dar eu mă agăţasem de Augie şi nu aveam de gând să-i dau drumul. Îşi puse şi el un braţ în jurul meu.

— Uşurel, ksiqzniczko'. Îmi rupi coastele, zău aşa!

1 Prinţeso (în polonă în original)

— Augie!

Senzaţia de rău dispăru. L-am strâns şi mai tare

în braţe, uitând din nou că era rănit. De data asta, mirosul de sânge uscat nu făcu adevărata mea natură să iasă la suprafaţă. Eram mult prea fericită.

— Iisuse! Augie!

— Alege unul dintre noi, spuse el. Acum potoleşte-te, Dru. Am treabă de făcut.

Am închis gura. Dar tot nu i-am dat drumul.

— Am ajuns aici la timp. Ridică dosarul mare şi roşu cu mâna liberă; era împroşcat cu sânge roşu şi negru care se închegase. E aici totul. Christophe?

— Nu m-am îndoit de tine, Augustine.

Christophe îi luă dosarul din mână. Deschise mapa roşie şi scoase un reportofon mic. Foile dinăuntru foşniră când închise dosarul cu elastic, apoi îl azvârli. O aruncătură perfectă, lipsită de patos, care formă un semicerc perfect şi ateriză la picioarele lui Bruce.

— Cer Consiliului să vadă – şi să audă – probele, spuse Christophe şi ridică reportofonul.

Apăsă pe butonul de Redare. Era un reportofon

model vechi şi şuieratul benzii magnetice umplu tăcerea lichidă. Toţi erau în expectativă. Aş fi putut să-mi fac griji că nu avea să audă nimeni nimic în încăperea asta cavernoasă, dar djamphirii tăceau toţi mâlc.

Eu citisem stenograma când Dylan o scosese la iveală. Dar tot nu eram pregătită pentru şoc. Prima voce era masculină şi rece, şi sâsâită, în mod ciudat, din cauza colţilor care îngreunau articularea cuvintelor. Era vocea unui vampir, rece şi necruţătoare ca un mormânt, plină de ură.

— O ai?

Cealaltă voce… Dumnezeule.

— Informaţia e bine păzită.

Vampirul părea că-şi pierde răbdarea.

— Nu asta ne interesează. Unde e ea? Suntem pregătiţi să plătim informaţia.

— Păstrează-ţi banii, spuse Anna. Eu vreau doar s-o ştiu moartă pe scorpie.

Vampirul râse, scoţând un sunet cumplit,

alunecos ca mătasea şi putregăit.

— Asta se aranjează.

Kir gemu ascuţit. Nimeni nu-i dădu nicio atenţie.

— Cum putem să fim siguri? continuă vampirul. El o să aibă nevoie de o garanţie.

Anna scoase un sunet scurt. Parcă o şi vedeai dând din mână, ca şi cum nu era cine ştie ce.

— Oh, asta e uşor. Mă ocup eu de asta. Stabilim dinainte un semnal, chiar de la locul faptei. Tu îi vii de petrecanie şi eu…

Se auzi un bruiaj pe casetă. Gura mi se uscase iască.

— Ephialtes, şuieră vampirul printre dinţi.

Mă răcisem toată, udă de transpiraţie sub tricou. Mă durea peste tot şi mă ţineam de Augie. Şi el mă ţinea în braţe. Dar Christophe se întorsese şi se uita fix la mine.

Vezi? mă întreba el din ochii reci. Acum vezi, Dru?

Şi vedeam. Doar că nu înţelegeam. Cum poţi să vinzi pe cineva vampirilor? Şi dacă Anna era din Ordin, ştia ce puteau vampirii să facă. Ştia că îi sfârtecau pe djamphiri şi nu se opreau până ce carnea atârna fâşii şi oasele erau făcute aşchii.

Şi am auzit-o din nou, din sertăraşul din mintea mea unde se ascund amintirile urâte. Lucruri la care nu voiam să mă mai gândesc vreodată, lucruri pe care harul îmi spunea că nu voiam să le văd.

Somn uşor, vise plăcute, Nosferaţii să te sărute! Să stabilească dinainte un semnal chiar de la locul faptei. Adică de la casa noastră. De la casa mamei mele. Casa unde dormisem la etaj până când ea mă trezise. Casa galbenă cu stejarul în faţă, care avea crengile răsucite şi înnegrite de ce-i făcuse Sergej trupului mamei mele.

Cum a putut Anna să trădeze altă svetocha, chiar dacă o ura? Cum poate cineva să facă asta?

— Păstrează-ţi comentariile pentru tine şi du mai departe mesajul, spuse Anna calm.

Şi se auzi sunetul receptorului pus în furcă, chiar înainte ca să apese Christophe pe butonul Stop. Tot nu-şi luase ochii de la mine, cu buzele subţiate, şi aveam impresia că încerca să-mi spună ceva.

Nu ştiam ce. Nici măcar nu puteam să încerc să ghicesc. Dar era ca şi cum mi-ar fi aruncat o frânghie de salvare şi funia subţire care se întindea între noi îmi încălzi corpul. Căldura mi se urcă în obraji şi am închis ochii şi m-am sprijinit de Augie. El se clătină puţin.

— Ar trebui să vă căutaţi în altă parte trădătorul, kouroi. Nu sunt eu, spuse Christophe, şi podeaua scârţâi când el se răsuci pe călcâie.

Mulţimea începu să murmure. Îmi venea să mă bag în pământ. Mi-era foarte rău. Era Anna. Ea o făcuse. Ea o trădase pe mama, vânzând-o vampirilor.

Somn uşor, vise plăcute, Nosferaţii să te sărute!

De ce?

Însă ştiam de ce. Silueta grotescă ascunsă în mintea mea zvâcni.

Unde e el… dacă îl ascunzi…

— Dru. Christophe era foarte aproape de mine acum. Ai ceva să ne spui. Ceva ce-ţi aminteşti.

Am clătinat din cap. Nu, Dumnezeule, nu! Nu voiam să-mi amintesc nimic din acea noapte. Nu voiam să-mi amintesc ce se întâmplase după ce mersesem la culcare. Nu voiam să-mi amintesc vizita Annei sau cum mă ascunsese mama înainte să iasă afară să se lupte cu vampirul.

Singurul lucru pe care voiam să mi-l amintesc era chipul tatălui meu când a deschis trapa din debara unde mă ascundeam şi m-a luat în braţe. Mi-a spus că eram în siguranţă şi mă dusese la maşină şi mersesem zile întregi până să ajungem la bunica.

În rest, nu mai voiam să-mi amintesc nimic. Nimic. Nici măcar chipul mamei mele, parfumul ei sau…

Dar Christophe nu avea pic de milă.

— Din cauza asta a venit Anna să te vadă la Şcoala de corecţie. Era calm şi răbdător, ca un

profesor care are de-a face cu un elev mai greoi la minte. Eşti aşa de aproape, Dru. Mai ai puţin şi-ţi aminteşti. Dar încă n-ai făcut-o. S-a întâmplat acum mult timp şi erai aşa de mică.

Mi-am amintit, dar nu aveam de gând să-i spun.

— Taci din gură, am şoptit.

— Nu e neapărat nevoie, spuse Bruce. Dovezile…

— Ba este.

Cuvintele lui Christophe i le retezară pe ale celuilalt de parcă el ar fi fost superiorul lui. Din câte ştiam eu, probabil că aşa şi era. Părea fără îndoială că făcea parte dintre ei.

— N-o să mă credeţi pe mine. S-ar putea chiar să ascundeţi dovezile sau să minţiţi. Dar cuvântul unei svetocha… Cine poate să-l pună la îndoială?

Cuvintele erau spuse cu mânie. Mă zgâriară pe creier ca ura aspră a nosferaţilor.

Oare Christophe ştia pe ce ton vorbea? Parcă era tatăl lui.

Nu voiam să iau parte la aşa ceva. Voiam doar să fiu lăsată în pace, ca să pun la cale un plan de a evada de aici.

— Taci din gură, am şoptit din nou. Taci din gură.

— Ai spus ce aveai de zis, Chris, spuse Augie şi mă strânse şi mai tare.

Christophe se roti. Aerul din jurul lui încărcat cu mânie mirosea a cabluri electrice arse, sticlă spartă, durere şi fumul incolor al furiei. Bocancul lui lăsă un semn negru pe podeaua de marmură.

— Ba nu cred. Câţi ani au trecut de când Ordinul a mai putut să salveze o svetocha? Le găsim, bineînţeles. Reuşim chiar să le găsim înainte de maturizare. Dar nosferaţii le înhaţă câteodată doar cu câteva ore sau o jumătate de oră înainte să punem noi mâna pe ele. De ce? De ce se întâmplă asta?

Kir gemu din nou.

— Dumnezeule din Ceruri! Nu ştiam. Nu ştiam.

Mă întrebam dacă încerca să-i convingă pe ei

sau pe el însuşi.

— Taci din gură, Kir, îi spuse Hiro încet. Dacă nu, te omor eu cu mâna mea.

Părea că vorbeşte serios.

Se auzi un foşnet de hârtii răsfoite.

— Astea sunt dovezi legitime.

Alton părea să se simtă la fel de rău ca mine. August se clătină din nou.

Am deschis ochii şi am încercat să-l ţin în picioare. Era cenuşiu la faţă. Se vedea chiar şi cu vânătăile, sângele şi mizeria care-i acopereau obrajii. Nu era bine.

— Augie? Aveam vocea stinsă, la fel cum mă simţeam. Eşti bine?

— Minunat, spuse, şi buza lui spartă se strâmbă când încercă să-mi zâmbească. A fost o săptămână grea, Dru. Am fost urmărit de toţi nosferaţii de pe pământ, aşa mă simt, de când mi-au aruncat în aer casa. A fost nevoie de o adevărată şmecherie ca să ajung la locul de întâlnire şi să obţin informaţia pe

care Dylan…

— Dylan? am exclamat cu răsuflarea tăiată. E viu?

— Sper că da, răspunse Augie, şi expresia lui îndurerată îmi spunea tot ce aveam nevoie să ştiu. Mi-a trimis-o înainte să fie distrusă cealaltă Şcoală, Dru. Cred că s-a gândit că poate să aibă încredere în mine.

— Bineînţeles că dovezile sunt legitime, mârâi Christophe. Vă întreb din nou, de ce nu aţi putut să le salvaţi şi pe celelalte svetocha?

— De-de-ce? Marcus se clătină şi se prăbuşi în scaun, care scârţâi puţin sub el. Dumnezeule mare, de ce?

Djamphirii şuşoteau între ei.

Aveam o presimţire tare neplăcută.

— Din cauză că, spuse Christophe în cele din urmă, de parcă răspundea la o întrebare unor elevi, Regina Roşie crede că nu aveam nevoie decât de o singură svetocha.

Cineva izbucni în râs. Era un chicot piţigăiat, de femeie, care răsuna în încăperea de piatră şi sticlă. Toţi dădură capul pe spate. Sus, deasupra tuturor, pe unul din brâurile de piatră sculptate care înconjurau baza cupolei, stătea Anna.

— De ce? ţipă ea. Vreţi să ştiţi de ce? întrebaţi-l pe Reynard! întrebaţi-l ce ştie. El m-a determinat să fac asta!

Ecourile care veneau parcă din toate părţile mă făcură să-mi fie şi mai rău. Atât eu cât şi August ne chinuiam să rămânem în picioare. Fie se clătina el ca un om beat, fie eu, sau pământul se legăna sub picioarele mele de parcă eram într-un carusel de la un carnaval.

— Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat fără el! ţipă Anna.

Chiar şi aşa sus cum era, tot i se vedea faţa schimonosită de ură. Părul era o masă răvăşită de bucle negre-roşcate. Era îmbrăcată în mătase roşie. Tot o rochie demodată care flutura cum stătea ea

suspendată pe bară.

— Ea mi l-a furat! El era al meu şi ea mi l-a furat!

Christophe inspiră nervos.

— Nu te-am iubit niciodată! ţipă el şi forţa strigătului mă făcu să mă dau în spate.

Semnele transformării clocoteau în el, părul i se lăsă pe spate şi părea destul de nervos ca să sară până la cupolă. Puneam pariu că putea să o facă. Acum îl credeam în stare de orice.

Un râset întunecat şi hidos clocotea în mine. Patul pistolului lui August era între noi şi nu mi-ar fi luat mult să-l smulg din toc. Trebuia să ţintesc şi ştiam acum cât de rapidă era. Mă mânca palma de nerăbdare şi degetele mi s-au încovoiat.

— M-ai fi iubit dacă n-ar fi fost ticăloasa aia! M-ai fi iubit!

Faţa Annei se schimonosi din nou. Oare plângea? Era greu de spus. Mi se făcu şi mai greaţă. Se auzi sunet de aripi şi mi se tăie respiraţia.

Anna făcu o mişcare rapidă. Îşi fixă puşca la umăr şi Christophe ţipă din nou.

— DRU! strigă el, rotindu-se şi pregătindu-se să sară la mine.

Anna mai ţipă o dată, un ţipăt nearticulat de ură şi frustrare, şi apăsă pe trăgaci.

Zgomotul puştii sfărâmă aerul din dom. Djamphirii se puseră rapid în mişcare şi am simţit o lovitură puternică în umărul stâng. Mi-am pierdut echilibrul.

Genunchii lui August se înmuiară. Se prăbuşi cu putere şi am încercat să-l ţin. Dar era greu şi eu nu puteam să-l trag pentru că dintr-odată braţul stâng refuza să mă mai asculte. Am căzut moale în genunchi şi am scos un scheunat de mirare, încercând să-i ţin capul să nu se lovească de podeaua de piatră. Ateriză pe jumătate în poala mea şi clipi de câteva ori şi închise ochii. Spuse ceva foarte încet, ce n-am reuşit să aud cu tot zgomotul din jur. Aşchii de piatră zburară în aer când gloanţele se înfipseră în podea.

Altceva mă lovi dintr-o parte şi am sfârşit răpusă la podea. Valul de durere năvăli asupra mea cu intensitatea unui tsunami. Umărul mă durea îngrozitor. Cineva puse mâinile pe mine şi am simţit un miros cunoscut de plăcintă de mere înecat în ceva ud cu iz metalic.

Mă durea. Mă durea atât de tare încât locul din cerul gurii unde sălăşluieşte foamea de sânge se închise şi nu-mi mai apăru niciun semn de transformare.

Ce? Dădeam din mâini şi din picioare, prinsă între August şi Christophe. Augie zăcea pe jos, cu capul dat pe spate, şi mărul lui Adam îi zvâcnea atunci când încerca să se mişte. Christophe se ghemui deasupra mea. Mâinile lui păreau de oţel.

— Nu! ţipă el aproape în urechea mea.

Urmă un şir lung de silabe care am presupus că erau înjurături în altă limbă, apoi durerea mă lovi din nou, înghiţindu-mă cu totul, şi lumea înconjurătoare deveni de un cenuşiu ciudat, pierzându-şi culoarea.

Ţipete. Strigăte. Alte focuri de armă. Ascunde-te. Ascundere! Am încercat să mă mişc, dar n-am reuşit decât să-mi agit puţin mâinile. Christophe era încă ghemuit deasupra mea, gâfâia, şi mi-am dat seama că mă proteja. Mai zburară câteva cioburi de piatră şi focurile de armă se înteţiră. Christophe zvâcni din tot corpul şi scoase un şuierat.

August începu să se mişte din nou. Se rostogoli pe o rână. De unde stăteam eu, cu capul într-o parte, puteam să-i văd semnele transformării. Prin părul murdar îi apărură şuviţe albe, îi ieşiră colţii şi ochii i se aprinseră deodată. Acum erau de un galben clar, nu mai erau negri. Vedeam prin ceaţa care mă învăluia, deşi restul lumii îşi pierdea încet culoarea şi se transforma într-o schiţă în cărbune.

August se făcu ghem ca un păduche de lemn, apoi se ridică cumva în genunchi, scoase arma din toc şi ochi. Nu se grăbi. Expiră, încleştă degetul pe trăgaci şi trase. Zgomotul se pierdu în cacofonia de sunete.

Totul se opri. Cortina cenuşie căzu şi am auzit

un bubuit.

Bum. Bum.

Aripile băteau frenetic. Mă atingeau peste tot, ca nişte săruturi delicate. Doar când mă atingeau la umărul stâng, simţeam că leşin de durere. Nu-mi mai simţeam degetele de la mâini şi de la picioare, şi când am încercat să mă ridic, să mă duc în patru labe undeva la adăpost, pentru că cineva trăgea cu arma, n-am putut. Un ghem fierbinte de durere agonizantă mi se sparse din nou în piept şi am scâncit.

Bum… bum…

Urmă o clipă lungă de tăcere. Focurile de armă se auzeau din ce în ce mai slab. Se terminase? Am încercat din nou să mă mişc şi am scâncit înăbuşit. Mă durea doar dacă încercam.

Mi-am dat seama că bubuitul din urechi era pulsul meu. Fiecare bubuitură era bătaia aripilor şi am auzit ţipătul unei bufniţe.

Începeau să-mi amorţească şi mâinile. Ce se întâmplase? Ce-a fost asta?

Încă mai încercam să-mi dau seama, când lumea deveni din nou albă. Se auzi un sunet precum cel emis de o mie de difuzoare setate pe feedback. Bătăile inimii se răriră şi timpul dintre bătăi devenea din ce în ce mai mare, până când inima mea supraîncărcată…

…se opri.

Capitolul 31

— La o parte! strigă cineva şi lumina albă orbitoare mă lovi din nou.

Cineva continua să înjure de mama focului. Se auzea un murmur de voci.

— Scoateţi-l de aici!

— Dru? Dru, rezistă! Rezistă!

— Tot mai sângerează. De ce nu se vindecă?

— E epuizată şi încă nu a ajuns la maturitate. Tensiunea îi scade. Unde e celălalt glonţ? Tot dispar mereu.

— Muniţie afurisită! Urăsc asta.

— Să sperăm că niciunul nu i-a pătruns în inimă. Pericardul pare intact, dar se duce. Nu putem să-i administrăm sânge destul de repede…

— Folosiţi-mă pe mine pentru transfuzie, se auzi vocea rece şi calmă a lui Christophe.

— Nu putem. Ar omorî-o, încă nu-i ştim grupa sanguină…

În sfârşit, altă voce pe care am recunoscut-o. Era accentul englezesc al lui Bruce.

— Atunci ieşiţi afară.

Christophe părea furios. Era ciudat cum cobora tonul tăios. Semăna puţin cu tata. Doar că atunci când Christophe vorbea aşa mă durea. Vocea nervoasă a tatălui meu nu mă rănea niciodată pentru că dacă o folosea, ştiam că nu era furios pe mine. Niciodată nu era.

— Ce vrei să…

— Nu poţi să…

— Am spus să ieşiţi afară. N-am de gând s-o pierd.

— Nici măcar nu a ajuns la maturitate!

Bruce părea mort de oboseală. Am încercat să deschid ochii, n-am reuşit, şi am auzit un scâncet. Cineva avea o zi proastă.

Vocea bunicii, şoptită şi hotărâtă, îmi răsuna în capul plin de vată. Dru, scumpo, tu eşti aia.

Se auzi un tunet înăbuşit şi am văzut încăperea

în lumina fulgerului.

Era o rezervă de infirmerie cu pereţii de piatră. O lumină argintie difuză şi ciudată şovăia ca zăpada purtată de vânt, aşezându-se peste fiecare suprafaţă cu un luciu şters ca nişte aripi de molie. Stăteam tăcută şi ascultam sunetele aparatelor. Pe masă zăcea o siluetă mică şi djamphirii erau strânşi ciorchine în jurul ei. Bruce era cu faţa spre Christophe, arabul era puţin mai înalt, dar Christophe părea mai mare din cauza furie vibrante care emana din el.

Se auzi sunetul unui obiect metalic aruncat într-o tăviţă.

— Soluţie salină! spuse cineva pe un ton poruncitor. Spal-o bine, la naiba!

Hai să suturăm; încă pierde sânge.

— Tensiunea e în scădere. N-aveţi decât să vă certaţi afară, kouroi, noi încercăm să o salvăm.

— Ştiu eu ce ar salva-o.

Christophe se întoarse pe jumătate şi, dându-i la o parte pe ceilalţi, se îndreptă spre silueta înfăşurată în

alb de pe masă. Bubuitul care vibra în mine se opri.

Bruce îl apucă de mână şi cineva ţipă.

— Intră iar în stop cardiaci La o parte!

Am văzut o lumină orbitoare, dar nu înainte de a zări capul siluetei de pe masă, întors într-o parte, cu nişte tuburi de plastic în nări. Părul negru şi creţ era răvăşit şi încâlcit pe masa de operaţie şi am văzut că ochii mi se mişcau ca şi cum aş fi visat. Aveam pielea albă ca varul. Bruce era jos, pe podea.

— Dacă mai pui o dată mâna pe mine, spuse Christophe încet, o să fie ultimul lucru pe care o să-l faci.

Îi îmbrânci pe doi djamphiri bruneţi şi deşiraţi în halate albe care meştereau ceva la aparate, şi am văzut o masă de came răvăşită acolo unde ar fi trebuit să fie umărul meu stâng. Sângele era aproape negru. Eu nu vedeam în culori. Se văzură bucăţi albe de oase lucind când alţi doi kouroi cu feţe de adolescenţi examinară masa de came cu nişte instrumente chirurgicale strălucitoare şi aruncară fragmente din

ceva într-o tăviţă metalică. Alt djamphir cu părul creţ stătea pregătit cu două padele şi am văzut electricitatea sfârâind în ele ca nişte stropi de apă pe o tavă fierbinte.

Nu sunt într-o stare prea bună, mi-am spus. Nu mi se părea de prea mare importanţă. Stăteam şi mă uitam când Bruce se şterse la gură cu dosul palmei.

— N-o face, Reynard! Nu ne permitem să pierdem…

— N-o s-o pierd! Ieşiţi AFARĂ!

Ţipătul făcu pereţii să se cutremure, dar nimeni nu se mişcă.

Christophe îşi duse încheietura mâinii la gură. Muşcă zdravăn. Semnele transformării i se vedeau în valuri. Ceva roşu îi apăru la picioare, şocant în filmul alb-negru în care se prezenta lumea. Era vulpea pe care o mai văzusem şi altă dată. Blana i se zbârlise, rânjea şi se ghemuia, gata să sară.

Îşi luă mâna de la gură.

— De obicei asta se face în intimitate. Dar dacă

insistaţi…

Ceva negru i se scurgea pe mână – acum şi el sângera.

Apăsă rana pe gura siluetei de pe masă.

— Ştiu că mă auzi, şopti el, aplecându-se. Eşti acolo, skowroneczko moja. Te lupţi. Luptă puţin mai mult! Ia ce-ţi trebuie!

Oh, ce scârbos] Mă străbătu un fior. Corpul îmi zvâcni. Mi-am amintit cum fusese în acea noapte în pădure, când eram înconjuraţi de foc şi fum şi colţii lui Christophe se înfipseseră în mâna mea. Mi-am amintit senzaţia cumplită de sfâşiere, ca şi cum bucăţi mici din mine – aş spune din sufletul meu – ar fi fost smulse. Nu puteam să fac asta cuiva la rândul meu.

Dar corpul de pe masă se zbătu încet. Şuviţe mai deschise îmi apărură în părul încâlcit şi am văzut colţii crescându-mi în gură cu un părăit imperceptibil. Aparatele o luară razna.

— O să înceapă să lovească, spuse unul dintre djamphiri cu răsuflarea tăiată.

Corpul îmi zvâcni.

N-o facel M-am luptat să deschid gura, să spun ceva. Nu! Nu face asta altcuiva!

Pentru că, dacă stăteai să analizezi, dacă sugeam sângele cuiva însemna că eram una dintre creaturile pe care le-ar fi vânat tata. Nu? Mai ales că ştiam şi cum te simţi. Când ştiam cât de mult durea când o parte invizibilă din tine era smulsă bucăţică cu bucăţică.

Trupul de pe pat zvâcni. Colţii se înfipseră în mâna sângerândă a lui Christophe şi m-am luptat să ţip, să mă mişc, să mă opresc. Dar gura nu mă asculta. Trase o înghiţitură zdravănă, sorbind cu nesaţ.

Christophe se făcuse îngrijorător de cenuşiu la faţă, pielea lui albă prinsese o nuanţă gri şi o paloare bolnăvicioasă. Djamphirul cel creţ înjură în barbă. Bruce se ridică de jos, ştergându-se la gură cu dosul palmei. Un firicel subţire de sânge i se scurgea pe bărbie, care părea negru în lumina stranie şi difuză, şi am văzut ceva lucind lângă umărul lui drept.

O siluetă în formă de pasăre plana de-abia vizibilă, dar eu îmi făceam mai multe griji pentru corpul de pe pat şi pentru ce-i făcea lui Christophe.

Urmă altă înghiţitură lacomă. Christophe se lăsă moale, prinzându-se de masa de operaţie cu cealaltă mână. Vulpea i se împleticea printre picioare şi începea să-şi piardă din ce în ce mai mult culoarea.

Termină! îmi venea să strig, dar nu puteam. Puteam doar să privesc ce se întâmpla. Nu puteam să fac absolut nimic. Nu puteam nici măcar să mă mişc.

BUM… BUM… BUM. Bubuiturile mă făcură să tresar. Dacă n-aş fi fost pironită locului, aş fi sărit ca o pisică ce dă bot în bot cu un şarpe. Sunetul aripilor reveni, atingându-mă pe tot corpul – sau mai bine zis pe corpul astral, căci cel fizic zăcea în pat.

Rana de la umăr se închidea singură.

Ţesuturile începură să se coloreze uşor, ca tenta de pe fotografiile vechi. O explozie de roz se întinse dinspre rana care se vindeca foarte repede, aşchiile de oase se lipeau între ele cu sunete slabe şi muşchii

alunecau la loc, azvârlind afară bucăţi de metal odată cu un lichid limpede înainte ca pielea să se închidă. Rana luci roşu aprins pentru o clipă. Apoi umărul se mişcă spasmodic şi se auzi un zgomot înăbuşit. Capul humerusului intră din nou în articulaţie şi pocnitura mă făcu să mă scutur toată.

Am început să simt furnicături în creştetul capului astral. Genunchii lui Christophe se înmuiară, dar se ţinu pe picioare.

— Ia ce-ţi trebuie, şopti el spre chipul acoperit de pe masă, al cărui păr se contorsiona şi se răsucea ca al unui vampir. Ia tot, dacă-ţi trebuie. Doar să trăieşti, vrăbiuţo, să trăieşti.

Bubuiturile se înteţiră şi bătăile semănau acum cu nişte aripi de colibri. Furnicăturile se intensificară în timp ce întreg corpul de pe masă prindea din nou culoare. Tricoul meu sfâşiat era bleumarin şi împroşcat cu sânge uscat, şi unul dintre sâni se îţi o clipă printr-o gaură din material. O urmă vagă de jenă mă făcu să mă treacă un val fierbinte. Pielea începu să

se înroşească, o imagine hidoasă în mijlocul lumii în alb-negru.

Fiecare parte din mine care nu zăcea pe masă se repezi să fie eliberată, zbătându-se sub povara imensă care mă ţinea imobilizată. Corpul de pe masă trase aer pe nas şi se auzi un şuierat din cauza sângelui care formase crustă.

Şi urmă o nouă gură zdravănă.

Christophe aproape căzu peste aparatele care bipăiau, împingându-le în perete. Îşi adună toată puterea şi lăsă capul pe spate. Gura i se deschise şi îşi dădu ochii peste cap. Nu i se mai vedea decât albul ochilor acum. Şoldurile îi zvâcniră şi era cât pe ce să cadă din nou, ciobind şi crăpând carcasa de plastic a aparatului care îmi înregistra ritmul alert al inimii. Imaginea monitorului se umplu de purici când m-am uitat spre el şi ieşiră scântei.

— NU! răcni Bruce şi sări.

Îl înşfăcă pe Christophe şi îi smulse mâna de lângă gura lacomă cu colţi. Mă străbătu un spasm din

creştetul capului până în tălpi şi pentru o clipă confuză stăteam în picioare şi culcată în acelaşi timp, şi eram trasă în toate direcţiile ca o bucată de celofan pe care cineva încearcă să o desfacă. Dinţii îmi clănţăniră ca nişte bile de biliard, răsunându-mi în cap, şi un val fierbinte de agonie mă sfâşie.

Se auzi un mârâit. Sunetul pumnului care loveşte în came, un ţipăt de durere care era al meu şi care îmi ieşea din gâtul fierbinte. Locul din cerul gurii unde sălăşluia foamea de sânge luase foc. Simţeam o gâdilătură plăcută şi fierbinte, ca atunci când beam Jim Beam amestecat cu cola uneori când tata nu era acasă. Trupul mi-era ca un vârtej care prinsese în cercurile sale un înotător imprudent, şi carnea mi se strângea în jurul sinelui, cel care doar ce se obişnuise cu libertatea. Muşchii mă dureau îngrozitor şi se încleştau şi am…

…căzut, alunecând de pe masa de operaţie şi lovindu-mă zdravăn la cap. Am aterizat pe ceva prea moale ca să fie podeaua, ceva care se unduia sub

mine, şi degetele mi s-au afundat în părul cuiva înainte ca persoana respectivă să ţâşnească în picioare, rostogolindu-mă şi eliberându-se de mine. Tubul de plastic îmi ieşi din nas şi rămase atârnat buclă de urechi.

Confuzie. Ţipete. Zgomot. Am ţipat din nou, dând din mâini şi din picioare când foamea de sânge se făcu simţită. Mă durea. Mă durea tot corpul de parcă cineva m-ar fi stropit cu benzină şi mi-ar fi dat foc, şi voiam şi mai mult din lichidul roşu. Îi simţeam gustul pe buze, de fum şi condimente, ceva roşu, moale şi fierbinte, plin de aroma buzelor de băiat şi izul ochilor reci ca iarna. Avea gust de pericol şi sălbăticie şi de briză fierbinte care pătrunde pe geamul unei maşini la amurg în deşert când conduci cu 130 km pe oră şi când mai ai o grămadă până ajungi în următorul oraş. A scorţişoară, a bărbat şi a bunătate, şi voiam mai mult.

Christophe mă înşfăcă. Era cenuşiu şi tras la faţă. Dar ochii îi aruncau văpăi şi semnele

transformării care îl transfigurau erau ca un parfum care-l scălda. Puteam să le simt, unde de curent invizibil care mă atingeau uşor pe piele.

Senzaţia pe care mi-o dădea el era unică.

Mi-am împins bărbia în faţă, rapid, ca un şarpe care se năpusteşte asupra prăzii, dinţii mi-au clămpănit din nou, la câţiva centimetri doar de gâtul lui. Acum, că eram aşa de aproape, îi simţeam transpiraţia sărată şi corpul lui pe jumătate sub mine mi se părea al naibii de departe. Mi-era frig şi cald în acelaşi timp, şi senzaţii cumplite se luptau să pună stăpânire pe mine.

— Dru!. Tună el şi am îngheţat.

Cunoşteam vocea. Era vocea tatălui meu atunci când spunea Taci din gură şi dă-mi muniţia. Însemna că trebuia să mă opresc şi să fiu atentă, şi asta am şi făcut. Pleoapele mi se zbătură, făcând imaginea să-mi apară ca printr-un obiectiv de cameră care se deschide şi se închide.

— Câte? întrebă Bruce din partea cealaltă a

camerei, în mod ciudat, părea speriat. Reynard? Câte?

Tremurăturile mă făcuseră să semăn cu un animal care a prins ceva în gură şi-l scutură în dinţi. Dar foamea de sânge se estompă şi greaţa reapăru rapid cu o crampă sfâşietoare.

— Trei, de-abia se auzi răspunsul lui Christophe. Ai noroc că n-are nevoie de mai mult.

— Să te ia naiba!

Bruce se mişcă. Se auzi un foşnet de haine şi Christophe se încordă. Eu am scos un sunet ciudat, ca un scâncet. Mă simţeam de parcă aş fi fost dezmembrată şi reasamblată greşit. Fiecare părticică din mine mă durea.

Un junghi cald mă lovi în stomac şi se împrăştie, ca o ceaţă de satisfacţie caldă. Îmi alină durerile şi îmi pătrunse în tot corpul, şi m-am gândit că, poate, dacă n-aş fi sângerat peste tot, aş fi putut să mă ridic în picioare.

Dar nu am deschis ochii. Era o uşurare să stau în braţele lui Christophe şi să ştiu că se ocupa el de

tot.

O voce stinsă din mine încercă să-mi spună că ar trebui să-mi fac griji pentru ceva, dar am alungat-o. Deja aveam destule pentru care să-mi fac griji. Nu mai era loc şi pentru altceva.

— Deja a făcut-o. Pleacă! spuse Christophe, şi vocea lui era uscată şi răguşită. Îşi drese glasul. Toţi. Lăsaţi-i puţină intimitate! Dacă a supt prea mult sânge şi o loveşte furia sângelui…

— N-o să se întâmple asta. E o svetocha. Vorbea unul dintre ceilalţi djamphiri şi după voce părea copleşit de veneraţie. Uitaţi-vă, e bine. Tensiunea e normală, pulsul e puţin ridicat, dar e în regulă – o să supravieţuiască. Uitaţi-vă la umărul ei.

Nu voiam să mă uit la umărul meu. M-am ghemuit mai mult în braţele lui Christophe şi m-am gândit la tricoul meu rupt. Obrajii mi se aprinseră, era o altă căldură decât senzaţia de bine pe care o simţeam pe piele.

— Christophe, am murmurat şi am simţit un

sentiment vag de jenă.

— Totul e în regulă, skowroneczko moja.

O atingere uşoară – buzele lui pe părul meu încâlcit.

— Totul e sub control.

Asta voiam să aud. Mi-am ţinut ochii strâns închişi.

— Te supui unor riscuri inacceptabile, rosti Bruce printre dinţi. Mă auzi, Reynard?

— Latră la altcineva, ibn Alias. Eu am făcut ce mi-am propus să fac.

Oare Christophe îi vorbea în zeflemea? Mi-era greu să spun cu faţa îngropată la pieptul lui. Respira greu.

— Sunt aici, şi dacă nu vor mai încerca să mă omoare kouroii, voi fi cel mai de seamă aliat pe care îl puteţi avea. Atâta timp cât aveţi grijă ca ea să fie în siguranţă.

— Anna o să fie prinsă. O să plătească pentru ce-a făcut.

— Şi ce-ai de gând să faci? E o svetocha şi Garda ei personală îi e loială până la moarte. Christophe se mişcă. Se ridică de jos, se clătină, apoi se îndreptă. Şi tu ţi-ai dat concursul. Toţi cei din Consiliu s-au făcut că nu văd sau au încurajat activ acest lucru. Anna e un monstru. Dacă dă Dumnezeu, nosferaţii o vor găsi şi o vor omorî, asta dacă nu încheie vreun pact machiavelic cu ei înainte.

— E răsfăţată şi manipulatoare, dar nu e o…

— A deschis focul asupra unei mase de kouroi şi asupra altei svetocha, Bruce!

Aparatele scoteau scântei şi zgomot de paraziţi.

— A trădat pe cineva de-al nostru – mai mulţi chiar – lui Sergej! Când o să deschizi ochii şi o să vezi?

— Asta n-o s-o aducă pe Elizabeth înapoi!

Se lăsă tăcerea. Şi odată cu ea, se auzi un mârâit din ce în ce mai puternic. M-am băgat şi mai mult în Christophe, până când mi-am dat seama că sunetul venea de la el. Medalionul mamei mele era

cald şi liniştit la pieptul meu.

Se auzi un zgomot de paşi şi uşa închizându-se. Am simţit că încăperea se golise şi Christophe făcu o mişcare rapidă şi violentă, ridicându-mă în braţe, recăpătându-şi echilibrul şi scoţând un sunet răguşit de efort. M-am lovit cu nasul de clavicula lui şi unul dintre aparate scoase un sunet ascuţit şi sugrumat şi se opri din bipăit. Însă cel care îmi înregistra bătăile inimii continua să funcţioneze totuşi. Inima îmi bătea nebuneşte, repede, cu putere. Parcă era un motor de avion cu reacţie sau parcă băusem prea multă cafeină.

Christophe mă cuprinse cu mâinile şi-şi îngropă faţa în părul meu. Am stat aşa şi picioarele mele tremurânde prindeau din ce în ce mai multă putere. Am înghiţit în sec de câteva ori. Foamea de sânge îmi gâdila locul din cerul gurii. Christophe încă mirosea a mere, scorţişoară şi căldură. De fiecare dată când inhalam, mirosul mă lovea în locul acela sensibil şi mă străbătea un fior. Aparatul care îmi monitoriza pulsul înregistra o nouă cascadă de bipuri.

— Ce s-a-ntâmplat? am şoptit într-un final.

— Ar fi trebuit să stai cu Leontus, îmi răspunse el tot în şoaptă. Băncile ţi-ar fi servit drept acoperire.

Nu ştiam de ce eram surprinsă.

— Ştiai că o să facă aşa ceva?

— Nu. Dar m-am gândit că era posibil totuşi. Anna e o tipă distructivă.

Aşa îi spui? Am încercat, la început uşor, să mă desprind de el. El nu-mi dădu drumul. Ne-am luptat aşa puţin, eu fără prea multă tragere de inimă, şi în cele din urmă Christophe păru amuzat.

— Nu poţi să stai singură în picioare. Nu mă mai împinge.

Mă aşeză însă pe masa de operaţie. Aceasta se mişcă puţin, de parcă n-ar fi vrut să mă susţină, dar Christophe mă ţinu până când am reuşit să mă echilibrez. Când mi-am pus jos picioarele care nu voiau să mă asculte, podeaua mi se părea cât de cât stabilă.

Mi-am strâns tricoul rupt la piept şi am clipit.

Parcă eram din cauciuc. Mă durea peste tot, în ciuda senzaţiei de căldură din inimă, senzaţia de bine care se răspândea în valuri.

Nu voiam să mă gândesc ce aveam în stomac şi ce provoca valurile astea de căldură.

— Poftim.

Christophe făcu o mişcare bruscă. Îmi luă o secundă să realizez că-şi trăgea puloverul peste cap.

— E murdar, dar…

Şi mi-l întinse.

Nu eram sigură de unde venea tot sângele care mi se urcase în obraji, mai ales acum. Dar m-am făcut roşie ca racul la faţă şi am început să bălmăjesc ceva.

El îmi îndesă puloverul în mână şi se întoarse cu faţa la peretele de vizavi, uitându-se la el de parcă ar fi descifrat acolo secretele vieţii.

De vină nu era puloverul sau felul cum eram mai mult dezbrăcată cu tricoul zdrenţuit de pe mine. Nici pielea lui mată şi palidă, murdară de sânge uscat.

Ci cele trei urme de pe spatele lui care păreau

curios de lipsite de sânge când se închiseră, vindecându-se încet dar vizibil. Era găuri de glonţ, care se vindecau sub ochii mei.

Şi cicatricele.

Arăta de parcă se tăvălise în cioburi. Avea cicatrice pe tot spatele, nişte dungi albe şi lucioase pe pielea lui perfectă, ca nişte degete urâte care îi înşfacau coastele. Se mişcau în ritmul respiraţiei şi am rămas holbându-mă la ele, în timp ce inima îmi bubuia şi sângele îmi curgea cu putere prin vene şi îmi dădeam seama că eram încă în viaţă.

— Dru, spuse el în cele din urmă, te-ai îmbrăcat?

— Oh. Eu, ăăă, stai puţin.

Am încercat de două ori să-mi scot tricoul rupt şi braţele îmi tremurară când am tras puloverul peste cap. Avea mirosul lui şi trei găuri în spate. Dar partea din faţă era destul de întreagă, chiar dacă gulerul cu anchior îmi venea cam adânc. Ai fi zis că era tare slab, dar am văzut cum i se mişcau muşchii când se mută

de pe un picior pe altul, apoi i se încordară ca o statuie de marmură când încremeni aşa cum fac djamphirii mai în vârstă.

Erau urme de glonţ. Gloanţe pe care le încasase el când stătuse ghemuit deasupra mea. Dar celelalte cicatrice… Iisuse!

— Astea de unde sunt? am şoptit eu.

Pentru o fracţiune de secundă, îşi băgă capul între umeri, de parcă i-ar fi fost jenă.

— Şi noi rămânem cu cicatrice, să ştii. O spuse pe un ton sec, în şoaptă, doar ca o notă informativă. Înainte să ajungem la pubertate. Şi chiar şi după aia, dacă rana e destul de gravă. Dacă îţi pune viaţa în pericol.

Nu voiam să-i spun că evitase un răspuns clar. Din nou. Dinţii îmi vibrau, mai ales caninii superiori.

Sunt colţi, Dru. Spune-le pe nume!

— Ce s-a întâmplat?

Părea că nu puteam să mai vorbesc ca de obicei. Urmele de colţi de la încheietura mâinii care

aproape că se vindecaseră zvâcniră o dată, şi m-am frecat de blugii îmbibaţi de sânge. Mirosul de cupru se simţea în toată încăperea, aţâţându-mi foamea de sânge.

Christophe se încordă.

— Am fost neascultător. Ai terminat?

Am dat din cap, dar mi-am dat seama că nu avea cum să mă vadă.

— Da. Ăăă. Mersi. Christophe…

El se întoarse spre mine, cu ochii aruncând văpăi, şi parcurse distanţa dintre noi din doi paşi rapizi. M-am trezit deodată nas în nas cu el, atât de aproape încât căldura pe care o emana în valuri îmi mângâia obrajii ca lumina soarelui pe pielea deja arsă.

— Ţi-am spus să stai acolo. Acolo aveai unde să te ascunzi şi Leontus ar fi avut grijă să nu ţi se întâmple nimic.

Vorbea răguşit, de parcă cuvintele ar fi fost un şmirghel care îi zgâria gâtul. Aş fi putut să te pierd.

Îmi simţeam gura uscată. Am spus primul lucru

care îmi veni în cap, cu o voce la fel de răguşită şi şoptită ca a lui.

— Chris… Eu nu sunt ea.

Voiam să spun că nu eram mama. El păru speriat o secundă, dar nu-şi luă ochii de la mine. Se uita fix la mine, fără să clipească. Cum aş fi putut vreodată să cred că erau reci? Acum ochii lui albaştri ardeau pur şi simplu. Astfel de ochi puteau să ardă unde te atingeau, şi inima mi se urcă în gât.

— Aşa e, mă aprobă el. Nu eşti. Ea nu m-a făcut niciodată să trec printr-o aşa agonie.

Ce puteam să răspund la o astfel de replică? Felul în care se uita la mine mă făcea să mă simt ciudat. Mă făcea să mă simt tare ciudat, şi nu doar gândindu-mă la faptul că fusesem cât pe ce să mor.

Christophe se aplecă spre mine. Gura lui era la câţiva centimetri de a mea.

— Ea nu m-a făcut niciodată să am senzaţia că o să mor de inimă. Nu m-a făcut niciodată să mă tem pentru ea în halul ăsta.

Am înghiţit cu zgomot. Îmi plescăi ceva în gât. Dacă mă lăsam pe spate ca să scap de el, era posibil să mă răstorn peste masa de operaţie.

Dar nu voiam să mă feresc.

— Christophe…

Numele lui mi se stinse pe buze. Tot corpul îmi deveni deodată extrem de sensibil, părul mi se ridică şi era cât pe ce să uit că eram transpirată şi plină de sânge uscat.

Buzele lui le atinseră pe ale mele. Aproape am tresărit, atât de puternic a fost şocul. Apoi mă lovi fulgerul.

M-am lăsat dusă de val de câteva ori, de obicei cu băieţi de oraş destul de drăguţi când ştiam că nu aveam să stau mai mult de o săptămână-două în preajmă. Dar ce simţeam acum nu se compara câtuşi de puţin cu săruturile umede cu gura deschisă printre rafturile bibliotecii sau cu jumătatea de oră furată de săruturi fierbinţi în colţurile izolate de pe terenurile de joacă. Limba lui alunecă înăuntru şi nu mă sufoca, ci

mai degrabă mă invita.

Nu era nici senzaţia de bine şi siguranţă pe care o aveam cu Graves. De data asta era…

Mă străbătură furnicături în tot corpul, nu doar în dinţi. Am uitat lucrurile obişnuite care-ţi trec prin cap în astfel de situaţii – lucruri de genul Oh, Doamne, m-am spălat destul de bine pe dinţi sau Aş vrea să nu mai respire aşa sau Ar putea să vină cineva. Am uitat să mă mai tem că nu sărutam cum trebuia.

Am uitat de tot, în afară de căldura şi lumina care curgeau prin mine. Unul din colţii lui se atinse de al meu şi ne-am cutremurat amândoi şi m-am abandonat lui o clipă lungă înainte de a mă desprinde ca să respir şi să descopăr că lumea exista şi că era dură, rece şi stridentă, şi mirosea a sânge, metal şi durere.

Christophe mă sărută pe obraz. Murmură ceva ce nu am înţeles prea bine. Mă simţeam străbătută din cap până în picioare de electricitate multicoloră.

Uau!

— Niciodată, îmi şopti încet la ureche.

Răsuflarea lui îmi atinse pielea şi am simţit deodată dorinţa de a mă foi doar pentru că simţeam nevoia să mă mişc şi hainele îmi erau fierbinţi şi mă strângeau.

— Înţelegi?

— Ăăă, a fost răspunsul meu extrem de profund.

El îmi cuprinse faţa în mâini şi se lăsă pe mine, dându-mi genunchii într-o parte. Se uită fix la mine şi expresia de pe chipul lui nu mai era de lup înfometat, aşa cum o privise pe mama. Era altceva.

Nu ştiam exact ce exprima. Era doar… altceva. Ceva mai vulnerabil. De parcă se temea că în orice clipă aş fi putut să mă feresc sau să-i spun să înceteze sau ceva de genul.

Nu suportam să-l văd aşa. Aşa că am închis ochii şi am ridicat puţin bărbia şi el mă sărută din nou. De data asta nu a mai fost la fel.

Nu, de data asta a fost mai bine. Şi am uitat din

nou de tot, inclusiv de Graves. Pentru câteva secunde am fost din nou doar eu.

Şi a fost minunat.

Apoi realitatea m-a năpădit din nou. Am devenit rigidă şi el s-a retras. Încă îmi mai ţinea faţa în mâini. Îi simţeam pielea foarte caldă lipită de a mea şi m-am trezit că-i atingeam coastele şi-l mângâiam de parcă mă jucam cu scândura de spălat rufe a bunicii.

Mi-am tras mâinile.

— Ăăă, am îngăimat din nou. Christophe.

— Dru.

Era uşor amuzat. Uitam tot timpul cât de bine se îmbinau trăsăturile lui.

— Cred că…

Nici măcar nu puteam să spun ce gândeam. Nu puteam să exclam decât Uau. Şi mai mult Uau. Urmat de ăăă…

Da. Era jenant. Şi Graves…

Graves mă părăsise. Asta era. Mă părăsise, şi Christophe se întorsese. Aşa era oare?

— Ai dreptate, spuse el, de parcă aş fi emis o cugetare profundă. Mai avem lucruri de făcut. Şi ar trebui să ne spălăm. Amândoi.

Am dat din cap. El se aplecă din nou şi am fost puţin dezamăgită când mă sărută doar pe obraz, un sărut cast.

— Acum ai încredere în mine? mă întrebă el, şi n-am putut decât să încuviinţez.

Şi să mă întreb de ce-mi pusese tocmai întrebarea asta.

Capitolul 32

După ce suferi de o enterovirozăgravă sau ceva asemănător, după ce ai vomat tot ce ai mâncat şi n-ai mâncat, vine un moment în care te simţi destul de bine. Asta se întâmplă de obicei după ce termini o sesiune lungă de icnit, după ce tragi apa, te ştergi la gură, poate te speli pe dinţi cu grijă pentru a zecea oară şi afli că poţi să umbli. Cu picioare tremurânde, ca un bebeluş care face primii paşi.

Lumea ţi se pare mai limpede şi mai clară şi crezi că e posibil să-i fi venit de hac bolii – dar mâinile şi picioarele tremurânde îţi dau de înţeles că te minţi singur.

Aşa mă simţeam. Plină de vânătăi şi tremurând, dar într-o stare destul de bună, cel puţin pentru scurt timp. M-am gândit că dacă puteam să ajung în pat până când mă răpunea oboseala, mă descurcam destul de bine.

Dar mai întâi trebuia să-l văd pe Augustine.

El era într-o cameră privată din partea izolată şi liniştită a infirmeriei, dar aceasta era diferită de cea în care fusese Ash legat de pat, şi chiar şi de cea în care încercaseră să mă salveze pe mine. Rezerva lui era pe un perete exterior, cu un pat şi o fereastră, şi semăna cu o rezervă dintr-un spital de lux. Era chiar zugrăvită în culoarea piersicii şi crem, şi preţ de o secundă m-am simţit atât de ameţită că m-am temut că o să cad din picioare acolo.

Asta pentru că tot mirosea a spital. A dezinfectant, doctorii, durere. Şi suferinţă. Harul îmi zvâcnea în cap ca un dinte cariat.

Apartamentul lui Augie din Brooklyn era destul de curat şi ordonat având în vedere că era locuit de un burlac. Eu l-am făcut lună cât am stat acolo.

El şi tata lucrau la eradicarea unei infestări cu şobolani demonici. Şi pe urmă tata s-a dus undeva la graniţa cu Canada ca să facă nu ştiu ce şi eu am rămas cu August. Care, acum mi-am dat seama, nu m-a scăpat niciodată prea mult din ochi, nici chiar în

apartament. O lună petrecută într-unul dintre cele mai mari şi tari oraşe din lume şi eu nu văzusem decât o stradă din Brooklyn.

Acum că ştiam că Augie era djamphir, mă întrebam dacă putea să mă înveţe şi pe mine să aprind ţigara cuiva aşa cum făcea el. Speram să mi se ofere ocazia să-l întreb.

El şi tata se contraziceau tot timpul despre Lumea Reală, dacă autorităţile ştiau şi încercau intenţionat să muşamalizeze informaţiile, sau dacă oamenii nu voiau să afle şi o ignorau. Acum înţelegeam de ce August schiţa un zâmbet de fiecare dată când se contraziceau.

Şi alte lucruri pe care mi le aminteam acum aveau o logică. Cum ar fi vocea lui August când stăteam în pat şi încercam să dorm, ascultându-i pe amândoi. Fata asta merită să fie cu cei de-un neam cu ea. Şi cât de bătut se întorsese de câteva ori şi cât de repede se vindeca. Oare de câte ori omorâse vampiri cât stătusem eu la el?

Oare vreunul dintre vampirii pe care îi omorâse venise după mine? Oare bănuiau măcar că existam? Aş fi putut să fiu în pericol şi nici să nu ştiu măcar.

Iisuse!

August zăcea în pat, înfăşurat în bandaje albe. Ochii lui negri erau somnoroşi şi părul lui blond ciufulit, de parcă s-ar fi zvârcolit toată noaptea. Vânătăile începuseră să i se estompeze, dar avea privirea îndepărtată a unei persoane sedate la greu. Mâna lui dreaptă zăcea pe cuvertura de culoarea piersicii, ciudat de albă. Mâna nu era bandajată.

— E sedat, spuse Christophe încet. Destul cât să-i ofere psihicului şi trupului şansa să se refacă. Şocul poate fi fatal, mai mult decât rănile propriu-zise.

Am reuşit să ajung în dreptul patului, cu Christophe în spatele meu.

— Augie?

Parcă eram o fetiţă de cinci ani.

El clipi. Umărul drept era bandajat tot.

— Eh, Dru.

Influenţa newyorkeză îl făcea să scurteze fiecare vocală de parcă i-ar fi adus vreo ofensă personală.

— Mă bucur să te văd, scumpo.

L-am apucat de mână. Nu puteam să vorbesc. Tot ce voiam să-i spun mi se oprea în gât şi n-am putut decât să suspin.

— Oh, nu face asta!

Pentru o clipă, era din nou August pe care-l ştiam, zâmbind viclean ca şi cum râdea de lume şi ridicând puţin din sprâncene. Când zâmbi, puteai să întrezăreşti ceva din omul care fusese, chiar dacă avea faţa umflată şi era sub influenţa sedativelor.

— Ce trebuie să fac să te conving să-mi aduci o sticlă de votcă, fata mea?

Am slobozit ceva care semăna şi cu un râs, şi cu un suspin. Eram aşa de uşurată, că m-am clătinat pe picioare lângă patul lui.

— Eu nu pot să cumpăr votcă, Augie. Am doar

şaisprezece ani.

— Asta nu te-a împiedicat niciodată.

Rânji, dar ochii dădeau să i se închidă. Un picior părea mai mare decât celălalt sub pătură – era probabil şi el bandajat.

— Fă-mi o omletă, scumpo. Sunt frânt. A fost o noapte lungă.

— Sigur că da. Jur că aveam să-i fac şi cincizeci de omlete. Ce-ai păţit, Augie?

— După ce m-ai sunat, m-ai pus pe gânduri. Închise ochii, apoi îi deschise brusc, căci se chinuia să rămână treaz. Pe urmă, n-a mai ştiut nimeni de tine. N-am putut să dau de tine săptămâni întregi. Dar a sunat Dylan şi atunci lucrurile au devenit interesante.

— O să dea raportul de îndată ce-o să se simtă destul de bine, murmură Christophe. Dru…

— M-am întâlnit cu el în Pomona. Avea o copie a stenogramei şi mi-a spus unde pot găsi şi restul. Locul era plin de nosferaţi. Am fost capturaţi.

— Ajunge, spuse Christophe pe un ton mai

ferm de data asta. Trebuie să o duc la culcare, Augustine. O să vorbim mai târziu.

— Sergej, şopti Augustine, şi am simţit cum mă răcesc; mai aveam puţin şi dinţii începeau să-mi clănţănească şi un junghi mă străbătu prin cap. Sergej avea câteva dintre ele. Ne-a prins pe amândoi. Dylan… am fost despărţiţi. Sărmanul puşti!

Era cât pe ce să mi se taie respiraţia. Deci Dylan supravieţuise incendiului de la cealaltă Şcoală. Sentimentul de uşurare se lupta cu cel nou de îngrijorare. Ca doi câini care se luptau pentru un os. Tremuram şi transpiram, şi mi-am dat brusc seama că probabil nu miroseam prea frumos.

— Am găsit şi celelalte chestii, şi pe urmă… dar eram urmărit. Toţi cei pe care i-am vizitat aveau câte o informaţie, dar au năvălit peste ei după ce am plecat. Nosferaţii nu voiau ca noi să ştim, şi am fost traşi pe sfoară. Toţi am fost arşi rău de tot.

Mi-am ţinut respiraţia. Nu sună bine să fii „ars”. Aşa se spune când eşti trădat de unul de-al tău.

Când eşti predat inamicului.

Somn uşor, vise plăcute, Nosferaţii să te sărute… Oh, asta e uşor. Mă ocup eu de asta. Stabilim dinainte un semnal, chiar de la locul faptei.

Am început să tremur şi mai tare. Dacă August n-ar fi fost sedat bine de tot, ar fi observat poate că tremuram. Am auzit bătăi de aripi şi am simţit gust de portocale de ceară în gură.

Anna venise la mine acasă ca să o trădeze pe mama şi să-l caute pe Christophe. Se asigurase că eram trimisă la cealaltă Şcoală, şi venise ea însăşi în vizită ca să vadă ce-mi mai aduceam aminte.

Să vadă dacă spusesem cuiva despre ceva ce nu-mi mai aminteam fără ajutorul harului, ceva ce habar nu avusesem că-mi aminteam. Vânduse o şcoală întreagă plină de puşti lui Sergej.

Dar de ce? Nu puteam nici acum să pricep de ce. Când ştiai ce le fac nosferaţii djamphirilor, când ai văzut ce mai rămâne din corpurile lor, cum poţi să faci aşa ceva? Asta era partea pe care nu o înţelegeam.

August bălmăji ceva cu multe consoane. Şi, spre mirarea mea, Christophe se aplecă din spatele meu. Îmi dădu mâna transpirată şi moale la o parte şi îl strânse pe August de mână. Îi răspunse în aceeaşi limbă.

Ochii djamphirului rănit se închiseră de tot. Oftă şi mai mormăi ceva. Apoi adormi.

— Doamne!

De-abia mai puteam să vorbesc, dar oricum aveam de gând să o spun în şoaptă. Mereu ai tendinţa să vorbeşti în şoaptă când te duci la cineva la spital. Să şopteşti ca un şoarece speriat. Îi şoptisem şi bunicii când zăcea pe patul de moarte, rezistând cât de mult a putut pentru mine.

Nu mă lăsa, o implorasem cu aceeaşi voce de şoricel speriat, pentru că nu puteam să vorbesc altfel. Buni, te iubesc, te rog, nu mă lăsa!

Dar nu mai putea să stea. Eu mă agăţam mereu de oameni şi ei mă părăseau mereu.

Nu puteam să mă abţin. Am atins din nou mâna

moale a lui August.

— Să nu mă laşi, Augie. Ştiam că nu mă auzea, dar am spus-o totuşi. Bine? Nu pleca!

— O să fie bine! Christophe mă cuprinse pe după umăr. Îţi promit că o să supravieţuiască, moj maly ptaszku.

Era cât pe ce să izbucnesc din nou în plâns. L-am cuprins pe Christophe de mijloc când m-am îndreptat de spate. M-am sprijinit de el şi el nu se clinti. Parcă mă sprijineam de o statuie. Stătea neclintit, postura care te şi speria şi pe care o aveau djamphirii bătrâni. De-abia dacă mai respira.

Îmi simţeam genunchii de gelatină.

— Vorbeşti serios?

Am încercat să nu o spun pe un ton de implorare. Măiculiţă, imaginea mea de tipă dură nu avea nicicând să mai fie reabilitată după aşa ceva.

Doar că nu ştiam dacă-mi mai păsa în momentul ăsta.

— Da. Christophe mă trase de lângă pat. A

trecut el prin chestii şi mai grave, şi acum e bandajat şi sub medicaţie. Nu are nevoie decât de odihnă.

Mai că nu-mi venea să plec de lângă el, dar mă bucuram că puteam să mă sprijin de Christophe. Senzaţia de mă-simt-bine-doar-că-tremur-puţin dispărea. Acum începeam să cedez. Îmi simţeam capul ca un dovleac ce se balansa pe gâtul mult prea subţire, mâinile şi picioarele îmi tremurau spasmodic şi am început să văd puncte negre în coada ochiului.

— Christophe?

El mă scoase din salon şi închise uşa fără zgomot. Mă înşfacă bine şi începu să traverseze infirmeria. De-abia îmi mai târâm picioarele pe podeaua de piatră.

— Ce e?

Voiam să-i spun că trebuia să-l văd şi pe Ash. Voiam să-i spun că aveam de gând să-l caut pe Graves de vreme ce acum aveam timp, nu? Mai voiam şi să-l rog să stea jos şi să-mi spună toată povestea cu Anna de la început. Voiam – nu, trebuia să aflu cum de

ajunsese aşa.

Dar căldura din stomac se tot risipea. Acum aproape că nu mă mai durea nimic, dar eram slăbită ca un pui de pisică nou-născut. Chiar aşa mă şi simţeam – oarbă, slobozind un ţipăt anemic. Încă încercam să aflu toate răspunsurile pe care mi le doream cu disperare, când el mă şuşui blând şi mă luă aproape pe sus.

Capitolul 33

O lumină albă, miros de lac de mobilă cu aromă de lămâie, praf şi aer curat. Şi de plăcintă cu mere la cuptor. Pe sub pleoape îmi pătrundeau săgeţi mici de lumină.

Dar nu puteam să zac acolo. Aveam treabă de făcut. Când m-am întors pe partea cealaltă gemând şi am deschis ochii încet pentru a nu ştiu câta oară, am văzut în faţa ochilor tavanul de rigips. Pe tavan erau modelate romburi şi trandafiri. Mă simţeam de parcă aveam nisip în ochi, aşa că am clipit şi mi i-am frecat. Nu mă dureau nici mâinile şi nici faţa.

Mă simţeam ameţită, normal, dar în rest eram destul de bine. Am căscat şi m-am ridicat în capul oaselor. M-am trezit că eram îmbrăcată cu puloverul lui Christophe şi în chiloţi, şi mi-am propus mental să nu mă mai trezesc fără haine pe mine. Blugii, plini de sânge uscat şi alte chestii, zăceau pe podea lângă pat, alături de şosetele mele.

Camera era la fel. Lumina soarelui se revărsa prin fereastră şi prin lucarne, măsuţa de toaletă lucea, curată ca lacrima. Cărţile de pe rafturile de pin negeluit mă priveau cu cotoarele lor care semănau cu nişte feţe inexpresive. Oare mama stătuse vreodată aici, cu cuvertura la piept, frecându-se la ochi şi întrebându-se ce naiba să facă în continuare?

Îi simţeam mirosul lui Christophe, dar el nu se vedea nicăieri. Puloverul pe care-l purtam îmi acoperea aproape tot, aşa că m-am dat uşor jos din pat. Nu era nici prea cald şi nici prea frig, ci ideal ca să te dai jos din pat într-o dimineaţă leneşă de sâmbătă, înainte să te duci împleticindu-te spre cantină ca să-ţi iei ceva de mâncare. Apoi e vremea să mergi la câteva cursuri, dar când erai liber puteai să te întâlneşti cu vârcolacii în parc şi să faci alergări cu ei. Ca şi cum locul tău ar fi fost aici.

Să te văd! M-am ridicat din pat, gata să mă aşez din nou dacă nu mă ţineau picioarele.

Dar m-au ţinut. Aşa cum făceau întotdeauna.

Am sărit puţin pe vârfuri, să le testez. Mă simţeam ciudat de… bine.

Cu excepţia gândurilor negre care nu-mi dădeau pace. Graves dispăruse. Ash şi Augustine zăceau la infirmerie. Şi Anna…

Am scuturat din cap şi părul îmi alunecă pe puloverul lui Christophe. Nu voiam să mă gândesc la asta.

Am reuşit să ajung la comodă, am găsit o pereche nouă de blugi şi nişte lenjerie. M-am dus la dressing şi am ales un tricou negru şi un hanorac gri-închis. Am rămas acolo câteva secunde. Mai era un tricou roşu pe care-l luasem la reduceri de la Target, o pată de culoare care contrasta cu cele întunecate pe care le preferam.

L-am dus în baie şi l-am îndesat în coşul de gunoi. M-am răsfăţat cu un duş cu apă fierbinte. Cada de fontă era puţin alunecoasă şi perdeaua susţinută cu inele metalice se freca de perete, foşnind de fiecare dată când mă mişcăm sub duş. Oare stătuse şi mama

aici? Se săpunise şi ea minunându-se de vânătăile care îi dispăruseră? Pielea era aproape perfectă, mai rămăsese doar o urmă vagă acolo unde fusesem rănită grav, şi care se vedea doar dacă ştiai unde să te uiţi.

Oare ea fusese crescută de mică precum un djamphir, sau tatăl ei îi ţinuse secretă adevărata ei natură? Am atins curbura caldă a medalionului şi m-am clătit de săpun. Ea voia o viaţă normală. Oare ce m-ar fi învăţat să fac dacă n-ar fi fost ucisă?

Făceam ce făceam, şi tot la Anna ajungeam. Cum e posibil să urăşti pe cineva aşa de mult? Nu părea uman.

Mda. Şi mie îmi plăcea să sug sânge. Asta cât de uman era?

Încă mă simţeam bine după ce am ieşit din duş şi m-am şters, purtându-mă cu corpul meu de parcă era un cal sălbatic care putea să mă arunce din clipă în clipă. Mi-era foame şi voiam nişte cafea, dar poate altceva decât un latte cu aromă de banană. Cel mai mult voiam să mă asigur că Ash şi August erau bine şi

să mă apuc să-l caut pe Graves. Nu ştiam ce aveam să-i zic deoarece…

Christophe.

Amintirea mă străfulgeră din nou. Urmele de colţi de la încheietura mâinii care acum se vindecaseră îmi zvâcniră uşor. Cum aveam să-i explic asta lui Graves?

Dar trebuia oare? Oare îi păsa? Sau s-ar simţi uşurat?

Dacă plecam de aici, ce-ar fi făcut Christophe?

Mi-am împletit părul. Simţeam că-mi tremură mâinile, dar în realitate nu-mi tremurau. Geanta mea de pânză era tot pe blat, lângă chiuveta în formă de frunză. Am scotocit după un elastic de păr şi mi-am adus aminte de sulul de bani ascuns acolo. Nu era mare şmecherie să mai fac rost de alţii. Tata mă învăţase cum.

Doar că nu o mai făcusem până acum singură. Dar dacă supravieţuisem după toate câte mi se întâmplaseră, poate că nu era cine ştie ce.

M-am ţinut de dulap şi am tras aer în piept. Am inspirat şi am expirat uşor. Cu grijă, până când durerea însoţită de senzaţie de greaţă pe care o simţeam la mijloc dispăru. Prin lucarnă pătrundea lumina puternică a soarelui, atingându-mă pe păr şi pe faţă. Nu mă ardea şi nici nu mă dureau ochii. Lumina soarelui era letală pentru nosferaţi. Cel puţin acum, în vremurile noastre.

Şi eu am supt sânge, dar soarele nu-mi făcea rău.

Când am deschis uşa de la baie, punându-mi geanta pe umăr şi sprijinind-o de şold, Christophe ridică ochii de pe scaunul de lângă fereastră. Lumina cădea din nou peste el, transformându-l într-o altfel de statuie. Avea o carte în mână şi îmi luă seama, şi ochii îi deveniră calzi.

Dar nu zâmbi.

— Bună dimineaţa. Închise cartea şi o puse cu grijă deoparte. Consiliul a convocat o şedinţă. Vor să te vadă de îndată ce eşti gata.

Am înghiţit cu noduri.

— Şi dacă cu un vreau? Vreau să-i văd pe Ash şi pe August şi…

Am de gând să plec.

Dar nu puteam să-i spun.

— Am fost eu la Supus şi la Augustine acum nici jumătate de oră. Augustine e treaz şi mănâncă; Supusul e în proces de vindecare. Samuel spune că o să supravieţuiască.

Am pus mâna pe tocul uşii. M-am uitat la Christophe să văd dacă nu cumva minte, dar am văzut că spunea adevărul.

— Serios? Samuel e sigur?

Christophe încuviinţă din cap. Se ridică de pe scaun şi făcu câţiva paşi spre mine.

— Sută la sută, spuse el. Şi Benjamin şi echipa lui sunt bine; o să-i vezi la apus.

Era greu de spus dacă mă simţeam din nou slăbită sau dacă era doar o senzaţie aşa de puternică de uşurare că mă copleşea cu totul. Mi-a luat ceva

timp până am fost în stare să deschid gura şi să pun o întrebare mai importantă.

— Şi Graves? am îngăimat eu.

Te rog. Te rog spune-mi că s-a întors.

Expresia de pe chipul lui Christophe nu se schimbă.

— Toată Schola a fost scotocită. Nu e aici şi nimeni nu l-a văzut plecând. Îmi… pare rău, Dru.

Chiar părea sincer, deşi am văzut ceva în ochii lui albaştri pentru o clipă. Dar dispăru la fel de repede cum apăruse şi nu mi-am dat seama ce era.

Mă copleşi un sentiment de dezamăgire.

— Ce vrea Consiliul?

— Nu ştiu. Ştiu doar că e important. Şi presupun că de-abia aşteaptă să se revanşeze faţă de tine.

Oh, da. Pun pariu că aşa el.

— Şi cu tine cum rămâne? Tu eşti cel care a fost judecat.

— Unii dintre ei probabil că deja bănuiau, deşi

nu puteau să facă nicio mişcare fără dovadă. Asta nu e prea important, Dru. Eşti în siguranţă. Anna a fost pusă pe fugă. Încercarea lui Sergej de a dezbina şi cuceri a eşuat.

— Sergej. Nu am tresărit când i-am pronunţat numele, deşi am simţit cum îmi trece o săgeată prin cap. El… Dar Anna…

— Bănuiesc că a crezut că poate să-l controleze şi să-l manipuleze şi pe el. Se pricep amândoi de minune la asta, răspunse Christophe, şi chipul perfect simetric se întunecă. Deşi el are mai mult antrenament. Te rog, Dru. Prezintă-te în faţa Consiliului! Alungă-le temerile!

Şi pe ale mele cine naiba le mai alungă? Am ridicat însă din umeri.

— Bine.

La urma urmei, el era cel în care aveam încredere acum, nu?

Nu mi-am dat geanta jos şi el nu mă întrebă nimic, deşi am văzut că se uita la ea. Nu eram sigură

cum avea să decurgă întâlnirea cu Consiliul. Ce ştiam era că voiam să iau cu mine banii şi trusa de urgenţă.

Serios, dacă nu eram în siguranţă nicăieri şi voiam să-l caut pe Graves, de ce să mai stau aici? De ce să mai stau în orice alt loc?

Singurul răspuns pe care-l puteam găsi era să mă îndrept spre ieşire. Christophe verifică holul, apoi dădu din cap. L-am urmat.

Schola Prima părea pustie, dar ştiam eu că nu era chiar aşa. Însă nu mi-am dat seama cine ne urmărea când mergeam în urma lui Christophe pe holuri.

El se opri în faţa uşii pe care era sculptat un chip încruntat.

— Dru…

— Ce e?

Mi-am dezlipit cu greu mâna de medalionul mamei mele.

— Vreau să-ţi spun ceva.

Arătă spre uşă cu o mişcare rapidă, dar nu mai spuse nimic.

— Ce? am întrebat din nou, agitată.

Holul arăta ca de obicei. Draperii din catifea, lemn vechi şi busturi de marmură. Chiar nu era genul de loc unde să mă simt ca acasă. M-am mutat de pe un picior pe altul şi gândul ciudat că vânătăile puteau să se răzgândească şi să revină îmi trecu prin minte pentru a nu ştiu câta oară.

— Orice s-ar întâmpla înăuntru, orice ofertă mi-ar face, eu ţie îţi sunt loial. Să nu te îndoieşti de asta.

Lăsă uşor bărbia în piept. I se văzură fulgerător semnele transformării. Părul îi deveni lins şi ochii îi luciră.

Am înghiţit din nou cu noduri.

— Chestia asta cu loialitatea… nu e de-a Annei?

El înclină capul într-o parte.

— Loialitatea e tot ce avem. Nosferaţii ne-au

folosit unul împotriva altuia de multe ori. Anna nu e prima care a devenit trădătoare. Şi nu va fi nici ultima.

— Asta chiar că mă linişteşte, Christophe. N-am vrut să pară că-l luam în derâdere. Să terminăm odată. Vreau să-l caut pe Graves.

Părea că mai voia să spună ceva, dar hotărî să nu-şi mai răcească gura şi deschise uşa. Mi-am şters mâinile transpirate de hanorac pe ascuns, cu speranţa că nu avea să dureze prea mult.

Capitolul 34

Înăuntru erau patru djamphiri bătrâni care stăteau în poziţie de drepţi. Scaunul din capul mesei era gol. Alton, Ezra, Bruce, Hiro, toţi stăteau aliniaţi în faţa mesei ca un pluton de execuţie. De data asta nu era nicio farfurie cu mâncare pe masă.

Christophe închise uşa. Mi-am încrucişat braţele la piept stânjenită, încercând să nu mă întreb dacă vreunul dintre ei trăsese cu ochiul când eram îmbrăcată cu tricoul rupt. De data asta părul meu era ascultător, dar tot mă bucuram că-l legasem strâns în coadă şi-l dădusem cu o tonă de balsam ca să nu se încreţească. Nu că s-ar fi încreţit prea mult în ultimul timp, dar scapi greu de obiceiurile vechi.

Bruce îşi împreună mâinile. Avea maxilarul încleştat şi era alb la faţă, în ciuda tenului măsliniu. Şi asta nu-l prindea prea bine. Ochii lui erau nişte tăciuni aprinşi.

— Milady.

Afară soarele strălucea şi păsările ciripeau. Dar aici nu pătrundea lumina zilei. M-am mutat de pe un picior pe altul. Nu mă simţeam în largul meu. Încleştam pumnii ca să nu fiu tentată să duc mâna la medalionul mamei.

— Ce e? Ce vreţi?

— Cred că ar fi mai bine dacă ai lua loc, spuse Hiro pe un ton blând.

M-am uitat dincolo de el şi am văzut ceva negru pe suprafaţa lustruită, de culoare deschisă, a mesei.

Inima mi se urcă în gât.

— Dumnezeule!

Parcă mă sugruma cineva.

— Nu. Oh, nu!

M-am repezit printre Hiro şi Alton şi am înşfăcat chestia neagră. Era un trenci lung şi negru din pânză. Îmi venea până la glezne, dar lui nu-i ajungea nici măcar până la jumătatea gambei. Mirosea a fum de ţigară şi a loup-garou tânăr şi sănătos.

Era făcut bucăţi. Mai aveam o bucată din el în geantă. O luasem din ceilalţi blugi şi o pusesem cu grijă în geantă.

Pe masă mai era şi un plic, din hârtie pânzată grea de culoare crem, cu un sigiliu de ceară. Sigiliul fusese deja rupt.

— Am vrut să ne asigurăm că… începu Hiro.

Am dat drumul hainei şi am înşfacat plicul. L-am rupt.

— Când? Christophe era chiar în spatele meu. Când, exact? După ce a dispărut? Şi unde?

Alton era cenuşiu la faţă şi îşi încordase maxilarul.

— Nu ştim. Acum jumătate de oră am primit un colet cu haina şi plicul.

Înăuntru era o coală de hârtie grea şi scumpă. Un scris vechi, mărunt dar ferm, destul de frumos ca să poată fi numit caligrafic. Parcă şi vedeai un stilou cu peniţă care zgâria hârtia, ca o insectă mică ce-şi făcea de lucru.

De vreme ce tu mi-ai luat un Supus, voi supune voinţei mele pe altcineva.

— Nu! repetam întruna. Nu! Nu!

Christophe îmi luă scrisoarea din mâna moale. O scană rapid.

— Dumnezeule mare!

Nu părea îngrozit. Ci doar… pus pe gânduri.

Eram eu destul de îngrozită pentru amândoi.

Am luat din nou haina în mână. Era sfâşiată, cu o mânecă aproape retezată, şi era murdară de noroi uscat peste tot. Noroi, plus alt lichid închis la culoare care formase o crustă.

Nu voiam să mă gândesc la asta.

Un ţipăt mi se ridica din piept. L-am înăbuşit cât de mult am putut. Dar nu voia să tacă. Pune-ţi mintea la contribuţie, Drul Gândeşte!

Am ridicat ochii. Îmi înfipsesem unghiile în resturile de material. Am întâlnit privirea calmă, de gheaţă, a lui Christophe.

— Ce-aveţi de gând să faceţi?

Deşi bănuiam deja ce aveau să răspundă. El era doar un loup-garou. Nu le păsa ce se întâmpla cu el.

Nu aşa cum îmi păsa mie.

Caută-măJ Oh, Doamne!

— Nu prea avem ce face. Bruce luă plicul rupt. Îşi arătă dinţii şi nasul i se încreţi. Băiatul e posibil să fi plecat de pe proprietatea Şcolii; nimeni nu i-a văzut când l-au luat. A trecut destul timp – poate fi oriunde acum. Sergej speră să încercăm să-l salvăm din cauza ataşamentului tău…

— Anna… spuse Christophe sec.

Hiro îi aruncă o privire plină de subînţeles şi încruntată.

— Nu putem să-i punem în cârcă toate nenorocirile care se întâmplă.

— Dru m-a „furat”; asta a spus Anna. De ce să nu fure şi ea singura persoană în care Dru are încredere deplină? Planul are o oarecare simetrie şi e modul de operare al Reginei Roşii. Ea nu ştie să acţioneze decât aşa. O găsim pe Anna; ea o să ne ajute

să-l găsim pe loup-garou. Şi să găsim răspuns la fiecare întrebare pe care o avem în legătură cu activitatea ei din ultimii unsprezece ani.

Umărul lui Christophe se ridică, apoi se lăsă în jos.

— E simplu, adăugă el.

— Stai aşa, prinse glas şi Ezra.

— Nu putem să riscăm… se auzi din nou vocea lui Hiro.

— E nebunie curată, cumpăni şi Alton.

— Nu avem nicio garanţie… începu Bruce, dar eu am dat capul pe spate şi am slobozit un sunet între un ţipăt sugrumat şi un mârâit, şi toţi au tăcut din gură.

— Ticăloşilor! De data asta n-am mai simţit transformarea ca o senzaţie uleioasă şi caldă, ci ca o grămadă de fulgere care mă loveau, şi a trebuit să mă străduiesc să pot să pronunţ cuvintele aşa cum voiam. Eu plec de aici.

M-am răsucit pe călcâie, geanta mi se lovi de

şold şi am trecut valvârtej pe lângă Christophe. Sau cel puţin am încercat.

— Dru! Mă înşfăcă de braţ şi a trebuit să mă străduiesc din răsputeri să înăbuş instinctul de a-i da un pumn. Nu! Te rog!

— E vorba de Graves! am strigat, şi lacrimile îmi împăienjeneau ochii. Graves e la el. Trebuie să-l găsesc.

— O să-l găsim. Dar nu-i eşti de niciun ajutor dacă pleci de aici fără să ai o idee clară despre ce vrei să faci. Sergej n-o să-l omoare. Deocamdată, cel puţin.

— Dă-mi drumul! Am scâncit ca un copil mic. E vorba de Graves. L-a luat pe Graves!

Era ca un coşmar. Şi se mai întâmpla ceva. Şi cred că mă temusem de asta de când am luat fâşia de material din tufişul cu spini. Doar că nu avusesem curajul să o recunosc nici în sinea mea.

Pentru că mă transformam într-o laşă. Preferam să-l acuz pe Graves că mă părăsise, chiar dacă doar în

sinea mea, decât să recunosc că cu îl băgasem în bucluc. Şi că acum plătea probabil.

Ştiam ce făceau vampirii ca să supună un vârcolac. Măcar atâta lucru învăţasem şi eu la cealaltă Şcoală.

Sergej urma să-i facă acelaşi lucru şi lui Graves.

Oh, Doamne! M-am luptat să mă eliberez din braţele lui Christophe.

— O să pună mâna şi pe tine dacă fugi de aici ţipând în gura mare. Îşi înfipse unghiile în braţul meu. Ascultă-mă, Dru! O să-l aducem înapoi pe prietenul tău loup-garou. Jur pe armele mele şi pe neamul meu. Dar în momentul ăsta nu poţi să faci nimic.

Ştiam că avea dreptate, dar nu mi-era de niciun ajutor. Senzaţia de amorţeală îmi trecuse şi simţeam cum mi se frânge inima. Lacrimi fierbinţi îmi curgeau pe obraji. Oare aveam să mă mai opresc vreodată din plâns? Iisuse!

— Jur. Christophe mă fixa de parcă eram doar

noi doi în cameră. Şi Consiliul o să jure. Nu-i aşa?

Se lăsă un moment tensionat de tăcere. Nu puteam să-mi iau ochii de la Christophe. El se uita la mine de parcă ar fi avut vedere cu raze X şi îmi scana cutele creierului.

— Pentru că mi se oferă un loc în Consiliu, continuă el, de vreme ce doi membri sunt, ca să o spunem voalat, nepotriviţi. Şi voiau să-ţi spună, scumpa mea, că tu vei conduce acum Ordinul.

— La naiba cu Ordinul! Şi chiar vorbeam serios. Pot să şi-l bage acolo unde soarele nu…

Christophe ridică mâna şi eu am tăcut. Era ca atunci când tata îmi arunca Privirea lui plină de subînţeles. Muşcă-ţi limba, Dru!

— Ordinul e o organizaţie masivă, bine sponsorizată şi – după ce terminăm de stârpit planurile mârşave ale Annei – va avea oameni bine instruiţi şi loiali. Ai şanse mult mai mari să-ţi găseşti prietenul şi să supravieţuieşti dacă îi ai alături. Se opri, şi ce spuse în continuare nu avea nici urmă de zeflemea; era tonul

blând pe care nu-l folosise niciodată când mai era şi altcineva de faţă. Şi dacă nu ai încredere în ei, skowroneczko moja, încearcă să te încrezi în mine.

— Dar eu…

Însă protestul se opri până să-mi găsesc cuvintele. Sângele lui încă îmi mai pulsa în vene, fremătând. Ştiam cum era să-ţi înfigă cineva colţii în încheietura mâinii şi să simţi senzaţia oribilă de sfâşiere, ca şi cum ţi-ar smulge ceva din tine. El făcuse asta pentru mine când zăceam pe moarte pe masa de operaţie. Anna trăsese cu o mitralieră, pentru numele lui Dumnezeu, şi Christophe se aplecase deasupra mea ca să mă apere. Mă protejase cu propriul lui trup.

Fusese lângă mine la fiecare pas, veghindu-mă. Şi se întorsese la mine, iar şi iar.

O singură întrebare puteam să pun acum.

— Dacă cu aş pleca acum, Christophe, tu ce ai face?

De data asta nu-mi păsa că toată lumea se uita

la noi.

— N-ai face tu o prostie aşa de mare! în mod uimitor, zâmbi; era un zâmbet intim, de-abia schiţat, care îi făcu ochii să strălucească o clipă înainte de a dispărea. Dacă ai face asta, skowroneczko moja, moja ksieznicko, nu ai pleca singură.

— Stai puţin… începu Bruce.

— Taci din gură. N-am simţit nicio plăcere să mă răstesc pe un astfel de ton şi să închid gura cuiva atât de repede că era gata să-şi muşte limba. Vorbeşti serios?

De parcă s-ar fi cuvenit să-l întreb asta când sângele lui clocotea în mine şi încă simţeam furnicături în gură, şi nu doar din cauza semnelor transformării care începeau să se vadă, ci şi din cauză că încă îi mai simţeam gustul.

Colţul gurii i se ridică o fracţiune de secundă. Apoi luă o expresie solemnă.

— Bineînţeles. Ai încredere în mine, Dru. Prima dată o căutăm pe Anna. Pe urmă îl răpunem pe

Sergej. După ce vei fi bine antrenată şi vei ajunge la maturitate, Ordinul va avea o şansă. Nu mai trebuie să te simţi neajutorată de acum încolo.

Ce faci când cineva îţi spune aşa ceva? Ceva care trece prin tine ca un tren care se opreşte când trage cineva semnalul de alarmă? Ceva care răstoarnă totul cu susul în jos pentru că e foarte adevărat.

Am strâns haina la piept. Am reuşit să-mi smulg ochii de la Christophe şi să mă uit la ceilalţi. Bruce părea îngrijorat, Ezra era negru la faţă. Alton îşi încrucişase braţele la piept şi îi luă seama lui Christophe, încruntat, pironindu-l cu ochii lui negri.

Hiro se uită din nou la mine, calm, cu maxilarul încleştat şi cu părul fremătându-i uşor când era străbătut de semnele transformării. De parcă mă îndemna să iau decizia corectă.

Nu ştiam dacă exista aşa ceva. Dar trebuia să iau o hotărâre. Era important acum. Trebuia să aleg lucrul cel mai potrivit, pentru că Graves era…

Oh, Doamne!. Nici măcar nu voiam să mă

gândesc la asta. Dar trebuia. Eu îl băgasem în toată povestea asta. Era vina mea. Totul era din vina mea şi odată ce începeam să mă învinovăţesc, nu mai puteam să mă opresc. Totul, toată nenorocirea asta, era vina mea.

E timpul să începi să faci ce trebuie, Dru.

Cu ajutorul lui Christophe, era posibil chiar să reuşesc. Era tot ce puteam face.

Am strâns haina la piept când m-am întors pe jumătate. Am mers spre capul mesei. Fiecare pas dura o eternitate.

Am tras scaunul greu sculptat din capul mesei şi m-am aşezat.

Răsuflară uşuraţi. Bruce şi Hiro în acelaşi timp, şi Alton cu o fracţiune de secundă înaintea lor. Am încercat să îi ignor. Ezra îşi încrucişă braţele. Christophe stătea nemişcat, dar ochii îi ardeau încă. Aţintiţi asupra mea.

— Bine, am spus, strângând haina lui Graves cu atâta putere că mă dureau mâinile. Cu ce începem?

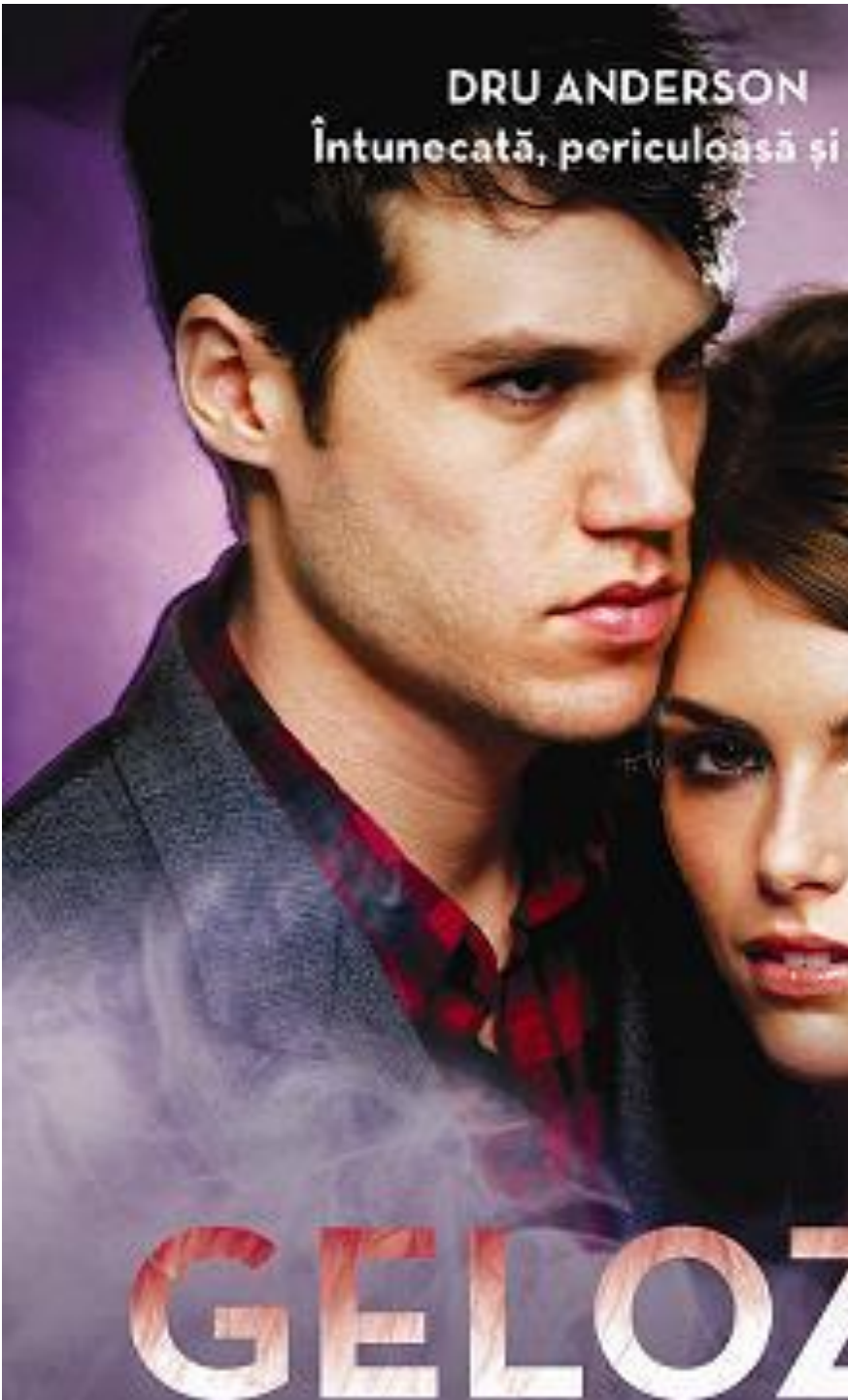
DRU ANDERSON
Întunecată, periculoasă și
GELOZ

Volumul III
Trădări

Prolog

Ştergătoarele de parbriz se opinteau mişcându-se înainte şi înapoi, încărcate cu zăpadă. Dezaburitorul se lupta cu răsuflarea celor trei adolescenţi din maşină. Slavă Domnului că maşina încă mergea, chiar dacă intraseră cu ea într-un zid.

— Deci ne trimiţi undeva unde ştii că există un trădător.

Graves îşi afundă şi mai mult bărbia în părul meu, apăsandu-mă mai tare pe creştetul capului.

M-am gândit la toată chestiunea asta, dar n-am avut decât un sentiment vag şi obositor de mirare.

— Am prieteni la Şcoală – o să aibă grijă de ea la fel de bine cum aş face-o eu. O să fie în deplină siguranţă. Şi de vreme ce se va afla acolo, poate să mă

ajute să aflu cine îi toarnă informaţii lui Sergej. Dru a fost recrutată.

Graves se încordă.

— Şi dacă ea nu vrea?

— Atunci n-o să rezistaţi nicio săptămână pe cont propriu. Dacă nu vă găseşte Ash, o să vă găsească altcineva. Secretul e răsuflat. Dacă Sergej ştie, mai ştiu şi alţi vampiri că mai există o svetocha. O s-o vâneze şi o să-i smulgă inima din piept.

Ştergătoarele măturară parbrizul.

— Drul Mă auzi? O să te trimit într-un loc sigur. O să ţinem legătura.

— Cred că te aude.

Graves oftă.

— Şi cum rămâne cu maşina şi cu toate lucrurile ei?

— O să am grijă să ajungă toate la Şcoală. Cel mai important e s-o scoatem de-aici până apune soarele şi învie Sergej cu forţe noi. Nu a murit, ci a fost doar aruncat într-o gaură neagră, şi acum e furios

din cale-afară.

— Şi cum o să…

— Taci din gură.

Deşi n-o spusese pe un ton dur sau nepoliticos, Graves tăcu.

— Dru? Asculţi şi tu, nu?

Oh, Doamne, lasă-mă odată în pace! Am ridicat însă capul şi m-am uitat spre bord. Chiar nu exista alternativă. Părul îmi căzu peste faţă. Buclele netezite de atâta umezeală erau ascultătoare, în sfârşit.

— Da.

Vorbeam de parcă îmi rămăsese ceva în gât. De-abia am îngăimat cuvintele.

— Am auzit.

— Ai avut noroc. Dacă te mai expui vreodată la vreun pericol aşa cum ai făcut-o acum, o să te fac să regreţi amarnic. Ne-am înţeles?

Parcă îl auzeam vorbind pe tata. Senzaţia de familiaritate îmi străpunse inima ca o ţepuşă.

— Ne-am înţeles, am bălmăjit eu.

Mă durea tot corpul, până şi părul din cap. Eram udă şi mi-era frig, şi amintirea ochilor de mort ai vampirului şi a vocii lui melodioase, cu o sonoritate ciudată, mi se întipărise adânc în minte. Pur şi simplu, nu voia să dispară.

Creatura aia l-a omorât pe tata. L-a transformat în zombi. Şi mama…

— Mama, am rostit eu pe acelaşi ton răguşit şi lipsit de inflexiuni.

Poate eram în stare de şoc. Ştiu multe despre şoc de la tata.

Se lăsă o linişte de-ţi pocneau urechile. Apoi lui Christophe i se făcu milă de mine. Poate. Sau poate că s-a gândit i-a aveam dreptul să ştiu şi că acum l-aş asculta.

Când deschise gura, vocea îi era răguşită, dar n-am putut să-mi dau seama dacă era din cauza durerii sau a frigului.

— Mama ta a fost svetocha. Însă s-a hotărât să renunţe la tot, să nu mai vâneze vampiri, s-a măritat

cu un tip de treabă de la ţară, din marină, şi a făcut un copil. Dar nosferatu nu uită, şi nu se opresc doar pentru că noi ne-am strâns jucăriile şi-am plecat acasă. Mama ta şi-a pierdut antrenamentul şi s-a îndepărtat de sanctuarul ei, în timp ce încerca să atragă un nosferatu departe de căminul şi de copilul ei.

Christophe băgă maşina în viteză. Parbrizul se curăţa repede.

— Îmi… pare rău.

— Ce altceva mai ştii?

M-am desprins de Graves şi braţul îi alunecă la loc pe lângă corp. Se lăsă pe spate, părând că nu se simte deloc în apele lui; începea să se învineţească în jurul ochilor, ca un raton. Sigur avea fractură de piramidă nazală.

— Du-te la Şcoală şi o să afli. O să te antreneze ei, o să-ţi arate cum să faci lucruri la care doar ai visat. Dumnezeu ştie cât de aproape eşti de maturizare…

Christophe se uita fix înainte, prin parbriz, şi

profilul i se contura mai clar şi mai sever ca niciodată. Ochii îi ardeau atât de tare, încât luceau şi la lumina plumburie a zilei.

Sângele i se uscase pe faţă, dar o dâră proaspătă se scurgea dintr-o rană de pe frunte. Era plin de sânge, dar nu părea să-i pese cine ştie ce.

— Şi când o să te contactez, o să-ţi pregătesc o provocare demnă de talentele tale. Cum ar fi să afli cine era cât pe ce să te omoare acum.

Camioneta încă mergea de minune. Ce înseamnă oţelul american vechi, de calitate. Simţeam în buzunarul hainei portofelul tatălui meu, o umflătură acuzatoare.

Christophe măsură o porţiune de volan între două degete şi se uită atent la ea.

— Deci ce zici, Dru? Eşti fată ascultătoare şi te întorci la şcoală?

De ce mă mai întreba? De parcă aş fi avut unde să mă duc în altă parte. Dar mai era o problemă.

— Şi cu Graves cum rămâne?

Tipul în cauză îmi aruncă o privire. Nu-mi dădeam seama dacă ochii lui exprimau recunoştinţă sau nu. Dar vorbeam serios. Nu aveam de gând să plec nicăieri fără el.

Graves chiar era tot ce aveam eu. Pe el, un medalion, portofelul tatălui meu şi o camionetă înţesată cu lucruri.

Christophe se întunecă la faţă o clipă. Pauza lungă pe care o făcu îmi dădea clar de înţeles ce gândea el despre faptul că pusesem o astfel de întrebare, şi cum cântărea probabilitatea ca eu să-i dau bătaie de cap. Sau pur şi simplu se gândea cum să-mi spună că nu aveam unde alt undeva să plec.

— Poate să meargă şi el cu tine. Sunt şi vârcolaci acolo şi vreun loup-garou sau doi. O să fie un adevărat aristocrat acolo. Or să-l instruiască şi pe el.

Atunci e în regulă. Am încuviinţat. Ceafa mă duru când am mişcat capul.

— Atunci o să merg.

— Bun.

Christophe ridică piciorul de pe pedala de frână.

— Şi ca să ştii de acum, data viitoare când îţi mai cer cheile de la maşină, să mi le dai.

N-am considerat de cuviinţă să-i răspund. Graves se trăsese mai aproape de mine şi n-am stat prea mult pe gânduri. L-am cuprins cu braţele şi l-am îmbrăţişat. Nu-mi păsa că mă dureau mâna, coastele, ceafa şi cam fiecare părticică din mine, mai ales inima.

Atunci când eşti naufragiat, cam doar asta îţi rămâne de făcut, nu? Să te agăţi de ce poţi.

Să te agăţi cu toată puterea.

* * *

Zece ore mai târziu, dubiţa neagră parcă formând un semicerc elegant.

— Cap de linie, spuse băiatul brunet. Să

mergem!

Clădirea imensă era învăluită în întuneric. Îmi lăsa impresia vagă de construcţie de granit rece şi înaltă. Mai erau nişte turnuri şi două aripi în lateral. Întreaga structură se lasă pe spate ca o navetă spaţială gotică. Doi lei de beton, mari şi netezi, aşezaţi pe piedestaluri cu faţa spre aleea lungă şi circulară, aruncau priviri fioroase spre porţiunea îngustă de vopsea neagră rămasă pe capota maşinii noastre, care se desprinsese de autostradă şi ne adusese aici. Iedera ciudată şi subţire se târa peste ziduri, ca nişte degete lungi şi osoase. Ceaţa dimineţii era o pătură cenuşie deasă şi din copaci picura apă în tăcere. Aceştia păreau să invadeze spaţiul privat şi frigid al clădirii.

Graves încă mă ţinea de mână şi mă strângea atât de tare, încât degetele îmi amorţiseră de mult. Şoferul şi tipul brunet de pe bancheta din dreapta săriră din maşină foarte sprinteni, luându-şi cu ei mitraliera şi puşca AK-47.

— Eşti bine? întrebă Graves pentru a suta oară.

Am tuşit puţin ca să-mi dreg glasul. Aproape adormisem în legănatul dubei, mai ales că înăuntru era cald şi eram epuizată. Mă durea tot spatele şi înţepenisem de tot. Când m-am pus în mişcare, parcă eram o babă care scârţâie din toate încheieturile. În plus, îmi venea să fac pipi ceva de speriat.

În filmele de groază nu ţi se spune niciodată asta – cum de fiecare dată când te confrunţi cu ceva de nedescris, nu-ţi doreşti decât să găseşti cât mai repede o toaletă. Părul îmi era slinos şi se înfoiase din nou după ce se uscase. Buclele rebele mi se lăsaseră pe umeri şi îmi doream cu ardoare să mă spăl pe cap. Ca să nu mai spun de restul corpului. Poate că dacă frecam bine, puteam să înlătur toată frica pe care o înduram. Frica densă şi siropoasă care se lipea de mine ca o glazură de ciocolată, numai că nu era nici dulce, nici caldă.

Cu mâna liberă, am înşfacat strâns geanta – tot ce mai aveam pe lume, de vreme ce Christophe avea cheile de la maşină şi maşina.

Acum eram în totalitate la mila lor şi asta nu m-ar fi deranjat prea mult dacă mi-ar fi pus la dispoziţie un pat şi m-ar fi lăsat să dorm puţin. Pe urmă puteau să facă ce voiau. Chiar să mă şi omoare.

Nici chiar aşa, Dru. Nici măcar să nu glumeşti cu asta.

— Unul din ei se îndreaptă spre uşă, mormăi Graves printre dinţi.

Asta făcuse tot drumul. Îmi dădea raportul tot timpul despre ce se întâmpla în jurul nostru, de parcă cu un aveam ochi să văd. Nu putem decât să ne dăm cu presupusul, nu putem face practic nimic, îmi tot spuneam eu, de cele mai multe ori fără să deschid ochii. Pur şi simplu nu-mi păsa.

— Tipul cu puşca aia mare e în faţa dubei.

Normal.

— Stă de gardă.

Aveam gâtul uscat şi iritat. Tânjeam după o gură de apa aproape la fel de mult cum îmi doream să fac pipi. Ce ironie!

— Pentru orice eventualitate.

— Cum te simţi?

Graves întoarse capul de la geamul fumuriu şi-mi aruncă o privire neliniştită. Ochii lui verzi ardeau în semiîntunericul de afară, exact ca cercelul cu un craniu şi două oase încrucişate care îi atârna din urechea stângă. Părul lui era o claie încâlcită vopsită în negru. Nu se iviseră încă zorile, lumina era cenuşie şi totul era cufundat în tăcere, iar acum ca duba se oprise, începeai să simţi frigul de afară.

Căldura din maşină nu se păstrează mult timp după oprirea motorului. Căldura e ca şi dragostea. Se scurge, nu rămâne mult timp într-un loc.

Mi-am stors creierii să spun ceva inteligent, dar m-am mulţumit în cele din urmă cu un adevăr simplu:

— Îmi vine să fac pipi.

Surprinzător, Graves pufni în râsul lui obişnuit, care semăna a schelălăit de câine, doar că de data asta era mai zdravăn. Părea obosit, şi şi-a ridicat puţin nasul mândru şi ascuţit. Sub tenta gălbuie a pielii

specifice metişilor asiatici, era aproape pământiu la faţă de oboseală. Acum aproape că nu mai rămăsese nici urmă din tipul cu faţă de copil cu aspect de adept al curentului goth care fusese odată.

Când cineva îţi bulversează lumea în halul ăsta, cred şi eu ca aşa se întâmplă.

Râsul lui Graves se stinse. Acum era din nou serios.

— Şi eu la fel. Şi n-am mai fost lăsaţi singuri de când ne – au luat cu elicopterul. Crezi că…

Întrebarea lui, oricare ar fi fost, amuţi când tipul cu arma AK-47 deschise portiera dubei.

— E în regulă.

Îmi aruncă un zâmbet menit să mă asigure că totul era bine. Era un tip frumuşel foc. Avea nasul câm, părul negru îi flutura în vânt, afişa un zâmbet fermecător şi ochii lui erau căprui-deschis, aproape gălbui. Dar arma pe care o ţinea în mână şi felul cum se uită peste umăr, verificând spaţiul dintre dubă şi uşa de la intrare a clădirii imense de piatră, nu-mi erau

străine. Mai văzusem aşa ceva de câteva ori când îl însoţeam pe tata la vânătoare de creaturi din Lumea Reală, lumea de creaturi care se trezesc la viaţă în miez de noapte şi scot fel şi fel de sunete.

Profesionalism. Asta se citea pe faţa lui, contrastând cu figura de puşti pe care o avea.

Absolut toţi din Ordin arătau ca nişte adolescenţi – cu excepţia lui August, prietenul tatălui meu, care părea de vreo douăzeci şi cinci de ani. Nu ştiam prea bine ce să cred, aşa că am rămas o clipă holbându-mă la lumina ceţoasă a zorilor, care devenea din ce în ce mai puternică.

— Domnişoară Anderson?

Se aplecă puţin, având grijă să îndrepte ţeava armei în jos, departe de mine.

— E în regulă. Suntem la Şcoală. Sunteţi în siguranţă.

Nicăieri nu sunt în siguranţă. Nu mai există un astfel de loc.

Dar am schiţat o mişcare şi Graves o interpretă

ca pe un semnal să se desprindă de banchetă, să-mi dea drumul la mână şi să coboare din maşină. Apoi se întoarse, stângaci, ca şi cum ar fi vrut să mă ajute să cobor.

Dar tipul brunet îl dădu cu umărul la o parte şi-mi oferi mâna liberă.

— Hai, dă-mi mânai Serios, e totul în regulă.

Îmi aruncă din nou unul din zâmbetele lui şi ochii îi şi Anteiară.

Am reuşit să cobor din maşină, fără să mă sinchisesc de mâna pe care mi-o întinsese. De îndată ce am pus piciorul jos, tipul trânti portiera în urma mea.

— Hai să te ducem înăuntru.

Începu să dea din mâini, de parcă încerca să mâne de la spate nişte găini sau mai ştiu eu ce.

Era culmea absurdităţii. Aerul rece îmi apăsa pe obraji; mirosea a gheaţă, a frunze ude şi se simţea mireasma specifica, de putregai a unei păduri într-o iarnă geroasă. Ceaţa se strângea în jurul meu

înăbuşind orice sunet. M-am frecat pe faţă şi am fost mirată să-mi simt obrajii tot umezi. Oare plânsesem?

Treptele de la intrare erau mari, de granit. Uşa masivă de stejar legată în fier de la capătul scărilor se deschise încet. Domnul AK-47 ne mână în sus, spre uşă, şi am bâjbâit până am dat de mâna lui Graves şi l-am apucat strâns. Se învineţise în jurul ambilor ochi şi piramida nazală era puţin turtită, dar umflătura se retrăsese incredibil de repede. Urcă scările fără prea mult efort. Eu a trebuit să mă opresc la fiecare treaptă, pentru că simţeam că o să mi se rupă spatele. Genunchii îmi scârţâiau. M-am uitat în sus, spre cer – o întindere anostă plumburie. Nu părea că o să ningă şi mă bucura acest lucru. În ultimul timp îndurasem atâta ninsoare, încât ivea să-mi ajungă pentru mult timp de acum încolo.

Dar era frig şi mirosea a dimineaţă. Se simţea miros de metal şi de plante îmbibate cu apă şi îngheţate. Şi mai era şi ceaţa albă şi mată, care parcă te apăsa. Bărbia îmi căzu în piept. În cap îmi răsunau

bătăile de aripi înăbuşite ale unei bufniţe.

Bufniţa bunicii, care mă avertiza când eram în pericol. Ar fi trebuit să-i fi spus tatălui meu că o văzusem în urmă cu o săptămână şi jumătate. Poate că ar fi stat acasă şi ar fi fost acum în viaţă.

Dumnezeule! A fost nevoie doar de o săptămână şi ceva ca viaţa mea să fie dată peste cap cu totul. Stabilisem un fel de record.

— Măiculiţă! şopti o voce de băiat în faţa noastră. Chiar e adevărat.

Nici măcar n-am ridicat capul să mă uit spre el. Am ajuns la capătul scărilor şi Graves mă strânse de mână înainte ca ei să ne despartă. Eu am fost luată pe sus de trei băieţi care nu păreau atât de tineri pe cât ai fi crezut după feţele întinse, fără riduri, pe care le aveau. Tipii îşi şopteau ceva deasupra capului meu într-un limbaj codificat şi nu le-am dat atenţie. Am străbătut nişte holuri şi auzeam şuşoteli pe măsură ce puştii se adunau ciorchine în pragul uşilor. Era ca şi cum aş fi trecut prin furcile caudine şi m-am retras în

mine, ca într-o carapace, concentrându-mă la fiecare pas pe care îl făceam.

În sfârşit, în faţa noastră se văzu o scară lungă şi apoi am intrat într-o cameră cu mochetă albastră.

— Pari destul de obosită, spuse cineva. Ţi-e foame? Ţi-e sete? Dacă putem să facem ceva…

Am zărit un obiect care semăna cu un pat gol şi am oftat.

— Nu, mersi. Nu. Nu vreau decât să mă culc.

Nu vreau decât să mă întind în pat şi să uit de tot.

— Bine.

Eram atât de obosită, încât nici nu-i mai distingeam faţa. Nu am putut nici măcar să întreb unde era Graves.

— Atunci încearcă să te odihneşti. Baia e acolo…

N-am auzit ce-a spus mai departe. Am reuşit să ajung la pat şi m-am cufundat într-un nor moale. Cuvertura era albastră, măcar atâta am observat şi eu.

Nici măcar nu mi-a mai trecut prin minte să fac ritualul de protecţie. Bunica şi tata m-ar fi muştruluit zdravăn.

Mă încercă o senzaţie ca atunci când te ciupeşte cineva de un loc amorţit. Bunica şi tata. Amândoi muriseră.

Ar trebui să mă scol şi să fac pipi, mi-am spus în sinea mea, apoi întunericul mă înghiţi.

Am visat bufniţa bunicii. Lumina lunii îi contura penajul în timp ce zbura prin beznă. Mă învălui un sentiment vag de pericol, dar eram prea obosită ca să mă sinchisesc.

Şi astfel am ajuns la Şcoală.

Capitolul 1

După o săptămână, eram deja în bucluc.

Problema cu o şcoală plină de băieţi care învaţă cum să omoare vampiri este că luptele de antrenament ajung să fie un eveniment de grup. E ca o încăierare într-o şcoală normală, doar că aici profesorii nu intervin – sau cel puţin acest lucru nu s-a întâmplat în timpul celor patru bătăi la care asistasem de când sosisem aici. Se strâng repede spectatori, ţipă toţi şi totul se poate transforma destul de uşor într-o busculadă. Nu se opresc până nu curge sânge. Sau mai rău. Faptul că se vindecă măreşte şi mai mult probabilitatea ca ei să se rănească.

Eu încă nu reuşeam să mă vindec la fel de repede ca ei, pentru că nu ajunsesem încă la maturitate. Nu mai eram specială. Aici eram la fel de fragilă ca oricare alt civil. Dar când ţi-ai petrecut cea mai mare parte a timpului liber încercând să profiţi la maximum de ce ai ca să faci faţă creaturilor care învie

noaptea, nu renunţi cu una cu două.

M-am ridicat de jos cu pumnul încleştat, pe vine, şi Irvin m-a înşfăcat de încheietura mâinii. S-a folosit de avântul meu ca să mă tragă pe lângă el, dar mă aşteptam la asta şi m-am repezit cu cealaltă mână spre faţa lui. Tata ar fi spus ca asta e „luptă murdară", dar o aproba în cazul fetelor.

Până la urmă, nu există reguli în luptă. Dacă gândeşti că există „reguli", poţi să fii omorât. Tata mi-o repetase până-mi intrase bine în cap – lupţi ca să învingi, să supravieţuieşti, nu ca să dea bine sau ca să-i dai celuilalt o şansă.

Nu te mai gândi la tata, Dru. Acum aveam alte probleme.

Irving pusese pariu că poate să mă dea gata în mai puţin de două minute. Trecuseră deja nouăzeci de secunde, timpul se scurgea, iar eu eram în avantaj.

Un astfel de pariu e o provocare. Mai ales când tatăl tău, fost puşcaş marin, te-a învăţat ani buni cum să-ţi baţi la fundul gol adversarii. Şi mai ales atunci

când simţi cum îţi bolboroseşte tot timpul în capul pieptului acid fierbinte. Şi i and eşti practic singură într-o şcoală plină de băieţi adolescenţi.

Şi nu sunt orice fel de adolescenţi. Băieţii ăştia se pot transforma într-o lighioană turbată cu blană cât ai zice peşte. Băieţi-djamphir care s-au născut cu viteza nefirească şi năucitoare a vampirilor şi care se mişcă precum fulgerul printre ceilalţi, care par înceţi şi tâmpi, semănând cu un efect special de proastă calitate dintr-un film. Băieţii-djamphir nu trebuie să aştepte maturizarea. Nici vorbă de aşa ceva! Ei sunt mai puternici şi mai rapizi în mişcări de la bun început şi toate abilităţile li se îmbunătăţesc când li se modifică vocea şi ajung în culmea pubertăţii. Unii o ating mai târziu, pe la douăzeci şi cinci de ani. Dar chiar şi înainte de pubertate, nu se compară cu niciun alt pământean.

M-am răsucit. Tenişii mi s-au cufundat în covoraşul uzat şi am lovit şi eu cu piciorul. L-am nimerit în genunchi şi am nuzit oase trosnind şi un

urlet puternic. Am căzut la pământ.

Covorul îmi zgâria coatele. Nu aveam pe mine decât un maiou şi o pereche de blugi.

Nu sunt proastă. Când auzi sunetul specific care anunţă că un vârcolac se transformă într-o lighioană blănoasă aproape imposibil de ucis, ăsta e cel mai înţelept lucru pe care poţi să-l faci.

Doar că Irving nu era vârcolac. Era damphir şi deja se lansase în săritură. Aşa că de unde se auzea sunetul acela?

M-am rostogolit pe spate chiar la timp ca să-l văd pe Ir ving suspendat deasupra mea, cu faţa palidă radiind. Pe măsură ce se transforma, i se întrezăreau şuviţe aurii printre buclele castanii. Timpul încetini, cu mişcări de melasă, destul cât să am vreme să sar în picioare, luptându-mă cu fiecare muşchi să înving povara apăsătoare a corpului. Pocnetul asemănător cu o praştie mânuită de nişte degete dibace îmi răsună în cap când timpul reveni la viteza normală şi Irving nimeri cu toată puterea în covoare, cam la un metru de

unde eram acum, dar exact în locul în care fusesem înainte. Se lovi destul de tare la genunchi – fără faţa mea care să amortizeze lovitura – şi scăpă un ţipăt scurt şi ascuţit. Urmele unde îl zgâriasem cu unghiile pe obraz erau sângerii şi părul i se făcu măciucă. Se crispă de durere.

Acum nu mai era doar un adolescent care nu trebuia să se facă de râs în faţa mulţimii. Acum era serios. Şi mai aveam douăzeci de secunde.

Bun.

M-am ridicat în picioare într-o clipită şi am făcut două sărituri pe spate. Mulţimea de spectatori ne făcu destul loc să ne desfăşurăm. Irving sări în sus de parcă era umplut cu heliu şi buclele i se mişcară ca într-o reclamă la şampon. Se aruncă spre mine cu viteza năucitoare cu care nu mă obişnuisem nici pe departe.

O viteză pe care eu nu o puteam folosi. Încă.

Aşa că instinctul a preluat controlul. Nu era chiar un instinct rău – fă-ţi curaj şi loveşte-l drept în

faţă. Dar tata ar fi ţipat la mine făcându-mă proastă, căci Irving era nefiresc de rapid şi eu nu prea pot să folosesc forţa directă, ca la karate. Sunt prea firavă şi deşirată. Şi sânii mei nu sunt nici măcar de mărime medie. Seamănă cu nişte… nu contează cu ce seamănă. Cel puţin stau plaţi când îmi pun o bustieră.

Nu e chiar aşa de rău să fii fată, numai uneori.

Ar fi trebuit să-l înşfac de mână, să-i răsucesc braţul şi să-l trag pe lângă mine şi să profit de avântul lui ca să-l fac să intre în peretele de piatră din cealaltă parte a camerei. Însă l-am lovit. Se auzi un crănţănit când pumnul meu îi atinse nasul şi se ciocni de mine cu viteza unui marfar. Ne îndreptam spre perete şi gândul la durerea pe care aveam să o simt la momentul impactului mă scutură ca un curent electric care trece prin filamentul unui bec.

Şi aşa ar fi fost dacă nu ne-ar fi lovit ceva dintr-o parte, racnind. Am primit un cot în faţă şi am căzut de-a berbeleacul la pământ, izbindu-mă de covoarele pătate şi uzate şi întinzându-mi rău muşchii

spatelui. Am rămas acolo o secundă. Îmi ţiuia capul, iar lumea întreagă mi se părea undeva departe.

Mi-a luat mult timp până să clipesc, uitându-mă la bolta arcuită şi ogivală a tavanului. Partea aceasta a complexului fusese o capelă înainte, dar acum era sală de arme şi locul unde se ţineau meciurile de lupte. Pe jos erau covoare care altă dată au avut şi zile mai bune şi mirosea a sudoare de băieţi tineri. Se simţea şi un iz vag de tămâie şi, pe timpul zilei, se întâmpla ca raze subţiri şi anemice de soare să pătrundă printre gratii şi să străpungă semiîntunericul înceţoşat de praf.

Însă pe timpul zilei, Şcoala doarme. Acum doar ce trecuse de miezul nopţii şi dădusem de belea.

— Dru?

Cineva se aplecase deasupra mea şi mă zgâlţâia. Am încercat să-l împing, dar mâinile nu se mişcau cum trebuie. Ca prin vis, mă cuprinse un sentiment vag de panică şi m-am întors în corp cu un alt pocnet elastic.

În ultimul timp făceam des aşa ceva. Atmosfera

fremăta de zarvă şi de strigăte.

Oh, Doamnei Poate că n-a fost o idee prea bună. M-am agăţat de mâinile întinse care mi se ofereau şi m-am ridicat cu greu în picioare. Capul îmi ţiuia şi spatele mă durea rău de tot.

— Ce naibii se întâmplă aici?

Cuvintele curmară zarva din încăpere, mai puţin mârâitul vibrant Am scuturat din cap. Din nas mi se scurgea un firicel cald şi umed M-am băgat printre doi băieţi-djamphir— Clarence, care era tuns castron, cu părul negru şi drept, umed de sudoare şi exaltare, şi Tor, care începuse deja să-şi schimbe înfăţişarea. I se vedeau şuviţe groase de un galben-unt. Amândoi erau mai înalţi decât mine, dar i-am dat la o parte cu umărul şi m-am trezit în primul rând.

Graves îl pusese pe Irving la pământ şi degetele lui lungi şi măslinii îl strângeau pe djamphir de beregată. Ochii aruncau scântei verzi şi mârâitul se îngroşase atât de mult, încât aerul din jurul lui părea

aburit. Era sunetul pe care-l scotea un om-lup scos din sărite. Probabil că nici nu putea să vorbească – maxilarul suferise şi el o schimbare subtilă, ca să facă loc dinţilor mai lungi şi mai fioroşi. De la el se auzise sunetul de oase care pârâie. Nu avea să-i crească blană – era loup-garou, nu vârcolac, doar pe jumătate atins de ceea ce-i făcea capabili să se transforme – dar era destul de motivat să provoace daune serioase şi destul de furios ca să nu-i pese că răneşte pe cineva.

Se întâmplase de trei, patru ori până acum. De două ori în Dakota de Nord şi de Sud, de fiecare dată când eram amândoi în pericol – sau când aşa credea el, de vreme ce Christophe s-a dovedit a fi de partea noastră până la urmă.

În prima seară când m-am trezit la Şcoală, eram cât pe ce să asist la un meci între el şi un djamphir la cantină. Se tot împungeau unul pe altul. Din câte am auzit, djamphirul îl întrebase ceva despre mine şi Graves s-a dat la el. Ceea ce a rezultat au fost îmbrânceli, mârâit, din nou îmbrânceli, ţipete şi eu

m-am băgat între ei ca să-i despart.

Bănuiam că nu mi se spusese toată povestea, dar Graves nu voia să vorbească despre acest subiect. Şi acum s-a mai întâmplat şi asta.

— Ce nai… exclamă Dylan din nou, făcându-şi loc cu i oatele prin gloată.

Nu am mai ascultat ce spune şi am păşit în faţă. Îmi simţeam ciudat piciorul drept şi mi se scurgea ceva pe buza de sus. Trei paşi, patru, înaintam târşâindu-mi puţin picioarele pe covoare. Când am pus mâna pe umărul lui Graves, corpul îi vibra atât de tare, încât am avut senzaţia că am pus mâna pe un transformator alimentat cu electricitate.

Graves îşi arătă colţii. Părul lui negru, vopsit i se încreţise şi aproape că i se ridicase în cap, trosnind de vitalitate. Osatura puternică şi ascuţită a feţei era acum uşor asimetrică. Nasul nu mai era aşa de mândru şi pomeţii se arcuiseră mai mult, semănând mai degrabă cu cei ai unui lup. Nu mai erau aşa de laţi ca cei de om. Tenul i se colorase intens, accentuând şi

mai mult nuanţa lui măslinie pe care o avea din naştere.

— Potoleşte-te, am reuşit eu să rostesc.

Doar că vocea mea semăna cu a lui Elmer Fudd din cauza nasului plin de secreţii. Ochii mă înţepau şi îmi latrimau.

— Doamne!

Se auzi ceva de genul „Dhoamne!” şi în alte circumstanţe aş fi râs. Doar că nu era amuzant.

— Toată lumea să tacă din gură!

Dylan îşi puse mâinile în sân şi jacheta lui de piele scârţâi. Zarva se potoli. Aici, la Şcoală, când vorbeşte un profesor, toată lumea ascultă.

— Şi la o parte! Daţi-vă la o parte!

Graves mârâi din nou şi Irving se înecă. Faţa lui începea să prindă o nuanţă foarte pronunţată de stacojiu. Degetele lui trăgeau sleite de mâna lui Graves, dar cu o mână răsucită sub el şi cu un om-lup furios peste el, nu avea niciun pic de forţă. Am început din nou să trag de Graves. Un junghi ascuţit

îmi străbătu coloana de o parte şi de alta.

— Hai, tâmpitule. Potoleşte-te! Devine deja ridicol.

— De ce nu m-ai aşteptat? Se adresă Dylan cuiva de deasupra mea. Încep să mă cam satur de – Dumnezeule mare, fetiţo, tu sângerezi!

Graves îi dădu drumul lui Irving şi se ridică cu mişcări fluide în picioare, făcându-mă să mă clatin. Buzele lui lăsau la iveală dinţii strălucitori şi ochii lui luceau fosforescenţi, că ai unui animal sălbatic. Mi-am dat seama că vârcolacii formaseră un zid în spatele lui, iar tensiunea care se crease aproape că putea fi pipăită. Câţiva dintre ei începuseră să se umple de păr. Situaţia tensionată îi făcuse pe băieţii-lupi să se umfle în muşchi, iar cămăşile stăteau gata să plesnească pe ei. Nu se transformă în vârcolaci decât dacă sunt nevoiţi s-o facă, dar îi poţi deosebi de tipul djamphir după felul în care se mişcă – ca şi cum ar păşi printre firele de iarbă scăldate în lumina soarelui, cu mişcări fluide, fără să aibă graţia agresivă

şi ofensatoare a celor pe jumătate nosferatu.

Djamphirii nu se transformă, dar se văd câteva semne la toţi – părul lor pare viu, îşi schimbă culoarea şi se încreţeşte, ochii le lucesc şi vreo câţiva au urme discrete pe buza inferioară acolo unde se înfig colţii.

Băieţi! Ce să mai zic? Doamne sfinte!

Tata îmi spusese dintotdeauna că vârcolacii şi vampirii nu se împacă. Începeam să cred că era ceva genetic. Din câte îmi dădeam eu seama, djamphirii şi vârcolacii erau în aceeaşi tabără şi luptau contra vampirilor. Ăsta era Ordinul. Dar era clar ca bună ziua că nu se plăceau prea mult.

L-am tras pe Graves înapoi şi am avut doar puţin de furca atunci când am păşit în faţa lui şi el a încercat să mă înghiontească cu umărul şi să treacă pe lângă mine. L-am apucat de umerii care odinioară erau osoşi şi l-am scuturat. Degetele mi s-au afundat în muşchi şi nu mi-am făcut griji ca îl durea. Capul i se bălăbăni, dar focul din privire i se stinse şi mârâitul încetă.

I-am susţinut privirea o veşnicie. Graves clipi şi umerii i se relaxară puţin. Atunci m-am întors şi l-am văzut pe Dylan cu mâinile în sân, stând deasupra lui Irving, cu sprâncerana lui neagră ridicată şi restul băieţilor-djamphir tăcuţi ca nişte morminte în spatele lor. Ochii lor luceau şi li se vedeau colţii.

Ah, testosteronul! Era atât de dens, încât ai fi putut să-l tai cu un cuţit.

— Ne antrenam. Nu ştiu ce m-a apucat, m-am prostit.

Am mai făcut doi paşi, călcând mai apăsat decât ar fi fost normal. Valuri de durere îmi străbăteau şira spinării.

— Ai păţit ceva?

Întrebarea era adresată lui Irving, care tuşea din toţi rănunchii. Doar că acum nu mai era mov la faţă.

Acesta îmi aruncă o privire fioroasă şi îmi păru rău. Nu fusese decât o răfuială amicală, nimic altceva. Ar fi trebuit să dau ochii peste cap şi să aştept să-i treacă accesul de vanitate.

Dar eu am tăbărât pe el. Şi se spune că ar trebui să fiu mult mai matură decât băieţii la vârsta asta.

— Îmi pare rău, Irving.

Spatele îmi înţepeni din nou şi am expirat pe gură. Mârâitul nedesluşit care se auzea din spatele meu mai scăzu puţin în intensitate şi am întins mâna să-l ajut să se ridice.

— Ar fi trebuit să te înşfac bine şi să dau cu ţine de perete în loc să încerc să-ţi dau un pumn în nas. Ca să vezi!

Era greu de-a binelea să par împăciuitoare când simţeam cum mi se scurge şi-mi picură ceva de pe buza superioară. Speram să nu fie muci. Ar fi fost de-a dreptul scârbos.

Mi-am tras nasul şi sângele începu să-mi curgă şuvoi.

Irving încremeni uitându-se în sus la mine. Pupilele i se micşorară. O picătură de sânge roşu-aprins fu împroşcat în aer, apoi ateriză… chiar pe hainele lui, stropind şi covorul de alături.

— La naiba, exclamă Dylan şi sări pe el. Scoateţi-o de aici.

Am fost înşfăcată. Le simţeam mâinile fierbinţi pe braţele mele goale. M-au tras cu spatele după ei şi lumea ameninţa să se răstoarne fără ca eu să mă pot ţine de ea. Ţiuitul din capul meu se înteţi. Aripile de bufniţă îmi atingeau craniul pe dinăuntru cu zvâcnituri frenetice. Vârcolacii m-au tras afară din cameră şi l-am auzit pe Irving ţipând în timp ce Dylan îl ţinea la pământ. Foamea de sânge îi transformase glasul într-un ţipăt de pasăre de pradă.

Mda. Altă noapte la Şcoală. Lupta nu încetează până nu se lasă cu sânge.

Dar când sângele e al meu, îl cam înnebuneşte pe băiatul-djamphir. Are legătură cu faptul că sunt svetocha. Am ceva foarte puternic în sânge, chiar înainte de maturizare, ceva care-l atinge până în străfunduri şi care trezeşte nebunia în oricine are o fărâmă de nosferat în el.

După ce ating maturitatea, o să am şi eu putere

şi viteză supranaturale. Şi chestia aia euforică pe care o am în sânge o să mă facă toxică pentru vampiri, aşa cum e Raid pentru insecte.

Dar acum nu mă făcea decât vulnerabilă. Miroseam a o gustare pe cinste.

Dylan îmi tot repeta de vreo săptămână încontinuu că nu puteam să mă lupt cu băieţii-djamphir. Aceştia nu-şi puteau controla prea bine foamea de sânge şi aş fi putut fi rănita grav, bla-bla.

Christophe nu-mi spusese niciodată despre aşa ceva.

El nu-mi spusese o grămadă de lucruri.

Varcolacii mă scoaseră târâş în hol şi vuietul din capul meu se înteţi. Cred că am leşinat. Cel puţin, zgomotele din jur se estompară şi singurul lucru care conta era să-l aud pe Graves. Acum putea să vorbească, odată ce îi trecuse furia, şi repeta întruna acelaşi lucru, poticnindu-se parcă înainte de a-mi rosti numele.

— E în regulă, Dru. Îţi promit eu.

Nici el nu părea să creadă ce spune.

Capitolul 2

Punga cu gheaţă mă ardea, dar dacă o ţineam pe piramida nazală, nu avea să mi se mai umfle şi să se învineţească la fel de tare nasul. Am oftat, m-am foit, pentru că nu stăteam într-o poziţie confortabilă şi am clipit ca să-mi limpezesc ochii de şuvoiul fierbinte de lacrimi care îmi curgea din reflex. Lui Graves îi dăduse prin cap să-mi ia în grabă şi jacheta, aşa că nu mi se mai vedea pielea de găină de pe braţe.

— A fost vina mea, am repetat cu încăpăţânare. Ar fi trebuit să-l trag pe Irving pe lângă mine în loc să încerc să-l pocnesc în nas.

— Nu asta e important, oftă Dylan.

Uneori ofta mai mult decât de obicei şi alteori aveai impresia că nu face nimic altceva. Avea un chip tocmai bun de gravat pe o monedă romană şi auzisem că numele lui adevărat era ceva de nepronunţat, cu o rezonanţă care amintea de curentul goth. Nu de genul ruj-negru-şi-angoasă, dar destul de barbar.

Aici nu se ştie niciodată. Chiar şi profesorii arată ca nişte adolescenţi. Iar cei cu adevărat bătrâni arată uneori cam de douăzeci de ani. Dar sunt puberi târzii şi nu ajung niciodată să arate de treizeci de ani. Prietenul tatălui meu, August – cel pe care l-am sunat să confirme povestea lui Christophe – trebuie să fi fost unul dintre ei. Mă întrebam eu care era treaba, dar nu mi se părea politicos să întreb.

Dylan îşi trecu mâna prin păr şi se aşeză mai bine în scaun. Biroul lui era înţesat cu hârtii şi avea o bilă mare argintie la care m-am holbat prima dată când am intrat aici pana când mi-am dat seama că era un craniu îmbrăcat în metal strălucitor. Craniul avea nişte dinţi lungi şi ascuţiţi şi m-am hotărât, pentru a mia oară, că era mai bine să nu întreb dacă era al unui vampir adevărat sau nu.

Din spatele lui Dylan, se încruntau la mine rafturile cu cărţi legate în piele, iar deasupra lor se vedeau, ca nişte spectre, pânzele de păianjen. Înăuntru mirosea a piele, a praf şi se simţea izul ca de mosc al

hormonilor de adolescenţi. Însă im domnea atmosfera specifică dintr-un birou de director.

Am fost în birourile directorilor de şcoală din toată. America. Credeţi-mă, eu ştiu mai bine. Asta înainte să-mi dau seama că cea mai bună metodă ca să treci nebăgat în seama era să nu ridici privirea din pământ.

În ultimul timp, n-am prea excelat la capitolul ăsta.

Graves stătea chiar în spatele meu. Dylan nu-i oferise un scaun. Nu-mi plăcea asta, mai ales că Dylan refuzase să vorbească sau să ia loc până când nu m-am aşezat eu jos. Biroul lui avea ferestre, cu gratiile de rigoare. Când am venit aici puma dată, chiar glumisem pe tema asta, dacă gratiile erau menite să ne ţină pe noi înăuntru sau să-i împiedice pe vampiri să intre, dar tăcerea mormântală şi chipurile crispate ale celorlalţi îmi dăduseră de înţeles să tac din gură.

Dâncolo de ferestrele cu gratii, se vedeau peluzele scăldate în lumina lunii. Copacii stăteau de

strajă, argintaţi cu firisoare de ceaţă, ca un zid alb din care se răsfirau degete fantomatice ce voiau să atingă crengile golaşe şi negre.

Punga cu gheaţă trosni când am apăsat-o pe piramida nazală. Apoi am tras cu ochiul la Dylan.

— Uite, spuse cu un ton care sugera „mă străduiesc să fiu răbdător”. O să dureze ceva timp antrenamentul tău de luptă şi nu o să înceapă decât după maturizare. Dacă ţii însă neapărat, ar trebui să te antrenezi cu profesorii, nu cu elevii. Şi Graves… nu poate să intervină de fiecare dată când crede că te-a jignit cineva sau ce ţi-o fi făcut. Vă pune în pericol. Pe amândoi.

Dylan omitea cu mărinimie partea în care eu îi provocasem lui Irving foamea de sânge când sângerasem peste el. Drăguţ din partea lui.

Aşteptam să spună şi Graves ceva, dar se încăpăţână să tacă chiar şi când am ridicat privirea spre el. Ochii îi luceau de sub o claie de păr vopsit negru. Acum îi revenise în obraji tenta normală de

asiatic. Avea o vânătaie deasupra obrazului, care devenea movulie pe măsură ce se umfla.

Până a doua zi avea să treacă. Un loup-garou se vindecă mai repede decât un vârcolac. Aceştia au parte de toate beneficiile transformării, cum ar fi viteză şi forţă, dar fără să fie alergici la metal sau să fie supuşi riscului de a-şi pierde controlul.

Ca să vezi! Învăţasem mai multe despre vârcolaci într-o săptămână de când eram aici decât din toată osteneala pe care ne-o dăduserăm eu şi tata cu cărţile mucegăite legate în piele şi anii în care vânasem toate ciudăţeniile de lighioane.

Graves îşi înclestase maxilarul. Colţurile buzelor erau lăsate în jos şi afişa sfidare. Doar cercelul lui scânteie uşor, întrezărindu-se de sub toată claia de păr. Stătea în spatele meu şi îl privea fioros pe Dylan.

Nu se întrezărea niciun ajutor din direcţia lui. Acum totul cădea pe mine.

— A fost vina mea, am repetat eu într-un final.

Niciun profesor nu are timp să se lupte cu mine. Se poartă cu mine de parcă aş fi de porţelan şi orele la care mă obligaţi să mă duc sunt nişte porcării de educaţie remedială pe care le-aş fi învăţat în orice liceu normal. N-o să progresez cu nimic dacă. or să mi se dea de făcut lucruri de grădiniţă.

— Tu eşti o svetocha, Dru. Eşti valoroasă. Habar n-ai cât valorezi – atât moartă pentru nosferat, cât şi vie pentru noi.

Dylan îşi sprijini coatele pe birou. Hârtiile foşniră. Vrei să repet? Nai ajuns încă la maturitate. De îndată ce vei ajunge, vei fi în stare să faci faţă unui antrenament mai dur, dar până atunci…

— Până atunci trebuie să stau cu mâinile în sân şi să fac pe mironosiţa? Nu, mersi.

Mi-am simţit bărbia zvâcnind în sus, semn sigur că eram într-adevăr dificilă.

— Vreau să ajut. Eu mergeam la vânătoare cu tata când majoritatea puştilor ăstora mergeau probabil la cursuri de recu perare, care te învaţă cum să

identifici un vampir. N-o să meargă dacă plănuiţi să mă ţineţi la grădiniţă.

De ce nu-i intra în cap chestia asta? Nu eram vreo funcţionară cu program fix sau vreo clientă care-şi face cumpătaturile de la Kmart.

Şi eu vânam vampiri. Fusesem ajutorul tatălui meu, nu?

— Oh, Dumnezeule! Nu veni iar cu argumentul ăsta! zise Dylan oftând.

Avea ochii injectaţi şi oboseala îi lăsase cearcăne sub ochi. Mereu arăta obosit şi stresat. Totuşi, oboseala nu-l urâţea.

— Ai nişte obiceiuri proaste din perioada când ai lucrat ca amatoare, Dru. E timpul să te debarasezi complet de ele şi asta înseamnă să urmezi cursurile elementare, ca toţi ceilalţi. Asta spune directiva de sus. Eu sunt legat la mâini.

Îmi aruncă o privire ciudată. În ochii lui negri nu se citea nimic. Apoi continuă:

— Irving o să se vindece complet în mai puţin

de douăsprezece ore, iar prietenul tău loup-garou aici de faţă, în mai puţin de optsprezece. În cazul tău, timpul de vindecare e mai lung şi ai mai puţină viteză, forţă şi rezistenţă. Nu eşti nici măcar pregătită pentru un exerciţiu de alergare, darămite pentru o expediţie de exterminare de le nivelul începători. Ca să nu mai zic că orice nosferat care află de existenţa ta va încerca să-ţi sugă şi ultima picătură de sânge ca să-şi potolească propria foame sau să te ducă la…

Se opri brusc şi înghiţi cu noduri.

— Sergej, am rostit eu numele.

Îmi arse limba şi aerul din jur încremeni. Aici nu se vorbea despre asta. Să spui pe nume unui vampir aducea ghinion şi cine ştie dacă nu cumva aceştia aud ce vorbim? Nici chiar vânătorii ca tata n-ar pronunţa cu voce tare numele unui vampir. Ar folosi iniţiale sau cuvinte codate.

Dar eu îl mai rostisem.

Dylan nu se clinti. Însă oftă. Din nou.

— Dru, n-ai ajuns încă la maturizare. Nu le

ajungi până la degetul mic nici chiar monitorilor sau studenţilor din anii terminali, şi nu e nimeni care să deţină destul control dacă se întâmplă – Doamne fereşte! – ceva şi începi să sângerezi serios. Dacă…

Se opri chiar la timp.

— Dacă Christophe ar fi aici, lucrurile ar sta altfel.

Am rostit cuvintele tărăgănat, ca un cânt.

— Zău aşa, Dylan. Nu sunt proastă. Christophe nu e aici şi nimeni altcineva nu va primi permisiunea să mă antreneze, chiar dacă el a dispărut şi nimeni nu vrea să vorbească despre el. Chiar dacă mi-a salvat viaţa. Care e treaba?

— E o chestiune complexă.

Se uită la craniul suflat cu argint de pe birou şi maxilarul i se încleştă. Toţi băieţii de la Şcoală aveau piele frumoasă, ochi scânteietori şi dinţi strălucitori. Mă simţeam de parcă eram prizonieră într-un afurisit serial de comedie. Nu puteai să faci diferenţa dintre elevi şi profesori decât dacă îi vedeai predând. Sau

după felul în care unii mai în vârstă se opreau şi înclinau capul într-o parte, încremenind ca o stană de piatră.

Păreau atunci că nici nu mai respiră şi acesta era de obicei un semn că urma să am parte de Restricţie. Ceea ce însemna că eram trimisă în camera mea în timp ce toţi ceilalţi îşi ocupau locul la posturile de luptă. Se întâmplase de două ori săptămâna trecută şi am auzit că erau exerciţii regulate de aplicare a Restricţiilor. La fel ca exerciţiile în caz de incendiu din lumea searbădă pe timp de zi.

Da. Exact ce-mi plăcea mie cel mai mult, să fiu încuiată într-o cameră în timp ce altcineva iese afară şi se bate. Punga cu ghiata pârâi când mi-am schimbat poziţia. Nu ştiu cum reuşisem să-mi învineţesc şi o fesă. Cel puţin, aşa simţeam.

— Păi eu sunt fată deşteaptă. Pune-mă la încercare!

— Nu e vorba de cât de deşteaptă eşti, Dru. E vorba de ce e sigur pentru tine, de vreme ce

Christophe crede că exista o cârtiţă în Ordin. Tu eşti singura svetocha pe care am putut să o salvăm de mai bine de treizeci de ani – eşti o raritate şi orice altă svetocha pe care reuşim să o localizam este ucisa înainte să apucăm să o aducem aici. Vrem să ne asiguram că nu ţi se întâmplă nimic rău şi asta presupune în parte şi să ne asigurăm că eşti bine antrenată de la început.

Deşi motivul pentru care te-au trimis aici şi ne-au dat o directiva atât de ciudată…

Se opri din nou. Te apuca damblaua, nu alta!

Astfel decurge o conversaţie cu Dylan. Se opreşte în mijlocul propoziţiei, refuză să continue şi rămâne cu ochii pironiti la birou, cu o expresie îndurerată pe chip. Aproape ca îţi vine să-i plângi de milă.

Am scăpat punga de gheaţă în poală. Ceva umed îmi atinse uşor genunchiul îmbrăcat în blug şi se infiltră în material.

— Şi dacă sunt aşa de importantă, de ce

profesorii n-au timp să mă antreneze? De ce îl aşteptăm pe Christophe când Consiliul ăsta al vostru are aşa o problemă mare cu el? Şi de ce…

— Consiliul n-are nicio problemă cu el. Doar o minoritate semnificativă a Consiliului are. Nu e acelaşi lucru şi nu e nimic care ar trebui să te îngrijoreze. Ai destule probleme cărora trebuie să le faci faţă. Se uită la mine. O să se umfle şi mai mult. Ar trebui să iei nişte Ibuprofen şi să mergi la băi.

Cu alte cuvinte, eram pusă pe liber în stil mare.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

M-am ridicat cu greu în picioare şi mi-am trântit din nou punga cu gheaţă pe faţă.

— Mersi pentru nimic.

— Cu plăcere. Totuşi ţine cont că nu-l trimit pe prietenul tău aici de faţă la camera de detenţie, pentru că a intervenit între voi şi a înrăutăţit situaţia.

Probabil că a regretat cuvintele imediat după ce le-a rostit, căci m-am răsucit pe călcâie şi l-am surprins închizând gura cu un clămpănit. Graves în

sfârşit făcu şi el ceva – mă apucă de umăr şi mă trase afară din biroul lui Dylan, trecând pe lângă cele două armuri identice ruginite pe alocuri care ne priveau îmbufnate la intrare şi pe care se puseseră pânze de păianjen. Mă scoase pe holul cufundat în linişte.

— Să mergem, Dru.

Graves deschise în sfârşit gura când am ajuns la capătul holului şi în faţa noastră se profilau mari şi întunecate scările ca o spirală cohleară.

— Nu face decât să ne ameninţe.

Oh, deci te-ai hotărât în sfârşit să deschizi gura?

— Ce să-ţi zic, mersi. Ştiu şi eu asta.

— Cu plăcere. Hai să te duc la băi.

Îmi dădu drumul şi se scotoci în buzunarele hainei lungi şi negre de unde scoase un pachet boţit de Winston.

Graves putea aproape în fiecare zi să iasă din campus ca să facă rost de ţigări. Ajunsese să-şi petreacă timpul cu vârcolacii fără să se mai vorbească în şoaptă în urma lui. Ajunsese să se antreneze şi să

meargă la cursuri cu ei; începuse să se prindă la glumele lor şi să-şi facă şi câţiva prieteni.

Dar eu? Eu eram singura fată într-o şcoală de băieţi şi eram ţinuta înăuntru ca un afurisit de hamster în timp ce toţi ceilalţi ieşeau afară şi se distrau. Nu că aş fi vrut să plec undeva pentru o perioadă, după ce fusesem salvată din zăpadă şi nebunie şi adusă aici. Mâncarea era bunicică, comandaseră blugi tricouri pe măsura mea şi aveam la discreţie hârtie de desenat şi orice altceva aş mai fi vrut. Nu trebuia decât să-i aduc la cunoştinţă lui Dylan sau altui „consilier” şi – hocus-pocus – ca prin magie, găseam lucrul respectiv la uşă în dimineaţa următoare. Sau seara.

Îţi dădea şi fiori. Mai ales că de fiecare dată când voiam să mă plimb, chiar şi prin faţa clădirii, pe porţiunea de un metru pătrat de asfalt crăpat şi pe pământul uscat al grădinii, apărea din senin un „consilier”. De obicei era Dylan, care nici măcar nu se prefacea că a venit să verifice ceva sau că doar se plimba şi el pe acolo.

Nu, se uita fix şi ciudat la mine şi în ochi i se citea îngrijorare. Şi asta îţi dădea de gândit.

Doar că nu ştiam ce ar fi trebuit să cred.

— De cât timp suntem aici? L-am întrebat, uitându-mă la el pe după punga de gheaţă. Cam de o săptămână, nu?

Îşi lua din nou expresia afectată, de tip pedant, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când mă corecta.

— De nouă zile, cu aproximaţie. Mda.

Ridica din umerii lui slabi. Aşa cum stătea cocoşat, şi cu nasul ascuţit, semăna cu o pasăre. Dar acum chipul lui spunea altceva. Graves părea acum mai adult şi mai preocupat ca niciodată.

— Serios, ar trebui să faci o baie. Chestia aia se tot umflă şi arată destul de rău.

Punga cu gheaţă începuse să curgă. Apa rece formase o dâră şerpuită pe încheietura mâinii şi fu absorbită de mâneca jachetei mele – sau mai bine zis a tatălui meu, căci era haina lui kaki de armată, luată de la magazinele de profil.

Portofelul lui era sub pat. Nu era cel mai sigur loc din lume, dar…

Şi acest gând mă făcu să mă doară în piept. Ghemul mişcător de furie şi încă ceva din piept se mai mări puţin. M-am stăpânit cât am putut eu de bine şi l-am înăbuşit să nu răbufnească. Am oftat adânc.

— Fie, o să mă duc la baie. Doamne! Apropo, de ce-ai sărit pe el?

De parcă nu ştiam. Dar poate că de data asta spunea cu voce tare.

Dar n-a făcut-o. Îşi întoarse privirea spre hol şi îşi băgă şi mai mult capul între umeri. Degetele lui lungi şi dibace se jucau cu pachetul de ţigări.

— Îţi curgea sânge.

Am deschis gura să-i spun că nu sângerasem. Dar mi-am tras nasul din nou. Sângele care mirosea a cupru mi se uscase pe piele. Mi-am spus că dacă nasul unui vârcolac era atât de sensibil încât să poată spune înainte să-ţi curgă sânge din nas, atunci probabil că la fel era şi în cazul unui bup-garou.

— Ce pot să zic, mersi.

Am încercat să par amabilă, iar punga cu gheaţă pocni din nou. Se scurse din nou apă rece pe mâneca jachetei.

De minune, n-am ce zice!

— N-ai pentru ce, Dru! În seara asta ieşim în oraş să mâncăm burgeri. Vrei să-ţi aduc şi ţie?

Părea plin de speranţă.

Mi se strânse inima.

— Nu.

Nu voiam deloc să-i stric cheful.

— Or să se răcească până vii. O să iau câte ceva de la cantina.

Şi cât am urcat scările cu paşi apăsaţi, văzând că el tăcuse chitic în spatele meu, îmi venea să-mi dau una că nu acceptasem.

* * *

În sala de antrenament care înainte fusese

capelă, în partea băieţilor, era o cameră lungă cu o mulţime de căzi cu buza de piatră încastrate în podea. Aveau o grămadă de compartimente şi căzi comune şi auzisem că era mereu cineva acolo.

Şi în partea fetelor, camera lungă era la fel de mare. Avea patru cazi destul de mari cât să se înece două fete în ele şi şase cabine de toaletă. Podeaua era de granit. Toate păreau bine întreţinute, cu excepţia colţurilor murdare şi urâte – dovada că fusese mult timp umezeală aici. Nici măcar clorul nu putea să scoată mirosul neplăcut.

Totuşi, era cald şi ieşeau aburi, iar apa din căzi bolborosea mereu. Dar nu mai văzusem niciodată pe nimeni aici.

Mam cufundat în cada cea mai îndepărtată de uşă. Hainele mele zăceau claie peste grămadă la câţiva paşi de marginea căzii. Azvârlisem punga cu gheaţă fără prea mult entuziasm în coşul de gunoi nou şi lucios care era aşezat langa chiuvete şi acum atârna pe margine. Gheaţa se topea şi picura pe podea.

Nici măcar nu mai aveam puterea să mă sinchisesc.

Lichidul alburiu, care nu era chiar apă, bolborosea. Mirosea a minerale şi îmi lăsa în cerul gurii un gust fad. Nu se simţea ca apa obişnuită. Era prea gelatinos. Preţ de câteva secunde e atât de fierbinte, că arde. Apoi îmbracă pielea şi bulele nu devin translucide. Timpul petrecut în cadă grăbeşte mult procesul de vindecare. Ceea ce e un lucru bun, deoarece aici antrenamentul de luptă presupune full-contact.

Asta dacă eşti băiat.

M-am simţit destul de ciudat să umblu de una singură prin vestiar. Era ca şi cum aş fi avut un apartament nupţial doar pentru mine, în timp ce băieţii dormeau la comun. Şi niciunul dintre ei nu aveau rafturi pentru cărţi, un CD player propriu sau un consilier personal care să nu-i scape din ochi. Sau un calculator doar pentru ei, cu site-uri de cumpărături deja trecute la adresele preferate şi un card de credit

înregistrat la Sunrise LLC, pus într-o copertă îngrijită de hârtie lângă calculator, pe un birou din lemn de trandafir, plus o foaie informativă în care mi se comunica unde să pun să-mi fie expediate bunurile – căsuţa poştală şi punctul de colectare.

De-a dreptul înfricoşător. Tata n-a folosit niciodată carduri de credit. Cel puţin nu proprii. Pentru vânătoare, lichidităţile erau cele mai bune. Dar tipii ăştia formau Ordinul. Erau tari – era nevoie de bani ca să administrezi o astfel de clădire.

Şi totuşi nu părea atât de mare pe cât o descrisese Christophe. Lucru care-mi dădea iar de gândit. Şi nu reuşisem să accesez niciodată niciun site folositor, cum ar fi unul cu sistem GPS, ca să aflu exact unde eram sau arhivele oraşului ca să aflu cine deţinea bucata asta de pământ – ca să nu mai spun de încercarea de a afla dacă cu şi Graves fuseserăm daţi dispăruţi. Astfel de informaţii ar fi fost folositoare, dar nu avea rost să las urme când ştiam că maşinăria nu era privată.

Aşa că nu-l foloseam nici pentru cumpărături şi nici nu-mi era de folos cu nimic. Putea la fel de bine să fie o bucată oarecare de plastic mută.

Orarul – Deprinderea artei transformării, Istorie, Algebra, Educaţie civică – fusese prins în piuneze pe uşa mea la două zile de la sosire, dar după prima zi de porcării plictisitoare, de ore recuperatorii, l-am făcut ghem şi am început sal bat pe Dylan la cap să mă pună să fac ceva competitiv. Nici măcar ora de deprindere a artei transformării nu era cu nimic deosebită, ci doar o oră de socializare pentru un grup de cinci băieţi-djamphir, care spuneau glume indecente şi uitau la mine cu coada ochiului. Cursul de istorie era ţinut de un profesor blond, care mă pironea cu privirea între propoziţii ca şi cum îşi dorea să mă fac nevăzută, să dispar cumva.

Nu stătusem la niciun curs prea mult. O treabă mai bună mi sar părea să mă învârt pe lângă sala de arme.

Graves mă certa mereu. N-ar trebui să chiuleşti

de la ore, Dru. Sunt importante.

Mda. Pentru Dumnezeu, la ce-mi trebuia mie o oră de educaţie civică? De parcă îi păsa cuiva ce făceam atâta vreme cât nu ieşeam afară. Nici măcar mie nu-mi păsa, acum că toată lumea mea fusese întoarsă cu susul în jos.

Acum că tata nu mai era.

Nu te mai gândi la asta.

Dalele căzii erau alunecoase şi grunjoase în acelaşi timp. Am dat de un scăunel şi m-am aşezat pe el. Am tuşit, am luat în căuşul palmelor un lichid greu, care nu semăna cu apa, şi mi l-am întins pe faţă. Se auzi un trosnet. Căldura mângâietoare îşi făcea loc spre locul dureros, spre ochii care urmau să se învineţească. Am scos un sunet pe jumătate oftat, pe jumătate suspin. Ecourile se loveau surd de fiecare suprafaţă dură şi curată. Oglinzile se aburiseră, ca de obicei, dar sunetul tot se reflectă în ele.

Mă întrebam, ca de fiecare dată când stăteam aici, dacă mama făcuse vreodată baie în cada asta.

Dacă stătuse şi ea vreodată aici şi-şi auzise vocea răsunând din suprafeţele de piatră, sticlă şi metal. Mă întrebam dacă ea se simţise vreodată singură.

Mama făcuse parte din Ordin, sau cel puţin aşa îmi spuseseră Christophe şi Dylan. Dar nimeni nu voia de fapt să vorbească despre ea, ca şi cum era un subiect ruşinos. Şi nu ştiam dacă fusese vreodată aici. Complexul acesta de clădiri era destul de mare, dar totuşi neînsemnat, ţinând cont de anvergura lucrurilor.

Era o şcoală mică, cu vreo patru sute de elevi. Nu era genul de loc de unde să zboare elicoptere toată ziua. Dar poate că mă înşelam eu, căci Christophe nu-mi dăduse prea multe informaţii.

Pur şi simplu evitam cât de mult puteam să mă gândesc la asta. Doar că nu prea mergea.

Am deschis ochii. Lichidul crăpă şi începu să curgă în cioburi albe. Părul meu ud atârna şuviţe şi cârlionţii se chinuiau să se desfacă. Am atins obiectul de metal curbat de la gât şi m-am cutremurat de parcă aş fi zgândărit o rană.

Medalionul stătea chiar sub scobitura dintre oasele gâtului. Era din argint masiv, lung cât degetul meu mare, cu o inimă şi o cruce gravate pe faţă şi cu simbolurile mărunte pe spate, scrise parcă într-o limbă străină, care veneau în contact cu pielea mea. Mă obişnuisem atât de mult să văd medalionul lucind la gâtul tatii. Nu pleca nicăieri fără el. Acum, ori de câte ori îl vedeam în oglindă sau îl simţeam când îl atingeam cu mâna, mă cutremuram. Era ca şi cum mi-aş fi băgat degetul într-o priză electrică. Parcă nu se cădea să-l port eu.

Următorul gând dureros nu se lăsă mult aşteptat. Nu mai puteam să-l amân.

Tata.

Tata străbătea holul, iar bâzâitul se înteţi atât de mult, încât mă cutremură din toţi rărunchii. Visul începea să se departeze ca cerneala colorată pe o hârtie udă şi, pe măsură ce se îndepărta, eu mă străduiam să spun ceva, orice, să-l avertizez.

El nici măcar nu ridică privirea de jos. Mergea

hotărât spre uşa aceea şi visul se închise ca obiectivul unui aparat de fotografiat, înghiţit treptat de întuneric.

Încă mai încercam să ţip când tata a întins mâna liberă, ca în vis, şi răsuci mânerul. Şi din întunericul de dincolo de uşa se auzi un râs care nu se mai termina…

Am închis ochii din nou. Mi-am relaxat picioarele şi am alunecat uşor sub lichidul din cadă. Acesta se închise peste mine ca un vis, ca un balsam, şi căldura îmi pătrunse până la oase. Doar că în adâncul meu era o răceală unde nu putea ajunge. O răceală care nu era fizică.

E mort, Dru. Ştii cine l-a omorât. Şi ştii şi de ce.

Oare chiar ştiam? Ştiam că tata se aştepta să se întoarcă.

Cu siguranţă aşa era – nu m-ar fi lăsat nici în ruptul capului singură în casă fără să se întoarcă să mă ia. Se întorcea mereu după mine, mai devreme sau mai târziu.

Pai se întorsese, de fapt. Doar că nu viu. Împuşcasem un zombi în sufragerie, un zombi care fusese tata.

Doamne! Dintre toate lucrurile care îi vin de hac unui copil, ăsta trebuie să facă parte dintr-o categorie specială.

Ştiam cine îl omorâse şi-l transformase într-un zombi. Aceeaşi persoană despre care Christophe, Dylan şi toţi ceilalţi spuneau că o omorâse şi pe mama.

Sergej. Nosferatul care arăta tot ca un adolescent, cu bucle negre şi uleioase şi ochi care te-ar putea înghiţi cu totul. Acelaşi vampir care încercase să mă omoare şi pe mine. Motivul pentru care nu aveam voie să ies din Şcoală, unde de-abia dacă puteam să mă plimb prin faţa complexului, prin grădinile uscate şi sterpe iarna. Puteam să ies afară, dar nu fără să apară imediat cineva şi să nu mă mai slăbească din ochi.

Cineva care să stea de pază. Pentru că Sergej –

sau alt nosferat ca el – putea să se întoarcă. Era mare şi tare printre vampiri, aproape un fel de rege de-al lor şi ştia că sunt vie.

M-au trecut fiorii prin tot corpul. Plămânii mă ardeau. Lichidul din jurul meu bolborosea, iar căldura mi se cuibărea în muşchi, liniştitor şi vindecător. Faţa mi se mai crispă o dată din cauza durerii severe şi se cufundă sub apă. Frisoanele se înrăutăţiră când m-am lăsat plutind pe apă şi pentru o clipă m-am gândit să deschid gura şi să las lichidul din cadă să-mi intre în gură, să-mi îmbrace toată gura, până la rădăcina limbii şi…

Am ieşit la suprafaţă împroşcând din plin. Lichidul mi se scurgea din păr, îmi aluneca pe faţă şi trosni când întâlni aerul şi formă instantaneu un strat ciudat, alb ca ceara, peste fiecare centimetru din pielea mea goală. Îmi trebuiau zece minute la duş ca să mă clătesc pe păr.

Am clipit ca să îndepărtez lichidul care mi se agăţase de gene şi am inspirat, trăgând în piept o gură

mare de abur.

Lumina albă mă izbi în ochi, risipind vălmăşagul de gânduri din capul meu. Respiraţia deveni mai profundă şi mai regulată, cu o poticneală la fiecare expirare.

Sub stratul alb şi ciudat ca de parafină pe care-l formase lichidul din cadă, lacrimile se simţeau fierbinţi şi uleioase, îmi alunecau unsuroase pe obraji, dar nu era nimeni să le vadă. Sau să mă audă plângând.

M-am aşezat din nou pe scăunelul de piatră, mi-am îndoit genunchii la piept ca să îi pot cuprinde cu mâinile şi am început să plâng în hohote. Apoi am urcat în cameră şi am mai plâns puţin, până am văzut zorile printr-un linţoliu de nori şi am picat, în sfârşit, într-un somn greu şi agitat.

Capitolul 3

Cantina era o încăpere lungă şi îngustă, cu balustradele şi mulurile din lemn închis la culoare. Pereţii erau din piatră, cu lambriuri grele de stejar lăcuit, iar podeaua avea un linoleum de un albastru strident. Şi lambriurile şi linoleumul erau ciobite şi uzate. Mesele şi scaunele de plastic care scârţâiau puteau fi găsite în orice liceu din America.

M-am aşezat singură la o masă de lângă holurile care duceau spre aripa de vest unde se ţineau cursuri, şi nu lângă ieşirea dinspre infirmerie şi bibliotecă. Tăvile erau strâmbe, din plastic roşu, şi arătau jalnic. Farfuriile erau din porţelan alb industrial şi tacâmurile erau din inox stanţat.

Mi-era dor de bucătăria mea. Mi-era dor de vasele mele, chiar şi de cele desperecheate, şi de borcanul de fursecuri, alb cu negru, în formă de văcuţă al mamei mele. Îmi era dor de salteaua mea, de hainele şi CD-urile mele şi de toate armele tatălui

meu. Petrecusem toată dimineaţa – şi seara, sau ce o fi fost – plimbându-mă prin faţa sălii armelor, inventand scuze ca să stau în faţa tejghelei şi să inspir mirosul de metal şi ulei de armă. Îmi era dor de cutiile mele cu lucruri, de camionetă, de tot.

Mi-era dor până şi de gătit, şi a naibii să fiu dacă aş fi crezut vreodată că o să ajung să spun aşa ceva. Mâncarea de aici nu era rea, dar era marfă ieftină cumpărată angro şi nu vedeam niciodată pe nimeni în bucătărie. Doar siluete neclare printr-un nor gros, ca ceaţa care se ridica din pădure în fiecare seară. Asta spunea ceva despre viaţa mea din ultimul timp – faptul că o masă de abur mişcătoare care distribuia mâncarea nu mi se părea decât oarecum ciudat.

Mâncarea era pusă pe mese speciale care menţin căldura, chiar în faţa masei ciudate de abur. Erau paste, salate şi deserturi. Aveau şi burgeri, pizza şi cartofi prăjiţi pentru cei mai tineri sau pentru cei cărora le plăcea să mănânce ca nişte adolescenţi

adevăraţi. Carne crudă şi gătită în sânge pentru vârcolaci, inclusiv ficaţi şi alte chestii la care nu m-am uitat prea bine. Aveau şi cutii sau sticluţe cu vin, dar m-am ţinut departe de ele.

Meniul de azi era format din farfalle cu sos de smântână, prosciutto şi mazăre, salată cu roşii proaspete şi un dressing la alegere şi pâine cu usturoi care nu era rea deloc. Doar că zăcea în farfurie şi se întărea. Mai era şi o cutie de lapte cu ciocolată şi o băutură energizantă într-o doză albastră. Albastrul dozei contrasta cu tava roşie, albul farfuriei şi bobiţele verzi de mazăre. Dacă aş fi avut creioanele mele, aş fi desenat întregul peisaj şi l-aş fi intitulat Natură moartă cu MGS.

Tânjeam să desenez ceva, orice, dar de îndată ce mă instalam cu un blocnotes de desen în faţă, îmi dispărea cheful. Era pentru prima dată în viaţa mea când nu desenam cu furie. Visele mele erau ciudate, în culori, dar nu-mi dădeau ghes să mâzgălesc pe hârtie. Doar că stăteam ca pe ace, ca şi cum aş fi aşteptat să

se întâmple ceva.

Era rumoare în cantină. Pereţii răsunau de sute de conversatii şi de chicoteala ocazională. Un grup de adolescenţi într-o cantină e reţeta ideală pentru a da de belea de cele mai multe ori. Vârcolacii aveau mesele lor şi băieţii-djamphir la fel – de obicei în locurile cele mai bune, cum ar fi chiar la capătul cozii sau lângă ieşirea dinspre infirmerie. Chiar şi aici erau bisericuţe.

La masa mea nu stătea nimeni. Încercaseră câţiva, dar au văzut că nu eram prea vorbăreaţă şi au plecat. Era ca şi cum eram eleva cea nouă în fiecare zi afurisită. Irving încercase să-mi spună ceva mai devreme, dar lăsasem capul în jos şi o luasem din loc. Încă mă mai simţeam prost pentru că-l făcusem să-şi iasă din pepeni în faţa tuturor. Era jenant. Ce aş mai fi putut să spun?

Nu eram obişnuită să fiu un eşec pe toată linia. Şi, Doamne fereşte, nu căutam să mă împrietenesc cu nimeni la catarama. De ce să-mi mai bat capul? Oricum avea cu siguranţa să se ivească ceva. Mereu

se întâmpla aşa.

Nu stătusem la nicio şcoală mai mult de trei luni. Asta de când murise bunica.

Dylan tot spunea că eram importantă pentru Ordin, dar niciun profesor nu-şi făcea deloc timp să mă înveţe ceva folositor, cum ar fi să mă pregătească pentru luptă. Singura data când mi-am făcut exerciţiile de kata în sala de antrenamente (fostă capelă), spectatorii tot şuşoteau şi m-am simţit aiurea de tot. Eu eram obişnuită doar cu tata, care doar mă privea în tăcere, şi-mi mai da poate câte o sugestie după ce terminam. Acum oriunde mergeam se vorbea în şoapta în spatele meu.

Aşa că îmi făceam exerciţiile de tai chi o dată sau de două ori pe săptămână în camera mea, dar nici măcar ele nu îmi erau de vreun ajutor. Nu mai simţeam acum calmul şi gratia cu care executam înainte vreme îndelungată mişcările specifice acestui sport. Tot ce altă dată mă ajuta să fac fată situaţiei nu mai dădea acum niciun rezultat.

Stăteam la masă, simţind toţi ochii pironiţi asupra mea. Urăsc senzaţia asta.

Irving stătea la două mese distanţă. Îmi tot arunca priviri şi într-un final se sprijini cu palmele de masă, ca şi cum s-ar fi pregătit să se ridice. Dar apoi se aşeză la loc cu ochii în tavă.

Graves trase scaunul de lângă mine.

— Salut, puştoaico!

— Salut.

Am dat drumul medalionului pe care-l strângeam în mână de parcă m-ar fi ars. Acesta se lovi de pieptul meu. Am ridicat capul spre el şi am schiţat un zâmbet forţat. Mă simţeam ciudat, nu mai zâmbisem de mult, dar m-am obişnuit cu gândul bucuriei şi zâmbetul deveni mai firesc. Am avut o senzaţie puternică de uşurare care îmi exploda în piept, ca un obuzier.

— Cum ţi-ai petrecut dimineaţa? Sau seara? Mă rog, ce-o fi.

Graves puse tava jos şi se trânti pe scaun.

— Am aflat o mulţime de informaţii. Ştii că unii vampiri cu leziuni cerebrale nu pot să traverseze o apă curgătoare sau autostrăzi principale? Şi cel mai comun tip de poltergeist se hrăneşte aproape în exclusivitate cu bioelectricitatea adolescentelor?

Îndreptă spre mine sprâncenele unite – nimeni nu-l ţinuse cu forţa încă să-i smulgă fire din omida care îi traversa fruntea. M-am gândit să fac o remarcă, şi pentru a suta oară am decis să renunţ. Ochii lui verzi ardeau, şi nu era doar imaginaţia mea. Chipul lui chiar era schimbat. Aducea mai puţin cu un copil şi avea mai multă asprime în trăsături.

Acum aducea mai mult a vârcolac.

— Da, ştiam. De poltergeişti, vreau să zic. S-a întâmplat odată, în sălbăticia din Louisiana…

Cuvintele mi se stinseră pe buze. Nu voiam să mă gândesc şi la asta. Tata o ţinuse pe fată legată în timp ce eu făceam chestia aia de exorcizare a poltergeistului, cu apă sărată şi cu bagheta de scoruş de munte a bunicii. Creatura azvârlise cu tot felul de

obiecte casnice mici în noi, reuşind să-l lovească pe tata zdravăn la cap cu o ceaşcă de ceai până să-mi amintesc să înconjur patul de care era legată fată, ca să-i împiedic accesul spre ea. Şi să-l slăbesc destul de mult, încât să pot să-l extermin.

Tata nu scosese niciun cuvinţel despre subiectul ăsta – nici nu era nevoie. M-am dat eu cu capul de pereţi destul. Şi aici voiau să merg la cursuri normale, plictisitoare, de recuperare. Doamne, auzi la ei!

Graves pocni din degete. Avea două căni de hârtie cerata cu caffe latte şi îmi întinse una.

— Alo, Pământul către Dru. Vrei să-mi povesteşti despre ce a fost vorba?

Nu prea am chef, sinceră să fiu.

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiam ce mi-ai spus despre nosferatu. Leziuni cerebrale zici?

— Am făcut azi un experiment cu apă sfinţită şi mostre de ţesut – ne-am distrat pe cinste. Dacă iau o notă mare la cursul de noţiuni elementare, pot să încep

să fac modeling pe calculator pentru migraţiile vampirilor. Aşa am ocazia mi folosesc talentul meu de matematician.

Ochii îi scăpărară şi sorbi din cafea, iar apoi aruncă o privire ageră peste tava mea.

— Vrei un burger?

Ia uite! El avea şansa să facă ceva practic la ore, în timp ce eu rămăsesem la orele de cultură civică. Am ridicat din umeri.

— Nu mi-e prea foame. Aş vrea să văd şi eu cine găteşte toate astea.

Graves dădu din cap, dându-mi de înţeles că ştia perfect ce voiam să zic.

— Da, nici măcar nu pot să miros nimic prin ceaţa aia deasă. Din cauza asta încerc să mă limitez la prăjeli, în loc de diverse chestii la cuptor sau fierte. Încă nu suport prea bine carnea crudă. Dar am aflat ceva interesant.

Colţul buzei i se ridică şi zâmbi trist.

— Hai! întreabă-mă ce!

Zâmbetul forţat de pe faţa mea nu voia să dispară.

— Bine. Te întreb. Ce-ai aflat?

— Puştii de aici sunt oile negre care provin din familiile de vârcolaci. Mămica şi tăticul-vârcolac le fac bagajele şi îi trimit la Şcoli. Fetele stau acasă şi părinţii le învaţă să lupte. Nu-i aşa că-i interesant?

Deci fetele-vârcolac stau acasă. Şi înseamnă că sunt mai multe şcoli. Cel puţin aveam răspunsul la unele întrebări.

— De ce sunt trimişi aici copiii-problemă? E ca o şcoală de corecţie sau ce?

El se lumină din nou la faţă, de parcă îi ridicasem mingea la fileu.

— Da, cam aşa ceva. Aici au parte de disciplină riguroasă, dragoste dură, şi chestii de genul ăsta. Dar mai e ceva. Nu doar băieţii-problemă sunt trimişi la şcoli, ci toţi băieţii. Aşa e înţelegerea. Un acord între haitele de vârcolaci de la conducere şi djamphirii care conduc Ordinul. Ordinul nu e singurul care luptă, ci e

organizaţia oficială. Şi au construit o infrastructură mare ca să-i ţină pe copii în siguranţă pe perioada instrucţiei şi au promis să sprijine familiile vârcolacilor de la conducere atâta timp cât acestea trimit o cotă parte din băieţii lor an de an. I se spune Zeciuiala.

Aşa se explică.

— Sunt şi familii de djamphiri?

— Unii djamphiri se căsătoresc sau trăiesc în concubinaj cu fete normale. Majoritatea trăiesc incognito, din cauza echipelor de vânători de vampiri, şi mulţi dintre ei nu rămân într-un loc decât până văd dacă fata dă naştere unui alt djamphir. Uneori nu se întâmplă aşa. Ar trebui să vii şi tu la curs, Dru. Pe bune.

În! Există un cuvânt pentru tipii de genul ăsta.

— Mda! Asta când o să mă lase să merg la cursuri la fel de interesante ca alea la care mergi tu.

Am luat precaută o gură de latte. Era puţin cam prea fierbinte, dar nu era rea. Nu era ca o cafea făcută

de tata. Aproape că am tresărit. Iar îmi amintisem de el.

— Şi care mai e viaţa ta?

Graves apucă un burger de pe masă şi luă o gură enormă. Apoi se puse pe mestecat. La fiecare masă mă întreba acelaşi lucru.

Adică de fiecare dată prefera să stea aici, cu mine, în loc să plece cu noii lui prieteni.

În partea cealaltă a sălii, izbucni un meci de împunsături între un djamphir brunet şi un vârcolac înalt şi slăbănog. Zgomotul din sala de mese se schimbă o clipă, sub vuietul mulţimii auzindu-se mârâituri şi lătrături. Un profesor-vârcolac îmbrăcat cu pantaloni de piele, un tricou cu Kiss şi cu favoriti care arătau straniu pe faţa lui tânără, fără riduri – interveni între ei trimiţându-i pe fiecare în altă direcţie.

Băiatul-djamphir aşteptă până ce profesorul-vârcolac se întoarse cu spatele şi făcu un gest vulgar către toţi.

M-am aşteptam ca puştii care ştiu despre existenţa Lumii Reale să nu se poarte ca nişte macho pe care nu-i ajută prea mult capul. Se vede treaba că m-am înşelat.

Am dat afară cu putere aerul din piept. Nici nu-mi dădusem seama că-mi ţineam respiraţia.

— E bine.

Am pus paharul de hârtie cerată pe masă.

— Vrei să mergem să ne plimbăm?

Graves înghiţi repede.

— Am lupte după masă. E iadul pe pământ. Habar n-aveam că pot să ies aşa de cotonogit de la antrenament.

— Zici că ai antrenament la lupte, nu?

Deci pe el aveau să-l înveţe să lupte. Nicio problemă. Dar pentru mine nu avea nimeni timp.

— Şi ce înveţi acolo?

Graves ridică din umeri.

— Lunganul mă învaţă nişte chestii elementare. Spune că trebuie să trec peste frica de a fi lovit şi că ar

fi bine să mă antrenez din greu, pentru că atunci când o să o iau razna de tot, antrenamentul o să mă salveze.

— Lunganul? Cine e tipul?

Părul îi căzu peste faţă când dădu din cap.

— Bobby. Asta e porecla lui – e înalt când se transformă. Are nişte picioare de greier.

— Oh!

Văd că-ţi faci o grămadă de prieteni.

— După ore mai ieşi afară?

— Da. Mergem la alergări. Peste vreo două săptămâni o să fie lună plină; unii dintre puşti. or să aibă parte de prima lor Transformare. Dacă-mi fac corect exerciţiile de parkour…

— Parkour. Ce cuvânt amuzant!

Am spus-o şi l-am privit cum rânjeşte pentru a suta oară.

Acum chiar că-i străluceau ochii. De fapt, părea fericit.

— Ţi-ar plăcea. Pe bune. Alergarea liberă e grozavă! Şi după ce te învaţă cum să cazi, să sari şi

alte chestii de genul ăsta, e foarte uşor.

— Dar e doar pentru vârcolaci?

Graves ridică din nou din umeri.

Ai putea să vii şi tu. O practică şi câţiva djamphiri. Doar antrenamentul, nu cursele propriu-zise.

Graves! Hei, Graves! strigă cineva şi el ridică privirea.

Un vârcolac cu părul creţ îi strigă ceva din partea cealaltă a sălii şi Graves îi arătă degetul mijlociu cu o rapiditate pe care abia o puteai sesiza. Un val de mârâituri traversă încăperea, dar acestea se domoliră când Graves îl ţintui cu privirea pe vârcolacul în cauză, mijind din ochii verzi.

În Dakota, tipul care părea adeptul curentului goth n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Pe atunci se situa undeva la baza lanţului trofic, la fel ca şi mine. Dar acum era chiar într-un fel… ei bine, un tip popular. Sau cel puţin se apropia de statutul ăsta. Îl ajuta faptul că era loup-garou – se bucura de toate avantajele de a

fi vârcolac, dar fără partea neplăcută. Nu se făcea de doi metri şi nici nu se acoperea din cap pana în picioare de păr ca o perucă uriaşă. Christophe spunea ca aici o să fie tratat ca un prinţ.

Şi lui Graves îi plăcea la nebunie.

Am coborât din nou privirea în tavă. Nimic din ce era acolo nu mai părea acum nici pe departe comestibil, aşa că am mai luat o gură de latte. Aceasta îmi pică greu în stomac, bolborosii un pic şi se linişti.

Ce-a fost asta?

Graves ridică din umeri.

— Nimic. Le place să mă tachineze.

— De ce?

Pentru că stai lângă o ciumată?

— Eh, aşa, Dru. Poftim.

Îmi dădu tava la o parte şi îmi întinse în faţă o farfurie mica din tava lui. Un burger şi nişte cartofi prăjiţi.

— Sunt fierbinţi! Mănâncă!

Am luat un cartof. Avea şi pliculeţe cu ketchup,

şi am stors unul pe farfuria lui. Ne-am cufundat în linişte, ca într-un balon de tăcere tovărăşească destul de profundă încât să înghită scaunele goale de la masa noastră. Poate că sufeream de un fel de molimă socială. Şi în plus, nici nu voiam să vorbesc. Doar cu Graves, dar chiar nu mai era nimic de spus.

Mi-am dat seama că, de fapt, mi-era foame. Pusese chiar şi câteva murături în burger şi scosese ceapa. Probabil era sigur că o să-l mănânc.

— Mersi.

— N-ai pentru ce. Prima dată e gratis.

Am schiţat cu chiu, cu vai alt zâmbet strâmb.

— Dar nu e primul burger pe care mi l-ai luat.

— Şi n-o să fie nici ultimul. E primul pe care ţi l-am luat azi, aşa că mănâncă, bine? Mai am jumătate de oră până să mă duc să-mi tăbăcească fundul. Vorbeşte cu mine. Ai comandat ceva în cameră până la urmă?

— Nu.

Hainele pe care le purtam acum sosiseră în

nişte colete cu un număr de cutie poştală pe ele, diferit de cel al punctului de colectare de pe foaia din camera mea. II notasem şi-l ascunsesem în geantă – o astfel de informaţie se putea dovedi folositoare mai târziu. Cineva ghicise mărimea mea şi făcuse treabă bună. Şi vârcolacii îl scoseseră pe Graves „în oraş” – era un local în apropiere, deşi clădirea ocupa câţiva acri din Sticksville – să se răsfeţe.

Dar pe mine nu m-au dus nicăieri. Nu trebuia să afle nimeni despre fata care era la şcoala asta.

Mă întrebam de unde veneau banii, dar am decis apoi că poate că nu voiam să aflu. Aveam un teanc de bani lichizi în geanta mea neagră de pânză uzată şi de obicei nu e mare şmecherie să faci rost de mai mulţi.

Totuşi, până acum nu mai fusesem nevoită să fac aşa ceva. Bineînţeles că ştiam cum se face. Dar tata fusese mereu lângă mine şi…

— Alo! Pământul către Dru!

Graves îmi flutură prin faţa ochilor mâna lui lată cu degete lungi.

— La ce te gândeşti? Trebuie să fie ceva profund.

Am ridicat din umeri şi am mai luat un cartof.

— Mă întrebam doar de unde vin toţii banii ăştia. Nu e o operaţiune ieftină asta pe care o desfăşoară ei aici. Mă întreb dacă celelalte şcoli sunt mai mari. Dar asta tot nu răspunde la întrebarea cum îşi permit să plătească pentru asta.

Graves îmi luă seama o clipă uitându-se la mine cu coada ochiului. Avea din nou faţa de adult şi părea că ascultă un cântec pe care eu nu-l auzeam.

— Aşa e. M-am gândit şi eu la asta. Vrei să încerc să aflu?

— Sigur.

Am mai luat un cartof, am muşcat din burger şi am sorbit din latte.

— Pot să vin cu tine? La lupte?

Pauza lungă pe care o făcu îmi dădu de înţeles

care urma să fie răspunsul lui. Probabil că n-ar fi o idee prea bună, Dru.

Totuşi, voiam să-l aud spunând asta cu gura lui. Ghemul de acid gastric care bolborosea în piept se mai umflă puţin.

— De ce?

Ridică din umeri. Degeaba. Acum nu mai avea constituţia firava de pasăre pe care o avusese cu câteva săptămâni în urmă, înainte să fie muşcat. Acum nu mai avea cum să para mic.

— Nu te supăra, dar ţie-ţi place prea mult să sari la bătaie. Şi eu urăsc să mă vadă o gagică cum iau bătaie la fundul gol. E o chestie masculină.

Simţeam că mă schimbasem la faţă, aşa că mi-am lăsat parul să facă o cortină între noi, ascunzându-mi expresia de pe chip. Uite că părul lung e şi el bun la ceva! Şi cum nu mai eram în vreun orăşel uitat de lume din Vestul Mijlociu, părul meu nu mai făcea figuri. Ca să vezi!

— Să ştii că gagica asta ar putea să te bată măr

şi pe tine.

— Ştiu eu un profesor care m-ar lua la bătaie sau m-ar da afară dacă am face chestia asta, Dru. Hai să n-o facem!

— Nu te-ar da afară. Aş pleca şi eu în cazul ăsta.

Aş pleca oriunde numai să scap de aici. Dar n-aş putea, nu? Nu când ştiu că regele vampirilor e pe urmele mele, nu-i aşa?

— Am sfârşi amândoi morţi.

Părea serios, lucru care nu-i era caracteristic şi îşi atinse umărul cu mâna opusă. Chiar în locul unde fusese muşcat. Se frecă puţin, de parcă încă îl mai durea încă.

— Te rog, Dru. Să nu facem asta, ok?

Am lăsat burgerul să-mi cadă din mână. Acesta se revărsă pe farfurie. Am împins scaunul ca să mă ridic. Buzele mi-erau uleioase. Mâncarea îmi căzu greu la stomac, ca o bilă de bowling.

— Bine. Hai să facem ca tine. Distracţie

plăcută la antrenament!

— Dru…

Dar eu m-am ridicat, am împins scaunul la loc sub masă şi am plecat.

Când a venit mai târziu la uşa mea, eu o închisesem şi o încuiasem cu cheia. A bătut un timp şi pe urmă a plecat. Şi eu m-am aşezat pe pat, jucându-mă cu medalionul mamei şi întrebându-mă cât timp voi mai sta închisă aici.

Capitolul 4

Cioc. Cioc-câoc. Cioc.

M-am întors agitată pe partea cealaltă. Somnul se îndepărta de mine tiptil, ca o pisică. Nu voiam să plece şi m-am agăţat de el cu degete leneşe. Visam ceva important. Era un avertisment, nişte aripi de bufniţă care îmi falfaiau lângă cap.

Patul era lat, moale, şi mă afundam în el, un pat de lemn de arţar cu patru picioare, cu draperii albastre transparente şi pline de praf, care erau date la o parte. Toată camera era albastră, de la cuvertura de catifea indigo la tapetul bleu, de culoarea cerului, cu cruci aurii şi până la vemisul albăstrui de pe cele şapte corpuri de bibliotecă şi draperiile grele din catifea de culoarea cobaltului. Covorul de pe jos era de culoarea safirului, şi încă destul de gros, de puteai să pierzi monede prin el, deşi avea mai mulţi ani decât mine. Fereastra nu avea zăbrele, deoarece dădea spre o grădină mică şi intimă înconjurată complet de ziduri

înalte şi goale care era două etaje mai jos, în spatele unei uşi baricadate la care puteam să ajung doar dacă ieşeam pe uşa camerei mele, coteam de trei ori şi coboram două rânduri de scări.

Trebuia să depun mult efort dacă voiam să ies la aer să mă plimb, pe un petic de pământ arid şi bătut de vânt, cu poteci de pietriş şi cu nişte crengi fără frunze, veştejite, care probabil în primăvară fuseseră tufişuri de trandafiri. Asta dacă-mi doream cu ardoare să cutreier sub un cer cenuşiu, printre lujerii cu ghimpi, care te înţepau.

În loc de gratii, erau obloane grele de fier, cu inimioare şi cruci sculptate, dispuse în rânduri egale, de-a lungul lor.

Le-am lăsat deschise. Când erau închise, întreaga cameră se cufunda în tăcere şi părea moartă.

Ochii mi se deschiseră încet. Avertismentul se retrase în vis. Oare fusese bunica? Oricine ar fi fost, încerca să-mi spună ceva important.

Cioc-cioc-cioc. Cioc. Cioc.

Un val rece de groază îmi porni din creştetul capului şi se răspândi în tot corpul. Sunetul mi-era cunoscut – nişte degete care bat febrile în geam. Amintirile se amestecară cu visul şi conspirară să mă tragă înapoi la somn. Dar perna deveni deodată tare şi fierbinte.

La uşa din spate era un zombi. Ochii îi atârnau din orbite. Erau albaştri, iar albul ochilor se înceţoşase deja de putregaiul morţii. Fălcile erau un amestec de carne şi sânge îngheţat; ceva îi mâncase jumătate de faţă. Buricele degetelor, deja mâncate până la os, zgâriau geamul. Din mână îi atârnau fâşii de came. Stomacul mi se întoarse pe dos. Privirea mi se înceţoşă la colţul ochilor şi vuietul ciudat din capul meu semăna acum cu un avion cu reacţie care decolează.

L-aş recunoaşte dintr-o mie. Chiar dacă era mort şi sfârtecat, ochii îi rămăseseră aceiaşi. Albaştri ca gheaţa iernii, tiviţi cu gene blonde.

Privirile noastre se întâlniră. Creatura înclină

capul într-o parte, de parcă ar fi auzit un zgomot îndepărtat.

Am scos un sunet sec, ca un lătrat, şi m-am aruncat în peretele de lângă hol, lovindu-mă la şold de un teanc de cărţi.

Tata îşi încleştă pumnul putrezit, cu carnea mâncată de o creatura pe care nu voiam să mi-o imaginez şi la care nu voiam nici măcar să mă gândesc şi lovi în geam.

Mam ridicat brusc în capul oaselor, trăgând aer în piept, eliberanduma de sub păturile grele. Cearşafurile de satin, uzate, îmi alunecară umede de transpiraţie pe piele şi se transformară în nişte degete ude care mă strângeau de şold şi de gleznă. Mi-am încleştat pumnii şi am lovit în aer. Ţipatul mi se opri în gât. În cameră se auzi o clipă un fâlfâit înabuşit de aripi, dar bufniţa bunicii – pasărea care stătuse pe pervazul ferestrei salonului de la spital în timp ce ea-şi dădea ultima suflare, pasărea care mă avertizase că eram în pericol şi care mă condusese la camioneta tatii

cu o săptămâna şi jumătate în urmă – nu se ivi.

Ceva nu miroase deloc bine aici, Dru. Ar trebui să fii cu ochii în patru. Dar vocea amuţi imediat ce m-am trezit brusc şi mi-am dat seama că ţineam strâns în mână medalionul mamei. Palma mi-era udă.

Am clipit din nou, încercând să separ visul de realitate.

Cioc. Cioc-cioc. Sunetul era real şi venea de la fereastra dormitorului meu.

Mam rostogolit din pat şi am aterizat jos cu putere. La contactul cu solul, dinţii îmi clănţăniră – norocul meu că mi mi-am muşcat limba. Mâinile îmi erau prea neîndemânatice şi încete, pipăind pe noptieră după o armă. Dacă eram acasă, aş fi avut o armă. Dar aici, nu aveam altceva decât cuţitaşul cu lamă de argint – toate armele erau înregistrate în sala de lupte sau în cea de arme, inclusiv pistolul pe care-l aveam asupra mea când m-au salvat. Cu excepţia cuţitului de buzunar cu arc, care fusese uitat în buzunar, şi despre care nu spusesem nimănui.

Mi s-a părut o idee bună să nu spun nimănui despre el, atâta tot.

Am apăsat butonul care elibera lama suicidală. Aceasta ţâşni afară şi bătaia în geam se opri.

Am clipit şi m-am frecat la ochi de urdori cu cealaltă mână. Săgeţile subţiri de lumină palidă de iarnă îşi schimbară poziţia când creatura din dreptul ferestrei mele se mişcă.

Era ziuă. Fireşte – pe timpul zilei, Şcoala e cufundată în somn, căci atunci e în siguranţă. Sau cel puţin atunci e ferită de nosferatu. Câţiva dintre elevii-vârcolaci mai în vârstă frecventează împrejurimile pe timpul zilei, formând patrule umane şi mai puţin umane. Mi s-a părut că şi câţiva dintre profesorii-djamphir făceau la fel, dar nu mă deranjasem să întreb. Mi se păruse de ajuns să mă supun şi să dorm pe timpul zilei şi să stau trează toată noaptea, chiar şi atunci când bioritmul meu a avut ceva probleme de adaptare.

Am simţit în gură un gust sălciu. M-am

ghemuit lângă pat, cântărind opţiunile pe care le aveam.

Clic. Mânerul ferestrei se ridică cu zgomot. Cuţitaşul cu arc se roti singur în mâna mea, cu lama lipită de încheietură şi de antebraţ. Lama cu marginea de argint avea să vină de hac oricărei creaturi rele şi aş apuca cel puţin să aplic şi eu o lovitură sau două în orice luptă. Am tras adânc în piept o gură mare de aer cu praf, încremenit, simţindu-mi inima cum mi se face ghem şi-mi urcă în gât. O senzaţie ciudată de calm coborî asupra mea.

Tot ce era aici mă uluia total. Mai ales gândul că o creatură stranie ameninţa să pătrundă în camera mea pe fereastră.

Ştiam cum să rezolv problema. Situaţia mi-era familiară. Odată, în Louisiana, am avut o altercaţie cu un rege voodoo, care a pătruns pe fereastră, aducând peste noi spiritele unor gândaci. Dar mie mi se arătase bufniţa bunicii înainte şi, îi spusesem tatălui meu, aşa că atunci când fereastra se sparsese cu un zăngănit

argintiu şi au început să curgă înăuntru primii gândaci imenşi, eram pregătiţi.

Când lighioana, orice ar fi fost ea, urma să intre pe fereastră, aveam să fiu pregătită.

Asta aşteptam de atâta timp, fără să-mi dau seama măcar. Restul nu era decât pas bătut pe loc. Ce se întâmpla acum, când îmi simţeam inima în gât şi corpul întreg deodată treaz şi zbâmâind de frică, era real.

Şi când mi-era frică, nu trebuia să mă gândesc că nu era nimeni cu mine sau că eram singură.

Stăteam tot ghemuită acolo, cu maioul răsucit, în boxerii ce se strânseseră pe mine în timpul somnului şi îmi întraseră în fund, şi mi-am dat seama că undele subţiri şi albastre de energie care jucau pe pereţi nu trosneau şi nici nu scânteiau. Muncisem ceva la ritualul de protecţie fără bagheta de scoruş a bunicii, dar mă descurcasem. La urma urmei, bagheta nu era decât simbolică – aşa cum îmi reamintise bunica de atâtea ori.

Nu face nici pe departe cât voinţa care e în spatele ei, Dru. Să nu uiţi asta!

Mereu spunea lucruri de genul ăsta. Să nu uiţi, Dru. Trebuie doar să-ţi aminteşti!

Asta era problema. Lucrurile pe care aş fi preferat să le uit îmi răsunau acum tot timpul în cap. Cum ar fi un zombi la uşa bucătăriei, sau un loc mic şi întunecat plin cu animale de pluş şi mirosul fricii pe care îl emană o fetiţă toropita de somn.

La ce creaturi nu reacţionau undele de protecţie? Nu erau multe pe listă şi am început să le revizuiesc în minte frenetic.

Fereastra se deschise. Un curent de aer rece care mirosea a ploaie suflă pe lângă draperii şi acestea se dădură la o parte cât saşi facă loc să se strecoare cu mişcări abile înăuntru.

Bocancii îi aterizară pe parchet şi fereastra se închise cu un scârţâit uşor. Se întoarse spre mine. Lumina slabă şi cenuşie a zilei îi atingea părul negru şi lucios, iar şuviţele blonde îi jucau ca nişte degete

care îi pieptănau părul uşor ca mătasea.

Mătură cu privirea camera şi se opri asupra mea. Avea ochii de un albastru intens, ca cerul de iarnă, care luceau în semiîntuneric. Purta o geacă de piele ca de star rock, lungă până la şold îşi trecu o mână prin păr şi scutură din cap, împroşcând cu apă în jur. Privirea rece şi albastră rămase pironită asupra mea şi am simţit deodată miros de plăcintă cu mere.

— Bună, Dru.

Buzele i se arcuiră într-un rânjet. Uitasem cum planurile şi unghiurile feţei contribuiau toate la aspectul lui, făcându-l să pară nu chipeş, ci doar… un tip bine, felul cum i se arcuiau puţin sprâncenele şi cum tunsoarea lui neglijentă părea în acelaşi timp scumpă şi nestudiată.

— Ai fost fată cuminte? Îngerul tău păzitor vrea să ştie.

Mă holbam la Christophe, cu gura uşor deschisă, şi mi-am dat seama cât de ridicolă păream probabil când am tras draperiile şi în cameră se făcu

întuneric.

— Doamne! Am exclamat în şoaptă. Pe unde ai umblat?

Era aproape cea mai inutilă întrebare din lume, dar asta îmi ieşi din gură.

— Pe aici, prin jur.

Măsura camera cu paşi mari şi săltaţi, se opri la uşă şi atinse lanţul, broasca şi zăvorul pe care îl pusesem înainte să mă culc.

— Foarte bine, văd că te baricadezi serios şi ai făcut şi ritualul de protecţie. Acum nu mai eşti o vrăbiuţă mică şi neglijentă.

Niciodată n-am fost neglijentă! Dar nu merita să deschid gura pentru atâta lucru, căci erau lucruri mai importante de discutat. Toate întrebările la care nu reuşisem să aflu răspuns în ultima săptămână şi jumătate se luptau să iasă la suprafaţă, dar pierdură bătălia în faţa a doua întrebări lipsite de importanţă.

— Unde e maşina mea? Şi toate hainele mele?

Încă nu erau aşa de lipsite de importanţă, dar aş

fi putut să întreb altceva. De exemplu, „De ce nu mi-ai spus despre foamea de sânge?” sau „Asta a fost camera mamei mele?” sau chiar „de ce am impresia că mă aşteptau? Ce le-ai spus? De cee nu mă învaţă nimic concret?”

Christopher se răsuci pe un călcâi, inspectă restul camerei şi într-un final se uită din nou la mine. Eu încă stăteam ghemuită lângă pat, cu cuţitul în mână, pregătită de atac.

— Am avut grijă de toate lucrurile tale, vrăbiuţo. Camioneta e bine mersi într-un depozit din sud sub alt nume. Ridică uşor o sprânceană elegantă.

— Nu ţi-au dat nicio haină? Sau un cont de cheltuieli?

Obrajii mă ardeau atât de tare, încât mă mira că nu luceau. M-am ridicat în picioare, înăbuşindu-mi impulsul de a trage de boxeri. Când încerci să-ţi scoţi chiloţii din fund nu ai nicio şansă să pari elegant.

— Bineînţeles că mi-au dat. Dar acum dormeam.

— La adăpost, în siguranţă, într-un cuibuşor albastru. Mă întreb de ce te-au instalat aici.

Scutură din nou din cap, împroşcând cu apă în jur. Era ud leoarcă.

— Ţi-a fost dor de mine?

Of, pentru numele lui Dumnezeu! Am pus cuţitul pe noptiera cochetă şi am tras de maiou.

— Mă duc să-ţi aduc un prosop şi să pun ceva pe mine. Pe urmă putem să…

Îmi aruncă o privire de un albastru intens, apoi îşi dădu parul pe spate cu degetele ţepene şi măsură din nou camera din ochi.

— Mi-ar prinde bine un prosop, dar nu trebuie să te deranjezi să te îmbraci. Nu pleci nicăieri.

În cameră se lăsă tăcerea. El mă privea fix, eu mi-am ferit privirea şi roşeaţa din obraji îmi dispăru. Mirosul de plăcintă cu mere invadă spaţiul dintre noi şi deodată m-a cuprins bucuria că nu-mi mai curgea sânge pe nicăieri şi nici nu mai aveam vreo zgaibă. Ştiam ce forţos şi rapid era Christophe. Dacă îi

miroseam a sânge şi îl apuca foamea, ce şanse aveam oare în faţa lui?

Ceea ce mă făcu deodată să mă gândesc la altceva. Dar dacă Irving se purtase cu mănuşi cu mine? Sau dacă nu, şi să zicem că era Christophe mai forţos, de ce naiba era aşa?

Cât de bătrân era djamphirul care mă salvase? Se vedea clar că era un „consilier”, şi de obicei aceştia sunt mai în vârstă.

Mult mai în vârstă.

— Sunt o grămadă de lucruri pe care nu mi le-ai spus.

Am încercat să nu folosesc un ton acuzator. Am devenit deodată foarte conştientă de maioul care se lipea de mine şi de aerul rece care îmi atingea pielea goală. Îmi simţeam picioarele foarte lungi, foarte slabe şi cam nerase.

Bine, eu port blugi tot timpul. Nici dacă m-ai plăti nu m-aş epila cu ceară şi cine are timp să dea cu lama peste tot în fiecare zi? Când locuiam sub linia

Mason-Dixon, reuşeam să ţin pasul, dar după ce m-am mutat aici, la urşii polari, şi am aflat că eram mult mai implicată în Lumea Reală decât mi-aş fi închipuit, nu prea am mai avut timp şi de operaţiuni de îndepărtare a părului de prisos.

Mi-am spus totuşi că aş putea să-mi fac puţin timp de acum înainte. Obrajii îmi ardeau atât de tare, încât mă miram că nu-mi ieşeau aburi din piele.

— Dru.

Făcu doi paşi spre mine, strivind covorul sub bocanci.

— N-am avut timp pentru multe detalii, îţi dai şi tu seama, nu?

Mi-am împreunat mâinile pe piept. Măiculiţă, ce frig s-a făcut deodată aici! Şi oare Christophe mirosea şi înainte aşa de bine? Era oare apă de colonie? Apă de toaletă cu miros de plăcintă de Crăciun?

— Da, cred şi eu, am spus într-un final.

E adevărat că nu fusese timp să stai să iei

notiţe, dar tot ar fi putut să-mi spună câte ceva.

Oare l-aş fi crezut? Tot ce trebuia să fac acum era să mă uit în jur, prin camera asta cochetă, şi să mă gândesc la gratiile de la celelalte ferestre. Sau la prima Restricţie, când clopoţelul a sunat şi toţi au sărit la posturile lor şi Dylan m-a târât în camera asta şi mi-a spus să încui uşa.

„Dar de ce?” Voisem neapărat să aflu şi Dylan îmi arătase dinţii, colţii care se curbau în jos când începea transformarea. Pentru că ăsta nu e un exerciţiu”, spusese el. „Şi tu eşti cea pentru care noi vom muri dacă reuşesc să treacă de apărarea exterioară. Acum încuie uşa”.

Christophe scutură din nou din cap. Stropii de apă zburară ca nişte nestemate.

— Mi-ar prinde bine un prosop, Dru.

— Ok.

Am păşit apăsat cu picioarele goale spre uşa dintre două rafturi de cărţi. Aveam baie proprie, în timp ce băieţii din dormitoarele comune trebuiau să se

mulţumească cu baia la comun. Şi încă nu-mi dădusem seama cine făcea curăţenie, deşi baia mea nu era nici pe departe la fel de murdară ca grotele de jos. Dar nici eu nu făceam prea multă mizerie.

Cel puţin atât învăţasem din traiul cu tata.

Şi prosoapele erau albastre şi puţin uzate. Erau de un albastru aprins, ca cerul de vară. Culoarea maşinii noastre, culoarea ochilor tatii, mai calzi decât ai lui Christophe, chiar şi când erau injectaţi după o noapte în care băuse Beam sau când era „într-o dispoziţie a naibii de proastă", cum spunea el.

A trebuit să mă opresc şi să respir adânc. Pe lângă senzaţia de panică nebună de a nu fi abandonată din nou, mă încerca un sentiment puternic de uşurare, la fel de viu ca pictura în ulei. Era o senzaţie familiară – uşurarea pe care o simţeam de fiecare dată când tata se întorcea să mă ia cu el.

Acum ce anume mă făcea să mă simt uşurată? Nimic, cu excepţia faptului că cineva venise după mine. Când îţi petreci viaţa aşteptând să vină cineva

să te ia ca pe o carte de la bibliotecă sau ca pe un bagaj, intensitatea senzaţiei de uşurare devine puţin ridicolă.

Dar cel puţin Christophe nu uitase de mine.

Am înşfacat un prosop mare de baie şi am ieşit. Christophe nu se mişcase din loc. Se holba la rafturile goale cu o expresie ciudată pe chip. Încercasem să le mai umplu cu câteva bibelouri – inclusiv un elefant de sticlă albastru cu trompa ridicată – pe care le aşezasem pe diverse rafturi. Cărţile, CD-urile, saltelele mele – toate erau în maşină. Nimic din ce era aici nu-mi aparţinea. Nici măcar nu mirosea prea bine – când o încăpere n-a mai fost locuită o vreme, îţi dai seama. Şi aerul miroase a stătut. Când te muţi undeva unde nimeni nu a mai respirat de ceva vreme e ca şi cum ai încerca nişte pantofi care nu-ţi vin prea bine, dar care speri că o să se lase.

Însă în cazul pantofilor nu e valabil. Şi eu n-am stat niciodată prea mult într-o casă atât de ostilă, şi nu ştiu dacă şi casele se destind cu vremea.

Totuşi, începeam să cad la pace cu unele bibelouri. Acum nu mi se mai părea că afişau o atitudine dezaprobatoare, de mimoze, şi începeau să se obişnuiască cu mine. Şi când mă întorceam de la cantină, cel puţin mirosea din ce în ce mai mult a cameră de hotel, în loc să miroasă a criptă.

— Poftim.

Iam aruncat prosopul lui Christophe, iar el îl prinse cu o mişcare scurtă şi precisă.

— Să aud ce ai de spus.

— Şi dacă am venit doar să te văd?

Îşi frecă părul, se şterse pe faţă şi pe mâini. Jacheta scârţâi puţin. Avea mâinile ude şi am văzut dâre adânci şi roşii şiroind care îi traversau palmele şi îi crestau încheieturile degetelor. Şi-a scuturat mâna. Degetele îşi recăpătaseră culoarea lor albă şi erau din nou perfecte când ridică un deget şi îl examină critic, dând aerul afară din piept.

Inima mea fâlfâi ciudat.

— Zău aşa! N-ai fi aşteptat atât dacă îţi doreai

aşa de mult să mă vezi.

Şi nu te-ai strecura pe fereastra camerei mele dacă ar fi totul în regulă. Am găsit o cămaşă mare de flanel în carouri pe care o luase Graves într-una din sesiunile lui de cumpărături şi mi-o pusesem pe mine, chinuindu-mă pe bâjbâite să mă inchei la nasturi. Mirosea vag a fum de ţigară, a băiat şi săpun odorizant tare. Un alt val straniu de uşurare mă străbătu.

— Pe unde ai fost, de fapt? Ai venit cu maşina până aici? Eşti bine?

— Da, sunt bine. Sunt impresionat că-ţi pasă.

Se frecă după ureche şi rânji ca o pisică. Şuviţele blonde care îi jucau prin păr păreau mai închise la culoare din cauza părului ud, dar încă erau vizibile. Îşi dădu şi el haina jos şi căuta din priviri un loc unde să o pună. I-am arătat cu degetul scaunul de la calculator care scârţâia şi el o puse pe spatarul lui. I se văzură muşchii mişcându-se sub puloverul subţire şi negru cu anchior.

Am întors privirea spre draperiile trase bine peste geam. Era destul de întuneric înăuntru şi mă bucura lucrul ăsta.

Dar erau destule alte motive pentru care să nu mă încânte faptul că era întuneric. Am aprins veioza de la capătul patului – un exemplar antic, de alamă, cu un abajur albastru de sticlă colorată – şi când m-am întors, l-am surprins pe Christophe uitându-se la mine. Ochii lui erau chiar mai albaştri decât camera, dar ciudat de decoloraţi.

Ochi ce aminteau de iarnă.

— Până la urmă, câţi ani ai?

Nu mi-am pus mâinile în sân, dar am luat din nou cuţitaşul în mână. N-am încercat să împing lama la loc, ci doar l-am ţinut lejer.

Mă făcea să mă simt mai bine. Părul îmi stătea ciufulit în toate direcţiile şi boxerii îmi stăteau ciudat pe mine, dar cel puţin mă simţeam echipată să fac faţă situaţiei dacă ţineam cuţitul în mână.

De ce? El n-are de gând să-mi facă rău.

Senzaţia de uşurare explodă din nou în pieptul meu, dar sub ea se iţea capul pleşuv al fricii. Acum ştiam de ce era în stare un djamphir.

Era o dovadă de prostie să nu-ţi fie frică de ei.

Christophe rămase nemişcat. Se uita fix la coşul pieptului meu, unde lucea medalionul mamei mele. Când m-am mişcat puţin ca să-mi închid cămaşa la gât, privirea lui se mută în sfârşit pe faţa mea. Obrajii îmi ardeau ca nişte ochiuri de aragaz.

— Sunt puţin mai mare ca tine, Dru.

Aruncă din nou o privire rapidă prin cameră, de parcă se aştepta să fie cineva care să se ascundă în întuneric.

— Camera asta îmi aduce aminte de a mamei tale. Ea a fost ultima svetocha pe care am reuşit să o salvăm.

Poftim, spunea tonul lui. Asta îţi răspunde la întrebarea pe care voiai să o pui de fapt? Scutură prosopul şi aruncă din nou o privire în jur. O adiere cu miros de plăcintă de mere mă atinse pe obraz.

— Ea avea o grămadă de cărţi. Probabil că sunt puse la păstrare undeva. Pe tine te aşteaptă.

Mâna mea dădu să se ridice. Voiam să ating medalionul mamei. M-am abţinut însă.

— Ei nu vor să mă antreneze.

Mi-am dat drumul la gură şi am încercat să nu mă smiorcăi. Ai spus că o să se ocupe de mine. Nici vorbă de antrenament de luptă sau ceva de genul ăsta, mă tratează de parcă aş fi…

— De sticlă? Înclină capul într-o parte. Pielea lui udată de ploaie era perfectă, ca o mătase umedă.

— De parcă ai fi fragilă? Valoroasă? Se poate şi mai rău, milna.

Nu şi din perspectiva mea.

— Uite care-i treaba, n-o să progresez cu nimic dacă. or să mă trateze în continuare ca pe o…

Nici măcar nu l-am văzut când s-a mişcat. Într-o fracţiune de secundă traversă camera, cu prosopul în mână şi capul ridicat. În secunda următoare, m-am trezit nas în nas cu el, şi o adiere

caldă cu miros de mere şi de condimente îmi trecu prin păr şi mă atinse pe obraz.

Am căzut jumătate pe spate, agitând cuţitul în aer. Nişte chingi calde de oţel îmi cuprinseră încheieturile şi le răsuci. Braţul mă săgetă de durere, cuţitul îmi fu smuls din degetele care deodată deveniră inerte şi genunchii mi se îndoiră.

Mă apucă cu cealaltă mână de ceafa, de sub păr. Umărul meu se răsuci, străpuns de durere, în timp ce se contorsiona într-un fel pentru care nu era anatomic construit.

Mişcă, Dru! Vocea tatălui meu îmi răsuna din nou în cap. Nu era decât o cale de scăpare şi aşa am procedat – m-am aplecat înainte, făcându-mi avânt ca să lovesc cu piciorul din răsucire. Umărul meu trosni puternic şi fu străbătut de o durere ascuţită când degetele lui Christophe îl slăbiră din strânsoare. L-am nimerit cu piciorul gol în genunchi şi am apăsat călcâiul. A fost o lovitură bună şi Christophe scoase un sunet scurt şi ascuţit, ca un râs.

Am aterizat pe podea şi m-am rostogolit, ridicându-mă în poziţia ghemuit. Cuţitul nu se vedea nicăieri şi Christophe îşi îndoi piciorul puţin, scuturându-l. Ar fi trebuit să arate caraghios într-un singur picior, dar semăna cu o felină care dă din labă. Restul corpului era într-un echilibru perfect.

Rămâi jos, la pământ! Dacă vine spre tine, ai mai multe şanse să-l pui la pământ. Am aruncat o privire spre uşă. Nu se întrezărea niciun ajutor de acolo – m-ar fi costat prea multe secunde preţioase ca să descui uşa, să deschid zăvorul şi să dau lanţul jos.

— Bun, zise el. Cauţi o cale de ieşire, căci sunt prea rapid. Foarte bine. Dar eu sunt deja aici şi tu n-ai nicio armă, milna. Ce faci în cazul ăsta?

Să crezi tu că n-am nicio armă. Mereu se găseşte câte o armă. M-am uitat în jur, dar n-am găsit decât bibelouri cu care puteam să arunc în el. Am auzit din nou un fâlfâit înăbuşit de aripi. Făceau să vibreze aerul din cameră. Părul mi se ridică uşor într-o adiere, care părea să se fi iscat din senin şi am rămas

nemişcată.

Aproape că mă aşteptam să văd bufniţa bunicii. Dar nu se întâmplă nimic. M-am uitat cu luare de seamă la Christophe.

— Ia uite la ea! zise Christophe şi dădu din cap.

Părul îi devenea lins şi negru pe măsură ce începea să se transforme. Poţi să ai o transformare fadă sau una foarte expresivă, iar cele care presupun luarea altei forme – de obicei a unui animal pe care nu poate să-l vadă nimeni altcineva – sunt cele mai puternice.

De aici venea şi foamea de sânge. Exista în adâncul tău ceva întunecat care te făcea să o iei razna când îţi mirosea a sânge.

Christophe se lăsă jos, încet, pe vine. Se sprijinea într-o mâna cu degetele răsfirate de covor ca să-şi păstreze echilibrul şi nu mă slăbea deloc din ochi.

— Eşti foarte aproape de maturizare, Dru. Ai un talent înnăscut de netăgăduit, mai ales când eşti

într-o stare de apogeu emoţional. Dar nu poţi să mizezi pe asta. E posibil nu fi fost primită la sesiunile de lupte pentru că cei de aici pregătesc un program personalizat pentru tine sau caută să aducă profesori. Sau poate din alte motive.

Ceva îmi spunea că el era mai mult de părerea că erau alte motive. Tot nu-mi spunea ce ştia sau ce presupunea.

— Dylan mi-a spus că din cauză că nu te-ai întors tu. Nu m-am relaxat. Nici el. Tensiunea se simţea între noi, o caldura pe care nu ştiam s-o descriu şi care-mi trecea prin oase.

— Ah, Dylan! Ce mai face el?

— Zâmbetul care se aşternu pe chipul lui nu era deloc plăcut, era ca rânjetul unei pisici în faţa unei găuri de şoareci.

— Ţi-a spus că a fost îndrăgostit de ea?

— Hm? Ce spui acolo?

— Toţi am fost. Mama ta a fost o clipă de lumină. Sergej a răpit-o, deşi nu înainte să ne

părăsească ea de bunăvoie. Toţi am fost…

Se îndreptă de spate încet, învârtea cuţitul pe degete şi lama argintată a lui îmi fugi prin faţa ochilor într-o serie complexă de semicercuri când îşi mişcă mâna.

— Ajunge pentru azi, Dru. Poţi să te ridici.

Am rămas pe loc. Era mai mult decât reuşisem să scot de la oricine altcineva şi, în plus, nu aveam încredere că nu o să sara din nou la mine doar ca să dovedească ceva.

Ar fi trebuit să fiu mai înspăimântată. Dar nu eram, în ciuda faptului că inima îmi bubuia destul de tare, încât să am senzaţia că îmi iese prin gât. Mi-am recăpătat suflul cu icnituri mici şi răguşite şi simţeam furnicături în tot corpul din cauza adrenalinei.

Era prima dată de când ajunsesem aici când mă simţeam cu adevărat trează şi vie, la un nivel rezonabil, iar nu amorţită şi îngrozită.

— Încăpăţânată ca de obicei.

Oftă şi azvârli cuţitul la loc, pe noptieră. Acesta

zăngăni lovindu-se de suportul veiozei.

— Mai am cam jumătate de oră până pot să plec. N-am de gând să-mi pierd timpul aruncându-te de colo-colo prin cameră.

— Măi să fie, îţi mulţumesc.

Nu puteam să fiu mai sarcastică, dar eram dispusă să încerc. Acum respiram regulat.

— Atunci pentru ce ai venit? Să-mi faci o vizită de curtoazie?

Îmi ploua în gură. Christophe mirosea a prăjituri. Prăjituri cu scorţişoară şi puţină umplutură de mere.

Dar stomacul mi se strânsese rău de tot. Faptul că intrase pe fereastră şi chestia cu „mai am o jumătate de oră până pot să plec” nu dădeau adunate niciun rezultat bun. Măcar atât m-am prins şi eu.

Se dusese toată distracţia. Acum Christophe arăta mult mai bătrân, deodată, deşi nu se schimbase la faţă.

— Să te văd şi să mă asigur că eşti în siguranţă.

Măi să fie, ce drăguţ din partea ta! Inima îmi fâlfâi din nou. Mi-am pus genunchii la treabă şi m-am forţat să mă ridic. Umărul mă durea crunt.

— Nu vor nici măcar să mă lase să ies afară singură.

— Nu ce e afară mă îngrijorează pe mine prea mult.

Christophe oftă. Puloverul i se lipise de corp şi blugii erau îmbibaţi cu apă, mai ales genunchii. Ceea ce ridică o alta întrebare.

— Şi cum ai reuşit să ajungi la geamul meu, până la urma? Şi ce anume te îngrijorează aici, în interior?

— Aici există un trădător.

Se uită spre pat şi se văzu pe faţa lui că hotărî să nu se aşeze şi îşi întinse mâinile într-un gest curios de neajutorare.

— E cineva care i-a divulgat lui Sergej amplasamentul unei case sigure aprobate de Ordin, chiar una despre care nici eu nu trebuia să ştiu. Ceea

ce, din întâmplare, a făcut posbil ca el să ne aştepte pe amândoi.

Am încercat să nu mă cutremur la acest gând. Christophe intrând prin ruinele zidului direct de pe capota camionetei, exact ca Superman. Graves la volan, îngrozit, ţinându-se cu amândouă mâinile de el. Şi eu, care aproape mă înecam în ochii întunecaţi şi uleioşi ai lui Sergej.

— Dar l-am cotonogit bine de tot, nu? Chiar dacă cineva a divulgat informaţia. Şi…

Christophe clătină din cap şi preţ de o clipă pe chip i se citi tristeţe. Făcu o mişcare şi eu am tresărit, dar el se îndreptă spre scaunul din faţa calculatorului şi se aşeză pe el. Scaunul scârţâi uşor.

— A fost scor egal, Dru. Cu greu se poate spune şi atât.

Dacă nu ar fi fost ziuă, dacă Juan şi ceilalţi nu mi-ar fi dat mie crezare mai degrabă decât unei directive de la conducere, dacă prietenul tău nu ar fi avut încredere în mine, dacă tu nu te-ai fi luptat deja

cu Sergej cu mai multă dibăcie şi putere decât s-ar fi aşteptat oricine, şi dacă, şi dacă, şi dacă… Ai fi murit.

Îşi dezveli buzele gata să mârâie, dar se potoli imediat, aşa de repede încât aş fi putut la fel de bine să fie doar în în mintea mea. Te-aş fi pierdut.

O spuse de parcă doar ce-şi dăduse seama de acest lucru.

În cameră se lăsă din nou o tăcere stingheră, apăsătoare, care făcu lumina filtrată de ploaie să pară şi mai stinsă. M-am holbat la el.

— Şi tu n-ar trebui să fii aici. Trase adânc aer în piept. Am presupus că o să fii trimisă la Şcoala principală. Nu ştiu cum ai ajuns în instituţia asta satelit, printre… printre genul ăsta de oameni.

Păi aveam deja răspunsul la întrebarea asta – aceasta nu era singura Şcoală. Dar ce tot spunea acolo?

— Ce gen? Vârcolaci? Să ştii că sunt şi djamphiri aici.

— Nu contează. Poate că… poate că au hotărât

că ai fi mai în siguranţă la o şcoală mai mică. Şi asta îmi înlesneşte mie treburile.

— Ce fel de treburi?

Chiar şi mie îmi păream suspicioasă. Obrajii îmi luaseră din nou foc şi nu-mi simţeam genunchii prea stabili.

— Cum ar fi să o supraveghez pe vrăbiuţa mea care nu ştie să-şi poarte de grijă până ajunge la maturitate. Şcoala asta mi-e destul de cunoscută. Şi nu, mama ta n-a fost niciodată aici.

Mersi, Christophe. Însă nu te-am întrebat. Dar în adâncul sufletului mă simţeam bine că aflasem. Se lăsă din nou un moment jenant de tăcere. Am încercat să nu ridic din umeri.

— Şi ce altceva nu mi-ai mai spus?

— Nimic important. Nimic de o importanţă vitală. Vrei să vorbesc?

Puse bărbia în piept şi se uită fix la mine.

— Atunci, milna, vino la picioarele mele şi ascultă. N-avem mult timp. Şi am ceva să-ţi dau.

Capitolul 5

Stăteam pe pat, ţinându-mi genunchii la piept. Din când în când mă mai mişcăm ca să nu-mi amorţească picioarele. Dar în cea mai mare parte a timpului stăteam şi mă holbam la lumina cenuşie de afară care îmbrăca fereastra. Acum ploua cu măzăriche în rafale. Christophe ieşise pe fereastră şi se făcuse pur şi simplu nevăzut, deşi traversasem camera în fugă şi scosesem capul pe fereastră ca o tâmpită, să mă uit după el.

Lasase în urmă un iz de plăcintă caldă de mere, urme de picioare pe covor, un prosop ud leoarcă cu pete de rugină, un scaun îmbibat de apă… şi cele două chestii de lemn.

Ce sunt, săbii de antrenament? Am atins mânerul uneia dintre ele. Era cald, iar lemnul uzat şi uleios se înnegrise de cât fusese folosit. Era foarte tare şi avea granulaţie fină.

Nu. Christophe atinsese şi el mânerul unei

săbii, exact aşa cum făceam eu acum şi îşi plimbase degetele uşor peste curburi. Astea sunt malaika, făcute din gherghin. Nu sunt pentru antrenamente. Sunt făcute pentru a omori creaturile care ies la plimbare noaptea şi au fost create pentru mâinile unei svetocha. Foarte puţini djamphiri mai cunosc tainele folosirii săbiei tradiţionale a kouroilor.

Dar cum poţi să te ajuţi de nişte săbii de lemn? Lungi, uşor curbate, cu lamele ciudate, de forma unei frunze. Arată de parcă ar fi fost scoase dintr-un film cu arte marţiale cu buget mare, ca cele pe care le-am văzut de sute de ori la tv, noaptea târziu de tot, când îl aşteptam pe tata să se întoarcă acasă.

M-am cutremurat la acest gând. Era mult mai uşor şi mai plăcut să mă gândesc la vocea măsurată şi calmă a lui Christophe.

Gherghinul este mortal pentru nosferatu, mai ales când e mânuit de un kouroi. Şi atunci, gândeşte-te cum e când e mânuit de tine. Fii cuminte şi o să înveţi să le foloseşti. Când n-o să mai fie aşa de periculos şi

eu o să mă întorc.

Şi le lăsase acolo. Arme. Or fi fost ele din lemn, dar marginile lor erau al naibii de ascuţite. Ca să dovedească lucrul ăsta, Christophe îşi tăiase puţin din păr. Cârlionţul mic de păr castaniu cu şuviţe blonde zăcea pe noptieră, lângă cuţit.

— Un suvenir, spusese el, ca să ştii că mă întorc.

Şi eu mă înroşisem din nou, ca o idioată. Era absurd de reconfortant gândul că cineva avea să se întoarcă la mine. Acum că pierdusem tot şi nu mai aveam pe nimeni.

M-am uitat la săbii. Dogoarea din obraji mi se stingea şi-mi cobora din nou pe gât ca să mi se pună în piept, lângă ghemul de acid. Medalionul era un punct cald pe stern.

Lumina slabă şi cenuşie mângâia fiecare curbură a săbiilor. Părea că acolo era locul lor, pe pat, pe cuvertura de catifea şifonată. Cel puţin, păreau că se integrau mai bine decât mine. Pe unul din

genunchii mei neepilaţi era o zgaibă nouă şi pe celălalt picior aveam o pată roşie de la covor.

Se însera când m-am ridicat. Picioarele îmi erau puţin nesigure, căci stătusem mult timp ghemuită în pat. Am dus una dintre săbiile de lemn în baie. Deasupra chiuvetei era o oglinda, una mare şi bună. Şi lumina din baie era bună, aurie şi calda, emanată de becurile prăfuite şi îmi juca prin părul încâlcit şi peste cearcănele de sub ochi.

Eram doar o adolescentă obişnuită, deşirată şi stângace. Pometii erau prea mari pentru faţa mea, şi ochii albaştri aveau altă nuanţă decât ai lui Christophe. Ochii erau în întregime ai tatii, până la firişoarele fine, movulii, din iris. Parul îl moştenisem de la mama, dar fără lucirea cârlionţilor ei. Buclele mele se încâlciseră în toate direcţiile, dar nu îmi mai stătea electrizat ca înainte.

Nu mai aveam coşuri pe faţă. Presupun că baia era cauza. Nici măcar nu aveam puterea să mă bucur

pentru asta.

Eram prea albă la faţă, de o paloare cadaverică. Cu cearcănele de sub ochi şi petele roşii din obraji, arătam ca o stafie.

Şi se presupune că ştiu cum arată stafiile, că doar am întâlnit câteva la viaţa mea.

Am ridicat sabia, i-am îndoit lama curbată şi i-am dat drumul la loc.

Malaika, am şoptit.

Chiar părea că aici îi era locul. Alături de catifea, satin şi piatra ciobită.

Dar nu era şi locul meu. Cearcănele de sub ochi erau amintirea vânătăilor. Buza de sus era prea subţire, cea de jos prea groasă, nasul prea lung şi părul era o cauză pierdută.

— Cămaşa în carouri era un amestec ţipător de roşu, galben şi verde şi boxerii în care dormeam aveau imprimeu cu pinguini. Încă îmi intrau în fund.

Mda. N-aveam şanse să câştig vreodată vreun concurs de frumuseţe.

Şi totuşi eram dură, nu? Puteam să fiu cercetaşul tatălui meu, indiferent în ce operaţiune de exterminare era implicat. Îl scăpasem pe Graves de un vârcolac turbat şi îl scosesem dintr-un mall gol, prin viscol, şi îl înfruntasem singură pe Sergej, fără frică. Şi ce dacă am avut nevoie de cineva care să mă salveze? Tot am făcut câteva runde cu el, l-am împuşcat în cap şi am reuşit să ies vie din încăierare.

Tata. Şi bunica. Şi mama. Toţi au murit.

Mi se puse un nod în gât, prea fierbinte şi aspru ca să fie lacrimi. Doar eu mai rămăsesem.

Dacă eşti fată cuminte, mergi la ore indiferent cât de plictisitoare ţi s-ar părea şi eşti cu urechile ciulite, o să te învăţ cum să le foloseşti. Mama ta era o maestră în arta mânuirii malaikăi. Nu ştiu de ce nu şi le-a luat cu ea când a plecat.

Atinsese din nou unul din mânere. Degetele lui erau ciudat de delicate şi colţurile gurii lăsate în jos, a tristeţe.

Săbiile pe care le-a folosit ea sunt puse la loc

sigur. Când o să fii pregătită, sunt ale tale.

Mi se tăie răsuflarea. M-am lăsat purtată de amintirea mamei. Era cea mai dureroasă dintre toate, pentru că… pur şi simplu aşa era.

Părul ei mirosea mereu a căldură şi parfum proaspăt. Îmi aminteam faţa ei în formă de inimă şi graţia fiecărui gest, oricât de mic. Ochii ei negri şi poza ei pe care o ţinea tata în portofel, cu un punct lucios care se formase pe coperta de plastic în dreptul feţei.

Locul acela lucios era şi acum, doar că poza dispăruse. Dacă aş fi scotocit după portofelul lui, aş fi găsit coperta de plastic goală şi locul lucios pe care îl mângâiam mereu când scoteam o bancnotă de douăzeci sau de cincizeci. Dacă mă uitam lung, probabil că aş fi putut să văd liniile şi curbele chipului ei de odinioară.

Of, Doamne! Am alungat amintirea care voia să iasă la suprafaţă, dar nu destul de repede. Nu poţi niciodată să alungi un gând destul de repede. Un lucru

care doare mereu apuca să împlânte cuţitul până să pui repede capacul şi să-l alungi.

O să jucăm un joc, Dru. Mă ascunsese într-o debara şi ieşise afară să se lupte cu Sergej. Tata mă lăsase acasă şi se dusese să-l înfrunte pe Sergej singur. Bunica încercase să rămână alături de mine, dar bătrâneţea o răpusese. O lăsaseră puterile, corpul îi cedase, şi era evident că nu-i plăcea deloc ideea că pleacă şi mă lasă. Se ţinuse ea ţeapănă toată vara, dar primul val de vânt rece care veni în vale fusese prea mult pentru ea, şi apoi spitalul…

Iar îmi venea în minte o amintire dureroasă. Am expirat lung şi încet, ca şi cum aş fi încercat să scap de o contracţie musculară. Nu mă ajută prea mult. Crampa era undeva înăuntru, într-un loc unde nu poate să ajungă efectul unei respiraţii profunde.

Eu nu eram la fel de drăguţă ca mama sau la fel de deşteapta ca tata. Nu eram pricepută la orice, ca ei. Eram doar o fată sfrijita care făcea pe rebela.

Mi-am întâlnit privirea în oglindă. Nu prea mă

vedeam ţinând sabia de lemn în mână. Am ridicat-o cu stângăcie, ţinând-o drparte de trup, ca pe o bâtă de baseball de care mă temeam că o să mă muşte.

Eram doar eu. Dru.

Fata din oglindă zâmbea uşor, ceea ce presupun că însămna ca şi eu făceam la fel, deşi îmi simţeam faţa îngheţată. Am lăsat mâna jos, prudentă, lăsând sabia să se legene.

Mam întors la pat cu paşi apăsaţi şi am strecurat săbiile sub volanul plin de praf al cuverturii, împreună cu portofelul tatii. Nu trebuia să spun nimănui de ele. Nu trebuia să spun nimănui că-l văzusem pe Christophe. Ba da, era o persoană căreia trebuia să-i spun. Dacă Graves nu ar fi prea ocupat să alerge de colo-colo cu noii lui prieteni, dacă aş putea să-l găsesc singur, ar putea să… ce ar putea să facă?

Era oare corect să-l împovărez şi pe el cu asta şi să-l rog să mă ajute să văd care e treaba şi cum să o rezolv?

Şi mai ales, nu trebuia să spun nimănui de

însărcinarea pe care mi-o dăduse Christophe, care consta în a afla cine de la Şcoală mă voia atât de mult moartă, încât îl trădase şi pe Christophe.

N-oi fi eu frumoasă, deşteaptă sau alte o grămadă de lucruri, dar sunt încăpăţânată şi dură.

Şi venise timpul să mă folosesc de ce aveam.

Capitolul 6

Rumoarea din cantină ajungea la mine în valuri. Fluierături dezaprobatoare, frânturi de conversaţii, râsete – toată lumea lua micul dejun. Am înfipt furculiţa în ouăle jumări din farfuria pe care o aveam în faţă. Clatitele scoseseră aburi, atât erau de proaspete. Acum se răceau în farfurie.

La fel ca mine, zăceau acolo. Doar ce apusese soarele, cursul începea în patruzeci şi cinci de minute şi simţeam um imbold puternic să mă întorc în pat. Nu mi-a plăcut niciodată şcoala, dar eram hotărâtă să încep să fac ceva, chiar dacă asta însemna să îndur orele stupide de recuperare.

Dar să mă scol din pat, să mă îmbrac, să-mi fac cozi împletite la spate şi să suport atmosfera de la cantină, toate astea îmi puneau la grea încercare hotărârea. Umărul încă mai mai durea de la micul număr de tango cu Christophe, dar nu chiar aşa de rău. Băile alea făceau minuni.

Am văzut lângă mine umbra cuiva. De-abia m-am abţinut să nu tresar. Dar nu era decât un vârcolac tânăr şi blond, cu ochi negri şi un chip blând. Era palid la faţă şi ţinea tava atât de strâns, că i se albiseră încheieturile degetelor. Era atât de emoţionat, încât aveai impresia că va scăpa ceva din mână în secunda următoare.

Iar eu îi spoream şi mai mult emoţiile.

I-am văzut buzele mişcându-se, dar n-am auzit ce spunea. Prin zarva din cantină, se auzea şuieratul perdelei de aburi care separa bufetul de mese.

— Poftim?

Furculiţa zăngăni în tavă. El tresări şi i se văzură umerii aduşi în faţă sub un pulover albastru tricotat în opturi. Era îngust în şolduri şi avea o constituţie cam fragilă pentru un vârcolac, dar manşetele suflecate ale puloverului lăsau la iveală muşchii lungi, încordaţi şi proeminenţi de pe antebraţe.

— Dibs, îndrugă el. Pe mine mă cheamă Dibs.

Am închis gura clămpănind.

Văzusem tipi timizi peste tot în Statele Unite, dar tipul ăsta era un caz grav. Conştiinţa mă mustră puternic.

Am împins scaunul de lângă mine.

— Salut, eu sunt Dru.

Se lumină la faţă de ai fi zis că doar ce-i dădusem un bilet de loto câştigător. Se aşeză pe scaun. Pe tavă avea un morman imens de carne crudă care atârna pe marginea farfuriei. Am văzut două biftecuri florentine şi un hamburgn răvăşit şi stomacul mi se întoarse pe dos. Am înghiţit în sec şi am întins mâna după cafea.

— Salut!

Se scărpină pe picior prin blugi şi rânji. Dinţii albi îi stra luciră şi părul lui avea o lucire de unt. Probabil că fetele s-ar da în vânt după el – după el şi după ochii mari ca de cerb agitat.

— Eu, ăă… Salut.

— Bună.

Am luat o gură zdravănă de ouă jumări. Am încercat să nu mă uit la farfuria lui.

— Ia zi, care e treaba?

— Adică?

Părea sincer nedumerit.

— Nimeni nu vrea să vorbească cu mine. De ce ai venit aici? Mă bucuram că-mi ţinea cineva companie, mai ales că Graves nu se vedea pe nicăieri. Dar am experienţă. Am fost fata nou-venită prin şcolile din toată ţara. Nu trebuie să ai încredere niciodată în primul băiat care te abordează. Sau cel puţin, înveţi să-ţi dai seama cam ce-ar spera ei să scoată de la tipa nouă.

Bineînţeles, Graves fusese primul care mă abordase în Dakota. Nu ştiam prea bine ce să cred. Probabil că fusese un noroc. Poate.

Nu şi pentru el însă, de vreme ce a fost muşcat şi a ajuns aici.

— Păreai singură.

Se aplecă peste farfurie, aproape atingând

carnea cu degetele lui lungi.

— Şi au pus pariu că n-am tupeu s-o fac, pentru că fac parte din supuşi. Câteodată trebuie să le mai arăţi că se înşală şi dominatorilor.

Supuşi?

Dominatori? Oh, Doamne!

— Eu… ăă… aşa m-am născut. Aşa sunt din naştere, nu după muşcătură. Supus.

Clipi.

— Nu ştii nimic despre chestia asta, nu? Graves spunea ca ştii o grămadă de lucruri, dar mai sunt chestii pe care nu le ştii.

— Aşa a zis, nu?

Am mai înfulecat o înghiţitură de ou. Dibs se mai destinse puţin.

— Şi ce-a mai zis Graves?

— Că dacă se pune cineva cu tine, o să-l provoace la luptă. A făcut-o chiar din prima zi când a venit aici, a dovedit că e un dominator. Doarme în patul de sus.

Deşi i se vedeau dinţii, expresia de pe chipul lui era blândă. Luă o bucată friptură şi muşcă din ea. Dinţii stră punseră carnea fără efort.

Măi să fie, ce lucruri interesante aflăm!

— Şi tu nu?

Mă jucam cu o dâră de sirop din farfurie, trecând dinţii furculiţei prin el şi făcând rotocoale.

— Sunt multe paturi, dar nu toţi vârcolacii dorm în câte unul. E complicat.

Mai luă o gură zdravănă. Dintr-o bucată de carne ţâşni puţin sânge şi mie mi se făcu greaţă.

Învaţă-te, Dru!

Dar mi-am adus aminte de dinţii unui vârcolac care sfâşiau carnea şi zdrobeau umărul lui Graves şi imaginea mă făcu să mă înverzesc din nou la faţă. Şi nu era tocmai verdele frumos de primăvară.

— Hei, câine!

Se auzi strigătul unui djamphir care trecu pe lângă noi – unul dintre prietenii lui Irving, un puşti zvelt, cu părul negru, îmbrăcat cu o cămaşă roşie şi cu

blugi, cu un mers relaxat şi cu acea graţie ciudată specifică lor.

— De ce nu mănânci de pe jos? Pune-ţi farfuria jos!

Aruncă o privire dispreţuitoare din mers, elegant.

Dibs îşi băgă şi mai mult capul între umeri şi mingea de acid din pieptul meu bolborosea ca şi cum scăpase ceva în ea. M-am dat cu scaunul în spate, cu picioarele încordate, gata să mă ridic, dar mâna lui Dibs mă apucă de încheietura cu o forţă surprinzătoare.

— Nu-l băga în seamă! şopti el acoperit de zarva din cantină. Nu înseamnă nimic.

Ba da. Înseamnă, am zis, încercând să-mi trag mâna. Ba înseamnă ceva.

Un murmur străbătu cantina. Am întors capul, fără să-l pierd din ochi pe djamphir. Acesta se aşeză la masa lui Irving, unul dintre cele mai bune locuri din cantină şi începu să râdă. Şi prietenii lui râdeau.

Coada mi se Iovi de spate când m-am smucit încercând să mă eliberez din strânsoarea lui Dibs.

Memoria îmi servi numele djamphirului exact când îmi pregăteam pumnul. Sunt destul de sigură că-l chema Mark. Chiar are faţă de Mark. Ca să vezi!

— Uau! Tu chiar te ataci!

Râse timid şi nesigur.

— Nu-l băga în seamă! Eu nu sunt supărat, vezi? Dacă zici ceva n-o să işti decât probleme. Bagă capul la cutie!

Tensiunea se mai disipă puţin, dar nu mă părăsi de tot. Îmi simţeam umerii încordaţi, ca şi cum aş fi avut o bară rigida de fier sub tricou şi hanorac, şi-mi trecuse toată pofta de mâncare.

Nu te pui cu ei, zise eliberându-mi, pe rând, degetele. Nu cu un vârcolac. N-o să-ţi facă ţie viaţa grea, ci mie, pricepi? Dar nu-ţi face griji. Dominatorii. or să rezolve problema, mai devreme sau mai târziu. Aşa fac de fiecare dată.

— Doamne!

Am respirat lung. Glasul îmi tremura. Mă mai deranjase şi altă dată felul în care îl tratase Christophe pe Graves; de parcă era într-un fel necurat, impur. Cumva mai puţin. Mă deranjau şi aici diferenţele care se făceau – djamphirii erau în vârful lanţului trofic.

Crezusem că lucrurile aveau să fie un pic altfel aici. Crezusem că în Lumea Reală nu se jucau jocuri meschine, de liceeni. Dar şi aici era la fel. Era deprimant. Oare puteai să scapi vreodată de asta?

Şi să sar la bătaie în ziua când am hotărât să schimb foaia nu era o idee prea bună. Ar trebui să pornesc cu dreptul.

Dibs se uita la mine îngrijorat şi între sprâncenele lui aurii i se formă un şanţ vertical. Semăna cu un retriever pe care l-am văzut odată, un câine scump care trăia într-un parc de rulote de lângă Pensacola. Felul în care îşi înclină capul într-o parte, mestecând în acelaşi timp, întărea şi mai mult asemănarea.

Hai să te scarpine mama după ureche. Cine e

băiat cuminte? Hm înghiţit în sec, dezgustată de imagine. Eu nu eram ca ei, ca băieţii-djamphir frumoşi şi cu aere de superioritate. Eu nu m-am integrat de când mă ştiu în niciun grup.

Am băgat cu sete furculiţa în clătite, ca şi cum o înfigeam în faţa prostiei.

— Toţi se poartă aşa? Djamphirii, vreau să zic.

— Da. Cu excepţia ta, adică. A spus Graves că tu eşti altfel. A spus că tu…

— Salut, Dru!

Graves trase zdravăn de scaunul de lângă mine şi se aşeză pe el. Mirosea a aer rece şi a fum de ţigară, iar haina lui lungă şi neagră încă mai păstra din gerul de afară. Bujorii roşii de pe pomeţi îl prindeau de minune. Cercelul îi strălucea. La fel şi ochii, aruncau scântei.

— Dibs! Mă bucur să te văd, omule!

Dibs se opri atât de brusc din mestecat, încât m-am mirat că nu şi-a retezat o bucată din limbă. Îşi făcu de lucru cu friptura din farfurie, trăgând cu dinţii

de ea şi meste când-o, cu o expresie vinovată, de câine bătut.

— Aşadar faci parte dintre dominatori, nu? Frumos.

Am băgat din nou furculiţa în clătite. Pervers chiar.

— Tu eşti aia care leagă oamenii fedeleş, păpuşo.

Privirea lui Graves alunecă pe lângă a mea, o întâlni pe a lui Dibs şi se întoarse la mine.

— Ce s-a întâmplat?

Dibs ridică din umeri şi mai luă o gură zdravănă de carne.

Tonul meu autoritar dădea de înţeles că nu aveam chef să vorbesc prea mult despre subiect.

— Un djamphir tâmpit care s-a trezit să comenteze, atâta tot.

Am înfipt din nou furculiţa în clătită şi dinţii ei loviră cu putere farfuria:

— Trebuie să mă duc la ore…

— Te conduc eu – primul curs e comun. Mă bucur că te-ai hotărât să vii şi tu.

Părea foarte satisfăcut de el. Insuportabil de satisfăcut. Zâmbea cu toată gura, atât de larg, încât i se formă şi o gropiţa în obrazul stâng. Acum nu mai avea aşa faţă de copil şi, ce vedeam oare, îi mijea barba neagră? În păr îi luceau margeluşe de apă – probabil că ploua afară.

Mda. Probabil că a ieşit afară să fumeze şi pe urmă s-a întors înăuntru şi…

Doamne! Am apucat strâns de marginile mesei cu amândouă mâinile. Furculiţa căzu pe masa din imitaţie de lemn.

Scrâşneam din dinţi atât de tare, încât mă durea maxilarul. Mai fusesem furioasă şi altă dată, de multe ori. O furie de copil. De data asta însă era un sentiment nou, care mă copleşea pe de-a întregul. Vedeam scântei roşii în colţurile ochilor şi mâna îmi trepida de dorinţa de a-i trage una să-i dispară zâmbetul ăla afurisit de pe faţă. Ce zic eu mâna! Tot

trupul vibra de dorinţă!

— Opa!

Scaunul lui Dibs hârşâi pe parchet când se dădu în spate.

— Graves? îi miroase a sânge!

M-am cutremurat. Mă străbătu un tremur prin tot corpul. Ce naiba era în capul meu? Era Graves. El era cam singurul meu prieten de aici. Chiar aveam de gând să sar la el? Şi pentru ce?

— N-are nimic.

Graves doar se uită la mine. Acum nu mai părea aşa de plin de sine, ci doar pus pe gânduri. Avea acelaşi chip familiar.

— Se mai enervează ea uneori un pic, dar n-are nimic. Nu-i aşa, Dru?

Şi cât ai zice peşte, furia se evaporă pur şi simplu, lăsând în urmă doar ghemul fierbinte şi acru care îmi bolborosea în piept. Mi-am recăpătat vocea.

— Aşa e. Mă mai enervez puţin.

Ce mă apucase? Ce fusese asta?

— Doamne!

Aveam vocea obosită şi respiram greu.

În cantină era ciudat de linişte. Din cauza tensiunii create de liniştea aceea aproape că mi-au pocnit urechile. Apoi m-am mai relaxat puţin.

— Eşti cu nervii întinşi la maximum.

Doar atât spuse Graves. Ar trebui să mai mănânci şi altceva. Vrei nişte şuncă?

Christophe mi-a făcut o vizită. Trebuie să vorbim. Cuvintele însă se evaporară pe buze. Dibs strivi ceva sub picioare, chiar lângă mine. Suna ca un os zdrobit şi stomacul mi se mişcă ciudat.

— Hm, o să mă mulţumesc cu pâine prăjită.

Ca să-i dovedesc, am luat o jumătate de felie de pâine cu drojdie unsă cu unt. Era rece, dar am băgat-o în gură şi am muscat zdravăn. Dinţii îmi zbârnâiră. Era un sentiment ciudat, de parcă până acum ar fi fost anesteziaţi cu novocainăă. N-am avut niciodată nicio carie, dar îmi imaginez că aşa trebuie să fie.

Graves dădu din cap. O’umbră de uşurare i se

citi în ochii verzi.

— Bine. După ore, ieşim să luăm burgeri. Vrei să-ţi aduc şi ţie?

Nu. O să se răcească pană ajungi aici. Nu vreau nimic cu grăsime, mersi.

— Poate că zilele astea o să te rog să-mi aduci un milk-shake. N-am mai băut de ceva timp.

Adică de când îmi cumpărase el unul în fast-foodul de la mall şi mă întrebase ce păţisem. Amintirea ţâşni la suprafaţă, amestecată cu panică, şi am suspinat din nou.

— S-a făcut! Dacă te mai găsesc trează când mă întorc.

Parul îi căzu peste faţă când dădu din cap, iar şuviţele negre ca tăciunele îi veneau firesc. Pielea i se curăţase şi nuanţa de caramel era uniformă şi îl prindea bine.

— Eşti sigură că nu vrei nişte şuncă?

Da, dacă mă mai găseşti trează când o să catadicseşti tu sa te întorci? Nu, mersi. Am mai luat

grăbită o gură de pâine prăjită în timp ce Dibs călcă pe alt os şi scoase un sunet vesel, ca un zbârnâit. Presupun că ar fi trebuit să fiu pregătită pentru aşa ceva. Una era să te simţi singură pentru că nu voia nimeni să stea cu tine la masă, şi cu totul altceva să stai langa un vârcolac care înfulecă de zor.

— Nu, nu-mi trebuie. Serios.

Atât am reuşit să rostesc cu gura plină de pâine prăjită înmuiată şi unt congelat şi mi-am spus în sinea mea că aş face bine să mănânc până nu mi se răceşte mâncarea.

Poate că n-ar trebui să-i spun despre Christophe deloc. Am rumegat ideea până se auzi soneria care anunţa începutul primului curs şi o rumegam şi câteva ore mai târziu, când am adormit în lumina cenuşie de dinaintea zorilor. Graves nu apăru cu milkshake-ul. Dar nici nu pot să spun că mă aşteptam să vină.

Da, pe cine crezi tu că minţi?

Capitolul 7

Cea de-a doua săptămână petrecută la Şcoală se încheie cu un ger năprasnic. Temperaturile se prăbuşeau, mai ales noaptea, când stelele deveneau nişte puncte reci şi clare pe un cer gol, de cerneală. Gheaţa picura pe ferestre şi nu puteam nici măcar să mă simt uşurată că ceaţa constantă se retrăsese. Toţi vârcolacii se plângeau că vremea urâtă îi ţinea înăuntru. Şi credeţi-mă, dacă n-aţi fost niciodată închisă într-o cameră cu douăzeci de vârcolaci tineri şi nerăbdători, în timp ce un djamphir cu faţă de adolescent ţine un discurs monoton despre anatomia vampirilor, aţi pierdut o distracţie pe cinste.

O sală de clasă la Şcoală nu e ca una obişnuită. Acestea sunt concave, de cele mai multe ori. Seamănă cu un castron. Profesorul stă pe fundul castronului, şi elevii stau pe bănci sau pe canapele aşezate în cercuri concentrice. La ora de istorie din prima parte a cursurilor erau canapele, ceea ce însemna că Graves

stătea chiar lângă mine, aplecat în faţă, cu coatele sprijinite pe genunchi. Părea că şi el era atent, pe sub claia de păr vopsit negru care-i cădea peste faţă. Nasul îi ieşea în afară şi avea bărbia încleştată. Veşnica lui haina neagră îl ţinea la umeri.

Dar concentrarea din ochii lui verzi era ceva nou. Nu-l mai văzusem până acum concentrându-se cu atâta îndârjire.

Încă îmi mai părea rău că-l implicasem şi pe el în toată povestea asta.

Tot lângă mine, de cealaltă parte, stătea rezemat cel de-al doilea elev-djamphir din sală, fără să mă atingă, şi-şi lua notiţe într-un carneţel cu foi galbene liniate. Era Irving, şi avea parul creţ puţin lins pe spate. Părea că mă iertase pentru încăierare. Nu părea genul care să poarte ranchiună.

Slavă Domnului, prietenul lui cu tricou roşu nu era aici! Toţi erau proaspăt duşaţi şi aşteptau cu entuziasm să înceapă primul curs din seara respectivă. Era atât de frig, că mâncotoşmănasem bine de tot.

Aveam pe mine un tricou, flanela lui Graves şi un pulover albastru din lână. Aş fi preferat mă plimb prin faţa sălii de arme, dar cel puţin cursul era despre ceva de care nu mai auzisem până acum. Profesorul azvârlise manualul cât colo şi ne preda ceva nou.

— Când un vârcolac atacă, ţinta principală e de obicei abdomenul expus.

Instructorul, un djamphir palid şi blond, nu se mai holba la mine ca înainte. Se mai oprea totuşi din când în când simi arunca câte o privire, încremenind preţ de câteva secunde. Era ciudat. Asta îl face pe wampyr să sângereze şi mai are şi avantajul că lasă o dâră de sânge în cazul în care creatura scapă.

Irving ridică mâna.

— De ce să nu ţintească gâtul?

Părea genul de elev isteţ, care îi oferă profesorului un subiect de dezbatere. Ochii îi luceau şi se aplecă în faţă.

— Ghearele vârcolacilor sunt mai tari decât multe alte arme.

— Bună întrebare, încuviinţă profesorul.

Încă nu-mi dădusem seama cum îl chema.

— Ştie cineva?

Un vârcolac lăţos, cu părul negru, cocoţat tocmai în rândurile din spate, luă cuvântul.

— Gâtul e o ţintă prea mică.

Buza de sus i se ridică o clipă şi i se văzură dinţii scânteind.

— Şi, în plus, trebuie să te apropii prea mult de creatură. O distanţă de un braţ e mai sigură.

— Şi?

Profesorul ridică din sprânceană. Nimeni nu spuse nimic.

Am ridicat şi eu mâna într-o doară. Imediat toţi ochii din încăpere se fixară asupra mea.

— Da?

Acum nu se mai simţea sarcasmul în vocea blondului, ci se uita cu luare de seamă la mine, ridicând din sprâncenc.

Oh, Dumnezeule! O să mă simt ca o proastă.

Inima îmi bubuia.

— Şi pentru că vârcolacii luptă în haită? M-am hazardat eu. N-am văzut eu prea multe, dar par să se descurce destul de bine când luptă ca o echipă. Cred că djam-djamphirii… m-am bâlbâit eu din cauza emoţiilor, simţindu-mă imediat ca o dobitoacă, ei bine, nu-i văd colaborând prea mult, nu în astfel de cazuri.

— Foarte bine! Profesorul zâmbea larg, de parcă îi făcusem cine ştie ce bucurie mare. Ţintirea abdomenului e o strategie cu rezultate mai bune în cazul în care creatura e distrasă de ceilalţi membri ai echipei. Ce alte strategii de distragere a atenţiei unui vampir mai există?

Mă simţeam de parcă tocmai câştigasem un premiu. Şi acum era vorba despre ceva real. Nu ca o oră stupidă de istorie unde oricum nu ţi se spune adevărul, ci doar colajul obişnuit de minciuni aprobate de cei de sus ca să sece de interes absolut orice.

Nu, acum era vorba despre Lumea Reală. De

câte ori nu i-am spus tatălui meu că liceul nu mă pregătea pentru nimic? Discutasem de multe ori chestia asta.

Amintirea tatii mă durea, aşa că am încercat să mă gândesc la altceva. Acum îmi părea rău că trăgeam tot timpul chiulul de la ore şi că mă certam cu el. Poate dacă n-aş fi…

Nici la asta nu voiam să mă gândesc intens. Mi-am bombat puţin pieptul.

Graves îmi aruncă o privire indescifrabilă. Nu se obosi să ridice mâna.

— Sânge, spuse el.

Cuvântul tulbură atmosfera. Parcă ai fi aruncat o piatră într-un heleşteu.

— Dacă verşi o cantitate destul de mare, animalele o iau razna.

Un murmur străbătu sala. Irving se foi neliniştit lângă mine. Canapeaua scârţâi. Gura profesorului avu un spasm ciudat. Nu-l ţintui pe Graves cu o privire înveninată, dar nici mult nu mai avea.

— E vorba de foamea de sânge.

— Mai degrabă de sete. Irving se foi din nou. Aveam impresia că încerca să atragă atenţia profesorului.

— Şi de ce îi spunem foame, până la urmă?

— Ca să dea bine, să o cosmetizăm? sugeră Graves cu glas suav.

Mam prins puţin cam târziu de ce voia să facă. Profesorul încremeni pur şi simplu.

— Oh, Doamne sfintei iar începem. Am oftat în sinea mea şi am aruncat o întrebare pe care nu aş fi pus-o dacă n-aş fi vrut să distrag atenţia tuturor.

— Ce vreau eu să ştiu e de ce nu o simt şi eu. Şi chiar îi face pe vampiri să o ia razna?

Mam foit şi cotul meu îl lovi cu putere pe Graves în coaste. Speram să nu creadă că o făcusem intenţionat.

Se lăsă din nou tăcerea. Începeam să mă obişnuiesc cu felul în care se lăsa tăcerea de cate on puneam o întrebare stupidă. Cel puţin începusem să

învat de câteva zile, chiar dacă Educaţia civică şi deprindrea artei transformării erau pierdere totală de vreme.

Poate că nu era aşa de rău.

Blondinul părea uşurat, dar tot îi arunca o privire lui Graves. Apoi se uită la mine şi pot să jur că am văzut o licărire de mânie în ochii lui.

— Unele svetocha simt foamea de sânge, dar doar după maturizare. Şi da, chiar şi o mică cantitate de lichid vital îl poate face pe un nosferat novice – sau chiar şi pe unul mai bătrân – sa între intro stare în care raţiunea e diminuată. Depinde când s-au hranit ultima oară şi…

Când s-au hrănit. Cu oameni, adică. Mam cutremurat dar nu am mai reuşit să-mi gândul. Tonurile joase şi clare ale soneriei îi curmară cuvintele Blondinului şi toată lumea sări în picioare.

La naiba! Era soneria care anunţa Restricţie. Poate că era doar un exercitiu. Lam înşfacat pe Graves de braţ luand hotărârea cu o secundă înainte să

conştientizez căl atinsesem.

— Vino cu mine!

— Trebuie să…

A încercat să se depărteze de mine, se opri şi se uită la mine.

Vârcolacii se buluceau la uşa unii dintre ei pe jumătate transformaţi deja, şi începeau să se umple de blana. Irving, se opri în dreptul uşii să se uite în urma şi îi apăruseră şi lui semnele transformării. I se vedeau şuviţele aurii care îi jucau prin bucle şi ochii îi scapărau. Pe buza de jos se vedeau urmele colţilor, care atingeau uşor carnea fragedă. Profesorul plecase deja, lăsând în urmă o dâra de parfum simandicos.

Dar el nu mirosea ca o lumânare de Crăciun. Doar Christophe mirosea aşa. Pe cine puteam să întreb despre chestia asta?

Nu i-am dat drumul lui Graves.

— Te rog. O iau razna dacă mă închid din nou în cameră şi nam cu cine vorbi.

Şi n-am reuşit să te prind singur deloc, eşti

mereu în compania prietenilor tăi păroşi. Vreau să-ţi spun ceva despre Christophe. Să auzi şi să nu crezi.

— Graves, te rog!

El ridică din umeri. Oasele umerilor i se ridicară şi căzură.

— Trebuie să mă duc la sala de arme. Mă paşte detenţia dacă nu apar acolo.

Ce să înţeleg, că nu te bagi decât atunci când iau bătaie? Şi de când îţi faci tu griji că o să te bage la detenţie, pentru numele lui Dumnezeu? Am simţit în gură un gust acru.

— Bine.

Dar nu i-am dat drumul. Încă îl mai ţineam de haină. Probabil că Dylan o să vină din clipă în clipă.

— Atunci, du-te!

— Nu înţelegi…

Iritat la culme, închise gura şi se uită urât la mine, de parcă cu eram problema. Soneria sună din nou, imperios, şi el se smulse din strânsoarea mea şi ieşi pe uşă, cu haina fluturandu-i în jurul gambelor.

Şi mă lăsă singură în sala goală. Mă dureau degetele, ca şi cum mi le-aş fi hârjâit pe covor. Medalionul mamei se simţea greu şi rece sub straturile de haine de pe mine.

Soneria se opri şi tăcerea stranie, care făcea să se simtă energia statică din şcoala sub asediu, îmi pătrunse în cap.

Băieţii aveau cu toţii câte ceva de făcut când suna soneria. Mergeau la posturi de luptă, unii dintre ei trebuiau să stea în sala armelor şi să înmâneze arme, alţii se întâlneau în puncte stabilite anterior şi aşteptau. Elevii cei mai mari şi profesorii ieşeau afară să verifice împrejurimile.

Ultima dată, unii dintre ei se întorseseră bătuţi bine. Sângerau chiar. Din cauza vampirilor.

Am rămas locului câteva secunde. Mâna mi se julise de la materialul dur al hainei lui Graves, când se smucise din strânsoarea mea. Cu asta era a patra Restricţie. Mereu apărea cineva care să mă ducă înapoi în camera mea.

Dar de data asta nu se întâmplă aşa. Secundele treceau, una după alta. Neoanele zbârnâiau şi pânzele de păianjen din colţurile tavanului se mişcau ca nişte alge purtate de valuri. Câteva plăci din tavan erau pe punctul de a se prăbuşi. Doamne sfinte, camera asta se dărâmă pe mine!. Îmi trecu prin minte că era prima dată de când ajunsesem aici când eram cu adevărat singură într-un alt loc decât camera mea. Mi-am băgat capul între umeri, am tras în jos mânecile puloverului şi mi-am dat seama că aşteptam să apară cineva şi să-mi spună ce să fac. Simţeam greutatea cuţitului cu arc în buzunarul de la spate, acoperit de pulover şi de tivul flanelei lui Graves.

Bravo ţie, Dru! Cu siguranţă mai puteam să fac şi altceva. Orice. Fusesem sprijinul tatii de când murise bunica, mutându-mă din oraş în oraş, şi ajutându-l să distrugă creaturile nopţii. Dacă stăteam acolo cu mâinile în sân nu avea să-mi fie de niciun ajutor. Şi nici dacă aşteptam să vină cineva şi să mă înghiontească înapoi în cameră.

Liniştea din încăpere dezvoltă o altă caracteristică. Acum nu se mai auzea energia statică pârâind. Totul încremeni Am clipit ferm, de două ori, şi m-am întors brusc. M-am mişcat atât de repede, încât părul mi se răsfiră în semicerc Cocoţată pe spatele canapelei unde stătusem eu, bufniţa bunicii îşi înfoie penele, fiecare colorată în vârf cu o nuanţă de gri. Ciocul ei negru părea nefiresc de ascuţit. Mă ţintuia cu ochii galbeni şi am scos un suspin ascuţit, de uşurare amestecată cu durere.

Oh, slavă Domnului1 Pe unde ai umblat?

Era prima dată de când venisem aici când mi se arăta bufniţa bunicii în realitate, nu în vis. Urechile începură din nou să-mi sune, ca de obicei, cu un ton înalt şi limpede, ca nişte dangăte de clopoţel. Îmi umplu capul ca o vată de bumbac.

Bufniţa ridică uşor capul, întrebându-mă parcă din priviri „care e treaba, şefa?”. Am clipit. Firişoarele de praf atârnau suspendate în aer şi ceasul rotund prins pe uşă amuţise. Nici măcar nu mai ticăia.

Fie era o viziune, fie se petrecea ceva ciudat. Ceva ciudat sau Foarte Grav. Era prea devreme să pot să spun care dintre ele.

Uhu! Bufniţa îşi luă zborul. Nu se mai vedea decât un valmaşag de pene. Era o pasăre mare, aproape prea mare pentru camera în care eram, care vira în cercuri strânse şi se îndrepta spre ieşire. Îşi lăsă aripile în jos chiar când era să le lovească de tocul uşii; viră, isteaţă ca o navetă spaţială dintrun film, şi ieşi pe hol.

Mă cuprinse o senzaţie bruscă de certitudine. Trebuia să o urmez.

Bunica îmi spusese mereu să mă încred în senzaţia asta iar tata îmi spunea tot timpul să nu las poveştile fantasmagorice de la ţară să-mi întunece judecata. Dar nici nu m-a oprit niciodată când aveam privirea aceea, care îi spunea că vedeam ceva ce el nu putea să vadă.

Vestea harului pe care-l avea bunica se dusese la kilometri depărtare şi eu am presupus dintotdeauna

că îl moştenisem de la ea. La urma urmei, ea mă instruise, nu?

Dar acum mă întrebam ce anume mai moştenisem şi de la cine.

Bufniţa apăruse la pervazul ferestrei mele în ultima dimineaţă când l-am văzut pe tata viu. Data trecută, bufniţa mă condusese la camioneta tatii şi la Christophe. Vârcolacul cu cap vărgat care îl muşcase pe Graves fusese şi el acolo, dar din întâmplare.

Sau nu?

N-aveam timp de pierdut. Am zbughit-o după bufniţa bunicii, în ciuda picioarelor grele, care nu voiau să se mişte. Lumea încetini şi fu acoperită de o substanţă ca un plastic dur şi vâscos, un lichid transparent care îmi îngreuna orice mişcare. Şi senzaţia de greutate era tot specifică stării de tranziţie. Nu aveam timp să mă întreb dacă mă mişcăm prea repede pentru ca lumea să ţină pasul cu mine sau dacă trebuia să mai parcurg o distanţă ca să ajung la corpul meu de zi cu zi.

În drum spre ieşire, mi-am lovit umărul şubred în uşă şi un junghi de durere vie mă străpunse până la coaste. Adidaşii mei aterizară pe podeaua de piatră şi m-am ridicat cu destulă viteză, chiar şi prin substanţa lipicioasă care facr lumea să încetinească atunci când urmăresc bufniţa bunicii moarte.

Holul rămânea în urmă ca un coridor din casa oglinzilor, asemenea celor unde totul e multiplicat la infinit. Lumina orbitoare galbenă a neoanelor se strecura în fiecare crăpatură şi scobitură din pereţi. Podeaua de piatră, pe unde se mai vedeau din loc în loc petice de mochetă industriala uzată sau linoleum vechi, îmi juca parcă sub tălpile adidaşilor care scârţâiau. Şcoala părea că se depărtează de mine, şi holurile se deformau. O mânecă a puloverului mare şi al bastru se desfăcu şi îmi căzu fâlfâind pe mâna stângă, dai n-am mai avut timp s-o suflec. Era greu să nu pierd bufniţa din ochi, căci alunecam în toate părţile, lovindu-mă de pereţi şi era cât pe ce să mă împiedic de nenumărate ori. Asta până vira din nou,

străbătând în viteză un alt hol scurt, la capătul căruia se iviră două uşi duble.

Sper că nu sunt încuiate. Dar uşa pe care voiam să ies se deschise imediat cum am lovit-o, iar chestia de sus, care o făcea să se închidă fără să se trântească şi care acţiona ca o pompa, trosni cu putere şi căzu sfarâmându-se în bucăţi cu un zăngănit. Uşa se lovi de peretele de piatră şi scârţâi din balamale. Aerul rece al nopţii se revărsă înăuntru, dându-mi părul pe spate.

Am sărit peste prag cu o viteză incredibilă şi am simţit frigul de afară ca pe o lovitură de ciocan pe fiecare centimetru de piele goală. Mă săgetă pur şi simplu, iar limba mi se lipi de cerul gurii. Gustul dens şi vâscos de ceară şi citrice explodă în cerul gurii. Bufniţa viră din nou în cerc strâns, apoi se îndepărtă rapid.

Gustul de portocale anunţă mereu necazuri mari; bunica iar spune aulă. Voia să spună aură, ca în cazul celor care suferă de migrene şi simt gusturi sau mirosuri ciudate chiar înainte să-i pocnească durerea.

În cazul meu, eu doar simt un gust de fructe de plastic putrede, sau cam aşa ceva, atunci când urmează să se întâmple ceva straniu şi grav.

Ca de exemplu, când un vampir urmează să apară din senin şi să-ţi ardă una. Mi se mai întâmplă, dar cu o altă intensitate, când urmează să văd un prieten vechi sau când lucrurile devin ciudate, dar nu periculoase.

Nu aveam de gând să încetinesc ca să aflu ce nuanţă de pericol avea să fie. Nu acum când mă încerca sentimentul brusc de certitudine. Îl simţeam chiar în piept şi îmi dădea ghes sa merg înainte.

Pădurea era foarte aproape de spaţiul privat al clădirii şi se vedeau panglici albe, uleioase, atârnând printre ramurile golaşe şi negre. Ceva nu mirosea a bine – era o substanţă prea granuloasă ca să fie ceaţă, cu un iz scârbos de piele udă de şarpe. Şi frigul nu avea de-a face numai cu vremea de afară – era o greutate care îmi apăsa pe piele, inimă şi oase.

Am coborât cele trei scări dintr-o săritură şi am

aterizat cu toată greutatea. Pietrişul îmi crănţăni sub picioare. Aproape că am alunecat, dar m-am oprit într-o poziţie demnă de o balerină şi m-am năpustit după bufniţă. Aici erau grădini – era posibil să fie chiar frumos odată cu sosirea primăverii. Însă acum gheaţa tivea plăcile de lemn care delimitau loturile dreptunghiulare de pământ mort din spatele grădinii şi picura în ţurţuri din copacii învăluiţi în ceaţa. Era aripa estică a complexului de clădiri care formau Şcoala şi mă întrebam ca prin vis cum naiba ajunsesem aici

Frica mi se zbătea în piept, ca o a doua inimă, şi îmi invadase toate celulele. Ceva rău chiar urma să se întâmple, acum eram sigură. Nu puteam decât să sper că am primit avertismentul la timp şi că puteam să fug de el destul de repede.

După grădini, pământul cobora într-o pantă uşoară, spre râu. O potecă pavată, îngustă şerpuia până spre debarcader, unde era o cocioabă care stătea gârbovită pe fundalul apei argintate de lună. Luna era

în pătrar, aruncând lumină peste un peisaj gri şi alb, arătând exact ca o sculptură în gheaţă în fâşii de vată înmuiate în ulei care atârnă de fiecare margine ascuţită.

Ceaţa sufoca Şcoala cu degete viguroase şi flămânde.

La jumătatea dealului, începuseră să apară puieţi şi tufisuri, formând liziera pădurii. Apoi se ridicau copacii, densi şi negri, deşi erau golaşi şi festonaţi cu şnururi de gheaţă. Bufniţa se înălţă, se întoarse, îmi dădu roată în timp ce alergam şi ţâşni înainte în josul dealului, lăsând în urma ei poteca cu pietriş şi traversând pavajul. Se îndrepta spre umbrele negre ca smoala ale copacilor.

Respiram zgomotos, scoţând sunete care, din cauza efortului, semănau cu un croncănit. Alergam şi bufniţa se întoarse spre mine, ca şi cum m-ar fi zorit să merg mai repede. Se roti din nou deasupra capului meu şi mi s-a părut că aud vocea bunicii. Ăla care zboară încet ca să nu îl audă şoarecele e un animal

isteţ, Dru. Şi care se ascunde chiar şi când e linişte. Nu ştii niciodată cu ce te trezeşti.

Prima dată când văzusem bufniţa fusese pe pervazul ferestrei de la spital, în noaptea când a murit bunica. De atunci nu spusesem nimic despre ea. Doar tata ştia, iar el era…

Nu te mai gândi la nimic! Aleargă doar! De data asta era vocea tatălui meu, în care se ghicea tonul imperios. Singurul loc unde le mai puteam auzi vocile era în capul meu. Oricum, era mai bine decât să fiu singură, deşi aşa mă simţeam.

Am încercat să măresc pasul, dar substanţa vâscoasă, groasă şi transparentă care acoperise totul se întărea. Inima bătea să-mi iasă din piept. O simţeam pulsând în gât, la încheieturile mâinilor şi în ochi cu atâta putere, de parcă voia să iasă afară.

Cu o pocnitură, ca de praştie, lumea reveni la viteza firească, şi am fost aruncată înainte, ca şi cum o mână imensă şi caldă coborâse şi mă împinsese uşor ca pe o bilă de biliard. Era cât pe ce să cad, m-am

ţinut şi am sărit peste ultima jardinieră, ratând-o la câţiva centimetri.

Zgomotul lumii îmi năvăli cu putere în urechi. Se auzi gheaţa pârâind, pietrişul zburând, paşii mei, ca un tatuaj imprimat adânc în pământul îngheţat, şi ritmul precipitat al respiraţiei mele. Şi, în spatele meu, nişte paşi înăbuşiţi şi un urlet care-ţi dădea fiori, diluat în mod ciudat de ceaţa stranie şi scânteietoare. Gustul de portocale îmi umplu din nou gura, nu puteam să scuip ca să scap de el şi oricum n-aş fi reuşit, pentru că nu era doar gustul de portocale de ceară. Acum ştiam sigur că urma să se întâmple ceva foarte rău.

Alergam spre copaci ca şi cum viaţa mea depindea de asta. Şi ştiam, în adâncul sufletului, că într-adevăr aşa era.

Capitolul 8

Crengile copacilor mă plesneau peste faţă şi peste mâini. Am sărit peste o buturugă răsturnată, am aterizat strivind sub picioare un morman de frunze şi am căzut. Noroiul scârbos amestecat cu frunze îmi ţâşni printre degete. Întunericul era străpuns de mici fante diamantine prin care pătrundea lumina lunii, nişte reflexii îngheţate şi clare. M-am ridicat împleticindu-mă şi am luat-o din nou la goană, ferindu-mă de un nor ciudat de ceaţă. Simţeam pe piept medalionul mamei ca o bucată de gheaţă.

În spatele meu, un alt urlet se înălţă spre cerul rece, însoţit de zgomot de sticlă spartă şi tăiş de lame. Îmi străpunse creierul, scrijelindu-l.

Au dat de urma mea. Nu ştiam cine erau, sau de ce eram aşa de sigură că-mi luaseră urma. Pur şi simplu… ştiam, aşa cum ştii să respiri sau să-ţi retragi mâna de pe o plită fierbinte. Aşa cum ştiam să ocolesc degetele mici şi înfiorătoare de vapori care ieşeau din

pământ.

Aşa cum ştiam că nu trebuie să mă opresc din alergat. Nu conta de câte ori cădeam. Mă ridicam în picioare şi mă chinuiam să merg mai departe. Strigătele stinse ale bufniţei despicau pădurea, răsunând de trunchiurile tari ca oţelul ale fiecărui copac îngheţat. Pe pământul presărat din loc în loc cu frunze se vedea un fel de urmă. Bocancii mei au spart pojghiţa tare de deasupra unei bălţi şi mi s-a tăiat răsuflarea când apa rece ca gheaţa îmi strânse gleznele. Am sărit şi am aterizat prost, aproape să-mi scrântesc glezna, gata să mă împiedic. Strigătul bufniţei se auzi din nou: Grăbeşte-te, Dru!

Un alt ţipăt animalic însufleţi noaptea, înfigându-mi gheare ascuţite în creier. Am scos un ţipăt anemic, ca un icnet, şi am mers împleticindu-mă înainte. Mi-am cuprins capul în mâini până când durerea fu curmată brusc în toiul urletului, ca şi cum ai fi apăsat pe un întrerupător.

Ce naiba a mai fost şi asta? Dar nu aveam timp

să stau să-mi dau seama ce era. M-am retras cu toată fiinţa, ca un ghem, înăuntrul craniului, aşa cum mă învăţase bunica. Un alt strigăt se ridică din întuneric, undeva în stânga mea şi destul de departe, dar acesta nu-mi mai zgârie creierul. Îmi atinse doar pielea ca o perie de sârmă din care picura acid, şi dacă nu m-aş fi aruncat în faţă cu atâta putere, probabil ca aş fi ţipat şi eu patetic, de durere şi surpriză.

Asta e problema când te implici în treburile Lumii Reale. Odată ce te-ai implicat, nu mai poţi să faci abstracţie de ea şi să te întorci la programul obişnuit de zi cu zi. Te trezeşti alergând noaptea prin pădure, riscând să-ţi rupi un picior, sau chiar mai rău, cu o creatură oribilă pe urmele tale.

Dâra subţire se pierdu, aşa cum se întâmplă în cazul potecilor false din pădure. Acum crezi că eşti pe drumul de întoarcere, spre un loc cunoscut, în secunda următoare sari intro parte să te fereşti de ceaţa care se mişcă nefiresc, nimereşti în nişte tufişuri de mărăcini prietenoşi şi te întrebi ce naiba s-a întâmplat.

Tufişurile alea numai prietenoase nu sunt. Poate doar atunci când nu fugi ca să-ţi salvezi viaţa. Spinii îţi străpung hainele şi-ţi sfâşie pielea, şi până să te zbaţi, gata să te eliberezi, paşii din spatele tău sunt deja mult mai aproape. Atât de aproape, încât auzi fiecare balans de pe un picior pe altul şi pârâitul vreascurilor care se rup, auzi noroiul de pe jos cum plescăie când creatura sare mai sus şi mai rapid decât ar putea vreodată s-o facă un om.

Bufniţa bunicii nu se mai vedea nicăieri. Am încremenit, încâlcită într-un vălmăşag de spini, încercând să-mi controlez respiraţia precipitată. Plămânii îmi ardeau; ziceai că îndată inima îmi va sparge pieptul şi o va lua din loc.

Am încercat să stau nemişcată şi să nu fac zgomot. Tufişurile trosneau şi spinii mă zgâriau. Unul îmi atinse obrazul şi am simţit o înţepătură rece. Îmi venea să închid ochii, aşa cum stăteam într-o rână, dar gândul de a fi în pădurea neagră cu ochii închişi pur şi simplu nu suna bine.

Acum până şi ceaţa scotea un fel de hârjâit, ca nişte solzi frecaţi de sticlă.

Şoldul meu, presat de pământul rece, aproape amorţise. Umezeala îmi pătrunsese prin pulover şi blugi. În faţa mea era un nor suspendat – propria răsuflare, diafană şi translucidă.

Paşii se auzeau alunecând uşor în jurul meu. Păreau să fie două creaturi care îşi dădeau roată. Am strâns din ochi, am pierdut din nou bătălia cu mine însămi, şi i-am deschis. Un şir de spini îmi apăsau pe spate. Adidaşii erau uzi leoarcă şi tălpile îmi erau atât de reci, încât amorţiseră.

Se auziră nişte trosnituri, crengile pârâiau. Lumina lunii se strecură până la mine, puncte de culoare ireale jucau în faţa ochilor mei însetaţi de lumină. Aburul alb şi unsuros se apropie, şerpuind printre ramurile copacilor şi căzu peste frunzele îngheţate unde se bălti, cu acel sunet oribil.

Printre trosnituri răzbăteau mişcările încete, furişe. Nu puteam să-mi dau seama de unde veneau, şi

am încleştat dinţii ca să nu se audă sunetul de neajutorare pe care l-am scos. Am înghiţit cu noduri. Ceaţa se apropia tot mai mult, mai mult, şi vaporii minusculi pătrundeau pe sub frunze. Parcă erau nişte degete cu gheare care voiau să sfâşie veşmântul cu care era acoperit pământul.

Ceva se mişcă în raza mea vizuală. Imediat cum l-am văzut, totul a devenit limpede. Orice lucru în mişcare e mai uşor de văzut noaptea. Problema apare atunci când creatura, orice ar fi, se opreşte şi rămâne nemişcată. Însă silueta avea o pată albă şi lăţoasă sus, în dreptul capului. Se mişca precum un vârcolac, cu acea graţie nestudiată, iar blana îi estopa forma corpului când se undui ca să evite un şir lung şi alb de ceaţă sinuoasă.

Nu cunoşteam decât un vârcolac cu capul vărgat şi mai avusesem o răfuială cu el. Îl împuşcasem în falcă, dar nu înainte să apuce să-l muşte pe Graves. Îl împuşcase şi Christophe, chiar în faţa camionetei tatălui meu. Animalul de companie al lui Sergej, un

vârcolac subjugat voinţei sale.

Doar că nu venise aici să mă servească cu prăjituri.

Oh, la naiba!. E Ash. Am inspirat fără să fac zgomot. Plămânii mei erau însetaţi de aer. Am rămas nemişcată şi simţeam cum mă gâdilă pe gât. Îmi venea să tuşesc. Aşa se întâmplă mereu când te ascunzi – îţi vine să tuşeşti, să strănuţi, mereu trebuie să fie ceva. E de-a dreptul stupid. Corpul hotărăşte să-şi bată joc de tine, deşi ştie că doar dacă păstrează liniştea o să mai apuce să vadă lumina soarelui şi a doua zi.

Ash se opri, ridicând capul în sus şi adulmecând. Mă gâdila şi mai tare pe gât. Plecă puţin capul, coborând botul subţire şi cercetând aerul. Păşi într-o parte, în deplină linişte, şi se opri din nou. Ceaţa se retrăgea din jurul lui.

Aşa, ia-o din loc! Oh, Doamne, dă să plece!

Un nou strigăt înăbuşit de-al bufniţei bunicii spulberă tacerea, dar nu puteam s-o văd. Trosniturile şi pocniturile încetaseră. Totul era încremenit, chiar şi

razele şi crâmpeiele de lumină îngheţaseră, prinse în voaluri reflectorizante de vapori albi.

Mi-am adus aminte cu întârziere de cuţitul cu arc din blugi, din buzunarul de la spate. Dacă mi-ar fi trecut prin cap să-l scot, acum aş fi fost înarmată, în loc să stau culcată printre mărăcini.

Vârcolacul cu cap vărgat mai făcu trei paşi rapizi în lateral, cu o graţie stranie. Întoarse capul, iar lucirea turbată din ochii lui păru că străpunge întunericul şi-mi sfredeleşte pielea.

M-a văzut oare? Doamne! Oh, Doamne Dumnezeule! Oare m-a văzut? Mâna îmi zvâcni, vrând să ajungă la cuţit. Dar dacă voiam să scot cuţitul, trebuia să mă rostogolesc şi aş fi făcut zgomot. Şi dacă aveam noroc să-l scot din buzunar la timp!

Doamne, ce mult mi-aş fi dorit o armă! Orice fel de armă, chiar şi o puşcă cu ţeavă lungă 22. Un pistol de 9 mm ar fi mai bun. Un colţ automat 45 sau o puşcă de asalt ar fi cea mai potrivită. Şi cineva care să o manevreze şi să ţintească ar fi de asemenea tare

bine-venit.

Şi dacă tot visez cu ochii deschişi, aş vrea tare mult un ponei. Inima îmi bubuia, bătea nebuneşte, parcă vrând să mă facă din nou să rămân fără aer. Nu puteam nici măcar sa schiţez mişcarea spre buzunar – dacă cu vedeam mişcare prin întuneric, cu siguranţă şi un vârcolac putea. Asta dacă nu mă mirosise deja.

De ce mai ezita?

Tensiunea devenea din ce în ce mai mare, secundă insuportabilă după secundă insuportabilă, şi gustul de ceară şi portocale moarte îmi explodă pe limbă, aşa de puternic, încât era cât pe ce să icnesc.

Urăsc asta. Ochii mi se dădură peste cap când mă străduiam să nu înghit, şi gura mi se umpluse de salivă – Dumnezeule, acum o să înceapă să-mi curgă balele. Ştiu că gustul nu e real, ştiu că nu am nimic în gură, dar să fiu a naibii dacă am de gând să înghit.

Vârcolacul cu cap vărgat se îndoi ca o un animal de jucărie, dintr-o mişcare înceată şi fluidă. Îşi undui silueta, semănând mai degrabă cu un animal cu

umerii căzuţi decât vreo formă umană. Dunga albă deveni şi mai vizibilă, sau poate era doar un crâmpei de lumină care îi pulsa pe blană. Se auziră un şuierat uşor şi pufăituri. Se uită în altă parte şi m-am întrebat dacă nu cumva unii dintre profesorii de la Scoală erau acum în pădure.

Oh, te rog! Te rog, Doamne! Hai, te rog, ajută-mă şi pe mine puţin! Te rog!

O altă siluetă se întrupă din penumbra pe care o forma lumina lunii filtrată de copaci, iar ceaţa o învăluia într-o mantie de vată unsuroasă. Era înalt şi lat în umeri, aducând vag cu o formă umanoidă. Lumina lunii scotea la iveală un chip şi două mâini alburii, în ceaţă, iar restul era doar o umbră.

— Măi să fie! şuieră nou-venitul, ca un afront la tăcerea care învăluia pădurea.

Scrâşnetul din vocea lui îmi dădu iar senzaţia de perie de sârmă care mi se freacă de piele. Am încercat să nu mă clintesc.

— Unde e ticăloasa aia mică? îi simt mirosul.

Ash mârâi. Mârâitul nu aducea nici pe departe cu o vorbă de om, dar în el se desluşea din plin ameninţarea. Blana i se zbârli şi dunga albă de pe cap luci.

— Taci din gură şi găseşte-o!

Era puţin peltic şi ştiam de ce. Pentru că limba nu se mişca cum trebuie din cauza colţilor. Era un vampir, un nosferat. Îmi dădeam seama după felul în care vocea lui înghiţea lumea din jur, uleioasă şi rece.

Şi părea că pe mine mă voia.

Bine că ţi-a picat fisa. Că era şi greu să-ţi dai seama. Nu te mişca! Mă gâdila şi mai rău pe gât. Era ca un băţ ascuţit care îmi împungea beregata. Îmi dădură lacrimile, din reflex, fierbinţi şi dureroase. Un deget subţire de ceaţă se strecura tot mai aproape de picioarele mele şi ştiam că urma să mă atingă, şi atunci vampirul o să ştie că eram acolo şi…

Mârâitul vârcolacului îşi schimbă tonalitatea.

— Să nu îndrăzneşti să latri la mine, bestie!

Stăpânul vrea…

N-am reuşit să aud ce voia Stăpânul, deoarece vârcolacul sări ca un arc, dar nu spre mine, ci, surpriză, departe de mine.

Se izbi de vampir ca un tren scăpat de sub control şi se auzi un pârâit care răsună în pădurea învăluită în ceaţă. Vampirul scoase un urlet incredibil, care făcu să-mi îngheţe sângele în vine. Se tot rostogoleau, lovindu-se de copacii din care săreau aşchii. Oasele pârâiau şi dinţii clănţăneau.

Mişcă! Mişcă! Mişcă! Auzeam în cap vocea poruncitoare a tatălui meu, ca atunci când mă luptam cu sacul greu dr box, cărând pumni şi asudând, căci voiam să-l fac să fie mândru de mine. Sau ca atunci când ne răfuiam cu spiritele-gândaci, şi eu îi pasam muniţia pe fereastră cu mâini tremurânde şi…

M-am ridicat împleticindu-mă pe picioare. Spinii îmi zgâriau fiecare porţiune goală de piele şi trăgeau de puloverul meu ca şi cum ar fi încercat să-mi spună să stau jos. Am luat-o la fugă. Am sărit

peste degetele de ceaţă care se târau pe pământ de parcă dădeam teste ca să intru în echipa de fotbal sau ceva de genul ăsta, sărind prea repede ca să-mi pot menţine echilibrul. Nu conta unde mă îndreptam, atâta timp cât era departe de locul ăla.

Pădurea se adâncea tot mai mult şi devenea tot mai deasă iar eu mă strecuram prin deşis. Copacii mă biciuiau când treceam pe lângă ei, iar unii se agăţau de mine de parcă ar fi fost de partea vampirului, încercând să mă facă să încetinesc. Mai erau ramuri cu spini care se unduiau în calea mea, dar ceaţa se retrăsese. Mă mişcăm cu greutate, făcând zarva mare şi am auzit un urlet ascuţit în spatele meu care mă făcu să mă cutremur.

Urletele vârcolacilor mi se păreau groaznice când le auzeam din garajul de acasă, dar acum, când am auzit ţipătul ascuţit şi golit de viaţă în mijlocul pădurii, noaptea, era de mii de ori mai rău, pentru că par nişte cuvinte dacă asculţi cu destulă atenţie. Groaznic este faptul că trezeşte partea adânc ascunsă a

fiecăruia – partea animalică şi oarbă.

Partea care ştie că tu eşti prada.

Dar cel mai rău e când îl auzi chiar în spatele tău şi simţi că te loveşte ceva, te aruncă într-o învălmăşeală de crengi, tulpini şi spini, nasul ţi se umple de noroi şi frunze mucegaite şi o mână gigantică, fierbinte şi păroasă te apucă de păr.

Capitolul 9

Am încercat să ţip, dar creatura îmi acoperi gura cu cealaltă labă chiar înainte să apuc să trag suficient aer în piept. Îi simţeam răsuflarea fierbinte în creştetul capului şi am încremenit amândoi pentru o clipă, eu stupefiată, fără să mă dezmeticesc şi zgâriată peste tot.

La naiba, fato, nu aşa faci treabă! Vocea tatălui meu îmi răsuna în cap. Vreau să văd puţină acţiune!

Aşa striga la mine când mă luptam cu sacul de box şi eram atât de obosită, încât simţeam că. or să-mi cadă mâinile. Şi asta însemna că trebuia să fiu în stare să fac mai mult, să fiu mai bună, ca să-l ajut. Aveam nevoie de un ajutor, şi doar eu puteam să mă ajut, căci moartea nu te aşteaptă să fii odihnit şi pregătit. Apare tiptil când eşti stors de puteri, ţi-e foame şi frig şi ţi-e atât de frică, încât nici nu mai vezi bine.

M-am smucit, mi-am dat capul pe spate şi m-am izbit de un nas rece şi umed. Fu dureros şi

vârcolacul scoase un urlet înăbuşit de durere, ca un pui de căţel care îşi bagă botul în ceva. Cotul meu se afundă în abdomenul lui şi creatura mai scoase un sunet, înăbuşit de un scâncet. Mâna lui îmi slăbi părul din strânsoare, dar numai ca să mă poată înşfaca de talie în timp ce mă zbăteam, şi îşi adună puterile.

Mâinile îi căzură rigide ca de oţel şi mârâi. Groaza îmi scurtcircuită tot ce aveam în minte şi încă nu-mi dădeam seama cum mă eliberasem, rostogolindu-mă pe o fâşie alunecoasă şi plină de mâzga frunzelor putrede.

Creatura mârâi din nou şi se ridică în picioare cu o mişcare fluidă. Am rupt-o la fugă cu spatele, în patru labe. Mâinile murdare îmi alunecau în noroi şi am tras aer ca să ţip, dar vârcolacul se adună, cu dunga albă lucindu-i la tâmpla ca un semn luminos şi făcu un salt… chiar deasupra mea ciocnindu-se în aer cu o altă siluetă. Amândoi se prăbuşira la mai puţin de un metru de mine, cu o bubuitură care făcu să se cutremure pământul. Norii de ceaţă se evaporau.

Sunete ca de sfâşieturi, şuierături şi oase pârâind îmi umpleau capul în timp ce mă zbăteam să scap din toată nebunia asta care se iscase. Se rostogoliră amândoi, iar dunga albă se vedea cum se lăsa în sus şi în jos odată cu mişcările lupului şi un ultim pârâit cumplit fu urmat de un şuvoi negru şi fierbinte care se împrăştie în toate direcţiile. Sângele vampirului fumega în locurile unde căzuse şi câţiva stropi îmi trecură şuierând pe lângă faţă, împroşcându-mi puloverul şi lăsându-mi o dungă de ceva dens şi cald pe cracul stâng al blugilor. Am ţipat – un sunet stins, de silă, pierdut în zarva care se înteţi când vârcolacul cu cap vărgat îşi dădu capul pe spate şi mârâi, scoţând un sunet puternic ca un tunet.

Încă mai încercam să scap, alergând cu spatele. Blugii mi în udaseră. Sângele vampirului fumegând scotea aceeaşi ceaţa unsuroasă după ce pătrunse prin denim. De fapt, alergam atât de repede, că, pentru prima dată în acea noapte, mam izbit de un copac. Era o minune, să ştiţi, faptul că era doar prima oară, iar nu

a patra sau a cincea.

O ladă de dinamită explodă în capul meu şi coastele mă săgetară de durere. Cam fiecare părticică a corpului meu agoniza şi eram ferm convinsă că făcusem iar o întindere la muşchii spatelui. Doamne, dacă mai apuc bătrâneţea, probabil că o să am multe probleme cu spatele – dar se părea că nu aveam să mai apuc prea multe zile.

Vârcolacul cu cap vărgat se ridică împleticindu-se şi sări spre mine. Frunzele ude săreau în sus, iar el îşi înfipse ghearele în pământ şi se opri, cu botul chiar în faţa mea. Simţeam cum respiraţia sa îmi atingea pielea umedă. Ceaţa se retrăgea în spatele lui, ca nişte degete fumegânde, trăgându-l înapoi.

Am mai scos un sunet stins, şi suflarea mi se tăie la jumătate. Fiecare muşchi care mă durea se încorda, pregătindu-se de înfruntare. Pufăi, trăgând aer în piept şi dându-l afară. Respiraţia lui mirosea ciudat, a mentă şi cupru.

Ochii lui erau la câţiva centimetri de ai mei, iar

nasul lui lung şi lucios aproape îmi atingea vârful nasului, care era doar unul normal, de om. Am tras îndelung aer în piept şi m-am lăsat pe spate pe trunchiul copacului cât de mult am putut. Lucirea din ochii lui negri era oribil de umană, şi la fel de cumplit de tristă şi turbată. Dunga albă lumină spre mine cu atâta putere, încât m-am gândit că o altă rază haotică de lună i se prinsese în blană.

Mă adulmecă din nou şi scoase un sunet grav, de durere. Gura lui nu putea să articuleze cuvinte, aşa că habar n-aveam ce spunea, dacă mă ameninţa sau…

Sau ce altceva? De ce stătea pe vine şi se uita fix în ochii mei? Copacul din spatele meu era un zid de oţel dur şi îngheţat, şi picioarele încă mai zvâcneau, voind parcă să o iau de-a dreptul prin el. Vârcolacul se aplecă din nou spre mine scoţând sunetul acela cumplit şi ciudat şi mi-a mirosit a cupru fierbinte.

Sânge. Cineva pierdea sânge. Oare eu? Oare nu simţisem când mă sfâşiase cu ghearele?

Un zgomot năvalnic îmi umplu capul şi am auzit bătaia înăbuşită a aripilor chiar înainte ca vârcolacul să se aplece. Îmi atinse o clipă obrazul cu vârful rece al nasului. Apoi se evporă. Alergă peste micul luminiş, mergând şontâc, şi călcând cu grijă pe laba stângă din faţă, făcându-se nevăzut printre copaci exact când am auzit pe cineva strigându-mă.

Dru! Dru! Afurisito, unde eşti?

Era Graves, care răguşise de atâta strigat, şi m-am mirat un pic. Dar eram foarte surprinsă că nu murisem. Acum ceaţa se disipase. Copacii erau argintaţi doar de lumina lunii şi de ţurţurii care ornau crengile.

M-am sprijinit pe trunchiul copacului. Sângele de vampir îmi fumega din hainele murdare şi rupte, şi am făcut cel mai nepotrivit lucru, singurul, de altfel, pe care puteam săi fac.

Am izbucnit în râs. Un râs ascuţit, şuierat printre dinţi, la fel de dement ca privirea din ochii lui Ash.

Capitolul 10

— Fă-mă să înţeleg.

Părul lui Dylan era răvăşit în ultimul hal. Începuseră să se întrezărească semnele transformării care urma să aibă loc, dar el se străduia să-şi păstreze stăpânirea de sine. Felul în care colţii îi ieşeau în afară şi se retrăgeau la loc nu era motiv de bucurie şi nici nu ne ajuta.

— Trei nosferatu morţi erau pe urmele tale, ai fost bătuta şi împroşcată cu sângele lor şi nu-ţi aduci aminte ce s-a întâmplat?

Nu mă puteam opri din tremurat. Doar dădeam din cap. Din păr mi se scurgea apă murdară şi miroseam a moarte.

Graves puse o mână pe după pătura în care mă înfăşurase şi se foi neliniştit.

— Hai, vino. Să te ducem la căldură.

Îi aruncă lui Dylan o uitătură urâtă cu ochii lui verzi şi începu să urce dealul, luându-mă aproape pe

sus.

— Stai puţin, fir-ar să fie!

Pe Dylan nu-l impresiona povestea.

— S-a intrat prin efracţie în Şcoală. S-au dus direct în clasa ei. Ea a reuşit cumva să scape de cei trei vânători – dintre care nu am identificat niciunul până acum şi toţi trei sunt cu maţele pe afară aici, în pădurea asta afurisită. Trebuie neapărat să ne spună ce s-a întâmplat ca să putem să…

— Să ce? Vreţi să moară de hipotermie? Bun plan. Dumnezeule, sunteţi nişte dobitoci.

Poatele hainei lui Graves fâlfâiră când iuţi pasul.

— Uitaţi-vă la ea, la naiba! I s-au învineţit buzele şi e murdară din cap până-n picioare. V-aţi interesat dacă nu cumva pierde sânge? Vă pasă, măcar? Nu mă mir că nu sunt fete aici.

Mă întrebam ce legătură avea una cu alta, n-am reuşit să-mi dau seama, şi am pornit un nou şir lung de râsete înăbuşite, pe jumătate isterice, întreţăiate de

sughiţuri. Mă uitam în jur şi tresăream de câte ori vedeam lumina albă a lunii.

Ochii lui Dylan licăriră în întuneric.

— Tacă-ţi gura, câine ce eşti! Doar pentru că eşti un prinţ printre ai tăi nu înseamnă că poţi să…

Ghemul fierbinte de furie bolborosea în mine. Devenea deja ridicol – dar căldura era bine-venită, căci era cu totul altceva decât starea de stupefacţie şi amorţeală.

— Dylan, m-am auzit spunând printre două chicote înfundate şi un fornăit, căci aveam noroi în nas. Dacă îl mai jigneşti o dată, o să-ţi scot dinţii din gură!

Mi-am dat seama că, deşi aveam tălpile ude, puteam merge fără să alunec şi – mai mult de atât – picioarele mele ude şi tremurânde încă mă mai ţineau.

— Graves…

Cuvântul se pierdu într-un potop de icnituri care veneau din bronhii.

— Relaxează-te, puştoaico, mormăi Graves.

Îi simţeam braţul încordat pe umărul meu, trăgându-mă mai aproape de corpul lui cald. Mâncarea de aici îl făcuse zdravăn de tot. Sau poate că era doar impresia mea, căci mă simţeam eu aşa de mică, cum rar mi se întâmplă.

— Doamne!

Da, mă simţeam mică. Şi vulnerabilă. Şi îngrozită din cale afară.

Dylan clătină din cap de parcă nici nu m-ar fi auzit.

— De ce ai ieşit din scoală, Dru?

Pentru că cineva venea să mă omoare, cap sec! Când mi se arată bufniţa bunicii, eu o urmez. Simplu. Eram prea obosită ca să am puterea să încep măcar să le explic.

Un grup de siluete în mişcare se adună ciorchine în vârful dealului. Unii se gândiseră să aducă lanterne şi razele aurii ale acestora străpungeau întunericul. Erau inutile – djamphirii şi vârcolacii pot să vadă mult mai bine decât un om obişnuit după ce

apune soarele. Dar săgeţile de luminii erau o privelişte bine-venită, pentru că ofereau altă imagine decât ceaţă uleioasă sau blana unui vârcolac turbat sticlind în lumina lunii. Am scos un suspin întretăiat. Braţul lui Graves mă strânse din nou.

— E în regulă! strigă el. Am găsit-o.

Dylan înjura. Siluetele bărbaţilor începură să coboare. Vârcolacii săriră în faţă, unii dintre ei aproape transformaţi, oferind o imagine neclară, care fugea în faţa ochilor, ca lutul de pe fundul apei răscolit. Am înghiţit în sec ca să nu-mi scape un sunet disonant. E mereu ciudat să-i vezi cum se transformă şi să auzi pârâitul oaselor care se remodelează, carnea vălurindu-se, şi să vezi cum le mijeşte blana…

Da. Te face aproape să vrei să dai afară ce-ai mâncat la prânz, chiar dacă n-ai mâncat nimic. Şi chiar dacă eşti obişnuită cu ciudăţenii mari de tot.

— La naiba!

Dylan făcu o mişcare scurtă şi bruscă, iar tonul vocii îi coborî la o şoaptă de om furios şi rănit.

— Nu pot să te ajut dacă nu vorbeşti cu mine, Dru.

Nu cred că m-ai putea ajuta nici dacă aş vorbi cu tine. Pur şi simplu nu există cuvinte suficiente pe lumea asta ca să descrie ce s-a întâmplat. Mă durea creierul şi îmi simţeam restul corpului stângaci şi rece.

Nu mă puteam opri din tuşit. Sau din râs. Nişte icnituri îmi ieşeau din gât printre râcâielile aspre. Graves mă trăgea după el. Vârcolacii ajunseră la noi, fiind asaltaţi de un val de creaturi cu blană şi ochi strălucitori. Curgeau în jurul meu, unii bătându-l pe Graves pe umăr, majoritatea oscilând între forma umană şi un fel de cvadruped blănos care se deplasa în salturi. Liniştea şi sentimentul de groază din pădure fu curmat brusc de murmurul celorlalţi.

— E bine?

— A păţit ceva?

— Dru?

Dibs se apropie, fu împins deoparte, după ce îmi atinse încheietura mâinii – o atingere grăbită şi

caldă. Am icnit iar.

— E bine?

În spatele lor, se îngrămădeau djamphirii. Irving era palid şi buclele începeau să i se încreţească, căci dădea semne de transformare. Începură şi ei să întrebe dacă eram în regulă, dar Graves mă trăgea după el printre ei. Vârcolacii se mişcau odată cu el şi cumva toţi se dădeau la o parte din calea lor, până când am ajuns la uşile dinspre aripa de est a Şcolii.

Uşile fuseseră rupte şi pe trepte erau bucăţi de lemn. Am clipit. Eu n-am făcut aşa ceva.

Dar poate că o făcuse creatura care era pe urmele mele. Încă o dată, bufniţa bunicii mă scosese din pericol. Sau mă băgase, depinde din ce unghi priveşti.

Şi, oh, Doamne, altă amintire ieşea la suprafaţă! Bufniţa apărută la pervazul ferestrei mele în dimineaţa când îl văzusem ultima oară pe tata în viaţă. Am început să tuşesc din toţi rărunchii.

Nu voiam să mă gândesc la asta. Mai bine îmi

scuipam plămânii.

Holul pe care îl străbătusem era într-o dezordine cumplită. Pereţii împroşcaţi cu sânge negru de vampir fumegând, covorul sfâşiat şi lambriurile care îţi veneau până la talie erau găurite. Lemnul mai alb din scobiturile adânci lucea.

— Do-o-am…

Încercam să-mi exprim dezamăgirea, dar Graves înainta în pas alert. Îi simţea mâna care mă strângea pe după umeri ca o bară rigidă de metal. Eu mai mult mă târam. Îi dădu la o parte cu umărul pe câţiva puşti din calea lui. Se auzea un mârâit sub bălmăjeala de voci.

Am presupus că fuseseră două echipe de vampiri, una care pătrunsese pe undeva pe lângă sala de lupte, fosta capelă, şi care făcuse zarvă multă şi trioul de „vânători” care se infiltraseră în linişte prin aripa de vest a Şcolii – cea în care avusesem prima oră de curs din seara aceea. Probabil că le scăpasem cumva de sub nas.

Gândul nu era deloc reconfortant. Îmi târâm picioarele pe jos. De câte ori încercam să păşesc, lăsam în urmă bulgăraşi de mocirlă, dar Graves era cel care ducea tot greul şi care mă ţinea în mişcare. Şi câtă vreme făcea treabă aşa bună, nu-mi păsa.

Mai era cale lungă până la sala de lupte şi mi se părea îngrozitor de frig. Dinţii încă îmi clănţăneau şi totul părea foarte îndepărtat, chiar şi zgomotul, căci se iscă un fel de încăierare cu ţipete.

Am ajuns la capela părăsită. Fiecare pas de-al nostru răsuna cu ecou. Graves împinse cu palma uşa din partea fetelor şi în spatele nostru se auzi un gâfâit accentuat. Graves nu se opri. Merse mai departe, trăgându-mă după el, şi uşa se închise cu un şuierat. Un abur dens şi mătăsos se ridică şi am tuşit din nou.

La naiba, spuse el încet şi mă târî pe gresie. Cuvintele răsunară cu ecou prin aburul din aer.

— Ce naiba se întâmplă?

— Nu şt… voiam să spun că nu ştiu, dar am renunţat.

Se uită spre mine, galben la faţă în lumina filtrată prin aburi şi îşi încleştă maxilarul. Când arăta aşa, serios şi hotărat puteai să-ţi dai seama în ce medii ar fi considerat un tip chipeş. Fetele s-ar fi dat în vânt după el, mai ales în acele localuri din oraş unde nu este apreciată prea mult o faţă comuna. Un val de căldură pe care nu ştiam cum s-o numesc şi care mă făcu să mă ruşinez mă străbătu la acest gând.

Vrei să te ajut să-ţi dai jos hainele?

Patura căzu îmbibată de apă cu un plescăit. Graves îşi dădu jos haina, aproape să-şi sfâşie mâneca, pentru că nu putea să o scoată, ţinându-mă în acelaşi timp şi pe mine cu fermitate.

— Sau, a, aş putea să stau la uşă. Pentru orice eventualitate.

— Ajut-ajut-ajută-mă!

Tremurul care îmi zguduia corpul îmi îngreuna gândirea şi respiraţia. Am apucat puloverul cu degetele umflate şi tepene de frig. Graves îl trase peste capul meu şi mă ţinu în braţe; m-am pierdut în el

o clipă şi într-un final m-am luptat să ies din lâna grea şi udă. Puloverul căzu cu un plescăit şi mă întrebam câtă apă se îmbibase în hainele mele cât stătusem întinsă pe jos în pădure şi de ce nu era mai îngheţată, când peste tot în jur era gheaţă.

Şnururile de aburi din aer erau albe şi grele. Nu voiam să mă gândesc la asta.

I.umea întreagă luci albă o clipă, şi m-am trezit că Graves mă susţinea în picioare şi încerca cu stângăcie să-mi scoată mânecile cămăşii de corp. Pielea de pe braţe mi se făcuse de gaina. M-am chinuit să-mi dau tricoul jos, clătinându-mă pe picioare. Graves mă ţinea să nu cad. Dinţii îmi clănţăneau ca nişte castaniete şi Graves începu să-mi scoată blugii, uitându-se fioros peste umărul meu. Aveam şi sutienul ud, dar din fericire nu era murdar.

Îmi simţeam degetele ca nişte cârnăciori uzi, prea neîndemânatice ca să facă mare lucru. Îmi dădu şi blugii jos şi fluieră încet când văzu vânătăile rotunde de pe umăr, coaste şi cele proaspete care

începeau de pe braţe şi continuau pe piciorul meu drept, lateral. Aveam şosetele murdare şi pierdusem un adidas pe undeva. Chiar nu-mi aminteam unde anume. Nici nu observasem că dispăruse.

Îi simţeam mâinile arzându-mi pielea; mă târî până la buza celei mai apropiate căzi şi se opri o secundă, uitându-se în sus, ca şi cum s-ar fi adunat. Portofelul lui negru din nailon uzat căzu pe podea la aproape un metru distanţă de noi şi Graves coborî scările şi intră în cada imensă cu mine, îmbrăcat din cap până-n picioare. Pantofii lui scârţâiră jalnic sub apă, apoi mi-am pierdut echilibrul şi am scos un ţipăt patetic. Mă simţeam de parcă eram băgată în lavă fierbinte, dar el mă ţinea şi mă cufunda tot mai mult.

Nu mai făcusem niciodată baie în lenjerie intimă. Senzaţia era ciudată, de parcă stăteam într-o cadă fierbinte plină cu jeleuri într-un costum de baie care era clar că nu fusese făcut pentru aşa ceva.

— Dru?

Pentru prima dată în acea seară, părea speriat.

— Hai, spune ceva!

Acum nu-mi mai clănţăneau dinţii, dar încă tremuram. Cumva braţul meu ajunsese în jurul taliei lui şi el se aşeză pe scăunelul de cadă, chiar lângă mine. Apa trosni la contactul cu puloverul lui. Am icnit din nou. Îmi simţeam pielea jupuită, ca după ce te arzi la soare. Mi-am dat capul pe spate. Lichidul care bolborosea deveni gri, dâre de mizerie curgând înainte de a fi luate de curent. O frunză îmi căzudin păr pe suprafaţa învolburată şi fu trasă în adânc. Lichidul îmi venea până la gât, şi lui Graves până la piept.

— Dru?

Acum părea aproape panicat şi mi-am dat seama că seteam un un sunet ascuţit şi penetrant. Îmi simţeam gâtul plin de ceva prea fierbinte şi neplăcut ca să fie lacrimi.

— Spune ceva, la naiba!

Am înghiţit geamătul ciudat care îmi ieşea din gât. Am deschis gura.

— Ce-ce-ceva.

M-am oprit.

— La-la-la naiba!

Fornăi. Râsetul îl luă şi pe el prin surprindere. Era schelălaitul lui trist şi sarcastic obişnuit, iar eu eram prea recunoscătoare că încă mai respiram ca să mă gândesc intens că eram pe jumătate dezbrăcată într-o cadă cu un băiat.

Şi în plus, era vorba de Graves. Şi încă mă mai ţinea de mijloc. Mi-am pus capul pe umărul lui şi am uitat de toate, mai puţin de apa fierbinte care parcă mă înţepa ca nişte ace.

Nu mai stătusem aşa de aproape unul de celălalt de când ne îngrămădisem în elicopterul care decolase pe viscol de undeva din Vestul Mijlociu. Şi atunci plânsesem.

Acum îmi veneau în minte o mulţime de întrebări. Mai ales despre faptul că Graves fusese obligat să se bată din prima seară când sosise aici. Mi se părea o idee bună să-l prind pe Dibs singur şi să-l

pun să-mi explice câteva lucruri. Oare de ce nu mă gândisem la asta până acum? Îmi simţeam capul greu, iar umărul lui Graves era osos, dar confortabil.

— Vorbeşte cu mine, insistă el. Să nu-mi leşini, Dru! Stai aşa, vreau să te întreb ceva.

— Îhî.

Doar atât am putut să articulez, un sunet afirmativ.

Şi eu la fel. De ce nu m-a omorât Ash? Şi cum, pentru numele lui Dumnezeu, să-ţi povestesc ţie toate astea când nici pentru mine n-au nicio logică?

— De la ce vine Dru?

Doamne! Era rândul meu acum să râd fornăind.

— N-nu mă întreba!

— Prea târziu. Mă tot întreb de când ne-am cunoscut.

Tremurul începea să se mai domolească.

Când mi se descleştară dinţii, maxilarul mă durea.

— O să-ţi spun mai t-târziu.

— Mm! Acum vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

Se purta cu mine delicat, cu grijă, de parcă ar fi dezlipii un plasture şi s-ar fi uitat sub el.

— Păi…

Apa bolborosi. Se auzi o izbitură în uşă, de parcă cineva se sprijinea pe ea. Sunetul răsună prin vestiar. Am clipit, trezindu-mă în interiorul meu.

— O, Doamne! Ai intrat şi tu aici!

— Îhî, mda.

Nu părea mirat.

— M-am gândit că e posibil să cazi şi să te loveşti. Sau să te îneci. Dacă te simţi bine sau…

Nu mi-am ridicat capul de pe umărul lui. L-am lăsat şi mai greu pentru o clipă şi braţul mi se încordă.

— Nu. Nu pleca.

Mă dureau dinţii. Mă durea până şi părul din cap.

— Era… am văzut… Ei bine, mi s-a arătat bufniţa bunicii.

Panica mă străfulgeră pentru o clipă – nu voiam

să spun nimănui despre ea, şi mi-era greu să încalc lunga tradiţie de a ţine secrete.

Dar era vorba de Graves. Şi nu mă dezamăgi. Pur şi simplu acceptă informaţia cu seninătate.

— Bufniţă, zici?

Încuviinţă şi îşi lăsă în jos bărbia ascuţită.

— Bine, continuă!

— Şi m-a condus afară, unde am început să alerg. Cred că încerca să mă ducă departe de vampiri. M-am trezit în nişte tufişuri şi am văzut…

Restul povestirii fu un talmeş-balmeş incoerent, dar el dădea din cap când şi când. Îmi plăcea asta la el. Era aşa de deştept, că nu trebuia să-l iei de mână şi să-l ghidezi. Putea şi singur să completeze spaţiile lipsă.

— Eşti sigură că a fost acelaşi?

Închisese ochii pe jumătate. Lichidul din cadă începu să se mai calmeze, bolborosind şi fâsâind. Îl simţeam cum îmi înţeapă mâinile zgâriate şi cum se întinde în sus, spre umăr, în cocoloaşe cerate. Căldura

mi se strecura în oase.

Deodată am simţit nevoia să îmi spăl părul. Mă mânca pielea capului. Inima se opri din bubuit şi reveni la ritmul normal.

— Aşa cred. Câţi vârcolaci cu o dungă albă pe cap am mai văzut noi?

— Aici ai dreptate, încuviinţă din nou, aplecând capul. Părul, care se umezise din cauza aburilor, îi venea în ochi. Îl dădu la o parte cu o mişcare bruscă şi nervoasă.

Am scos un oftat. Nu mai puteam să mi-l înăbuş. S-a auzit ca o şoaptă.

— Lam văzut pe Christophe. Azi.

De fapt se întâmplase cu vreo trei-patru zile în urmă, dar nam vrut să-i spun şi lui asta.

— Graves se încordă tot. Se scurseră câteva secunde bune, timp în care el se holba la pereţii cu oglinzi printre voalurile de aburi.

— Doamne, Dru!

De parcă era vina mea.

— N-am reuşit să te prind singur să-ţi spun.

— Deci vrei să spui că ai încercat?

Glumea însă. Se foi neliniştit, mişcându-se ca şi cum i se pusese un cârcel la muşchii braţului, dar nu-l mişcă. Acum nu-i mai simţeam degetele fierbinţi pe umăr.

— Unde l-ai văzut?

— A intrat la mine în dormitor pe fereastră. Nu trebuie să spui nimănui.

Graves dădu ochii peste cap. Nu-l vedeam, dar am simţit mişcarea. Şi când un adolescent îşi dă ochii peste cap, gestul are un sunet tăcut specific.

— E la mintea cocoşului, ce naiba! Dar ce i-a venit să intre la tine pe fereastră?

Să fiu a naibii dacă ştiu, puştiule.

— Mi-a dat nişte chestii. Ca cele pe care le-a avut mama, şi a vrut să-mi spună câte ceva.

— Şi cum naiba au ajuns la el lucrurile care au aparţinut mamei tale?

Când e de despicat firul în patru, bazaţi-vă pe

Graves!

— Nu au fost ale ei, ci doar seamănă. Şi… ei bine, presupun că a cunoscut-o.

Nu mă mai gândisem la chestiune din perspectiva asta, Oricum, după cum vorbea, era mai mult ca sigur că o cunoscuse. Şi acum că mă gândesc, specificase că săbiile de lemn nu au fost ale ei. Am deschis gura să-i dau înainte cu explicaţiile.

Dar până să apuc să zic ceva, Graves puse altă întrebare de milioane.

— Şi până la urmă, câţi ani are tipul ăsta? Şi cine e, de fapt?

— Nu ştiu.

M-am cufundat mai adânc în lichidul care mă învăluia şi o nouă dâră de mizerie se scurse din părul meu ud în lichidul gelatinos care bolborosea. Vai! Dar ştiu că m-am tăvalit în mocirlă, nu glumă!

— Pe mine mă îngrijorează mai mult faptul că nu m-a ucis Ash. Doar a avut ocazia. S-a descotorosit de ceilalţi vampiri şi…

— Ai văzut tu asta?

— L-am văzut pe unu. E logic că i-a aranjat şi pe ceilalţi doi.

M-am cutremurat până în măduva oaselor. Doamne!

Aş fi putut să mor. N-aveam cum să ies din clasă şi cu trei vampiri…

— A stat nas în nas cu mine, Graves. Nas în nas.

Creierul meu se împotmolea pur şi simplu când ajungem la amintirea cu pricina, o rememora, se crispa de groază şi se cala ca un motor.

Şi ceaţa…

Dar nu mai voiam să mă gândesc la ceaţa aceea niciodată. Slavă Domnului că nu mă atinsese. Dacă m-ar fi atins… nu ştiu exact ce s-ar fi întâmplat, dar n-ar fi fost de bine. De atâta lucru eram şi eu sigură, o simţeam până în maduva oaselor, care mă dureau şi care îmi tremurau.

E greu să pui la îndoială o astfel de certitudine.

Graves era mai îngrijorat de lucrurile esenţiale.

— Un vârcolac a făcut asta de unul singur? Şi pe urmă tu zici că a luat-o la fugă?

— Cred că v-a auzit pe voi venind.

Tremurul se intensifică. Nu dârdâiam de frig. Corpul meu se revolta împotriva tuturor. Voiam un cheeseburger, voiam să mă ghemuiesc în pat şi să dorm şi-mi doream lucruri cărora nici nu ştiam cum să le spun pe nume. Cel mai mult însă, voiam să închid ochii şi să fac ca toată nebunia asta să dispară.

Nu-mi ridicasem capul de pe umărul lui şi nici el nu îşi luase mâna de pe umărul meu. Era tot îmbrăcat din cap până în picioare, şi nu scosese niciun cuvânt despre asta. Se lăsă o clipă de tăcere lungă între noi. Nu se auzea decât gâlgâitul amuzant al lichidului şi eram învăluiţi în abur. M-am lăsat mai jos, iar lichidul şuieră puţin şi mi se scurse din nou mizerie din păr.

— Nu ştiu ce să fac, am şoptit într-un final.

Situaţia mă speria mai mult decât voiam să

recunosc. Eram obişnuită să cunosc procedura specifică oricărei situaţii. Eram obişnuită să ştie tata ce nu ştiam eu şi să-mi dea ordine când eram depăşită de situaţie.

Tata nu mă lăsa niciodată să ţin piept singură unui pericol. Spre deosebire de unii părinţi care stau şi se uită cum te zbaţi. Am văzut multe astfel de cazuri, şi de fiecare dată mi se pare că adulţii parcă îşi doresc ca puştiul să dea greş.

Poate că îi face să se simtă mai bine când o dăm în bară, sau ceva de genul ăsta.

Graves oftă.

— Ok.

Ridică din umeri. Osul umărului pe care îmi sprijineam capul îmi intră în obraz.

— Trebuie să te curăţăm bine de tot. Şi Dylan o să-şi iasă rău de tot din pepeni.

— El de ce nu era acolo?

Am regretat însă cuvintele de îndată ce le-am rostit cu voce tare.

— Înainte, venea mereu cineva să mă ia după ce suna soneria. De data asta, n-a venit nimeni.

— Mda.

Lichidul din cadă plescăi când Graves se mişcă.

— Şi eu mă gândeam la asta. Hai să te spălăm.

Se desprinse de mine şi am fost nevoită să ridic capul. Senzaţia de arsură se transformase într-o căldură mai plăcută care se răspândea în tot corpul. Mă durea spatele, dar nu chiar atât de rău.

— Graves?

— Îhî.

Se lăsă pe spate şi pentru a doua oară în acea noapte eram faţă în faţă cu un om-animal. Dar el avea ochi verzi şi strălucitori, iar părul vopsit negru îi atârna în şuviţe umede. Era acelaşi tip urâţel care fusese singura persoană pe care am putut să mă bazez de când un zombi a intrat în casa mea spărgând uşa de la bucătărie.

Nici nu trecuse o lună, şi toată viaţa mea se răsturnase cu susul în jos, aşa cum numai când ai de-a

face cu Lumea Reală ţi se întâmplă. Habar n-aveam de unde să încep să-mi refac viaţa, dar el era acolo, şi până acum nu mă dezamăgise.

Ne-am uitat lung unul la altul mult timp. Îmi simţeam gâtul iască. Ştiam foarte bine că eram murdară pe faţă şi că parul meu semăna cu al Medusei. Dar m-am aplecat puţin, şi dacă el nu şi-ar fi întors puţin capul, buzele mele nu s-ar fi lipit de obrazul lui.

Pielea lui era mai catifelată decât mi-aş fi imaginat cu barba care îi mijea. A trebuit să-mi trag nasul pentru că-l simţeam plin. Dar mi-am lipit buzele de obrazul lui şi mă simţeam acum ca o idioată. Ce fusesem cât pe ce să fac?

Ok, Dru. E timpul să o faci pe indiferenta.

— Mersi. Pentru că m-ai adus aici, vreau să spun. Şi pentru restul.

M-am dat înapoi, deodată extrem de conştientă că eram numai în chiloţi şi sutien, care probabil că acum arătau groaznic.

Şi că el se băgase în cadă fără să-şi scoată nici măcar cămaşa. Şi probabil că eram mânjită pe toată faţa.

— Tu eşti mereu în preajmă. Când am nevoie de tine. Mersi.

Tocmai asta ţi-ai găsit să spuil Dumnezeule mare, Dru, cât de tâmpită poţi să fii? Am reuşit să ajung în cealaltă parte a căzii, cu speranţa că roşeaţa de la căldură avea să ascunda sângele care mi se ridica în obraji.

Graves tuşi. Era o dovadă de bun-simţ din partea lui.

— Nicio problemă.

Se îndreptă spre trepte să iasă din cadă, împroşcând din plin, cu mişcări stângace, lichidul cerat care pârâia. Urcă cu greu şi coborî pe partea cealaltă, aproape alunecă, şi se apucă de marginea căzii.

— Prima dată e… Da, ai ghicit. Gratis.

Probabil că şi el era la fel de stânjenit ca mine.

M-am cufundat din nou în cadă, am întins mâna şi m-am ţinut şi eu de margine. Mă simţeam de parcă picioarele şi mâinile aveau să mă lase din clipă în clipă.

Am stat ghemuită mult timp în cadă, dârdâind şi tremurând, şi singurul lucru care mă făcu să ies de acolo fu gândul că vreunul dintre profesori putea să creadă că mă înecam şi ar fi venit să mă „salveze”.

Sau, la fel de bine, să mă omoare. Căci era destul de evident că Şcoala unde Christophe îmi promisese că urma să fiu în siguranţă era un loc al naibii de periculos.

Capitolul 11

Când stai mereu treaz toată noaptea, miezul nopţii devine miezul zilei. E prea devreme pentru masa de prânz, şi prea târziu pentru micul dejun. Dar oare îţi mai e foame după ce ai fost fugărit şi tăvălit prin noroi?

Da. Mi-era o foame de lup. Însă în loc să fiu la cantină, eram din nou în biroul lui Dylan. Mă uitam la rafturile cu cărţi legate în piele şi aşteptam. Semăna foarte bine cu biroul unui director de liceu şi Graves dispăruse după ce-mi dăduse câteva haine uscate pe care le adusese din camera mea. Intrase pe uşa de la vestiarul fetelor.

Nu-mi plăceau chestiile astea. Şi erau pe primele două locuri dintr-o listă de lucruri care nu-mi plăceau. Cineva – poate chiar Graves – trebuise să scotocească prin dulapul de lemn de trandafir din camera mea, şi oricine a fost, îmi adusese până şi chiloţi, pentru numele lui Dumnezeu! Te lua cu fiori,

nu alta! Slavă Domnului că nu ascunsesem nimic acolo. Doar sertarul cu lenjerie intimă ar fi primul loc unde ar căuta cineva, nu?

Şi unde oare era Graves? Aveam o senzaţie ciudată în piept pe care nu puteam s-o explic când mă gândeam că el nu era aici. Voiam să-l văd.

Voiam să văd orice chip prietenos. Nimeni de aici nu întrunea această condiţie, cu excepţia poate a lui Christopher, dar nici el nu era prin jur. Habar n-aveam unde era.

Dylan plecase să facă ce făcea el când nu se lamenta sau când nu se pregătea să se lamenteze în faţa mea. Adică eram singură. Părul proaspăt spălat îmi picura şi strângeam din dinţi. Ca să nu mai zic că o grămadă de întrebări îmi bombardau creierul şi că nu aveam prea mare bază în picioare şi mâini. M-am prăbuşit pe scaunul obişnuit, cu spătar înalt sculptat şi mă holbam la cărţi. Erau o colecţie valoroasă de titluri despre Lumea Reală, de la anchete demografice despre vârcolaci la o întreagă secţiune dedicată

vrăjitoriei şi blestemelor de magie neagră, care aveau cotoarele înscrise cu foiţă de culoarea sângelui.

M-am apucat să-mi rod unghia arătătorului de la mâna dreaptă, până nu mai rămase nimic. Apoi am trecut la unghia următoare. Ce n-aş fi dat să arunc un ochi în cărţile astea când trăia tata! Cred că i-ar fi plăcut şi lui. Nu m-ai fi deranjat nici să-mi arunc un ochi peste cărţile cu blesteme. Tata prefera informaţii culese oral, de la oameni – să pună întrebări în magazinele cu obiecte oculte şi în barurile unde se strângeau cei din Lumea Reală. Am tot frecventat astfel de locuri de când a murit bunica şi tata a venit să mă ia cu el, şi începeam să cred că fusese mult mai periculos decât credea el. De fiecare dată când mă ducea în alt loc ca să ia pulsul situaţiei, devenea foarte încordat.

Acum mă întrebam dacă era din cauză că eram şi eu cu el sau pentru că un pas greşit ar fi putut să însemne ca amândoi aveam să sfârşim morţi. Şi mă întrebam de ce nu mi-a spus nimic despre faptul că

mama fusese svetocha. De ce nu-mi spusese nimic? Orice. Oare avea de gând să-mi spună când eram destul de mare ca să înţeleg? Şi cât în semna „destul de mare”? Ce naiba aştepta?

Sau nu ştiuse nici el? Oare fusese secretul mamei? Dar cum era posibil? Am început să-mi rod unghia de la inelarul mâinii drepte. Dacă stau să mă gândesc, tata n-a fost niciodată genul de tip care să-şi arate sentimentele şi care să spună tot. Puteam să stăm zile întregi fără să ne vorbim, doar ne ocupam de ce era de făcut. Mă mândream mereu că ştiam exact ce să fac fără ca el să fie nevoit să-mi spună de fiecare dată. Nici bunica nu era prea vorbăreaţă, prefera să mă înveţe prin puterea exemplului, dar pe lângă tata, ea era gură spartă.

Cum mi-ar fi spus tata, până la urmă? Dru, scumpo, mama ta a fost în parte vampir, ceea ce înseamnă că şi tu eşti. Îmi pare rău să-ţi dau vestea asta.

Mă durea inima. Am închis ochii strâns şi am

încercat să mă gândesc la altceva.

Uşa se deschise. Am rămas în aceeaşi poziţie pe scaun, deşi inima îmi tresări neplăcut şi a trebuit să-mi înăbuş un icnet. M-am apucat cu mâinile de braţele scaunului şi am coborât puţin picioarele, în caz că trebuia să mă ridic repede.

După ce dai nas în nas cu moartea, eşti puţin agitat.

— Iat-o!

După glas, Dylan părea obosit.

— Entrez-vous, biroul meu vă aparţine.

Am auzit nişte paşi delicaţi şi ceva foşnind. Un miros plăcut de mirodenii umplu aerul şi am ridicat gâtul, deschizând gura să-l întreb pe Dylan unde naiba era Graves.

— Cuvintele mi se opriră în gât. Consilierul meu păşi într-o parte, închizând uşa şi stând drept în faţa ei. O umbră se strecură pe lângă el şi alunecă spre mine.

Era înaltă pentru o fată şi părul ei forma o

aureolă de bucle cu tentă roşcată. Avea umeri înguşti, ochi albaştri şi mari, o bărbie ascuţită şi o rochie lungă şi demodată din mătase roşie. Avea un păr perfect, prins cu două fundiţe negre de catifea, ca să nu-i vină peste faţa în formă de inimă. Se întoarse puţin, se lăsă pe spate, şi se cocoţă pe biroul lui Dylan, îndesând hârtiile cu rochia.

Mă holbam la ea ca viţelul la poartă nouă. Era încălţată cu nişte cizme cu toc ascuţite la vârf, care se încheiau cu nişte nasturi mici.

Îşi încrucişă gleznele şi se uită la mine. Ochii ei se mai deschiseră puţin la culoare, iar în păr începură să-i apară şuviţe negre, şi buclele i se mai lăsară, căci i se întrezăreau semnele celei de-a doua naturi. Vârfurile gemene ale colţilor mici şi delicaţi îi atinseră buza inferioară, dată cu luciu de buze roz.

Măiculiţă! Nu puteam să-mi iau ochii de la ea.

— Dru, spuse Dylan destul de calm. Doamna este Lady Anna. Milady, faceţi cunoştinţă cu Dru Anderson.

— Bună, Dru.

Avea o voce dulce, ca un clinchet de clopoţei. Am rămas unde eram, pironită locului, cu gura întredeschisă.

— E o poreclă cumva? De la ce vine?

Uite aşa, de-a naibii, nu voiam să răspund. Dar gura mi se deschise fără voia mea.

— Eşti svetocha.

Îmi ieşise pe gură fără să vreau.

— Doamne sfinte! Eu am crezut că sunt…

Vocea mea era acuzatoare şi Dylan îşi bombă pieptul ruşinat. Haina de piele îi scârţâi.

— Să fiu a naibii!

Zâmbetul ei se întunecă pentru o clipă.

— Sunt un secret bine păstrat. Dacă nosferatu ar bănui, ar lua cu asalt fiecare loc de-al nostru, chiar şi acest mic satelit al Ordinului, mult mai des decât o fac în prezent. Deşi eşti de puţin timp aici, am avut deja câţiva elevi răniţi şi o creştere semnificativă a numărului de… incidente.

Deci e vina mea, să înţeleg? Doamne! Un sentiment urât şi fierbinte izvorî înăuntrul meu. Am închis gura cu un clampănit. Ne-am uitat una la cealaltă câteva minute. Colţii i se retraseră şi buclele i se strânseră. Acum semăna leit cu o prinţesă din cărţile de poveşti.

— Sperăm că atacul acesta a fost un simplu exerciţiu de rutină, un mijloc de a ne verifica apărarea. Deşi nu pare probabil, nu crezi?

Îşi înclină într-o parte capul perfect.

— Să sperăm că nu a scăpat niciunul cu viaţă ca să poată duce vorba.

Am găsit în sfârşit ceva de spus care să nu fie spurcat.

— Unde e Graves?

Totul era extraordinar, dar el era cel cu care voiam să vorbesc. Aveam nevoie să fie aici, să vadă scena.

Dylan se foi agitat.

— E în dormitorul comun.

I se îţiră colţii şi părea cam nefericit. Colţurile gurii i se lăsaseră subtil în jos, dar era o schimbare atât de mare faţă de expresia lui obişnuită de iritare, că era totuşi destul de socantă.

— Milady a vrut să te cunoască, Dru. E o mare onoare pentru un elev din primul an.

Hai că m-ai dat de tot pe spate!

— De ce? Vreau să zic, de ce a vrut să vină aici, dacă fac atâtea probleme?

— Nu faci probleme, începu Dylan, dar fata îi aruncă o privire blândă şi amuţi atât de brusc, încât m-am mirat că nu şi-a muşcat limba.

— Îmi dai mie voie?

Înclină capul şi Dylan făcu un gest de neajutorare. Zâmbi uşor. Colţii ei micuţi erau al naibii de înfricoşători, mai ales când înclina capul şi aducea cu o pisică satisfăcută.

— Tu eşti o rebelă, domnişoară Anderson. Eşti aici de-abia de două săptămâni şi ai silit deja un kouroi să se lupte cu tine, iar consecinţele nu au fost

plăcute. Se pare că nu te mândreşti cu moştenirea ta – ceea ce nu e vina ta, dată fiind educaţia pe care ai primit-o. Dar ne întristează. Ai atât de mult potenţial, dar pari să te mulţumeşti să-l iroseşti pe încăpăţânarea care nu-ţi aduce niciun folos.

Acum avea un aer solemn. Colţurile gurii i se lăsară în jos, de parcă ar fi gustat ceva puţin neplăcut la gust şi era prea politicoasă ca să-l scuipe.

— Aici e vina noastră. Nu ţi-am etalat motivele pentru care procedăm astfel, şi mărturisesc că am fost foarte ocupată să fac aranjamente pentru permanenta ta siguranţă, precum şi alte… aranjamente pentru siguranţa altor membri din Ordin. Munca mi-a ocupat atât de mult timp, că nu am reuşit să mă întâlnesc cu tine până acum. Şi… ei bine, cred că cea mai bună cale de a ţi-o spune este cea directă.

Nu-mi place cum sună. Alarma din capul meu, care mă avertiza că ceva era în neregulă, începu să sune ca nebuna. M-am foit neliniştită. Scaunul devenise dintr-odată foarte tare. Dylan tuşi încet,

dregându-şi vocea. Ochii lui negri scânteiară, dar n-am reuşit să-mi dau seama dacă era o avertizare sau un acces de alergie.

Anna ridică o mână subţire şi am observat că şi unghiile erau vopsite tot cu lac roz. Dumnezeule! Nu-i mai lipseşte decât un manşon şi un celular roz, mic şi drăguţ, acoperit cu strasuri. Pfui! Mirosul ei de mirodenii, bunătate şi parfum cald – îmi amintea de ceva, dar nu ştiam exact de ce anume. Eram prea ocupată să mă holbez la faţa ei perfectă, la bujorii din obrajii ei maţi şi semicercul pe care-l formau sprâncenele.

Mă străbătu deodată un gând care mă făcu să mă înfior. N-aş putea nici într-un milion de ani să arăt aşa. Şi nici nu sunt sigură că aş vrea.

— Nu ştim de ce Reynard te-a salvat de Sergej.

Coborî vocea, ca şi cum am fi vorbit de ceva secret.

Acum în tonul ei nu se mai citea doar îngrijorare şi aroganţă.

— Ţi-a spus ceva?

Reynard? Ah, da! Se referea la Christophe.

— Mi-a spus că face parte din Ordin şi…

— A spus el asta?

Se uită concentrată peste umărul meu şi mi-am dat seama că făcea schimb de priviri cu Dylan, priviri care semănau cu cele între părinţi. Sau dacă nu, ca cele dintre două cadre didactice. Câţi ani avea fata asta? Părea cam de optsprezece ani, ceea ce aici putea însemna orice.

— Te-ar surprinde dacă ţi-aş spune că Christophe Reynard nu mai este membru oficial al Ordinului de mai bine de şaptesprezece ani? Negocierile pentru a-l aduce înapoi sunt… dificile.

— Nimeni nu are încredere în el.

— Pe lângă tonul ei modulat, politicos şi studiat, vocea mea părea aspră, distonantă. Îmi făcusem rană pe gât de atâta tuşit.

— Dylan a spus că o să mă antreneze el când o să se întoarcă, pentru că…

— Dylan e din tabăra lui Christophe. E suporterul lui de mult timp şi chiar a fost sponsorul lui Reynard. A pledat în favoarea lui, a făcut presiuni şi a linguşit în stânga şi-n dreapta ca să i se acorde lui Reynard onoarea de a fi membru de-al nostru, în ciuda… nefericitei sale descendenţe.

— Cum ai spus? Vorbeşte mai rar şi în engleză dacă se poate.

M-am ridicat mai bine în scaun. Eram obosită şi mi-era foame şi voiam să-l văd pe Graves. Şi, oh, da, voiam să mă ghemuiesc în pat şi să dârdâi în voie. Voiam să încui uşa, să trag jaluzelele şi să stau puţin singură şi să tremur. Suna al naibii de bine.

Se lăsă o clipă de tăcere stânjenitoare.

— Poţi să-i spui, spuse Dylan. Dacă asta ai de gând.

— Da, cred că aş face bine.

Mă pironi cu privirea ei senină şi am simţit toate coşurile pe care le-am avut în viaţa mea luptându-se să iasă iar la suprafaţă.

— Cristophe nu ţi-a spus nimic despre familia lui?

— Cred că mi-a spus doar că şi mama lui a murit.

Mi-era greu să-mi aduc aminte când în mintea mea era ceaţă. Acum dacă mă gândeam mai bine, nu-mi spusese prea multe. Doar atât, nimic mai mult.

— Despre ce e vorba? El nu mi-a spus mai nimic şi nimeni nu mi-a spus prea multe de când am venit aici.

— Atunci te-ar surprinde să afli că porecla lui Christophe era Krystof Gogol?

Făcu o pauză cu subînţeles, în timp ce eu clătinam din cap, mută, întrebându-mă unde naiba voia să ajungă.

— Şi că numele din naştere al nosferatului de care ai scăpat acum două luni, regele declarat al creaturilor nopţii, era Sergej Gogol?

— Ha?

Eram epuizată. Acesta e singurul motiv pentru

care a fost nevoie de zece secunde bune pentru ca substratul cuvintelor ei să se infiltreze prin ceaţa din capul meu.

— Ce tot spui?

Umerii îi căzură. Pentru prima dată, păru şi ea puţin obosită. Dar asta nu-i ştirbea cu nimic frumuseţea, ba dimpotrivă.

— Să înţeleg că nu ştiai. Christophe e fiul lui Sergej. Cea mai mare şi, de ceva timp, cea mai trufaşă şi malefică dintre progeniturile lui. Te-a salvat de tatăl lui şi a dispărut. Dar şi înainte de asta, Reynard şi-a băgat coada în familia ta.

Inima îmi bătea cu putere. Rămăsesem fără suflare.

— Ce spui acolo? Am reuşit eu să rostesc, ca un scheunat anemic, căci mi se uscase gâtul.

Anna sări de pe birou şi mă privi direct în ochi, împreunandu-şi mâinile în faţă. Rosti exact ce mă temeam că avea spună.

— Avem motive să credem, domnişoară

Anderson, că Reynard a fost cel care i-a dezvăluit lui Sergej locul unde se afla mama ta. Şi avem nevoie de ajutorul tău ca să aflăm dacă fost într-adevăr aşa.

* * *

Puse dosarul pe biroul înţesat şi scrijeli uşor cu unghiile vopsite cu ojă roz.

Asta credem noi că s-a întâmplat. Mama ta era într-un loc sigur.

Dosarul se deschise şi pământul îmi fugi de sub picioare.

Scrâşneam din dinţi, deşi chipul meu era de gheaţă. Dinţii îmi zbârnăiau din nou şi am început iar să văd scântei roşii la colţul ochilor. Am înghiţit cu noduri, simţind gustul percolului şi al furiei.

Era o poză lucioasă de 8/10 viu colorată, în care apărea o casă galbenă, cu un stejar crescut lângă scările de la intrare. M-am holbat la poză şi pielea mi se răci, apoi se înfierbântă şi se răci din nou. Îmi

trecură junghiuri ascuţite prin toţi muşchii deodată, apoi aceştia se contractară şi mi se făcu greaţă.

Va fost vreodată atât de rău, încât să simţiţi că vă vine să vomitaţi cu tot corpul? Aşa mă simţeam eu acum. Ultima dată când văzusem acea casă fusese în vis.

Fusese oare vis sau nu? O stare din care mă dezmeticisem şii văzusem pe Christophe şi Graves amândoi în camera mea, luptându-se cu un hoţ de vise – un şarpe înaripat care îmi sugea aerul din mine, o lighioană care se furişase să-şi depună ouăle în trupurile vecinilor mei. Ouăle eclozaseră a doua zi dimineaţă şi fusese un adevărat coşmar să ne strecurăm cu maşina printre o mulţime de pui de hoţi de vise care se mişcau haotic, ca să scăpăm de atacul vârcolacilor.

Crezusem că fusese poate doar o halucinaţie acea imagine incredibil de clară şi detaliată a mamei care mă ascundea în toiul nopţii.

Nu e un vis. O voce aspră şi rece îmi răsună în

minte, e o amintire. Asta s-a întâmplat când a murit mama. Asta e casa în care a murit ea. M-a ascuns în debara şi a ieşit afara să se lupte cu vampirul. Şi a fost ucisă.

Svetocha, femeia care stătea lângă mine, puse poza deoparte. Urma o altă poză lucioasă de 8/10. De data asta, stejarul era plin de frunze verzi, însă doar pe jumătate. Pe cealaltâi parte care fusese carbonizată, crengile erau răsucite şi înnegrite de ceva sinistru, care încă mai vibra în ramuri. Uşa de plasă fusese smulsă din ţâţâni şi treptele erau sfarâmate.

Ceva de nedescris era prins în ramurile copacului ca nişte degete hrăpăreţe. Ceva care semăna cu o siluetă umană, dar care era deformată de agonie. Imaginea mi se întipări pe retină şi mi se cuibări adânc în minte.

— Bănuim că a murit pe treptele casei, spuse Anna încetişor, dar Sergej a spânzurat-o în copac şi… ei bine, noi n-am reuşit să ajungem la timp. Şi tatăl tău era de mult plecat, cu tine. Noi nici n-am aflat de

existenţa ta decât mulţi ani mai târziu.

O spânzurase în copac. Oh, Doamne!

— N-aţi ştiut de mine?

Chiar şi mie mi se părea că nu mai aveam voce, că mi se tăiase răsuflarea.

Când răspunse, am sesizat în vocea ei o tentă uşoară de amărăciune sau poate de furie. Nu-mi dădeam seama şi nici nu-mi păsa.

— Nu. Mama ta… a părăsit Ordinul din motive personale. Nimeni nu ştie din ce motive.

Nici eu nu ştiu. Am clipit îndelung şi mi-am dres glasul.

— Credeam că svetocha sunt toxice pentru vampiri. Aşa a spus…

Aşa a spus Christophe.

— Chiar suntem. Îi otrăvim doar respirând, doar dacă existăm în vecinătatea lor. Dar câţiva dintre ei – foarte puţini – sunt destul de puternici ca să îndure toxicitatea pentru o perioadă scurtă. Şi lui Sergej nu-i trebuia mai mult. Sprâncenele ei perfecte

se apropiară.

— Doar nu degeaba e liderul lor.

Era ciudat. Nimeni altcineva nu i-ar pronunţa numele. Ar fi spus „el” sau „ştii-tu-cine”. Dar Christophe şi gagica aveau curajul să-l pronunţe în şoaptă. Ca şi cum vorbeau de o cunoştinţă.

Nu voiam să mă gândesc la asta. Greaţa mă cuprinsese din cap până în picioare şi-mi venea să vomit, să leşin, sau doar să mă prăbuşesc pe podea şi să tremur un pic.

— Ce legătură are asta cu Christophe?

Anna întoarse fotografia. Pe spatele ei era ceva mâzgălit cu cerneală albastră, o dungă de parcă cineva ar fi vrut să taie era scris. Mai erau şi nişte hârtii.

Aceasta e o transcriere a unei convorbiri între un membru neidentificat al Ordinului şi un nosferat din neamul lui Sergej. În ea, kouroiul anonim deconspiră locul unde se afla mama ta. Christophe e singura persoană care ar fi putut să ştie – el a antrenat-o personal pe mama ta şi erau apropiaţi.

El a antrenat-o?

— Erau apropiaţi? Dar câţi ani are el?

Destui cât să-şi amintească de ultima jumătate a Primului Război Mondial, domnişoară Anderson. Nu mai avem şi alte dovezi – înregistrarea a dispărut şi persoana care a transcris-o a murit în luptă. În condiţii destul de suspecte, aş putea adăuga.

Mi-am dat seama că mă privea foarte atentă. Oamenii se uită într-un anumit fel când nu-şi focalizează privirea înainte, ci te urmăresc cu coada ochiului.

— E foarte probabil ca Reynard să încerce să te mai contacteze. Dacă şi de câte ori se întâmplă, trebuie să aduci acest lucru la cunoştinţa unui consilier şi să dai raportul. E clar?

Tonul de comandă era ceva nou. Aveam impresia că atunci când femeia asta spunea „Sari!”, toţi cei din jur se conformau, ca nişte jucători de baschet care se pregătesc să arunce la coş.

Cuvintele îmi stăteau pe limbă. Deja mi-a făcut

o vizită. Câteva cuvinte simple, şi mi s-ar fi luat piatra de pe inimă. Puteam să pasez problema în mâinile altcuiva şi să nu-mi mai fac griji. Puteam să i-o încredinţez unui adult şi să termin.

Dar am auzit din nou fâlfâit de aripi şi am simţit cum penele bufniţei mă ating uşor pe faţă. Am tresărit aproape, aşa de reală era senzaţia.

Uite ce s-a întâmplat ultima oară când ai încercat să arunci problema pe umerii altcuiva, Dru! L-ai sunat pe Augustine, şi lucrurile păreau că aveau să ia o întorsătura bună – şi acum uite unde ai ajuns.

Era un avertisment, care ajungea la mine ca toate lecţiile bunicii. Simplu şi fără multe întortocheturi.

— Ca bună ziua, m-am auzit zicând.

Era prima dată când vocea mea suna la fel de obosita şi de matură cum o avea Graves uneori. Oare a simţit şi el vreodată povara asta care îi apăsa pe umeri?

Probabil că da. Îmi doream cu atâta ardoare să-l

vad. Încât aproape că-mi tremurau mâinile.

— Atunci pot să plec.

Luă dosarul, iar eu am ridicat privirea. Dylan părea îngrijorat, ca de obicei, şi se uita fix la mine, ca şi cum şi-ar fi dorit din tot sufletul să-mi pice fisa, cu buzele strânse şi ochii lui negri strălucitori care-mi transmiteau un mesaj pe care nu puteam să-l descifrez.

— Pot să mă uit şi eu peste transcrierea convorbirii? N-am avut intenţia să par încăpăţânată, dar cred că aşa le-am părut. Dylan tresări pur şi simplu, iar Anna îşi bombă pieptul.

În sfârşit mi-am dat seama ce nu-mi plăcea la ea, la faţa ei. Avea un aspect de fată populară. Nu fusese niciodată o proscrisă; noi ceilalţi nu existam decât ca să se oglindească în noi. Avea aceeaşi frumuseţe neterminată şi lacomă pe care o văzusem la majorete şi la femelele boa constrictoare din toată America. Dacă n-ar fi fost djamphir, probabil ar fi ajuns o femeie de vârstă mijlocie obeză şi smăcuită, cu colţurile gurii căzute. Genul de femeie care face

ditamai scandalul în alimentară din cauza unui cupon expirat, sau a unei conserve de porumb care costă cu cincisprezece cenţi mai mult decât credea ea.

Genul care reuşeşte mereu să se impună, să facă toată lumea ca ea, pentru că nu are ruşine când vine vorba să te facă să cedezi. Exact genul ăsta era.

— E un document secret, domnişoară Anderson. Când te contactează Christophe, ascultă ce are să-ţi spună. Reţine tot ca să fii în stare să reproduci.

Dădu din cap cu severitate şi vârî dosarul la subsuoară. Rochia de mătase foşni când se îndreptă spre ieşire.

— O să mă conducă garda mea de corp, Dylan. Mersi.

— Milady.

Nu ştiu cum a reuşit Dylan să rostească cuvântul fără să se înece.

Aceasta ieşi cu mişcări graţioase, tocurile cizmelor tocanind la fiecare pas.

Uşa se închise în urma ei. Pânzele de păianjen de pe rafturile înalte se mişcară scoţând un sunet ca un sâsâit. Până şi plăcile din tavan putrezeau.

Locul ăsta se dărâma şi la propriu şi la figurat.

Dylan înclină capul, ridicând din sprânceană. Eu stăteam pe loc, îndurerată şi lac de sudoare. Nu mi-am dat seama că tremuram până nu m-am trântit din nou pe scaun. Fiecare părticică din mine tremura ca o gelatină străbătută de curent electric. Mirosul ei se ducea greu şi în cerul gurii am simţit o senzaţie de greutate – mai ales în locul acela din cerul gurii pe care oamenii obişnuiţi nu-l au, locul unde simt pericolul.

E ca ghimbirul murat care se serveşte cu sushi. Mie mi se pare că are mereu gust de parfum. Şi gustul pe care-l simţeam acum era tot de parfum, unul greu şi uleios.

De ce-mi aduce oare aminte? Pot să jur pe ce-am mai sfânt că-mi aminteşte de ceva. Dar resortul care urneşte amintirile din sertăraşele lor şi le aruncă

în creierul înceţoşat era defect. Nu puteam să găsesc nimic coerent.

Să urc scările până în camera mea mi se părea o sarcină deosebit de grea. Dar gândul de a mă băga sub pat, alături de ghemotoacele de praf, cu săbiile malaika şi portofelul tatălui meu, compensa cu mult efortul. Eram bucuroasă, fără vreun motiv anume, că medalionul mamei era bine ascuns sub tricoul meu. Gândul că Anna ar putea să-l vadă făcea să-mi îngheţe inima.

Umerii lui Dylan căzură.

— Au plecat, spuse el încet. Eşti bine?

Ce întrebare!

— Da.

Mi-am dres vocea.

— Sunt bine. Perfect. Da' de unde!

— Îmi pare rău.

Chiar părea că regretă. Dar dacă stau să mă gândesc bine, mereu îi părea rău.

— A insistat să te vadă şi… Şi ce? Ce naiba

fusese asta? Mă uitam la locul de pe biroul lui ticsit unde fusese dosarul. Acum ştiam că există. Văzusem unde murise mama.

O spânzurase în copac! Şi cum o spunea, cu vocea ei suavă, de parcă nu era mare lucru, când din contră, chiar era important. Era vorba de mama şi ea…

— L-ai văzut pe Christophe, Dru?

Haina de piele îi scârţâi când se desprinse de perete.

— Nu cred că mai e nevoie să-ţi spun că e în rahat până la gât. Şi treaba se îngroaşă.

Încercam să gândesc, dar el îmi îngreuna procesul prin faptul că vorbea cu mine.

— Vreau să mă duc în cameră.

Parcă eram un copil de cinci ani.

— Te rog.

— Bine.

Dar nu se putea abţine.

— Dru…

— Cine trebuia să mă supravegheze?

În locul unde fusese înainte dosarul, se căscase o gaură neagră. Şi nu eram sigură că-mi plăcea cum şuiera vântul prin ea. Uram sunetul acela gol, ca furtuna care scrâşneşte pe la colţurile unei case părăsite, când îţi aştepţi tatăl să vină să te ia. Geamătul acela gros şi fremătător.

— Cine trebuia să mă ducă în camera mea când a sunat de ieşire? E singura dată când n-a venit nimeni să mă ia.

— Nu ştiu. N-am avut ocazia să verific orarul. Şi acum foaia cu atribuţii a dispărut.

Se mişcă din nou, neliniştit, şi jacheta de piele scârţâi. Am mai tuşit o dată, din toţi rărunchii. Era o tuse seacă şi iritantă.

— Am fost chemat să-i ies în întâmpinare Annei. Nu suntem anunţaţi niciodată când primim vreo vizită de-a ei, aşa că…

— Nu locuieşte aici?

Dar nici nu-mi păsa. Acum mă simţeam stăpână

pe picioarele mele. Cât de cât. Altceva din ce spusese el părea important, dar nu puteam să-mi pun creierul în mişcare.

— Nu, nu locuieşte aici.

Se opri din nou brusc, şi eu începeam să mă satur de sentimentul că nu-mi spunea tot sau că nu-mi spunea mai nimic.

M-am sprijinit de scaun şi am împins. Prima dată nu am reuşit. Dylan făcu un pas înainte ca şi cum ar fi vrut să mă ajute

Am sărit ca arsă, am pus scaunul între noi şi l-am pironit cu privirea.

— Dru…

Se opri deodată. Ne urmăream unul pe altul cu privirea. Nu ne despărţeau decât câţiva metri de aer perfid. Nu părea să fie destul aer respirabil, dar era atât de greu, încât simţeam cum mă apăsa din toate părţile. S-a înecat oare cineva vreodată cu aer?

M-am furişat spre uşă. El rămase nemişcat, ca şi cum nu era sigur în care parte urma să sar. Începură

să-i apară semm de transformare, care apăreau şi dispăreau, şi colţii i se iveau de sub buza de sus.

— Sunt de partea ta, spuse el când ajunsesem aproape de uşă. Aş vrea…

— Eu nu sunt de partea nimănui, l-am informat.

Am pipăit până am dat de clanţă cu o mână amorţita şi am ieşit. Toate holurile erau goale şi am reuşit să ajung la mine în cameră fără să se mai întâmple niciun incident.

Nu mă aşteptam la un astfel de cadou. Mă aşteptam să izbucnească un incendiu, să se pornească un nou atac, sau alt incident afurisit.

Am încuiat uşa, m-am sprijinit cu spatele de ea şi mi-am privit mâna. Tremura ca o frunză purtată de vânt. Camera era cufundată într-o tăcere mormântală, iar draperiile erau puţin date într-o parte. Pe cuvertura albastră a patului era o hârtie albă.

Mă lua când cu cald, când cu rece. Am străbătut covorul albastru. Şosetele mele foşneau şi mă întrebam dacă mai putea cineva să vadă urmele vagi

unde se odihniseră picioarele lui Christophe.

Deşi vibram din cauza excesului de adrenalină şi eram zdruncinată bine de tot, nu eram proastă. Ceva era în neregula. Două poze cu casa în care locuisem înainte – înainte ca mama să moară şi ca lumea să se schimbe – nu alcătuiau un caz împotriva lui Christophe. Dacă informaţiile erau atât de secrete şi clasificate, Anna n-ar fi trebuit să scoată dosarul la lumină sub nicio formă. Şi să-mi dai mie ordine nu e deloc metoda de a mă face să fac ce vrei.

Da, înţeleg să te supui ordinelor când eşti sub asediu. Atunci e cu totul altceva. Dar tata nu crescuse la uşă o idioată care să se supună orbeşte. Nu cred că ar fi fost în stare de aşa ceva.

Hârtia era bătoasă, grea şi scumpă. Scrisul era îngrijit, şi caligrafic:

Svetocha.

Ai grijă! Nimic de aici nu este ceea ce pare a fi!

Ne întalnim la debarcader.

Prietenul tău

M am prăbuşit pe pat. Dacă era codificat, nu înţelegeam ce vrea să zică. Ce mama mă-sii?

Şi de ce cineva – poate chiar Christophe – mi-ar lăsa mesaje pe pernă când vampirii încercau să mă omoare? În timp ce Ash, dintre toţi oamenii (oare „oameni" era un cu vânt potrivit pentru un vârcolac?), mă salva?

Oare Ash chiar încercase să mă salveze de vampiri?

Creierul mi se dezmorţi în sfârşit, mult prea târziu. Şi acum foaia cu atribuţii de serviciu a dispărut. Ceea ce însemna că persoana care trebuia să mă aibă în grijă în seara asta o luase, căci ştia că urma să fiu atacată.

Omorâtă. Nu doar atacată, ci omorâtă. Spune lucrurilor pe şleau, Dru!

Am expirat lung, cutremurându-mă.

Christophe. Fiul lui Sergej. Avea dreptate – cineva chiar încerca să-l omoare. Dai nici el nu spunea tot adevărul. Mă asaltau minciuni din toate părţile, mă înconjurau de peste tot. Minciuni periculoase.

Minciuni fatale. Ce s-a întâmplat în seara asta putea foarte uşor să se termine cu mine moartă în pădure.

Aş putea să fiu omorâtă şi mâine. Chiar şi în somn. M-am cutremurat, îmbrăţişându-mă singură ca să mă încălzesc. Camera era rece şi nu era a mea.

Singura persoană cu care aş fi putut să vorbesc, singura care ar fi putut să mă ajute să găsesc o logică în toată nebunia asta era în dormitorul comun. Nu mă simţeam în stare să cobor până acolo. Cel puţin nu acum.

M-am ghemuit în pat. Afară era noapte şi şcoala se tre zise la viaţă. Zgomotul silenţios al oamenilor care ocupă un spaţiu, umplându-l cu respiraţia şi bătăile inimii lor, vibra în aer. Încă mă mai simţeam cumplit de singură. Mai singuia decât

mă simţisem într-o casă aşteptându-l pe tata să se întoarcă, iar asta spune multe.

Capitolul 12

După două zile, frontul atmosferic rece care venea dinspre Canada se disipă în sfârşit. Gheaţa se topi şi râul nu mai semăna acum cu o panglică lată şi cenuşie, ci mai degrabă cu un şarpe suplu argintiu. Peste tot era mocirlă, nu mai era îngheţat bocnă. Se iscau furtuni cu tunete şi ploua cu găleata în fiecare noapte, apoi se făcea din nou linişte. Lumina zilei era filtrată de nori şi de ceaţa albă şi uscată. Parcă eram într-un glob de sticlă, căci nu vedeam ce era afară decât printre gratiile ferestrei.

Cum nu puteam să stau închisă în cameră pentru că mă simţeam ca la închisoare, mă duceam la ore.

Acolo treceam printr-un alt fel de iad. Îmi treceau tot felul de gânduri prin cap: Christophe m-a minţit. Sau, şi mai şi: Cineva de aici vrea să mă omoare. Asta îmi înăbuşea orice alt gând, îl strivea pur şi simplu, şi pierdeam şirul, nu mai eram atentă la

ce spunea profesorul. Dibs mă acompania la micul dejun şi la prânz, dar nu vorbea prea mult. Era deja destul pentru el să stea la masă cu mine şi să mai îngăimeze din când în când un salut. Timiditatea puştiului ăstuia era incurabilă.

Nimeni altcineva nu mai vorbea cu mine, cu excepţia lui Graves. Şi nici el nu pot să zic că se omora prea mult.

Sau cel puţin nu aducea vorba despre nimic important. Nu auzeam decât: Am fost la alergări în parc sau Lunganul ne-a dus la cumpărături sau Ghici ce-a făcut un tip la lupte.

Eu scoteam sunete monosilbice, dădeam din cap şi încercam să par interesată. Apoi mi se aprindea beculeţul.

M-a minţit. Sau Cineva de aici vrea să mă omoare. Poate chiar cineva din încăperea asta. Şi rămâneam cu ochii în gol, undeva departe, căci îmi era frică să fiu atentă la cei din jur ca să le ghicesc intenţiile criminale. Nici nu îmi dădeam seama câţi

ani aveau. Puteau să fie bătrâni de tot şi eu n-aveam de unde să ştiu, nu?

Nu ştiu de ce mă simţeam aşa de trădată, de fapt. Christophe era în parte vampir, la urma urmei. Ca şi ceilalţi de aici care îmi puteau dori moartea.

Ca şi mine.

Odată ce eşti întinat, nu mai ai cum să scapi. Atâta lucru am aflat şi eu în cursul de două ore care se dovedea din ce în ce mai folositor, cursul de istorie. Nu contează cât de departe se află vampirul în arborele genealogic, progeniturile tot djamphiri vor ieşi. Aceştia moştenesc puterea de transformare, viteza şi forţa acestuia, precum şi foamea. Şi sunt toţi băieţi, cu excepţia unei fete la o mie. Care rar se în tâmplă să ajungă la maturitate, căci vampirii le găsesc înainte să se împlinească şi le sug tot sângele, sporindu-şi puterile.

Drăguţ, nu? Era ceva de capul meu. Eram deosebită. Şi eu şi Anna. Oare mai erau şi altele? Era posibil. Poate că nu eram chiar atât de specială până la

urmă.

Mi-a trecut de asemenea prin cap că vârcolacii erau probabil cea mai bună şansă a mea de supravieţuire. Ei nu aveau cum să mă vrea moartă. Nu? Pentru că nu mă considerau importantă nici vie, nici moartă, decât dacă lucrau pentru Sergej.

Însă n-aveam cum să ştiu sigur. Ceea ce însemna că vârcolacii nu erau până la urmă o afacere chiar aşa de bună.

Nu exista nicio cale de ieşire de acolo. Cel puţin pentru o anumită perioadă.

Graves nu voia să stea prea mult cu mine, şi eu ce puteam să fac? Să mă ţin după vârcolaci până li se face milă de mine? Şi dacă unii dintre ei aveau un motiv, Dumnezeu ştie care, să mă urască?

Şi nici nu îndrăzneam măcar să mă gândesc cum să mă furişez până la debarcader.

Eram din nou la ora de istorie şi stăteam pe un braţ de canapea. Uşile fuseseră înlocuite şi holurile reparate, dar încă se vedeau scobiturile albe în

lambriuri şi covorul nu se potrivea cu nimic, căci doar aici, din toată şcoala, fusese peticită podeaua. Bucăţile noi miroseau a formaldehidă. Mi-am ridicat genunchii, sprijinindu-mi blocnotesul pe ei. Am început să mâzgălesc cu creionul, schiţând arcuri lungi şi înguste şi pereţi de piatră. Am haşurat fiecare bloc de piatră, iarba care împungea printre dalele de piatră şi am lăsat în mijlocul paginii un loc mare, gol.

Graves se aşează lângă mine şi tipul căruia el îi spunea Lunganul – băiatul emo brunet cu bretonul într-o parte care îi intra în ochii ciocolatii, cu încheieturile osoase care se iveau de sub mâneci şi cu ghetele de motociclist şi un zâmbet în colţul gurii – se aplecă spre el, de partea cealaltă, cu coatele sprijinite pe genunchi. Irving se aşezase jos, pe podea, cu genunchii la piept şi cu mâinile în jurul lor. În rest, toată lumea se ţinea departe de mine. Chiar şi Dibs se făcea că nu mă cunoaşte la ore.

L-am surprins pe Graves şi pe Lungan făcând schimb de priviri dezaprobatoare, de obicei de fiecare

dată când Irving deschidea gura.

Chiar acum Blondinul ţinea un discurs monoton despre regulile de bază ale interacţiunii dintre un djamphir şi un vârcolac. Am mai terminat de haşurat o porţiune.

— Djamphirii sunt antrenaţi în tactici de luptă şi vârcolacii în logistică, conform forţei care le este caracteristica fiecăruia. Vârcolacii nu sunt sensibili la infestarea cu nosferatu aşa cum sunt djamphirii şi acestora le lipsesc calităţile specifice legate de noţiunea de consens şi cooperare, care le sunt înnăscute vârcolacilor. Fiecare parte e jumătate dintr-o ecuaţie echilibrată, şi doar atunci când am început să cooperăm am putut să punem stăpânire pe teritorii.

— Şi înainte ce se întâmpla? îşi manifestă Graves curiozitatea.

Colţii Blondinului se iviră de sub buza de sus. Erau strălucitor de albi, dar altă urmă a transformării nu se întrezărea.

— Înainte? Muream pe capete. Am fost foarte

aproape de a fi complet eradicaţi şi se pornea război împotriva vârcolacilor ori de câte ori aveau chef nosferatu. Cei care nu erau luaţi prizonieri erau ucişi sau erau lăsaţi în viaţă doar cu consimţământul Prinţesei însângerate. Ca şi Supuşii.

Cuvintele lui mă făcură să ciulesc urechile. Supuşi voinţei lui, îmi răsuna vocea lui Christophe în cap.

Am ridicat ochii din blocnotes.

— Supuşi? Ce înseamnă asta?

M-am simţit însă imediat ca o proastă. Probabil că nu era cea mai potrivită întrebare pe care să o pui într-o încăpere plină de vârcolaci. Era posibil să se simtă ofensaţi.

Oh, Doamnei Un freamăt uşor străbătu clasa. Lunganul îşi băgă capul între umeri şi se sprijini de canapea.

— Vrea cineva să răspundă?

Blondinul se întoarse în cerc, cercetând chipurile celor din jurul lui.

— Nu vrea nimeni? Ei bine, atunci o să vă spun eu. Să supui o fiinţă umană, chiar şi un djamphir, e uşor. Prin privare de somn, lipsă temporară de proteine, propagandă continua – se numeşte spălarea creierului şi e foarte uşor de făcut. Dacă o aplici în cazul unui vârcolac – sau a unui semivârcolac, cum e domnul Graves, aici de faţă –, e mai greu, datorită rezistenţei lor atât fizice, cât şi în faţa persuasiunii.

— Sunt încăpăţânaţi, spuse Irving în şoaptă.

Un nou freamăt străbătu încăperea. Ai fi putut crede că râd dacă nu ascultai cu atenţie.

— Sunt rezistenţi, îl corectă Blondinul, pe un ton superior. Şi totuşi, e posibil să-i supui şi pe ei. Cea mai cunoscută metodă era să-i legi în lanţuri într-o tatra, adică un cub de piatra destul de mare încât să-i permită victimei să stea în picioare drept, dar nu destul de lat încât să poată să se întoarcă, să se aplece sau să se pună în şezut. Lanţul e legat de o lesa cu ţepi – ţepii sunt curbaţi în interior, uite aşa.

Mâinile lui îngrijite schiţară un desen în aer.

— Aşa că victima trebuie să se mişte cu grijă chiar şi în acel spaţiu delimitat. Apoi, pe jos sau chiar lângă cubul de piatra se aruncă nişte carne crudă. Mirosul ei îl chinuie pe prizonier zile întregi până când putrezeşte. În fiecare zi se aruncă apă printr-o deschizătură de deasupra capului. Aceasta cade peste victimă şi pericolul de a o inhala şi de a face pneumonie e foarte real. Apoi mai sunt şi Revelle, hoţii dr vise, creaturi crescute de Maharaja.

Informaţia îmi trezi din nou atenţia. Graves se încordă.

— Hoţul de vise e adus în apropierea vârcolacilor, i se dă să mănânce un hoit şi e lăsat să cânte. Ştie cineva de aici ce poate să facă un cântec de-al lui?

— Eu ştiu ce se întâmplă când îşi bagă limba în gura cuiva şi vrea să-i sugă suflarea, mormăi Graves. Da, cânta. Asta îmi aduc şi eu aminte.

Eu nu-mi aminteam. Încă nu mi-era clar dacă în seara aceea ieşisem din corp sau dacă avusesem doar

un vis foarte viu creat de subconştientul meu, care punea lucrurile cap la cap şi mi le prezenta sub forma unei amintiri. Dar îmi amintesc ce s-a întâmplat după ce Graves l-a smuls de pe mine şi Christophe m-a ajutat să mă opresc din icnit şi convulsii.

Christophe. M-a minţit. Nu mi-a spus. Ticălosul! Şi altcineva. Poate tipa aia, Anna. Dar şi ea e svetocha. Nu are nicio logică. Vampirii sunt duşmanii noştri, nu? De ce ar lucra cineva cu ei?

E fiul lui. Fiul lui Sergej.

Blondinul se opri. Pe faţa lui se văzu că luase hotărârea să nu răspundă la comentariul lui Graves.

— Cântecul unui hoţ de vise ucide speranţa şi aduce victima în pragul nebuniei. Dacă eşti expus mai multe ore la cântecul lui, se rupe bariera dintre partea conştientă din creierul unui vârcolac şi cealaltă parte – care face posibilă transformarea. Asta îl lasă pe vârcolac pradă psihozei şi nu mai e în stare să-şi reia forma umană.

— Le-au făcut aşa ceva şi fetelor?

Vocea din spatele meu părea îngrozită. Se pare că n-a murit de tot cavalerismul.

Îmi venea în minte privirea turbată şi nebună din ochii lui Ash. Odinioară fusese şi el un vârcolac, ca puştii care sunt acum cu mine în clasă, şi care se foiesc neliniştiţi în scaune. Şi Sergej îi făcuse asta – îl legase cu lanţuri într-o cutie de piatră şi îl transformase într-o creatură care nu mai putea să se transforme din nou într-un băiat.

Blondinul părea profund mâhnit. Începuse să-mi placă de el din ce în ce mai mult în ultimul timp, până când mi-am adus aminte că se făcuse nevăzut pe uşă şi mă lăsase singură să fiu atacată. Dar acum, profesorul era cel de la care scoteam cel mai mult.

— Uneori, spuse el cu voce joasă. O femelă-vârcolac psihotică e aproape de neoprit. Totuşi, e mai greu să înfrângi rezistenţa unei femele şi s-o transformi într-o Supusă. Alte metode erau folosite pentru a le sili pe femelele-vârcolac să se

supună. Oricum, odată ce vârcolacul nu mai poate să revină la formă umană, sau un simulacru al acesteia, stăpânul îi pune zgarda de gât şi devine un robot fără voinţă proprie. E mânat doar de instinctul de a se hrăni şi devine un rob.

Stai aşa! Mi-am bombat pieptul şi blocnotesul îmi aluneca pe blugi.

— Şi poţi să îl opreşti? Poţi să faci din nou om dintr-o astfel de creatură?

— Să revendici un Supus? Da, se poate, dacă ai un lanţ destul de puternic, destul timp la dispoziţie şi un motiv bine întemeiat. Dar stăpânul unei astfel de creaturi nu e dispus decât rareori să-i dea drumul şi o va chema înapoi cu atâta intensitate, încât vârcolacul va sfârşi adesea sugrumat în încercarea de a scăpa. Vârcolacii sunt cunoscuţi pentru faptul că-şi rup gâtul singuri şi îşi mănâncă singuri carnea dr pe mâini sau picioare…

— Şi totuşi au existat nişte proiecte de revendicare.

Lunganul îşi puse mâinile în sân.

— Tata vorbeşte despre ele. Se formaseră echipe întregi în anii ’20.

Se vedea pe el că nu-i plăcea deloc discuţia, de la umerii aduşi în faţă până la nervozitatea degetelor şi jocul de genunchi.

Cred şi eu că pentru un tip care putea să se transforme oricând într-o creatură păroasă nu era prea plăcut să asculte aşa ceva.

— Da, e adevărat, îl aprobă Blondinul. Majoritatea proiectelor au sfârşit fie printr-un eşec lamentabil, fie prin moartea celor care au încercat să revendice un Supus.

Totuşi, când vârcolacii şi fondatorii Ordinului au căzut la învoială, a devenit mult mai dificil pentru nosferatu să-i rapească pe vârcolaci pentru a-şi atinge propriile scopuri.

Un zâmbet ciudat îi trase colţurile gurii în sus.

— Pe continentul ăsta, noi i-am pus pe fugă pe vampiri. De cele mai multe ori, vreau să zic.

— Dar există totuşi vreo cale de a îndrepta răul făcut, de a-l repara? Am insistat eu. Şi cum s-ar proceda exact?

Îmi aruncă o privire lungă, luându-mi seama.

— La întrebarea asta o să răspundem altă dată. Sunteţi liberi.

Începu forfota şi Blondinul îmi mai aruncă o privire lungă pentru ultima dată înainte de a ieşi grăbit din încăpere. Mi-am îndoit blocnotesul, l-am băgat în geantă şi m-am ridicat de pe canapea cu un oftat. Canapeaua scârţâi. Graves ridică privirea spre mine, cu sprâncenele lui unite ridicate. Pe faţa lui se citea „Ce naiba ţi-a mai bubuit mintea?”

Mă simţeam de parcă aş fi fost scufundată într-o cadă cu apă rece, fiecare nerv era treaz. Următoarea oră era Deprinderea artei transformării. Nici nu ştiam bine ce profesor o preda, aşa că puteam să chiulesc, nu era nicio problemă. Puneam pariu că găseam eu ceva în biblioteca şcolii – sau chiar în biroul lui Dylan – în care să scrie despre Supuşi, şi

chiar mă pricep să caut porcării din astea. Dă-mi ceva muncă de cercetare de făcut şi poţi să te bazezi pe mine.

Era o uşurare să găsesc ceva concret de făcut.

Un fior rece de groză îmi trecu pe ceafă. Mi-am amintit de biletul de pe pat de la „Prietenul" meu. Era oare acelaşi prieten care trebuia să mă conducă în cameră când vampirii au atacat şcoala? Era oare Christophe? Dar ce ar fi căutat el în camera mea în timp ce vampirii asediau Şcoala? N-ar fi auzit zgomot şi…

Doamne, dacă aş putea să nu mă mai gândesc la asta, poate aş reuşi să dorm puţin şi n-aş mai tresări încordată la cel mai mic zgomot.

Da. De parcă avea să se întâmple vreodată aşa ceva!

— Vrei să te conduc până în clasă? mă întrebă Graves, vocea lui reuşind să se facă auzită prin forfota din capul meu.

— Hm…

Am clipit. La ce te gândeşti, de fapt, Dru? Dar trebuia să existe o explicaţie. Ceva nu se lega şi… ei bine, era nebunie curată.

Era de-a dreptul nebunesc.

Dar începeam să-mi fac o idee. Era posibil chiar să nu mă înşel, dar eram atât de obosită, că nu-mi dădeam seama. Graves interpretă bălmăjeala mea drept „da”, căci se ridică şi-şi îndesă mâinile în buzunarele hainei lungi şi negre. No dădea jos de pe el niciodată.

— Bine. Hai, să nu întârzii.

— Da, să ştii că pe elevii care întârzie îi pune la proţap.

Lunganul sări în picioare, şi-şi strânse caietul şi vreo două manuale îmbrăcate în hârtie maro din celuloză. Îmi aruncă o privire ciudată şi rânji larg, lăsând la vedere nişte dinţi foarte albi şi ascuţiţi.

— Dar nu şi pe cei mai deosebiţi.

— Lasă-te de glume, îi aruncă Graves peste umăr.

Doamne!

De fapt, chiar mă interesează subiectul.

— Vrei să afli cum poţi să-i speli creierul unui vârcolac, Dru?

În vocea lui se simţea un mârâit.

— Vrei să faci un grajd de montă? Făceau şi asta, să ştii. Gaseşti poze pe internet.

Puştii îşi spun lucruri îngrozitoare unii altora zi de zi, în fiecare liceu din America. Dar asta era altceva.

— Am întrebat pentru că voiam să ştiu cum poţi îndrepta răul făcut.

I-am aruncat o privire fioroasă.

— Care e problema ta?

Făcu o faţă mirată, a bătaie de joc.

— Ooo, ai de gând să îndrepţi răul făcut, ca o djamphirită bună ce eşti.

— Bobby!

Graves se întoarse pe jumătate spre el. Poatele hainei i se umflară şi îmi atinseră uşor genunchii.

— Termină odată!

— Oh, văd că poate să şi vorbească când nu se dă bine pe lângă profesori.

Se aplecă în faţă pe vârful degetelor şi mârâitul mai scăzu în intensitate.

— Sau când nu se maimuţăreşte în faţa ta. Ca să vezi, şi-a făcut rost de o gardă de corp în persoana unui loup-garou. Până la urmă ce caută ea aici?

Dumnezeule! Nu mai vorbisem niciodată cu puştiul ăsta. Acum începeam să înţeleg de ce.

— Hai!

L-am tras pe Graves de mânecă.

— Să mergem!

El s-a smucit şi a făcut doi paşi înainte. Era înalt, dar Lunganul îl întrecea cu mai bine de o jumătate de cap. Totuşi, Graves nu părea câtuşi de puţin impresionat sau speriat.

— Du-te-n mă-ta! Sau taie-ţi boaşele! Oricare variantă ai fi o îmbunătăţire.

Oh, DoamneI Chiar trebuie să se întâmple asta

exact în clipa când îmi vine o idee să fac ceva concret în loc să o ard aiurea şi să mă las pradă gândurilor?

— Uitaţi ce e…

Blana începea să mijească pe obrajii traşi ai lui Bobby.

— Ţine-l să nu sară, căţea ce eşti! mârâi el la mine arătându-şi colţii.

Umerii i se ridicau şi se umflau în acelaşi timp. E mereu tulburător să vezi cum se umflă muşchii pe un vârcolac când se umplu de păr, iar maxilarul începe să-şi schimbe forma. Era doar pe jumătate transformat, dar era de ajuns.

— Să fiu a nai…

N-am apucat să termin, căci Graves îşi luă avânt, sări la el şil trânti la pământ. Se rostogoliră peste canapea şi acum nu se vedea decât o învălmăşeală de blană şi haina neagră a lui Graves, care fâlfâia. Se adunară şi ceilalţi vârcolaci în jurul lor, scoţând schelălăiturile ciudate pe care le făceau uneori ca să se întărâte unii pe alţii.

Dumnezeule mare! Am trântit geanta jos şi am sărit peste canapea. Apoi am început să-i lovesc. Vârcolacii se îngrămadeau unul într-altul, ţipând. Am reuşit să-l lovesc pe unul dintre ei în spatele genunchiului, am apăsat cu putere şi l-am împins pe celălalt cu o forţă pe care nu ştiam că o aveam.

Se rostogoleau, Lunganul pe jumătate transformat şi făcând mult zgomot, iar Graves mârâind, cu ochii lucind ca focul. Bobby reuşi să-i tragă un genunchi în boaşe şi un pumn chiar în faţă.

Am auzit prima lovitură, oasele pârâind şi aproape că am simţit eu pumnul în faţă.

Graves! Ceva se declanşă înăuntrul meu. Clocoteam de furie. Parcă îmi ieşea prin pori. Am sărit deoparte.

Timpul încetini din nou şi fiecare obiect fu acoperit de melasa care se întărea. Am ţâşnit în faţă. De data asta, nu-mi mai simţeam braţele şi picioarele grele şi, înainte să lovesc cu piciorul, mi-a trecut vag prin cap că mă mişcăm parcă prea repede. Se auzi un

crănţănit ciudat distorsionat şi amplificat când adidasul meu îl lovi pe tip în faţă. Acesta se dădu pe spate împleticindu-se, mişcându-se tot în reluare. Noul val de furie care puse stăpânire pe mine era deosebit de intens.

Era un val imens, ca de maree, de furie pură, incandescentă, care mă transformă într-o fiinţă de sticlă, prin care curgea un lichid roşu acidulat. L-am mai lovit de două ori până să cadă la pământ – ambele lovituri zdravene. Se prăbuşi peste nişte vârcolaci, care se adunaseră ciorchine, cu gurile deschise şi ţipau. Întreaga scenă era ciudat de tăcuta şi vârcolacii începură să se împrăştie cu încetinitorul.

Eram din nou peste Lungan, strângându-l de gât şi împingându-l în jos prin melasa vâscoasă. El ridică mâna, ca un somnambul. M-am ferit de ghearele care mi-ar fi smuls carnea de pe faţă şi am deviat lovitura cu încheietura mâinii, direcţionând-o încet în altă parte. Mişcarea nu se opri aici, braţul meu se retrase şi am auzit din nou vocea tatălui meu.

Scoate degetul mare afară, Dru! Dacă îl ţii în pumn, o să ţi-l rupi când îl pocneşti pe nefericitul ăsta. Aşa e bine! Acum loveşte-l cu putere, drept la ţintă! Bravo!

Zgomotele ciudate şi prelungi din jurul meu se îndepărtară. Timpul încetini şi mai mult şi ştiam că urma să pocnească şi să se accelereze în curând. Dar aveam destul timp să-i dau un pumn zdravăn de tot. Aş putea probabil să-i sparg nasul său, dacă aş lovi puţin mai jos, aş putea să-i zdrobesc laringele şi s-ar sufoca.

Dru, ce faci?

Încă mai mocnea furia în mine. Îl lovise pe Graves şi îl rănise.

Iar eu mă gândeam să-i dau un pumn care putea să schilodească pe cineva sau chiar să-l omoare. Ori asta nu era decât o încăierare între elevi. La fel ca toate celelalte în care nu mă băgasem, atât cele din lumea obişnuită, cât şi de aici.

Ei bine, poate că la încăierările de aici n-am

fost aşa de pasivă.

Ce se întâmplă de fapt aici? De ce nu intervin mai mult profesorii? Însă îmi pică fisa imediat – îi învaţă să lupte. Şi să se urască unii pe alţii.

Furia încă mai clocotea în mine. Era cât pe ce să-mi pierd cumpătul. Se mai ţinea într-un fir de păr. Se apropia momentul când avea să se audă o plesnitură, iar lucrurile aveau să se accelereze. Simţeam clipa aceea survolând deasupra conştientului, aşa cum simţi un strănut care-ţi gâdilă nările.

Am simţit o mână care mă strânse de umăr, şi dacă voiam să-l pocnesc pe puşti, trebuia să o fac acum. Pumnul îmi zvâcni vreo doi-trei centimetri în faţă, dar se retrase când vârolacul se răsuci încet, cu gura întredeschisă, şi sângele îi ţasni pe nas.

Iam dat drumul. Mă dureau degetele de atâta încordare, cineva mă trase înapoi, înfigându-şi degetele în carnea mea atât de tare, încât simţeam cum mi se învineţeşte. Mă simţeam un ca un sac de box

vechi. O, Doamne!

Timpul pocni ca o praştie groasă şi de data asta m-am simţit zdruncinată până în măduva oaselor. Doar ce fusesem din nou aruncată în lume, cu o zdruncinătură ca atunci când o maşină intră într-un zid de cărămidă. În jur se ţipa şi se striga. Părul îmi venea în faţă.

Mă uitam, hipnotizată, cum îmi viermuiau şuviţele blonde prin bucle.

Buclele mi se întindeau, mai lungi şi mai lejere, formând onduleuri lucioase. Acum nu mai aveam cârlionţi mici şi păr înfoiat. Apoi şuviţele blonde se retraseră, înghiţite de părul negru şi acum arăta normal.

Să fiu a naibii! Asta a fost ce cred eu că…

— Înapoi! ţipă Graves trăgându-mă în continuare când vârolacii se apropiară de silueta nemişcată a Lunganului, care stătea întins pe jos, sprijinit de canapea.

Sângele roşu care îi curgea din nas te făcea să

te înfiori. Câţiva dintre colegi se întorseseră în direcţia mea şi înaintau. Blana li se vedea mijind, iar umerii şi picioarele li se umflau.

— Vă avertizez! mârâi Graves.

Era un adevărat răcnet şi tot corpul îi vibra. Vocea lui mă făcu să mă cutremur, căci nu-l mai auzisem până acum vorbind aşa. Clămpănea în timp ce vorbea. Simţeai parcă în glasul lui avertismentul muşcăturii. Vocea lui îi ţinea la distanţă pe vârcolacii adunaţi grămadă. Era o voce dominatoare.

Asta e vocea unui loup-garou când dă ordine.

Aceştia se opriră, mârâind. Chiar şi Dibs cel palid şi delicat, care de-abia scotea două vorbe, mârâia acum. Feţele li se încreţeau, le creşteau colţii şi blana le acoperea încet corpul, care mai păstra încă trăsături umane.

Graves mă mai trase câţiva paşi înapoi.

— Rămâneţi acolo unde sunteţi! le spuse el scurt, pe acelaşi ton care făcea pământul să se cutremure.

Totul vibra, chiar şi capul meu.

Atunci mi-am dat seama că şi eu scoteam un sunet ciudat, un sunet ascuţit şi penetrant, cu poticneli stranii când mi se închidea traheea şi trebuia să inspir. Deodată mă învălui mirosul puternic de cupru fierbinte. Îmi explodă în cerul gurii, într-un loc de care nici nu ştiam că există şi care era exact lângă acel punct pe care oamenii obişnuiţi nu-l au. Cel care mă avertizează când urmează să se petreacă ceva ciudat. Mirosul acela de cupru fierbinte, de sânge ajunsese până acolo, pătrunse adânc şi răsturnă lumea cu susul în jos. Am zvâcnit din nou înainte, luptându-mă să mă eliberez din mâinile lui Graves, dar nu ştiu cum reuşise să-şi treacă mâna peste mijlocul meu şi mă trăgea, ridicându-mă de la pământ. M-am aruncat din nou înainte, aproape trăgându-l şi pe el după mine şi mi-am dat seama ce voiam să fac.

Voiam să-i dau pe toţi la o parte şi să-mi îngrop faţa în gâtul vârcolacului care sângera.

Voiam să beau.

O sete cumplită care îmi ardea gâtul se răspândi în tot corpul. Mă simţeam uscată, simţeam că ard şi singurul lucru care putea să-mi stingă focul interior era lichidul roşu şi dulce care îmi mirosea peste tot. Îmi pătrunse în creier, mă ademenea cu vorbe duioase şi dinţii îmi deveniră dureros de sensibili. Aproape că îi simţeam cum se lungeau şi se ascuţeau, cu furnicături. Simţeam cum mă furnica până şi părul şi fiecare părticică din mine se trezi din nou. Senzaţia persistentă de oboseală din ultimele zile în care nu dormisem se evaporă şi fu înlocuită de o energie debordantă.

Celălalt braţ al lui Graves mă cuprinse de gât şi era să mă sufoc când m-am contorsionat, zvâcnind înainte şi înapoi. Dinţii mi se loviră unii de alţii, clănţănind încet. Vârcolacii mârâiră şi ei la noi, dar Graves scoase din nou sunetul acela ciudat care făcea pământul să se cutremure şi aceştia păstrară distanţa.

Aş vrea să pot spune că m-am simţit uşurată când Lunganul se ridică din mijlocul unui grup de

vârcolaci, cu faţa plină de sânge şi cu ochii aruncând văpăi. Dar nu era aşa. Îmi venea să-i ling sângele de pe faţă, să-mi înfig dinţii în gâtul lui şi să beau.

Lunganul mârâi şi Graves îi răspunse. Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi intrat brusc pe uşă un şir interminabil de djamphiri şi nu m-ar fi înconjurat. Mă imobilizară când am început să ţip şi să-l împing pe Graves din calea mea. Dar el rămase locului, ţinându-mă de mână chiar şi când degetele mele se înfipseră cu putere în mâna lui, iar oasele noastre trosniră.

Era a prima dată când mă cuprinsese foamea de sânge. Şi acum înţelegeam atât de multe!

Graves nu mă părăsi, deşi toată lumea ţipa. A rămas pe loc, scoţând încontinuu sunetul acela şi mi-am dat seama, într-un târziu, că-mi rostea de fapt numele. Foamea atinse apogeul şi când se ostoi în sfârşit, am izbucnit în plâns, Graves fu cel care mă trase mai aproape de el şi mă îmbrăţişă. Suspinam şi tremuram ca un copil mic. Unii i-au spus să plece, dar

Graves îi trimise la plimbare şi nu-mi dădu drumul.

Iar eu mă agăţasem strâns de el. Nu puteau să mă smulgă din braţele lui.

Capitolul 13

Raves puse teancul de cărţi pe masa de lemn cu o bufnitură surdă. Dinţii încă mă mai dureau. Tot corpul mă durea. Dar una peste alta, nu părea să fie prea multă agitaţie în şcoală. Lunganul era la băi, Graves chiulea de la treburile lui şi mie mi se spusese: „Du-te undeva în altă parte, şi calmează-te!”

Mda. Să mă „calmez”. Unul dintre cele mai inutile cuvinte din limba engleză! Dar Dylan îmi spuse că pericolul trecuse şi că nu mai aveam să muşc pe nimeni. Spunea că era normal ce se întâmpla, pentru că mă apropiam de maturizare. Şi că aveam să mă obişnuiesc.

Eu nu eram prea sigură de asta.

Mai spusese şi că, de vreo şaizeci şi doi de ani, nicio „interacţiune între elevi” nu se mai soldase cu vreun deces la Scoala, dar nici lucrul ăsta nu mă liniştea pe cât ar fi trebuit. În bibliotecă mirosea a praf şi a hârtie veche. Ferestrele cu gratii lăsau să pătrundă

înăuntru săgeţile ascuţite de lumină aurie de amurg printre rafturile antice de lemn – soarele ieşise în sfârşit dintre nori, însă prea târziu ca să mai fie de vreun folos. La recepţie nu era nimeni.

Ceea ce era un lucru bun. Încă îmi mai mirosea a sânge. Dinţii încă îmi mai erau sensibili, de parcă tocmai fusesem la dentist. Fiecare nerv din mine era zgândărit. Mi-am strâns braţele pe lângă corp.

— E nebunie curată. Eşti nebună, spuse Graves pe un ton fără inflexiuni. Ce ai de gând să faci, să-l legi fedeleş în camera ta? Or să-l omoare.

Cel puţin vorbea despre altceva decât despre faptul că-mi crescuseră colţi şi că voiam să mă reped ca un nosferat la gâtul cuiva. Era clar că refuza să vorbească despre asia şi eu îi eram recunoscătoare.

Mă rog, cât de recunoscătoare puteam să fiu în starea în care mă aflam, când creierul refuza să gândească cum trebuie, iar părul îşi schimba culoarea. Doamne sfinte, ce se întâmpla cu mine?

Cine eram acum? Când mă uitam în oglindă,

oare aveam să mă mai văd tot pe mine?

Era ca şi cum te-ai fi dus în casa oglinzilor dintr-un parc de distracţii ca să-ţi pui o astfel de întrebare – într-o casă cu oglinzi unde groaza e reală şi oricum altfel, numai amuzanta nu, şi să vezi ce se întâmplă. Când îţi pui o astfel de întrebare, tot ce nu e bine ancorat în tine începe să se clatine.

Ori eu nu mai aveam decât o foarte mică parte bine ancorată în mine.

Dacă m-aş concentra la altceva, probabil că aş putea să trec şi peste asta.

— Ceva nu se leagă.

Cel puţin acum nu mai vorbeam peltic din cauza colţilor. Dinţii mei erau normali, dar tot îmi treceam limba peste ei ca să-i verific. Cel puţin îi simţeam normali. Numai că mă dureau şi simţeam cerul gurii uscat iască.

— A fost uite aşa de aproape de mine, Graves. Şi n-a făcut nimic, doar m-a mirosit. Eu…

— Taci din gură.

Se lăsă moale pe un scaun şi-mi aruncă o privire fioroasă.

— Ce naiba se întâmplă cu tine, Dru?

În afară de faptul că tata a fost omorât, că am aflat că sunt pe jumătate vampir, că am fost fugărită şi bătută şi că mam transformat într-un demon pregătit serios să rănească pe cineva? Nimic, sunt rumenă în obraji. Sunt perfectă. Sunt sănătoasă tun. Am deschis gura să spun ceva deştept sau cel puţin nu aşa de stupid ca de obicei, dar am închis-o din nou, pentru că, la urma urmei, ce puteam să spun?

Situaţia era fără salvare. Mi-am coborât ochii spre lemnul care lucea stins. Simţeam cum mi se ridică un val de căldură în spatele ochilor, iar ghemul de furie în continuă mişcare din pieptul meu se mai făcu simţit o dată. Am înghiţit cu noduri. Mi-am păstrat firea doar prin puterea voinţei.

Acum că ştiam ce făcea foamea de sânge, oare aveam să mai fiu în stare să mă uit în oglindă? Sau la oricare dintre djamphiri fără să tresar?

— Hai!

Încă se mai uita încruntat la mine, simţeam.

— Spune ceva, Dru. Nu sta acolo cu faţa asta de parcă ţi-aş fi înfipt cuţitul în spate. Doamne Dumnezeule!

Lumina soarelui pălea pe măsură ce se lăsa înserarea. Mam rezemat de spătar, cu braţele încolăcite în jurul propriului corp. Furtuna dinăuntrul meu nu se oprea. Am tras aer în piept, l-am dat afară, încercând să o mai domolesc puţin. Cine ştie ce naiba se mai întâmpla dacă îmi pierdeam cumpătul acum?

Oare aş fi sărit pe Graves? Oare dinţii mei s-ar fi făcut lungi şi ascuţiţi şi aş fi simţit din nou nevoia să-mi îngrop faţa în gâtul lui şi să beau?

Mă durea în piept. M-am strâns şi mai tare în braţe.

— Hai!

De data asta tonul lui se mai îndulci puţin.

— Ce faci? Ţii tot în tine şi o să te căpătuieşti cu un ulcer sau vreo boală de-asta. Sunt aici, ok? Am

păţit cam tot ce puteam să păţesc aici. Nu am de gând să plec nicăieri.

Asta mă făcu să mă simt şi mai rău. Graves era aici din cauza mea. Minunat, n-am ce zice!

— Tu-ţi doreşti vreodată să pleci acasă?

Am făcut un efort considerabil să nu-mi tremure vocea. Mă durea în piept. Era aceeaşi durere veche, lipsa de aer pe care o simţeam când stăteam pe holul spitalului după ce murise bunica şi repetam întruna: „Tata o să vină, o să aibă el grijă. E pe drum”, sperând că era adevărat.

Rugându-mă să fie adevărat. Dar de data asta fusesem părăsită pentru totdeauna. Nu mai avea cine să vină după mine. Cel puţin nimeni care să-mi vrea binele.

Şi cu cât începeam mai repede să mă ocup de asta, cu atât era mai bine. Dar, oh, Doamne, gândul mă speria îngrozitor, până-n măduva oaselor.

Graves nu zise nimic câteva minute bune.

— Să mor eu dacă vreau! exclamă el într-un

final. Uite, nu ştiu dacă te-ai prins, Dru, dar pe mine nu mă aşteaptă nicio casă cu şemineu şi gard alb la care să mă întorc. Eu n-aveam casă, înţelegi?

Bănuisem eu, dar era cu totul altceva s-o aud din gura lui.

— Dar aveai…

— Cămăruţa aia de la mall? La naiba, ce puşti normal locuieşte într-un mall? Cel puţin aici e destulă mâncare, un pat pe care l-am câştigat şi pe care am de gând să-l păstrez. Nimeni nu încearcă să abuzeze de mine sau să mă bată pentru că e beat.

Respiră cu putere şi dădu aerul afară.

— Cel puţin aici sunt nişte reguli. Cu vârcolacii şi vampirii pot să mă descurc. Dar cu adulţii din cealaltă lume nu pot. Ei… Cel puţin aici răul are motive. Nu e doar…

Căuta cuvântul potrivit şi faţa i se schimonosi o clipă când se strădui să articuleze cuvintele.

— Nu e un rău gratuit şi lipsit de sens.

Ce s-a întâmplat cu tata a fost lipsit de sens.

N-am spus-o cu voce tare. Cum poţi să spui aşa ceva cuiva?

— Dar tu voiai să te faci profesor universitar de fizică.

Simţeam că mă strânge ceva de gât. Nu puteam decât să vorbesc în şoaptă.

— Păi lucrurile se schimbă. Acum vreau să fiu aici.

Se mai lăsă o pauză de câteva secunde. Firicele de praf dănţuiau într-o rază slabă de lumină aurie care pătrundea printr-o fereastră joasă, rotindu-se leneş până pe podea.

— Cu tine.

Mă holbam la firele de praf suspendate în aer, toate dansând pe o muzică pe care nu o auzea nimeni. Am citit undeva odată că praful putea să fie chiar particule de stele care au explodat şi care cad pe pământ. Cât de departe poate o particulă de materie stelară să cadă şi să plutească până se dă bătută şi e absorbită de orbita altei planete?

Oare avea vreo importanţă?

Soarele alunecă sub linia orizontului şi Şcoala oftă, potolindu-se după agitaţia de peste zi.

— Nu mai ştiu cine sunt.

Cuvintele au ieşit pe jumătate, de abia auzindu-se şi se stinseră în liniştea din bibliotecă. Mă aşteptam să se crape pământul în două şi cerul să cadă peste mine de îndată ce am închis gura.

Nu se întâmplă nimic. Biblioteca încremenise parcă şi ea, iar Graves încă mai stătea la locul lui şi se uita la mine.

— E valabil pentru toată lumea, Dru.

Folosea acelaşi ton ciudat, de om matur, pe care-l folosise şi în prima seară când se aşezase la masa mea în mall şi mă întrebase cât de gravă era situaţia şi dacă aveam nevoie de un loc unde să dorm. Se cheamă maturizare.

Furtuna dinăuntrul meu se mai potoli puţin. Puteam în sfârşit să-mi desprind mâinile din jurul meu. Mi-am dat părul pe spate. Buclele se simţeau

ciudat – nu mai erau înfoiate, ci mătăsoase şi mi se lipeau de degete.

— Îmi pare rău.

— Da, bine.

Mi se părea mie sau roşise în obraji?

— O să trăiesc mereu cu ruşinea că o fată l-a bătut pe Bobby ca să mă apere pe mine. Doamne!

Ceva încordat dinăuntrul meu se mai detensionă puţin. Furia dădea înapoi. Era acum destul loc ca să respir şi am tras adânc o gură zdravănă de aer.

— Lasă că data viitoare o să-l las să se pună cu tine. Eşti mulţumit?

— Să zicem. Mă descurcam cu el, dar totuşi… Până la urmă, vrei să iei jumătate din cărţile astea?

Acum părea din nou că puteam să fac faţă realităţii. Era meritul lui Graves. Cum reuşise oare?

— Pentru ce?

— Păi dacă te interesează să reabilitezi vârcolacii supuşi, aici pare a fi un loc propice de unde

să începi. N-ai mai fost aici?

— O dată sau de două ori.

Dar ai dreptate. E o idee bună. Tata spunea mereu că studiul te salvează.

Păi se putea? Chiar la ţanc, cel mai neliniştitor gând din încăpere îşi făcea culcuş în capul meu. Ar trebui să încep să iau chirie pentru astfel de gânduri. Dar în ce m-ar plăti? Probabil în ceva şi mai rău.

— Am văzut că ai început să mergi la cursuri mai des.

Separă teancurile de cărţi în două grămezi egale. Acum era oficial. Graves roşise în obraji. Steaguri purpurii îi fluturau pe faţă, atât de intense, încât erau aproape vişinii. O vânătaie urâtă i se întindea pe maxilar.

Înainte mi se părea cam urâţel. Nefinisat. Să nu-ţi vină să crezi!

— Păi n-am altceva ce să fac.

Am luat teancul pe care îl împinse spre mine.

— Te deranjează? Că… am vrut să… să-i sug

sângele? Mărul lui adam i se mişcă în sus şi-n jos când înghiţi în sec.

Cercelul de argint clipi obraznic, luminat de o rază răzleaţă.

— Nah! N-ai fi făcut tu aşa ceva. Te-ai fi oprit.

Eu nu eram aşa de sigură, şi am deschis gura să-i spun şi părerea mea.

— Şi-n plus, spuse el, deschizând prima carte imensă legată în piele cu o bufnitură surdă, e destul de incitant.

Un zâmbet îi mijea la colţul buzelor, străduindu-se să rămână ascuns.

Ce? M-am holbat la el preţ de câteva secunde. Rămăsesem cu gura căscată.

— Nu eşti întreg la minte.

— Cine vorbeşte! Hai, pune-te pe citit!

Nu eram sigură că puteam să mă concentrez, dar am reuşit. Sensibilitatea pe care o aveam în gură dispăru şi după o vreme nu mai simţeam miros de sânge. După încă ceva timp, am putut chiar să citesc

pagina din faţa ochilor fără să mă podidească lacrimile şi să-mi înceţoşeze vederea. Când îmi ştergeam lacrimile fierbinţi şi sărate, mă mânjeam pe obraji.

Graves nu zise nimic despre smiorcăiala mea. Dar şi el rămânea mult timp la aceeaşi pagină. Când se făcu vremea să plece la ultimul curs din acea seară, mă conduse prima dată pe mine la cameră, cu braţele pline de cărţi, pe care le-am pus grămadă pe pat. Am adormit în sfârşit cu o carte proptită de tăblia patului şi am dormit până s-a crăpat de ziuă.

Aş fi putut să dorm mai mult, dar aveam ceva de făcut.

Capitolul 14

Am făcut un duş şi mi-am împletit părul la spate. Atmosfera de pe hol era ciudată. Am rămas înăuntru, cu degetele răsfirate pe uşa rece şi grea şi am simţii că cineva, de partea cealaltă, asculta cu urechile ciulite. Era acelaşi sentiment pe care îl aveam de obicei chiar înainte de a-i spune tatălui meu că un anumit motel sau o anumită casă nu era un loc sigur.

El nu comentase niciodată.

Aşa că nu rămânea decât o singură opţiune. Nu-mi plăcea, dar era mai bine decât să stau aici şi să îmi fac fel şi fel de gânduri.

Lumina slabă a soarelui se strecura printre ochiurile forjate în obloanele de fier. Le-am deschis cât de larg se putea, luptându-mă să deschid şi fereastra. Am fost nevoită să o manevrez cu mare grijă ca să nu fac zgomot. Un val de aer rece care mustea de promisiunea unei ploi se revărsă înăuntru. Am aruncat o privire în grădina uscată de trandafiri.

Potecile pavate cu piatră păreau un teren foarte dur de aici de sus.

Era distanţă mare până jos. Am înghiţit cu noduri. De-aş avea o frânghie! Doamne sfinte!

Dar dacă Christophe făcuse asta, puteam şi eu s-o fac. Cel mai rău lucru care se putea întâmpla era să-mi rup piciorul sau să fiu luată la întrebări, nu?

Până acum nu mi-am rupt niciun os. Dar întrebările erau destul de fioroase. Totul aici era fioros.

E o idee proastă, Dru.

Dar chiar şi aşa aveam de gând s-o pun în practică. N-aveam încotro, când cineva mă păzea la uşă. Nu puteam să risc ca cineva, prieten sau nu, să mă urmărească. Şi trebuia să aflu dacă era posibil să ies din şcoală în timpul zilei.

Am apucat strâns tocul ferestrei şi am ridicat piciorul. M-am asigurat că mă ţinea şi m-am ridicat pe pervaz. Mi-am spus în sinea mea să nu mă uit în jos, ci să examinez zidul de piatră şi acoperişul de

deasupra. Părea să fie acoperit cu plăcuţe de ardezie şi unghiul de construcţie avea să-mi complice treaba. Nici jgheab nu era. Asta avea şi avantaje – jgheaburile puteau să se desprindă de acoperiş – cât şi dezavantaje, căci nu aveam altceva de ce să mă agăţ decât de marginea acoperişului.

Am întors spatele spre grădina uscată şi mi-am ţinut echilibrul pe pervaz. Am întins mâna deasupra.

Nu e o idee prea bună. Găseşte altceva!

Problema era că nu mai exista nicio soluţie. Şi Christophe o făcuse. Să fiu a naibii dacă nu încercam şi eu. Ca să nu mai zic că dacă reuşeam, aveam o cale de scăpare deja verificată. Şi ăsta ar fi ultimul loc pe unde s-ar aştepta cineva să fug.

Dar de vreme ce nu atinsesem maturitatea, beneficiam de mai puţină viteză, mai puţină putere şi rezistenţă fizică şi psihică. Însă puneam pariu că îi întreceam pe toţi din jur la categoria materie cenuşie. Asta era tot ce aveam.

Şi atunci de ce eşti pe punctul de a face ceva

atât de stupid?

I-am spus vocii raţiunii să se abţină şi m-am prins cu degetetele de marginea acoperişului. Unghiul nu era chiar aşa de rău. Am închis ochii şi am inspirat şi expirat. Plăcile de ardezie se simţeau grunjoase şi reci. Zgârieturile de pe mâinile lui Christophe acum aveau dintr-odată sens, aşa cum ştiam că avea să se întâmple.

Am găsit şi cu cealaltă mână marginea acoperişului. Am derulat acţiunea de mai multe ori în minte, cum mă învăţase tata să exersez tragerea cu puşca.

Jumătate constă în a-ţi face o imagine clară în minte, fata mea, şi corpul va şti ce să facă la timpul potrivit. Imaginează-ţi-l cu ochii minţii, simte ca şi cum l-ai face.

N-aveam decât o singură încercare. Mâinile mi se încordară şi se relaxară exersând. Mi-am calmat orice mişcare dinăuntrul meu, concentrându-mă în interior. Ascultam.

Inima îmi bubuia înăbuşit. Era un ritm liniştitor. Respiraţia era acum regulată, calmă şi profundă. Coada udă îmi atingea spatele, mişcându-se şi ea odată cu corpul meu, care se balansa pe pervazul ferestrei. Mi-am lăsat greutatea pe vârful piciorului drept. Ţineam călcâiele în aer şi briza rece a dimineţii pătrundea în cameră pe lângă mine.

Inspiră şi expiră! Simt furnicături pe piele. Mişcările aproape insesizabile ale muşchilor care te ajută să-ţi ţii echilibrul. Niciodată nu stăm complet nemişcaţi. Dacă am sta, am cădea din picioare. Ceea ce percepem noi ca nemişcare e de fapt o ajustare constantă, o serie de mici corecturi, ca atunci când manevrezi volanul unei maşini.

Tata m-a învăţat asta.

Gândul mă duru, mă biciui în interior şi fiecare fibră de muşchi se încordă. Am auzit bătăi de aripi, zgomot de pene care brăzdează aerul şi care îmi foşnesc la ureche. N-a fost nevoie să mă aplec prea mult pe spate; a fost aproape ca şi cum aş fi ieşit

dintr-o piscină.

Plăcile de ardezie îmi intrau prea adânc în carnea degetelor. Am expirat cu putere şi am ridicat un genunchi.

Norocul meu era că purtam blugi. M-am trezit căţărându-mă pe acoperişul înclinat, cu umerii în faţă şi i-am mulţumit Domnului că purtam adidaşi şi nu ghete. Tălpile se fixară şi unghiile despicară plăcuţa de ardezie când le-am înfipt cu putere.

Oh, la naiba! Panta acoperişului era incredibil de abruptă, dar am reuşit să ajung pe coamă şi am încălecat-o. Muşchii picioarelor îmi tremurau. Braţele, inclusiv vânătăile adânci de pe umăr, îmi zvâcneau cu putere. Eram o adevărată simfonie de dureri şi capacitatea de vindecare a băilor nu mă ajuta pe cât mi-aş fi dorit eu. Mâinile mă dureau cumplit. Palmele erau umezi şi fierbinţi şi buricele degetelor zgâriate până la sânge.

Dar m-am aşezat astfel încât să nu cad şi am ridicat capul. Vântul mă lovi în faţă, plin de mirosul

specific al aerului la înălţime şi am văzut ce era în jur.

Azi nu era deloc ceată.

De jur împrejur se întindea un peisaj de ţară, cu copaci deşi, care se sufocau unii pe alţii, mai puţin acolo unde două alei asfaltate se desprindeau şerpuind din ceea ce ştiam de când venisem aici că era un drum naţional. Acesta era cel mai înalt loc din împrejurimi. În depărtare se vedea o pată albastră, spre sud, încât am crezut că erau Munţii Alegani, dar era posibil să fie doar un nor sau ceaţă.

La poalele dealului se vedea un pârâu care cotea şi arunca luciri argintii spre cerul mohorât. Norii se destrămau şi urma să avem parte de soare din plin cât de curând. Am văzut debarcaderul, o cocioabă dărăpănată care nu părea destul de rezistentă ca să rămână în picioare la un vânt puternic. Şcoala o ignora, cu aripile răsfrânte pe spate ca o pasăre de pradă.

Semăna cu o pasăre cenuşie, cu un cioc ascuţit, care stă în cuib şi moţăie.

Nu puteam să văd bine aleea circulară şi mare, dar am văzut soclurile îmbrăcate în viţă-de-vie de la capătul ei şi am clipit, frecându-mă la ochi. Aş fi putut să jur că înainte fuseseră acolo şi nişte lei de piatră…

Nu, şopti vocea instinctului. Au fost, dar acum nu mai sunt. Care o fi fost motivul, nu ştiu.

Deodată mi-a apărut în minte o imagine vie, derulându-se în capul meu ca o melodie care îţi rămâne în minte.

Un leu gri de beton păşind încet în lumina soarelui care îşi aruncă razele printre copacii din pădure. Muşchii tari i se văd sub pielea tăbăcită şi netedă. Leul îşi întoarse gâtul greu şi îşi înălţă capul, căutând din ochii orbi, de piatră, cu gura deschisă. Dinţii argintii şi ascuţiţi ca nişte ace clămpăniră. Trase aer în piept, făcând frunzele de pe jos să se împrăştie. Simte ochi aţintiţi asupra lui şi nedumerirea îi încolţeşte în capul lui rece şi masiv. Are ochii unui Conducător, dar priveşte undeva în depărtare, şi coama de piatră se încreţeşte întinzându-i-se pe umeri

cu un sunet asemănător cu cel al particulelor de argilă umedă care se freacă între ele…

Imaginea se estompă. Am scuturat din cap să-mi limpezesc mintea. Trebuia să rămân vigilentă, căci acoperişul era abrupt peste tot în jurul meu şi plăcuţele de ardezie erau umede din loc în loc. Puteam să alunec şi să mă rostogolesc un pic înainte să cad peste margine, şi nu avea să fie distractiv pentru nimeni.

Mi-am împreunat mâinile sângerânde pe piept, dorindu-mi să-mi fi luat mănuşi. Dar tracţiunea n-ar mai fi fost aşa de bună. Uneori trebuie să mai înduri şi neplăcerile.

În ultimul timp făceam des asta.

Vântul şuiera printre culmile şi văile acoperişului. Unele plăcuţe lipseau, iar altele se înfundaseră, dar, una peste alta, acoperişul părea destul de solid. Mâinile îmi zvâcneau şi m-am abţinut din răsputeri să ne le duc spre medalion. Mi se tăie din nou răsuflarea, de data asta de mirare. Inima îmi bubui

o dată, de două ori şi o luă serios la galop. Mi-a luat o clipă de gândire până să-mi dau seama că nu eram speriată.

Nu, sentimentul era de fapt de fericire. Simţeam cum creştea în mine şi mă făcea să întind mâinile, cu degetele răsfirate. Pe chip îmi apăru un zâmbet larg. Nu-mi venea să cred. Sunt sigură că arătam ca o idioată, chinuindu-mă să-mi păstrez echilibrul pe o coamă de acoperiş cu mâinile întinse ca o acrobată de circ. Dar aici, cu vântul care vuia pe la urechi şi copacii care se înghesuiau spre silueta masivă şi gri şcolii, mă simţeam… ei bine, mă simţeam liberă. Trecuse ceva timp de când nu mă mai simţisem astfel.

Aici sus, nu eram decât eu şi vântul. Şi un zbârnâit care îmi făcea dinţii să vibreze, când mă străbătu o senzaţie care cu siguranţă era semn de transformare. De data asta era o senzaţie caldă, o strălucire care-mi aducea o stare de bine şi îmi alunga durerea. Mâinile nu-mi mai sângerau şi când mam uitat la ele, tăieturile în scară formaseră deja o crustă.

Mirosul de cupru al sângelui meu fu înghiţit de aerul proaspăt, care prevestea ploaie, dar mi se păru că simt un iz vag de parfum cald. Când am strâns pumnii, uşor, nu mă dureau mâinile şi nici crustele nu se crăpară.

Uau! Mă întrebam de ce nu era la fel şi pentru vânătăile şi rănile din interior. Dar acum şi acestea erau amorţite. Cea de-a doua natură a mea începea să se facă simţită, se ivea şi dispărea cu un sunet ca de aripi de bufniţă.

Oare aşa se simte maturizarea? Aş fi vrut să întreb pe cineva. Bunica îmi vorbise destul de târziu despre Adevărurile Vieţii şi tata îmi zisese în felul lui brutal ce considerase el că trebuia să ştiu – care se reducea la „Nu fi proastă!” şi Nu cumpăra tampoane ieftine, avem bani”.

Maturizarea asta de care se vorbea aici îmi aducea aminte de pubertate, când aveam o mulţime de întrebări şi nu aveam unde să mă duc să mă documentez. Poate că aş fi găsit la bibliotecă ceva

pentru fetele-djamphir curioase. Am râs, cu un sunet înăbuşit de mirare, şi m-am simţit din nou în pielea mea, mai mult decât mă simţisem vreodată în ultimele săptămâni.

După ce am stat o vreme acolo ca o idioată, mi-a trecut prin cap că mai bine aş începe să caut o cale să cobor de pe acoperiş. Aveam un plan, la urma urmei, iar acesta nu includea să pierd vremea pe aici toată ziua. Aşa că am renunţat să mai contemplez pădurea şi cerul şi să inspir fericirea din aerul rece, ciudat şi îmbibat de promisiunea ploii. Sentimentul nu mă părăsi când am început să cercetez dispunerea acoperişurilor, încercând să mi le imaginez ca fiind văile mici şi crestele care înconjurau casa bunicii. Dacă nimereai o poziţie avantajoasă, puteai să ajungi cam oriunde cu o busolă şi un pic de simţ practic. Tot ce-mi trebuia în acest moment era un pic de simţ practic…

Cât simţ practic avusesem să mă urc pe un acoperiş, nu ştiu. Dar m-am uitat bine şi am simţit că

mi se mai destinde un pic creierul, transmiţând semnale de trezire. Am aşteptat furnicătura care mă anunţa că nu era niciun pericol să pornesc la drum, şi pe unde să o iau.

Nu poţi niciodată să grăbeşti lucrurile astea. Din acelaşi motiv pentru care nu poţi să întrebi un pendul ceva ceţi doreşti foarte mult să afli. Dorinţa face un ecran în faţa răspunsului real, care se poate să fie ceva ce nu vrei să auzi. Că trebuie să te liniştești, să te detaşezi de răspuns cât mai mult posibil. Însă nu e la fel şi în cazurile în care ai disperată nevoie de intuiţie când eşti la ananghie, când trebuie doar să te detaşezi de ţipetele din jur şi să asculţi vocea tmidă a certitudinii.

Bunica spunea mereu că pendulul îţi spune uneori ce vrei să auzi, ascunzând restul. Simţul practic, spunea ea mereu. Ha! E rar ca dinţii în gura unei babe!. Trebuie să-ţi intre bine în cap, scumpo!

Mă năpădi un dor nebun de casă, atât de pătrunzător şi de fierbinte, încât aproape mă dărâmă.

Tânjeam să fiu iar în căsuţa bunicii din Apalaşi, să ascult uruitul şi bufnetul sec al vârtelniţei în serile reci şi să miros ce pregătise ea pentru cină şi soluţiile cu care spăla ferestrele şi podelele. Coada-şoricelului, lavandă, trandafir sălbatic. Tot timpul spăla podelele şi geamurile. Dar seara venea şi vremea când se întuneca prea tare ca să mai poţi să lucrezi afară, când bunica torcea şi eu mă lăsam pe spate în canapeluţa de două persoane şi mă holbam la cuptorul de fier. Era cald, eram în siguranţă şi nu trebuia să o aştept pe bunica să vină să mă ia. Ea era mereu cu mine.

Furnicăturile spasmodice din plexul solar se făcură simţite. Am cercetat mai bine acoperişul şi am văzut cum puteam să cobor. Nu părea să fie cine ştie ce: trebuia să merg în zig zag peste câteva porţuni de pantă abruptă şi era o parte descendentă pe o porţiune lungă, ca o galerie. De acolo puteam să sar într-un unghi protejat, folosind două – ce erau, tomberoane? Nu puteau fi altceva, erau chiar în spatele bucătăriei. Poate că aş putea chiar să trag cu ochiul înăuntru şi să

văd cine gătea în spatele perdelei de aburi.

Şi cum aveam să urc înapoi în cameră? Eşti deşteaptă foc, dar cum intri înapoi în şcoală?

N-ar fi o problemă să intru. Aş bate la uşa de la intrare.

Or mă lase să intru până la urmă, nu?

M-am gândit la leii de piatră care lipseau şi nu mai eram aşa de sigură. Dar era prea târziu ca să dau înapoi acum. O să găsesc eu ceva. Mi-am privit iar mâinile zgâriate şi am pornit la drum.

Nu era greu să intri în debarcader. Avea o uşă simplă de lemn, un zăvor mâncat de rugină pe care probabil atârnase odinioară un lacăt şi care acum era desfăcut larg. Am căutat un semn cum că ar locui cineva aici, dar n-am găsit. Am împins uşa uşor cu piciorul, tresărind la scârţâitul încuietorilor ruginite, şi am păşit înăuntru. Cuţitul cu arc se ivea din buzunar şi îmi doream să fi avut o armă ca să pot cerceta locul.

Întreaga construcţie era într-o stare de decădere totală. O barcă se scufundase, putrezind sub apa ca de

hârtie pergaminată care clipocea în bazinul din centru. O alta era suspendată de nişte lanţuri ruginite. Arăta de parcă n-ar mai fi pus nimeni mâna pe ea de mai bine de douăzeci de ani. În părţile laterale ale bărcii se căscau găuri şi lanţurile nu păreau prea solide.

Colacii de frânghie din colţuri erau mâncaţi de putregai, înăuntru mirosea a putregai şi mucegai şi mai era izul de fier al apei de râu în care se topise zăpada. Podeaua se lăsa sub paşii mei precauţi.

Şi de partea cealaltă a golfului unde barca cu vâsle se legăna pe fundul acoperit cu nisip sub o pătură grea, apăru el.

Christophe ieşi din umbră. Ochii lui albaştri luceau acum că nu mai avea şuviţe blonde, tunsoarea lui sofisticata parcă nu i se mai potrivea. Mâinile îi căzură de-a lungul corpului, ca şi cum le-ar fi ţinut ridicate până atunci. Ce planuia să facă? Credea că eram vreun duşman?

Fierbeam înăuntrul meu şi am scos un ţipăt ascuţit, de fată. Cuţitul se deschise în acelaşi timp.

Minunat, asta mai lipsea! Toată practica pe care o făcu sem pentru acest moment nu-mi mai era de niciun folos acum, şi am rămas locului lângă un teanc de cherestea mâncată de umezeală şi putregai, holbându-mă la el.

— M-ai minţit.

Vocea mea suna de parcă mi-ar fi tras cineva un pumn zdravăn.

— De obicei „Bună!” e o introducere mai potrivită.

Ridică un umăr şi îl lăsă în jos. Mă ajunse o răsuflare care mirosea a mere şi scorţişoară, mă lovi în cerul gurii şi îmi zgândări foamea de sânge.

— Şi cu ce spui tu că te-aş fi minţit, Dru?

De fiecare dată când îl vedeam, era ca şi cum aş fi uitat ce trăsături avea, cum se îmbinau toate, fiecare linie şi plan al feţei bine proporţionate.

— Ai spus că eşti doar o şaisprezecime vampir! Ai spus ca ţi se spune că eşti corcit pe jumătate, dar de fapt, tehnic vorbind, eşti doar a şaisprezecea parte

vampir!

— Ce spui tu acolo? Îmi ţii un curs de genetică?

Chipul i se posomorî. Era evident că-şi dăduse seama unde urma să ajungem.

Timp de o secundă care parcă nu se mai termina, m-am gândit cât de bine m-aş simţi să-l lovesc, să dezlănţui furia care îmi clocotea în piept şi să văd dacă mai putea să mă bată atât de uşor.

— Sergej.

Numele mă făcu să simt o ţepuşă de gheaţă care îmi străpunse capul. Era ură.

— E tatăl tău.

Christophe tăcu chitic. Ochii îi ardeau. Îşi ţinea degetele mari agăţate de buzunarele blugilor, dar avea mâinile încordate şi umerii rigizi sub nelipsitul lui pulover negru. Se holbă la mine o clipă, cu capul înclinat într-o parte, ca şi cum i-ar fi trecut prin cap o idee bună şi o rumega bine înainte de a trece la acţiune.

Într-un final, vorbi.

— Cine ţi-a spus?

Am înghiţit cu noduri, lăsând cuţitul mai jos. Lama lui scânteie o dată în fâşia de lumină crudă. Oh, Doamne! Tu i-ai ajutat s-o omoare pe mama? Spune-mi. Trebuie să aflu. Trebuie să aflu ceva concret. Orice.

— Cine? A, nimeni. Doar Anna. Altă svetocha. Ca şi mine. Ai uitat să-mi spui şi asta? Ea a spus că…

— Ah, Anna. Nu face altceva decât să împroşte cu venin. Îşi arătă colţii, dar nu mârâi.

— Nu eu am vrut să mă nasc cu o aşa descendenţă, Dru. Aşa cum nici tu nu ai cerut să te naşti svetocha.

Îşi arătă dinţii şi începură să-i apară şuviţe blonde în pai. Erau semne de transformare.

— Totuşi, ar trebui să fii recunoscătoare. Puterea tatălui meu mi-a fost transmisă şi mie şi ăsta e motivul pentru care încă mai eşti în viaţă şi mai ai putere şi să vii cu acuzaţii.

Îşi bombă pieptul.

— Ce cauţi aici? Ar trebui să te supravegheze cineva în timpul zilei.

Da, bine. Aşa cum ar trebui să mă vegheze şi când e Restricţie. Se pare că funcţionează de minune!

— Am reuşit să ies din cameră fără să fiu văzută. Nu mi-ai lăsat tu asta?

Am scormonit în buzunar după bilet, dorindu-mi dintr-odată să pot să scot din nou lama cuţitului.

— În noaptea în care am fost… atacată?

— Atacată? Şi… Anna.

Încă avea părul negru şi colţii nu i se retraseră.

— Povesteşte-mi!

— Vreau să ştiu…

Inima îmi urcase din nou în gât.

Nici măcar nu l-am văzut când s-a mişcat. Într-o clipă era tocmai în partea cealaltă a debarcaderului. În clipa următoare, suprafaţa argintie a apei care acoperea barca scufundată se tulbură şi

Christophe apăru chiar în faţa mea. Am sărit înapoi, lovind cu umerii uşa. Nasul lui era foarte aproape de al meu. Mâinile lui loviră surd lemnul uşii şi încheieturile îmi atinseră umerii care şi aşa mă dureau. Mă învălui un miros de mere.

Doamne! Era aşa de rapid! Şi ochii lui ardeau. Semnele transformării se estompau. Şuviţele blonde îi luciră când o rază rătăcită de soare îi mângâie părul.

— Ce crezi că vrei să ştii? Dacă voiam să te trădez, milna, aş fi putut s-o fac. Uşor chiar. Dacă aş fi vrut să te rănesc, aş fi făcut-o deja. Aş fi putut…

Se opri. Mă apucă de încheieturile mâinilor. Cuţitul se ridică şi el îl fixă cu vârful pe pieptul lui, pe partea stângă.

— Uite. Aici e locul. Între coastele astea două. Bagă cuţitul şi răsuceşte dacă poţi. Nu ezita, Dru. Dacă tu chiar crezi că sunt un pericol pentru tine, implântă cuţitul! Te ajut eu.

I Se dezveliră dinţii şi mă strânse şi mai tare. Împinse cuţitul şi eu m-am surprins smulgându-l. Nu

puteam să-i dau drumul. Îl ţinea cu prea multă forţă. Degetele mele julite mă dureau şi se retraseră.

El încercă din nou, trăgând. Vârful cuţitului îi atinse puloverul. Acelaşi pulover negru subţire cu anchior pe care-l purta mereu, fie că era cufundat până la brâu în zăpada din Dakota, fie că era gerul crunt de aici.

— Hai, dă-i bătaie!

Răsuflarea lui îmi atingea faţa.

— Fiecare djamphir e tehnic doar o şaisprezecime vampir. Dacă s-ar depăşi procentul, am fi nosferatu. Dacă ar fi mai puţin, am fi nişte creaturi malformate, nici măcar umane. Are legătură cu perechile de gene; nu pretind că sunt om de ştiinţă. A fost o glumă. Dar n-ai decât să-ţi foloseşti cuţitul, milna!

Am încercat să-mi desfac degetele. El nu mă lăsa. Stăteam aşa, el trăgând înainte şi eu înapoi, până când îmi dădu drumul la mână. Îşi sprijini palmele pe lemnul uşii pe care stăteam rezemată.

— Acum eşti mulţumită?

Am deschis gura. Cuţitul căzu atârnând în mâna mea inertă. Nu-mi venea în minte nimic ce să zic. El aşteptă. Sunetul apei care clipocea sub jumătate din podeaua debarcaderului, atingându-i pilonii putreziţi, era ca o şoaptă rece, de mătase.

Am coborât privirea şi m-am uitat la gâtul lui. Mărul lui Adam i se mişcă când înghiţi. Când vorbi, folosi acelaşi ton persiflant, profesional, pe care îl avea când ne cunoscusem.

— Acum hai să vorbim despre ceva util. Ai fost atacată, zici? Când? Prima dată spune-mi despre asta. Pe urmă de Anna.

Îmi smulse biletul din mână inertă, îl duse la nas şi înspiră. Dar nu se dădu deloc înapoi şi biletul dispăru în buzunarul de la spate. Ca prin magie.

— Ah, Dylan! Bătrân şiret! Ăsta era odată locul nostru de întâlnire.

— Eu… Poftim? Doamne!

De ce-mi lăsa Dylan bilete pe pernă? Dar acum

aveam răspuns la una dintre ghicitori.

Christophe se aplecă spre mine, punându-şi din nou mâinile pe umerii mei.

— Mă asigură de loialitatea lui. Emoţionant. Şi în acelaşi timp îţi dă un motiv să ieşi din lesă în timpul zilei, ceea ce nu sunt prea sigur că-mi place. Hai, spune. Când s-a întâmplat?

I-am povestit toată păţania, uitându-mă pe furiş la faţa lui. Era un fel de uşurare să-mi dau drumul, ca atunci când străpungi cu un cuţit un focar de infecţie sau storci un coş. Dar e şi cam greu să vorbeşti cu un djamphir care se uită fix la tine. Mai ales când îi vezi semne de transformare şi caninii îi ating buza inferioară, lăsând gropiţe mici. Întregul corp se încordă când am ajuns la partea despre Ash şi vampir. Mă tot gândeam ce puteam să fac dacă se înfuria – puteam săi dau un brânci în apă şi să o rup la fugă?

Vocea începu să-mi tremure când am ajuns la partea în care Ash mă mirosea. Doar atât, mă mirosea. Şi sfâşiase vreo caţiva vampiri, care spuseseră că

Stăpânul voia ceva.

Nu trebuia să fii mare geniu ca să-ţi dai seama că Stăpânul era Sergej. Sau să-ţi dai seama ce voia cu „căţeaua aia mică”.

— Moj boze! şopti Christophe. Eşti sigură? Eşti sigură că era el?

Am dat din cap. Era aşa de aproape de mine că de-abia puteam să respir. Era exact ca şi cum aş fi stat lângă un cuptor în care se cocea plăcintă cu mere puternic condimentată.

— El l-a muşcat pe Graves, l-aş recunoaşte oriunde…

— Moj boze, repetă el, apoi mă înşfacă de umeri.

Eram nelămurită, dar m-am trezit strânsă în braţe cu putere. Mă cuprinse cu mâinile şi îşi sprijini bărbia pe creştetul capului meu. Nu era la fel de înalt ca Graves, dar era vânjos şi extrem de cald, parcă scotea flăcări pe sub haine.

— Probabil că i-a omorât pe toţi, altfel Sergej

ar mai fi trimis şi alţii. Acum e doar o chestiune de timp.

Părea că vorbea cu el însuşi. Eu încremenisem. Nu mai stătusem aşa de aproape de cineva în ultimul timp în afară de Graves, şi mă simţeam ciudat.

Mă încerca o senzaţie stranie, de căldură. Mă încălzisem peste tot, de parcă fusesem înmuiată în ulei. Era cam ca atunci când mă îmbrăţişa tata, lucru care nu se întâmpla prea des, ci doar atunci când făceam un lucru foarte bun. Dar mai era ceva în plus. Tata nu mirosea a plăcintă de mere şi nu mă strângea atât de tare încât să-mi pârâie oasele, şi nici nu-mi respira în păr. Îi simţeam răsuflarea caldă pe cap – acum îşi cufundase bărbia într-o parte şi îi simţeam palmele pe spate. Medalionul, strivit între noi, pe coşul pieptului, se simţea ca o umflătură tare care îmi anunţa un pericol.

— Doamne sfinte!

Braţele nu i se încordară, dar corpul era încă încordat, încercam să-mi dau seama exact ce simţeam.

Dintr-odată mi-a picat fisa. Era sentimentul de siguranţă. Christophe n-avea de gând să lase pe nimeni să-mi facă rău. Nu ştiu când am început să cred lucrul ăsta şi să nu-mi mai fie frică de el, dar aşa era. Aşa simţeam când auzeam camioneta tatălui meu huruind pe aleea din faţa casei noi şi străine, când se întorcea să mă ia cu el. Ca atunci când cineva urma să ia în mâini situaţia şi eu puteam să mă relaxez un pic şi să mă las pe mâinile lui.

Era ca şi cum îmi ştiam din nou locul în lume.

Am stat aşa o vreme amândoi. Eu şi Christophe. Am tras în piept mirosul de plăcintă cu mere, iar restul nu mai conta. Debarcaderul scârţâi puţin în lumina slabă a soarelui şi nu puteam să văd nimic, pentru că faţa mea era îngropată în scobitura gâtului, între gât şi umăr, şi-mi băgasem nasul în adâncitura de deasupra claviculei.

Apropierea dintre noi nu mă deranjă pe cât mă aşteptam.

— Ascultă-mă, spuse el într-un final, de parcă

cu l-aş fi contrazis. Mă asculţi, vrăbiuţo?

Nici nu puteam să vorbesc. Am încuviinţat timid din cap, pentru că – ce ziceţi de ciudăţenia asta – nu voiam să-mi dea drumul. Se trase puţin înapoi, doar cu partea de jos a corpului şi mă temeam că focul din obraji o să mă învăluie cu totul, căci bănuiam eu din ce motiv.

Uau! Oh, uau!

— O să te duc la o intrare sigură. Du-te înapoi în cameră – nu-ţi face griji dacă te vede cineva. În momentul ăsta, nu contează. Va trebui să te rog să aştepţi, Dru. O să fiu plecat o zi, poate chiar trei sau patru; trebuie să fac nişte aranjamente pentru evadarea ta. O să ai încredere în mine?

Ştii, dacă m-ar fi întrebat aşa prima dată – serios, nu în bătaie de joc, cu vocea aproape tremurândă – i-aş fi dat de bunăvoie cheile de la maşină. Sau poate că aşa gândeam acum, pentru că stătea aşa de aproape de mine şi pentru că tremura. Amândoi tremuram. Tremuratul mă scutura cum

scutură vântul frunzele de plop.

— Anna a spus că ai trădat-o pe mama. I-ai spus lui SSergej unde s-o găseas…

N-am putut să-mi termin fraza, pentru că el mă strânse tare în braţe. Aproape că mi-era teamă să nu mi se rupă oasele. Mi-a ieşit tot aerul din mine, aşa cum stăteam, cu nasul în gâtul lui.

— Niciodată, mârâi el, n-aş fi făcut aşa ceva. Niciodată. Mă înţelegi? La naiba, Dru! N-am putut s-o salvez, dar pe tine o să te salvez, îţi jur.

Şi ştiţi ceva? L-am crezut.

Ce fată nu l-ar fi crezut?

Capitolul 15

Două ore mai târziu, mergeam tiptil pe hol. N-am văzut pe nimeni în faţa camerei mele, dar am simţit că el fusese acolo. Am intrat înăuntru şi am zăvorât bine uşa. Şi se părea că scăpasem. Christophe îmi spusese să nu-mi fac griji că mă vede cineva întorcându-mă – să ieşi din clădire fără să fii prins era problema.

Situaţia îmi aducea aminte de tata. Să ne descotorosim de o coadă sau de urmăritori era pentru noi a doua natură, şi era mai bine să ţi se piardă urma la plecarea de la întâlnire, ca să nu mai compromiţi şi pe altcineva. Mi-aş fi dorit să fiu o muscă pe perete când i s-a spus lui Dylan că mă observase când mă întorceam în cameră. Era amuzant, într-un fel ironic şi macabru.

Aşteaptă-mă, îmi spusese Christophe. O să mă întorc după tine imediat ce aflu… când o să am un loc sigur pentru tine. Ai încredere în mine?

Era ca atunci când tata îmi lăsa o bancnotă de cincizeci de dolari şi îmi spunea să-mi fac exerciţiile de tai chi. Dar mă treceau valuri fierbinţi de câte ori mă gândeam la îmbrăţişarea lui Christophe. Mă lua când cu cald, când cu rece, ca atunci când deschizi când robinetul de apă caldă, când pe cel de rece. Aşa am ţinut-o toată ziua însorită şi toată seara, şi era cât pe ce să nu aud soneria de trezire. Eram prea ocupată să-mi dau seama exact de unde veneau valurile acestea alternante. Termostatul meu intern era dat rău prste cap.

Cantina era un haos de zgomote în valuri. Graves îşi puse tava jos.

— Am o idee.

— O, Doamne!

Mă uitam în farfurie. Nimic din ce era acolo nu arăta nici pe departe apetisant.

— Ia zi, ce idee ţi-a mai venit?

Cantina răsuna de zgomot. Graves mă studie cu atenţie.

— Doamne! Eşti palidă!

Să nu spui nimănui. Nici măcar lui Dylan. Dar dacă o să mai fie vreun atac, încearcă să dai de el. Nu sta în cameră! Aici Christophe zâmbise amar. Buzele i se arcuiseră doar puţin. Sau dacă spui cuiva, vrăbiuţo, asigură-te că ai uşa baricadată.

— E doar… nu ştiu.

Acum mă lua cu rece. M-am cutremurat. Întreaga încăpere era prea zgomotoasă şi prea luminată. Băieţii îmi tot aruncau câte o privire, deşi de îndată ce Graves s-a aşezat la masa mea, şi-a văzut fiecare de treaba lui. Şi nu mă mai priveau decât pe furiş, nu făţiş. Mai puţin Lunganul, care se holba la mine pe sub bretonul lui emo până când ni s-au încrucişat privirile şi s-a uitat imediat în altă parte. Şi el era tocmai în partea cealaltă a cantinei.

Dibs nu apăruse încă. De fapt… ei bine, îmi cam era dor de el. Mă obişnuisem cu timiditatea lui incurabilă.

— Te simţi bine?

Lam văzut pe Christophe din nou. Cuvintele îmi stăteau pe limbă.

— Da.

Încă mi-era frig. Nici chiar faptul că părul îmi stătea bine şi nu se mai înfoiase nu mă făcea să mă simt mai bine. Îmi strânsesem toată coama la spate într-o coadă împletită şi uitasem imediat de el.

Aşa cum vă imaginaţi, din clipa în care părul meu se comportă bine, mă apucă şi valurile de căldură. Şi de când păstrez mai multe secrete decât aş fi crezut vreodată că e posibil. Doamne!

— Sigur? Arăţi…

— E din cauza camerei mele.

Minciunica, pe jumătate adevărată, îmi lăsă un gust neplăcut în gură. O simţeam murdară.

— M-am mai gândit. Cineva trebuie să aibă chei. Ba chiar mai mulţi. Nu pot să încui broasca decât pe dinăuntru, dar e posibil ca cineva să aibă o cheie şi care să poată să facă astfel. Am şi un lanţ şi un zăvor, dar sunt vechi amândouă şi uşa nu rămâne

în picioare dacă îi dai un picior. Şi ritualul de protecţie nu-i ţine la distanţă pe djamphiri şi pe vârcolaci. Pe Christophe nu l-a oprit.

Când i-am pronunţat numele am simţit o ciupitură în locul care deja mă durea. L-am văzut. M-a strâns în braţe şi… Doamne, Graves. Tu nici măcar nu mă placi în felul ăla, dar tot nu pot să-ţi spun despre Christophe.

— Corect.

Graves se holba la hârtia din faţa lui, muşcându-şi uşor buza inferioară cu dinţii de un alb strălucitor. Nu fuseseră atât de albi înainte. Aşa îşi asigurau vârcolacii dantura – lasă-te muşcat şi nu o să mai fie nevoie niciodată să-ţi fao griji în legătură cu caninii.

— Nu faci decât să te sperii singură.

Doar asta să fie? Dacă aşa e, chiar funcţionează. Spectaculos de bine. Mi-am adus umerii în faţă. Cât timp aveam săi aştept pe Christophe să vină să mă ia, urma să-mi macin nervii bine de tot.

— Serios, insistă Graves. Aici eşti destul de în siguranţă. Dacă vampirii ar plănui să te omoare, ar putea s-o facă mai uşor dacă ai fi singură, pe fugă, fără să ai pe nimeni care să aibă grijă de tine.

— Nu ştiu să mă vegheze cineva aici, am bălmăjit eu cu nasul în farfurie. Uite ce s-a întâmplat azi.

— Trebuie să te vegheze cineva – unii profesori. Doamne, Dru, şi eu stau cu ochii pe tine.

Luă burgerul din farfurie şi înfulecă o înghiţitură zdravănă. Mestecă în timp ce se uita cu luare de seamă la mine, cu aerul unui om care consideră subiectul închis.

Asta nu reuşi decât să mă facă să mă simt mai prost. Fusese muşcat din cauza mea şi era aici din cauza mea – nu conta că el credea că era un loc mai bun decât cele în care fusese. Lumea Reală nu era de joacă, şi putea să fie omorât a doua zi sau chiar în noaptea aceea dacă un grup de vampiri ataca din nou.

Şi Christophe. Secretul îmi stătea pe buze. Am

înghiţit în sec până când acesta coborî în stomac ca o piatră.

Trebuia să spun ceva despre el. Poate că Graves avea să ghicească şi nu mai eram nevoită s-o spun cu voce tare.

— De ce ne-a trimis Christophe aici?

Am luat furculiţa şi am înfipt-o în mormanul de salată din farfurie. Presărasem nişte dressing cu brânză albastră peste ea, dar nici acum nu arăta nici pe departe apetisantă; ce n-aş fi dat pentru o clătită ca cele pe care le făcea tata sau pentru un chili făcut în stilul lui! Sau o porţie zdravănă din puiul şi găluştile bunicii. Sau pui fript şi salată de varză, cu biscuiţi făcuţi după reţeta pe care o învăţasem şi eu.

— M-am gândit şi eu la asta.

Asta era bine, pentru că nu mai aveam nicio idee. Secretele care mă apăsau şi care se luptau să iasă la lumină dădură peste ghemul fierbinte care îmi clocotea în piept şi se retraseră. Nu-l întrebasem pe Christophe nici jumătate din ce voiam să-l întreb.

Dăduse zor să mă aducă înapoi la Şcoală şi dispăruse să „facă aranjamentele necesare”.

— Şi?

— Poate că n-a vrut să ne trimită exact aici. Asta e o şcoală mică. Trebuie să mai existe şi altele. Dacă am nimerit în alt loc, unde nu era plănuit?

Am întors chestiunea pe toate părţile în minte. Ar avea sens, mai ales dacă Anna voia să-l acuze că a omorât-o pe mama. Dar de ce? De ce toată intriga asta melodramatică? De ce ar fi nevoie de toate porcăriile astea?

Nu aveam niciun răspuns şi m-am întors în prezent tresărind.

— Dar m-a găsit. A intrat chiar pe fereastră.

— Şi dacă nu poate să intre din cauza pazei pe care au pus-o profesorii? Locul ăsta e mai păzit ca Fort Knox! Şi poate că nu-l interesează binele tău, Dru.

E la debarcader, sau a fost. Şi a zis că niciodată n-ar… şi dacă ai fi fost acolo… Dar gândul ca Graves

să fie martor când m-a strâns Christophe în braţe mă făcu să încerc o senzaţie ciudată şi şovăielnică de vinovăţie. Am simţit cum mi se încleştează maxilarul cu încăpăţânare.

— M-a salvat de Sergej.

— Dar ar fi putut să facă asta dintr-o mie de alte motive pe care nu le cunoaştem. A chemat Ordinul şi a spus că face parte din el, dar sunt destui oameni aici care cred că e un fel de trădător. Şi…

Dar tăcu din gură şi mai luă o înghiţitură gigantică. Părea că-i era foame şi se lăţea în umeri. Acum nu mai era slab, ci musculos. Ca ceilalţi băieţi-vârcolaci, lat în umeri şi cu şoldurile înguste.

— Uite ce e, am o idee.

Mi-am băgat capul şi mai mult între umeri.

— Tu nu înţelegi. Nici măcar nu mai pot să dorm nicăieri în siguranţă.

— O să furăm un scaun zdravăn şi o să fixăm clanţa.

Chiar dacă au chei, nu pot să intre. Şi în felul

ăsta uşa o să fie mai greu de dărâmat. Nu-i aşa?

Era o soluţie atât de simplă şi evidentă, încât mă simţeam o idioată.

— Ah, da.

Asta dacă nu sparg uşa, dar sunt sigură că m-ar trezi zgomotul. Şi aş ieşi iar pe fereastră. Minunat!

— Cred c-ar fi o idee.

— Bun. Deci problema s-a rezolvat.

Îmi aruncă o privire piezişă.

— Te simţi bine?

Nu, nu mă simt. Toată lumea mă minte, sunt debusolată, toate sunt cu susul în jos, şi acum mă mai simt şi idioată. Şi, colac peste pupăză, simt că te mint până şi pe tine. Am alungit gândul şi am împins farfuria din faţa mea.

— Da. Şi ce idee grozavă spuneai că ai?

Mi-a spus şi m-am bucurat şi mai mult că nu mâncasem nimic. Ne-am tot contrazis până când a sunat soneria şi Graves a plecat la următorul curs.

M-am dus să fur un scaun. Nu mă ţineam deloc

de treaba cu mersul la ore zilnic, dar scaunul era mai important. Şi dacă cineva, unul sau mai mulţi, încercau să mă omoare, un scaun ar fi mai de folos decât o oră de curs. Cel puţin aşa o să pot să dorm.

Dacă tot mă pornisem, am încercat să găsesc o soluţie să intru prin efracţie în sala de arme şi să-mi iau pistolul înapoi. De îndată ce intram din nou în posesia unei arme de foc, aveam să mă simt mai bine în mai multe privinţe. Dacă mai veneau şi alţi vampiri să ne atace sau venea altcineva după mine cât timp Christophe era plecat, o armă mi-ar fi fost de mai mult folos decât un scaun sau un cuţit cu arc.

Am cărat scaunul pe scările lungi, în spirală, l-am adus în cameră şi m-am oprit după doi paşi.

Cineva fusese în camera mea. Mi-am dat seama chiar dacă nu era nimic mişcat de la locul lui. Nici măcar praful nu fusese deranjat, dar în cameră era un miros ciudat.

Mă lua când cu cald, când cu rece. Niciuna dintre senzaţii nu birui. Am dat drumul scaunului pe

mocheta decolorată şi am dus mâna spre cuţit, dar m-am oprit la jumătatea drumului. Acum nu mai era nimeni aici; ghemul din mintea mea se relaxă şi trimise tentacule sensibile care mă informară despre acest lucru. Am închis uşa şi m-am uitat sub pat, dând la o parte stratul de praf.

Malaika era încă la locul ei. Se vedea lemnul uleios care lucea stins. Şi portofelul tatălui meu era la locul lui. Dar şuviţa de păr a lui Christophe pe care o pusesem pe noptieră dispăruse.

Inima îmi sări în gât. Mă holbam la marginea noptierei vopsită în albastru, simţind că mă ia din nou cu rece. A trebuit să strâng tare din dinţi ca să nu-mi clănţăne.

Pe marginea noptierei se prinsese de lemn o şuviţă aurie de păr creţ. Erau o grămadă de tipi blonzi cu părul creţ la Şcoala asta – Dibs, Blondinul, profesorul, Irving…

Care dintre ei să fie cel care a intrat la mine în camera?

Am stat ghemuită acolo mult timp, cu braţele încolăcite în jurul corpului. Frigul biruise în cele din urmă şi nu voia să-mi mai iasă din oase.

Capitolul 16

Chiar am reuşit să apuc câteva ore de somn cu scaunul de lemn proptit de clanţă. De îndată ce l-am pus acolo, am simţit o senzaţie intensă de uşurare, care însă nu dură mult. Am mers împleticindu-mă spre pat, am căzut pe el, şi m-am mai trezit doar când o geană de lumină slabă şi rece, de dimineaţă, care se chinuia să pătrundă prin ceaţa de afară şi geamul ferestrei, atinse partea de jos a patului.

Ceasul meu interior era deja dat peste cap, aşa că nu părea să conteze. În plus, avantajul de a umbla pe timp de zi era că nu aveai să întâlneşti niciun vampir şi că majoritara profesorilor dormeau.

Stăteam în faţa oglinzii de la baie şi inventariam fiecare înjurătură pe care o ştiam.

Poţi s-o faci, mi-am spus în sinea mea pentru a suta oară.

Nu e mare lucru. Lumina soarelui îmbibată de ploaie se chinuia să pătrundă pe fereastra camerei

albastre. M-am uitat din nou la tenişi şi mi-am frecat mâinile de pulover. Am măsurat lungimea camerei, m-am lăsat în genunchi să mă uit sub pat şi am văzut curbele de lemn lucioase ale săbiilor pe care se aduna praful.

Când o să se întoarcă Christophe? Imediat ce mi-am pus această întrebare, am şi alungat-o din minte. Nu era niciun motiv să nu încerc să aflu cine era pe urmele mele şi, ca să fac asta, aveam nevoie de aliaţi. Băieţii-djamphir nu aveau să-mi fie de niciun ajutor. Nici vârcolacii, iar Graves a spus…

Chiar în acel moment se auziră două bătăi în uşă. Am sărit din pat, am alergat la uşă şi am deschis-o cu putere. Era Graves. Holul era cufundat în semiîntuneric şi i se vedeau ochii verzi lucind sub claia de păr rebel. Scutură din cap ca să-şi dea părul din ochi şi-mi aruncă un zâmbet feeric, apoi îşi puse degetul la gură.

Am încuviinţat. Aruncă o privire critică şi grăbită la ţinuta mea – blugi, o bluză de corp peste

care îmi trăsesem un pulover mare de lână gri, tenişi, medalionul mamei ascuns la loc sigur – şi ridică din umeri.

Presupun că s-a gândit că avea să-mi fie frig sau ceva de genul ăsta, dar eu ştiam mai bine. Dacă aveam de gând să facem ce ne propusesem, sigur urma să mă treacă toate apele.

Nu e mare lucru. Hai, Dru! Ia-ţi inima în dinţil

Şi în plus, chiar mă simţeam rece înăuntru, o răceală care nu trecea cu toată lâna din lume pusă peste mine. Cine ar veni în camera mea să-i ia şuviţa de păr a lui Christophe şi să lase în loc una de-a lui? Nu avea sens.

Doar dacă nu cumva fusese Blondinul, profesorul, ori el avea motiv să spună cuiva – poate Annei – că fusese Christophe în camera mea. Nu ştiam ce urma să se întâmple în cazul ăsta, dar probabil că avea să fie neplăcut.

Dar sigur până acum aş fi fost trezită din somn şi luată la întrebări, nu? Am încercat să-mi spun în

sinea mea să mă relaxez, că urma să găsesc eu o soluţie. Nici eu nu mai credeam în încurajările mele.

Şi ce naiba aveam de gând să fac? Dar acum nu mai puteam să dau înapoi. Şi Graves…

Îmi făcu semn să-l urmez. Am ieşit din cameră şi l-am urmat pe hol. Ne furişam prin şcoala adormită, scăldată în lumina soarelui. Din când în când, el se oprea şi ridica mâna şi aşteptam puţin, sau o lua pe alt drum.

Părea că explorase serios clădirea în ultimele trei săptămâni. Dar nu mă mira. Să cunoşti terenul e o deprindere strategică bună şi aveam o idee destul de bine conturată şi despre amplasament. Ar fi trebuit să fiu şi mai informată, să plec să fac explorări în loc să pierd vremea în faţa sălii de lupte sau să zac deprimată în camera mea.

Dacă şi cu parcă! Şi-n plus, nu o să mai stai pe aici prea mult. Păşeam încet, respirând pe gură şi ne-am trezit în cele din urmă pe un coridor cu podeaua de beton undeva în subsolurile clădirii.

Graves o lua când la dreapta, când la stânga, aparent la întâmplare. Am luat-o la un moment dat la dreapta, într-o înfundătură, unde era o uşă simplă încastrată în perete. Graves întinse mâna, ridicându-se în vârful picioarelor, şi meşteri ceva la cutiuţa de plastic care atârna pe perete deasupra uşii. Firele ieşiră, pocni din degete şi deschise uşa cu un zâmbet larg pe faţă. Soarele de dimineaţă năvăli înăuntru şi am ieşit amândoi din Şcoală.

Am inspirat adânc. Mirosea a frunze putrezite şi a praf umed. Vântul, care îmi atingea buclele rebele, mirosea a ploaie. Lumina îmi dădea o senzaţie plăcută, revărsându-se peste mine. Probabil că avea să se lase din nou ceaţa spre amiază, dar deocamdată era un cer senin, albastru şi un soare care semăna cu o monedă alb-gălbuie foarte îndepărtată. Norii albi şi fibroşi din înaltul cerului măturau părticica de zare pe care o vedeam printre copacii atât de deşi.

Probabil că primăvara avea să fie frumos aici. Păcat că nu rămâneam mai mult să văd.

Graves închise uşa cu un clic.

— Hai, aproape am întârziat.

— N-o să fiu în stare niciodată să refac drumul pe care am venit, am bălmăjit eu.

— Păi data viitoare n-o să mai fie la fel. Să ştii că ei sunt cu ochii pe tine. Eu pot să ies mai uşor.

— Da, că doar sunt foarte valoroasă, nu?

Şi mai e o svetocha. Dar încă nu-i spusesem nici despre chestia asta. Nu-mi părea o idee prea bună. Încă se mai dădeau lupte în mine în legătură cu ce să-i spun despre faptul că cineva îi furase şuviţa lui Christophe.

Două lucruri mă opreau. Ce ar putea el să facă şi, dacă mă întreba de ce lăsase Christophe şuviţe de păr la mine în cameră, ce aveam să-i zic?

Ce aş fi putut să-i zic?

Mă apăsau secrete din toate părţile.

Sunt bună la ţinut secrete, de când a murit bunica am tot ţinut secrete. Dar e mult mai uşor să le păstrezi când mai e cineva care le ştie şi care respiră

în aceeaşi cameră cu tine. Dacă porţi singur povara lor, e ca şi cum ai avea o greutate spinoasă imensă care îţi apasă pe umeri şi pe piept, de care nu poţi să te descotoroseşti nici măcar atunci când dormi.

Graves scoase un oftat de om sătul. Aproape că semăna cu Dylan acum.

— Încep să cred că se petrece altceva aici. Tu ar trebui să fi antrenată să supravieţuieşti, nu? Toţi sunt programaţi pentru muncă brută, infanterie. Trupe de şoc. Dar în clipa în care apari tu la un curs – în afară de cel al lui Kruger – începe să se vorbească despre floricele pe câmpii şi puştilor li se dă liber în ziua respectivă. E ciudat. Ca şi cum ar aştepta ceva.

Kruger? Se referă la Blondinul care ţine cursul de istorie? Asta mă făcu să mă simt puţin mai bine – dacă încerca cu adevărat să mă înveţe, poate că n-ar fi venit la mine în cameră. Iar m-am lovit de întrebarea cine ar fi putut s-o facă şi m-a apucat disperarea.

— Christophe a spus că trebuie să învăţ şi că o să se întoarcă.

Dar a plecat să facă aranjamente ca să mă ia de aici. Ceva la care nu mă gândisem până atunci îmi veni deodată în minte: Şi cu Graves cum rămâne?

O să văd eu la vremea potrivită. Sau cel puţin aşa mi-am spus în sinea mea. Dar mă simţeam şi mai rău.

— Mda, mă rog, Christophe nu e tocmai îndrăgit pe aici. Jumătate dintre profesori îl urăsc şi vârcolacii spun că are o istorie lungă de ticălos arogant. Cam singura persoană care e neutră e Dylan, dar şi el are ciudăţeniile lui. E mereu cu ochii pe tine. Te ia şi cu fiori.

— Da. Pe aici ciudăţenia e la ordinea zilei. Doar suntem într-o şcoală plină de vârcolaci şi semivampiri.

Nici despre Dylan nu ştiam ce să cred. Toată lumea se purta ciudat. Ceea ce era probabil de aşteptat într-un loc uinde Lumea Reală era luată de bună, dar…

Eram bucuroasă că îl aveam pe Graves. Şi când

Christophe avea să se întoarcă, urma să-l conving să-l ia şi pe Graves cu noi. Trebuia să fie de acord. Şi de îndată ce ies de aici, aş putea să-i spun totul lui Graves.

Odată lucrul hotărât, povara care mă apăsa se mai uşură puţin.

Graves râse amar.

— Bine zis. Unii profesori au ceva şi împotriva lui Dylan. Sau cu el. E ca şi cum te-ai uita la Regatul Sălbatic aici. E mult mai interesant decât la liceu.

Numai Graves putea să interpreteze astfel!

— Şi liceul e o junglă.

L-am urmat urcând pe o potecă năpădită de buruieni, mergând aproape la trap ca să pot urma paşii lui mari.

Era îmbrăcat tot cu haina neagră, iar în picioare avea tot bocanci, şi mergea aproape ţopăind. Chiar zâmbea.

— Adevărat.

— Eşti sigur că o să meargă?

Doamne, până şi mie mi se părea că vocea mea sună nesigură. Aproape nostalgică.

— Tu vrei prieteni, nu? Ei nu te urăsc, Dru. E o idee bună. Ai încredere în mine.

Cred că a fost prima oară când l-am văzut fericit pe tipul ăsta adept al curentului goth. În cea mai mare parte a timpului, arăta ca şi cum făcea faţă cum putea şi el. Dar acum părea destul de voios şi senin, îşi ţinea capul sus şi părul pe spate. Se întrezărea caracteristica esenţială a unui loup-garou, uşor mai diferită decât a unui vârcolac, dar foarte departe de frumuseţea stridentă a unui djamphir.

Îi stătea bine să fie bucuros, căci fericirea îi scotea în relief mai degrabă duritatea decât ciudăţenia din arhitectura feţei. Avea pometi înalţi, nasul mare, bărbia prea puternică, dar arăta mai bine în ultimul timp. Sau cel puţin nu mai arăta aşa de ciudat.

Mă uitam la el aşa de atentă, încât era cât pe ce să mă împiedic. Trebuia să mă uit pe unde merg. Am grăbit pasul lângă el, trecând pe lângă tufişuri pitice şi

vreascuri. Când am ajuns în punctul în care cărăruia se bifurca, am luat-o la stânga şi am ajuns într-un luminiş mic din partea de vest a Şcolii. Aici, pădurea se curba şi îmbrăţişa clădirea şi erau vreo cincisprezece vârcolaci adunaţi.

Toţi tăcură când mă văzură. Dibs scoase un ţipăt scurt şi-şi băgă capul între umeri. Am încercat să nu mă holbez la părul lui. Îmi simţeam inima în gât.

— Ce naiba te-a apucat? Ce faci? mârâi Lunganul.

Până şi ciuful emo care-i cădea pe frunte se umflă.

— O să vină şi ea cu noi.

Graves nu părea câtuşi de puţin tulburat.

— Neamurile de sânge sunt cu ochii pe ea.

Alt băiat se ridică de pe buturuga răsturnată pe care era cocoţat, sărind pe covorul de frunze.

— Şi e înceată şi neîndemânatică. Nu stăm după nimeni.

— Am scos-o afară fără să ştie nimeni.

Graves îşi încrucişă braţele.

— O să ţină pasul cu noi.

— Scuteşte-mă! E de-a lor! spuse Lunganul, de parcă aş fi fost ciumată.

Buza de sus a lui Graves se ridică o fracţiune de secundă.

— E cu mine. Ai vreo problemă? Vrei să mănânci iar bătaie la fundul gol de la o fată?

Am încercat să par periculoasă. Dar probabil că n-am reuşit decât să par gânditoare. Sau constipată. Dar Dibs îmi prinse privirea şi – ce să vezi! – îmi făcu cu ochiul. Lumina soarelui se juca în părul lui de culoarea untului şi am surprins o clipă zâmbetul încurajator înainte să-şi coboare privirea în pământ.

Nimeni nu băgă de seamă. Şi nu mi-l imaginam pe Dibs intrând la mine în cameră să fure ceva.

Lunganul îşi dezveli dinţii într-un mârâit silenţios.

— Dacă. or să o prindă cu noi, nu numai ea va fi pedepsită. Chiar aşa te dai în vânt după detenţie? Ce

ai păţit?

— E timpul să afle mai multe despre locul ăsta.

Graves nu era câtuşi de puţin tulburat.

— Dacă o să fie prinsă, or să mă pedepsească pe mine.

Oricum, a fost ideea mea şi doar pămpălăii se plâng de detenţie. Ce facem, îi dăm bătaie sau ai de gând să dai toată ziua din gură?

— Nu-mi place.

Replica veni de la un vârcolac vânjos şi blond de lângă Dibs, cu o faţă rotofeie, ca de băiat de la ţară şi o claie de pin auriu. Drept, nu creţ.

— N-o să poată ţine pasul cu noi.

— Ba o să poată.

Graves oftă şi-şi dădu ochii peste cap.

— Alergăm sau ce facem?

— Lăsaţi-o să încerce.

Un vârcolac scund şi îndesat cu barba mijindu-i pe obrajii palizi luă cuvântul.

— Dacă se întâmplă ceva, n-o să ne dea în gât.

Nu e turnătoare.

— Aşa e.

9

Dibs încuviinţă sigur pe el, tot cu ochii în pământ.

— Dru nu ne-ar turna. E de treabă. Nu e ca ei. Ăştia nici măcar nu ne-ar folosi ca preşuri să se şteargă pe picioare.

Tăcere. Stăteau toţi pe loc şi rumegau ideea. Asta e specific vârcolacilor le ia ceva timp să facă ceva. Trebuie să se pună de acord cu toţii înainte de a se întâmpla ceva. Dacă te gândeşti că au dinţii şi ghearele alea, pare logic. Dacă nu ar găsi o cale să coopereze, s-ar hârjoni între ei până la moarte.

Într-un final, un murmur străbătu grupul. M-am gândit să încerc să par demnă de încredere. Luând în considerare că ţineam câteva secrete vinovate, presupun că mi-a mers.

L-am simţit pe Graves tensionat. Îmi aruncă o privire piezişă. Ochii lui verzi scânteiau. Mi-am

bombat un pic pieptul.

Era clar că se hotărâseră.

— Îhă!

Lunganul ridică din umeri.

— Bine. E fundul tău la bătaie, oricum, zise Lunganul. Crezi că poţi să ţii pasul cu noi, fetiţo?

Urăsc să mi se adreseze cineva aşa.

— O să-mi dau toată silinţa.

Am încercat să nu par sarcastică, dar am eşuat lamentabil. Graves nu tresări, dar probabil că nici mult nu mai avea.

De îndată ce am rostit aceste cuvinte, un curent electric străbătu adunarea de vârcolaci. I-am aruncat o privire lui Graves când i-am văzut pe toţi ridicându-se, scuturându-şi hainele de praf, iar unul sau doi dintre ei sărind pe loc. Aveau o energie debordantă, gata să le iasă prin piele.

Nu sunt deloc pregătită pentru asta.

Graves îmi aruncă o singură privire. Ştiţi, atunci când cunoşti pe cineva, nu e nevoie uneori

decât să se întâlnească privirile, să vezi o ridicătură uşoară de sprânceană sau o strângere din buze ca să înţelegi totul. Aşa era şi cu noi. Ochii lui verzi îmi spuneau: Eşti sigură?

Mimica feţei mele se schimbă. Nu, nu sunt, se citea pe ea, dar o s-o fac.

Îmi zâmbi ciudat şi Lunganul îşi roti braţele, dădu capul pe spate şi inspiră adânc, umplându-şi plămânii cu aer. O pocnitură, un trosnet străbătu luminişul şi respiraţia mi se acceleră.

Ascultă urletul, îmi spusese Graves. O să-ţi spună tot ce trebuie să ştii. Lasă-l să te tragă după el. Eu o să fiu lângă tine.

Începură să mârâie cu toţii. Sunetul se înălţa în văzduh ca aburul. Graves stătea tăcut lângă mine, încordat. Tăcerea lui era crâncenă.

Speram din tot sufletul că avea să meargă. Apoi mi-am spus: Păi dacă am suportat eu strânsoarea lui Christophe, când mi-au pârâit oasele, dacă am putut să mă caţăr pe acoperişul Şcolii şi să stau nas în nas cu

Ash, probabil pot să fac fată şi acum.

Probabil.

Lunganul îşi dădu brusc capul pe spate şi blana începu săi urce spre pomeţi. Lucirea din ochii lui era crâncenă. Era altceva să-i vezi transformându-se pe timp de zi. Aproape că am rămas fără aer când formele lor familiare, trupurile de băieţi, se remodelau şi imaginea fugea în faţa ochilor ca lutul pe fundul apei. Unii stăteau ghemuiţi acum, cu genunchii depărtaţi şi cu mâinile atingând noroiul amestecat cu frunze.

Apoi, ca la un semnal prestabilit, toţi au zvâcnit din cap ridicând bărbia şi au început să urle.

Să auzi urletul vârcolacilor e… ei bine, e oribil. Sunetul e strident, de intensitate maximă, la care se alătură zgomotul labelor pe zăpadă şi cel al vântului tăios, care te loveşte în cerul gurii. Sub sunetul gol e cântecul cărnii sfâşiate, al dulceţei sângelui fierbinte şi al sălbăticiei de a sfărâmă oasele cu dinţii ascuţiţi şi albi.

Partea cea mai rea e felul în care îţi pătrunde în creier, împingând ca un obiect dur şi ascuţit în faldurile moi şi deschide uşile pe care socializarea le trânteşte ca să ţină creatura vorace, care urlă înăuntru pitită şi supusă.

Creatura cu patru picioare şi gheare care trăieşte în fiecare dintre noi.

O persoană civilizată fuge de o astfel de creatură. La Şcoală, i se spune Celălalt. Vârcolacii o folosesc ca să încalce legile termodinamicii şi ale fizicii, ca să elibereze bestia dinăuntru. Şi Graves, un loup-garou, o foloseşte în alt fel – pentru dominare mintală în loc de transformare fizică. Mă întrebam cum şi de ce şi-mi doream să fiu antrenată cu adevărat în loc să mă trimită la ore de recuperare.

Nici măcar nu conta. Oricum urma să plec curând.

Degetele lui Graves alunecară printre ale mele, fierbinţi şi tari. Mă strânse de mână şi am tresărit. Reacţia mea iniţială, de frică, a fost să mă ghemuiesc

şi mai mult în interiorul meu şi să nu las să mă atingă degeţelele şi labele care băteau la uşa creierului meu. Dar locul din cerul gurii unde simţisem foamea de sânge era încă sensibil, ca o rană, şi ţipătul vârcolacului se simţea ca un şmirghel, ca o limbă de pisică.

Ţipătul avea variaţii, terminându-se cu un sunet grav şi singuratic. Vârcolacii se puseră în mişcare. Graves sări în faţă şi am fost nevoită să mă ţin după el, altfel mi-ar fi smuls braţul. Tălpile îmi alunecau în noroiul amestecat cu frunze, şi teama se făcu simţită, devastându-mă şi lăsându-mi pe limbă un gust de cupru.

Graves mă trase după el. Eu şi aşa aveam destul de luptat ca să mă ţin pe picioare. Ceilalţi vârcolaci săreau, cu siluete fluide, şi am început să am o presimţire rea de tot.

Am urcat în vârful unui deal înalt, împădurit, coborând pe o grămadă de pietre şi rădăcini de copaci, stejari dezgoliţi şi arţari care stăteau în picioare uzi şi

secretoşi, agăţându-se de pământ ca să nu alunece. Graves mă smuci şi când am traversat versantul, strânsoarea lui se mai slăbi şi-mi dădu drumul la mână.

Cădeam. Am lovit cu piciorul într-o piatră, tenisul îmi alunecă şi ştiam că urma să mă trezesc în fund. Inima îmi tresări; am scos fără să vreau un strigăt scurt… şi lumea din jur pocni din nou, cu putere. Celălalt picior ateriză ferm pe vârful unui bolovan pe care nici nu-l văzusem şi trupul meu se trezi. Simţeam furnicături peste tot. Transformarea mă copleşi ca văpaia alcoolului pe stomacul gol, ca paharele de Beam cu Cola pe care le sorbeam când aşteptam să se întoarcă tata acasă şi să mă ia. Căldura se revărsă în mine, dinţii îmi deveniră sensibili, zbârnâiau şi chiar şi părul mă furnica pe măsură ce transformarea avansa. Medalionul mamei se dilată într-un punct de căldură, de parcă se topea pe pieptul meu.

Aţi alergat vreodată aşa de tare, încât să aveţi

senzaţia că vă crapă inima? Nu eşti decât tu, cu picioarele tale şi sunetul vântului în urechi care se amestecă cu bubuitul pulsului în vene. Dacă alergi destul de mult, endorfinele se fac simţite şi dintr-odată nu mai gândeşti. Corpul tău gândeşte în locul tău. Sare ca o gazelă, dănţuieşte ca o stea, singurul gând e: Doamne, nu mă lăsa, dă să nu încetinesc, dă să nu mă opresc niciodată.

Alerg. Cu vârcolacii. Siluetele lor treceau în viteză pe lângă mine, fără să se distingă clar, scoţând urlete nepământeşti, distorsionate din cauza vitezei. Lumina soarelui le împroşca blana şi ochii le luceau. Ne mişcăm cu toţii ca un întreg. Se răspândeau în jurul meu ca în jocul moara, şi dacă aş fi avut timp, probabil că m-aş fi întrebat cine alegea direcţia în care mergeam. Dar mi-era de ajuns efortul de a alerga. Dacă doar alergam, nu mai conta nimic altceva, şi nu mai trebuia să mă gândesc la mama, tata, bunica sau Christophe sau la alte o sută de lucruri care-mi umblau prin mintea înţesată. Puteam pur şi simplu să

fiu eu. Era ca momentul acela din toiul exerciţiilor de tai chi, când lumea din jur se estompează şi nu există decât mişcarea, forţa şi reacţia, care se scurg prin mâini şi picioare, şi-ţi simţi mâinile ca pe nişte păsări, iar picioarele, ca pe nişte copite de cai.

Am urcat până în vârful altui deal. Lumea se învârti sub mine, nici nu era nevoie să mă mişc, ci doar să pun piciorul jos din când în când să ating pământul. Am auzit zgomoţul înăbuşit al aripilor bufniţei bunicii şi mă cuprinse o bucurie imensă, un sentiment mai curat decât foamea de sânge. Vedeai prin mine. Eram transparentă, eram o fată din cristal, şi ăsta era cel mai bun lucru din lume.

Nu ştiu cât a durat, dar forţa se scurse din mine. Mi-era din ce în ce mai greu să ţin pasul cu lumea, dar făceam toi posibilul. Cineva mă înşfacă de braţ şi m-am oprit, împiedicându-mă şi rotindu-mă.

Am aterizat cu putere în genunchi, zdruncinându-mă, şi am icnit. Cineva se lăsă jos lângă mine şi mă bătu pe spate… Şi alţi puşti mai tuşeau.

— Doamne sfinte, spuse cineva cu respiraţia întretăiată.

Era o voce subţire de băiat. Altcineva râse – un sunet ascuţit, labil, şi spiritul hilar se răspândi şi în rândul celorlalţi. Îmi bolborosea şi mie în gât, printre icnituri. Stomacul îmi aducea la cunoştinţă că, pentru numele lui Dumnezeu, n-ar fi trebuit să faci aşa ceva.

Picioarele îmi ardeau. Frigeam toată şi spatele îmi înţepenise şi mă durea. Dar nu conta.

Nu conta decât Graves, care era lângă mine, care mă bătea şi el pe spate şi râdea, de parcă l-ar fi lovit damblaua, Dibs era de cealaltă parte, în genunchi, sprijinit de mine şi tuşea. Ochii îi străluceau de lacrimile care i se scurgeau pe obraji, dar nu părea câtuşi de puţin trist.

Apoi Lunganul se aşeză cu uşurinţă pe vine în faţa mea, roşu la faţă şi cu părul răvăşit de vânt. I se prinseseră frunze în părul negru şi des.

— Văd că ai ţinut pasul.

Pentru prima dată, vocea lui nu sună

dispreţuitor.

— Niciodată nu s-a mai întâmplat aşa ceva.

— Ţi-am spus.

Graves rămăsese fără suflare. Un râset cu sughiţuri îl în-trerupse.

— Scrie în cărţi. O svetocha poate să ţină pasul cu noi.

— Pfui!

Tipul mai înalt se uită la mine. Am încercat să nu vomit pe el. Nu-i de mirare că Graves îmi spusese să nu mănânc nimic înainte.

Doamne! Am reuşit să-mi mai recapăt cât de cât suflul.

— Când… putem… s-o mai facem?

Toţi izbucniră în râs. Unii încă mai icneau, dar spiritul vesel care ne cuprinsese le veni de hac. Nu conta cât de tare mă dureau toate sau cum simţeam că inima îmi urca în gât. Nu conta că totul era iremediabil distrus şi că cu orbecăiam prinsă într-un joc care mă depăşea.

Nu contau decât soarele care-mi încălzea umerii, vârcolacii adunaţi în jurul meu, şi felul în care fiecare dintre ei părea să fie… da, părea să fie un prieten. Şi Graves, care stătea lângă mine şi mă mângâia pe spate, trasând cerculeţe cu degetele, aprins la faţă. Era ca şi cum am fi stat pe acoperişul Şcolii şi vedeam lumea întinzându-se sub mine, doar că acum nu mă mai simţeam nici pe departe aşa de singură.

Nu mă mai simţisem aşa de bine de când lumea mea se năruise şi un zombi îmi dărâmase uşa de la bucătărie. Omul ia de la viaţă ce i se oferă, bune sau rele.

Capitolul 17

Sala de clasă dezafectată era chiar în măruntaiele Şcolii. Pe peretele curbat era o tablă goală. Când se umplea de vârcolaci, în întreaga încăpere se simţea un neastâmpăr.

— Deci nu te învaţă nimic.

Lunganul dădu din cap.

— Da, chiar ne întrebam.

Oare ce întrebări îşi mai puseseră în legătură cu mine?

— Eu, a… nu mă duc la ore. Nu sunt decât porcării mediocre care se învaţă şi la un liceu normal.

Graves scutură din cap.

— Nimănui nu i se mai permite să lipsească de la ore. Asta te bagă la detenţie şi cine-şi doreşte aşa ceva? Întreabă-te de ce te lasă pe tine s-o faci? E adevărat că eşti deosebită – ignoră chicoteala Lunganului – dar n-are sens, şi nici faptul că te obligă să te duci la ore de recuperare. Mai ales când există

probabilitatea ca ştii-tu-cine să afle că eşti aici – ar trebui să vrea să fii antrenată bine de tot ca să ai o şansă mai mare să supravieţuieşti.

— Şi mai e şi Christophe.

Lunganul se aşezase pe o canapea maro prăfuită, ocupând-o aproape în totalitate cu picioarele lui lungi. Un murmur străbătu grupul de vârcolaci la auzul numelui.

— N-a mai fost pe aici de ani de zile, dar se tem de el.

— Tu nu te-ai teme? vorbi Dibs. E periculos. Uitaţi-vă doar la palmaresul lui de crime. Şi nici n-a vrut vreodată să se facă plăcut.

— Oamenii spun de mult timp despre el că e trădător, dar niciodată în faţa lui.

Lunganul ridică din umeri. Îşi culesese aproape toate frunzele din păr.

— Şi el a adus-o. Îl cunosc pe vărul lui Juan – am vorbit cu el săptămâna trecută, în ora când avem voie să sunăm pe cineva. Când Christophe încerca să

vă salveze fundul, cineva încerca să-l omoare. Formaţia de luptă a primit o directivă să omoare un nosferat şi el nu şi-a dat seama că nu era un wampyr, ci Christophe, până când tipul nu le-a ţinut piept tuturor şi a avut o grămadă de şanse să-l omoare, dai nu a făcut-o, şi mai era şi djamphir. Şi l-a aranjat bine de tot pe ştiţi-voi-cine ca s-o salveze.

Mă străbătu un val de căldură. Ştiau despre Christophe şi Sergej? Şi acum că dormisem ceva şi alergasem până aproape să fac infarct, simţeam că gândesc limpede. Dacă Dylan credea că Anna avea dreptate, de ce mi-ar fi spus că Christophe avea să mă antreneze? Dacă nu era aşa, de ce a tăcut mâlc când ea l-a acuzat?

De ce a spus că era de partea mea? Şi ce era cu reprezentaţia pusă în scenă de Anna, cu dosarul cu pozele casei în faţa căreia murise mama?

Nu-mi aminteam prea multe de noaptea în care murise mama. Nu voiam să-mi amintesc de acea noapte. Aveam trei ani, pentru numele lui Dumnezeu!

Am încercat să reiau chestiunea în minte. Christophe a spus că Dylan era de încredere. Eu dusesem biletul de la unul la altul ca un mesaj şi Dylan trebuia să mă găsească dacă mai urma un atac de-al vampirilor. Dar nu trebuia să spun nimănui, nici măcar lui Dylan, că îl văzusem pe Christophe.

Nici asta nu avea logică. Dar căldura trupului lui Christophe lipit de mine mă făcea să fiu tare confuză…

Nu te mai gândi la asta, Dru! Doamne! Dar la ce altceva să mă gândesc? La şuviţa de păr blond care se prinsese de marginea noptierei mele? Alte secrete, alte minciuni, care mă apăsau toate?

— Ceva nu e în regulă, spuse alt vârcolac. Ei doar stau cu ochii pe ea. Şi a mai fost şi episodul de ieri-noapte.

— Da.

Graves se aplecă. Stătea tot lângă mine. Era tot cu haina pe el şi am înţeles de ce. Era răcoare în clasă, mai ales acum că mi se usca transpiraţia pe piele.

— Nimeni nu a venit să o ia din clasă şi să o ducă în cameră. Nu vi se pare cam suspect, având în vedere felul în care e păzită?

Mă uitam fix la tabla neagră crăpată. Cât timp trecuse de e and nu mai văzusem o tablă adevărată? Majoritatea şcolilor au table albe acum.

— Dylan a spus că nu ştia cine era desemnat să mă păzească. Lista de atribuţii a dispărut şi…

M-am oprit brusc. Aş fi putut să continui, dar luam cuvântul lui Dylan prea în serios şi nu mai puteam să spun mai multe fără să le explic toată povestea cu Anna.

Eram convinsă că nu era o idee prea bună să vorbesc despre altă svetocha, dacă existenţa ei trebuia să fie ţinută în mare secret.

Dar pe mine nu păreau să mă ţină ascunsă. Oare Ash omorâse toţi vampirii? Dacă erau trimişi de Sergej şi niciunul nu s-a mai întors, nu avea cum să ştie sigur că sunt aici – doar dacă trădătorul, cine o fi el, a reuşit să-i spună. Sau un vampir ar putea

supravieţui următorului atac şi pe urmă să se ducă să-i spună.

Lucrurile se puneau cap la cap în mintea mea. Probabil Christophe şi-a dat seama – din cauza asta se întorcea să mă scoată de aici.

Cine ştie dacă o să se întoarcă la timp? Gura mi se uscase şi inima încă îmi bubuia.

— La naiba!

Lunganul îşi freca bărbia.

— Nu ştiam asta.

Ochii lui negri zăboviră lung asupra mea.

— E adevărat?

Am încuviinţat.

— Cineva trebuia să vină să mă ia, sau profesorul trebuia să mă ducă în cameră. Aşa a fost de fiecare dată. Dar de data asta, Blondinul s-a făcut nevăzut de îndată ce să terminat ora. Şi n-a venit nimeni după mine.

— Blondinul? chicoti cineva. Uau!

— Kruger.

Lunganul nu părea amuzat.

— Kruger şi cursurile lui utile. Şi cum ai ieşit de acolo?

— Am văzut…

Obiceiul de a ţine doar pentru mine chestiile paranormale mă făcu să mă opresc. Totuşi, m-am aruncat cu capul înainte. Măcar de secretul ăsta puteam să mă eliberez.

— Am văzut o bufniţă. Bufniţa bunicii. De câte ori e rost de probleme, mi se arată bufniţa şi-mi spune să plec de acolo.

Am tras adânc aer în piept.

— Aşa că am luat-o la fugă. Dar când am ieşit afară… am văzut un vârcolac.

— Pe cine?

Lunganul putea să sfredelească la propriu pe cineva cu privirea. Se aplecă în faţă, încordat, în aşteptare, de parcă ce mi-ar fi ieşit mie pe gură ar fi fost ceva material pe care ar fi putut să-l alerge şi din care ar fi putut muşca.

— Numele lui e Ash. Are o dungă pe cap…

— E unul dintre Supuşi, adăugă cineva. Ultimul Cap Argintiu. L-ai văzut? Vârcolacul ştiţi-voi-cui.

Lunganul făcu un gest din mână.

— Da, ştiu despre Cap Argintiu. L-ai văzut?

— Nu doar că l-am văzut. El i-a omorât pe vampirii care mă fugăreau. După aia, era destul de bătut. M-a mirosit, dar nu mi-a făcut nimic rău.

Nu mă exprimam cum trebuia.

— Adică…

— Te-a mirosit?

Acum mă bombardau cu întrebări, una după alta.

— Cum te-a mirosit?

— Cât de aproape era de tine?

— Sângera?

Lunganul ridică o mână.

— Luaţi-o încet, oameni buni. Dumnezeule! Să o luăm cu începutul, da?

Se uită la mine făcând speculaţii în minte timp

de douăzeci de secunde, care mi se părură lungi şi pline de tensiune.

— Dru!

Era prima dată când îmi spunea numele pe un ton fără zeflemea.

— Ai idee de ce eşti aici şi nu la Şcoala principală? Sau măcar la o şcoală mai mare?

— Şcoala principa…

Vocea mea suna la fel de inexpresivă cum mi-era probabil şi chipul.

— Dar asta nu e o şcoală mare, şcoala principală?

— Nici vorbă!

Râse. La fel şi câţiva dintre băieţii mai mari. Nu era un râs plăcut, dar nici nu mă viza pe mine.

— Asta e o şcoală de corecţie. Noi suntem cei care creăm probleme, retardaţii. Şcoala principală din districtul ăsta, prima care a fost construită, e în New York. Peste graniţă. Mă întrebam eu ce căutai aici.

Oh!

— Nimeni…

Acum era logic. Şi bineînţeles că Anna ar fi venit dintr-un oraş mai mare, nu? Se vedea pe ea.

— Nimeni nu ţi-a zis în faţă că eşti la o şcoală de retardaţi, nu? zise ridicând din umeri. Interesant. Dar n-ar trebui să crezi ce-ţi spun ei chiar dacă se întind la vorbă. Nosferatu mint, uneori predomină în ei mai mult partea de vampir. Noi suntem doar forţa brută şi ei vin cu tacticile, spun ei. Aşa că ajung să ne dea ordine.

— Dar acum supravieţuim, prinse grai Dibs. Nu ca înainte. Bunicul mi-a spus de Epoca Neagră. Nu e prea îndepărtată.

Un murmur de aprobare veni în întâmpinarea spuselor lui Dibs.

— Ce vremuri, omule!

Alt vârcolac brunet se cutremură.

— Cel puţin acum nu mai suntem sclavi.

— Da, ce să zic?

Lunganul ridică din umeri.

— Încă se mai poartă mizerabil cu noi chiar dacă acum nu ne mai omoară şi nu ne mai fac sclavi. Nu e un pas enorm înainte, dar mă împac cu situaţia. În cea mai mare parte a timpului.

Nu m-am putut abţine să nu-i spun lui Graves:

— Mereu m-a deranjat chestia asta, felul în care se poartă Christophe cu tine.

Celălalt secret, mai înspăimântător, stătea gata să răsufle. Lam înăbuşit însă. Să nu spui nimănui, a zis el. Şi nu trebuiau să afle că urma să plec curând, nu?

Graves clătină din cap şi părul negru îi intră în ochi, care îi luceau. Neliniştea din interiorul lui era evidentă.

— Nu ajungem nicăieri aşa.

— Răbdare! spuse un vârcolac deşirat, lat în umeri şi blond, tuns aproape zero.

Nu avea părul destul de lung ca să am la ce mă holba.

— Aşa se ajunge la un consens.

— Despre ce discutăm de fapt aici? Am vrut eu să ştiu.

Mă săturasem de bâjbâială şi să mi se dea informaţii-bombă din toate părţile. Voiam să fac ceva.

Lunganul ridică un deget.

— Te afli într-o instituţie-satelit mică, plină de delincvenţi, în loc să fii la Şcoala Mare. E posibil să o fi făcut pentru a-i face să o ia pe o pistă greşită, dar – mai ridică un deget – Ash ştie că eşti aici. Ceea ce înseamnă că e posibil să ştie şi ştii-tu-cine. El i-a omorât pe nosferatu care au atacat ultima oară – dar nu ştim dacă i-a omorât pe toţi.

Mai ridică un deget. Unghia era roasă din came.

— Îţi toarnă o grămadă de minciuni şi nu vor să te antreneze.

— Christophe a spus că există un trădător în Ordin, am spus eu încet.

Lunganul încuviinţă.

— Adică persoana care a semnat directiva de a-l trimite pe Juan şi haita lui pe urmele lui, nu? Pfui!

Toţi rumegau chestiunea. Cel puţin, mintea mea lucra frenetic şi toţi cei din jurul meu aveau frunţile încreţite. Graves se foi puţin, apoi îşi pierdu şi mai mult astâmpărul. Deschise gura, o închise şi se uită lung la mine.

— Ce?

Păream mai iritată decât eram în realitate.

— Ce nu vrei să spui?

— Eşti o momeală.

Cuvintele fură rostite pe un ton monoton, tăios.

— Christophe vrea să afle cine e trădătorul, aşa că te flutură în faţa lui. Tot tu ai fost şi momeala lui pentru Sergej. Poate că intenţionat te-a trimis aici.

Încăperea se răci când pronunţă numele lui Sergej şi câţiva dintre vârcolaci se înfiorară. Nu era ca atunci când îl pronunţa Christophe, când în vocea lui se simţea mai degrabă o urmă de ură decât de frică făţişă. Am simţit şi de data asta o ţepuşă de sticlă care îmi străpunge creierul.

Graves nu păru să bage de seamă.

— Nu mai ştia ce să facă să te scoată din oraş când şi-a dat seama că personajul negativ ştie unde eşti. Dar ce-a făcut înainte de asta? Pierdea vremea, aşteptând să se întâmple ceva ca să treacă la acţiune. Tatăl tău avea numărul lui de telefon. Au vorbit cel puţin o dată. Şi profesorii de aici, poate că unii vor să te antreneze, dar au primit ordine să nu o facă, probabil de la…

Vocea îi pieri.

— Partea asta deocamdată n-am rezolvat-o. Nu ştiu de ce nu te-ar antrena chiar dacă eşti aici doar ca să te fluture prin faţa vampirilor. Dar pun pariu pe ce vrei tu că eşti o momeală, Dru.

Stai aici, Dru. Ai încredere în mine. Acum totul se lega

Oricât de mult am încercat, n-am putut să găsesc niciun defect în raţionamentul lui.

— Asta ar explica multe. Dar cum rămâne cu Ash?

— Ce e cu el? Zi mersi că nu ţi-a spintecat

vintrele.

Lunganul râse, iar sunetul pe care-l scoase te înfiora.

— Şi dacă are nevoie de ajutor? Am insistat eu. M-am tot gândit şi…

— Vrei să ajuţi un Supus? Vrei să-l ajuţi pe Ash? Probabil că era confuz sau poate că nu voia să te omoare deocamdată pentru că ştii-tu-cine vrea să aibă plăcerea.

— Dar când m-a mai urmărit înainte, voia al naibii de tare să mă omoare! Strigam înainte să-mi dau seama.

Mă durerea în piept de cât răcnisem de tare.

— Mi-a salvat viaţa ieri-noapte – trebuie să fie un motiv pentru care a făcut asta.

Graves mă apucă de umăr.

— Calmează-te!

Să mă calmez? Vrea să mă calmez? Nici vorbă.

Eram gata să explodez.

— Nu rezolvăm nimic cu toată vorbăria asta.

Dar dacă am putea să-l găsim pe Ash? Am putea încerca să-l ajutăm şi poate că aşa am avea şansa de a mai afla ceva.

— De ce eşti atât de pornită pe chestia asta? vru să ştie Lunganul. Şi zilele trecute la oră militai pentru salvarea Supuşilor.

Chiar înainte să ne luăm la harţă şi să te cotonogesc. Mă lua cu frig şi mi se făcu pielea de găină. Chiar înainte de a simţi foamea de sânge. Exact ca un vampir.

— Tu nu i-ai văzut ochii.

Aproape învinsă, m-am lăsat din nou pe spate pe canapea.

— Nu i-ai văzut ochii. Vreau să-l ajut.

— E câinele credincios al ştii-tu-cui de atâta timp! Din Vremurile întunecate, când ştii-tu-cine îl folosea să vâneze de-ai lui. N-a mai rămas niciun Cap Argintiu, Ash e singurul.

Dibs se cutremură. Avea vocea speriată şi foarte tristă.

De-abia vorbea.

Mi se încleştaseră pumnii. Am tras adânc aer în piept.

— Dar nu mi-a făcut nimic. Şi gândiţi-vă câţi vampiri a omorât. Nu ne-ar strica să-l avem de partea noastră.

Un freamăt străbătu mulţimea, împrăştiindu-se ca cerneala în apă şi mi-am dat seama că spusesem ce nu trebuia.

— Vorbiţi mereu de tabere. Voi djamphirii sunteţi toţi la fel. Mai devreme sau mai târziu începeţi toţi să vorbiţi despre tabere.

Buzele Lunganului se arcuiră.

— Atunci e timpul ca vârcolacii să facă treaba murdară, în timp ce tu stai tolănită şi…

Ghemul de furie din piept se umflă şi mai mult. Simţeam furnicături în dinţi şi ceva ascuţit care-mi atingea buza de jos de o parte şi de alta. Am sărit ca arsă.

— Să te ia naiba!

— Hai să ne calmăm… începu Graves.

— Să ne calmăm pe naiba! Eram gata să mor şi tâmpitul ăsta se poartă de parcă e numai şi numai vina mea!

Senzaţia de frustrare îmi clocotea în sânge. Simţeam cum dă să iasă afară. Toate secretele pe care le ţinusem până atunci se luptau să iasă la iveală.

— Dacă ai de gând să începi cu porcăriile de genul „eşti la fel ca ceilalţi", du-te şi caută pe altcineva de care să te iei. Nu eu am vrut să mă nasc semivampir. Nici n-am ştiut, fir-ar să fie, până când am văzut că toţi încercau să mă omoare şi tata nu s-a mai întors acasă.

A trebuit să mă opresc şi să inspir adânc. Toţi se holbau la mine.

— Acum nimeni nu vrea să-mi spună ce naiba se petrece şi mie mi s-a acrit. M-am săturat de sentimentul că fac ceva rău doar prin faptul că respir. Nu eu am vrut să fiu aşa.

— Nimeni nu spune că tu… începu Graves.

Să-i recunoaştem meritele, Graves încerca să mai domolească apele sau cam aşa ceva. Dar eu nu mai aveam de gând să mă mai las calmată.

— Ba da, am zis, îndreptând un deget acuzator spre Lunganul. Exact asta spune el! Că merit toate porcăriile astea cumva din cauză că m-am născut aşa.

Aerul se schimbă exact când mi se tăie răsuflarea şi un freamăt străbătu din nou încăperea. De data asta era rece şi anunţa o primejdie. Graves se repezi să mă apuce de umăr, dar m-am ferit. Dacă mă atingea cineva în momentul ăla, aveam să fac ca toţi dracii.

Foamea de sânge era ca un ghem de furie care clocotea în pieptul meu şi era greu să o înăbuş. Oare şi ceilalţi djamphiri simţeau la fel? Tot timpul sau doar când se vedeau semnele transformării?

Cum suportau oare? Cum putea cineva să suporte aşa ceva?

— Ah, fir-ar!

Un vârcolac care stătea pe vine lângă uşă înălţă

capul şi adulmecă.

— Vine un djamphir. Trebuie să fie un profesor.

— La naiba! sări Lunganul ca ars. Trebuie să ne împrăştiem. Dacă ne prind aici cu ea…

— Nu-ţi face griji!

Deja mă răsucisem pe călcâie şi mă îndreptam spre uşă.

Scoase un râs fornăit.

— Ce ai de gând să faci, o să ne pârăşti?

— Aşa ar trebui, le-am aruncat eu peste umăr, zorind pasul.

Îmi simţeam picioarele obosite.

— Dar eu nu sunt ca voi, care sunteţi nişte nemernici. Tata m-a crescut cum trebuie, fir-ar să fie! O să-i distrag atenţia ca să puteţi să vă întoarceţi în dormitoare şi să vă faceţi de cap.

Am ieşit în hol alergând şi m-am năpustit pe coridoare. Aici, în aripa asta, era rece, iar pantofii mei erau uzi şi murdari de noroi. Făceam mult zgomot,

tenişii îmi plescăiau şi ţipam orice îmi venea în cap – de obicei înjurături, care ricoşau straniu de pereţii de piatră şi de lambriuri.

Cel puţin asta avea să-l distragă pe orice profesor care cobora aici. Vârcolacii puteau să se întoarcă la dormitoarele lor, să joace pinacle sau să învârtă sticla sau să facă orice altceva, nu-mi păsa.

Am năvălit în cantină. Încăperea era ciudat de pustie şi lumina soarelui pătrundea prin ferestrele înalte. Scaunele erau toate puse pe mese. Am luat un morman de scaune şi l-am tras cu un uruit vibrant. Asta ar trebui să facă pe cineva să iasă afară. Inima îmi bătea nebuneşte şi simpla nedreptate a situaţiei mi se ridică în gât şi mă sufocă. Ghemul de furie din piept fumega şi clocotea aşa de tare, încât îmi dă deau lacrimi fierbinţi.

— LA NAIBA CU LOCUL ĂSTA BLESTEMAT! Am ţipat. VREAU SĂ MI SE DEA NIŞTE RĂSPUNSURI!

— Nu trebuie să ţipi, spuse o voce din spatele

meu, şi m-am răsucit rapid pe călcâie.

Dylan ieşi din penumbră şi se opri chiar înainte de o rază crudă de soare. Când mergea, haina de piele îi scârţâia.

— Ar trebui să fii mai precaută. Dacă cu pot să te prind afară pe timpul zilei, asta înseamnă că şi altcineva poate.

Fu nevoie de câteva secunde să-mi coboare inima din nou în piept.

— Doamne sfinte!

— Nu, sunt doar eu.

Un zâmbet strâmb îi ridică colţurile buzelor. Dar ochii lui negri erau sobri şi sub ei avea cearcăne vineţii.

— Nu avem mult timp la dispoziţie, Dru. Vino!

Ştiţi, în orice altă zi, poate că m-aş fi dus cu el. Dar nu şi în ziua aceea. Mă săturasem să mă tot ţin după toată lumea, să fiu dusă de nas.

— Unde? Cum-o-cheamă vrea să mă vadă din nou?

Dylan oftă. Era un sunet familiar, dar parcă de data asta era mai profund ca în alte dăţi. Cearcănele de nesomn pe care le avea la ochi erau din acelaşi tablou cu gura încleştată şi cu părul răvăşit.

— Ar trebui să speri că nu o să mai vrea. Hai, Dru. Vreau să-ţi arăt ceva.

Mi-am pus mâinile în sân şi am refuzat să mă mişc.

— De ce ar trebui să sper asta?

— Pentru că nu sunt aşa de sigur că Milady e de încredere.

Făcu un pas înapoi, ferindu-se de raza de soare.

— Vii sau trebuie să aştept până data viitoare când sunt de gardă?

— Eşti de gardă?

El ridică din umeri.

— De ce crezi că te-am lăsat să ieşi cu prietenul tău? Cel puţin sunt sigur că el şi vârcolacii lui n-or să te omoare, chiar dacă sunt delincvenţi şi hoţi.

Mai făcu doi paşi înapoi. Ochii lui Dylan luciră.

Semnele transformării apăreau şi dispăreau şi şuviţe de abanos îi jucau în păr.

— Dru, crede-mă. Te asigur că vrei să vezi ce am să-ţi arăt şi nu putem să vorbim în siguranţă aici.

Aici sus? Am oftat Aşa spunea toată lumea: Ai încredere în mine, Dru. Crede-mă, Dru. Lasă-mă să jac ce vreau să fac, Dru.

Eram neajutorată, aşa cum fusesem de la bun început. Şi gândul că poate Christophe nu avea să se întoarcă să mă ia, că mă folosea ca momeală, că era posibil să rămân aici o vreme – era de ajuns să facă pe oricine să depună armele.

Umerii mi-au căzut. Lacrimile de pe obraji mi se lipiră de degete când m-am frecat pe faţă.

Aşa că l-am urmat.

Capitolul 18

Îmi petreceam o grămadă de timp ţinându-mă după băieţi pe coridoarele cu pereţi de piatră. Dylan nu scoase niciun cuvânt o bună bucată de vreme, ci mă conduse în aripa de nord. Păşea fără să facă zgomot cu ghetele lui grele de motociclist, cu graţia care-i caracterizează pe kouroi. Aveam impresia că şi geaca lui scârţâia numai ca să facă impresie.

Am fost nevoită într-un final să deschid gura.

— Vârcolacii n-or să aibă necazuri, nu?

— Bineînţeles că nu. Eu nu sunt unul dintre cei cu orgoliu.

Descuie o uşă de lemn şi se opri o clipă, inspirând adânc.

— E vorba de mult mai mult decât ţi s-a spus. M-am întrebat de ce te-au trimis aici şi mi-am pus şi mai multe întrebări când a venit directiva care spunea că ai nevoie de „timp să te refaci” şi că nu trebuie să urmezi un anumit orar şi că nu va fi desemnat niciun

tutore sau gardă de corp trimestrul ăsta.

I se citea tristeţea în glas.

— Apoi Milady a început să-şi bage nasul şi mai mult. Şi când îşi bagă ea nasul, să te păzeşti!

— Milady? Vrei să spui gagica care a fost aici alaltăieri.

Cea care crede că e foarte important să-l urăsc pe Christophe. Aşa-i spusese şi el.

— „Gagica" aia e regina Ordinului, Dru, şi preşedinta Consiliului. Svetocha sunt valoroase. Milady a fost salvată de nosferatu cam cu cincisprezece ani înainte de mama ta, şi cred că toţi anii ăştia au făcut-o să fie ambiţioasă. Mă întreb dacă…

Se opri brusc, scoţându-mă din sărite, aşa că n-am mai apucat să aflu ce se întreba.

— La Şcoala Principală, ţi s-ar fi dat tot ce-ţi poftea inima. Aici am fost nevoiţi să ne descurcăm cu ce am avut din cauza restrângerilor de fonduri. Am crezut că o să fi trimisă în sud imediat ce se fac

pregătirile. Am crezut că măcar o să fie un batalion de tutori, ca să nu mai spun de o gardă de corp sau cinci, ca Milady. Dar asta atrăgea prea mult atenţia, aşa apunea directiva. Erai mai în siguranţă când erai mai puţin protejată, pentru că nu atrăgeai atenţia asupra faptului că eşti în viaţă. Sergej o să caute urme.

Când îi pronunţă numele, aerul nu se răci şi nici nu deveni ostil. Dar tot am simţit un junghi uşor, aproape ca o durere, care îmi străpunse capul.

Nu prea e logic.

— Nu prea are sens.

Îşi dezveli dinţii albi de djamphir într-un zâmbet larg şi amar.

— Asta a fost şi părerea mea. Dar am fost deja retrogradat şi pus la conducerea unei şcoli mici de corecţie pentru carne de tun tocmai aici, la dracu-n praznic. Nu e treaba mea să întreb de ce, Dru.

Stai, ce-mi spui tu e de-a dreptul încurajator! Ba bine că nu!

— Stai un pic…

Ridică din umeri şi făcu un gest rapid din mână, alungând amintirile din trecut. Geaca lui de piele scârţâi.

— Când pui la socoteală că te-a găsit Christophe, se pune de asemenea şi problema loialităţii sale. Şi faptul că eşti… cine eşti.

Deschise uşa şi-mi făcu semn să intru.

— Eu sunt aici de mult timp. Loialitatea mea faţă de mama ta şi de Christophe m-a costat scump din punct de vedere profesional, ca să nu spun mai mult.

— Deci…

Voiam să spun şi eu ceva. Din nefericire, nu ştiam ce să spun. Am încercat din nou.

— Ok. Poţi să-mi faci o favoare şi să o iei de la început? Eu ce naiba caut aici?

Sunt pe post de momeală?

Dar am simţit din nou căldura corpului lui Christopher lipit de al meu şi nu mi-a venit să cred. Nu puteam să cred indiferent cât de logic părea.

Încăperea era lungă şi joasă, fără ferestre, şi plină de etajere metalice pe care erau puse cutii unele peste altele. Acestea se întindeau în spate destul de mult şi singura lumină venea de la becurile în plafoniere de sticlă groasă, acoperite cu sârmă, pe care se strânseseră pânze de păianjen. Semăna cu un adăpost antibombă abandonat şi rândurile de rafturi se întindeau la infinit.

— Eu cred că eşti aici pentru că cineva aşteaptă momentul potrivit. E ciudat rău, dar nu pot să iau legătura cu niciunul dintre persoanele mele de contact de peste graniţă. Locul ăsta e ştiut că o zonă sigură, de unde nu poate fi interceptat nimic. Ar putea s-o facă pentru a te proteja. Dar pe măsură ce trece timpul, pare din ce în ce mai clar că nimeni nu ştie că eşti aici. Nimeni de la Şcoala Mare, nimeni din Ordin, cu excepţia lui August şi a lui Milady, şi nimeni nu a primit veşti de la Augustine în ultimul timp. N-a răspuns la ultimele două solicitări din partea tutorelui său, care e, din întâmplare, unul dintre prietenii mei.

Dylan închise uşa şi se întoarse cu faţa la mine. Eu m-am dat înapoi agitată.

— Şi nici Christophe nu e de găsit.

Mă întreba din priviri; oare bănuia că îi dusesem lui Christophe biletul lăsat de el?

Sigur bănuia. Ceea ce însemna că şi el juca un joc. Doar că nu-mi dădeam seama încă ce fel de joc.

— August a dispărut?

Simţeam că mi se strânge esofagul, de-abia mai puteam să vorbesc. Augie era prieten vechi cu tata – şi persoana pe care o sunasem ca să-mi confirme povestea lui Christophe.

Chiar înainte ca totul să o ia razna, cu hoţul de vise, când cerul se întunecase în toiul zilei şi când apăruse Sergej.

M-am cutremurat. Sudoarea care mi se uscase pe piele mă mânca şi puţea. Era un miros acru cu care mă cam obişnuisem.

Frica.

Nici măcar nu-mi mai aduceam aminte cum e

să nu-ţi fie groaznic de frică. Dylan mă examină câteva secunde lungi şi mi-am dat brusc seama că eram singură aici. Nimeni nu ştia unde eram. Şi Dylan îmi spunea o grămadă de lucruri despre cum nimeni nu mi-ar simţi lipsa dintre cei care aveau puterea să facă ceva dacă aş fi dispărut pur şi simplu.

Dar Christophe îmi spusese să-l caut pe Dylan dacă mai era vreun atac. Spusese că Dylan era loial. Îmi spusese şi că urma să vină să mă ia şi dacă mă îndoiam de asta, atunci mai erau o grămadă de lucruri pe care aş fi putut să le pun sub semnul întrebării.

Oh, la naiba! Nu mai am încredere în nimeni. Nici măcar în mine.

— Am furat asta din sala armelor.

Dylan făcu o mişcare subtilă din mână şi am rămas cu ochii la pistolul pe care mi-l întindea. Era întors, cu patul spre mine. Era pistolul de 9 mm pe care îl predasem când elicopterul aterizase în zăpadă ca să mă ia şi să mă ducă la Şcoală, spre locul unde credeam că sunt în siguranţă. Inima îmi bubuia în gât.

— Dacă ce bănuiesc eu e adevărat, nu eşti în siguranţa aici. Nu eşti în siguranţă nicăieri, dar mai ales aici.

Am întins mâna. Simţeam metalul rece şi greu. L-am luat în mână. Am scos încărcătorul şi l-am verificat, din reflex. Avea încă gloanţele tatălui meu, suflate cu argint.

— Şi eu ce-ar trebui să fac acum?

— Vino să-ţi arăt ceva. Ai un toc pentru chestia aia?

Am ridicat din umeri. Hm, nu. Nu pot să iau arme din sala de arme, toate lucrurile mele sunt în camioneta şi Christophe a ascuns-o bine. Şi n-am cum să-l contactez.

— Ce-ar fi să-l ascund în sutien?

N-am vrut să par sarcastică. Dar zău aşa! Şi mă simţeam mult mai bine cu arma în mână. Ridicol de bine. El oftă în stilul lui.

— O să ne lămurim imediat. Pe aici.

L-am urmat printre două rânduri cu rafturi,

ţinând cu grijă pistolul îndreptat spre uşă.

— Şi ce-ar trebui să-mi arăţi?

Ridică puţin din umeri.

— Ceva la care se lucrează de ceva vreme. Stenograma de care vorbea Milady există, dar cea pe care mi-a arătato ea era prelucrată din greu. Eu am originalul.

Am scos tot aerul din mine cu un şuierat.

— Uau! Serios, chiar o ai?

— Vezi? Ţi-am zis că o să vrei să vezi. Agentul care a redactat stenograma convorbirii era un prieten de-al meu şi un kouroi bun.

Îşi băgă şi mai mult capul între umeri, de parcă purta pe umeri povara întregii lumi.

— A murit singur, în suferinţă cumplită. A fost trădat. Nu l-am crezut când mi-a dat plicul şi mi-a spus să nu spun nimic nimănui decât dacă era o urgenţă.

— Deci să înţeleg că acum e o urgenţă, nu?

— Da, cred cu certitudine că se poate clasifica

drept urgenţă, Dru.

Dylan viră brusc la dreapta la sfârşitul rândului de rafturi şi am mers până când ne-am trezit în faţa unei uşi masive de lemn încastrată în peretele de piatră.

— M-am gândit să i-o dau lui Christophe. Dar probabil că tu o să-l vezi înaintea mea. Dacă mai e în viaţă.

Îmi aruncă o privire ciudată. Avea privirea întunecată.

Impulsul de a-i spune că îl văzusem deja se lupta cu precauţia raţională care-mi spunea să-mi ţin gura. Toată lumea minţea, pentru numele lui Dumnezeu! Urma să mai aflu că şi Graves îşi bătea joc de mine.

Nu. El nu. Tu ştii mai bine. Dar Graves era bine mersi cu amicii lui vârcolaci. Nu mi se păreau nişte puşti răi, ci doar proşti şi agresivi. Doar asta înseamnă „băiat” pentru tine.

Şi dacă nu trebuia să ştie nimeni că eram aici,

cu ei cum rămânea?

Dylan descuie uşa cu o cheie grea, din fier.

— Mai avem cam două ore până intră Kruger de gardă. Vreau să te duc în camera ta până atunci.

— Pare un plan bun.

Senzaţia ciudată de ameţeală îmi umpluse din nou pieptul. Doamne, ce mi-aş dori să fie tata aici! Sau August. Sau chiar Christophe. Doar cineva care să se ocupe de asta.

Am alungat gândul pentru a suta oară şi l-am urmat pe Dylan dincolo de uşă.

* * *

Priveam asfinţitul de soare, care lumina portocaliu şi auriu prin fereastra dormitorului meu. Pistolul era pe noptieră, îndreptat cu grijă spre punctul mort de după uşă. O copie a convorbirii telefonice – trei pagini şi jumătate, redactate fără spaţiu între rânduri – stătea supusă lângă picioarele mele goale.

Data şi ora erau notate în stil militar; mi-am dat seama doar dintr-o privire. Pe fiecare pagină, mărşăluiau în sus şi în jos şiruri de numere. Textul din mijloc era scris cu litere egale şi mici, ca nişte furnici mărunte şi negre care mişunau pe hârtia albă.

Interlocutor 1: Informaţia e bine păzită.

Interlocutor 2: Asta nu te priveşte pe tine. Unde e ea? Suntem pregătiţi să plătim pentru informaţie.

Interlocutor 1: Păstrează-ţi banii. O vreau doar pe căţea moartă.

Interlocutor 2: S-a făcut.

Despre mama mea vorbeau. Discutau cu calm să o omoare, de parcă moartea ei era doar un produs pe o lista de cumpărături. Se făcuse referire şi la tata – „soţul”. Dar despre mine nimic.

Bineînţeles, dacă ne luăm după dată, eu aveam cam trei ani. Eu eram oare secretul mamei mele?

Am închis ochii şi am strâns cu atâta putere, încât în bezna de sub pleoape explodară artificii galbene spectrale. Era cea mai dureroasă amintire

dintre toate, chiar mai rea decât ochii tatălui meu, cu albul putrezit şi irisurile albastre întunecate când clănţănea din maxilare şi mergea târşâindu-şi spre mine trupul fără viaţă.

Amintirea zăcea adânc îngropată în mintea mea şi, acum că se trezea la viaţă, tot corpul îmi tremura un pic.

— Dru, spune ea pe un ton duios dar imperios. Scoală-tel

Mă frec la ochi şi casc.

— Mami?

Vocea mea e înăbuşită. Uneori e vocea unui copil de doi ani, alteori mai matură. Dar de fiecare dată e mirată şi şoptită, toropită de somn.

— Hai, Dru.

Mama întinde mâinile şi mă ridică cu un „uf!” şoptit, ca şi cum nu i-ar veni să creadă ce mult am crescut. Acum sunt fată mare şi nu mai e nevoie să mă ducă în braţe, dar sunt foarte obosită şi nu protestez. Mă culcuşesc în braţele ei calde şi îi simt inima care

bate ca cea a unei păsări colibri.

— Te iubesc, scumpa mea, îmi şopteşte ea cu nasul în părul meu.

Miroase a prăjituri proaspete şi a parfum cald şi de aici visul începe să se destrame. Căci aud un zgomot ca de paşi sau pulsul unei inimi. La început e domol, dar se înteţeşte din ce în ce mai mult, devine mai rapid şi mai zgomotos cu fiecare bătaie.

— Te iubesc aşa de mult.

— Mami…

Îmi pun capul pe umărul ei. Ştiu că sunt grea, dar ea mă duce în braţe şi când mă pune jos ca să deschidă o uşă, protestez doar puţin.

E debaraua de la parter. Nu sunt sigură cum se face că ştiu că sunt la parter. Mama ridică ceva de pe podea. Câteva dintre animalele mele de pluş au fost înghesuite în gaura pătrată, pe lângă nişte pături şi perne din patul lor. Mă ridică din nou şi mă aşază înăuntru şi încep să mă alarmez uşor.

— Mami?

— O să jucăm jocul nostru, Dru. Tu te ascunzi aici şi aştepţi pe tata să vină de la serviciu.

Ceva e în neregulă. Câteodată mă ascund în debara săi sperii pe tata, dar niciodată în miezul nopţii. Şi niciodată într-o gaură din podea – o gaură care nici nu ştiam că există.

— Nu vreau, spun eu şi încerc să mă ridic.

— Dru!

Mama mă înşfacă de braţ şi mă doare puţin înainte ca ca să slăbească strânsoarea.

— E important, scumpo. E un joc special Ascunde-te în debara şi când tata vine acasă, o să te găsească. Acum întinde-te. Fii fată cuminte!

Protestez şi scâncesc puţin.

— Nu vreau.

Dar sunt fată cuminte. Mă cuibăresc în gaură, căci e cald şi întuneric şi sunt obosită. Chipul mamei mele se întuneca mai mult. Doar ochii îi scânteiază, lucind albaştri ca cerul de vară. Mă înveleşte cu o pătură şi îmi zâmbeşte până când închid ochii. Somnul

îmi dă târcoale, şi când mă cufund în vis, aud ceva şi-mi dau seama că mama a astupat gaura şi sunt în beznă. Dar încă mai simt mirosul ei şi sunt aşa de obosită!

Aud, foarte vag şi îndepărtat, uşa de la debara care se închide cu un scârţâit. Şi chiar înainte să se termine visul, aud un râs lung care îţi dă fiori, ca şi cum ar încerca cineva să vorbească cu gura plină de lame şi ştiu că mama e pe undeva pe aproape şi că e disperată şi că ceva rău urmează să se întâmple.

Am deschis brusc ochii. Lumina soarelui curgea pe fereastră, pe lângă draperii.

O nenorocire nu vine niciodată singură şi lucrurile merg din ce în ce mai prost până când e imposibil să le mai îndrepţi şi să fie din nou cum au fost. Dacă aş fi fost cu tata acum în sud, fie ne-am fi pregătit să ieşim afară şi să rezolvăm vreo problemă – vreo infestare cu poltergeişti, vreun blestem, vreo problemă cu spiritele mlaştinii sau cele de gândaci, sau multe altele. Fie se pregătea numai el să iasă. Şi

eu aş fi pregătit cina, fâţâindu-mă prin bucătărie în timp ce el punea gloanţe în încărcător sau umplea termosuri cu apa sfinţită. Uneori jucam Douăzeci de întrebări pentru un vânător; el ar pune întrebările şi eu aş răspunde, de obicei corect. Fiecare răspuns corect ar fi răsplătit cu un zâmbet şi cu un Bravo, Dru! Şi acum altă întrebare.

Mă întreba orice, de la „Cum dezintegrezi un poltergeist” până la „Care sunt regulile într-un bar plin de Ceilalţi?” şi dacă-mi lua mai mult de treizeci de secunde ca să mă gândesc, nu mă lăsa să bâjbâi. Intervenea imediat şi-mi explica. Nu ca atâţia alţii cărora le place să-şi spună profesori.

Spune-o, Drul Spune-o cu voce tare!

— Nu.

Am tresărit la auzul vocii mele. Eram aici, în dormitorul ăsta, destul de drăguţ, nimic de zis, dar care era rece şi neînsufleţit şi unde nu eram în siguranţă. Dylan doar ce mă adusese înapoi şi mă plantase aici cu pistolul, stenograma şi un avertisment.

Să nu ai încredere în nimeni! Dacă o să fim atacaţi din nou, ascunde-te! Să nu spui nimănui unde te ascunzi până nu se aude semnalul de siguranţă. Ia arma cu tine şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu o ţine la vedere!

Şi esenţialul mi-l spuse chiar înainte să închidă uşa.

O să încerc să dau de Christophe. Trebuie să afle că e o zona „moartă” şi că atacurile vampirilor s-au înteţit în ultima vreme. Trebuie să te scoatem de aici.

Uite-mă acum, încercând să-mi distrag atenţia singură. Spune-o, Dru! Poţi s-o spui.

— Tata a murit, am şoptit.

Am fost crescută de bunica, până când a renunţat la luptă şi m-a lăsat în cădere liberă în noaptea aceea cumplită, înainte ca tata să vină să semneze toate actele şi să mă ia. N-am ştiut niciodată cum aflase, dar, dacă stau să mă gândesc, tot ea îl crescuse şi pe el. Nu dădea el prea multă crezare

„aiurelilor mistice din popor”, dar totuşi arunca sare peste umăr când se vărsa solniţa. Ai fi prost să nu o faici când vânezi creaturile nopţii.

Şi uneori îşi mai aducea aminte anumite lucruri. Nu râdea când se vorbea de intuiţie. Şi niciodată nu s-a îndoit de intuiţia mea.

— A murit de-adevăratelea.

Suna chiar mai rău când am repetat-o. Era ca şi când îmi dădeam seama pe deplin că nu visam, că nu aveam să mă trezesc şi să-l găsesc în bucătărie punând gloanţe în încarcător sau stând în scaunul pliant în faţa televizorului, sau nu mai aveam să mergem cu maşina cu geamurile lăsate şi cu atlasul în poală, eu ghidându-l spre locul unde trebuia să ajungă. Nu aveam să-i mai înmânez muniţia prin ferestrele sparte când lighioanele se repezeau la el. Nu mai aveam să jucăm jocul de-a ghicitul, să ne dăm seama cu care parte a Lumii Reale ne confruntam de data asta.

Nu aveam să mai aud respiraţia altei persoane în casă în toiul nopţii. Nu aveam să-l mai văd tolănit

în fotoliul lui, în faţa televizorului, nu aveam să mai mănânc din clătitele lui speciale duminica dimineaţa sau să mai aud felul cum îmi spunea când apărea în pragul uşii. Dru? Dru, scumpo, eşti aici? Gata cu nopţile cu chili şi mâini calde pe după umeri, gata cu vorbele de alinare în miezul nopţii, când mă trezeam ţipând – nu mi se mai întâmpla des după ce împlinisem paisprezece ani, dar era plăcut să-l ştiu acolo.

Murise de-adevăratelea. Eu eram singură aici şi ce credeam că era un loc sigur se dovedea a fi un cuib de vipere ca şerpii cu cap de aramă şi mocasinii din terariile de sticlă, care miroseau urât şi scoteau zgomotele acelea îngrozitoare, ca de roţi dinţate care se freacă între ele.

Şi şerpii-mocasini sunt răi. Sar la tine fără nicio avertizare.

Loveau pereţii terariului cu bufnituri surde de fiecare dată când eram acolo, când tata se încuia cu proprietarul în birou.

Ce făcea el acolo, oare? făcuse rost de numărul de telefon al lui Christophe? Sau ce altceva?

Mi-am frecat obrajii uzi. Urăsc să plâng. Îţi vin idei idioate şi te doare toată faţa. Am împăturit stenograma, lăsând urme de lacrimi pe marginea hârtiei.

Săbiile malaika erau tot sub patul meu. Chiar lângă ele era portofelul tatălui meu şi ceva negru pe care l-am înşfacat şi l-am scos afară. Era geanta mea neagră de pânză, încă murdară de mocirla din Dakota. O împachetasem cu grijă în timp ce Graves şi cu mine goleam casa şi Christophe era la telefon şi se tot târguia cu cineva dacă vine sau nu să mă ia.

Parcă se întâmplase în altă viaţă. Cândva când încă mai credeam că lucrurile pot fi reparate dacă ţineam piept cu brio situaţiei.

Banii lichizi erau în portofel şi în locul strâmt de sub clapa de pe fundul genţii, un fel de compartiment secret pe care mi-l arătase tata şi mă învăţase cum să-l cos ca să-l pot folosi. La fel şi

actele. Tot în portofel şi în compartimentul secret. Sub clapă era şi un încărcător nou pentru pistolul de 9 mm. Un strugurel, caietul meu cu Yoda, un pieptăn, două pixuri, o batistă, o pereche de chiloţi curaţi, un sutien, şi un săpun mic de hotel.

Nu se ştie niciodată.

Mai era şi agenda neagră cu adrese a tatălui meu, căci mă gândisem că era bine să o am asupra mea. Dar dacă August dispăruse, pe cine altcineva mai puteam să sun? Şi nici măcar nu era vreun telefon pe aici. Nu văzusem niciunul nici măcar în biroul lui Dylan. Lunganul spusese ceva despre ora în care ai voie să vorbeşti la telefon, dar nu-mi trecea prin cap unde aş fi putut să găsesc o linie de exterior.

Eram izolată ca la închisoare.

Busola, harta rutieră pentru Florida şi alta pentru Dakota de Nord şi de Sud. Nicio hartă nu avea să-mi fie de niciun folos, dar de busolă mă puteam folosi. O minilanternă – pe care am aprins-o şi am stins-o. Am verificat să văd dacă aveam baterii de

rezervă. Încă funcţiona. Era bine să ai aşa ceva.

Un flacon mic de Ibuprofen, o sticluţă cu apă sfinţită şi o sticlă cu sare. Am băgat cuţitul cu arc într-unul din buzunarele mai mici cusute pe spatele genţii. Zomăi când se lovi de două monede mari argintii şi patru sau cinci cuie de fier. De fapt sunt din oţel, dar conţinutul de fier le face să fie un scut bun de apărare pentru fel şi fel de lucruri. Împotriva celor treziţi din morţi, a diverselor apariţii, a zânelor rele – a oricărui alt lucru.

M-am cutremurat gândindu-mă la zâne. Oamenii care cred că acestea sunt bunătatea întruchipată, înaripate cum sunt, ar trebui să se roage să nu dea niciodată peste vreo sidhe temperamentală care are abilitatea de a-ţi fura ani din viaţă. Şi să se roage să nu audă niciodată cornuri de argint în miezul nopţii care răsună în dealuri, alături de sunetul copitelor care răpăie pe un drum singuratic când Călăreţii-fantome îşi caută o victimă. Bunica m-a învăţat să nu mă pun niciodată cu zânele rele.

Ajunsesem să mă înfricoşez de-a binelea, dar mă simţeam bine când făceam ceva. Când făceam planuri, în loc să fiu înghiontită de la spate în direcţia în care voiau ceilalţi. Pregătirile astea le puteam face şi cu ochii închişi.

Am pus portofelul tatălui meu în compartimentul secret de sub clapă. Am împăturit încă o dată stenograma convorbirii şi am strecurat-o în agenda neagră a tatălui meu. Apoi am luat pistolul de 9 mm şi am verificat din nou încărcătorul. Îmi intrase deja în obicei. Am rupt o faţă de pernă de pe patul albastru şi am înfăşurat arma, ca să nu se descarce din greşeală. Am pus pistolul înfăşurat în geantă, dorindu-mi să fi avut un toc adevărat.

Dar numai cu dorinţa nu aveam să obţin nimic.

Hai, Dru! Gândeşte! Pune-ţi capul la contribuţie! Gândeşte repede! Cum ar face tata? Gândeşte logic.

Însă gândirea mea logică nu funcţiona prea bine în ultimul timp. Dar mă străduiam din răsputeri.

Anna voia să cred că mama fusese trădată de Christophe. Dar pe mine mă salvase, aşa că nu avea prea multă logică ce spunea ea. Anna mă mai credea şi proastă. Faptul că-mi arătase două poze cu casa în care locuisem înainte nu avea să-mi ştirbească încrederea în Christophe.

Doar dacă nu cumva…

În mintea mea ideile explodară. Creierul meu făcea în sfârşit nişte conexiuni. Oh, la naiba!

Îmi tremurau mâinile. Am ridicat o mână în faţa ochilor. Chiar şi degetele îmi zvâcneau. Am luat medalionul în mână şi l-am frecat cu degetul mare, cu putere, de parcă astfel aş fi putut să îndepărtez frica.

Nu folosea la nimic faptul că-mi arătase cele două poze. Asta dacă nu cumva voia să afle ce-mi aminteam în legătură cu acea casă. Îmi urmărise cu mare atenţie reacţia, deşi încercase să nu o facă făţiş.

Şi de ce naiba ar veni până aici în persoană, mai ales că era atât de periculos pentru o svetocha? Ea avea gardă de corp şi tutori, şi eu eram încuiată într-o

cameră şi eram la mâna lor, aşteptând să hotărască ce vor face cu mine.

Cine să hotărască? Anna? Sau Sergej? Oare conta până la urmă cine?

Dru, doar două cuvinte merg în contextul ăsta! La naiba! Şi asta spune cam tot.

Dar cum rămâne cu Ash? Şi cu Christophe, care mi-a cerut să aştept? Puteam să mă bazez pe el că vine să mă ia de aici?

Nu contează. Nu le eşti de niciun folos niciunuia dacă eşti moartă. Blondinul e de gardă acum, te păzeşte, dar de îndată ce se lasă întunericul, o să se facă timpul pentru primul curs şi o să plece. Atunci o să ai o şansă.

O şansă ca să fac ce? Ce aş putea să fac? N-aveam de gând să mă caţăr pe acoperiş noaptea.

Cel puţin ştiam că Christophe era în viaţă. Şi era posibil să fiu singura persoană care ştia sigur acest lucru. Dar totuşi, putea să i se întâmple orice în zilele următoare.

Şi mai era şi ideea că el ar putea să mă folosească drept momeală. Toată fiinţa mea se revoltă la acest gând, căci de fiecare dată când mă gândeam la el, îi simţeam trupul cald lipit de mine şi îmi venea în nări mirosul vag de plăcintă cu mere. Poate că ar trebui să aştept…

Dru, te bazezi pe alţii ca să te salveze. Asta n-o să se în tâmple. Am suspinat. De tine depinde totul.

Şi cum rămâne cu Graves?

La naiba! Asta e singura hibă a planului. Dar dacă cu un mai eram prin jur, oare ar mai fi la fel de mult în pericol? Şi el era fericit aici, chiar dacă era o şcoală de corecţie. Graves se simţea de minune cu prietenii lui păroşi, cărora le plăcea să mă învinovăţească şi pentru că mă născusem. O, Doamne!

O fâşie de umbră urca pe fereastră pe măsură ce soarele apunea, iar lumina prindea acum nuanţa aurie de miere. Ăsta era momentul cel mai bun să o surprinzi, dacă puteai. Nu mi-a plăcut niciodată prea mult să fac poze, dar îmi amintesc că desenam pe o

astfel de lumină în timp ce bunica torcea sau termina de gătit cina şi uneori cânta cu vocea ei ciudată, atonală, alteori bălmăjind imprecaţii la ciorba de pui sau la legume. Îmi era dor de ambele lucruri – de cântecul ei şi de bufnetul sec al vârtelniţei vechi. Acum probabil că se aşternuse praful de-o palmă pe ea şi şedea în colţul de lângă şemineu, exact acolo unde o lăsase ea. Casă, care îmi revenea mie după prevederile din fondul fiduciar, era bine ferecată şi cheile de la uşă erau legate de brelocul meu – care erau probabil în camioneta pe care o ascunsese Christophe.

Dar mai exista un breloc, şi ştiam exact unde era. Într-o cutie metalică îngropată sub o stâncă mare de granit, în partea de nord a acesteia, peste care bunica turna lapte proaspăt la lună nouă.

De fiecare dată când era lună nouă, bunica zăvora şi uşa. Nu se atingea nimeni de casa ei. Ăsta e alt motiv pentru care tremur când mă gândesc la zâne.

Nimic nu te înfioară mai mult ca lăsarea nopţii.

Ca atunci când aştepţi să se lase noaptea. Planul prinse contur în mintea mea şi îmi doream din tot sufletul să am acces la o maşină, oricare ar fi ea. Cum era adusă mâncarea la şcoală? Unde se spălau rufele?

Acum venise timpul să-mi doresc să mă fi uitat prin jur mai bine decât să stau în cameră şi să-mi fac gânduri negre sau să chiulesc de la ore. Dar dacă mă gândeam mai bine, naş fi învăţat nimic de folos dacă aş fi mers la ore, nu? Încercau din răsputeri parcă să mă împiedice să învăţ ceva.

Bun. Deci renunţăm la maşină. Fără maşină. Doar eu singură. Era un drum de ţară pustiu care cobora de la şcoală şi care se intersecta cu autostrada naţională la câţiva kilometri distanţă. Era aşa de departe, că nu reuşisem să-l văd de pe acoperişul Şcolii.

Două benzi asfaltate, cu câte un şanţ adânc de o parte şi de alta, care şerpuiau prin pădure şi câmpurile care se întindeau din loc în loc. Drumul se unea cu autostrada chiar la nord de oraşul spre care alergau

mereu vârcolacii. Acolo aş putea să-mi cumpăr o hartă şi…

Şi pe urmă? Nu cunoşti pe nimeni acolo şi orice persoană pe care o vei contacta va fi pusă sub semnul întrebării. Dacă August făcea parte din Ordin, poate că şi alţi prieteni de-ai tatălui meu făceau parte. Şi dacă el a dispărut, cine-ţi spune că nu vor face la fel şi ceilalţi imediat ce le ceri ajutorul?

Mă durea capul de atâta concentrare. Dar pasul esenţial, primul pe care trebuia să-l fac, era să plec de aici. De îndată ce mă puneam în mişcare, le dădeam eu de cap şi celorlalte probleme.

Graves şi Christophe îmi subliniaseră amândoi că le era mai uşor vampirilor să mă omoare în afară Şcolilor, chiar dacă era o şcoală mică.

Dar mai întâi trebuiau să mă găsească.

M-am ridicat în picioare şi am lăsat geanta pe pat. Cu ce te îmbraci când fugi ca să-ţi salvezi pielea? Pui mai multe bluze pe tine, bocanci, căci de picioare depinde viaţa ta şi tenişii sunt prea subţiri. Şi neapărat

trebuie să ai ceva de lână. Cămaşa lui Graves dispăruse la spălătorie. Mă încercă o senzaţie ciudată când m-am gândit la ea.

Mă simţeam de parcă doar ce m-aş fi trezit dintr-un somn lung, iarna, şi nu mă puteam opri din tremurat.

Capitolul 19

Se întunecă devreme. Dinspre nord-est veneau nori negri. Cerul deveni de culoarea oţelului, cu tentă indigo, şi se auzi tunând în depărtare. Nu era ceaţă, ceea ce mi se păru bizar. Eram obişnuită ca tot locul să fie învăluit în ceaţă, ca într-un nor de vată. Acum părea ciudat de golaş şi nu-mi plăcea.

Nici norii nu-mi plăceau. Nu arătau normal, ci păreau nişte pături groase şi negre care se lăsau din ce în ce mai jos până când păreau că apasă, într-un fel ciudat, pe vârfurile copacilor. Îmi aduceau aminte de întinderea cenuşie, de culoarea fierului, din Dakota, în ziua în care mă trezisem faţă în faţă cu Sergej.

O vreme neobişnuită. Vreme de vampiri.

Eram în dreptul ferestrei, jucându-mă cu medalionul şi uitându-mă cum umbrele înghit grădina uscată de sub mine. Şcoala se trezea. Se auzi un bâzâit subliminal în liniştea aparentă. Era la fel ca în celelalte seri. Doar că acum mi-era frig chiar dacă

aveam trei pulovere pe mine, blugi şi o pereche de bocanci aproape noi. Mi-am pus geanta pe după umăr, peste piept. După ce am stat puţin pe gânduri, am băgat cuţitul cu arc în buzunarul stâng de la spate. Acum dacă-mi mai şi aminteam să-l scot – cuţitul sau pistolul – când încerca cineva să mă omoare, eram chiar pregătită.

Am reluat planul în minte. Cobor scările când sună de intrare la prima oră, străbat coridoarele şi ies afară în noapte. Acum era şansa mea.

Am mai aruncat o ultimă privire în cameră, de la mormanul de rufe pe care le aruncasem în faţa dulapului până la patul răvăşit. Deveneam dezordonată şi nu mai aveam grijă de spaţiul în care locuiam. M-aş fi ales cu un alt discurs de-al tatii dacă ar fi văzut ce era în camera mea.

Doamne! Îmi lipseau până şi discursurile lui despre Cum să faci curăţenie ca să găseşti ce-ţi trebuie când eşti în criza de timp, Dru, că aşa reuşeşti să-ţi salvezi pielea.

Senzaţia de singurătate mă copleşi şi mă făcu să simt în gură gust de acid. M-am oprit lângă uşă, am închis ochii şi am ciulit urechile, relaxându-mă, desfăcând ghemul pe care mă învăţase bunica să-l fac în mintea mea şi în care să mă retrag cu toată fiinţa. Încleştarea aceasta e necesară dacă nu vrei să te trezeşti spunând ce nu trebuie sau să spui oamenilor ce gândesc. Şi-n plus, e greu să te concentrezi la treburile tale dacă eşti ocupat să le asculţi gândurile celorlalţi, aşa cum îmi repeta bunica întruna.

Bunica spunea că e foarte important să te concentrezi la ce ai de făcut. Mă întrebam ce ar înţelege ea din toată povestea asta şi mi se făcu atât de dor de ea, că mi se puse un nod în gât.

Se simţea pregnant o prezenţă pe hol, dincolo de uşa mea. Acum îmi doream din tot sufletul să escaladez din nou fereastra, dar gândul de a face mişcarea când era aproape întuneric afară îmi făcu genunchii să se cam înmoaie. O dată fusese de ajuns. În plus, ideea era să ies de aici înainte ca situaţia să fie

urgentă.

Am stat locului, respirând încet. Prezenţa se îndepărtă încet, chiar când sună soneria. Se auzi clinchetul ei dulce răsunând pe coridoare şi pătrunzând înăbuşit la mine în cameră. Era timpul pentru micul dejun. Sau pentru cină, cum voiai să-i spui. Băieţii probabil că acum se scoală, se îmbracă şi merg la cantină.

Am tras adânc aer în piept, am răsucit clanţa şi am ieşit pe hol. Toată clădirea clocotea înăbuşit. Mi se părea mie sau se simţea o notă ciudată în tumultul din clădire, ceva febril?

Ţi se pare ţie, Dru. Concentrează-te la ce vezi în faţa ochilor.

Şi totuşi am ezitat. Şi cu Graves cum rămânea?

Cu cât eşti mai departe de el, cu atât e probabil mai în siguranţă. Vârcolacii. or să aibă grijă de el însă pentru tine n-ar mişca un deget să te ajute, aşa că tai-o de aici mai repede!

Uşa se închise cu un clic în spatele meu. Am

făcut doi paşi şi am încremenit din nou, căci se auzi un alt sunet în aer.

Era soneria care anunţa Restricţia, şi tonurile ei înalte şi puternice străpungeau liniştea ca un cuţit care intră în unt. Mi-am dat seama că nici de data asta nu era un exerciţiu. Senzaţia de pericol mă învălui din cap până în picioare, înţepându-mă cu gheare mici de diamant.

Şcoala inspiră adânc făcându-şi curaj, iar când soneria se opri, am luat-o din loc strângând din dinţi şi încleştând pumnii.

Acum era cea mai bună şansă să fug.

** *

Chiar şi planurile cele mai bine ticluite au scăpări. Planul meu de toată frumuseţea era să cobor la parter şi să ajung la coridoarele care se intersectează, unde puteam să o iau brusc la dreapta şi să ies într-o galerie cu uşi de o parte şi de alta.

Jumătate din uşi duceau spre o curte, în grădină; celelalte se deschideau spre un loc de joacă lăsat în paragină, cu leagăne mâncate de rugină şi terenuri pentru joacă. De aici puteam să ajung la o pădurice de arbuşti şi odată ajunsă acolo…

Oricum, n-am ajuns până acolo. Am cotit la dreapta şi imediat a început să-mi răsune în cap un zgomot de paşi care se apropiau de mine. Cineva alerga prea apăsat pentru un om. M-am întors, am dat din nou colţul şi am ajuns în holul de unde doar ce ieşisem şi am căutat din ochi o ascunzătoare.

Nu era nimic. Mocheta de pe jos, lumini industriale, pereţii goi. De o parte şi de alta, săli de clasă încuiate, goale. Celelalte coridoare coborau spre cantină şi spre două debarale ale îngrijitorilor.

Debarale. Perfect! Una din ele era încuiată. Cealaltă, nu, M-am năpustit înăuntru, am tras uşa şi m-am ghemuit în beznă. M-am lovit cu şoldul de ceva metalic, am întins mâna şi l-am ţinut să nu cadă. Era o găleată de metal. Am suspinat sperând că cel care era

pe urmele mele făcea destul zgomot cât să nu mă audă pe mine.

Persoana alerga în paşi cadenţaţi şi se auzeau sunete puternice, metalice, ca nişte prăjini de fier care lovesc pământul îngheţat. Gustul de sânge, rugină şi portocale de ceară îmi explodă pe limbă, aducând cu el miros de putregai şi locurile acelea ciudate din cerul gurii se deschiseră ca nişte flori. Dinţii mă dureau cumplit, până şi când îi atingeam cu limba sau cu buzele. Furnicături reci îmi trecură prin mâini şi picioare.

Paşii se auzeau mai rapizi şi m-am cutremurat când i-am auzit răsunând pe scara în spirală care urca în turn.

Secretul se aflase. Acum ştiau că eram aici. Se aflase fie de la un vampir rănit care scăpase cu viaţă ultima dată şi îi spusese lui Sergej, fie trădătorul reuşise să-i spună că eram aici, închisă într-o cameră micuţă şi albastră, ca un meniu învelit în folie de aluminiu.

Măiculiţă! Eu… Doamne Dumnezeule! Acum tremuram din tot corpul. Dârdâiam bine de tot. Am simţit ceva îndoindu-se în mâna stângă, chestia metalică peste care dădusem când mă ghemuisem pe vine şi care scoase un sunet ciudat când se curbă.

Urcă la tine în cameră! Îmi răsuna vocea tatălui meu în cap, nemiloasă. Mişcă-ţi fundul, fatol

M-am strecurat din debara cu picioare tremurânde, ca nişte tăieţei, şi am închis uşa cât de încet am putut. Am ieşit în hol, mergând cât de repede îmi permiteau muşchii, care protestau. Îmi doream cu toată fiinţa să mă întorc în debara şi să mă chircesc în întuneric şi să aştept să mă găsească cineva.

Aşa vorbeşte o fricoasă, Dru. Dă-i drumul!

Am mers de-a lungul holului şi am luat-o la dreapta. Atunci mi s-a oferit şansa de a pune în aplicare următoarea parte a planului şi n-am stat pe gânduri. M-am mişcat mult mai repede decât ar fi fost firesc. Bocancii mei scârţâiră ciudat pe mochetă când am rupt-o la fugă spre galerie. Acum întunericul apăsa

la ferestre şi la geamul uşii. Uitasem că acum eram perfect vizibilă pentru oricine s-ar fi uitat de afară înăuntru.

La naiba! Fir-ar să fie! Acum n-aveam ce să mai fac, ci doar să mă duc întinsă spre uşa pe care o alesesem şi să sper că nu mă vede nimeni. Poate că sunt toţi prea ocupaţi cu…

O zdruncinătură imensă zgâlţâi totul în jur. Veşmântul Şcolii se văluri ca un cearşaf pe care îl scuturi bine şi geamul se sparse cu un clinchet sonor, urmat de o rafală de zăpadă cristalină. Pur şi simplu mă trânti la pământ, aruncându-mă într-o parte, direct în peretele de piatră. Umărul mă săgetă de durere, şi am căzut grămadă, ceea ce nu era rău. Căci atunci se porni şi ţipătul şi m-am îngrămădit în perete, acoperindu-mi capul cu mâinile, încercând să nu-l aud. Nu se mai oprea, zgâriindu-mi creierul, fără a face pauză să trag aer în piept. Mi-am pus mâinile la urechi, dar degeaba. Am început şi eu să ţip. Sentimentul de ură explodă în mine, iar frica şi

durerea aprindeau artificii luminoase, care îmi străbăteau din loc în loc harta sistemului nervos.

Era o luptă să mă strâng ghem în mine. Un firicel cald mi se scurse din nas şi îmi mângâie buza de sus cu un deget umed. Am dat cu limba fără să mă gândesc şi un gust dr cupru cald îmi învălui limba, pătrunse mai adânc şi îmi trezi foamea.

Mă dureau dinţii. Era o durere vie şi pătrunzătoare. Două ace îmi atinseră buza de jos şi m-am ridicat în patru labe, târându-mă.

Afară! Ieşi afară!

Foamea de sânge mă făcu să-mi ia gâtul foc, dar nu mai lăsă ţipătul să-mi pătrundă în creier şi îmi dădu şansa să mă adun din nou în mine. Ura pură care se simţea în sunetul acela îmi sfâşie pielea, frecându-se de ea ca o perie de sârma. Cioburile de geam spart se împrăştiară pe jos. M-am ridicat rapid în picioare, împleticindu-mă, când aerul rece năvăli pe hol, şuierând.

M-am repezit în uşă de-a valma şi am plonjat

într-o baie de aer rece ca gheaţa. Era o noapte limpede şi rece şi stelele se iveau pe cer ca nişte diamante mici şi dure care nu reuşeau să facă destulă lumină. Am luat-o la fugă spre locul de joacă cât m-au ţinut picioarele. Leagănele care încă mai funcţionau se mişcară uşor, înainte şi înapoi, şi tălpile bocancilor se loviră de betonul crăpat.

Ţipătul din urma mea se curmă şi un alt strigăt strident sfâşie aerul din cealaltă parte a Şcolii. Atunci mi-am dat seama că era prea multă lumină, căci era noapte, şi când am aruncat o privire peste umăr, am aflat din ce cauză.

Şcoala ardea. N-ai crede că are ce să ardă prea mult într-o clădire de piatră, dar flăcările portocalii şi umede, cu firişoare albăstrui în mijloc, se ridicau şi se târau prin turnuleţe, ieşeau lucind pe geamurile sparte şi făceau întunericul să pâlpâie. Era ceva în neregulă cu flăcările alea şi felul cum trosneau, cu ură, îmi spunea ce voiam să ştiu – că aici era mână de nosferatu. Flăcările nu erau fireşti, aşa cum nici

vampirii nu sunt.

Focul prinse nuanţa obişnuită de portocaliu fără firişoare albastre pe margini. Dar nici asta nu-l făcu să pară mai puţin ciudat.

Uau! Mă holbam cu gura căscată. Dacă focul ajunge în bibliotecă, adio şanse să studiezi ceva! Dumnezeule mare! Altă bubuitură zgudui clădirea şi se auziră din nou ţipete. De data asta erau nişte voci tinere, de om. Cel puţin majoritatea. Umane la bază, deşi acoperite de mârâituri.

Oh, nu! M-am oprit brusc. Oh, la naiba! Nu se poate! Fir-ar să fie! Nu, nu, nu!

Înăuntru erau nişte puşti. Îi cunoşteam. Cody, Lunganul, Dibs şi…

Şi, Dumnezeule mare, Graves era înăuntru, în clădirea cuprinsă de flăcări.

Nu te abate de la plan, Dru. E un plan bun, şi o să te ajute să rămâi în viaţă.

Am rămas locului câteva clipe. Simţeam că înnebunesc de atâta nehotărâre, în timp ce înţepăturile

din buza inferioară prindeau din ce în ce mai multă forţă. Jumătate din mine tânjea să se repeadă spre tufişurile de la marginea terenului de joacă. Cealaltă jumătate îmi spunea pe un ton categoric să mă răsucesc pe călcâie şi să scormonesc peste tot până îl găsesc pe Graves. Aveam un pistol, un încărcător de rezervă şi un cuţit. Trebuia să fie de ajuns.

Dar…

Dar nimic! De data asta era bunica cea care vorbea, şi vocea ei se auzea tare şi clar. Mişcă-ţi fundul aici şi găseştel pe băiatul ăla! El nu te-ar părăsi niciodată!

Da, ştiu că nu m-ar părăsi. Ştiam că n-ar face asta. Dar oare eu nu asta plănuisem să-i fac?

Dar te-a părăsit deja. Se joacă tot timpul cu prietenii lui voioşi şi lăţoşi. Ia-o din loc, Dru!

Cele două voci se luptau care să mă convingă şi habar n-aveam cine avea să învingă. Dar corpul meu tâmpit se întoarse singur şi începu să alerge direct spre clădirea în flăcări, iar asta însemna moarte sigură.

Chiar nu ştiu de ce a făcut asta.

Capitolul 20

Am străbătut coridorul în fugă. Probabil că e în dormitor sau la cantină, nu s-a făcut încă ora de mers la cursuri. Deci dacă s-au…

Se mai auzi un sunet puternic, ca şi cum ceva s-ar fi despicat în două. Doamne! Oare au adus dinamită supranaturală ca să distrugă toată clădirea? O flacără albăstruie căzu pe pământ la mai puţin de un metru de mine. Şuiera ca un şarpe cu clopoţei. Am sărit înapoi şi mi-am dat seama că nu mai tremuram. Eram prea ocupată şi acum era prea cald. Îmi izvorau brobonele de sudoare pe spate şi la subsuori. Parcă stăteam în faţa unui cuptor. Căldura radia în toate direcţiile. Medalionul mamei se simţea ca o bucată de gheaţă pe piele.

Am reuşit să dau colţul clădirii, am sărit peste alte resturi care ardeau şuierând şi am decis că poate nu trebuia să alerg chiar pe lângă perete. Pe peluza mare din faţa casei se vedeau siluete curgând ca

cerneala udă, iar aleea lată şi circulară era pictată cu umbre şerpuitoare şi lumină portocalie nefirească. Leii de beton care vegheau intrarea spre alee păreau că se mişcă, ridicând capul şi dezvelindu-şi dinţii când m-am oprit din alergare derapând. Călcâiele mi se înfipseră în pământ şi am rămas holbându-mă cu gura deschisă.

Ce vedeam în faţa mea era deja un câmp de război, întinderea circulară pavată colcăia de siluete subţiri şi păroase. Vârcolacii săreau şi dădeau roată. Din mulţime se desprindeau echipe întregi care se adunau ciorchine, nişte siluete negre cu ochi strălucitori şi viteză neomenească. Erau şi djamphiri, care formau o linie de apărare în faţa treptelelor masive pe care le urcasem anevoie în ziua când sosisem iar unul dintre ei avea nişte cuţite lungi şi subţiri, care nu luceau în lumină.

Altul avea şi săbiile de lemn, malaika. Era Blondinul, şi buclele îi scânteiară în lumina care pâlpâia când ridică bărbia şi strigă ceva. Djamphirii se

foiau.

Genunchii mi se înmuiară. Nu-l vedeam pe Graves. O clipă m-am împleticit ameţită. O nouă explozie zgudui aerul şi vântul îşi schimbă direcţia. Un fum gros pluti deasupra spaţiului deschis, strecurându-se printre siluetele nemişcate şi cele în mişcare ca nişte degete cotrobăitoare Vârcolacii făceau loc, retrăgându-se înapoi, şi djamphini din linia de apărare strânseră puţin rândurile. Era o imagine confuză, totul se mişca atât de repede şi am ezitat, neştiiiul ce trebuia să fac.

Tata nu mi-a spus niciodată nimic despre sarcinile pe care le aveam într-o luptă organizată.

Încă stăteam locului ca o idioată, holbându-mă la haosul din jurul meu, când alt urlet nepământean spintecă întunericul din spatele meu. O pală de vânt îmi atinse ceafa, chiar sub coada împletită, şi m-am rotit, aruncându-mă într-o parte, la pământ. Lumea încetini din nou şi de data asta am simţit muşchiul din creier contractându-se ca să încastreze totul în

plexiglas. Mă duru puţin, ca atunci când ai făcut o întindere şi nu te-ai menajat destul ca să aibă timp să se vindece

Vârcolacul era deasupra mea, suspendat în aer, şi lumina locului îi lucea în dunga albă care îi străbătea o parte a capului. Am scos tot aerul din mine şi m-am rostogolit, simţind pietrişul cum îmi zgârie spatele prin pulover. Lumina locului se contorsionă ciudat, refractându-se în jurul lui, iar animalul ateriză în patru labe exact când mi-am dat seama că nu eu eram ţinta lui.

Oh, la naiba! N-am ştiut cum să mă ridic mai repede în picioare, bâjbâind cu mâna dreaptă după clapa genţii. Era timpul să scot pistolul, căci toţi cei care se luptau în faţa şcolii ne văzuseră.

Ash se ghemui în faţa mea mârâind şi arătându-şi dinţii.

Dâre de bale i se scurseră din gură când clămpăni de două ori, clănţănind din dinţii albi. Am scos un sunet înăbuşit. Picioarele aproape că mi s-au

împleticit când am dat înapoi cu viteză.

El clămpăni din nou şi lucirea turbată din ochii lui semăna cu focul nepământean. O nouă explozie zgudui şcoala şi peretele cel mai apropiat de mine începu să se dărâme. Zgomotul era feroce şi Ash se năpusti câţiva paşi înainte.

Am ţipat sugrumat din nou şi m-am dat înapoi, dar mi-am dat seama că nu voia să mă atace. Doar clămpănea spre mine, ca un câine ciobănesc.

Mă mâna. Şi când am aruncat o privire în sus, am înţeles de ce.

Pentru că toţi vampirii care încercaseră să intre în şcoală se uitau la mine. Lumina focului cădea peste ei şi îi făcea să pară ciudat de inerţi. Siluete de vârcolaci se rostogoleau în aer şi djamphirii de pe trepte – l-am văzut pe Kruger, cu gura căscată – toţi se holbau la mine cu chipuri pe care se citea groaza în diverse ipostaze.

— Svetosssssssssha!

Strigătul fu purtat de vânt şi feţele lor se

schimonosiră în caricaturi ale urii, cu dinţii ascuţiţi.

— Svetosssssssssha!

Oh, la naiba!

Nosferatu o zbughi învârtindu-se, alergând spre mine cu o viteză ameţitoare. Ash sări din nou, disperat, şi dunga lui albă de pe cap i se văzu în ceaţă, din viteză, ca un artificiu fluturat în aer. Mă scoase din starea de şoc şi m-am rotit Coada îmi zbură în semicerc. Am rupt-o la fugă din nou, după colţul şcolii în flăcări.

Nu aveam să reuşesc, îmi dădeam şi eu seama. Era destul de clar acum de ce atacau şcoala. Şi iată-mă din nou alergând să-mi scap pielea.

Chiar înainte să dau colţul, am auzit nişte ţipete în spatele meu – cel al vârcolacilor, sfredelitor, care-ţi dădea fiori, urletul prelung şi pătrunzător al djamphirilor, şi ţipătul straniu şi letal al vampirilor, care-ţi pătrundea în creier ca nişte aşchii de cristal. Alcătuiau un trio de voci ciudat, şi dacă ai fi înregistrat sunetul, ai fi putut să faci inima cuiva să se

oprească doar dacă îl dădeai destul de tare. Medalionul ricosă de stern, prins sub pulover. Era atât de rece că mă ardea pe piele.

Dinţii îmi deveniră sensibili şi, dacă aş fi avut destul suflu în mine, aş fi ţipat şi eu. Dar nu era timp pentru aşa ceva, căci paşii din spatele meu făceau pământul să se cutremure. Aşa că am făcut singurul lucru pe care puteam să-l fac.

Nu era o idee prea bună, dar era tot ce aveam.

Am alergat pe lângă zidul lateral al şcolii, încleştând şi descleştând pumnii, cu geanta care mi se lovea de şold. Cum am văzut profilându-se coridorul în faţa mea, am scobit cea mai mare gaură din zid pe care am găsit-o, mi-am luai inima-n dinţi şi m-am aruncat înainte în flăcările nefireşti

* * *

Totul era cuprins de flăcări. Fumul era sufocant. Am ajuns la capătul holului şi m-am pus în

patru labe, mergând târâş. Nu vedeam nimic clar. Cioburile scânteiau strivite sub genunchii mei protejaţi de blugi şi speram că n-o să-mi julesc mâinile. Simţeam în gură gust de ceară şi portocale putrede. Am scuipat şi am auzit un sfârâit. Căldura dinăuntru era ca uleiul. Pielea mea lucea şi simţeam că mă strânge. Focul deveni şi mai ciudat – apărură firişoare albastre în mijlocul flăcărilor portocalii şi se târau pe perete ca nişte vene, emanând o căldură ca de cuptor. Însă un cerc portocaliu se mişca odată cu mine, iar firişoarele albastre dispăreau pe măsură ce flăcările se apropiau de mine.

În spatele meu se auzeau ţipete. Dacă n-ai auzit niciodată un vampir care-şi dă ultima suflare în luptă, poţi să te consideri norocos. Nu ţipă aşa cum se ţipă de obicei, ci sunetul îţi pătrunde în creier, ricoşând de interiorul craniului şi cuibărindu-se în mintea ta până când îţi vine să urli, până când lumea îşi dezvăluie ce ţine ascuns sub văl şi simţi lucrurile urâte care zac sub conştiinţa noastră. Alergam în patru labe prin

coridorul cuprins de flăcări, iar mocheta se topea sub mine şi mi se lipea de degete până când am zbughit-o pe o altă uşă spartă, care dădea spre grădina din curte. Instinctul mă împinsese, un curent de aer mai rece trăgându-mă afară.

Tuşind şi icnind m-am repezit spre mijlocul grădinii. Fumul erupea de peste tot. Bucăţile cuprinse de flăcări cădeau ca nişte meteoriţi, zdrobindu-se de pământ.

Dru, să ştii că n-ai avut o idee prea bună. Era cât pe ce să cad în nas pe poteca de pietriş şi am aruncat o privire îngrozită peste umăr. În spatele meu se vedea un zid de văpăi portocalii şi fum negru, dar niciun vampir deocamdată. Bocetul lor se îmbibase în aer şi alimenta flăcările. Era ură pură, aprinsă şi agonizând, exact ca Şcoala. Am încercat din nou să nu mai aud zgomotul, dar n-am reuşit. Mi s-a tăiat răsuflarea şi m-am înecat, şi am încercat din nou în timp ce mă târam.

Tufişurile ardeau şi aici. Am reuşit să ajung în

mijlocul curţii – unde erau băncuţe de piatră cu stinghii de lemn. Vopseaua de pe lemn fumega. M-am făcut cât am putut de mică, mi-am adus genunchii la piept şi m-am rezemat de picioarele unei bănci. Am scormonit în geantă şi am scos pistolul. Lacrimile care mi se rostogoleau pe obraji nu erau de frică sau durere, ci din cauza fumului care mă învăluia, ca nişte degete groase şi unsuroase care îmi apăsau îndărătul ochilor. Am avut un acces de tuse, care mă zgudui bine de tot.

Crezusem că puteam să trec prin galerie şi poate să găsesc o parte din şcoală unde să nu fi ajuns flăcările şi unde puteam să mă ascund. Acum eram prinsă în capcană. Vampirii nu puteau să ajungă aici după mine, dar focul putea să le facă acest serviciu. Şi totuşi, preferam să fiu arsă de vie decât să fiu sfâşiată de vampiri.

Sau nu? Mi-era din ce în ce mai greu să respir. M-am aplecat şi mai mult, încercând să găsesc aer respirabil mai aproape de pământ. Medalionul era încă

ciudat de rece şi zbârnâia pe pieptul meu. Din pulover îmi ieşeau aburi şi nici vopseaua fumegândă de pe bancă nu mă ajuta prea mult, adăugând o notă înţepătoare aburilor denşi. O tufa de trandafiri care părea moartă fu cuprinsă de flăcări într-un colţ al grădinii.

Uau! Mă holbam la crenguţele subţiri cu spini care acum prinseseră viaţă, cu flori portocalii mişcătoare care pârâiau şi fâsâiau. Pistolul îşi plecă ţeava. Totul era un zid de flăcări şi începea să mă ia cu leşin.

— DRUUUUUUUUUU! se auzi un urlet prelung.

Nu am recunoscut vocea care făcu să se cutremure flăcările din jur. Tuşeam constant, înecându-mă cu fum. Totul se vedea ca prin ceaţă. Firişoarele albastre care se strecurau prin grădină se apropiau tot mai mult de cercul portocaliu din jurul meu. Banca devenea îngrozitor de fierbinte, şi am avut deodată o viziune cumplită a pistolului care îmi

explodează în mână. Se putea întâmpla asta dacă se încălzea prea mult. Aşa îmi spusese tata.

Să ştii că n-ai fost deloc inspirată, Drul mi-am spus chiar înainte să mă rostogolesc într-o parte şi să încleştez degetele pe armă. O pată neagră se dilată în mijlocul flăcărilor.

— DRUUUUU!

Am tuşit din nou ca să-mi curăţ plămânii. Nu mai era deloc aer, doar fum. Mi se înceţoşă privirea.

Cineva înjura de mama focului. Cel puţin, aşa mi se părea, dar cuvintele erau înlănţuite ciudat. Păreau într-o limbă străină. Am simţit nişte degete care mi se înfig în umăr şi pe cineva care mă trage în sus. Am încercat să mă opun. Nici nu mai aveam putere să ţin strâns pistolul. Mă apăsa ceva pe obraz, bucăţi mici şi tari de turbă şi ceva mai moale. Apoi, mişcare. Lumea îmi fugi de sub picioare.

Am căzut. Tot corpul mi se zdruncină. Se auzi zgomot de sticlă spartă şi un răcnet de animal. Ardeam şi simţeam cum se lua pielea de pe carnea

crocantă înainte să dăm buzna într-un loc unde aerul era mai rece şi ne-am rostogolit la pământ. Aburul se ridica în valuri cu un şuierat şi un ţipăt de durere. Apoi haosul continuă.

— Adu odată oxigenul ăla nenorocit! ţipă cineva.

Nişte mâini mă înşfăcară şi eu mă zbăteam tuşind şi icnind în timp ce loveam cu pumnii şi picioarele.

— Potoleşte-tel se mai auzi un ţipăt, pe care de data asta l-am recunoscut. La naiba, Dru, vrem să te ajutăm.

Graves? Am încercat să-i rostesc numele, m-am înecat şi am încercat din nou. Încă nu vedeam bine. Pielea încă îmi ardea şi am început să mă zbat din nou, azvârlindu-mi mâinile şi picioarele în timp ce încercam să respir. Asta a fost ultima mea reprezentaţie. Nu mai opuneam niciun pic de rezistenţă.

Ceva umed şi rece mă ştergea pe faţă. Era

plăcut.

Iar am început să tuşesc. M-au întors pe o parte, m-am înecat cu o masă densă de mucus fierbinte şi am scuipat. Cineva mă prinse de cap, am simţit că îmi bagă ceva în nas şi un potop de ceva rece îmi lovi plămânii fierbinţi.

M-am prăbuşit din nou pe pământul rece şi tare. Simţeam firele de iarbă cum mă înţeapă în palmă. Mâinile şi picioarele mele refuzau să funcţioneze cum trebuie. Cineva mă luă în braţe şi am clipit. Parcă aveam nisip în ochi, dar s-a curăţat sub şiroaiele de lacrimi.

— Dumnezeule! şopti Graves cu glas pierit.

Altcineva tuşea şi înjura. Se auziră o bubuitură şi un mârâit.

— Lasă-l în pace, el a scos-o afară. Lasă-l în pace! Ultimele trei cuvinte fură rostite pe acelaşi ton tunător şi zgomotul scăzu în intensitate. Acum nu se mai auzea decât mugetul focului.

— Mă ocup eu de oxigen, l-am auzit pe Dibs

spunând. Dă concentraţie maximă. E aproape cianotică.

— N-am mai văzut până acum o Aruncătoare de foc. Am crezut că au murit de o grămădă de ani.

Cineva tuşi din piept.

— Uite că au găsit una.

Era Lunganul. De-abia i-am mai recunoscut vocea fără tonul sarcastic.

— Presupun că n-au avut încotro, cu o svetocha aici. Doamne!

— Îmi stai în drum.

Dibs nu mai avea tonul plângăcios şi speriat; acum vocea lui era calmă, ca a unui profesionist.

— Dă-mi-l mie, tu nu eşti paramedic.

— Poţi să o cari în braţe?

După voce, Lunganul părea stors de vlagă.

— Or să se întoarcă de îndată ce-şi formează iar grupele.

— O car eu, răspunse Graves pe un ton care nu accepta nicio împotrivire. Te simţi bine?

— Am avut şi zile mai bune.

Lunganul tuşi stins.

— O să supravieţuiesc. Hai!

— Şi el? întrebă altcineva. E de-al lor.

— Adu-l aici, spuse Graves prompt.

Părea că se obişnuise cu întrebările şi răspunsurile.

— Or să-l omoare dacă-l lăsăm aici. Să mergem!

Am fost luată pe sus. Eram prea ocupată să respir ca să mă sinchisesc. Aerul rece ca o binecuvântare îmi atingea obrajii murdari de funingine, şi picioarele mele atingeau inerte pământul. Clipeam întruna, sperând că avea să-mi revină vederea. Lumea întreagă părea neagră, cu pete gri. Capul mi se clătina ca al unui beţiv.

— A păţit ceva?

O voce răguşită, pe care ar fi trebuit s-o recunosc.

— Spune!

M-am înecat şi am scuipat din nou flegmă murdară, care căzu vâscos, împroşcând pământul. Pfui! Scârbos. Simfonia durerilor care-mi străbăteau corpul mai urcă cu o notă. Era un cor de muşchi întinşi şi piele care încă mă mai ardea. Nu mai simţeam medalionul mamei pe piept şi asta nu-mi dădu pace până când am dat să vomit din nou. Apoi n-am mai avut timp să mă gândesc la asta până când senzaţia de greaţă mai dispăru puţin.

— E bine, n-are nimic. E probabil în stare de şoc. Graves părea îngrijorat. Acum mă târau şi mă împingeau.

Mă sprijineam cu mâinile pe umerii altcuiva. Stăteam sus pendată între ei ca o sperietoare de ciori.

— Cel puţin mai respiră.

— Lasă-mă să văd. Lasă-mă s-o văd.

Se auzi zgomot de paşi târşâiţi. Apoi se opriră şi cineva scoase un sunet ascuţit, îndurerat. Urmă o atingere uşoara pe frunte. Mâna lui era aspră de praf. Apoi scoase un suspin întretăiat.

— Dumnezeule ceresc, dziekuje! Mulţumesc.

— Putem să ne mişcăm mai repede?

Lunganul părea iritat.

— Nu-mi surâde deloc ideea să mă lupt din nou cu trupele de şoc ale vampirilor şi cu vreo Aruncătoare de foc.

— Probabil că au organizat un cordon.

Vocea răguşită era atât de familiară – şi totuşi nu puteam să-mi dau seama a cui era.

— Avem apă?

Lunganul oftă, profund îndurerat.

— Dylan a luat-o spre vest. Merg repede şi fac zgomot ca să distragă atenţia de la noi. Să mergem.

Se auzi un clipocit.

— O să bei în timp ce alergăm. Poţi să ţii pasul cu noi?

— În ziua în care n-o să mai pot, o să predau armele. Am reuşit în sfârşit să-mi dau seama a cui era vocea răguşită şi acră. Inima îmi sări în piept.

A trebuit să tuşesc şi să scuip din nou înainte să

pot să spun cu o voce hârşâită:

— Christophe?

Cuvântul de-abia se auzi şi îmi zgârie gâtul. Te-ai întors. Senzaţia intensă de uşurare se lupta cu faptul că nu mă simţeam deloc bine.

Persoana din dreapta care mă ţinea se încordă puţin.

— Sunt aici, milna.

Tuşi din nou din piept şi se înecă.

— Tu respiră! Avem noi grijă de restul.

Pare destul de sigur.

— Trebuie să…

Buzele mele nu voiau să se mişte cum trebuie. Creierul meu mi se blocase de tot. Aveam atât de multe să-i spun! Şi atâtea întrebări să-i pun!

Dar se întorsese. Pentru mine.

— Mai târziu, milna. Mai târziu. Deocamdată concentrează-te să respiri.

Se auziră ramurile unui tufiş trosnind. Ne-am pus din nou în mişcare.

— Îngerul tău păzitor e aici, Dru. Nu te teme!

Capitolul 21

Vederea îmi reveni treptat, cu intermitenţe, şi puţin mai târziu eram în stare să vorbesc. Chestia pe care mi-o băgaseră în nas era un tub transparent ataşat la o butelie de oxigen, care atârna pe umărul lui Dibs. El mă sprijinea pe partea stângă. Graves stătea în dreapta mea, cu părul răvăşit şi haina pârlită. Avea sânge pe obrazul drept şi ţinea dinţii strânşi.

Inima mea era gata să explodeze. Braţul mi se încordă şi el îmi aruncă o privire cu coada ochiului.

— Hei, spuse el încet. Cum te simţi, puştoaico?

Îmi simţeam gura plină de otravă. Am scuipat din nou şi Dibs chicoti, scoţând un sunet piţigăiat. Se simţea că era agitat.

— De milioane, am reuşit eu să bălmăjesc. Ce s-a întâmplat?

— A venit iadul pe pământ.

Graves nici nu se uita pe unde merge. Copacii ne înconjurau strâns şi noaptea era ca un prosop de

faţă ud peste ochi. Nu eram oarbă, era doar întuneric. Beznă, aşa cum e la ţară. Se auzeau mişcări furişe şi ochii ca nişte felinare din jurul meu îmi dădură de înţeles că eram în mijlocul unui grup de vârcolaci.

— Au intrat în şcoală. Era o femelă-vampir cu păr roşcat, care numai se uita la lucruri şi ele explodau. Lunganul şi Dylan…

— Nu te mai obosi, se auzi vocea aspră a lui Christophe. Încă nu suntem liberi.

— Christophe?

Trebuia să aflu.

— Unde ai fost? Am crezut…

— Prin jur. Acum nu mai vorbi.

Nu se obosi să mai îndulcească comanda, dar tonul lui se mai înmuie.

— Se pare că-ţi face mare plăcere să faci cele mai periculoase lucruri posibile. Încearcă să te abţii o zi, două, ce zici?

Încerc doar să rămân în viaţă, Christophe. Mersi. Îmi venea să-mi pun capul pe umărul lui

Graves, dar m-am mulţumit să pun un picior în faţa celuilalt. Mă clătinam, păşeam într-o parte. Oxigenul îmi crea o senzaţie de bine. Îmi mai răcorea gâtul care-mi ardea. Dinţii nu mă mai dureau. Nu prea tare.

Capul îmi căzu în faţă. Am suspinat. Am tuşit din nou, încercând să nu fac zgomot. Urmă o pauză. Toţi vârcolacii se opriră deodată.

Un urlet se auzi în depărtare. Un vampir. Ura care se simţea în glasul lui îmi zgârie creierul şi gustul de portocale de ceară îmi explodă în gură, acoperind gustul scârbos de până atunci. Mi-am dat seama că tremuram din nou. Nu aveam energia să mă fac ghem şi să nu-l las să-mi pătrundă în urechi.

— Să-l ia naiba! spuse Christophe în şoaptă.

În cuvintele lui era o răceală care transforma întunericul în pericol.

— Fir-ar să fie!

Şi din glasul Lunganului se desprindea aceeaşi senzaţie.

— Să ne grăbim, oameni buni!

— Ce s-a întâmplat? Am îngăimat eu.

Graves doar dădu din cap. Mă strânse şi mai tare, de parcă voia să mă smulgă de lângă Dibs. Vârcolacul mic şi blond tremura şi el. Nu-mi dădeam seama dacă din cauza mea sau dacă era şi el la fel de speriat ca mine.

— Cineva doar ce şi-a dat suflarea. Să sperăm că a fost Aruncătoarea de foc – ea ar fi o ţintă de mare prioritate. Fără ea, nosferatu sunt doar periculoşi, nu invincibili, spuse Christophe în şoaptă. Tu concentrează-te să respiri, Dru. Mai avem o butelie de oxigen?

— Nu, asta e singura.

Lunganul se îndepărtă. Vârcolacii mergeau tiptil prin pădure, fără să facă zgomot. Ochii mei făceau lucruri ciudate. Reuşeau pentru o clipă să străpungă întunericul şi îmi arătau siluete mişcătoare, beţe şi textura coajei de copac. Dinţii îmi dădeau junghiuri când şi când; apoi se lăsa din nou întunericul în faţa mea.

Toate întrebările pe care nu puteam să le pun mi se învârteau în minte. Braţul meu drept se încordă pe umerii lui Graves.

— Am crezut că eşti înăuntru.

Vocea mea era dogită.

— Doamne Dumnezeule!

— Din cauza asta ai dat fuga într-o clădire în flăcări?

Părea şocat. Ca să vezi!

Am crezut că astfel vampirii. or să-mi piardă urma. Era prea greu de explicat şi nu aveam destul suflu. Dar am încercat totuşi.

— Da, şi a mai fost şi…

— Taci din gură.

Christophe era o umbră şi mai neagră. Nu i se vedeau decât ochii albaştri care luceau ciudat. Majoritatea ochilor vârcolacilor scânteiau stins. Ochii Lunganului erau de fapt galbeni şi îmi dădeam seama când clipea Graves, pentru că lucirile verzi de lângă mine dispăreau o clipă şi inima mi se oprea din nou.

Orice mişcare încetă brusc. Toţi încremeniră. M-am sprijinit pe Graves. Mâna lui pe care o ţinea cu degetele răsfirate peste coastele mele tăbăcite, pe partea stângă a corpului, se încordă doar puţin şi degetele se întăriră. Am încercat să nu respir prea zgomotos. Recipientul cu oxigen scoase un sunet slab şi m-am înfiorat. Eu şi Dibs tremuram amândoi şi am încleştat maxilarul, ca să nu îmi mai clănţăne dinţii.

În jurul nostru se auzeau sunete slabe. Nu-mi dădeam seama dacă era cacofonia obişnuită de zgomote specifice pădurii noaptea – căci rareori e linişte la ţară – sau dacă era altceva. Mă simţeam foarte mică şi foarte fragedă şi ro zalie în mijlocul vârcolacilor.

— Ne trebuie o acoperire, bălmăji Lunganul.

Se aplecă spre silueta lui Christophe şi am văzut cum se uitau unul la celălalt şi ochii lor luceau.

— Cât de sleit eşti?

Christophe clipi rar, cu subînţeles. Acum ochii îi luceau din nou şi se fixară asupra mea.

— Şi eu care credeam că voi duce muncă de lămurire cu tine!

Se văzu un gest care ar fi putut însemna că ridică din umeri.

— Nu vreau să mor. Şi răspund de ei.

— Asta aşa e.

Cuvintele erau tăioase.

— O să simt nevoia să beau.

Ultimele cuvinte căzură ca o piatră într-un bazin cu apă lucioasă şi se evaporară. Toţi vârcolacii traseră adânc aer în piept.

— Stai puţin.

Lui Graves părea să nu-i convină. Am încercat să-mi ţin capul drept, dar căzu în faţă. Mi se desprinseră câteva bucle din coadă şi-mi atârnau în faţa ochilor.

— Despre ce e vorba aici?

Lunganul nici măcar nu se sinchisi să-l asculte.

— Nu poţi să-l iei de la unul de-al meu. Aşa că fie sunt eu, fie…

Se simţi o mişcare alunecoasă. Graves inspiră adânc şi Christophe se înfiinţă deodată în faţa mea.

— Dru, spuse el în şoaptă.

Acum glasul lui era mai mieros.

— Am nevoie de ajutorul tău.

Am înghiţit în sec. Îmi simţeam gâtul plin de acid afumat.

— Da. Sigur. Ce trebuie să fac?

Christophe se apropie de mine, dar nu atât de mult cât se apropiase înainte. Şi totuşi îi simţeam căldura.

— Dă-mi mâna.

— La naiba, nu!

Graves se mută de pe un picior pe altul, de parcă s-ar fi pregătit să mă tragă înapoi, departe de el.

Am rămas locului, înfigându-mi călcâiele în pământ.

— Ce ai de gând să faci?

— Trebuie să împrumut ceva de la tine. O să se întoarcă înapoi, îţi promit. O să ne salveze pe toţi.

Ochii lui albaştri se uitau într-ai mei lucind în întuneric.

Mi se părea mie sau nu mai erau aşa de reci ca înainte? Mirosea şi el a fum, dar se simţea şi un iz de plăcintă cu mere – mirodenii şi bunătate. Doamne! După toate astea, el încă mai mirosea a patiserie!

— De data asta o să trebuiască să-mi dai cheile, Dru.

Pentru ceilalţi, în afară de mine şi Graves, probabil că spusele lui nu aveau sens. Refuzasem să mă încred în el odată şi era cât pe ce să fiu pe meniul lui Sergej. Acum eram în mijlocul pădurii cu vampirii pe urma noastră şi o grămadă de puşti îngroziţi în beznă.

Puşti care făcuseră tot ce putuseră să mă salveze. Puşti care ar fi fost la cantină sau s-ar fi pregătit pentru primul curs dacă n-aş fi fost eu.

Bravo ţie, Dru. Reuşeşti să-i bagi pe toţi în belea! Mi-am trecut limba peste buzele uscate şi mânjite de funingine.

— Şi asta o să-i ajute să scape de aici?

— O să ne ajute pe toţi.

Christophe părea foarte sigur de ce zicea.

— Am nevoie doar de ceva de la tine.

Ce vrei, săbiile de lemn? Nu le-am luat cu mine, n-am putut să le car.

— Bine. Ce?

Aveam gâtul plin. Graves se foi din nou, dar eu am rămas unde eram.

Trebuia să aflu.

— Christophe?

Christophe încremeni.

— Ce e, milna?

— Unde ai fost?

Eram oare o momeală? Ce-ai făcut în tot timpul ăsta? Ai spus că o să pleci, dar te văd aici.

— Am făcut pregătiri ca să vin să-mi iau vrăbiuţa. Degetele lui se înfipseră mai adânc şi îmi ridică mâna, cu palma în sus.

— Doar nu crezi că te-aş părăsi, nu?

I se văzură dinţii scânteind sub felinarele ochilor şi dintr-odată mi-am dat seama ce voia să facă. Îmi pică deodată fisa, şi dacă n-aş fi fost aşa de speriată, epuizată, singură şi chinuită de dureri – şi multe altele – era posibil să fi încercat să dau înapoi. Graves mai scoase un sunet înfundat şi braţul lui se încordă când picioarele mi se muiară.

Şi Christophe îşi înfipse dinţii în încheietura mâinii mele, exact unde se simte pulsul radial. Mă simţeam de parcă nişte ţepuşe ruginite îmi străpungeau braţul, iar durerea se răspândea pe traseul nervilor şi exploda tocmai în cap. Mă cuprinse o senzaţie cumplită de sfârşeală.

Era dureros. V-a fost vreodată atât de rău, încât moartea să vi se pară o soluţie bună, căci face senzaţia neplăcută să dispară? Aţi simţit vreodată cum ceva dinăuntru – ceva ce n-aţi mai observat până atunci, ceva înrădăcinat adânc în piept – e sfâşiat bucăţică cu bucăţică? Ceva care opune rezistenţă cu încăpăţânare, ceva înfăşurat în jurul coastelor şi organelor interne şi

care acum e sfâşiat?

M-am prăbuşit. Un val de răceală se întinse în jurul medalionului mamei, care era ţinut prizonier între piele şi haine.

Graves scânci şi mă susţinu.

— Dru, şopti el.

Senzaţia că ceva e tras afară din mine se făcu din nou simţită. De data asta se întindea până în creier. Era ca o mână osoasă care îşi înfigea cu putere ghearele în gâtul meu, urcând până în craniu, strivind între degete carnea fragedă a creierului. Amintirile se împrăştiau, prinse ca într-un vârtej, şi se scurgeau.

Graves mă ajuta să stau în picioare. Încercam să ţip, dar nu reuşeam. Corzile vocale îmi îngheţaseră. Totul îngheţase în mine. Un gând reuşi să scape de ghearele care scormoneau febril – te rog nu te rog nu nu din nou te rog nu nu nu…

Dar mai reuşi să iasă la suprafaţă o dată, şi de data asta era cel mai rău, pentru că degetele groaznice care săpau nu trăgeau de nimic fizic, ci râcâiau, se

înfundau şi se răsuceau în mine. În acea parte din mine care nu era altceva decât eu, miezul invizibil al fiinţei mele.

Aş numi-o suflet, dar nu cred că se potriveşte cuvântul. Dar ceva mai apropiat ca sens nici nu pot să găsesc.

Scormoneau, râcâiau, trăgeau, sfâşiau lucruri care nu se vedeau cu ochiul liber şi care erau trase afară din mine. Apoi m-am trezit că ţâşneşte ceva din mine. Am dat capul pe spate şi respiraţia mi se opri în gât. Graves mai scoase un sunet de groază şi încercă să mă tragă deoparte.

Christophe îşi dădu capul pe spate, colţii lui ieşiră din carnea mea şi ceva fu înfăşurat strâns în jurul încheieturii mele, sub degetele lui care mă ţineau strâns de mână, aproape să mă învineţească. Dădu aerul afară din piept cutremurându-se. Graves încercă din nou să mă tragă. Braţul meu se întinse moale între ei, ca de plastilină. Umărul mă înjunghia, dar n-am putut să scot niciun sunet.

Irisurile albastre ca cerul de iarnă ale lui Christophe se întunecară şi striuri negre asemănătoare cu colorantul alimentar introdus în apă şerpuiau în lumină. Încă mai luceau, chiar şi mai intens, într-un fel ilogic.

— E dulce, şuieră el printre dinţi şi făcu o mişcare ciudată, ca o smucitură.

Lăsă bărbia în piept şi degetele lui se strânseră şi mai mult în jurul încheieturii mele, de parcă avea de gând să o facă din nou.

Îmi venea să ţip, dar nu puteam. Nimic nu mergea. Corpul meu stătea moale, încremenit şi apatic.

— Christophe.

Lunganul părea agitat.

— A, Christophe?

Lumea tremura pe o muchie de cuţit. Întunericul se adâncea prin cotloane. Capul îmi căzu şi mai mult pe spate. Graves mă susţinea, ţinându-mă acum cu amândouă mâinile. Eram atât de obosită, că

mi-era greu şi să respir. Inspiram, expiram, inspiram, expiram şi cutia toracică aproape refuza să se ridice. Era aer în atmosferă, doar că era foarte greu să-l trag în piept. Simţeam însă cum atmosfera mă apasă, strivindu-mă.

— Doamne, şopti Graves. Ce i-ai făcut?

Se văzură din nou dinţii lui Christophe lucind sub ochii întunecaţi.

— Am împrumutat-o puţin, câine.

Cuvintele care aveau duritatea obişnuită îmi râcâiră interiorul craniului cum râcâie racleta gheaţa de pe un parbriz. M-am înfiorat.

— Nu te teme! N-am de gând să las pe nimeni din ei să-şi înfigă colţii în moj maly ptak!

Durerea şi senzaţia de sfârşeală se făceau simţite în fiecare nerv şi muşchi din corp. În spatele nostru, un alt urlet care-ţi dădea fiori reci se auzi în noapte.

— Trebuie să găsim un adăpost, spuse Lunganul pe un ton imperios. Şi…

— Ştiu ce vă trebuie. Taci din gură!

Christophe îmi atinse faţa, păşind mai aproape şi mângâindu-mă cu buricele degetelor pe obrazul murdar. Am tresărit. Graves mă trase înapoi. Ce ciudat era că nu scotea niciun zgomot când păşea! În jurul nostru, pădurea scârţâia şi ofta în întuneric. Mârâitul care stătea cât pe ce să iasă prin porii lui Graves îmi răsuna în creier.

Cei doi băieţi erau faţă în faţă şi am avut deodată certitudinea că ceva foarte rău urma să se petreacă. Clipa încremeni suspendată în aerul rece al nopţii.

— Se apropie, şopti cineva.

Christophe râse. Era un râs amar, nu ca cel al lui Graves, sarcastic, ca un schelălăit.

— Eu nu pe voi vă salvez, spuse el foarte încet. Pe ea o salvez, să nu uitaţi!

Se întoarse şi dispăru pur şi simplu. Aerul trosni ciudat, prăbuşindu-se în locul unde stătuse el şi unul dintre vârcolaci adulmecă adânc. Lunganul înjură

în şoaptă. O umezeală densă şi albă bolborosea în aer, ridicându-se din pământ, pe locul unde stătuse Christophe. Semăna cu nişte degete vânoase şi vâscoase şi colacii de fum îmi atingeau picioarele.

Atingerea lor îmi făcu pielea de găină. Era exact aceeaşi ceaţă cleioasă în care îşi făcuseră apariţia vampirii. Stai aşa! Ce-a făcut Christophe adineauri?

— E ceaţă-sânge, spuse unul dintre ei. O să ne învăluie şi el o să le vină de hac. Să mergem!

În acel moment, totul deveni de un gri ciudat, ca fumul. Dibs îl ajută pe Graves să mă urce în spatele lui, de parcă eram un copil mic care e luat în cârcă. Am încercat să spun că-mi pare rău, dar cuvintele nu voiau să iasă.

Au început să înainteze prin pădure. Totul se înceţoşa în faţa ochilor mei. Capul meu bâţâia pe umărul lui Graves şi îl auzeam înjurând întruna în barbă. Golurile dinăuntrul meu de unde totul fusese sfâşiat în bucăţi mă înjunghiară, apoi se potoliră,

zvâcnind ca un dinte cariat. Era ca o durere de cap, doar că nu era localizată acolo, ci în locurile invizibile în care fiinţam eu şi care nu erau conectate cu niciun muşchi sau os.

— Graves… am şoptit cu nasul în umărul lui.

Apoi întunericul mă înghiţi. Încă mă mai dureau toate dinăuntrul meu. Mă prăbuşeam în gaura de unde fusese totul tras afară, acompaniată de voci anemice, care-ţi dădeau fiori şi care râdeau.

Capitolul 22

Mi-am revenit în simţuri încet, treptat. La început, am văzut o lumină cenuşie care pătrundea printre două crăpături orizontale. Un punct cald pe piept, ca răsuflarea cuiva. Voci – mai ales a lui Graves şi a Lunganului.

— Lumina noastră tot nu s-a aprins?

Se simţea oarecum îngrijorare în glasul lor. Vârcolacul înalt nu părea prea bucuros.

— Lumina… Nu-mi vine să cred că te-a dus mintea să faci o astfel de metaforă.

Era vocea lui Graves, care părea obosit şi trist. Mişcarea pe care o simţeam sub mine nu se opri. Vântul îmi mângâie părul. Pentru prima dată îmi mirosea şi a altceva decât a fum. Frunze mocirlite, aer proaspăt, şi izul de fier al aerului de dimineaţă sau de noapte târzie.

— N-am avut de ales. Dumnezeule!

Se auziră nişte picioare care loveau pământul.

— OK, băieţi! Hai să ne punem în mişcare!

Feliile orizontale de lumină se subţiară şi dispărură. M-am cufundat din nou în beznă. Ceva înăuntrul meu era schimbat, dar nu-mi dădeam seama ce anume.

Mă învălui un sunet asemănător cu foşnetul de pene. Am aşteptat să aud bufniţa, dar nu apăru. Bătea frenetic din aripi şi se auzeau bătăile înăbuşite ale unei inimi. Dungile orizontale de lumină se iviră din nou şi mi-am dat seama că erau pleoapele mele care se crăpau puţin pentru a lăsa lumina dimineţii să pătrundă înăuntru.

Voci răstite. Mă simţeam de parcă aş fi fost sfâşiată în bucăţi şi asamblată aiurea. Mâinile mele strângeau ceva şi mă sprijineam de un trunchi de copac. Picioarele îmi atârnau. Am tras brusc aer în piept. A fost o uşurare să constat că nu mai trebuia să mă lupt din răsputeri pentru o gură de aer. Cutia mea toracică se hotărâse să colaboreze şi aerul nu mai părea greu ca de plumb.

— Parcă i-a înghiţit pământul pe vampiri – asta dacă a mai lăsat Christophe vreunul în viaţă. Trebuie să ne mişcăm acum şi să ajungem într-un loc sigur.

— Unde, adică? Şi Lunganul e aproape mort. Nu putem să-l abandonăm.

— Nu tu comanzi. E de ajuns că o cărăm pe ea. Ai de gând să-l duci şi pe el în spate?

— Ia mai du-te-n mă-ta! Nu abandonăm pe nimeni!

Era vocea lui Graves, aşa cum nu-l mai auzisem niciodată.

Furios şi hotărât – şi cu un mârâit în fundal. Părea că ştia ce spune, şi nu avea de gând să accepte să-i sufle nimeni în faţă.

Mi-am dat seama că aveam gura deschisă, uscată şi că mirosea de parcă aveam un hoit înăuntru. Am închis-o şi am încercat să fac o mişcare de probă. Lumina înceţoşată care îmi pătrundea pe sub pleoape deveni mai puternică.

— Scuteşte-mă! Pe cine crezi că păcăleşti?

Djamphirii s-ar putea să creadă că o să ne comanzi, dar nu e aşa.

Se simţi mişcare. Am fost întoarsă într-o parte. Am scos fără să vreau un sunet anemic, de parcă eram prinsă într-un coşmar.

Ce chestie!

— Hai să ne lămurim cum stă treaba, spuse Graves în şoaptă.

Mârâitul se transformă într-un pârâit ascuţit, ca nişte oase care se sfărâmă în pungi de plastic.

O, Doamnei Gândul se contura precis şi limpede, şi am simţit din nou o senzaţie de uşurare. Am simţit cum mi se strecoară în oase puţină căldură. Medalionul părea ciudat de greu sub maiou. Locurile dinăuntrul meu care fuseseră zdruncinate tremurau ca nişte cruste. Deodată cu gândul veni şi conştiinţa de sine. Existam.

Dru. Eu sunt Dru. Şi el e Graves.

Viaţă, culoare şi sunet, toate îmi năpădiră iar simţurile. Am deschis ochii şi am descoperit că eram

prăbuşită peste Dibs, care se albise la faţă şi avea ochii măriţi. Se holba la luminişul care era plin de vârcolaci ghemuiţi în diverse ipostaze. Unii dintre ei stăteau chiar întinşi pe pământ. Ceaţa de un alb uleios fusese purtată de vânt şi era acum compactă ca vata, între copaci, iar cântul păsărilor părea nesigur. Chiar mirosea a zori de zi – dacă aţi fost vreodată afară când răsare soarele, ştiţi ce vreau să zic. E aroma metalică a luminii soarelui care loveşte atmosfera, momentul când toţi au nevoie de o doză zdravănă de cafeină.

Graves şi alt brunet erau singurii care stăteau în picioare în mijlocul luminişului. Mărgele de apă atingeau părul răvăşit al lui Graves. Ceaţa era atât de deasă, încât părea că erai prizonier într-o bulă de săpun care înghiţea toată lumea.

Silueta de la picioarele mele era Lunganul, întins cât era de lung. Faţa, într-o parte, era năclăită de sânge uscat. Era o privelişte şocantă. Hainele îi fuseseră sfâşiate în bucăţi şi tot corpul îi era plin de sânge uscat de om – negru, încă fumegând şi roşu. Nu

părea să fie într-o formă prea bună. Era alb ca varul la faţă. Cutia toracică i se ridica atunci când trăgea superficial aer în piept şi respiraţia i se întretăia.

Graves se aplecă spre el. Celălalt băiat – zvelt, cu părul negru tuns scurt, cu ochii mari şi negri, care aproape că ardeau de mânie – se dădu pe spate, de parcă ar fi fost lovit. Tensiunea vizibilă dintre ei clocotea ca aburul care se ridică din asfalt într-o zi toropitoare de vară.

— Nu te pune acum cu mine, omule!

Graves rosti fiecare cuvânt foarte clar şi rar. Buzele i se mişcau când articulă cuvintele. N-avea încotro, căci maxilarul începuse să-şi schimbe forma. Şi totuşi tonul poruncitor se auzi clar şi limpede. Celălalt băiat se dădu şi mai mult pe spate, sprijinindu-se pe călcâie, lăsând umerii în jos şi bărbia în piept.

— O să murim cu toţii, scânci celălalt puşti, dar se muiase de tot. Nu eşti pregătit.

— Pe naiba! rosti scurt Graves. M-am născut

pregătit, cap sec. Dacă vrei să mă pui la încercare acum, n-ai decât, dar o să pierdem timp preţios. Dacă o să fim prinşi, o să mori la fel ca noi toţi. Aşa că nu te mai purta ca un ticălos şi mai taci naibii din gură!

Se lăsă tăcerea, la fel de tensionată ca timpul care se scurge între săritura de pe trambulină şi impactul cu apa. M-am sprijinit pe Dibs şi m-am uitat la Lungan. Avea ochii întredeschişi şi luminiţe mici se vedeau pe sub pleoape. Nu era nici urmă de iris sau pupilă, ci doar alb orb.

Ceva nu era în regulă. Lumea părea plată, ciudat bidimensionată. Am dat capul pe spate, încercând să aud ceva, orice, folosindu-mă de harul pe care-l aveam. Încercam să desfac ghemul în care mă retrăsesem cu toată fiinţa şi să trimit tentacule mici care să sondeze lumea înconjurătoare.

Pulsul mi se acceleră. Îl simţeam în gât. Nu simţeam nimic.

Opreşte-tel Eşti doar obosită. Dumnezeu ştia cât eram de obosită! Dar mă simţeam de parcă eram

oarbă. Nu-mi dădusem seama până atunci cum se făcea simţit harul în spatele fiecărui gând, bolborosind şi clocotind şi arătându-mi miezul lucrurilor.

Dar acum dispăruse şi eu mă simţeam ca oarbă. Uram sentimentul ăsta.

Am descoperit că puteam să mă ţin pe picioare. Dibs încă mă ţinea totuşi. Îi simţeam pielea fierbinte. Mirosea a băiat normal, fără izul de blană rece şi pericol.

Aşa te simţi când eşti normal? M-am cutremurat. Copacii păreau morţi. Ceaţa era plată. Şi Graves, şi restul…

Nu, stai aşa! Graves arăta normal. Se holba la celălalt băiat, cu ochii lui verzi pătrunzători şi roşu în obraji. Pliurile epicantice aproape invizibile dispărură de tot când chipul lui începu să semene mai mult cu al unui vultur decât cu cel al unui metis asiatic. În rest, arăta ca de obicei, doar că acum era puţin mai nespălat. Haina lui era pârlită şi mânjită cu noroi într-o parte şi părul răvăşit în ultimul hal. Ceva

fierbinte şi tare îmi străbătu pieptul când celălalt tip brunet lăsă ochii în jos. Graves nu-şi luă ochii de la el până când puştiul se ghemui pe vine, ca sub povara privirii lui verzi.

Parcă era un film color cu rezoluţie proastă pe care îl văzusem la TV, noaptea târziu, într-un motel mic şi ciudat de lângă un orăşel din Texas, numit Zavalla. Era o emisiune specială despre natură, despre haitele de lupi unde spuneau cum aceştia cedează şi renunţă pentru ca cel care domină să-şi păstreze poziţia şi pentru ca cel mai slab să nu fie omorât. Clămpăneau din dinţi şi mârâiau, iar faptul că omorau pe oricine ar fi vrut să urce puţin pe scara ierarhică era o logică evolutivă defectuoasă.

Am clipit. Ochii mi se lipiseră, plini de cruste. Şi Graves chiar arăta ca singura fiinţă tridimensională din jur. Chiar şi cu laţele din cap şi haina arsă, tot arăta…

Nu găsesc un cuvânt care să descrie cum arăta. Solid. Ceva care îţi dădea o senzaţie de confort. Ca şi

cum el era singurul pilon din lume care ţinea totul în picioare. Am expirat cu buzele ţuguiate, străduindu-mă să nu gust fumul care se ridica în jurul meu sau duhoarea de pericol din aer. Şi mai era ceva – totul era inodor. Nu era pe cât de real şi autentic ar fi trebuit să fie.

Simţeam totuşi un punct cald pe piept care îmi aducea alinare.

— Bun, spuse Graves în cele din urmă, mai vrea cineva să mă scoată din sărite? Mai e cineva care crede că e democraţie aici?

Am înghiţit cu noduri. Gâtul meu scoase un sunet, dar nimeni nu-mi dădu atenţie. Graves îşi scosese umerii în faţă, stătea perfect drept, şi se întoarse uşor în cerc, uitându-se la toţi cei prezenţi.

— Suntem o haită.

Se opri după ce se roti în cerc complet şi îşi coborî privirea spre puştiul din faţa lui. Probabil că în altă parte scena ar fi părut ciudată, dar aici, în pădurea învăluită în ceaţă, părea ceva foarte firesc.

Nu chiar normal, ci firesc. Aici părea să fie locul lui Graves, împroşcat cu noroi şi pârlit, cu ochii arzând şi cu haina gata să pocnească pe umerii care i se lăţiseră. Acum se manifesta animalul din el, transformându-l în ceva diferit de tipul cu aspect de gother, ciudat şi firav ca o pasăre, care se ascundea prin cotloanele şcolilor.

Îşi încleştase nervos pumnii.

— Nu abandonăm pe nimeni. Toţi am fost abandonaţi într-un fel sau altul, şi nu vom face şi noi la rândul nostru acelaşi lucru altcuiva. Are cineva vreo problemă cu asta?

Secundele se scurgeau. Tensiunea dispăru din atmosfera, dar Graves înclină capul într-o parte. Câţiva băieţi se ridicară în capul oaselor şi tipul brunet schiţă un gest de nedumerire.

— Auziţi? şopti Dibs.

Fie pielea lui ardea rău de tot, fie a mea era rece ta gheaţa. Nu eram sigură.

— Se aud iar elicoptere.

— Şi dacă sunt cei din Ordin? vru cineva să ştie. Dacă vin să ne ia?

— E al naibii de târziu, murmură băiatul brunet.

Peter, îmi şopti în sfârşit creierul meu obosit. Aşa îl cheamă.

Graves îşi scărpină bărbia cu degetele lui lungi.

— O să ne mişcăm cât de repede ne permite ceaţa asta Nu putem să avem încredere că cei care ne caută sunt de bună credinţă.

— Şi suntem pe cont propriu acum? S-a terminat cu Ordinul? Prinse grai Dibs.

Era murdar şi şifonat ca toţi ceilalţi, iar pe faţa lui rotundă şi blondă se citea îngrijorarea. Dar nu mai părea aşa de speriat cum era mereu în cantină.

— Încă nu se ştie, oftă Graves. O să mergem atâta timp cât avem o acoperire, apoi o să ne ascundem până la căderea nopţii. Până atunci, Christophe o să se întoarcă.

— La fel şi nosferatu.

Băiatul care vorbi, lungan, cu părul şaten, stătea întins. Pe spate cu o mână peste faţă. Purta o cămaşă de flanel care nu arăta acum tocmai grozav şi era legat la cap cu un bandaj murdar, având o pată de sânge maronie pe tâmpla stânga

— Am o idee.

— Spune! zise Graves nerăbdător.

— Am nişte rude prin jur – nu sunt verişori de sânge, căci mătuşile mele s-au măritat în acelaşi neam. Poate c-ar fi o idee bună să mergem să ne ascundem acolo. E la o aruncătură de băţ de ultimul oraş pe lângă care am trecut. Suntem cu toţii epuizaţi, fata nu prea e în apele ei şi dacă ne băgăm la cutie acum, o să avem şanse mai mari să alergăm cât ne ţin picioarele la noapte. Sau şi mai bine chiar, mâine, când răsare soarele.

Graves se întoarse pe jumătate şi se uită peste luminiş, direct la mine. M-am uitat şi eu la el, susţinându-i privirea cât am putut de mult, aşa cum eram făcută sandviş între Dibs şi un trunchi de copac.

Mi-am dat seama că se uita la mine ca să-i dau instrucţiuni. Acasă, în oraşul lui natal îngropat în zăpadă, eu fusesem cea care ştia ce să facă atunci când situaţia se înrăutăţea. Cel puţin, ştiusem ce să fac când câinele în flăcări şi vârcolacul cu cap vărgat încercaseră să ne omoare. Îl dusesem pe Graves la mine acasă. Eu fusesem cea care avea cărţi, arme şi cunoştinţe, indiferent cât erau de lacunare.

Ne-am uitat unul la altul. De unde naiba să ştim noi? Întreba el din priviri.

Am încercat să gândesc.

— Cum stăm?

Mă durea gâtul, şi cuvintele nu aveau greutatea pe care eram obişnuită să o aud în spatele lor. Acum păreau uşoare ca hârtia.

— La provizii, mă refer.

Ştiam cum să procedez. Nu depindea doar de har sau de a doua natură a mea sau de orice altceva. Nu trebuia decât să fac ce fusesem învăţată. Eram pe un teritoriu ostil şi aveam un obiectiv: să rămânem în

viaţă.

Mai întâi vezi cum stai cu proviziile, ar zice tata. Apoi te gândeşti cum să le foloseşti pentru ce ai nevoie, că o să vezi că nu ai ce vrei. Te foloseşti de ce ai şi atât.

S-a dovedit că nu aveam decât un teanc de bani, geanta mea, hainele de pe noi, nişte cuţite cu arc, butelia de oxigen, o trusă medicală pe care o căra tot Dibs şi două pachete de ţigări. Lunganul zăcea la pământ, de-abia putea respira. Nu arăta prea bine.

Era o uşurare să văd că-mi lucra din nou creierul. Fiecare muşchi din mine mă durea al naibii de tare şi aspectul ciudat bidimensional al lumii era ceva nou şi groaznic. Mă durea capul, dar făcusem de multe ori aşa ceva cu tata – el îmi servea pe tavă diverse scenarii şi mă învăţa cum să fac planul.

— Nu am avut destul timp să ajungem la sala de arme, spuse Peter şi puse cu grijă cuţitul său cu arc la loc în buzunar. Ne-au atacat atât de repede! Şi mai aveau şi o Aruncătoare de foc. Dumnezeule!

Cel puţin avem bani. M-am sprijinit de copac, nu de Dibs. Încheietura mâinii stângi era înfăşurată într-un bandaj de compresie foarte bine făcut. Am închis ochii şi lumina se subţie. Am inspirat adânc. Hai, Dru. Ştii cum se face.

— Deci opţiunile noastre sunt să ne folosim de banii pe care îi avem şi să încercăm să ajungem în oraş până diseara cu rănitul, sau să ne ascundem la rudele lui Andy până mâine.

M-am oprit.

— Şi după ce intrăm în oraş, ştim măcar încotro trebuie să o luăm?

— Ştie Lunganul.

Andy se ridicase în capul oaselor şi se uita la mine de parcă îmi mai crescuse un cap între timp.

— Mătuşile mele sunt de încredere. Ne-ar ascunde şi dacă am fi în Epoca întunecată.

— Da, doar că nu sunt sigură că nu le-am provoca necazuri.

Am clipit din nou încercând să-mi fixez

privirea. Lumea din jur tot nu arăta normal şi îmi urca în piept un tremur ciudat. Nu-mi trebuia un dicţionar ca să ştiu că se numea frică. O noţiune de frică cu totul nouă. Simţeam o căldură instabilă ca o indigestie sub locul cald unde era medalionul mamei mele. Începeam să-mi dau seama că există nuanţe variate de frică, ca pe o roată a culorilor, care difereau puţin între ele, dar tot cumplite erau. Am ridicat din nou privirea spre Graves.

— N-o să-ţi prea placă.

— Ce?

Se sprijini de cealaltă parte a copacului de care mă ţineam şi părul lui răvăşit îi veni din nou în ochi. Semăna din nou cu un gother. Cercelul lui scânteie o dată, cu o lucire argintie.

— Tata m-a antrenat pentru aşa ceva. Pot să ajung în cel mai apropiat oraş şi să găsesc un mijloc de transport. Pot să mă fac nevăzută, şi asta înseamnă cu n-or să aibă niciun motiv să o ia pe urmele…

— Nu.

Graves clătină din cap.

— La naiba, nu!

— Las-o să termine ce are de zis!

Peter se ghemui lângă Lungan. Chipul lui se schimonosi când se uită la celălalt băiat.

Graves se încordă ca un arc.

— Tu să taci din gură! Or să vină pe urmele noastre fie că eşti cu noi, fie că nu, Dru. Şi care parte nu ţi-e clară? Nu te las să pleci.

— Dacă vampirii au atacat o şcoală întreagă plină de o semeni antrenaţi să le ţină piept ca să mă omoare, ce te face să crezi că n-or să atace casa unui vârcolac? Şi… Sergej… e posibil să fie şi el pe drum. Hai!

M-am sprijinit de copac. De data asta niciun junghi nu-mi străpunse capul, dar câţiva dintre vârcolaci secutremurară la auzul numelui.

— E o colonie, se auzi glasul lui Andy. Rudele de sânge cred în tradiţiile vechi. Sunt acolo mătuşile mele, unchii, bunicii, verişorii…

Grozav; n-am ce zice. Alţii pe care îi punem în pericol de moarte.

— E o idee mai bună dacă mă duc singură. Pot să ajung până la cel mai apropiat oraş, să aduc nişte mâncare şi o maşină, ceva şi…

Graves pufni.

— De ce, să mai adaugi pe lista de azi şi furtul de maşinii de la proprietar sau din parcare? Nu ţine, Dru. Uită-te la tine, nici măcar nu poţi să te ţii pe picioare.

Avea dreptate. Mă ţineam de copac.

— Aş putea să te bat la fundul gol.

Dar nu era decât bravadă. Ştiam amândoi asta şi Graves îşi dădu la o parte părul din ochi, scuturând din cap şi îmi aruncă un rânjet larg, ca din altă lume. Peste câţiva ani, zâmbetul ăla o să facă să-ţi stea inima în loc.

Pe cine credeam eu că păcălesc? Chiar acum îţi făcea inima să stea în loc. Cum de nu văzusem până acum? Sau zăcea ascuns în el, aşteptând momentul să

iasă la iveală?

— Sunt gata să-mi dovedeşti când te crezi destul de barbată, scumpo!

Se scutură din tot corpul, se desprinse de copac şi eu mă întrebam unde dispăruse puştiul speriat de altă dată. Cel care mă strânsese în braţe pe scările reci când o creatură îngrozitoare bătea la uşa de la intrare – o creatură bătrână, în putrefacţie, care mirosea a sânge oxidat.

— Ok, Andy. Arată-ne drumul. Tony, Beau, voi doi îl căraţi pe Lungan. Mai are nevoie de încă o injecţie, Dibs?

— Nu pot. Blondul clătină din cap. Dacă îi mai administrez sedative, e posibil să nu mai poată să respire sau să se vindece.

Ceaţa se apropia apăsătoare, din ce în ce mai mult, de parcă asculta. Lumina soarelui se reflecta ciudat în ea şi se vedeau siluete care se mişcau în adâncurile ei ascunse de perdeaua de abur. Vârcolacii se puseră în mişcare. Graves înconjură copacul şi se

uită la mine. Părea mai înalt sau poate mi se părea mie pentru că eram aşa de obosită deşi eram trează şi aproape mă ţineam pe picioare. Lumina devenise mai puternică şi uruitul elicopterelor se pierdea în depărtare. Nici măcar nu ştiam în ce direcţie mergeam, sau unde eram.

Doi vârcolaci îl luară pe Lungan pe sus. Arăta destul de rău. Graves se apropie de mine, îmi ridică braţul stâng şi îl puse pe după umerii lui.

— Eu nu abandonez pe nimeni, spuse el hotărât, coborând vocea. Pe nimeni. Niciodată de acum înainte nu voi părăsi pe nimeni.

— Îmi pare rău.

Am încercat şi eu să cobor vocea.

— Dacă n-aş fi…

— Taci din gură.

Făcu câţiva paşi de probă. De îndată ce m-am desprins de copac, pământul se clătină sub picioare.

— Hai!

— Aşa, căpitane! exclamă cineva şi m-am

mirat şi eu să mă aud chicotind.

Sunetul era slab şi stingher, dar Graves se uită la mine şi colţul gurii i se ridică puţin. Doar o idee.

Locurile pustiite dinăuntrul meu nu mai păreau atât de adânci.

Trebuie să iau ceva cu împrumut de la tine… O să îţi vină îndărăt, îţi dau cuvântul meu.

N-am întrebat unde era Christophe. Eram prea ocupată să încerc să mă ţin pe picioare. Şi, în plus, dacă era să recunosc, nici nu voiam să ştiu. Nu atâta timp cât încă îmi mai pulsa vena de la încheietura mâinii şi o simţeam fierbinte şi mă durea. Nu atâta timp cât lumea părea o imagine decupată şi locul din capul meu unde trebuia să fie harul lucea gol. Nu atâta timp cât eram speriată, flămândă şi miroseam a fum.

Era mai bine să mă sprijin pe Graves şi să-i miros şamponul cu care se spălase înainte să se înrăutăţească lucrurile. Se mai simţea un iz uşor ascuns sub mirosul de aer, fum şi mascul tânăr şi sănătos care are nevoie de dusul zilnic.

Ne deplasam în ceaţa stranie, susţinându-ne unul pe celălalt şi dispăream înghiţiţi de ea ca nişte fantome.

Capitolul 23

Pădurea era un ţinut de basm înşelător şi umed. Se mai încălzise un pic şi copacii asudau cu stropi mari din cauza umezelii din aer. Asta însemna că elicopterele care treceau pe deasupra nu erau decât sunete. Se apropiaseră îngrozitor de mult şi dăduseră roată un timp, dar se făcură nevăzute de îndată ce am coborât pe pantele împădurite, peste pârâuri cu apă neagră, care se scurgeau sub pojghiţa de gheaţă şi am înaintat cu greu prin noroiul alunecos.

— Cel puţin nu plouă, spusese cineva la un moment dat.

Altcineva îşi trase nasul.

— Djamphir, spuse, de parcă asta explica totul.

Poate că aşa şi era. Cum reuşea Christophe să facă asta?

Atârnam de Graves şi mi-am dat seama că ceaţa – sau cine era în spatele ei şi ne ascundea sub o perdea de aburi – ne privea.

Dacă n-aş fi fost aşa de obosită şi sleită de puteri, poate că mi-aş fi dat seama mai devreme. Locul pustiu dinăuntrul meu începea să se umple din nou şi lumea redevenea tridimensională. Am început din nou să văd feţe care se iţeau din aburul dens şi alb. Erau nişte chipuri slabe, nu puteai să-ţi dai seama dacă erau de fete sau de băieţi, cu nişte ochi adânciţi în orbite care ardeau şi guri întredeschise care lăsau la iveală colţii.

Imediat după miezul dimineţii, situaţia se înrăutăţi. Indiferent de cât de des clipeam, feţele nu dispăreau. Acum puteam să merg singură, fără ajutor, deşi mă clătinam puţin. Se ţinuse o şedinţă în şoaptă despre ce trebuie făcut cu butelia de oxigen. Eu o atârnasem pe umăr şi o căram în continuare. Să nu laşi nicio urmă, asta e prima regulă când eşti fugar pe un teritoriu inamic.

Unul dintre băieţi – Beau, roşcatul zvelt şi iute – avea un pachet de carne de vită uscată pe care l-am împărţit în mod egal când am făcut un popas. Toţi am

luat o bucată mică şi am mestecat-o din mers. Sarea din ea mă ustură pe gâtul iritat de fum, dar câţiva dintre băieţi aveau nişte sticle cu apă şi am luat fiecare o înghiţitură sau două din mers. Apa transformă carnea într-un bol de sare şi ceva insipid, dar am dat în continuare din fălci. Eram prea flămândă ca să-l scuip.

Graves mă sprijinise până am fost în stare să merg pe picioarele mele. Dar când mi-a dat drumul, m-am dezechilibrat, aşa că mă luă de mână, iar degetele lui calde alunecară printre degetele mele reci şi umede. Mi-am făcut griji că aveam mâinile murdare şi transpirate, dar nu dură decât o fracţiune de secundă, până când picioarele mele mă făcură din nou să mă împleticesc. Nu puteam să mă orientez când lumea din jur arăta plată ca hârtia. Şi eram atât de obosită! Îmi simţeam capul ca un dovleac care se legăna pe un lujer.

Dar m-am simţit mai bine când mă luă de mână.

Chipurile din ceaţă se adunară în jurul nostru. Cu cât mă simţeam mai bine, cu atât lumea începea să arate mai normal şi cu atât chipurile se adunau chiorchine în jurul nostru, cu gurile deschise, holbându-se la mine. Unii dădeau din buze; alţii dispăreau în ceaţa care se subţia pe măsură ce soarele urca pe bolta cerească la amiază.

Da. Ce normalitate mai era şi asta! De ce mă simţeam în apele mele doar când se întâmplau lucruri care de care mai ciudate?

— Ceaţa se risipeşte, remarcă Peter.

Asta îi atrase atenţia Lunganului. Trase o gură de aer şi ridică puţin capul lăţos. Parcă ar fi fost mort şi ar fi înviat, dar cel puţin sângele i se uscase acum. Nişte vânătăi groaznice îi acopereau faţa şi un ochi umflat era aproape închis. Şi acum i se vedeau ochii, nu numai albeaţa care lucea pe sub pleoapele vinete.

— E amiază. Soarele e cel mai sus pe cer.

— Ceea ce înseamnă că e posibil ca Christophe să nu ne mai poată acoperi de unde se ascunde pe

timpul zilei, spuse Graves încet, de parcă ar fi vorbit doar cu mine.

Oh! Acum e logic! Oarecum. Încheietura mâinii îmi pulsa. Nu voiam să dau bandajul la o parte. Nu voiam nici măcar să mă uit, căci senzaţia pe care o avusesem – că pe acolo mi se trăgea afară tot ce aveam înăuntru – era cumplită. Mă făcea să transpir pe sub cele patru rânduri de haine şi stratul de murdărie şi funingine. Mă mânca peste tot, rău de tot, dar era o senzaţie mai plăcută decât durerea sâcâitoare şi surdă sau decât senzaţia că lumea fusese lipsită de proprietatea ei tridimensională.

— Nu ştiam că un djamphir poate să facă aşa ceva.

Dibs se scărpina pe obraji cu ambele mâini. Îi mijise puţin barba, ca puful de pe fructe. O dâră de mizerie îi străbătea fruntea.

— De obicei nu pot să facă asta şi acum Christophe nu mai e în stare de nimic până la apusul soarelui.

Peter sări pe un copac căzut. Muşchii verzi de pe trunchi luceau cu picături mari de apă. Îmi aruncă o privire peste umăr.

— Cât a băut?

Adică din mine. Vrea să ştie cât a băut Christophe din mine. Mă luă cu ameţeală, din cap până-n picioare, şi am simţit un gust de fiere pe gât. Resturile de carne de vită mi se lipiră de limbă.

Dar adevărul dădea să iasă afară.

Adică vrea să spună cât a băut din sângele meu.

— Nu ştiu.

A trebuit să-mi burduşesc obrazul cu carne de vită mestecată, ca un fermier protestant din Sud care mestecă tutun.

— A fost… a fost groaznic.

— Nu mai spune! Normal! Nu e prea plăcut să te muştie un vampir, de orice soi ar fi el.

Peter sări jos. Ceilalţi se apropiau pe măsură ce ceaţa se risipea. Pentru un grup de adolescenţi care cutreierau prin pădure erau remarcabil de tăcuţi. Nicio

frunză nu se clintea şi niciun vreasc nu trosnea sub paşii lor, decât atunci când mă împleticeam eu pe picioare şi Graves nu mă smucea destul de repede ca să mă readucă în poziţie de echilibru.

— Dar, serios acum. Câte înghiţituri a luat?

O, Doamne!

— tr-trei cred.

Senzaţia de tremur de sub inimă era mai plăcută decât cea de goliciune. Era o uşurare să simt şi altceva decât amorţeala care îţi distrugea sufletul.

— Asta e de bine, nu?

Dibs ridică privirea neliniştit.

— Puţin mai mult şi ai fi supusă riscului de împreunare, iar sângele…

— Sst!

Peter se opri. Toţi încremeniră. Graves se apropie mai mult de mine, apoi rămase nemişcat. Aproape toţi ciuliseră câte o ureche. Vârcolacii nu seamănă niciodată prea mult cu un câine decât dacă se transformă, dar văzându-i pe toţi cu capul înclinat

într-o parte mă făcu să mă gândesc la câinele care era imaginea casei de discuri REA de pe nişte discuri vechi de-ale bunicii. Un râs efervescent bolborosea înăuntrul meu. Am ciulit şi eu urechea ca ei. Auzeam sângele cum îmi pulsează în urechi. Zgomotul unui nou elicopter spintecă liniştea stranie.

Un gând negru mi se strecură în creier tiptil, cu paşi de pisică.

Un vampir de orice soi, nu? Nu ştiam că djamphirii beau sânge. Presupun că asta era foamea. Dacă aş bea şi eu sângele cuiva, aş putea să fac… ceva? Ce a făcut şi Christophe? Sau ce presupunem noi că a făcut, de vreme ce ceata asta nu e deloc firească?

Şi Sergej făcuse vremea să se schimbe. Făcuse să se întunece ca noaptea ziua în amiaza mare şi dezlănţuise o furtună serioasă. Şi Christophe era fiul lui.

Gândurile îmi făcură greaţă. Una era să simţi cum ţi se dezrădăcinează ceva din tine şi cu totul

altceva să te gândeşti să faci asta şi altcuiva. Adică, asta mă făcea şi pe mine o creatură din Lumea Reală.

Mă făcea asemenea creaturilor pentru care tata şi-ar fi încărcat armele şi ar fi plecat la vânătoare.

Oh, Doamne! M-am cutremurat. Graves mă strângea de degetele reci, umede şi inerte. Huruitul tot mai pregnant al elicopterului suna altfel decât al celorlalte care trecuseră pe deasupra noastră de dimineaţă. Nu puteam să spun exact în ce fel, dar…

Mirosea a praf, o dâră de parfum cald şi fumul incolor al violenţei care se anunţa. Am simţit o furnicătură pe piept, de parcă medalionul vibra din nou.

— Ne caută, am şoptit eu, fără să-mi dau seama că urma să o spun cu voce tare până când cuvintele nu mi se desprinseră de pe buze. Şi nu sunt prietenoşi.

Graves îmi aruncă o privire, deschizând gura ca şi cum ar fi vrut să mă întrebe de unde ştiam. Dibs se lăsă pe vine şi, până să mă dezmeticesc bine, i-am văzut pe toţi făcând la fel, cu excepţia lui Graves şi a

mea. Noi am rămas în picioare şi dacă nu mi-aş fi ţinut genunchii ţepeni, cu disperare, ca să pot să mă ţin în picioare, aş fi căzut grămadă. Ceva îmi zgârie creierul. Erau ca nişte cioburi şi scrum de ţigară care îmi zgâriau locurile sensibile, care nici nu ştiam că mă dor şi m-am cutremurat, împungându-l pe Graves cu umărul. Graves nu se mişcă, tare ca o stâncă, ci doar ridică uşor capul. Ceaţa se subţia formând onduleuri artistice şi mi-a venit deodată miros de mere şi mirodenii amestecat cu noroi putrezit. Mirosul venea în valuri, când mai pregnant, când mai fad, încercând să ne acopere.

— Oare ceaţa-sânge o să ţină? şopti Dibs.

Ridică privirea spre mine de parcă era de datoria mea să ştiu şi am simţit că mi se strânge esofagul. Nu ştiam ce să-i spun şi harul se cutremură în capul meu.

Uruitul elicopterului se auzea din ce în ce mai aproape. Era greu de spus din cauza ceţii, dar părea că dă roată. Îl simţeam ca o durere sâcâitoare de dinte.

Era o uşurare să simt harul din nou pulsând în mine. N-am crezut niciodată că o să mă bucur când o să mi se deschidă din nou locul acela din cerul gurii. N-am crezut niciodată că o să fiu aşa de fericită că mi-a revenit lucrul care mă făcea să nu mă adaptez nicăieri.

Dinţii îmi deveniră dureros de sensibili în gura uscată şi sărată. Simţeam furnicături şi în păr şi o senzaţie de căldură mi se răspândi pe piele.

Ceaţa se subţia şi mai mult. Lumina soarelui se intensifică, lucind ca un bec printr-un abajur de hârtie cerată. Oh, la naiba1

— Dru…

Lui Graves îi pierise graiul. Se holba la mine de parcă îmi mai crescuse un cap.

Semnele transformării mă copleşeau. Am inspirat adânc. Simţeam cum medalionul se încălzeşte de parcă era ţinut în dreptul flăcării unei lumânări. Oare aşa i se întâmplase şi tatălui meu? Sau doar mie? Şi ce însemna?

Nu era timp de întrebări, chiar dacă era cineva care putea să-mi răspundă. Zgomotul elicopterului se auzi şi mai aproape. Se contură ca o umbră ameninţătoare prin membrana de vapori de apă care ne ţinea ascunşi.

Hai, Dru. Fă ceva, orice!

Locurile dureroase din mine zvâcniră şi se contorsionară. Am tras de ele, ceva ce ar fi trebuit să fie simplu ca bună ziua devenind deodată la fel de greu ca ridicarea unui Buick cu mâinile goale. Crâmpeie de cer albastru se întrezăreau printre fâşiile de ceaţă şi silueta elicopterului deveni mai întunecată. Curentul pe care-l făcea mătura ceaţa, lăsând dâre de aburi.

Ceaţa îmi învăluia mâinile. Caninii mei ieşiră afară şi îmi atinseră buza de jos. Cocoloşul de carne din gură se transformă în ceva sărat care îmi irita gura, dar nu aveam timp să-mi fac griji şi pentru asta. Abdomenul îmi zbâmâia şi mirosul de mere cu mirodenii se înteţi în jurul meu. Doar că de data asta

era mai intens, cu o tentă de parfum cald, familiar.

Pădurea din jurul meu începu să miroasă deodată ca mama şi amintirea ei mă năpădi. Amintirea şi o nouă certitudine.

O să jucăm un joc, Dru.

— Ce naiba…

Peter se ridică pe jumătate.

Am ridicat brusc mâna liberă, eliberând un ţipăt anemic, care fu înghiţit de uruitul elicopterului. Blestemul – exact ca cel pe care-l aruncasem asupra profesoarei din Dakota, o intenţie doar – se dezlănţui, scoţând scântei şi fâsâind şi se îndreptă ţintă spre silueta mecanică. Graves mă prinse când picioarele mi se îndoiră şi inima îmi bubui în urechi. Coastele se ridicau şi coborau rapid în ritmul respiraţiei artificiale şi pentru o clipă vârfurile ascuţite ale caninilor mi se înfipseră în buza de jos. Dâre calde îmi alunecară pe bărbie şi Graves se lăsă în genunchi, încercând să mă ţină să nu cad.

Se auzi un bâzâit ciudat şi elicopterul viră.

Silueta lui de rechin spinteca crengile golaşe ale copacilor şi ceaţa tot mai subţire. Se auzi un scârţâit de metal care se îndoia, retezat, şi Graves se ridică rapid, trăgându-mă şi pe mine în sus.

Elicopterele sunt nişte aparate foarte complexe. Şi dacă e afectată doar o mică parte din complexitatea lor, se pot întâmpla lucruri rele. Era un blestem slab, care aproape ca nici nu-şi merita numele, dar tata ar fi fost mândru. E uşor să dobori un elicopter, îmi spusese el de câteva ori. Să nu uiţi, Dru! Dacă un lucru cât de mic o ia razna, pe urmă zvum!

Oare ştia din proprie experienţă?

Inima mă duru când m-am gândit la tata. Aş fi dat aproape orice să se întoarcă şi să se ocupe el de situaţie. Ar fi rezolvat el problema.

— Zvum! am şoptit eu şi m-am lăsat pe Graves.

Era de-abia al doilea blestem pe care îl aruncasem la viaţa mea. Primul fusese cu câteva săptămâni în urmă, când era cât pe ce să o omor pe Bletchley, profesoara mea de istorie a Americii. O

meritase, dar totuşi.

În ce mă transformam oare?

— Doamne! se auzi Peter şoptind.

În tonul lui se simţea groază şi admiraţie în acelaşi timp. Un bubuit puternic se auzi în depărtare – un tunet, care înghiţea scrâşnetul elicopterului.

Cu siguranţă că celor dinăuntru nu le e prea bine. Mirosul de ploaie se ridică deodată din pământ, dens şi umed, şi un scrâşnet asurzitor străbătu luminişul. O explozie puternică, sacadată.

— Au! Am exclamat şi m-am încordat din toţi muşchii să nu vomit.

Carnea de vită se simţea de minune la mine în gură. Îmi simţeam oasele moi. Lumea se dădu înapoi cu un val gri străpuns de paiete mici, crâmpeie de cer albastru. Graves spunea ceva.

Un zgomot imens şi sfâşietor zgudui peisajul cenuşiu. Totul deveni confuz. Mâinile îmi atârnau moi ca ale unei păpuşi de cârpe. Mă durea stomacul – cineva mă lovise cu umărul şi lumea sălta în sus şi-n

jos.

— Zvum! Am şoptit din nou şi culoarea cenuşie mă înghiţi cu totul.

Cred că n-ar fi trebuit să fac asta, mi-am spus eu în sinea mea, ameţită, şi apoi gândurile mi s-au şters.

Capitolul 24

Mi-am revenit în simţuri treptat. Şi mă simţeam ca naiba. Mă durea tot corpul, dar cel mai rău capul. Am gemut puţin şi cearşafurile foşniră. Sunetul picăturilor grele de ploaie care cădeau pe acoperiş îmi răsuna în cap şi un tunet mă făcu să tresar. Timp de o secundă ciudată şi confuză, am crezut că sunt din nou în camera albastră, pe timp de zi, când ploaia lovea în fereastră şi Şcoala dormea.

Apoi o mână răcoroasă îmi atinse fruntea.

— Sst, milna! E totul bine.

Încheietura mâinii stângi mă săgetă fierbinte şi am deschis ochii. Pentru o clipă n-am putut să văd nimic şi am crezut că orbisem, dar apoi se auzi un clic. Se aprinse o lumină de veghe de lângă ceva ce părea o uşă. Îmi arse pupilele şi îmi dădură lacrimile. Am tresărit.

Lumina se stinse. Încheietura mâinii îmi deveni din nou fierbinte. Simţeam două ace de foc. Se auzi

din nou bubuitura tunetului de undeva de deasupra.

— O să-ţi simţi capul sensibil o perioadă. Odihneşte-te!

Îmi vorbea blând, de parcă eram bolnavă şi încerca să nu mă supere.

Îmi simţeam gura uscată. Nu mai simţeam în gură nici resturile de carne de vită. Când mi-am încordat braţele şi picioarele, am simţit patul de sub mine şi durerea care îmi străbătea tot corpul.

— Şi ceilalţi?

— Sunt teferi toţi. Chiar şi prietenul tău loup-garou.

Ochii albaştri îi scânteiară în întuneric. Irisurile lui Christophe luceau stins.

— Bun…

Mă copleşi o senzaţie de uşurare, se luptă cu durerea pentru supremaţie, apoi bătu în retragere. Am expirat. Mâna lui îmi atinse din nou fruntea şi degetele lui îmi alunecară în jos, pe creştet. Apoi mi-am amintit ce făcuse şi m-am încordat şi mai mult.

El râse. Scoase un sunet slab, amar ca schelălăitul sarcastic al lui Graves.

— Ai primit mai mult decât te-ai tocmit, nu? Îmi pare rău. Ştiu că te-a durut. Dar am luat doar cu împrumut, nu de tot. Să nu uiţi asta.

Mda, nu cred că am cum să uit vreodată, Christophe. Am oftat şi mi-am ferit capul de mâna lui. El se lăsă puţin pe spate şi se auzi un scârţâit. Era un scaun lângă pat – îl simţeam acolo chiar fără să-l văd. E greu de explicat. Mă durea gâtul. De data asta medalionul nu mai făcea nimic ciudat. Slavă Domnului!

Cel puţin încă mai aveam harul. Mă simţeam din nou în pielea mea. Bătută şi dezmembrată, dar tot eu eram.

— Unde?

Voiam să întreb: Unde sunt? Da, de acord, e o întrebare-clişeu, dar era pertinentă.

Christophe păru să înţeleagă.

— Unul dintre vârcolaci – Andrew – are nişte

rude aici. Tu eşti în partea cea mai sigură a coloniei. Acum e noapte; până mâine-dimineaţă ar trebui să fii aptă pentru călătorie. Mai ales acum că sunt şi eu aici.

Ah, bun. Dar am chef să dorm până târziu.

— Pentru călătorie?

— Prietenul tău loup-garou şi-a pledat convingător cauza. Vrea să ajungem în oraş, unde suntem în siguranţă. O să pot să suport soarele după noaptea asta, când întunericul se va evapora.

Oftă din toţi rărunchii. Lucirea din ochii lui dispăru şi silueta lui se văzu gârbovindu-se.

— Am crezut că Dylan o să ne dea câteva explicaţii.

Cred că probabil avea alte probleme pe cap, Christophe. Şi cred că profesorul de istorie încerca şi el.

— A încercat. A încercat. Uite…

Aveam atâtea să-i spun.

— Culcă-te!

Îşi schimbă din nou poziţia şi am auzit o haină

alunecând şi scaunul scârţâi din nou. O mireasmă de mere condimentate îmi mângâie faţa.

— Ăsta e cel mai potrivit lucru pe care poţi să-l faci.

Părea o idee bună, dar eu voiam altceva.

— Graves.

Am înghiţit în sec, iar gâtul meu scoase un sunet. Cel puţin nu simţeam în gură furnicături şi dinţii erau din nou regulaţi şi bonţi când mi-am trecut limba uscată şi aspră ca un şmirghel peste ei.

— Ţi-am spus, e bine. Aici e prinţul casei.

Ochii lui Christophe se deschiseră din nou.

— Ai putea să mă întrebi şi tu cum mă simt. Şi eu am avut câteva zile grele.

Ştii, când pui problema aşa, nici că-mi pasă câtuşi de puţin.

— Pleacă.

— Fermecătoare ca întotdeauna. Îmi pare rău, Dru.

Apoi m-am simţit ca o ticăloasă. El îmi salvase

viaţa, nu? Intrase într-o clădire cuprinsă de flăcări ca să mă scoată afară. Şi ceaţa tot el o adusese. Şi căldura corpului său lipit de al meu, o amintire ruşinoasă care m-ar fi făcut să mă jenez dacă n-aş fi fost atât de obosită.

— Nu-ţi face griji.

Am tuşit puţin. Cuvintele îmi zgâriară gâtul.

— Ţi-e sete, dar dacă bei apă o să înrăutăţească şi mai mult situaţia.

Tonul vocii lui era foarte blând.

— Nimic nu poate să o stingă, nici măcar vinul. O să se mai domolească în scurt timp.

Arsura de pe gât se mai înteţi puţin.

— Şi tu…?

— Eu? De fiecare dată, vrăbiuţa mea.

Mai scoase un râs anemic. Parcă îl durea ceva când râdea.

— Cu cât e mai puternică gena de nosferat pe care o ai în sânge, cu atât mai cumplită e setea. Şi dacă vreodată un kouroi cedează…

Am aşteptat. Inima îmi bătea tare, şi pulsul se simţea la încheieturile mâinilor şi în gât. Era tare întuneric aici, şi mă întrebam oare al cui era patul în care stăteam. Reuşisem să ajungem într-un loc sigur. Într-o casă de vârcolaci.

— Dacă cedezi vreodată, setea devine şi mai greu de controlat. Şi dacă eşti crescut să-i dai frâu liber, milna…

Oftă din nou. Scaunul scârţâi puţin când se ridică şi îl dădu în spate. Am văzut umbrele posterelor care erau lipite pe perete. Nu erau ferestre, şi mai era ceva ce semăna cu un dulap pe jumătate deschis schiţat în creion. Era o linişte de mormânt.

— Tata m-a crescut să semăn mai degrabă cu moartea decât să fiu un kouroi.

Închise ochii şi aproape că l-am simţit cum se freacă pe faţă.

— Dylan m-a adus la lumină, dar mama ta a fost cea care a avut grijă să rămân pe drumul cel bun. Dacă nu ai un motiv să i te opui, foamea te transformă

într-o bestie mai feroce decât cele cu care ne luptăm. Asta pentru că noi suntem născuţi să fim mult mai mult.

Conturul vag al uşii fu umbrit de silueta lui şi mai întunecată.

— O să ţi-l trimit pe prietenul tău loup-garou.

Părea atât de… trist.

— Christophe.

Nu puteam nici măcar să mă ridic în coate.

— Stai!

Se opri. Rămase în dreptul uşii o secundă lungă, apoi se întoarse. Adierea cu miros de mere îmi suflă în faţă. Christophe se aplecă şi teama bruscă, iraţională, că era posibil să mă muşte din nou îmi tăie respiraţia. Buricele degetelor i se odihneau pe scobitura caldă a medalionului. Le simţeam greutatea.

Ceva moale şi cald îmi apăsă pe buze. Rămase acolo câteva secunde, umplându-mi nările de miros de plăcintă cu mere. Până să se înregistreze senzaţia, el se îndreptă de spate şi se dădu deoparte. Acum ochii îi

luceau, de un albastru nefiresc.

— Dacă voi avea nevoie de un motiv acum, Dru, tu vei fi acela.

Acoperi cu umbra sa uşa şi dispăru. M-am foit agitată. Nici nu reuşeam să-mi dau seama ce se întâmplase. Somnul părea o idee foarte bună.

Am închis pleoapele grele şi dusă am fost.

* * *

Când mi-am revenit din nou în simţiri, era şi mai multă linişte şi cineva stătea lângă mine. Era cald şi ocupa cam tot patul. Mi-am dat seama cine era chiar înainte să-l lovesc din greşeală cu cotul. Se trezi brusc. Zvâcni ca un peşte prins în cârlig, se ridică aproape în capul oaselor şi se relaxă de abia când îşi dădu seama unde era.

— Doamne…

Nu-şi termină propoziţia.

— Dru? Te simţi bine?

Am tuşit. Pielea mi se făcu de găină.

— De milioane.

Acum îmi simţeam din nou oasele băţoase şi îmi era infinit mai bine. Şi cel mai bun lucru dintre toate era că locurile pustii din capul meu care fuseseră sfâşiate nu mai pulsau de parcă fusese ceva smuls de acolo. Aveam o durere uşoară de cap şi încă mi-era groaznic de sete, dar lumea era din nou la locul ei.

— Salut!

— Podeaua e acolo.

Se ghemui ca să se ridice în capul oaselor şi păturile foşniră. Când dormi îmbrăcat, dimineaţa te trezeşti mereu şifonat rău de tot.

— În caz că, ştii tu…

— De ce?

M-am ridicat sprijinindu-mă în coate. Era o uşurare să pot să mă mişc.

— Nu e nicio problemă, nu? Asta dacă nu te simţi tu ciudat să dormi în acelaşi pat cu…

Oh, la naiba! Dacă mai devreme mă simţeam

binişor, acum mă simţeam ca o proastă.

— M-am gândit că o să ţi se pară ciudat.

Dar el se rezemă la loc. Era o singură pernă, care era mototolită între noi.

— Ştii tu…

— Da.

Nu ştiam, dar nu mă deranja.

— Cum se simte Lunganul? Şi restul?

— L-au făcut bine pe Lungan. Acum nu mai are nevoie decât de somn. E… ciudat aici. Tu cum te simţi de fapt?

Mi-am dres glasul. Încă era îmbrăcat din cap până-n picioare şi eu încercam să împing perna spre el, dar el nu o voia. Ne-am liniştit într-un final şi l-am mirosit. Mirosea a fum de ţigară, a mascul tânăr şi sănătos, mirosul lui unic. Trebuia să fac un duş şi dinţii mei trebuiau frecaţi serios. Mă apucă deodată teama că-mi mirosea respiraţia ca a unui balaur. Aşa că am rămas locului, pe partea mea de pat, cu braţul sub cap, încercând să nu-i respir în faţă. Am stat

amândoi tăcuţi un timp. Tunetele se auzeau tot mai îndepărtate.

— Ce furtună! Am şoptit eu în cele din urmă.

— Da. Christophe a spus că s-a iscat din cauză că s-a jucat cu vremea.

Graves se foi puţin, împreunându-şi degetele sub cap. Era destul de înalt ca faţa mea să-i vină aproape în dreptul subţioarei. Nu era cea mai bună poziţie, dar cel puţin mirosea a curat şi n-aş fi vrut să-i respir în faţă.

— Ar trebui să mai dormi. Plecăm mâine-dimineaţă.

— Plecăm?

Voiam să spun: Cine pleacă?

— Merg cu tine, o spuse pe un ton aproape posac.

Oftă.

— Uite ce e, Dru…

— Speram să vii şi tu. Unde mergem?

M-am apropiat puţin mai mult de el. El nu se

mişcă. Mă simţeam uşurată.

— În oraş. Christophe crede că dacă te ducem la sediul central al Şcolii, persoana care încearcă să te tragă pe sfoară şi să te omoare nu va reuşi să o facă. Dru, vreau să te întreb ceva.

Tensiunea se făcu din nou simţită.

— Spune.

Mă aşteptam la ceva de genul Cum a fost când ţi-a băut sângele? Sau Ce i-ai făcut elicopterului ăluia? Sau chiar… ce ştiu eu. Ceva despre djamphiri sau vârcolaci. Ceva complex.

— Îţi place de Christophe? întrebă el în şoaptă. Adică, chiar îţi place de el?

Îmi luă o secundă să-mi dau seama ce mă întreba de fapt. Oh, Doamnei Ce jenant!

— Nu în felul ăla. Doamne Dumnezeule, nu!

De îndată ce am rostit cuvintele, am simţit că mințeam. Mâinile lui Christophe în jurul meu, căldura corpului care emana prin haine, mirosul de plăcintă cu mere care mă învăluia. Asprimea mai îndulcită din

vocea sa când mă îmbrăţişa şi buzele care îmi ardeau pentru că-şi lipise gura de a mea.

Dacă o să am nevoie de un motiv, Dru, tu vei fi acela.

Dar îmi aminteam şi de colţii lui înfipţi în vena mea, de viteza lui înfricoşătoare şi de tonul batjocoritor care se simţea în fiecare cuvânt. Mă bucuram că era întuneric. Obrajii îmi luaseră din nou foc şi roşeaţa îmi transforma tot corpul într-un felinar în noapte.

Doar nu era posibil să-l plac pe Christophe în felul ăsta, nu? Adică, doar o cunoscuse pe mama şi…

— Oh!

Oare în vocea lui Graves se simţea uşurare? se auzi bubuitura unui tunet în depărtare. Părea nemulţumit.

— Doar a cunoscut-o pe mama.

Am vrut să spun altceva, cum ar fi Mă sperie. Dar asta mi-ar fi afectat serios imaginea de tipă dură, nu? Şi aşa imaginea asta se cam şifonase în ultima

vreme.

Şi dacă aş spune-o cu voce tare, pe urmă era posibil să mai spun şi alte lucruri. Cum ar fi: Când mă îmbrăţişează el simt altceva decât atunci când o faci tu. Şi asta ar crea şi mai multe probleme.

Nu. Nu-mi plăcea de Christophe. Nu în felul în care întreba el.

Cel puţin, nu voiam să-mi placă. Şi Graves nu trebuia să afle niciodată despre scena de la debarcader sau despre altceva. Mă hotărâsem.

Încă eram roşie în obraji. Faţa îmi frigea.

— Da.

Era un acord tacit.

— Pot să te întreb ceva?

Inima îmi tresări. Părea serios.

— Tocmai ce-ai făcut-o. Dar spune totuşi.

Un pufăit îmi dădu de înţeles că zâmbea şi am zâmbit şi eu cu jumătate de gură în întuneric. Am aşteptat. Tăcerea se lungea. M-am foit într-un final, neliniştită.

— Ai adormit?

— Nu.

Se foi şi el, trăgându-şi genunchii sus şi întorcându-se într-o parte, cu spatele la mine.

— Nu mai contează. Nu e nimic important.

Oh, la naiba! Inima îmi bubui. Prostuţule ce eşti! Avea de gând să mă întrebe dacă îmi plăcea de altcineva?

Zăceam în pat, cufundată în întuneric şi rumegam în minte. Mă mânca pielea de la haine, dar dacă mi-aş fi dat jos vreuna, tot nu se rezolva nimic. Când m-am dat mai aproape de el şi am pus un braţ peste el, Graves se încordă din nou. M-am cuibărit lângă el şi mi-am sprijinit genunchii în spatele genunchilor lui. Era îmbrăcat cu un tricou, aşa că atunci când am respirat, i-am suflat între omoplaţii lui osoşi.

Era o senzaţie plăcută. Părul lui îl atingea pe al meu. Am inspirat. Mi-am pus mai confortabil braţul sub cap. Nu mă simţeam tocmai în largul meu cu toate

hainele şifonate şi transpiraţia care mi se uscase pe piele şi cu tot ce se petrecea. Totuşi, cu ploaia bătând în acoperiş şi senzaţia de căldură interioară care înlocuia frigul şi durerea, situaţia mi se părea suportabilă.

Nu era senzaţia de căldură care-mi făcea obrajii să ia foc şi care mă speria pe care o simţeam în preajma lui Christophe. Acum era ceva mai domol. Era ca atunci când stai la distanţa potrivită faţă de un foc de tabără, astfel încât te încălzeşte perfect, fără să te înfierbânte. Era o senzaţie mai puţin dureroasă.

Mai puţin intensă.

Mi-am căutat cuvintele.

— Nu, nu-mi place de Christophe. Mă păstrez pentru altcineva.

Toată tensiunea din noi se eliberă. El se relaxă imediat ca o pisică, şi eu mă simţeam şi mai caldă pe dinăuntru. Aproape cleioasă.

— Pentru altcineva? întrebă el în şoaptă şi vocea îi pieri la jumătate.

A trebuit să-mi înăbuş un râs.

Cineva care nu mă sperie aşa cum o face Christophe. Cineva pe care să mă bazez.

— Da. E un nătărău, dar îmi place de el.

— Înseamnă că nu e chiar aşa de nătărău dacă-ţi place de el aşa de mult, murmură el, dar îmi dădeam seama că zâmbea.

Am căscat de mi-au trosnit fălcile. Am dat aerul afară şi i-am suflat în spate. Căldura din obraji şi de pe gât o să-mi treacă, mi-am spus în sinea mea. Era întuneric. Nu trebuia să afle niciodată că roşeam.

— Nicio problemă, puştiule. Prima dată e gratis.

El râse fornăind şi am râs şi eu din nou. Mă simţeam bine. Inima mea nu mai era acum un bob de mazăre zbârcit, ci semăna mai mult cu o inimă care îmi bătea în piept. Şi am stat aşa ceva vreme, ascultând ploaia şi respiraţia lui până m-am cufundat din nou în somn.

Căldura din obraji nu dispăru. Mă urmă în

întuneric. Însă când m-am trezit a doua zi dimineaţă, nu mai era.

Capitolul 25

Colonia era formată din trei cabane lungi de lemn, cu un etaj, care fuseseră construite în jurul unei alei pavate late. În spatele uneia dintre ele era un garaj imens, iar o mulţime de vârcolaci mişunau de colo-colo.

Am aflat că fusesem într-unul din „dormitoarele puilor” în cabana din centru. Rânduiala în ceea ce priveşte dormitul într-o colonie de vârcolaci e cam ciudată – cam toată lumea se culcă pe unde îl răzbeşte oboseala şi dormitoarele sunt pentru ocaziile când ai nevoie de intimitate. Când m-am trezit dimineaţa, Graves nu era acolo. Apăru însă de îndată ce am găsit holul care ducea din camera mea la baie şi spre alte patru dormitoare.

— Ţi-am adus nişte haine curate.

Avea părul răvăşit şi mirosea a ploaie, aer curat şi fum de ţigară. Cercelul lui sclipi vesel spre mine.

— Probabil că vrei să te speli.

M-am frecat de urdori la ochi şi m-am strâmbat.

— Probabil că put.

— Deloc. Ăsta e mirosul tău.

Zâmbi larg şi ochii lui verzi aproape scânteiară.

— Baia e acolo. Poţi să foloseşti orice periuţă de dinţi, aşa au spus. După ce te pregăteşti, te aşteaptă şi micul dejun.

— Ce oră e?

Nu erau ferestre, dar sunetul ploii tot se mai auzea. Bătea în acoperiş şi aluneca pe el.

Îmi puse în braţe un morman de haine.

— În jur de şapte. Te-ai trezit devreme.

— Programul meu de somn s-a dat de tot peste cap. Nu mai stăm mult, nu?

Mi-am înghiţit un căscat odată cu ultimele cuvinte şi rânjetul lui se lărgi. Tipul care aducea cu un adept al curentului goth părea destul de vioi, luând în considerare câte se întâmplaseră.

— A mai rămas nişte cafea?

— Da. Şi să nu uit. Christophe m-a trimis să te

trezesc şi să te pregătesc de drum. Plecăm într-o jumătate de oră, cu aproximaţie, după ce eşti gata şi după ce se ridică soarele.

Îmi venea să pun mai multe întrebări, dar m-am abţinut.

— Bine.

Mi-am dat un cârlionţ din ochi. Buclele mi se lipeau de degete. Probabil că arătam ca mireasa lui Frankenstein.

— Atunci o să mă grăbesc.

Mâinile îi căzură din nou pe lângă corp. Se uită la mine, eu la el, şi un rânjet stupid se lăţi pe faţa mea, ca răspuns la al lui.

— Ce e?

Păream mai iritată decât eram în realitate.

Însă starea mea de iritare îl făcu să rânjească şi mai larg. Aşa sunt băieţii.

— Nimic.

Se răsuci pe călcâi şi haina lui neagră şi lungă se înfoie ca o umbrelă şi o întinse din loc.

Baia era curată, dar mi-era silă să folosesc periuţa altcuiva. Însă când simţi în gură un gust aşa de rău că ai putea probabil să ucizi un cactus cu respiraţia ta de la douăzeci de paşi, priveşti în altă lumină caracterul sacru al produselor personale de igienă. Senzaţia de apă fierbinte pe spate era aşa de plăcută, că era cât pe ce să-mi dea lacrimile. Recolta interesantă de vânătăi şi zgârieturi mă ustura un pic. Se vindecă mai repede acum, mi-am spus în sinea mea. Dar erau aşa de multe! Parcă eram un cal bălţat.

Uimitor, hainele noi chiar îmi veneau. O pereche de blugi, chiloţi, două tricouri – unul albastru şi unul gri – şi un pulover albastru care părea tricotat de mână. Nu aveam şosete şi nici sutien, iar bocancii erau murdari. Dar mă simţeam atât de bine îmbrăcată în haine curate, că nici nu-mi păsa prea mult, chiar dacă aveam senzaţia ciudată că hainele erau ale altcuiva.

Unul dintre avantajele pe care le ai când îţi pui pe dedesubt mai multe lucruri e că ai aproape mereu

haine pe care poţi să le îmbraci după o noapte nu prea grozavă. Din nefericire, ale mele duhneau a fum, sânge şi groază, ca să nu mai zic de transpiraţie şi jeg. Aproape că vedeam duhoarea emanând din ele. Geanta mea dispăruse şi mă întrebam unde era.

Am primit răspunsul când am deschis uşa de la baie, cu un morman de haine care miroseau, dar pe care le ţineam strânse la piept împăturite frumos şi l-am găsit pe Christophe sprijinindu-se de peretele de pe hol. Îmi flutură geanta cu o mână şi zâmbi la mine. Ochii lui albaştri luciră.

— Poţi să renunţi la ele. Probabil că nu mai sunt bune de nimic.

Îşi îndreptă privirea în jos şi eu mi-am ascuns medalionul sub haine. Îmi dădea o senzaţie de bine să-l simt pe piele, chiar dacă făcea fel şi fel de ciudăţenii în ultimul timp.

— O să arate mai bine după ce le spăl.

Şi în plus, nu mi-au mai rămas multe haine. Am încercat să nu mă holbez la geantă. Îmi simţeam părul

greu. Îl storsesem cât putusem de mult.

— Mi-o dai, te rog?

— Cum să nu?

Mi-o înmână şi îmi luă mormanul de haine din braţe.

— Atunci o să le pun în maşină. Trebuie să mănânci. Urmează-mă.

O luă din loc îndreptându-se spre o uşă şi un şir de scări scăldate în lumina sidefată a dimineţii ploioase.

Cel puţin nu roşeam. Am încercat să nu mă gândesc la asta. Mă ajuta şi faptul că şi Christophe era foarte oficial.

— De ce nu sunt deloc ferestre aici jos? l-am întrebat eu, stând în spatele lui şi aplecându-mă să-mi iau bocancii.

El nici măcar nu încetini.

— Pentru nosferatu e mai greu să intre. Şi asta înseamnă că părinţii, unchii şi mătuşile pot să-i apere pe cei mici. Hai, Dru.

Bucătăria era mare, spaţioasă, luminoasă şi plină de vârcolaci. Erau o mulţime adunaţi aici şi am văzut pentru prima dată o femelă-vârcolac. Mişunau prin bucătărie de parcă se mişcau după o anumită coregrafie şi o parte din băieţi şi fete duceau farfurii şi platouri cu mâncare spre o sufragerie imensă, cu trei mese care păreau să aibă pe puţin trei metri fiecare.

— Bună dimineaţa.

O brunetă înaltă şi zveltă, cu un şorţ tras peste blugi şi pulover, ieşi din învălmăşeală. Christophe dispăruse în haosul dinăuntru.

— Tu trebuie să fii Dru. Mă bucur să te cunosc.

Îmi strânse mâna liberă, aruncând o privire grăbită spre picioarele mele goale şi bocancii plini de noroi.

— Eu sunt Amelia. Bine ai venit în ascunzătoarea noastră.

— A…

Zgomotul şi activitatea din bucătărie erau destul de puternice ca să mă facă să clipesc.

— Bună. Salut.

Cafea. Ouă sfârâind într-o tigaie. Şuncă. Sunetul plăcut al clătitelor care sunt trântite într-o tigaie fierbinte. Şi a ce mirosea? A suc de portocale şi jalapenos? Şi brânză cedar?

— Probabil că te simţi copleşită. Pe aici, te rog.

Îşi dădu pe spate părul şaten-închis lucios şi mă trase spre sufragerie, evitând cu graţie puştii care mergeau de-a buşilea de colo-colo.

— Oh, mă bucur să văd că-ţi vin hainele! M-am gândit eu că eşti cam de talia Danicăi. O să găsim şi nişte şosete pe aici, nu-ţi face griji.

Se opri şi aruncă o privire peste umăr. Ne bucurăm că eşti aici. Şi că l-ai adus pe Andy şi pe cei mici.

— Eu n-am făcut mare lucru, am reuşit eu să îngăimez stânjenită.

Apa din păr mi se scurgea pe pulover şi părul începuse să mi se încreţească.

— Şi pot să zic că n-am avut niciun amestec.

Graves a fost…

— El a zis că a fost numai contribuţia ta.

Râsul ei era ca un clinchet de clopoţei.

— Mulţumim că ni l-ai adus pe Andy şi că ai avut încredere în noi. Să ştii că suntem loiali.

Felul cum o spuse, poate cu puţină nelinişte în glas, nu-mi sună prea bine. Ziua de ieri fusese un ciudat colaj de poze la minut şi voci fără trup, destul de confuză dacă stăteam să mă gândesc prea mult.

— Aşa a spus Andy. Eu, a, îţi mulţumesc că ne-aţi lăsat să dormim aici.

Cum poţi să spui cuiva: Ştii, mersi că ne-ai lăsat să înnoptăm aici, probabil că suntem urmăriţi de nişte vampiri nebuni şi de un trădător din Ordin şi voi vă cam riscaţi viaţa? N-am găsit cuvintele potrivite. Ceva se izbi de genunchii mei. Când m-am uitat, o fetiţă cam de un an, purtând o pijama peste scutecul care acum îi atârna, îmi zâmbi, cu ochii ei negri şi veseli şi claia de păr şaten. Mă înşfăcă de un genunchi şi scoase un ţipăt.

— Bella!

Amelia o luă în braţe.

— Dumnezeule mare, cine trebuie să aibă grijă de ea?

— Nu eu.

O fată-vârcolac care trecu pe lângă noi îmbrăcată cu o fustă largă şi plisată şi un pulover galben îi luă copilul din braţe cu dexteritate.

— Dar văd eu ce fac.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Imogen. Hai, svetocha, hai să mănânci ceva. Nu eşti vegetariană, nu?

Cum?

— Nu.

M-am uitat cum adolescenta sprijinise copilul pe şold şi plonjă în haosul din bucătărie. Nivelul decibelilor era incredibil.

— Am crescut în munţii Apalaşi.

Nu ştiu de ce am spus asta.

— Serios? Probabil că de acolo ai accentul ăsta.

Mă conduse în sufragerie aşa cum se cuvine şi bătu pe cap cu eleganţă un băiat mai mare. Acesta scânci.

— Scoate-ţi degetele din zaharniţă şi termină-ţi ouăle! Şi tu de colo, nu-ţi mai chinui mătuşa! Şi tu du-te şi spală-te pe labe!

Parcă aveam în faţa ochilor un general pe câmpul de luptă care făcea ordine în haos doar când ţipa la ei. Îmi amintea de tata într-un fel ciudat şi aproape că îmi dădură lacrimile. Nu i-am spus că accentul pe care-l aveam era probabil din anii petrecuţi sub linia Mason-Dixon, când vânam cu tata.

Şi eu consider că nu am niciun accent, ca să se ştie. Toţi cei din nord vorbesc ciudat.

Mă plantă la o masă lungă, între Graves şi Lunganul, care înfuleca dintr-un morman de clătite înalt cât o mână de-a mea. Lunganul dădu din cap. Acum nu mai era murdar de sânge şi din vânătăile de pe faţă mai rămăseseră doar urme vagi.

— Doamne, chiar arăţi mai bine!

Mi-a ieşit din gură fără să vreau.

— Cred şi eu.

Luă o gură imensă de clătite îmbibate în sirop. Graves îmi împinse o farfurie în faţă.

Ouă, şuncă crocantă, trei clătite, plus două felii de pâine prăjită făcută în casă, unse cu unt. Mai era şi un pahar cu suc de portocale şi mai apăru şi o cană mare din lut cu cafea.

— Mănâncă!

Graves mă înghionti cu umărul.

— Nu e politicos să refuzi.

Toţi făcuseră duş, erau îmbrăcaţi în haine curate şi nu le mai tăcea gura. Era ca prânzul de la Şcoală, doar că aici toată lumea se purta frumos, nu mai erau djamphiri şi vârcolaci care să mârâie unii la alţii. Vârcolacii mai în vârstă mâncau repede, fluierând şi vorbind cu toţi cei din jur, apoi îşi luară farfuriile şi debarasară o porţiune de masă. Duseră apoi vasele la bucătărie, eliberând la timp locul pentru ca altă persoană să vină, să se aşeze la masă şi să

începă să înfulece. Totul mergea ca pe roate – chiar şi când se întâmpla să se răstoarne o carafa mare de sirop. Nici nu-mi venea să cred ce văd, şi Graves îmi tot dădea coate şi mă îndemna să mănânc.

Asta am şi făcut. Muream de foame şi am devenit conştientă de asta când am văzut mâncarea în faţa ochilor. Am început să mănânc şi nu mi-am dat seama că înfulec decât atunci când am luat o înghiţitură mare de suc şi era aproape să mă înec. Aveam obrajii umezi. Graves îmi dădu un şerveţel fără să se uite intenţionat la mine.

L-am văzut pe Dibs, cu capul în pământ, băgat între umeri şi alţi câţiva băieţi pe care îi cunoşteam. Peter era tocmai în partea celalată a camerei, încruntându-se în timp ce băga sub nas un morman de mâncare. Avea un ochi vânăt. Vânătaia era proaspătă. Mă întrebam de unde se alesese cu ea.

Mai erau doi copii mici, amândoi destul de mari ca să stea în scaune înalte. Am văzut-o pe fetiţa care mă apucase de genunchi şi care a fost proţăpită rapid

în scaunul ei şi a început să molfăie bucăţele mărunţite de clătite. Rânji cu gura până la urechi şi scoase un chiot de bucurie, lovind cu linguriţa mică în farfurie. Ceilalţi doi gângureau şi cine era lângă ei nu-i scăpa din ochi şi reuşi să salveze tacâmurile azvârlite şi cănile cu cioc.

Aşa era o familie? Sau doar vârcolacii mâncau aşa? Îmi plăcea mai mult ca la şcoală, dar era atât de mult zgomot! Am mişcat din degetele de la picioare – Amelia îmi dăduse o pereche de şosete albe universale. Era aproape patetic cât de mult mă făcea o afurisită pereche de şosete să mă simt umană. M-am surprins mângâindu-mi medalionul prin pulover şi m-am forţat să pun mâna jos, în poală, ca o fată bine crescută şi manierată.

Am mâncat până am simţit că plesnesc, apoi am luat cana de cafea şi m-am şters pe obraji. Lacrimile nu erau rele, ci doar fierbinţi şi jenante. Nici măcar nu ştiu de ce bâzâiam. Dar plângeam cu zgomot şi mă simţeam bine şi nimeni nu mă băga prea mult în

seamă. Lunganul încă băga la ghiozdan într-un ritm constant – un castron uriaş de terci de ovăz, un munte de ouă, o porţie generoasă de şuncă şi câteva felii de pâine prăjită.

Văzu că mă uit la el şi înghiţi grăbit, apoi rânji.

— Trebuie să mă vindec, spuse el după ce termină ce avea în gură. Vin cu tine.

— Oh!

Am încuviinţat şi am luat o gură fierbinte de cafea.

— Dobitocul ăla crede că mi-e dator, îmi strigă Graves în ureche.

— Peter m-ar fi abandonat, ticălosul! îi strigă Lunganul. Din cauza asta stă tocmai acolo. L-am bătut de dimineaţă.

L-am crezut.

Se eliberă o masă şi fu debarasată cu o viteză incredibilă, chiar la ţanc pentru un grup de vârcolaci cu feţe dure, unii cu părul ud şi hainele umede, care veniră mărşăluind. Toţi păreau tineri, cam între

paisprezece şi douăzeci şi cinci de ani, dar puteai să-i deosebeşti pe cei mai în vârstă. Era o diferenţă subtilă – în felul cum se mişcau, sau în privirea care nu era jucăuşă, ca a celorlalţi, ci potolită. Nu puteam să-mi dau seama exact, dar n-am vrut să mă holbez la ei. Poate, dacă aveam un blocnotes şi un creion, aş fi putut să fac câteva schiţe şi să-mi dau seama ce-i diferenţia.

Pentru prima dată în două săptămâni mă mâncau mâinile de nerăbdare să desenez, o nevoie bruscă şi imperioasă.

Mi-am frecat degetele mâinii drepte de cana cu cafea încercând să mai potolesc mâncărimea.

— Erau de pază, alergau prin pădure, îmi ţipă Graves la ureche. Sunt în vacanţă. Ei învaţă la Şcoala din sud. Nimeni de-aici n-a aflat de tine.

Stomacul mi se închise ca un pumn şi Christophe apăru în pragul uşii de la bucătărie. Ceva ce putea fi numit aproape tăcere, o tăcere ciudată, se aşternu la mesele de lângă el. Amelia îşi făcu aparţia,

înclinându-se în faţa lui şi vorbind cu el absorbită.

Era ciudat. Chiar şi vârcolacii care erau cu siguranţă adulţi arătau doar puţin mai mari decât djamphirii. Nimeni de aici nu părea să aibă nicio zi măcar peste douăzeci şi cinci de ani, poate doar puţin în zona ochilor. Nu-mi dădusem seama cât de repede mă obişnuisem să fiu înconjurată de adolescenţi.

M-aş fi întrebat unde erau adulţii care trebuiau să rezolve o astfel de situaţie, dar ei erau aici. Doar că în trupuri tinere.

Christophe dădu din cap şi părul lui cu şuviţe blonde îi intră neglijent în ochi. Nestemate de apă îi atârnau în păr şi îi luceau pe faţă. Am scormonit în geantă şi am găsit transcrierea conversaţiei telefonice. Am împins farfuria la o parte. Hârtia era mototolită.

Nu puteam să o scot aici. Doamne!

— Nu mai mănânci?

Graves aproape mă înghionti cu cotul şi ridică şi el privirea să vadă la ce mă uitam.

— M-am săturat, am spus eu, dar îmi cam

pierise vocea.

A trebuit să-mi dreg glasul şi să încerc din nou.

— Sunt plină.

— Mănâncă acum cât mai poţi.

Lunganul mai îndesă în gură o furculiţă cu vârf.

— S-ar putea mai încolo să nu mai ai şansa.

Era un sfat bun, îl auzisem şi pe tata spunând asta înainte. Dar stomacul mi se închisese şi mă simţeam sătulă. Christophe aruncă o privire prin încăpere, mă văzu şi dădu uşor din cap. Expresia de pe chipul lui nu se schimbă. Îi mai spuse ceva Ameliei, care îşi dădu părul din ochi şi îşi dezlegă şorţul.

Christophe dispăru din nou, şi Amelia o porni spre noi, spre sufragerie, încruntată. Mi-am dat scaunul în spate şi m-am ridicat, luându-mi bocancii şi geanta. După câteva secunde de nedumerire, la fel făcură şi Lunganul, şi Graves.

Ştiu ce înseamnă privirea asta în ochii unui adult. Înseamnă că e timpul să plecăm.

Capitolul 26

Maşina era lungă, subţire, albastru-închis şi avea mai mulţi ani ca mine, dar era în stare excelentă. Tatălui meu i-ar fi plăcut. Mi-am înăbuşit impulsul de a mă uita sub capotă, pentru că un vârcolac brunet şi firav doar ce o trântise şi se răsucise pe călcâie, măturându-ne pe toţi cu privirea. Colţurile gurii i se lăsară în jos când îl văzu pe Christophe, dar reuşi să se ascundă bine.

— El e Corey. E mecanicul nostru.

Amelia părea mândră.

— Pe tot ce pune mâna merge strună.

Băiatul-vârcolac dădu ochii peste cap.

— Mamă, zău aşa!

— Aşa e, insistă ea şi afişă vreo şapte nuanţe diferite de mândrie.

Îi puse o mână pe după umeri şi îl strânse. El se smuci din braţele ei după câteva secunde şi roşi. Se vedea că de fapt, în adâncului sufletului, îi făcea

plăcere.

Mă durea inima. Am tras adânc aer în piept şi am înăbuşit senzaţia neplăcută.

Se şterse pe mâinile bătătorite cu o cârpă pătată de ulei şi arătă spre maşină cu un gest plin de graţie.

— E un Dodge Dart din ’72. E o maşină bună. Metal american vechi, greu, care merge până îi cad portierele. Doar ce s-a reglat motorul şi i s-a schimbat uleiul. Azi-dimineaţă am verificat farurile şi restul. Are şi plăcuţe noi. Aşa că e totul în ordine.

— Foarte bine. Nici nu-mi vine să cred că e aceeaşi maşină.

Christophe dădu din cap, examinând vopseaua de parcă voia să găsească pete de rugină.

— Ar trebui să plecăm. Cu cât stăm mai mult aici, cu atât e mai periculos pentru tine.

Amelia ridică din umeri.

— Pădurile sunt pline de capcane şi s-a emis o avertizare. În afară de un Supus – gura i se încleştă şi ochii îi deveniră reci – nu a fost nicio mişcare

azi-noapte şi suntem bine pregătiţi în cazul în care îţi dă de urmă.

Un Supus?

— Ash? E aici?

Inima îmi urcă în gât şi mi-am înăbuşit impulsul de a fugi să mă ascund.

— Unde?

— Ne-a urmărit.

Lunganul îşi puse mâinile în sâni.

— Ticălos viclean! Reuşeşte să se strecoare prin orice plasă.

— Dar el mi-a salvat viaţa.

Mi-am ridicat geanta mai sus pe umăr.

— Chiar de două ori.

— Nimeni nu contestă asta, se amestecă şi Christophe ameninţător. Dar cel mai bine e să nu-l ţinem prin preajma noastră. Să mergem, copii. Cheile?

Corey i le aruncă.

— Maşina accelerează bine şi frânele sunt bune. Apasă uşor pe pedală.

Christophe dădu din cap, prinzând cheile din zbor şi aruncându-mi o privire.

— Ai făcut treabă bună. Dru, tu stai în faţă. Voi doi…

— Staţi puţin!

Se văzu un cap cu şuviţe blonde care ieşi din garaj, în ploaie, cât pe ce să dea peste Lungan, care se dădu sprinten la o parte. Era Dibs. Rucsacul îi sărea pe spate, împroşcând cu apă.

— Aşteptaţi-mă şi pe mine! Vin şi eu.

— Nu e loc în maşină.

Christophe se îndrepta cu paşi apăsaţi spre faţa maşinii.

— Vin şi eu.

Dibs îi aruncă o privire fioroasă, apoi se uită spre mine.

— Spune-i, Dru. Vin şi eu cu voi. Ai nevoie de noi.

— Doamne, Dibs…

Lunganul nu părea să aibă o părere prea bună

despre venirea lui Dibs.

Graves doar se uită la mine. Am ridicat o sprânceană, el ridică din umeri şi scoase un pachet de ţigări din buzunar. Haina lui fusese spălată şi părea că i-o şi călcase cineva. Minunile nu mai încetau!

— Plecăm.

Christophe deschise portiera dinspre şofer.

— Urcaţi!

— Te rog, Dru.

Dibs ţopăia de pe un picior pe altul. Semăna cu o pasăre, atât cât putea un vârcolac să semene.

— Te rog.

De ce naiba mă ruga pe mine? Dar dacă tot o făcea, aveam de gând să hotărăsc eu. Nu aveam prea mulţi prieteni şi el stătuse cu mine la masă la Şcoală.

— Urcă! I-am spus. Şi voi doi.

— Trei vârcolaci pe bancheta din spate, murmură Christophe. Ce e în capul tău?

— El are pregătire medicală.

Mi-am ridicat din nou geanta pe umăr. Şi m-a

cărat atâta drum! Cel puţin aşa cred.

— E prietenul meu!

Graves îmi aruncă o privire indescifrabilă şi Lunganul izbucni în râs. Mă cam săturasem ca băieţii să mă trateze de parcă nu eram în toate minţile. Dibs dădu buzna în maşină şi se repezi spre mijlocul banchetei, unde se instală şi-şi luă rucsacul în braţe, cu o atitudine protectoare.

— Să mergem!

În fiecare cuvânt de-al lui se simţea iritare. Christophe se aşeză pe locul şoferului şi, peste o clipă, motorul se trezi, torcând tare.

— Vă mulţumesc mult.

Păream foarte protocolară.

— Pentru tot.

Şi sper să nu vă găsească vampirii.

Amelia zâmbi larg, toată faţa i se lumină şi ochii ei căprui ca de catifea se aprinseră. Corey se dădu la o parte, uitându-se la maşină de parcă ar mai fi stat câteva ore să-i aducă fel de fel de îmbunătăţiri.

— Suntem onoraţi, spuse Amelia şi, lucru ciudat, părea că vorbeşte serios.

Oamenii nu zic prea des ce gândesc.

— Grăbiţi-vă şi feriţi-vă de pericole!

M-am aşezat pe scaunul de lângă şofer. Maşina era ca o barcă şi Christophe se afla la cârma ei, ghidând-o încet prin perdeaua argintie de ploaie. I-am făcut cu mâna Ameliei, care îşi pusese o mână pe după umerii lui Corey şi îl strângea în braţe în ciuda protestelor lui. Ceva fierbinte, pe care nu ştiam să-l definesc, îmi clocotea în gât. Am înghiţit cu noduri de două ori. Când am râgâit, am simţit în gură gustul clătitelor şi am scotocit prin geantă după o gumă de mestecat. Nu aveam, iar când am ridicat privirea, am văzut că ne strecurasem uşor printre două clădiri din colonie şi eram pe aleea pavată. Locul părea pustiu, toate ferestrele întunecate. Mă întrebam dacă o făceau intenţionat.

Christophe murmură ceva, maşina aluneca prin ploaie şi ştergătoarele de parbriz se puseră în mişcare.

— Sper că n-or să păţească nimic.

Centura de siguranţă mi-a dat puţin de furcă. Centurile vechi mai fac probleme uneori. Dezaburitorul mergea şi toată maşina mirosea a ulei de motor şi a vârcolaci sănătosi. Se simţea şi un iz de plăcintă cu mere, care îmi sufla în faţă când Christophe se apleca să schimbe frecvenţa radio.

— Am făcut tot ce-am putut ca să ni se piardă urma. Şi ca să mă asigur că niciunul dintre pândacii lui n-au supravieţuit ca să dea raportul.

Faţa i se relaxă în timp ce străbăteam o alee lungă, pavată, presărată din loc în loc cu gropi inegale.

— Credeţi că vampirii. or să dea de ei?

M-am întors să mă uit în spate. Dibs stătea ţeapăn şi clipea rar. Lunganul se rezemase pe spate şi închisese ochii. Graves se uita pe fereastră, cu maxilarul încleştat.

— Nu de vampiri îmi fac eu griji, spuse Christophe pe un ton sumbru.

Radioul pârâi.

— Găseşte-mi nişte muzică, Dru. Ne aşteaptă un drum lung.

Capitolul 27

După atâta mers pe jos, era ciudat să vezi strada alunecând uşor sub maşină. Ştergătoarele de parbriz ticăiau înainte şi înapoi, iar Christophe fredona în acelaşi timp cu postul de radio pe care i-l găsisem, care difuza rock clasic. Conducea cu viteza-limită – nici peste, nici sub. Lunganul respira uşor cu ochii închişi şi cu gura puţin întredeschisă. Graves se holba pe geam. Dibs mai era zguduit din când în când de zdruncinăturile maşinii, dar în rest nu zicea nimic.

Cu alte cuvinte, era o atmosferă foarte stânjenitoare.

Christophe mergea pe drumurile mai puţin circulate, fără să arunce nici măcar o privire pe harta rutieră. Dacă ar fi fost tata la volan, eu l-aş fi ghidat. Dar acum stăteam acolo de pomană, strângând geanta în braţe şi uitându-mă la lumea umedă de afară. Copaci golaşi se îngrămădeau spre asfalt, şi braţele lor goale se întindeau să se agaţe de aer. Apa lucea pe

stradă şi cauciucurile scoteau sunete ca nişte şoapte umede. Christophe tot dădea volumul puţin mai tare, când era muzică la radio, apoi îl dădea mai încet când începeau reclamele.

Am luat prânzul într-un orăşel de la capătul îndepărtat al ţinutului, o pizzerie care părea să fi avut şi zile mai bune.

Toţi cei trei băieţi de pe bancheta din spate se îndreptară glonţ spre toaletă de îndată ce ne-am aşezat la o masă, ceea ce însemna că puteam să scot stenograma din geantă, iar Christophe îmi făcu semn să mă aşez pe canapeaua roşie de vinilin.

— Asta dacă n-ai nevoie şi tu de toaletă, milna.

Îşi trecu mâna prin păr, scuturând câteva picături de ploaie.

— Trebuie să vorbim.

M-am aşezat pe scaun, apoi i-am întins hârtiile. Mi-am dat drumul la gură, iar el se uita la mine, mijind din ochii lui albaştri.

— Dylan mi le-a dat, chiar înainte ca totul să

se… pe scurt, e ceva important. Când Anna mi-a arătat stenograma convorbirii, a vrut să mă facă să cred că tu eşti vinovatul. Şi era o versiune adăugită.

Mi se părea că nimic din ce spuneam nu avea sens.

— Voia să afle şi ce ştiam eu. Dylan a spus că asta e versiunea originală a stenogramei convorbirii, când cineva a dezvăluit locul unde se afla mama.

Christophe se lăsă mai jos lângă mine pe banchetă şi scană hârtiile. Gura i se strâmbă şi colţurile ei trăgeau în jos spre maxilar.

— El ţi-a dat asta?

Preţ de o clipă am crezut că am văzut ceva care îi trăda vârsta adevărată, ceva care părea bizar pe chipul lui tânăr.

— Da, în momentul în care mi-a spus să mă ascund data viitoare când o să aud soneria de Restricţie.

Era o uşurare să mă destăinui cuiva, să spun măcar un secret care-mi stătea pe suflet.

— E bine că a făcut-o, dacă nu mi-ar fi spus, m-ar fi prins în cameră.

— Cine?

Începuse să dea semne de transformare, părul i se întindea şi se închidea la culoare. Şi colţii îi ieşiră. Trase adânc aer în piept şi colţii i se retraseră. Mă holbam la profilul lui, fascinată.

— A sunat prima dată soneria de începere a cursurilor. Apoi, puţin mâi târziu, a sunat şi soneria de Restricţie. M-am ascuns într-o debara şi i-am auzit alergând pe afară. Sigur erau nosferatu.

Cuvântul se simţea ciudat în gura mea.

Nici acum nu spuneam tot adevărul, tot mai ţineam un secret.

— Şi tu te duceai la ore ca o fată cuminte?

Nu, mă pregăteam să o şterg de acolo. Ce importanţă are asta?

— Ieşisem din cameră. Mă simţeam ca într-un cavou înăuntru.

Cele două foi de hârtie foşniră puţin. Îi tremura

mâna.

— Anna.

O spuse încet, melancolic, de parcă acel cuvânt îi lăsa un gust rău în gură. Le împături la loc şi mi le înmână.

— Hm.

— A spus că tu…

Am înghiţit în sec. Îmi simţeam gâtul uscat.

— A spus că tu ai dat telefonul. Cred că voia să nu am încredere în tine.

Christophe se încordă. I se văzură pentru o clipă din nou colţii, apoi se retraseră.

— Niciodată n-aş… începu el.

M-am grăbit să-i tai vorba. Simţeam că urma să mă înroşesc din nou şi nu voiam.

— Ţi-am mai spus că nu am crezut-o. Asta a fost intenţia ei şi voia să afle ce ştiu eu. Dacă bănuiam ceva, dacă te văzusem.

Emoţia trecu. Era straniu să-l priveşti, să vezi cum faţa i se descreţea şi cum şuviţele blonde îi

apărură din nou.

— Aşa, deci. Milady îşi bagă coada.

Şi Dylan spusese asta.

— Vreau să ştiu ce se întâmplă.

Christophe deschise gura, dar Dibs îşi făcu apariţia la masă, netezindu-şi părul umed.

— Putem să luăm o pizza pepperoni?

Christophe băgă mâna în buzunar şi scoase trei bancnote de câte douăzeci de dolari.

— Ia o pizza cu carne şi una vegetariană, fără ceapă şi măsline. Şi cinci băuturi. Hai, şterge-o.

Dibs luă banii şi o şterse. Christophe încleştă pumnul sprijinit pe masă, apoi îl descleştă cu efort. Discrepanţa dintre chipul lui calm şi greutatea cu care îşi descleştă pumnul era şocantă.

— Să nu spui nimănui. Vorbim mai târziu.

Era greu să par dură când inima îmi bubuia şi mă treceau toate apele. Mi-am pus mâinile în sân, înghesuită incomod pe canapea, şi mi-am dat seama brusc că el mi-ar fi stat în cale dacă aş fi plănuit să

fug.

— Vreau să aflu acum.

— Nici eu nu ştiu destule cât să-ţi spun ceva care să-ţi fie de folos. Există un trădător în Ordin. Atâta lucru ştim sigur. Acum am aflat că e şi o persoană sus-pusă şi că nu eu eram ţinta. Nu am fost ţinta până acum, ci doar am suferit vătămări accidentale.

Îşi trecu limba peste dinţi, iar semnele transformării se estompară şi mai mult. Avea încă ochii reci. M-am întrebat de ce crezusem vreodată că. or să se încălzească.

— De unde ştii?

Valul de căldură pe care l-am simţit emanând dinspre el era focul steril al flăcărilor străbătute de firişoare albăstrui. M-am cutremurat.

— Asta e o răzbunare. Păcatele părinţilor au fost transmise copiilor – deşi mama ta nu a avut nicio vină. Cel puţin în privinţa asta îţi dau cuvântul meu.

Cu o mişcare scurtă, se ridică de pe canapea.

Nu se uita în ochii mei, ci spre piept, la umflătura care mi se vedea prin pulover.

— Să nu-l ţii la vedere. Să nu pomeneşti de el în prezenţa altora. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, Dru…

Am aşteptat, dar el nu termină. Porni cu paşi apăsaţi spre bar, unde Dibs mai că nu sărea de pe un picior pe altul de nerăbdare şi femeia plictisită care lucra la casa de marcat apăsa pe butoane prea încet.

Aroma de aluat copt, sos de roşii, brânză încălzită şi mirosul cleios care umple mereu o pizzerie mă învăluiau. Am băgat din nou foile în geantă şi mi-am dat seama că şi mâinile mele tremurau.

Du-te la Şcoală îmi spusese el. Acolo o să fii în siguranţă.

Dar nu eram în siguranţă nicăieri, nu? Şi nici măcar nu ştiam de ce. Pentru că cineva din Ordin o urâse pe mama destul de mult încât să vrea să mă omoare şi pe mine? După atâţia ani?

O, Doamne! Cum poţi să urăşti pe cineva atât

de mult şi tot să te numeşti om? Sau o fiinţă mai bună decât un vampir?

Graves se aşează pe canapea lângă mine.

— Salut!

Îşi dăduse părul pe după urechi şi pe faţă încă mai avea picături de ploaie.

— Eşti bine? Eşti cam palidă.

Oh, n-am nimic. Ba da. Am întins mâna pe sub masă şi l-am apucat de mână, strecurându-mi degetele printre ale lui. Avea pielea caldă şi inima mea începu să bubuie de data asta cu totul altfel.

— Nu e nimic aşa cum ar trebui să fie.

L-am strâns tare de mână.

— E groaznic.

Mă strânse şi el. Roşeaţa îi apăru în obrajii palizi. Sub nuanţa lui de asiatic putea să o mai ascundă cât de cât.

— Nu e chiar aşa de rău. Suntem aici, nu? Şi suntem în siguranţă pe timpul zilei.

— Mda.

Un milion de întrebări fremătau în mine. De la Te superi pe mine că ţi-am stricat viaţa? Până la Poţi să-ţi imaginezi cum e să urăşti pe cineva atât de mult, încât să îl vinzi unui vampir?

— Hei, gata! Prr!

Mă strânse şi mai tare şi se opri chiar când începea să devină dureros.

— Totul o să fie bine, Dru. O să se rezolve totul.

— Ştiu şi eu…

Mă holbam la lemnul fals al blatului mesei. Folia de plastic de deasupra se cojea. Nu am văzut niciun djamphir de la Şcoală.

— Da, şi eu m-am gândit la asta.

Coborî vocea ca şi cum mi-ar fi făcut o confidenţă. Câţiva clienţi începuseră să intre pe uşa de sticlă batantă.

— Dru, dacă se întâmplă…

— Ce să se întâmple?

— Ştii la ce mă refer. Dacă se strică treaba,

Dru, eu merg cu tine.

Mă trecu un junghi prin mână. Niciunul dintre noi nu slăbi strânsoarea. Graves inspiră adânc şi se uită drept în ochii mei. Irisurile verzi străluceau cu toate luminile electrice din local. Ploaia îmbrăca vitrina pizzeriei. Afară se vedeau umbre mişcându-se ca nişte alge sub apă.

— Eu…

Nu-mi mai găseam cuvintele.

— Să ştii că m-am tot gândit. Ţi-ai luat geanta şi aveai trei pulovere pe tine. Voiai să pleci de la Şcoală.

Oh, Doamne! Am deschis gura, apoi am închis-o.

— Vezi tu, în mod normal m-aş supăra. Dar m-am gândit că tu crezi că mă ajutai dacă plecai şi mă lăsai într-un loc care credeai că e mai sigur pentru mine decât pentru tine. Am dreptate?

Capul îmi alunecă în semn de încuviinţare. L-am ridicat. Aveam impresia că rămăsesem cu gura

deschisă.

— Nu face asta!

Se apropie mai mult de mine şi restul lumii dispăru.

— Bine? Să nu pleci şi să mă laşi.

— Vor să mă omoare, am şoptit eu. Tu nu înţelegi. E adevărat. E…

— Ce crezi că făceam la şcoală, jucam picioruşul?

Iritarea îi făcu glasul şoptit şi mai ascuţit.

— Cu mine ai şanse mai mari, Dru. Nu face iar vreo prostie. Dacă se întâmplă ceva, suntem noi doi împotriva lumii. Ai înţeles?

Am fost salvată de Dibs, care se întoarse la masă.

— Ar fi trebuit să vă luaţi singuri de băut.

Puse o grămadă de căni roşii de plastic pe masă.

— Cred că ăsta e singurul loc din trei state unde se serveşte Mr. Pibb. Incredibil – nu?

— Chiar aşa!

Graves mă strânse iar de mână cu subînţeles apoi se întinse şi luă două căni. Tu ce bei, Dru?

— A… Cola. Pepsi. Ce-o fi.

— Nu vrei dietetică? Voi Dibs să afle.

— Glumeşti? îl înghionti Graves uşor cu umărul. Porcăria aia e moarte curată.

* * *

Am luat în grabă şi cina, în alt orăşel ciudat. Se lăsa noaptea când Christophe găsi în sfârşit o autostradă pe placul lui.

— În maşină nu se fumează, spuse el pentru a cincisprezecea oară.

Ţinusem socoteala.

— Tu chiar vrei să mă vezi în sevraj?

Graves aprinse bricheta, trase în piept şi dădu fumul afară. Lăsase geamul jos şi sunetul cauciucurilor ude care se frecau de carosabil se

adăugă la uruitul motorului şi la mişcările de du-te-vino ale ştergătoarelor, amestecându-se cu piesa celor de la Rolling Stones despre un animal de povară.

— Spune-i, Dru!

Am dat ochii peste cap. Nimeni nu mă vedea, dar mă făcea să mă simt mai bine.

— De când am fost oare desemnată arbitru şi eu nu ştiu? Urăsc să pun întrebarea asta, Christophe, dar cât mai avem de mers?

— Aproape am ajuns într-un loc sigur. Sau cel puţin aşa e considerat.

Lăsă puţin geamul jos şi îşi încreţi nasul, iar eu am tras o gură din milkshake-ul de vanilie.

— Nu e o idee prea bună să mai mişunăm după lăsarea întunericului.

— Pentru că atunci ies vampirii afară, interveni şi Lunganul, pe un ton care reuşeşte să-ţi dea fiori şi să fie sarcastic în acelaşi timp. Şi le place să mănânce svetocha mici.

— Să mă pupi undeva!

Mi-am proptit un bocanc pe bord. Nu era ca drumurile cu tata. Noi doi puteam să mergem oricât fără să vorbim. Doar gura mea se mai auzea din când în când, atunci când îi dădeam instrucţiuni pe unde să o ia când ajungea la o răscruce de pasaje şi străzi de suprafaţă.

— Nu mă face să opresc maşina.

Christophe dădu volumul radioului puţin mai tare. Melodia celor de la Rolling Stones era pe terminate şi acum cei de la Beach Boys începeau să cânte despre fetele din California.

Lunganul se făcu că vomită.

— Doamne sfinte, când ai de gând să pui nişte muzică decentă?

— Dar ce au Beach Boys? Brian Wilson a fost un geniu.

Băteam ritmul cu piciorul.

— Amin, mormăi Christophe şi dădu volumul cu o liiuţă mai tare. Acum, ia, tăceţi din gură! Trebuie să găsesc locul de care vorbeam.

— Dacă ai avea o hartă, aş putea să te ajut.

Nu-mi plăcea că nu ştiam unde suntem, dar Christophe refuzase să cumpere o hartă de la benzinărie şi eu trebuia să ţin de banii pe care îi aveam.

Nu ştiam când voi avea nevoie de ei.

— Nu-i nevoie.

Încetini, semnaliză şi o luă la stânga, tăind două benzi, apoi intră rapid pe o stradă lăturalnică. Maşinile din spate ne claxonară şi era cât pe ce să-mi scap milkshake-ul.

— Am ajuns.

— La naiba!

Am strâns paharul de hârtie cerată.

— Ce naiba te-a apucat?

Băieţii din spate râdeau, scoţând nişte chicoteli şi râsete înfundate de parcă erau nişte spiriduşi. Am virat la dreapta, apoi la stânga, şi am plonjat sub o copertină de ramuri goale. Strada părea că fusese pavată undeva prin anii ’50 şi copacii care se

întindeau de o parte şi de alta erau uzi, negri şi golaşi sub cerul de culoarea fierului. Se lăsa întunericul.

— Chiar a fost nevoie de aşa ceva?

Am pus la loc capacul peste cană. La naiba, o mototolisem, nu glumă.

— Chiar era nevoie?

— Străzile se mai schimbă.

Christophe trase tare de volan din nou şi ne scoase pe o alee năpădită de buruieni.

— N-am fost sigur că e aici decât când am văzut turnul de apă. Bun, copii. Toată lumea jos. Garajul e descuiat. Bobby, deschide-l tu, te rog.

Băieţii din spate se dădură jos într-o clipită. Eu am întins mâna spre mânerul portierei. Casa era îngustă şi întunecată, cu zidurile albe şi un acoperiş ţuguiat. Avea o verandă închisă din sticlă, iar curtea din faţă cât o cutie de chibrituri era acoperită de frunze moarte. Strada era liniştită şi avea aerul acela de sărăcie camuflată pe care o au majoritatea cartierelor vechi şi scumpe. Pun pariu că administraţia

locală s-a dat peste cap pentru pregătirile de Crăciun şi că imediat îi convoca în şedinţă pe cei care nu-şi măturau frunzele din curte. Probabil că erau dese accesele de indignare morală.

— Dru.

Christophe mă apucă de încheietura mâinii. Avea degetele calde şi mă strângeau tare, aproape să mă învineţească. Cana cu milkshake se clătină.

— Tu rămâi aici.

O falie de întuneric se deschise. Lunganul ridica uşa garajului de parcă era uşoară ca un fulg. Maşina înaintă când Lunganul făcu semn cu mâna liberă. Rânji şi dinţii albi îi scânteiară.

După ce se opri motorul, se lăsă o linişte apăsătoare. Era o linişte familiară totuşi, pe care o auzeam de fiecare dată când tata oprea maşina undeva unde trebuia să fie noua noastră casă pentru o perioadă.

— Cred că cel mai bine e ca în noaptea asta să-ţi faci ritualul de protecţie a camerei. De vreme ce

tot poţi să-l faci.

Christophe scoase cheile din contact.

— Şi să dormi îmbrăcată.

Oricum aşa aveam de gând să fac.

— Bine.

— Eu o să dorm la uşa ta.

Îmi aruncă o privire pe furiş şi ochii lui albaştri luciră în întuneric când Lunganul trase uşa de la garaj. De-abia era loc să deschidem portierele. Mica încăpere cu podea de beton era goală.

— Înţelegi?

N-aş paria niciun ban că înţeleg ceva acum. Eram obosită, mă durea tot corpul din cauza emoţiilor şi a faptului că stătusem în maşină ore întregi şi nu-mi picase bine mâncarea de la fast-food. N-am crezut niciodată că o să-mi fie dor de mâncarea de la şcoală sau de perioadele când îmi găteam singură, dar uite că se întâmpla.

— Cred că da, am zis, trăgându-mi mâna dintr-a lui. Dă-mi drumul.

— Nu-ţi dau drumul până nu mă asigur că înţelegi. N-am trădat-o pe mama ta, Dru. Nu e… nu e posibil pur şi simplu.

Oh! La asta se referea?

— Da, Christophe. În momentul ăsta, sunt destul de sigură că nu ai fost tu de vină.

Graves bătu în geamul din partea şoferului care era pe jumătate deschis.

— Hei, Christophe, vrei, te rog, să deschizi portbagajul?

Christophe îmi dădu drumul fără tragere de inimă şi am tras de mânerul uşii. Dibs deschisese deja uşa spre ceva ce semăna cu o încăpere unde se spală rufele şi o lumină electrică blândă inundă camera când răsuci întrerupătorul.

— Miroase bine.

Vârcolacul blond se întoarse pe jumătate.

— Ca atunci când n-a mai fost nimeni pe aici de ceva vreme. Dar luminile sunt aprinse.

— Verifică fiecare cameră.

Christophe ieşi din maşină cu mişcări graţioase, iar eu m-am luptat să-mi scot geanta şi am trântit portiera în urma mea.

— Robert?

— S-a făcut.

Lunganul o luă la fugă pe scări şi trecu în viteză pe lângă Dibs.

— Dă-te la o parte, Dibby. Lasă-i pe profesionişti să lucreze.

Dibs îşi trase nasul.

— Doar să-mi spui când pot să fac pipi.

Era valabil şi pentru mine. M-am îndreptat spre intrarea luminată.

— Când o să ajungem la Şcoală? La cealaltă Şcoală, vreau să zic.

— Mâine, puţin după prânz.

— Vreau să o facem ziua în amiaza mare şi vreau să te vadă toţi. În felul ăsta vei fi mai în siguranţă.

Christophe făcu un pas în faţă şi tensiunea

fierbinte care mustea în aer mă făcu să mă opresc şi să mă uit în spate, peste umăr.

Graves stătea lângă partea din spate a maşinii, cu mâinile în buzunarele hainei lui lungi şi negre. Dar nu se uita la Christophe. Ridicase bărbia şi se uita fix la mine. Irisurile lui erau cercuri de foc verzi şi pupilele reflectau o tentă ciudată verde-aurie. Ca nişte ochi de pisică noaptea.

Umerii lui Christophe se încordară când păşi în faţă, depăşind bariera dintre „spaţiu” şi „spaţiul personal” al cuiva. Graves nu se mişcă.

Christophe mai făcu jumătate de pas.

— Va trebui să te dai din calea mea.

Tonul lui era înşelător de blând, dar eu văzusem la viaţa mea atât de multe bătăi care izbucniseră pe holurile şcolii chiar aşa. Avea toate ingredientele.

Graves îşi lăsă un pic capul în jos. Se uită fix la djamphir cu două secunde mai mult decât ar fi făcut-o dacă era politicos, şi o secundă mai lipsea ca să fie o provocare adevărată.

— Contact nemijlocit. Hei, Dru. Aşteaptă-mă!

Mi-am pus geanta pe umăr.

— Vrei să te grăbeşti?

Glasul îmi pieri. Din nu ştiu ce motiv, nu voiam să-i văd pe cei doi implicaţi în spectacolul meschin şi stupid pe care-l văzusem de un milion de ori în care încercau care mai de care să impresioneze.

Graves era un loup-garou şi Christophe un djamphir. Vârcolacii şi djamphirii se împungeau unii pe alţii, violenţa şi dispreţul mocnind în permanenţă, gata oricând să izbucnească. Ca tipii macho şi tocilarii – nu, nu era chiar aşa. Mai degrabă ca două echipe de tipi macho, fiecare având câte un motiv să-i urască pe ceilalţi. Şi nu-i învinuiam prea mult pe vârcolaci. Felul în care îi tratau djamphirii nu era chiar o crimă, dar era totuşi pe aproape.

Şi totuşi, între băieţii ăştia doi era altceva. Un sentiment maliţios şi ostil care stătea gata să iasă la suprafaţă.

Probabil că avea de-a face cu fierbinţeala care

mă cuprindea şi care-mi păta obrajii cu roşu sângeriu. Am inspirat adânc şi puternic.

Graves se răsuci pe călcâie. Îi întorsese spatele ca o insultă şi ocoli restul maşinii. Eu stăteam şi mă uitam. Când ajunse la mine, întinse braţul şi mă apucă de mână. Şi el avea degetele calde, dar nu mă strângeau până mă durea.

Sunetul capotei care se deschise se auzi foarte tare, dar când m-am uitat în spate, Christophe stătea cu capul în piept.

— Samuel, vino să dai o mână de ajutor.

Samuel? Am clipit.

Dibs tresări.

— Da, sigur.

Înaintă ţopăind pe lângă noi. Maşina scotea un sunet ca un picurat, iar capota ticăi când motorul începu să se răcească. Atunci mi-am zis că ar fi cazul să merg în altă parte. Ploaia mătura neobosită acoperişul.

L-am tras pe Graves pe cele două trepte care

duceau în încăperea unde se spălau rufele. Înăuntru era o maşină de spălat cu uscător de un verde-avocado urât, o chiuvetă mare de rufe şi cam atât. Şi bucătăria de alături era la fel de goală şi l-am simţit mai degrabă decât l-am auzit pe Lungan cum cercetează casa.

— De ce-ai făcut asta? l-am întrebat eu în şoaptă, dar Graves doar rânji.

Nu era zâmbetul lui chinuit pe care-l afişa de obicei, şi nici zâmbetul larg şi luminos care îmi plăcea cel mai mult la el. Nu, asta era o grimasă mare, ca de lup, care-i dezvelea toţi dinţii.

— Asta aşa, ca să ştie că nu-i merge cu mine, Dru. O să mă duc să-l ajut pe Bobby. Tu stai aici, da?

Şi-mi scăpă printre degete şi dispăru.

Oh, pentru numele lui… Nici n-am putut să-mi termin propoziţia în gând, atât era de ridicolă. Tata mă cronometra când verificam fiecare casă nouă în care ne mutam; lucram şi în echipă. Mă uitam la Graves cum devenea bărbat în toată firea, iar cu câteva luni în urmă nici nu ştia că Lumea Reală exista.

Da, lucrurile se schimbau.

Stăteam proţăpită în mijlocul bucătăriei în care părea că nu se mai gătise din anii ’70, respirând şi ascultând scârţâitul casei. Pe ferestre se revărsa din plin lumina vineţie şi stinsă a amurgului. Îi auzeam pe toţi – vârcolacii şi djamphirii. Şi încă mă simţeam foarte singură.

* * *

Totul în jurul meu ardea în şcoală şi eu alergam, iar mâinile şi picioarele îmi atârnau grele. Parcă alergam prin melasă – nu plexiglasul transparent în care se transforma lumea când muşchiul din capul meu se contracta, ci un val maroniu uriaş de teroare care îmi trăgea de fiecare centimetru de carne.

Erau pe urmele mele. Îi auzeam mârâind, un sunet între ţipătul rece şi plin de ură al vampirilor şi ţipetele unui vârcolac înfuriat. Alergau în acelaşi ritm. Bocancii lor loveau pământul într-un marş cadenţat şi

pereţii se chirceau din cauza sunetului, cuprinşi de flăcări.

De o parte şi de alta a holului erau uşi. M-am repezit la ele, trăgând de clanţe, dar erau toate încuiate. Degetele îmi ardeau, iar pe măsură ce încercam uşile, auzeam dincolo de ele băieţii care ţipau. Mă usturau ochii din cauza fumului şi îmi simţeam nasul plin. Şi era vina mea că erau acolo, căci creaturilor care erau pe urma mea nu le păsa pe cine răneau.

Era numai vina mea, aşa cum fusese şi în cazul tatălui meu. El murise pentru că nu-i spusesem despre bufniţa bunicii, şi bunica murise pentru că eram o puştoaică şi n-am putut să o salvez, şi mama murise pentru că…

— Dru! se auzi o şoaptă fioroasă.

Toate se întâmplaseră din cauza mea, doar din cauza mea, şi mârâiturile şi ţipetele se auzeau tot mai puternic când holul se întinse la nesfârşit şi zgomotul cizmelor înalte se apropia tot mai mult. Nu puteai să o

iei nici la stânga, nici la dreapta şi de acum puteau să mă vadă în orice clipă. Flăcările şuierau şi şopteau, chicotind cu voci murdare şi subţiri care îmi pătrunseră în cap şi-mi zgâriau curbura craniului.

— Dru! Trezeşte-te!

Cineva mă zgâlţâia.

M-am ridicat în capul oaselor, dreaptă, agăţându-mă cu mâinile de aer şi mi-am înăbuşit un strigăt. Graves mă prinse de umăr şi degetele lui mi se înfipseră adânc în came, ţinându-mă să nu mă zvârcolesc. Salteaua era rece şi subţire şi o pusesem direct pe podeaua goală. Dar era mai bine decât la parter – cel puţin aici dormitoarele aveau mochetă pe jos.

— Salut.

Ochii lui Graves luciră. Jaluzele de la fereastră nu fuseseră nici ridicate, nici lăsate, şi printre ele se strecura lumina lunii, luptându-se cu cea a felinarelor de stradă. Ploaia se oprise.

— Visai.

Am întins mâna spre el. Graves mă strânse tare în braţe. Inima îmi bătea aşa de tare, că mai avea puţin şi îmi ieşea afară din piept. Trăsese fermoarele de la cele două sacuri de dormit şi îşi pusese haina peste amândoi, şi presupun că fusese surprinzător de confortabil până când începusem să dau din mâini şi din picioare. Mi-am îngropat faţa în scobitura gâtului său şi am inspirat. Mirosea a fum de ţigară, a deodorantul pe care-l folosea, şi un iz de loup-garou.

Mă ţinea strâns în braţe şi nu m-am simţit stânjenită decât atunci când mă bătu pe spate cu stângăcie.

— Dru.

— Ce e?

Glasul îmi pieri la jumătate şi şoapta fu înăbuşită de cămaşa lui. Am expirat şi am inspirat din nou. Nu te mişca. Pentru o secundă doar, rămâi nemişcat. Lasă-mă să mă prefac că pot să mă bazez pe cineva.

Gândul dispăru de îndată ce apăru; l-am alungat

imediat. Făceam des asta în ultimul timp. Ca mecanism de a face faţă realităţii, nu era bun de nimic.

Mă strânse şi mai tare în braţe.

— E ceva afară.

Am înclinat capul într-o parte, încercând să ascult. Inima mea bătea mult prea tare ca să mai aud şi altceva. Am tras lacomă o gură de aer în piept şi am încercat să mă calmez.

— Ce pare a fi?

Se auzi un scârţâit ascuţit dinspre uşă, ca şi cum cineva care s-ar fi sprijinit de ea se mută de pe un picior pe altul. Christophe nu scosese niciun cuvânt când Graves venise după mine la etaj.

Ceea ce era probabil un lucru bun.

— Ceva care încearcă să nu facă zgomot. Dar eu îl aud. Aud parcă ceva ce seamănă cu o respiraţie.

Graves se foi din nou, puţin incomodat. Am încercat să-i dau drumul, dar el nu se desprinse de mine. Bătăile inimii începură să se mai rărească un

pic. Transpiram. Undele subţiri şi albastre de pe pereţi care protejau camera luceau calme, nu scoteau scântei şi nici nu fremătau.

Bunica ar fi mândră de mine. Făcusem de câteva ori ritualul de protecţie fără bagheta ei de scoruş. Visul încă zăbovea în mintea mea, iar ţipetele şi flăcările îmi păreau cumva la fel de reale ca Graves, care mă ţinea în braţe şi ca sunetul respiraţiei mele, accelerată şi răguşită.

— Pantofii.

— Ce?

Înclină capul într-o parte.

— Pune-ţi pantofii. Şi dă-mi-i şi pe ai mei.

M-am desprins de el şi mi-am găsit bocancii exact unde îi pusesem, sprijiniţi de saltea. Mi-am vârât repede picioarele în ei şi am înşfacat geanta, punându-mi-o pe după umăr. Pistolul era la locul lui. Când am verificat încărcătoarele, clicurile răsunară puternic. Le-am băgat la loc şi am tras siguranţa.

Graves îşi puse haina pe el. Am expirat uşor şi

m-am deplasat în genunchi până la fereastră. Mă durea spatele, dar nu chiar aşa de tare. Poate că mă vindecam.

Senzaţia uleioasă şi caldă a transformării mă cuprinse şi medalionul pulsa liniştitor. Camera se lumină. Aproape că am ridicat capul să văd dacă nu cumva lumina fusese aprinsă. Deşi ştiam că nu o aprinsese nimeni.

Doar că acum vedeam mai bine.

Am ajuns la peretele de lângă fereastră, m-am ridicat precaută şi am hotărât că nu era niciun pericol să trag cu ochiul pe geam. Camera era întunecată şi nimeni nu avea să mă vadă uitându-mă afară – sau cel puţin aşa speram.

Am tras cu ochiul şi mi-am dat seama că mă înşelam. Nu simţeam niciun gust de portocale de ceară sau pericol în gură. Orice ar fi fost, nu erau vampiri.

Deci era posibil să fie altceva. Sau era posibil să ni se pară nouă, căci eram într-o casă străină şi stăteam încordaţi tot timpul.

Fă linişte, Dru. Vocea imperativă din capul meu mă ţintui locului, cu ochii la fâşia îngustă de acoperiş şi la crengile de copaci pe care puteam să le văd – apoi, ceva se mişcă şi se undui peste marginea acoperişului cu o graţie tăcută care-ţi dădea fiori.

Mi se tăie răsuflarea. Silueta era lungă şi slabă, plină de păr şi se deplasa cu mişcări fluide. O dungă albă se undui pe capul lui îngust.

Era Ash.

Se opri pe acoperiş, cu o labă ridicată, ca o imitaţie ciudată a unei pisici care se opreşte din mers când ceva îi atrage atenţia. Lucirile portocalii din ochi dispărură pentru o secundă când clipi. Tot corpul i se lăsa greu pe trei picioare.

— Ce e? şopti Graves.

Nu m-am uitat la el, dar am simţit că-şi dăduse seama că văzusem ceva. Poate se vedea pe faţa mea. Căci de simţit, îmi simţeam oasele ciudat sub pielea care zvâcnea când am încremenit, trăgând cu ochiul printre stinghiile jaluzelei.

În hol se lăsase o linişte de mormânt. Dacă Christophe s-ar fi mişcat, nu l-aş fi auzit.

— Dru?

Graves făcu un pas în faţă. O lamelă de parchet gemu sub greutatea lui.

Capul îngust de câine al lui Ash zvâcni în sus şi se roti. Se holbă direct în ochii mei aşa de mult timp, că mi se păru o veşnicie şi vocea sigură a instinctului îmi răsună în cap. Am făcut doi paşi într-o parte şi am înşfăcat cordonul, trăgând cu putere de el şi ridicând jaluzelele cu un sunet, spintecând tăcerea care dormita.

— Dru!

De data asta era Christophe, care deschise brusc uşa, dar eu deja trăsesem zăvorul de la fereastră. Am tras de el şi, minunea minunilor, nu era lipit cu vopsea. Se ridică cu un scârţâit exact când Graves ţipă şi Christophe înjură.

Ash se rostogoli şi căzu înăuntru. Lăsase urme negre pe acoperiş şi pe tocul ferestrei. Sângele pare

negru noaptea şi el era năclăit tot. Căzu lat cu o bufnitură udă. Aceeaşi certitudine pe care nu ştiam cum s-o numesc mă făcu să îngenunchez lângă el. Aerul rece al nopţii se revărsa înăuntru.

Ash scoase un schelălăit când i-am atins capul păros – un lătrat pe jumătate mârâit, care se înmuiase spre sfârşit, de parcă nu mai avea putere să-l termine.

— Dru.

Era Christophe, cu tonul grijuliu al unui adult care îi spune unui copil să nu mângâie javra, deşi pare drăguţă, dar e turbată şi face spume la gură.

— Dru, milna, micuţa mea, dă-te la o parte.

Se auzi un clic şi nu era nevoie să mă uit la el ca să-mi dau seama că scosese un pistol. Poate că era chiar pistolul automat cu care îl mai gonise pe Ash o dată.

Ce naiba fac? Dar Ash îmi salvase viaţa de două ori. Nu era corect să-l las pe Christophe să-l împuşte. Aşa cum nu fusese corect nici să-l abandonez pe Graves după ce fusese muşcat.

— E rănit.

Vârcolacul mai scoase un sunet stins şi întoarse uşor capul spre mine. Suspină. Şi gândul incomod îmi apăru în minte – şi dacă l-aş fi abandonat pe Graves?

De câte ori oare nu mă salvase şi el?

Christophe înghiţi în sec, cu zgomot.

— Dru, moja ksiqzniczka! te rog. Dă-te la o parte.

Blana lui era incredibil de mătăsoasă în locurile unde nu se încâlcise cu apă, sânge şi mizerie. Am atins dunga albă, iar Ash scoase un sunet ascuţit, cu voce tremurândă.

— E rănit. Mi-a salvat viaţa alaltă…

— E periculos, la fel ca orice Supus. Şi probabil că el i-a condus direct la tine. Dă-te la o parte şi o să-i curm suferinţa.

M-am aplecat lângă capul lui Ash.

— La naiba, Christophe, ascultă-mă! Trebuie să-l ajutăm. Mi-a salvat viaţa şi…

— Ar fi putut s-o facă din nenumărate

motive…

— Ca şi tine.

Am ridicat privirea spre el. Ochii aproape îi luceau, aveau culoarea cerului de iarnă. Graves ridicase mâinile şi stătea deoparte, holbându-se la profilul lui Christophe şi la pistolul automat. Era chiar aceeaşi armă pe care o folosise şi înainte.

Şi era îndreptată chiar spre mine. Un fior rece mi se scurse pe şira spinării. Ţeava unui pistol pare foarte mare şi foarte neagră când e îndreptată spre tine.

— Christophe, spuse Graves foarte încet.

Un mârâit zbârnăia în vocea lui.

— Lasă naibii pistolul ăla jos.

— Şi ce-o să faci? O să sari la mine? Fomăi Christophe. Taci din gură, câine ce eşti şi lasă-i pe adulţi să vorbească. Dru, milna, te rog. Te implor, dă-te la o parte de lângă animalul ăla şi lasă-mă să-l execut.

Pauzele dintre cuvinte deveneau din ce în ce

mai ciudate şi m-am întrebat din nou, deşi nu avea nicio importanţă, câţi ani avea Christophe.

— Ba nu. O să-l ajutăm.

Mă holbam la ţeava uleioasă a pistolului şi la gura ei letală. Dinţii îmi zbârnâiau, devenind extrem de sensibili.

— Şi cred că am face bine să ne ocupăm cât mai repede de el.

Mârâitul vibrant care se auzea în cameră nu venea de la Ash. Se auziră nişte oase pârâind, căci îşi schimbau forma şi densitatea, ca un fâlfâit de aripi.

Gustul de portocale de ceară îmi explodă în spatele limbii. Christophe ridică ochii, cu mişcările rapide ale unei păsări, şi lăsă vârful puştii în jos.

— Trebuie să plecăm. El i-a condus aici. La naiba cu ei!

Se întoarse brusc pe un călcâi.

— Robert! Samuel! Trezirea!

Era incredibil să-l aud răcnind. Şi chiar şi mai uimitor era Graves, care îşi băgă capul între umeri, cu

ochii lucind verzui.

— Dru?

Numele meu fu pe jumătate stâlcit, căci maxilarul i se transforma.

— Vino aici.

Am încercat să nu par moartă de frică, cum stăteam acolo aplecată deasupra unui vârcolac rănit care sângera.

— Ajută-mă. E destul de rău bătut.

Ash se zvârcoli şi împroşcă cu sânge pe podea. Un sunet gros, de durere, îi scăpă din bot. Dinţii lui păreau foarte ascuţiţi. Suspină şi se întinse lat la pământ, moale, parcă nici nu avea oase.

— Graves?

Oh, te rog, nu te pierde cu firea. Te rog.

— Trebuie să plecăm, mârâi Christophe din uşă. Coboară în faţă, Dru. Acum.

— Îl luăm cu noi. M-am uitat fix la Graves, rugându-l din priviri să mă ajute.

Oasele nu mai pârâiau acum. Făcu doi paşi

mari, ajungând în dreptul meu şi al vârcolacului cu cap vărgat. Îngenunche precaut, şi mi-am dat seama ce palid era sub tenta lui gălbuie de asiatic. Mâinile îi tremurau când le întinse şi strânse o mână plină de blană murdară de sânge.

Atunci mi-am amintit că Ash fusese cel care îl muşcase pe Graves.

— Ajută-mă să-l ridic.

Voiam să-mi cer scuze, dar nu era timp.

Undele albastre de protecţie de pe perete începură să scoată scântei şi să fugă agitate, simţind că se apropia ceva ostil.

— Doamne sfinte! exclamă Graves, cu răsuflarea tăiată, şi ridică o mână de-a lui Ash. Ok, Dru. Ok. Bine.

Oh, slavă Domnului! Căci nu ştiam ce aş fi făcut dacă nu m-ar fi susţinut el.

Amândoi am reuşit să ridicăm vârcolacul. Atârna ca o cârpă udă, era greu şi plin de sânge. Părul lui Christophe era lins şi negru şi începeau să se vadă

semnele transformării. Colţii îi atingeau buza de jos şi ochii lui ardeau.

— Dacă voi credeţi că cu o să… începu el.

Graves mârâi ca răspuns, un zgomot puternic şi vibrant.

— Măcar taci naibii din gură dacă nu ai de gând să ne ajuţi.

Făcu un pas de probă şi acum Ash părea mai uşor de cărat

— Hai, Dru.

Am suspinat uşurată. Ne-am pus în mişcare, Christophe se dădu înapoi. Se auzi un ţipăt ascuţit şi plin de ură în depărtare. Mă zgârie pe creier şi asta însemna că vampirii ne găsiseră. Şi că ne invadau.

Capitolul 28

Ce naiba…

Lunganul rămase cu gura căscată şi Dibs scoase un ţipăt ascuţit care mi s-ar fi părut haios dacă nu aş fi fost cu limba scoasă de efortul pe care-l făceam de a căra un vârcolac leşinat pe scări.

— Mişcaţi-vă! ordonă Christophe şi amândoi băieţii se puseră în mişcare.

Deja îşi strânseseră sacii de dormit şi celelalte lucruri. Dibs i le pusese Lunganului în braţe şi le îndesa în geantă.

— Cum o să aibă loc toate astea în maşină? Voi Lunganul să ştie, fără să se oprească din treabă.

Christophe îi aruncă cheile.

— La naiba, eu conduc?

— Grăbiţi-vă!

Christophe se răsuci pe călcâie.

— Du-i la maşină. Pe ea să o pui în spate şi pe mine mă iei din curte.

Apoi se făcu nevăzut. În locul unde fusese se văzu o licărire. Uşa de la intrare se deschise şi mirosul dimineţii crude năvăli pe hol.

Totuşi, mai era ceva timp până se crăpa de ziuă.

— Haideţi, piţigoilor!

Lunganul se îndreptă spre garaj, cu braţele pline de echipament.

— Să o luăm din loc.

Capul lui Ash atârna moale. Era cât pe ce să-mi pierd echilibrul pe scările spre garaj, dar Dibs sări scuipând şi îmi preluă greutatea. M-am lăsat într-o parte, aproape să cad, sprijinindu-mă de perete şi am auzit un bubuit la etaj care zgudui toată casa.

Lunganul închise portbagajul cu putere. Se mai auziră şi alte bubuituri pe scări.

— Urcaţi! În spate, Dru. Urcă cu ei!

Îl puseră pe Ash pe bancheta din spate, între Dibs şi Graves. Eu m-am urcat în fugă pe partea cealaltă, iar Lunganul trânti portiera din partea şoferului şi motorul se trezi la viaţă când m-am

strecurat înăuntru şi am trântit şi eu portiera. Slavă Domnului că bancheta din spate era mare – dacă am fi mers cu o maşină de import, cineva ar fi trebuit să rămână pe afară, şi nu ar fi fost prea bine.

Staţi puţin, cum o să…

Lunganul băgă maşina în marşarier, trase frâna de mână şi apăsă cu putere pe acceleraţie.

Uşa de la garaj era făcută din placaj subţire şi se făcu bucăţi şi aşchii. Cauciucurile muşcară din pietriş, Lunganul vină brusc şi am derapat, oprindu-ne în mijlocul drumului, la o aruncătură de băţ de altă maşină parcată. Aprinse farurile şi scoase un „Vuuum!” timid.

— Doamne! ţipă Dibs, scotocind în trusa medicală. Ţineţi-l bine.

Ash se zvârcolea. Smucea din cap în poala mea, dinţii albi îi clămpăneau şi am întins mâna să-l înşfac. Graves se aplecă peste el, la mijloc, şi uşa de lângă şofer se deschise.

— Dă-i drumul!

Christophe trânti portiera şi se răsuci imediat, proptindu-şi genunchii de scaun. Privirea lui alunecă peste mine, umărul i se mişcă şi aerul rece invadă maşina. Lăsă geamul jos.

Lunganul băgă din nou maşina în viteză şi apăsă tare pedala de acceleraţie. Maşina zvâcni. Am aruncat o privire pe geamul din dreptul meu şi am văzut casa care mustea de siluete negre. Acestea se mişcau mult prea repede şi ciudat de graţios ca să fie umane. Un licăr de flacără cu tentă albăstruie scânteie pe acoperiş şi se deschise ca o floare.

Una dintre siluetele negre sări pe peluză şi o luă la fugă spre maşină. Totul se derula prea încet. Dinţii lu Ash clămpăniră. Christophe avea puşca lipită de umăr, stând pe banchetă într-o poziţie imposibilă.

Se auzi o împuşcătură, un răcnet care îl făcu pe Ash să se zbată şi mai rău.

Geanta care stătea într-o parte, strivită, îmi intră în coaste. Dacă aş fi putut să-i dau drumul vârcolacului din poala mea, aş fi putut să deschid

geamul şi să trag şi eu în creaturile care ne urmăreau.

— Potoleşte-te!

Vocea mea fu acoperită de uruitul motorului. M-am aplecat deasupra lui Ash, repetând, încercând să nu ţip.

— Potoleşte-te, potoleşte-te, vrem să te ajutăm.

Maşina se zdruncină când trecu peste un limitator de viteză, motorul mugi şi ne-am răsucit. Din cauciucuri ieşea fum.

— Mai repede!

Se auzi din nou o împuşcătură. Christophe se mişcă, cotrobăi undeva lângă banchetă şi scoase o armă semiautomată 45, care părea că poate să facă multe. Era un adevărat tun. Verifică încărcătorul ca un expert.

— La naiba, Bobby! Încalcă limita de viteză!

— Asta şi fac! îi strigă Lunganul.

Maşina inspiră adânc şi se repezi înainte. Motorul spunea: Da, să trăiţi, sunt metal american greu şi putem să punem în mişcare chestia asta,

aşteptaţi doar o secundă.

— Linişteşte-te! Am strigat şi Ash se mai calmă.

Avea capul greu şi ud de sânge şi mirosea groaznic. Gustul de portocale de ceară putrezite se intensifică şi îmi doream din tot sufletul să icnesc sau să scuip.

Christophe se mişcă. Geamul era lăsat de tot jos şi-şi scoase capul şi umerii afară.

— Ce naiba faci?

Ţipătul lui Graves aproape că se pierdu în vuietul vântului.

— La naiba! ţipă Lunganul, şi eu am ridicat ochii.

Se vedeau faruri de maşini care străpungeau întunericul şi am fost nedumerită o clipă până ce maşina a început să se răsucească şi mi-am dat seama că eram pe o stradă cu sens unic.

În întuneric.

Mergeam în direcţia greşită.

Şi Christophe îşi atârnă calm un picior peste tetiera banchetei, cu capul pe geam, de parcă se uitase la prea multe reluări ale serialului Aventurile familiei Duke şi începu să tragă în spatele maşinii.

Capitolul 29

— Autostrada! Ia-o pe autostradă!

— Cotul meu îl plesni pe Ash peste faţă. M-am aplecat înainte şi am ţipat.

— La dreapta, la dreapta, pe drumul de legătură! PE DRUMUL DE LEGĂTURĂ!

— TACI DIN GURĂ!

Lunganul trase de volan. Am intrat pe drumul de legătură cu cel puţin o sută la oră şi Lunganul înjura, dând dovadă de o creativitate uimitoare. Stâlpii de iluminat treceau în goană pe lângă noi. Ceva lovi portbagajul şi maşina începu să şerpuiască pe stradă, apoi se îndreptă. M-am înecat, simţind din nou cum gustul de portocale de ceară putrede îmi umple gura. Îmi venea să scuip. Am simţit deodată un punct rece ca gheaţa pe piept. M-am cutremurat.

Ceva imens se prăbuşi peste partea din spate a maşinii. Graves, Dibs şi cu mine am ţipat toţi, un cor de trei voci în care se simţeau mirarea şi teroarea.

Luneta nu se sparse, şi Christophe trase din nou un foc, piciorul desprinzându-i-se aproape de tot de tetieră. Era gata să mă lovească în faţă. Mi-am dat capul pe spate şi am văzut o imagine confuză de siluete, nişte ochi roşii care luceau deasupra, şi un păr arămiu care licărea şi un punct de lumină portocalie cu un miez albastru.

Era Aruncătoarea de foc. Avea mâna plină de flăcări şi se uita pătrunzător prin luneta crăpată, cu ochii plini de un foc stacojiu nefiresc. Ţipă, şi în vocea ei se simţea ura erescândă. Christophe trase din nou.

Maşina şerpui, iar vampirul greoi fu azvârlit jos. Luneta se crăpase. Flacăra cu firişoare albăstrui şoptea printre crăpături şi fornăi când am expirat încet. Simţeam furnicături, căci eram gata de transformare.

Piciorul lui Christophe se mişcă din nou. Băgă capul din nou înăuntru şi primul lucru pe care îl făcu fu să lase arma jos, să se aplece peste scaun şi să mă

înşface de umeri.

— Eşti bine? Dru? Eşti rănită?

Ce nai…

— Sunt bine.

A trebuit să ridic vocea ca să acopăr vuietul vântului care pătrundea pe geam. Lunganul îşi croia. Drum printre maşinile rare. Din fericire, mergeam în direcţia bună – singurul lucru care se vedea în faţa noastră erau farurile din spate ale maşinilor.

— Tu eşti teafar?

El dădu din cap. Semnele transformării se estompaseră, vântul îi mângâie părul şi îi apăruseră din nou şuviţele blonde. Însă nu-mi dădu drumul.

— Încetineşte, Robert. Aia era Aruncătoarea de foc, şi n-o să mai ardă de acum încolo. Nu acum când i-am zburat jumătate de cap.

— Bun.

Frenezia din maşină se mai potoli un pic.

— Doamne! Eşti sigur că am scăpat?

— Destul de sigur. Dar mai mergi puţin, nu te

opri.

Christophe mă scrută şi ochii lui căzură peste capul vârcolacului din poala mea. Pe faţa lui jucau frânturi de lumină de la stâlpii de iluminat şi de la reflexia farurilor din faţă ale maşinii.

— Ar fi trebuit să-l laşi acolo.

Îi citeam pe buze, căci cuvintele se pierdură în vuietul vântului.

Aveam încă degetele încâlcite în blana lui Ash. Am ridicat puţin bărbia şi mi-am încleştat maxilarul. M-am uitat la Christophe, ochii mei mişcându-se peste trăsăturile lui bine proporţionate. Aş putea să-l desenez, dacă aş avea timp şi nişte hârtie. Dar cum aş putea surprinde felul clar în care mă privea şi gândurile care forfoteau în spatele ochilor lui reci şi albaştri?

Inima tot îmi mai bătea nebuneşte în piept. Dar, slavă Domnului, nu mă înroşisem. Eram prea îngrozită. Doar un geam subţire mă despărţise de un vampir care arunca flăcări. Dumnezeule!

— E sedat, spuse Dibs. Nu pot să-i administrez mai mult sedativ, dar doza asta ar trebui să-l liniştească. De ce nu se transformă în om?

— Nu poate, asta înseamnă să fii Supus.

Ochii negri ai Lunganului priviră în oglinda retrovizoare. Aceasta fusese strâmbată în nebunia din ultimele cincisprezece minute şi o aranjă când maşina mai încetini puţin, ajungând acum la o viteză respectabilă pentru o autostradă, de nouăzeci de kilometri la oră în loc de peste o sută, viteza nebunească cu care mersesem înainte.

— La naiba, serios?

Dibs tresări, de parcă se aştepta ca Ash să se trezească şi să ne dea de furcă.

— De ce… adică, a, el e acela? Cel despre care vorbeaţi? Ultimul Cap Argintiu?

— Da.

Am dat din cap, dar nu mi-am luat ochii de la Christophe.

— El e Ash. O să-l ajutăm. Cât putem. Cât de

departe suntem de Şcoală?

Djamphirul îmi dădu drumul. Mă mai studie câteva clipe, apoi se aşeză pe scaun şi închise geamul. Tăcerea care se instală brusc făcea să-ţi pocnească urechile.

— Nu mai avem mult de mers. Ţine-o spre sud. Ar trebui să ajungem la autostradă cam într-o oră.

— Presupun că nu ne oprim să bem o cafea, nu?

Lunganul căscă, dar încă mai arunca câte o privire din când în când în oglinda retrovizoare. Se uita oare la mine? Sau la Ash, care era tolănit în braţele noastre pe bancheta din spate? Sau la Graves, care stătea drept şi se uita fix înainte şi muşchii maxilarului îi zvâcneau? Sau poate la Dibs, care era înfricoşător de palid când cotrobăia în trusa lui medicală?

Sau poate că se uita doar la lunetă, unde amprenta pumnului unui vampir încă mai reverbera în geamul crăpat chiar deasupra capului meu, iar

bucăţele de sticlă mici se sudau între ele, de parcă ar fi fost atinse de o lampă de sudură. Ce s-ar fi întâmplat dacă mâna vampirului ar fi pătruns prin geam?

Nici nu voiam să mă gândesc.

— Nu ştiu dacă putem, cu el în maşină.

Christophe scoase un râset rece.

— Mergi până răsare soarele. Vedem la timpul potrivit.

Era un sfat bun. M-am uitat în jos. Ash nu mai sângera.

Rănile începeau să se închidă. E o senzaţie stranie să vezi un vârcolac vindecându-se. Ai impresia că dacă te uiţi puţin în altă parte, pielea se va mişca şi rănile se vor închide ca într-un film prost.

Tăcerea şi o lumină slabă neliniştitoare invadară maşina. Am expirat lung şi adânc. Mă dureau umerii. Mă holbam la ceafa lui Christophe. Îşi trecu mâinile prin părul cu şuviţe blonde care îi apăruseră din nou. Cum de arăta aşa de impecabil tot timpul? Era al naibii de nefiresc.

Dar dacă stăteam să mă gândesc bine, şi eu eram la fel de neobişnuită, nu?

Mi-am desprins mâna stângă din blana încâlcită şi murdară de sânge a lui Ash şi am întins-o spre Graves. El mă apucă de degete şi, când mă strânse, o senzaţie fierbinte de uşurare îmi urcă pe braţ şi îmi explodă în inimă.

— Aproape am ajuns, i-am spus feţei lungi şi păroase din poala mea, tăcerii, lui Graves, şi inimii mele, care palpita în piept ca o veveriţă învârtindu-se pe roată. Totul o să fie bine.

Nimeni nu mai spuse nimic. Presupun c-ar fi trebuit să fiu recunoscătoare, dar mă simţeam doar zdruncinată şi instabilă, pe punctul de a izbucni în plâns. Faţa mea de tipă dură mai cerea retuşuri.

Oraşul colora cerul de deasupra în portocaliu, care se transforma rapid în cenuşiu, pe măsură ce soarele răsărea. Christophe ne întinse două cafele şi un ceai de plante. Graves îi dădu ceaiul lui Dibs. Am

luat o cană de plastic cu cafea şi am încercat să nu mă uit la Christophe. Aveam părul răvăşit şi mă simţeam sleioasă din cap până în picioare. Mă durea şi spatele, cum stăteam înghesuită lângă portieră cu un cap greu de vârcolac greu în poală. Eram plină de vânătăi şi mă durea peste tot.

— Mai avem mai puţin de un kilometru şi jumătate, spuse Christophe şi scotoci în geantă. Vrei o McMuffin cu ou, Dru?

— Pfui!

Însă stomacul meu protestă. Trebuia să mănânc ceva.

— Hai, dă-mi una. Şi ce o să facem când ajungem acolo?

— Va trebui să răspunzi la nişte întrebări. La fel şi alţii – începu să scoată pachete unsuroase – de vreme ce nu vor afla că exişti decât când o să apari la uşa lor. Cu un Supus, doi vârcolaci şi un loup-garou. Părea chiar binedispus. O să fie interesant, asta e sigur.

Graves îmi întinse un sandviş cu ou McMuffin şi două plăcinţele cu cartofi fierbinţi. Sprâncenele i se uniseră.

— Stai aşa! Şi tu ce o să faci când…

— Nu vreau să le mai dau o şansă să mă omoare.

Christophe îi mai întinse o mână plină de mâncare de la fast-food.

— Şi am alte treburi.

— Deci ne trimiţi iar undeva unde ştii că există un trădător.

Graves îi pasa mâncarea lui Dibs.

— Grozav!

— Aici am crezut că o să fiţi duşi prima dată.

Tonul lui Christophe era înşelător de blând.

— Dar voi doi aţi fost pasaţi la o şcoală de corecţie de la ţară, un satelit al şcolii mari, în loc să fiţi duşi în locul unde sunt aproape convins că aţi fi fost în siguranţă. De data asta o să mă asigur că ajungeţi până la uşa de la intrare şi o să faceţi o

asemenea zarvă, încât prezenţa lui Dru şi faptul că a supravieţuit să nu poată fi ascunse. Alţi membri din Consiliu şi de la Şcoală vor începe să îţi pună întrebări, mai ales după ce o să dai raportul.

Făcu o pauză.

— Totuşi, nu ştiu ce o să hotărască în privinţa Supusului.

Supusul. Nu-i spunea nici măcar pe nume. Şi tonul lui era rece şi-plin de dispreţ.

— Pun pariu că după ce o să treacă efectul sedativelor, o să înceapă să se lovească de pereţi doar ca să se întoarcă la Sergej.

Christophe oftă.

— Ar fi o îndurare dacă ar muri.

Am luat o înghiţitură zdravănă de chiflă englezească supraprocesată, de cârnat care nici nu văzuse carnea la faţă şi de ou uleios. N-am spus nimic.

— N-ai de gând să stai prin preajmă să o sponsorizezi?

Lunganul acceptă un sandviş şi rupse ambalajul cu dinţii, îl scuipă, cu o mână pe volan. Traficul începea să se aglomereze, căci se făcuse dimineaţă.

— Ăsta e un bilet dus spre…

— Probabil că va insista să te ţină pe post de gardă de corp. E posibil să mai fie câţiva care râvnesc să aibă onoarea asta.

Christophe ridică din umeri, jonglând cu o plăcintă de cartofi.

— Dacă Dylan a supravieţuit, probabil că a anunţat cumva.

Am înghiţit repede.

— A spus că persoanele lui de contact nu răspund, ca Augustine. A spus că Augie a dispărut.

— Nu te teme pentru August. E şiret.

Christophe puse deoparte punga de hârtie care foşnea. În maşină mirosea a sare, a sânge, a fast-food şi a trupuri nespălate de adolescenţi. Ca să nu mai spun de mirosul de vârcolac bolnav. Ash zvâcni când Lunganul apăsă pe pedala de frână şi pe claxon.

— Dobitocule! strigă el. Stai naibii pe banda ta!

— Aşa se conduce în oraş.

Christophe nici măcar nu părea tulburat.

— În orice caz, Dru, grija mea e să te duc în faţa uşii de la Şcoală. Nu să-mi fac griji pentru Augustine. Mai avem şase străzi şi pe urmă o luăm la dreapta, Robert.

— S-a înţeles.

Semaforul se făcu verde. Lunganul apăsă pe acceleraţie. Eu mâncam şi de-abia dacă simţeam gustul mâncării. Îmi tremurau mâinile şi nu cred că de foame.

Traficul se despica asemeni unor valuri. Norii gri şi fumurii se destrămau şi am văzut frânturi de cer albastru. Soarele ne asigura că suntem în siguranţă. Cel puţin că eram feriţi de vampiri.

Medalionul mamei stătea ascuns sub pulover. Se încălzise ca orice metal obişnuit de la căldura pielii şi era o senzaţie plăcută.

— Tu ştii cine era.

Vocea mea mă surprinse şi pe mine.

— Christophe, tu ştii. În stenogramă.

El scutură din cap şi luă o gură din plăcinta de cartofi, care crănţăni. Avea ochii la fel de albi că ai lui Ash. Ca şi dinţii lui Graves, care rânjea larg.

— Bănuiesc, Dru, nu ştiu.

Se lăsă o pauză lungă, şi mai trecurăm pe lângă o stradă.

— Dar o să aflu. Şi pe urmă, să-l ferească Dumnezeu pe ăla care se ocupă cu astfel de jocuri.

Nu e un joc. Vorbim de viaţa mea aici. Am luat o gură fierbinte de cafea. Nu mă ajută cu nimic. Acelaşi instinct pe care nu ştiam să-l numesc, care mă făcuse să refuz să plec fără Ash, îmi spunea că el ştia mai mult decât îmi spunea. Deşi nu trebuia să fii un geniu ca să-ţi dai seama. Christophe ştia mereu mai mult decât spunea.

— Ce ai de gând să faci?

— Ţi-am spus. Ai uitat? Acum am un motiv. Fă la dreapta aici, Bobby.

— Știu.

Maşina se mişcă leneşă. Motorul nu părea prea fericit şi nici nu-l învinuiam.

— Christophe…

Obrajii îmi ardeau din nou. De ce roşeam ca o… ca o fată, pentru Dumnezeu!

— Taci, Dru. Două străzi mai sus, pe stânga. O vezi?

— Da.

Lunganul încetini.

— Să înţeleg că nu ai nevoie de un şofer?

Djamphirul râse.

— Dacă n-am avut şofer până în prezent, de ce să am de acum încolo? Să aveţi grijă de ea, băieţi!

Graves îmi aruncă o privire.

— Stai puţin!

Aveam mâinile pline de mâncare şi Ash se zbătea la mine în poală. De sub pleoape începeau să i se vadă licăriri de lumină.

— Nu-mi spune că ai de gând să…

Prea târziu. Maşina aproape se opri, portiera din partea lui Christophe se deschise şi n-am apucat să protestez nici pe jumătate că se şi trânti în urma lui. Se îndreptă glonţ spre două maşini parcate şi dispăru pe o alee dintre două case cu faţada din gresie feruginoasă.

— Nu pot să cred.

Dar puteam. Cam aşa se derulau lucrurile.

— Nu-ţi face griji!

Lunganul îşi îndesă efectiv în gură restul de sandviş şi mestecă de două-trei ori, apoi înghiţi.

— La naiba, mi-a luat cafeaua. Oricum, Dru, acum suntem de capul nostru.

— Mda.

Graves mă privi pieziş, cu subînţeles şi Lunganul acceleră puţin. Cele două străzi alunecară sub cauciucurile obosite ale maşinii, şi chiar când vră la stânga şi intră pe o poartă de fier forjat întredeschisă, soarele se ivi dintre nori, aurind totul.

— Suntem singuri acasă. De capul nostru. Asta

până nu încearcă altcineva să ne omoare.

— Minunat.

Era cât pe ce să scap sandvişul peste faţa lui Ash. Apoi am început să mestec. Pentru orice urma să se întâmple, aveam probabil nevoie de un stomac plin, ca să fac faţă situaţiei.

În faţa noastră se întindea o alee neagră şi umedă. Copacii de o parte şi de alta făceau o boltă. Pe vârfurile crengilor care semănau cu nişte degete se vedeau muguri verzi. După ce am ieşit dintre cele două şiruri de copaci, am văzut o clădire imensă de piatră albă, scăldată în soare. Peluzele erau imaculate. O pereche de lei din beton stătea de pază la capătul aleii şi mi s-a părut că unul dintre ei zvâcni. Dar era posibil să fie de vină lumina orbitoare a dimineţii.

Imaginea părea familiară, dar mi-am dat seama că cealaltă şcoală era o copie mai mică şi mai cenuşie a acestui loc. Şi cealaltă părea măreaţă şi impunătoare, dar asta era meserie curată, nu altceva! Am înghiţit în sec, căci gura mi se uscase brusc şi am udat-o cu

ultima gură de cafea, care fusese fiartă prea mult. Am lăsat cana jos, cu speranţa că picioarele mele amorţite. or să mă tină când o să coborâm în sfârşit din maşină.

— Slavă Domnului! şopti Lunganul. Suntem în siguranţă.

M-am uitat la Ash. Ochii lui se închiseră din nou, acum nu se mai vedea nimic licărind sub pleoape.

— Sper.

Am terminat ultima gură de sandviş. Dibs oftă. În glasul lui se citea pură uşurare.

Lunganul parcă în faţa scărilor care duceau la uşa de la intrare. Opri motorul şi am simţit că oamenii dinăuntrul clădirii imense de piatră albă şi-au dat seama de prezenţa noastră. Din moment în moment, uşa avea să se deschidă şi aveam să răspundem la întrebări şi să facem diverse lucruri…

Uşa dublă, imensă, legată în fier de la capătul scărilor albe care luceau se deschidea deja, scoţând la iveală o fâşie de întuneric, iar după o clipă, nişte

siluete zvelte, de adolescenţi, dădură năvală afară. Erau toţi băieţi, şi toţi djamphiri.

Care dintre ei erau duşmani?

— Sper din tot sufletul, am repetat, şi am întins mâna spre mânerul portierei.